

Giới thiệu Nữ Lư Mạnh Sống Lại Ngoài Ý Muốn

Có ai mà thích Nữ Lư Mạnh Sống Lại Ngoài Ý Muốn đâu chứ! Một khi ác nữ gặp phải xuẩn ngốc, khi béo mập phải giảm cân, khi trai nhỏ gặp phải cá kình, khi nữ lư mạnh trở thành nữ si tình, khi trời đổ cơn mưa bạc.

Cô chính là cơn đồ nổi danh gây cảm phần cho cả thành thị, cô lừa ăn, lừa uống, lừa cả chính mình. Cô đánh nhau như không muốn sống, cướp tiền không biết ngại ngùng. Dù sao bản thân cô vốn là hư đồn, càng thích người khác nói mình hư đồn.

Một cái bánh bao có thể dẫn tới một hồi huyết án, một cái bánh bao cũng có thể trở thành chiến tích đề đời của ác nữ lư mạnh. Có thể tin tưởng trên thế giới này, mập bao nhiêu cũng có thể giảm, không chuyện gì là không thể khi chưa làm thì còn chưa biết kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lư Mạnh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.0 - Chương 1: Bánh bao tái xuất

Một chiếc bánh bao trắng như tuyết rơi xuống mặt đất, được một người hung hăng giẫm một cước, sau đó một đôi tay nhỏ bé vô cùng bắt thiêu nhanh chóng nhặt lên. Rồi một bóng đen nho nhỏ rất nhanh chạy vào ven đường.

Nắm chặt chiếc bánh bao trong tay, lộ ra khuôn mặt không rõ nam nữ chỉ có đôi mắt là đặc biệt trong trẻo. Đôi mắt hắc bạch phân minh, lông mi nhẹ nhàng chớp, như muốn rũ xuống tầng bụi mỏng ở trên, đó vẫn chỉ là một đứa trẻ còn rất nhỏ khoảng sáu hay bảy tuổi là cùng. Khi những đứa trẻ khác làm nũng với cha mẹ mình thì nó đang ở trên đường ăn xin, đứa nhỏ bé như vậy cái gì cũng không biết, chỉ đơn thuần muốn xin cơm, bởi vì, nó muốn sống.

Nuốt một ngụm nước miếng, mặc dù bánh bao đã bị người dẫm qua nhưng đối với một người đã đói bụng vài ngày mà nói đây chính là vật cứu mạng. Khi phải chịu đói quá lâu, ý thức đã không còn phân biệt được cái gì sạch sẽ hay không sạch sẽ nữa.

Nó đảo dác liếc nhìn bốn phía, tựa như đang sợ cái gì, sau đó thật cẩn thận đặt bánh bao lên miệng, cắn một cái.

“Nhìn xem! Nó đang ăn cái gì kia!” Không biết ai kêu lên một tiếng, sau đó là âm thanh nói tiếp truyền đến, hướng thẳng đến nó câu kéo, một đoàn lớn bé trẻ con ăn mặc rách rưới chạy đến, cả lớn nhỏ cộng vào phải đến mười người.

Tên ăn mày sợ hãi lui về phía sau một bước, vùi đầu nhỏ vào trong thân mình.

“Giao thứ đó ra đây!” Cầm đầu là một đứa bé trai đầu trọc, chừng mười mấy tuổi, xem ra trong đám trẻ nhỏ, nó là lớn tuổi nhất, cũng rất có bộ dáng thủ lĩnh, đi theo sau hắn là đám trẻ nhỏ tầm gần tuổi nhau.

Thế giới này, ngay cả ăn mày cũng phân ra thứ bậc mạnh yếu cao thấp.

Đứa bé ăn mày lắc đầu, cảm thật chặt chiếc bánh bao giấu sau lưng, tuy tuổi nó còn nhỏ nhưng biết rõ nếu không ăn cái gì, nó nhất định sẽ bị đói chết.

“Không giao ra, tốt, đánh nó.” Đầu trọc cười lạnh nói, hàm răng cười nhếch lên khiến cho cơ mặt cũng co lại theo, cũng có thể giữ ra một tầng bụi đất, không biết đã mấy ngày nó không rửa mặt rồi.

Đứa bé ăn mày co rúm người lại, dường như việc này đã tập thành thói quen từ lâu, nó xiết chặt tay bảo vệ đầu mình, mong muốn làm vậy sẽ giảm đau đớn đi một chút.

Bởi vì, thật sự rất đau, rất đau.

Hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nó co thân thể mình thành khối nhỏ nhất, một tay vẫn nắm thật chặt, che chở cho đầu.

Từng nắm đấm hạ xuống, nó gắt gao cắn chặt môi mình, mặc cho quyền cước của bọn chúng đánh lên người lên mặt mình.

“Các người đang làm gì vậy?” Đột nhiên, một âm thanh cực kỳ dễ nghe truyền đến, ở cái địa phương này giống như tiếng suối trong cực kỳ sạch sẽ phát ra, đám trẻ con kia vừa nghe nhanh chóng chạy đi, ngay cả tên đầu trọc cũng chỉ hung hăng trợn mắt nhìn tiểu khất cái toàn thân phát run, nhỏ xuống một bãi nước bọt, khẽ lầm bầm một câu, sẽ tìm mày tính sổ sau, rồi cũng nhanh chóng chạy đi theo những đứa khác.

Đứa bé ăn mày khẽ vùng trộm mở hai mắt ra, nhưng thân thể của nó theo bản năng chợt phát run, y phục trên người vốn rách rưới lại bị xé toang không ít, trên khuôn mặt đã có vài vết xước chảy máu.

“Thật đáng thương, đau không?” Một đoàn bóng râm đến trước mặt nó thì dừng lại, nó ngạc nhiên ngẩng đầu, hai mắt lại chưa kịp thích ứng với ánh sáng cảm thấy hơi đau xót một chút.

Người này đẹp quá, đây là cảm giác đầu tiên của nó, cho tới bây giờ nó cũng chưa từng gặp người nào đẹp hơn. Đây là một bé trai, không phải là một thanh niên mới đúng, con mắt ôn nhu dường như có thể nhỏ ra nước, hơn nữa còn là màu xanh da trời, gương mặt vô cùng tuấn mỹ lộ ra dưới ánh mặt trời, màu tóc cũng rất đặc biệt là màu vàng nhạt, còn có ngón tay thon dài, trắng bóc mềm mại.

“Vật nhỏ, đau không?” Người nọ vươn tay, không biết từ đâu lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, lực tay nhẹ nhàng làm nó có xúc động muốn rơi lệ.

“Không đau!” Âm thanh thật nhỏ, nó lắc đầu, tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp người nào đối tốt với nó như vậy.

“A, nhóc con thật xinh đẹp.” Đột nhiên thiếu niên bật cười, con ngươi hắt lại ánh mặt trời trong trẻo như nước suối thật sạch sẽ, sợi tóc bay bay trên khuôn mặt, nó tựa như ngửi được một mùi hương đặc biệt dễ chịu, làm cho nó muốn đến gần rồi lại sợ hãi khi đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.0 - Chương 2: Chỉ khi em cường đại mới không bị người bắt nạt

Bàn tay thiếu niên buông xuống món trôn khuôn mặt nho nhỏ của đứa bé, đúng là một đứa bé đáng thương.

“Cái này cho em!” Thiếu niên đột nhiên nghĩ tới điều gì, tháo chiếc vòng màu bạc trên cổ xuống, phía dưới vòng cổ là viên đá quý hình giọt nước màu xanh da trời, tựa như màu mắt của thiếu niên vậy.

Thiếu niên đeo vòng cổ dường như vẫn còn độ ấm cơ thể lên cổ hải tử, lúc này mới thỏa mãn nâng cảm lên.

“Thiếu gia, cái này của người là...” Người bên cạnh vừa muốn nói, lại bị thiếu niên khoát khoát tay đành ngưng lại, nhưng vẫn cứ nhìn chăm chăm vào chiếc vòng trên cổ hải tử kia. Nơi khóe mắt rõ ràng co rút một cái.

“Nhớ kỹ, chỉ khi em cường đại rồi mới không bị người khác bắt nạt.” Thiếu niên nói xong, đứng dậy, sợi tóc như tơ nhẹ nhàng buông lỏng để lộ ra hai bên tai cũng là vòng tai đá quý hình giọt nước như vậy. Toát lên khí chất quý tộc ưu nhã.

“Thiếu gia, chúng ta nên đi rồi.” Người đàn ông bên cạnh thiếu niên lại mở miệng, thỉnh thoảng thúc giục mà thiếu niên chỉ nhàn nhạt gật đầu, góc áo bạch sắc theo tà gió phất bay, tạo thành một đường vòng cung mỹ lệ trên không trung. Sau đó từ từ biến mất.

“Vật nhỏ, hẹn gặp lại.” Thiếu niên quay đầu lại, tuy còn trẻ tuổi nhưng vẫn lộ ra khí chất tôn quý từ nhỏ, chỉ có điều lại vô cùng âm áp.

Mà đứa bé chỉ nắm chặt vòng cổ trong tay, đầu viên đá nhọn đâm vào tay nó nhói đau tựa như cảm giác của trái tim, cho đến khi mặt xanh đó biến mất, nó mới cúi đầu, nhìn bánh bao trong tay, vậy mà, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống, từ từ choáng ngợp như mở ra một thế giới mới với đứa nhỏ.

“Nhóc ăn mỳ kia giao ra đây!” Lại là âm thanh chán ghét kia, nhưng lần này nó cũng không nói một câu, chỉ cắn một ngụm nhỏ bánh bao.

“Giao đồ người kia cho mỳ ra đây!” Đứa bé vừa ác ý nhếch mép vừa nói, theo như nó quan sát, người kia chắc chắn là kẻ có tiền, thứ gì hán cho cũng nhất định rất đáng tiền.

Đứa bé ăn mỳ chỉ dùng sức nắm chặt tay mình, bờ môi nho nhỏ mím chặt lại.

“Không đưa thì đánh cho ta.” Lại là loại âm điệu này, chỉ là khi nó vừa muốn vươn tay đứa nhỏ kia liền ngẩng đầu lên nhìn nó, con ngươi trong trẻo chăm chú nhìn dõi theo nắm tay nó, sau đó lần đầu tiên chủ động lại gần.

“Á, nó cắn tay tao, tay của tao, tay tao, cứu mạng...” Từ phía thẳng bé mè rặng kia truyền đến tiếng thét thảm thiết, bên cạnh chim nhỏ bị dọa cho kinh sợ tung cánh bay tán loạn.

Thật thê thảm, giống hệt tiếng mô lộn, nó không ngừng giáng quyền xuống người đứa bé gầy hơn rất nhiều so với mình, nhưng đứa bé đó vẫn cương quyết bám trụ, ánh mắt nhìn chăm chăm nó như dã thú.

Chỉ khi em cường đại mới không bị người khác bắt nạt, nó nhớ kỹ.

Tiếng kêu thảm không ngừng vang lên thật lâu thật lâu trên địa phương này.

Một con phố có tên, tựa kêu là, tỉnh Thiên Phù.

“Lão đại, bọn nó không nộp phí bảo kê.” Một người đàn ông rằng ồ vàng đi theo sau lưng một người chỉ vào đôi cha con đang bán đồ ăn, người cha già cẩn thận che chắn đứa con gái trong ngực, không ngừng phát run, run rẩy ngã xuống đất xem ra là thân thể không chống đỡ nổi.

“Chúng tôi thật sự không có, buôn bán có lời sẽ lập tức nộp cho ngài.” Ông lão cầu xin tha, cẩn thận dò xét người được xưng tụng là đệ nhất ác nhân của tỉnh Thiên Phù.

“Phi, ngươi nói đi nói lại mấy lần đều là không có, ngươi không giao nộp muốn chúng ta ăn không khí mà sống à.” Người đàn ông rằng ồ khinh bỉ nhỏ xuống, rồi nhìn nọt nhìn người trước mặt.

“Lão đại. Bọn họ...”

“Thu cái gì!” Đó là một âm thanh hết sức tinh tế, nghe qua có vài phần nhỏ nhẹ, ông lão ngẩng đầu lên nhìn thấy một khuôn mặt không rõ nam nữ, trên mặt có ý cười đầy châm chọc: “Không giao nộp thì thu đồ.”

“Bọn khốn nạn các ngươi!” Một bé gái đột nhiên đứng lên, muốn nhào tới trước nói chuyện, kết quả người đàn ông rằng ồ còn chưa động thủ, một bàn tay thon dài quét qua, bé con liền ngã trên mặt đất, khóc to oa oa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.0 - Chương 3: Thiên sứ cũng là lưu manh

Sau đó chính là những hành động cướp bóc, toàn bộ chén bát trước mặt ông lão đều bị đập vỡ.

Mà cha con ông đứng bên cạnh giận không dám nói gì, bởi vì bọn chúng chính là lưu manh nổi danh nhất tỉnh Thiên Phù, mà kẻ cầm đầu kia chính là một tên khốn nạn, hẳn cũng chưa bao giờ thừa nhận mình là người tốt. Cho nên hẳn chính là một kẻ triệt để xấu xa.

Hai cha con chỉ biết gắt gao che chở nhau trong lòng, vừa rồi bọn họ cũng không giữ lại được chút gì, khuya đêm nay không biết sẽ ăn cái gì đây.

Người con gái nước mắt chảy dài, bàn tay nhỏ nắm chặt lại, bé căm ghét tên xấu xa kia, thật sự rất căm hận.

Ban đêm, bé gái nhỏ chống cằm ngồi ngoài cửa, nghe mẹ nói, chỉ cần cầu nguyện với những vì sao thì ước mơ sẽ trở thành sự thật.

“Những vì sao ơi những vì sao, hy vọng ngươi có thể ban cho con thật nhiều tiền, như vậy có thể mua được nhiều quần áo mới xinh đẹp.” Ước mơ của hài tử đều thật đơn thuần, chỉ tiếc những vì sao lại không nghe được.

Tiếng bước chân đều đặn rơi xuống phá vỡ sự im lặng đêm tối, bé gái nhỏ đứng lên, nhìn bóng dáng ngày càng rõ ràng hơn, bé chớp chớp mắt không khỏi lùi về sau hai bước, gương mặt này, bé nhớ được.

Bé ngẩng đầu, nhìn người cao lớn trước mặt lại đứng yên không nhúc nhích nổi.

Mà người kia đến trước mặt bé ngồi xổm xuống, mặt đối mặt với bé: “Những vì sao không thực hiện ước mơ của nhóc đâu, chỉ khi nhóc trở nên mạnh mẽ mới có được mọi thứ.” Tiếng nói trong veo, không chứa chút tạp chất, thấp phần dễ nghe, hiển nhiên là tiếng nói của cô gái trẻ tuổi.

Bé gái khó hiểu mở to hai mắt, hoàn toàn không hiểu ý của cô.

Ánh trăng nhạt trong rơi xuống trên người, cô gái trước mặt có một đôi mắt trong veo lạnh lùng, dưới ánh trăng làn da trắng nõn khác thường, khóe môi tự nhiên cong lên, bé gái nhỏ cứ như vậy nhìn chăm chăm mặt cô, đột nhiên cô gái bật cười.

“Thiên sứ tỷ tỷ!”

Yêu thích của hài tử luôn luôn thẳng thừng, cư xử với thiện ác cũng hoàn toàn trực tiếp.

Cô gái khẽ nhếch lông mày: “Nhóc không hận ta đẩy ngươi, cướp đồ của nhóc hôm nay sao?” Đúng là một tiểu hài tử ngây thơ đáng yêu, như là.....Mắt cô như mờ đi, hình như rất giống cô trước kia. Nhưng mà, so với cô con bé hạnh phúc hơn nhiều lắm.

“Ta hiểu nha.” Bé gái nhìn thẳng cô, ban ngày là thiếu nữ mang vẻ mặt độc ác nhưng bây giờ lại khiến cho nó cảm thấy giống như thiên sứ thật trong sáng.

“Nếu như tỷ tỷ không đẩy ta, thì ca ca xấu xa kia sẽ đánh ta, cho nên tỷ tỷ vốn là giúp ta.” Khuôn mặt nhỏ lộ ra nụ cười, hiện lên má lúm đồng tiền nhỏ xinh hai bên.

Thiếu nữ đứng dậy, vỗ vỗ nhẹ đầu cô nhóc, sau đó lấy từ trong túi ra một vật gì đó, đặt trong tay bé gái nhỏ. Cô nhóc dùng hai tay cầm lấy, nghiêng đầu khó hiểu nhìn thiếu nữ.

“Đây là cái gì?” Cô nhóc hỏi nhưng thiếu nữ chỉ kéo mũ che đầu của mình lên, giống như quỷ mị ẩn mình trong bóng đêm, cuối cùng chậm rãi biến mất phía góc đường.

“Tiểu Vi bé nhỏ, về nhà mau.” Cô nhóc nhìn về bóng tối phía trước, nghe được tiếng mẹ gọi đành quay người trở về.

“Tiểu Vi, trong tay con cầm cái gì vậy?” Mẹ cô bé khó hiểu nhìn vật trong tay con gái, ngạc nhiên hỏi.

“Cái này ạ, thiên sứ tỷ tỷ cho.” Cô nhỏ đưa gói to cho mẹ mình, mà mẹ bé mở ra xem xét, con mắt đột nhiên mở to, bên trong là một chồng tiền đồng.

Thiếu nữ ẩn trong bóng đèn nhưng đột nhiên lại quay đầu, khoe môi cô cong cong, ngẩng đầu, nhìn bầu trời sao sáng không chớp mắt.

Chuyện xưa trong cổ tích đều không tồn tại. Cho nên, cái cô có thể dựa vào cho tới bây giờ chỉ có chính bản thân mình.

Bây giờ cô là nữ lưu manh nổi danh nhất ở Thiên Phù tỉnh, nữ ác bá, cô lừa ăn, gạt uống, gạt chính bản thân mình, hiện tại, cô cũng đã rất mạnh cho nên đã không còn người nào dám bắt nạt cô nữa.

Trở về chỗ ở của chính mình, một bàn tay to đột nhiên vớ ra ngoài, ngăn cản thiếu nữ trên đường nhưng ngay cả mí mắt cô cũng không buồn nháy, trực tiếp gạt bàn tay kia ra đi vào, chỗ cô ở, kỳ thật chỉ là một gian kho hàng, đối với cô mà nói, chỉ là nơi có thể ở lại thôi, đường cái cũng từng ngủ qua huống chi là trên mặt đất lại có một nóc nhà, tối thiểu không phải màn trời không che đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.0 - Chương 4: Lưu manh xuất hành

“Người đi ra ngoài làm gì?” Đó là âm thanh của một tên con trai, hần chạy theo ra ngoài, miệng ngoác ra, có thể nhìn rõ hàm răng bị mẻ của hắn.

“Không phải chuyện của ngươi.” Người con gái xoay người, nghiêng đầu nhìn hắn: “Chuyện của ta không nhọc ngươi trông coi.” Thiếu nữ nói xong, trực tiếp đi qua người hắn, đến bên cạnh tấm ván gỗ cũng là giường của cô, mà người con trai chỉ trầm mặc nhìn, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn vết sẹo hình dấu răng còn hằn rõ ràng trên cánh tay.

Sau đó hơi thần thờ thờ dài.

Thiếu nữ thấy người con trai đi rồi, trực tiếp ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, tháo một chiếc vòng trang sức từ cổ xuống, hình giọt nước màu xanh da trời, nắm chặt trong lòng bàn tay, đặc biệt chăm chú nhìn.

“Đại ca ca, bây giờ ta đã rất mạnh rồi.” Cô thì thào tự nói, sau đó ngã đầu xuống ngủ. Trong mộng lại là đôi mắt ôn nhu kia, một đêm này thật hiếm khi cô gặp mộng đẹp như vậy.

Trên không trời trong nắng ấm, gió nhẹ nhàng thổi, một đứa bé từ xa chạy tới, trong miệng còn ca hát.

“Ta đi trên đường nhặt được mười đồng tiền, giao nó cho chú cảnh sát, chú cảnh sát cảm ơn, xoa đầu ta khen ngợi, ta ghét bỏ nói rằng, tay chú thật bẩn.”

Nơi này là tỉnh Thiên Phù, một nơi không ai trong coi cả. Cho dù như vậy, nhưng đây lại là một địa phương tập trung dân cư đông đúc.

Nếu không phải có dân thường sinh sống, chắc chắn đây sẽ là một khu phố điên cuồng vô cùng.

“Nữ lưu manh đến đây, nữ ác ma đến rồi, nữ nhân khốn nạn đó tới, mọi người chạy mau” Không rõ là ai hô to một tiếng, sau đó mọi người đều vội vã chạy trốn, có người còn trực tiếp cầm miếng vải lên che mặt lại.

“Có cần khoa trương như vậy không?” Một người con gái quần đỏ tóc hồng hà hơi thổi khô móng tay mới được làm, nhìn toàn người đông đúc trước mặt đột nhiên không còn ai.

“Tiểu Mộc, sức quyến rũ của ngươi đúng là lớn, để ngươi đứng ở ngã tư đường là thích hợp nhất, còn có thể thay thế đèn xanh đèn đỏ.”

Cô gái gọi Tiểu Mộc thần nhiên híp mắt lại, đầu ngẩng cao, khoe môi khê nhếch mang theo một phần tà khí trong nụ cười: “Phải không? Nếu thật như vậy, thì ta chắc chắn sẽ biến ngươi thành cột đèn đỏ đầu tiên.” Cô ôm hai tay trước ngực, mặt tràn lạnh khí, tuyệt đối không phải loại tốt lành, rõ ràng tuổi còn trẻ mà ánh mắt trong veo lại lộ ra vẻ từng trải đời, tựa như mọi biến cố lớn cuộc đời đều đã trải qua.

Người con gái tóc hồng không khỏi rụt cổ lại, đúng là ác ma.

Trên đường không một bóng người, đúng lúc này không rõ từ hướng nào truyền đến tiếng khóc của trẻ con.

“Ha, thì ra còn có cá lọt lưới, chúng ta đi thu phí bảo kê mau.” Tiểu Mộc khẽ nhủ lòng mảy, không có ý tốt nhìn chăm chăm vào cô nhóc khóc không ngừng kia, chính là trong chớp mắt lại hơi chần chừ một chút.

“Tiểu Mộc, người thật sự rất tàn ác.” Nữ tử tóc hồng vỗ mông ngựa thiếu nữ, cô thích chính là loại người như vậy, phụ nữ như vậy giữa đường lớn là đại tỷ, hành động tàn nhẫn ngay cả đàn ông cũng không bì nổi, đánh nhau như không muốn sống nữa hoàn toàn là bộ dạng liều mạng, bây giờ còn trở thành nữ lưu manh lợi hại nhất, cho dù mới chỉ là một thiếu nữ thôi cũng đủ làm cho người ta kính phục.

“Cám ơn.” Tiểu Mộc lơ đãng nói, đối với loại lời nói không biết là ca ngợi hay châm chọc này mà nói... không chút phật lòng, cô xấu xa, cô tà ác, dù sao cô vốn cũng là một nữ lưu manh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.0 - Chương 5: Thật ra thế giới này rất sạch sẽ

Hai người tiến bước về phía cô nhóc vẫn khóc lớn không ngừng, cho đến khi bóng trùm lên cả người cô bé, cô bé mới xoa xoa cặp mắt của mình, nhìn thẳng chăm chăm vào Tiểu Mộc. Còn ngừng khóc ngay lập tức.

“Tiểu Mộc, sức quyến rũ của người cũng lớn thật, già trẻ đều ăn.” Bọn họ đang đứng đặc ý giữa đường thì kết kết một tiếng, một chiếc xe tải không rõ từ hướng nào chạy tới, hai người đều giật mình nhanh chóng né sang bên cạnh, chỉ còn cô gái nhỏ vẫn khóc lớn không ngừng vẫn ở giữa đường.

“Tiểu Vi...” Âm thanh hoảng hốt của một người phụ nữ trẻ tuổi vang lên.

“Tiểu Mộc, chạy mau.” Lại là một tiếng kêu khác.

Trước mắt cô xe tải đang vùn vụt lao tới, theo bản năng, cô kéo, đẩy bé gái sang bên cạnh.

Phịch một tiếng, sau đó là một mảnh huyết sắc chói mắt.

Người phụ nữ trẻ vội vàng chạy lại, che hai mắt bé gái, mà người bên cạnh tựa như vẫn bị một màn vừa rồi làm cho kính sợ.

Một thiếu nữ trẻ tuổi cứ như vậy nằm trên mặt đất, bên môi vẫn trào tơ máu ra, dần dần nhiễm đỏ quần áo của cô, thiếu nữ vươn tay cố vươn tay cầm chặt lấy quần áo của mình, ý thức như dừng lại, hình ảnh cuối cùng là cô nhóc ngồi trên mặt đất kia, nước mắt bé chảy dài.

Nhớ kỹ, chỉ khi em cường đại mới không bị người ta khi dễ.

Là ai, là ai nói chuyện bên tai cô suốt như vậy, rốt cuộc là ai...

“Thật tốt quá, đứa con gái kia rốt cuộc đã chết, những ngày bình yên của chúng ta đến rồi.”

“Đúng vậy, chết thật là tốt, loại người này vốn không nên tồn tại trên đời, không biết là do ai dạy dỗ ra loại con gái như vậy, cô ta sớm nên chết đi.”

Bên tai cô truyền đến ngày càng nhiều âm thanh mắng mỏ tức giận, thiếu nữ khẽ giương môi cười nhạt, nhờ vậy gương mặt cũng thấy tươi tắn hơn, không biết thời gian đã qua bao lâu.

Cô dùng sức nắm chặt tay, trước mắt là một mảnh huyết sắc mông lung.

Dần dần, cô khép lại đôi mắt... Cũng là vĩnh viễn.

“Thiên sư tỷ tỷ...” Bé gái nhỏ được che kín hai mắt, chỉ có nước mắt vẫn rơi không ngừng qua kẽ tay chảy xuống.

Cô không thoải mái khẽ lật người, phát hiện dưới giường truyền đến một âm thanh chi đình, lại trở mình một cái, sau đó lại là một loạt âm thanh kia, tựa như giường sắp sụp.

Giường của cô không chắc chắn như vậy sao, lại trở mình cái nữa, giường bắt đầu lung lay, sau đó phịch một tiếng, cô trực tiếp ngã oạch trên đất, thiếu nữ hoảng hốt bật dậy, vẫn không nhìn rõ mình đang ngồi trên đồng phế tích nào, khi đã nhìn rõ thì trên mặt cũng hiện ba vạch đen. Quả nhiên là, giường sụp.

Cô nhìn chăm chăm đồng đồ đặc trước mặt mình, di, đây là cái gì? Cô khó hiểu nghiêng đầu, đối với tình huống hiện tại vẫn là không hiểu cho lắm.

Không hiểu, không rõ, còn Thủy Thủy, cô dùng sức dụi mắt hai cái, cây củ cải, hay là móng heo, từ bụng phát ra bản giao hưởng âm thanh, cô đối rồi, lại dụi mắt, thiếu nữ cũng không lo lắng nhiều, coi cái kia như móng heo mà dùng sức cắn xuống.

Sau đó, đột nhiên, mặt của cô trắng bệch, sau đó là xanh, cuối cùng biến thành đỏ, cuối cùng cô cũng vội vàng nhả cái vật thể kia ra.

Quyển 1: Sau khi trùng sinh

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.0 - Chương 6: Chương 1: Giới hạn anh cho

Editor: KInh Thuế

“Em không nhận ra đâu, vì vậy cũng không cần nhớ tôi là ai đâu nhỉ?” Âm thanh người con trai rất nhạt, giống như con gió, từ lúc mới thổi đến cho đến khi bay đi đều lướt qua rất nhanh, cậu ngẩng đầu, một giọt nước theo vầng trán nhẹ nhàng rơi xuống, lại bị con gió nhanh chóng hong khô, cậu là ai, kỳ thật, ngay cả chính cậu cũng không biết.

“Tôi tên là Dư Châu.” Dư Châu cảm thấy có chút tiếc nuối, cảm nhận được sự lạnh lùng bất chợt hiện ra, còn có chút ảm đạm không giấu nổi từ trong sâu thẳm.

Lúc này, người con trai nở nụ cười: “Anh biết em, em tên là Dư Châu, mọi người lại gọi em là công chúa Cá Kinh, những người trong hội kia lại gọi em là Tiểu Trư, em...” Anh ta ngừng một chút, trong giọng nói đều chứa âm cười vui vẻ, cực kỳ ấm áp, “Em, rất đáng yêu.”

Không biết là thật tình hay giả dối, lời nói của người con trai này lại có thể khiến cho tâm Dư Châu ấm áp rất nhiều. Rất đáng yêu nha, có rất ít người nói với cô như vậy, cho dù là nói dối đi chăng nữa, cô cũng muốn cảm ơn bọn họ.

Người con trai đột nhiên dừng bước, cô vừa định hỏi, nhưng ngay lập tức cảm nhận được hai luồng ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra bọn cô đã đi đến trước vạch đích, còn Kính Nguyệt Sâm vẫn đứng ở chỗ cũ như trước, đứng yên chờ bọn cô.

Không ngờ, khi Kính Nguyệt Sâm nhìn thấy cô được công trên lưng người con trai này đi đến hai mét chợt lóe lên điều gì đó, nhưng lại biến mất nhanh đến mức không nắm bắt được.

“Chúng ta tới nơi rồi.” Anh ta quay đầu lại, cô nhìn thấy niềm vui từ khuôn mặt anh, vẫn mang vẻ ung dung tự tại như cũ, Kính Nguyệt Sâm đứng lặng tại chỗ, buông Thẩm Vũ Âm trong ngực xuống, nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt khó đoán.

“Dạ.” Dư Châu gật đầu, không tránh khỏi ánh mắt của Kính Nguyệt Sâm, ánh mắt cô lại bị thu hút bởi viên đá hình giọt lệ màu lam trên lỗ tai cậu ta, khóe mắt như bị đâm, cực kỳ khó chịu, từ lần chia ly, cô vẫn luôn quật cường không muốn để người khác chứng kiến mặt khác của mình.

“Chúng ta đi thôi.” Người con trai quay đầu lại, cứ như vậy lướt qua trước mặt Kính Nguyệt Sâm vạch ngăn cách, đi đến đích.

Kính Nguyệt Sâm lại như bị đóng đinh tại chỗ, không di chuyển nửa bước.

Chỉ cần anh muốn, anh hoàn toàn có thể chiến thắng, nếu anh hy vọng thắng, anh đã sớm bước đến đích, mà không phải đứng ở chỗ này, để thua trong cuộc tranh tài này, quy định sau này là do anh quyết định, nhưng, người chiến thắng lại là một người khác.

“Đến nơi, cô nhóc.” Dư Châu được hạ xuống nhẹ nhàng.

Người con trai cười nhẹ đáp lại ánh nhìn chòng chọc dõi theo, trên mặt luôn là ý cười thoải mái, ngón tay thon dài vươn ra, từng khớp xương đầu ngón tay đẹp như bàn tay của những nghệ thuật gia bẩm sinh.

Anh ta nhẹ nhàng xoa tóc cô, trên mặt đeo mặt nạ khiến người khác không nhìn rõ tướng mạo nhưng hai con mắt để lộ ra vẫn cực kỳ xinh đẹp, khiến người khác không khỏi trầm mê trong đó. Khi anh ta bỏ mặt nạ ra, sẽ có bộ dáng thế nào, cô thực sự rất muốn nhìn thấy rõ.

Bất ngờ, cô cũng vươn tay, dường như không tự chủ được vươn đến sườn hai bên mặt người con trai, đáng tiếc lại bị anh ta dễ dàng tránh được.

“Nhóc con, đây không phải là thứ em có thể xem, ngoan ngoãn sống tốt ở đây, quên hết mọi chuyện hôm nay, được không?” Tay của người con trai rời khỏi tóc cô, nhưng cảm giác từ đôi bàn tay đó không khỏi khiến tâm cô mềm đi, dường như đã từng quen biết vậy.

Sống bình lặng nơi đây, là điều hạnh phúc nhất, không cần liên quan tới cậu, cậu là người mang lại điềm xấu, chỉ xứng sống trong bóng tối, hôm nay, coi như ngoại lệ đi.

Tạm biệt, gặp lại sau nhé cô nhóc, có lẽ, đây cũng là lần cuối cùng gặp mặt của chúng ta.

Xoay người đi, khi cậu đi lướt qua Kính Nguyệt Sâm, chỉ có chút ngập ngừng, nhìn qua lại thấy được một tầng ánh sáng lạnh trong mắt Kính Nguyệt

Sâm, sau đó, ngón tay cậu vuốt nhẹ mặt nạ của mình, cười nhạt, lại thản nhiên che lại tất cả tâm tình của mình mà rời đi.

Tựa như khi xuất hiện, chỉ có một bóng người mặc đồ trắng sạch sẽ hiện lên trên đáy mắt Dư Châu, chỉ là, anh ta đã mang cô tới một bên vách ngăn khác, vách đích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.0 - Chương 7: Chương 2: Cô rất đặc ý

Editor: KInh thuê

Thẩm Vũ Âm cắn chặt môi, thật sự không muốn tin, bản thân vừa nhìn thấy cái gì, một người con trai mang mặt nạ, có thể cõng Dư Châu trên lưng đi tới vách đích.

Còn bọn cô thì đã thua, thua thật sự, miếng ăn đến miệng con vịt còn bay mất, điều này không có khả năng, nhưng cảm giác đau đớn từ môi truyền đến khiến cô không thể phủ nhận, cô không phải đang nằm mơ, cũng không phải mộng du, cô cùng Sâm học trưởng đã thua rồi, hơn nữa còn là thua trước tên ngốc siêu mập Dư Châu nữa.

Kính Nguyệt Sâm vẫn giữ vẻ trầm mặc, anh xoay người, góc áo bay nhẹ theo điệu gió, dường như mang theo một tia ánh sáng cực kì lạnh lùng, ngay cả mặt trời cũng không thể mang lại chút ấm áp nào.

Từ đầu đến chân đều tỏa ra sự lạnh băng, không biết là do thua hay vì nguyên nhân khác, so với trước kia lạnh lùng lại càng thêm băng lãnh.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của người kia nữa, Dư Châu mới chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình, cúi đầu nhìn, cô có thể thấy vách đích ngay dưới chân mình, phần trăm nhỏ bé trên hàng trăm nghìn kia lại có thể thành hiện thực, thắng, thắng, thì có thể thế nào chứ?

Mà anh ta, là ai chứ? Có phải đã gặp nhau ở nơi nào rồi không, tại sao lại có cảm giác như vậy, có chút đau xót lại có chút chất. Một người kì quái như vậy, đến tốt cùng là ai mới được chứ?

Còn không để cho cô suy nghĩ lâu, đám Dư Dịch đã đi tới, ba người bọn họ đều cần người nâng dậy nên đi lại cực kì thông thả, Dư Châu có thể kiên trì, đương nhiên bọn họ cũng có thể.

Đứng thẳng người, bọn họ cũng thấy khó mà tin được điều đang diễn ra trước mắt, Dư Châu với thân thể kia lúc này đang đứng ở vách đích, mà Kính Nguyệt Sâm đứng đối diện đang mang vẻ mặt khó đoán, Thẩm Vũ Âm bên cạnh cúi đầu, không biết đang hồi hận cái gì.

Tuy bọn họ không biết có chuyện gì đã xảy ra, nhưng, có một việc có thể khẳng định chắc chắn là, Dư Châu, thắng, cô đã thắng rồi.

“Châu Châu.” Dư Dịch đi về phía trước, hai chân đã có chút khí lực, có thể tự đứng vững, cậu vẫn luôn tự trách, tự trách mình không thể kiên trì thêm một chút, chỉ là, cậu thực sự không thể tin được, người đứng phía trên vách đích lại là Dư Châu, rốt cuộc ai có thể đưa được con bé đến chứ, là ai giúp cô, trừ bọn họ ra còn quen biết ai bên ngoài sao?

Dư Châu nín chặt môi, chân dẫm trên vách đích, không biết vì sao, từ chân đến tâm cô đều cảm thấy có chút đau nhức.

Lần đầu tiên khi cô đi qua Kính Nguyệt Sâm chỉ là gặp thoáng qua, đối mặt như vậy lại là lần đầu tiên, chỉ là, có lẽ sẽ không chỉ có một lần này, bọn cô trong lúc đó có lẽ sẽ có càng nhiều hơn, cuối cùng chỉ có thể dần dần rời xa, cũng dần dần quên đi.

Có điều, thân thể của cô lại vô ý đụng phải Thẩm Vũ Âm đứng cạnh, không phải bởi vì cô ta đứng không đúng chỗ, cũng không phải bởi vì cô cố ý ngăn đường đi của cô ta, dù sao, các cô cũng đụng phải nhau rồi.

Kính Nguyệt Sâm bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy Thẩm Vũ Âm, nếu không nhờ anh ấy, mỹ nhân gió thổi qua cũng bay này đã sớm đổ ván trên đường rồi.

“Thật xin lỗi, đường hơi hẹp.” Dư Châu thu chân lại, lạnh nhạt mở miệng, nhìn đến khóe môi tràn ngập khinh thường của Kính Nguyệt Sâm, cô đành nén bất mãn cúi đầu xuống.

Lỗi cũng đã nhận, lời xin lỗi cũng đã nói, nhưng cô cũng không cho rằng mình sai, bởi vì cô không cố ý, mặc kệ cô ta có chấp nhận hay không đối với cô đều không phải vấn đề.

Cô ta có thể tha thứ hoặc không, cô cũng không phải cô ta, cho nên, cũng không cần phải nhọc lòng đi suy đoán tâm tư của cô ta.

“Cô đặc ý?” Thanh âm lạnh lùng của Kính Nguyệt Sâm truyền đến, Dư Châu sững sốt, đột ngột ngẩng đầu lên.

Cô biết dáng vẻ của mình bây giờ rất xấu xí, thân phận một người xa lạ, còn là người anh rất ghét, cô không còn là đứa bé ăn mày mà anh từng khen để

thương, anh có thể dịu dàng ôn nhu với một đứa ăn mày như vậy, vì sao bây giờ lại có thể lạnh lùng như vậy.

Chẳng lẽ, chỉ bởi vì cô đã từng nói câu nói kia, lúc anh cười trông cực kì đậm đặc sao? Hay là anh chỉ vô tình như vậy với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lữ Mạnh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.0 - Chương 8: Chương 3: Tốt nhất không nên có tính toán gì

Editor: KInh thuế

“Tôi không có, bây giờ lại càng không.” Cô cúi đầu, lông mày đã nhú thành một đường, trận đầu này đã tới giới hạn của cô rồi, nhưng có lẽ đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi. Có gì đáng để đặc ý chứ, hơn nữa, điều này cũng không chỉ là cố gắng của riêng mình cô, cho nên, nếu như có thể tự hào, vậy cũng không thuộc về cô, mà thuộc về những người khác đã giúp cô.

Dư Dịch, Gia Dật, Tả Tư Viêm, Trình Vũ, đương nhiên còn có người con trai mang mặt nạ cực kỳ thần bí kia nữa.

Anh dùng đôi mắt sắc lạnh như lưỡi dao nhìn cô, bước đi xa dần. Cô im lặng đứng đó, bởi vì cô cũng không thể làm gì khác nữa.

“Châu Châu.” Dư Dịch gọi tên cô, Dư Châu quay sang nhìn anh mỉm cười, đây là lần đầu tiên trong ngày hôm nay cô mỉm cười tươi như vậy, nụ cười trong sáng không vương chút tạp niệm nào, tuy chưa được gọi là xinh đẹp nhưng khi cười lộ lên khuôn mặt tròn tròn này cũng, cũng.

Thật sự là, thật sự vô cùng đáng yêu.

“Tiểu Trư, chúc mừng em, em thắng rồi, sự vất vả của chúng ta cuối cùng cũng không uổng phí, cậu nói phải không Viêm?” Đan Gia Dật nhìn thì đã khôi phục một chút nhưng chỉ có cậu hiểu rõ chân mình mới như thế nào, có lẽ ngày mai sẽ sung phù lên cho xem, cho nên, sau này nếu không phải là bước đường cùng cậu tuyệt đối sẽ không công con gái trên lưng nữa. Chuyện như vậy, thật là quá cực khổ.

“Đúng vậy, chúc mừng em” Tả Tư Viêm nói đơn giản rõ ràng, có điều, ánh mắt lại nhìn về phía vẻ mặt trầm trầm của Kính Nguyệt Sâm, sắc mặt cậu ta cực kỳ không tốt, hơn nữa, cậu ta chẳng lẽ không phát hiện ra, tay của cậu ta nắm chặt eo Thẩm Vũ Âm như muốn bẻ gãy nó hả? Xem ra nhìn qua thì, Dư Châu thực sự rần chắc hơn rất nhiều, ít nhất là, thật quá nhiều. Cho dù có vụn vẹo thì cũng không đến được xương.

Lúc này Thẩm Vũ Âm quả thực đang chịu cực khổ, mới vừa bị con Cá Kính kia đụng ngã, cô chỉ có thể thầm giấu khó chịu đi, nhưng bây giờ, Sâm học trưởng thực sự sắp ghi chết cô mất.

“Sâm a, nếu như, cậu còn không thả người, cô ấy sẽ bị ngạt thở mà chết đấy.”

Đan Gia Dật không nhìn nổi nữa, cho nên, đáng hy sinh lên tiếng nhắc nhở, Dư Châu cố gắng thu lại sự thất thần, hết thấy đều không có quan hệ gì với cô cả, của anh, hay của cô, đều như vậy.

Cô đi tới trước mặt Dư Dịch, đưa tay cho anh vịn.

“Châu Châu, anh không phải con gái.” Dư Dịch xoa tóc của cô, trong mắt tràn đầy kiều ngạo, đây là em gái cậu, em gái của cậu, trước kia quả thật rất dọa người, nhưng bây giờ lại là cô em gái khiến cho cậu kiều ngạo, tuy là, cô vẫn béo như vậy. Cũng không phải biến thành xinh đẹp, nhưng, nếu cho cậu lựa chọn một lần nữa, cậu vẫn sẽ chọn em gái mũm mĩm này.

“Vâng, vâng, em biết rồi.” Dư Châu đánh giá cao thấp của Dư Dịch, nếu anh ấy là con gái vậy cô chắc chắn là con trai, mặt cô còn chưa bị mù đâu nhé.

“Em gái Tiểu Trư, em đúng là đáng yêu mà.” Đan Gia Dật đặt tay lên vai Dư Châu, Dư Châu nheo mắt nhìn cái móng vuốt đang đặt trên bờ vai của mình, mặt thể hiện rõ sự không vui.

Anh ta dám chiếm tiện nghi của cô.

“Làm ơn bỏ cái móng vuốt kia của anh ra, Đan học trưởng.” Dư Châu dễ dàng gạt phăng cái tay trên vai của mình xuống, có lẽ, anh ta từng bị cô cho nếm mùi lợi hại, cho nên, dù khí lực bây giờ của cô không bằng một nửa bình thường, nếu cô muốn giết hắn, đây là việc dễ dàng biết bao.

Con mắt Đan Gia Dật co quắt lại: “Em gái Tiểu Trư, anh vẫn cảm thấy để em gọi tên anh là tốt nhất, cái chức học trưởng kia, hay là bỏ đi.” Nói xong, huyết thái dương trên trán cậu đột nhiên giật mạnh, cái câu học trưởng kia thật khiến lòng cậu lạnh giá mà.

Không cần cảnh cáo nhiều, cái này chính là cảnh cáo sống sờ sờ đây, hơn nữa, câu nói khiến cậu co quắp kia là sao, cậu chỉ muốn bày tỏ ý tốt với cô thôi mà, chẳng lẽ người mập, ngay cả ánh mắt cũng không tốt theo.

Q.0 - Chương 9: Chương 4: Thua bởi đũa mập

Editor: Kinh thuật

Nếu thật như vậy, vậy, vừa nãy cậu vất vả là hoàn toàn vô ích rồi.

“Đan Giật.” Dư Châu lạnh lạnh gọi tên cậu, không phải cô không gọi, mà là cậu không cho phép, cho nên, từ nay về sau, không cần khó chịu về cô nữa.

Đan Giật chỉ bất đắc dĩ cười, nhìn sắc mặt Dư Châu đột nhiên trầm xuống thì có chút sùng sốt, bây giờ muốn đoán được cô đang nghĩ gì rất khó khăn, có lúc không hiểu cô đang nghĩ gì, nhìn như rất đơn giản, nhưng lại cực kì phức tạp, giống như Kính Nguyệt Sâm.

Nghĩ tới đây, cậu vội vàng nhắng đầu nhìn Kính Nguyệt Sâm, vẫn biểu hiện như bình thường, chỉ đang lạnh nhạt nhìn bọn cậu, dường như thắng thua đối với cậu ta mà nói, chỉ là một thứ đùa bỡn mà thôi, cậu ta không muốn thắng, đương nhiên sẽ không để ý thua, chỉ có điều, ở lúc không ai nhìn thấy, khi cậu ta nhìn đến Dư Châu, đáy mắt màu lam nhạt rõ ràng trầm xuống vài phần.

Xoay người, cậu ta đi tới nơi khác, quần áo bạch sắc đi qua vẫn để lại mùi hương nhàn nhạt, Thẩm Vũ Âm cẩn nhẹ môi, nhìn thân hình mập mạp của Dư Châu, giật đến mức tóc muốn dựng thẳng, có điều trước mặt nhiều người như vậy, cô có tức cũng không có chỗ phát tác, mà cô, thực sự tức muốn chết rồi.

Thua bởi ai cũng được, chỉ là không thể thua Dư Châu, thua bởi con ngốc đầu óc trống tuếch lại háo sắc có tiếng trong trường như vậy, không phải so ra cô còn kém hơn cô ta à.

Đáng tiếc, cô vẫn thua.

“Sâm học trưởng.” Không biết người bên cạnh từ khi nào đã rời đi, chỉ còn lại mình cô, mắt to trừng mắt nhỏ với đám người kia, cô vội vàng xoay người đuổi theo, còn ở chỗ này sẽ khiến cô cảm thấy mình cũng là một tên ngốc mất.

“Ha ha ha, đây là lần đầu tiên Sâm thua đấy, Tiểu Trư, nói cho bọn anh biết, ai đã giúp em vậy?” Tà Tư Viêm tựa người vào cây, ít nhất như vậy còn có thể bảo trì phong thái của mình, nếu không lại giống như Dư Dịch, đứng một chỗ cũng lung lay như sắp đổ, cậu còn chưa muốn để người khác nhìn thấy một màn như vậy đâu, không có chút mặt mũi nào, hơn nữa, một đôi anh em của cậu không chừng sẽ mất vì một lần này cũng không nói trước được.

Có điều, cậu rất muốn biết, là ai đã giúp em ấy, dù sao, cũng được thân hình nặng vậy đi một quãng đường dài thế, chắc chắn không phải chuyện dễ dàng, có lẽ phải có ba người như cậu cùng lúc mới công được, nếu có người có sức mạnh như vậy, cậu thật sự muốn biết người đó, người có khí lực lớn thế, mang con heo lớn này đi đến tận đích, thậm chí, cuối cùng còn thắng được Kính Nguyệt Sâm, tên bụng dạ đen tối hơn người kia.

Hơn nữa, đối với Kính Nguyệt Sâm mà nói, việc cậu ta muốn làm, chưa có việc nào từng thất bại, có lẽ, lần này, là lần thất bại đầu tiên trong đời, không biết, Dư Châu và cậu ta sẽ trở thành kẻ thù, hay thành gì, đúng là khiến người ta mong chờ mà.

Dư Châu bây giờ, không còn là bao cò ngốc Tiểu Trư kia nữa, cô bé, còn thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn cậu.

Người đã giúp kia, rốt cuộc là ai?

“Em không biết sao?” Dư Châu mặc Tà Tư Viêm nhìn chăm chăm như muốn nhìn xuyên qua cả linh hồn của cô vậy, cô rất hào phóng đối mặt. Càng không ngại anh ta sẽ nhìn ra cái gì, dù sao, thân thể đặc biệt này là Dư Châu, nhìn kỹ bao nhiêu, vẫn là Dư Châu.

Thân phận của người kia, cô quả thực không biết, cho dù rất muốn.

Mắt cô cũng không phải tia X – quang, làm sao nhìn xuyên qua được anh ấy có bộ dạng thế nào hả?

Đan Gia Dật chỉ liếc mắt một cái, hỏi cũng lười.

Có điều, là ai cũng không sao cảm bởi vì, bọn họ đã thắng, nhờ Kính Nguyệt Sâm, dưới ánh mắt theo dõi của nhiều người biết chiến thắng này, về phần quá trình ra sao, người trong cuộc không muốn nói, vậy, dù là ai cũng không biết rõ được, Sâm từ đương nhiên không chịu tiết lộ, với tính tình của cậu ta, có hỏi cũng chỉ nhận lại được một ánh nhìn lạnh lùng, mà với dáng vẻ Dư Châu bây giờ, coi như đủ bản lĩnh bóp chết cô, cô cũng không nhiều lời nữa chứ.

“Anh, chúng ta đi thôi.” Dư Châu nhìn quanh bốn phía, có thể nghe được rất nhiều tiếng bước chân, chắc chắn, không lâu sau chỗ này sẽ trở thành chiến trường, từ trước đến nay, nữ sinh trường này luôn rất điên cuồng.

Q.0 - Chương 10: Chương 5: Khuyết điểm nhiều hơn

Editor: KINH THUẾ

“Được, chúng ta trở về đi.” Dư Dịch mỉm cười vô cùng ấm áp, tựa như ánh mặt trời buổi sớm tỏa xuống, không quá nóng, vừa đủ ấm áp, anh nhẹ nhàng xoa tóc Dư Châu, Dư Châu kéo tay anh, xoay người rồi đi không cần tiếp tục ở lại đây, sẽ gặp phải phiền toái, mà sau khi bọn họ rời đi không lâu, những âm thanh ồn ào kia cũng càng lúc càng lớn.

Cô quay đầu lại, chỗ bọn họ đứng khi này đã có vô số nữ sinh, có điều diễn viên chính đều đã đi, nơi đó, ai muốn ngắm, cứ để cho bọn họ ngắm thoải mái vậy.

Hai bóng lưng một béo một gầy chậm rãi rời đi, trận đấu này đã xuất hiện kết quả như một kỳ tích, Dư Châu hơn hai trăm cân, cuối cùng lại giành phần thắng, Kính Nguyệt Sâm cùng Thẩm Vũ Âm thua, nhưng lại không giải thích được vì sao thua, có điều, nhờ cuộc thi này, đã khiến cho mọi người có nhận thức mới.

Nói như một người gan bé như chuột nhắt nơi nơi sợ hãi Trình Vũ, đã hơn nửa giờ rồi vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất, eo của cậu a, đau như đứt đôi rồi, lão đại, từ nay về sau, nhất định người phải nỗ lực giảm béo đi, nếu không, lưng của cậu, thật sự sẽ bị cô đè gãy chết.

Mặt cậu kẻ sát mặt đất, cũng may mặt đất khá êm ái nhờ đám cỏ xanh xanh, nếu không, mặt cậu thật sự phải ăn đất mẹ rồi.

Một bóng râm chắn trước đầu cậu, cậu vẫn hồn nhiên chưa tỉnh hưởng thụ giây phút được nghỉ ngơi hiếm có, chỉ có sau khi vất vả cùng cực mới nếm rõ niềm vui lúc nghỉ ngơi.

“Này, cậu không sao đấy chứ?” Một giọng nữ lạ lẫm vang lên.

Cậu khẽ nâng cái đầu, nhìn từ dưới lên, sau đó rất nhanh lại đặt đầu song song mặt đất. Cậu khẽ hừ nhẹ một câu, dường như bọn họ cũng không có giao tình gì nhiều, lúc đầu, cậu bảo vệ Thẩm Vũ Âm, còn cô bảo vệ Dư Châu, cho nên, bọn cậu là kẻ thù, bây giờ Dư Châu là lão đại mới của cậu, với cô, cậu lại là đồng minh, chỉ có điều, theo ý cậu, đứa con gái này cách được bao xa tốt bấy nhiêu, bởi vì, cô ta thật quá hung dữ.

“Này, gây trúc, hôm nay biểu hiện của cậu không tệ lắm đâu! Không giống con gái nữa rồi.” Đan Tương Tư ngồi xổm trên mặt đất, một tay đỡ lấy cằm mình, Trình Vũ nghe được lời cô, đầu càng hung hăng hạ xuống thấp hơn nữa, một cọng cỏ còn vào trong mồm, cậu vội vàng nhổ cây cỏ ra, cô ta có biết nói chuyện không vậy, cái gì mà như con gái chứ, cậu rõ ràng là một người con trai chính hiệu, càng không có bất cứ điểm nào giống đàn bà cả.

“Câm miệng.” Âm thanh đầy buồn bực của Trình Vũ, hiển nhiên đã tức giận.

“Gây trúc, tôi phát hiện, thật ra, cậu cũng không tệ lắm, ngoại trừ lớn lên có chút khó coi, con mắt thì tệ, làn da thâm, những thứ khác cũng tạm tạm được.” Đan Tương Tư nhìn chằm chằm đỉnh đầu đen của Trình Vũ, nói hết những gì mình nghĩ ra, rõ ràng là khích lệ, tại sao nghe vào vẫn như đã kích người khác vậy nhỉ.

Tuy khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm một chút, nhưng, ít nhất cậu cũng đã có ưu điểm rồi, ít nhất trong lòng của cô chính là vậy.

Trình Vũ lại ngẩng đầu lên, cố gắng ngồi dậy, mắt kính rơi xuống dưới sống mũi, sau đó nhìn thẳng phía trước, không chớp nhìn Đan Tương Tư.

Bây giờ, môi cậu quả thực đang cong cong lên, sau đó nhếch lên, miệng mỉm cười, lộ cả hàm răng của mình, dưới ánh mặt trời nụ cười càng trở nên chói mắt.

Có điều, cậu cũng nhìn nhanh qua thân thể mình một lượt, lần đầu tiên nghe người khác nói ưu điểm của mình, tuy gây đau đớn nhiều hơn, nhưng, cậu vẫn rất cao hứng. Được người khác khen, cậu đương nhiên phải cao hứng rồi, có điều, sao hắn có thể xấu hổ đỏ bừng cả mặt nữa chứ, chắc chắn là do một môi nên phát sốt rồi.

Đan Tương Tư khó hiểu nhìn Trình Vũ, sao lại không nói lời nào rồi, không phải trước kia nhiều lời lắm sao, có điều, lần này, cô không có giễu cợt lại cậu ta, dù sao, bây giờ cậu ta cũng như anh trai cô, đều trở thành anh hùng rồi.

Cô ngẩng đầu.

Người ở chỗ kia vẫn rất nhiều, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng Đan Gia Dật cười truyền đến, bị nhiều người vây quanh như vậy cũng chỉ có thể nhìn nhau cười, hai người kia đã sớm chạy, chỉ còn bọn họ lưu lại thu dọn cục diện hỗn loạn này.

Mạng của bọn cậu đúng là khổ mà.

Q.0 - Chương 11: Chương 6: Muốn cố gắng

Editor: KInh Thuế

Kỳ thật, Dur Châu cũng không thoải mái như bọn họ nghĩ, cô không ngừng thờ dài, cổ cô sắp đứt rồi, xoay đầu, cảm thấy bả vai tê rần, trên mặt còn có vò số những giọt nước cùng thứ bầy nhầy màu trắng tấn công, vị mầu thân vĩ đại kia của cô, hiện giờ đang ôm cô mà bắt đầu khóc.

Khi nào thì, mẹ mới có thể khóc xong đây.

“Châu Châu, mẹ thương Châu Châu quá...” Hứa Nhu thỉnh thoảng lại quệt ngang đầu Dur Châu để lau nước mắt, bà cảm thấy bảo bối của bà đáng thương chết mất, từ nhỏ, nó cũng chưa bao giờ phải chịu khổ cực như vậy. Đừng nói là chạy bộ, đến đi cũng không cần bước mấy bước trên đường, là một đại thiên kim mập mạp điển hình nhưng có thể béo đến như vậy, nghĩ kỹ cũng không trách được.

Dur Châu nghiêng đầu qua, mặc cho Hứa Nhu bôi toàn bộ nước mắt cùng nước mũi lên người cô, đôi mắt nhìn về phương xa, dần trở nên bình lặng.

Đáng thương, cho đến bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ mình đáng thương.

Thắng, cũng đã thắng được, sao cô có thể đáng thương chứ?

“Tôi nghiệp con gái Châu Châu của mẹ!” Hứa Nhu không ngừng khóc, Dur Dịch nhúc nhủ đầu đứng một bên, mẹ cậu, khi nào mới có thể hết ngày thơ ấu.

Dur Phẩm Thành chấp tay sau lưng, đối với một màn này, ông đành bất lực.

Có điều, hôm nay Dur Châu biểu hiện rất khá, quả nhiên đã trưởng thành rồi, ông nhìn về phía Dur Châu, ngẫu nhiên chạm vào tầm mắt cô, cười gian nhẹ, đã có được một loại khẳng định.

Dur Châu dời tầm mắt đi, con mắt cup nhẹ, thần sắc thay đổi. Khi cô ngẩng đầu lên lần nữa lại thấy được đôi mắt lạnh như băng của Kính Nguyệt Sâm, anh ta đến đây khi nào, khi no đã đứng đây nhìn cô, còn dùng ánh mắt khiến cô có cảm giác hít thở không thông được như vậy.

Vì cái gì, trên người anh ta, không còn cảm giác khi xưa nữa... Ôn nhu, anh lúc đó, người thiếu niên có nụ cười như gió xuân kia đã rời khỏi, nếu như không phải khuôn mặt vẫn như vậy, không phải bởi vì trên lông tai vẫn mang viên đá hình giọt lệ màu lam kia, cô sẽ cho rằng, anh không phải là anh, nhưng anh, vẫn thật là anh.

Kính Nguyệt Sâm hơi nhếch môi lên dù vô ý hay cố tình cũng để lộ ra ý vui vẻ, khuôn mặt tuấn mỹ lại có nét lạnh lùng cự tuyệt người từ ngàn dặm, cậu dùng chân, xoay người đi lên lễ đài, ở đó có chỗ riêng của cậu, giống như chúng tinh phùng nguyệt (sao vây quanh mặt trăng), cậu ngồi ở đó, một tay chống cằm, nhàn nhạt nhìn phía dưới một vòng, giống như đế vương nhìn nhân gian của mình.

Lông mi dài khẽ chớp nhẹ một cái, dường như nhuộm lên một mảnh ánh sáng sắc lạnh của những ngày thu, bên tai không ngừng truyền đến những âm thanh rì rầm, lòng của cậu lại cực kì yên tĩnh, trong mắt hiện lên những mảnh sáng nhạt, trên khóe môi lại hiện lên nụ cười không cảm xúc.

Thẩm Vũ Âm đứng dưới khán đài, ngẩng đầu nhìn anh, đây chính là khoảng cách giữa hai người họ, rõ ràng nhìn vô cùng gần, nhưng ngay cả góc áo của người này cô cũng không với được, cô nhìn qua hướng khác, nhìn thấy thân thể mập mạp không thể nào bỏ qua được dù chỉ liếc qua kia, hai mắt xinh đẹp hiện lên những mảnh âm trầm không nên lời.

Đều là do cô ta, tất cả là tại cô ta làm hại.

Cuối cùng Dur Châu cũng đẩy được Hứa Nhu đã khóc mệ ra, nhìn thấy ghen ghét ngập tràn trong mắt Thẩm Vũ Âm, cô cũng chỉ nhàn nhạt liếc qua, đáng tiếc, điện áp phóng ra từ mắt cô ta còn chưa là gì cả.

Ở nơi không ai chứng kiến, sau khi tất cả mọi người rời khỏi, có một thiếu niên màu bạc đi tới, hai tay ôm chặt ngực đứng dựa trên gốc cây, gió không ngừng thổi sợi tóc bết lại trên trán của cậu, cậu ngẩng đầu, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một vòng sáng, chỉ cần cẩn thận nhìn sẽ phát hiện, là màu lam nhàn nhạt, trong suốt như màu bầu trời bao la, cực kì sạch sẽ.

“Phải cố gắng lên, tiểu nha đầu.” Âm thanh cực kì dễ nghe, rất nhanh lại biến mất trong gió, đột nhiên, cậu mở to đôi mắt, không biết từ khi nào, bên cạnh cậu đã có rất nhiều hắc y nhân đứng quanh.kinh/thue

“Thiếu gia, mời về.” Tay bọn họ làm thành tư thế mời, thanh âm mang theo sự cứng nhắc nghề nghiệp lạnh lùng.

Q.0 - Chương 12: Chương 7: Bị mang đi

Editor: Kinh Thuế

“Ta biết rồi.” Ngón tay người con trai mon trớn mặt nạ màu bạc của chính mình, đứng thẳng người dậy, trước khi rời đi, lại nhìn về nơi xa xa kia, trên mặt hiện lên vẻ u ám nhàn nhạt.

Sau đó, cậu rời đi thật nhanh, theo phía sau là hắc y nhân, ngoài bầu trời bao la là ánh sáng, sau đó là những mảng đen tối, không chút ấm áp.

Sự xuất hiện của cậu, không ai chứng kiến, sự rời đi của cậu cũng như vậy, cậu là người không được xuất hiện trước mặt bất cứ ai ngoài sáng, đêm đen, mới là màu sắc thuộc về cậu.

Góc áo bạch sắc thi thoảng bị gió thổi lên, gió đêm chậm chậm thổi, thì ra, vẫn luôn có một khoảng cách, mãi mãi ngoài tầm với, mà cậu ngay cả tư cách đứng dưới ánh mặt trời cũng không có.

Đây là một ngày căng thẳng cũng là một ngày mệt mỏi, bất kể là ai cũng thế, không ngờ tới, trận đấu thể dục mong chờ đã lâu, cứ như vậy đã kết thúc.

Ngoại trừ chiến thắng của Dư Châu khiến mọi người không ngờ được ra, còn lại mọi việc đều rất bình thường, cũng có vài người có thể lọt vào bên quý tộc, nhưng bên quý tộc không hổ danh là quý tộc, ngoại trừ ngoại lệ Thẩm Vũ Âm, những người khác thành tích đều vô cùng tốt, không ai thua thê thảm cả, về phần Thẩm Vũ Âm, tuy thua nhưng lại thi đấu cùng Kính Nguyệt Sâm, nên, có lẽ cô vẫn có thể ở lại bên ban quý tộc.

Mà tất cả mọi người bắt đầu công nhận, không phải Kính Nguyệt Sâm thua, mà là anh cố ý nhường người, cho nên đội Dư Châu mới có thể thắng, về phần sự thật là gì, chắc chắn cũng không có ai nói rõ được.

Bọn cậu cũng không phải người như vậy, càng không phải hướng ai giải thích, bọn cậu có kiêu ngạo của riêng mình, càng có sự nhẫn nại.

Trong biệt thự Dư gia, trên sân thượng, ba thiếu niên anh tuấn đang nhàn nhã tựa trên lan can, nhìn theo thân hình mập mạp lúc ẩn lúc hiện đang chạy vòng kia. Từ khi bắt đầu, cô chưa ngừng lại nghỉ lúc nào.

“Tôi cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao cô nhóc có thể chạy được đến đích rồi.” Tả Tư Viêm chống hai tay lên lan can, con mắt cười cong cong, có điều, bên trong có thể nhìn thấy một sự kính nể hiện rõ.

Cô rất kiên trì, hơn nữa còn cực kì chấp nhất, bọn họ đều cho rằng, Dư Dịch nói cô giảm béo là một chuyện đùa, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó mà tin tưởng được, cô có thể từng bước đi được đến ngày hôm nay, thân thể béo như vậy, trước kia đi một bước cũng đã như lún đất rồi, bây giờ có thể chạy lâu như vậy, thậm chí, bọn cậu đều nhìn thấy quần áo cô đã ướt, mồ hôi không ngừng rơi xuống.

“Rất lợi hại, chắc chắn rất nhanh thôi, cô bé sẽ không còn là Tiểu Trư mà chúng ta biết nữa.” Đan Gia Dật thở dài một tiếng, nếu như Tiểu Trư gầy, còn gọi là Tiểu Trư được nữa ư? Không phải lại là một Tiểu gậy Trúc mới chứ?

Hơn chục năm nhìn qua đều là dáng vẻ mập mạp này, thói quen nhìn cô vụng về làm xấu mặt, lại thu dọn giúp cô, thói quen được cô quần lấy như kẹo da trâu, không rời bỏ cậu, nếu như đột nhiên có một ngày, cô không phải là cô, như vậy, bọn họ dường như, không nói ra được sự thất lạc trong lòng này là cái gì nữa.

Dường như bọn họ đã mất đi, người bọn họ vẫn luôn nói chán ghét, nhưng lại luôn là đứa em gái Tiểu Trư mang lại cho bọn họ niềm vui.

Nghĩ đến đây, Gia Dật trầm mắng một tiếng, cậu đang suy nghĩ cái gì vậy chứ, rõ ràng Tiểu Trư vẫn ở đây, chỉ có điều, cô đang lớn lên mà thôi, mọi người đều phải lớn lên, quá khứ ngu ngốc đã qua, không có nghĩa lớn lên cũng vậy.

Bọn cậu cũng sẽ lớn lên, cũng sẽ trưởng thành.

“Đúng vậy, con bé rất kiên trì, từ sau khi bị Sâm từ đập quả cầu vào đầu, chính là như vậy.” Dư Dịch tựa lưng vào tường, kỳ thật bây giờ cánh tay của cậu cực kì nhức mỏi, có điều, lại cảm thấy rất vui, bởi vì, lần đầu tiên cậu thể hiện xứng với tiếng anh trai này.

Còn nữa, tôi rất muốn cảm ơn các cậu, cảm ơn đã giúp con bé, nếu không, chắc chắn nó đã thua.” Dư Dịch hơi cúi đầu với hai người, đẩy mắt đường như đều được bao trùm bởi sự ấm áp.

Những người bạn xấu này, tuy có lúc rất căm ghét em gái cậu, nhưng, cũng như chính mình đã nhìn cô lớn lên, thời điểm máu chó, vẫn sẽ lựa chọn giúp con bé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Không phải móng heo.

Cô bị ai nhìn vật thể trắng trắng kia, bị chính mình xem thành móng heo nên trên bề mặt vật thể để lại hai dấu răng thật sâu. Cô chuyển động một chút, cái móng heo kia cứ nhiên lại nhúc nhích, thậm chí còn có cảm giác đau muốn chết.

Không thể nào, béo mập, đây là...cánh tay của cô sao, chỉ là, sao cánh tay cô lại biến thành dạng này, thiếu nữ xoa nhẹ đầu mình, mới phát hiện đầu thật đau, trên đầu vẫn còn quần băng vải. Dùng sức giật băng vải xuống, cô cầm chặt một chút, sau đó rất nhanh thả lỏng.

Luôn có cảm xúc kì quái không rõ, hình như cô đã quên đi việc gì thì phải.

Ngồi trên đồng lộn xộn, đương nhiên là bị cô làm sập giường, chắc chắn cái giường này không bền rồi, chính mình mới chỉ lật người vài cái mà. Có điều khi cô nhìn thoáng qua bốn phía, hồng nhợt, hồng phấn, không thể nào, đây là màu sắc cô buồn nôn nhất.

Vừa sợ vừa hãi nhìn tay của mình, phì phì, mập mập, trắng trắng.

Mập mập...

Cô đột nhiên nghĩ đến gì đó, sờ lên mặt của mình, trên mặt là một đồng thịt nhấc nhờ thiếu nữ đã phát sinh điều gì, sau đó là bắp đùi của mình, là một cái chân đầy thịt.

Khóe miệng của cô run rẩy một cái, chậm rãi đứng lên, cúi đầu xuống, nhìn lại chính mình, sau đó lại ngẩng đầu lên, trong mắt đột nhiên tối đen, sâu không thấy đáy.

Người con gái lung lay lắc lư đi ra ngoài, dưới chân dẫm lên những mảnh gỗ vụn tan xác từ chiếc giường, cô muốn đi đến chỗ chiếc gương lớn cách không xa đằng kia, đứng trước gương, nhìn hình dáng bây giờ thiếu nữ như đại ra, khóe mắt thỉnh thoảng co lại, cô nhéo nhéo mặt mình, quả nhiên là rất đau.

Trong gương một thiếu nữ đang nhéo mặt chính mình, thịt béo mềm mềm trên mặt như muốn chảy xuống, hai mắt bị thịt núc ních chen làm cho chỉ lộ ra hai khe nhỏ, hai môi mím chặt lại với nhau, sắc mặt đỏ hồng như uống rượu. Thiếu nữ lại nhéo nhẹ thịt trên mặt, chỉ cần sờ nhẹ cũng có thể kéo dài ra, chỗ thịt này không biết phải tồn bao lâu mới có thể được như vậy. Thật sự là làm khó thân thể này.

Phía dưới bằng phẳng vững chắc như tường, đúng vậy, chính là tường, thân cao chưa tới 1m6, nhưng mà, cái cân nặng này, có lẽ phải đến hơn trăm cân rồi, thân thể lung lay như sắp đổ, cảm giác các bộ phận cũng đầy đủ, vẫn rất tốt. Nói nhảm, cũng không phải là người máy, chỉ là cường tráng một chút thôi, kỳ thật không chỉ là một chút, là rất cường. Cũng rất trắng.

Người khác là mặt tròn như chậu bạc, mà giờ phút này sắc mặt cô như mặt chậu.

Mà trên cái mặt kia...cũng đau đón thông báo cho cô biết một sự thật.

Cô đã chết rồi, chết trong vụ xe tải kia, nhập vào trên người một người con gái mập. Hơn nữa còn là mập như heo.

Thở dài một hơi, cô ngồi trên một chiếc ghế dài, nhưng mà cũng thật cẩn thận, cô sợ thân thể này lại đè sụp cái ghế như cái giường kia.

Nâng cánh tay béo phì kia lên, còn có thể nhìn ra dấu răng mờ mờ trên mặt, chính là cánh tay bị cô xem thành móng heo, nhưng mà, lúc này nhìn sao cũng vẫn thấy giống móng heo.

Nhìn thoáng qua bốn phía, cô thấy mình thật kỳ quái, nếu như người khác rơi vào trường hợp này, sẽ phản ứng thế nào, hét lên, sợ hãi hay lại bất tỉnh, đáng tiếc, năng lực thừa nhận của bản thân cô lớn hơn nhiều so với người bình thường.

Có lẽ là cô quá cường đại biến thái mới phải.

Đặng đặng đặng, từng tiếng bước chân mất trật tự vang lên, sau đó là phịch một tiếng, xem chừng cửa ngoài cũng bị phá vỡ rồi, động đất ư, hai mắt nâng lên nhìn không rõ tình huống trước mắt, nhìn chăm chăm đám người chạy vào.

“Châu Châu, bảo bối của mẹ.” Một âm thanh kinh động quỷ thần khiếp đảm truyền đến, sau đó cô bị một người phụ nữ siết chặt.

Châu Châu hay là Trư Trư, lớn lên đã giống trư, đến tên cũng vậy à, cô đã trêu chọc ai hả, mà cho đến bây giờ vẫn không hiểu rõ tại sao mình lại nhập vào trong thân thể nữ nhân mập này.

“Bảo bối của mẹ a, con bị ngã làm sao rồi hả?” Người phụ nữ nhìn rất đẹp, hơn nữa trông còn rất trẻ, tuyệt đối không giống mẹ của thân thể này, có thể thấy được bảo dưỡng vô cùng tốt.

Q.1 - Chương 2: Sụp chín cái giường

Bà dùng sức không ngừng xoa nắn khuôn mặt heo này cũng chính là mặt cô hiện tại, muốn xoa đến biến dạng khuôn mặt này đi.

Sau đó mấy người đứng cạnh không nhìn được nhìn đến cái giường đã sụp.

“Dư Châu, thêm cả lần này con đã phá chín cái giường lúc ngủ rồi.” Người đàn ông sắc mặt nặng nề, ông dùng sức hít sâu một hơi, dùng mắt liếc nhìn thiếu niên cao lớn tuổi trẻ đứng bên cạnh, thiếu niên cười khổ một tiếng, đành phải tiến lên.

“Mẹ, không cần ôm nữa, Châu Châu không có chuyện gì, nó sắp bị mẹ ghim ngạt thở rồi kìa.” Kỳ thật cậu muốn nói, nếu có chuyện cũng chính là cái giường kia, cô em gái này của cậu, toàn thân cao thấp đều là thịt, ngã xuống cũng không đau đâu. Có lẽ cũng đau một chút đi, nhưng hiển nhiên cái giường mới là thứ bị hủy, câu này cậu cũng không dám nói ra. Mẹ cậu biết sẽ nổi điên mất.

“Á, đúng vậy.” Người phụ nữ vội vàng thả con gái bị ôm chặt ngạt thở mặt mũi đỏ bừng, lại chăm chú nhìn mặt con gái, thật sự đáng yêu mà, càng xem càng đáng yêu, đúng là con gái bảo bối của bà.

Tiểu Mộc, không đứng, hiện tại hẳn phải gọi là Dư Châu rồi, Dư Châu, tên này làm cô nhớ đến một một vở kịch, trong đó một con tinh tinh lại bị kêu thành cá kình bé nhỏ, cho nên nghe cái tên này thật giống cá kình, chỉ có điều, người ta là cá kình nam, mà cô là nữ.

Cô ngẩng đầu, nhìn những người đứng trước mắt, lần đầu tiên chăm chú quan sát bọn họ, người phụ nữ, là mẹ của thân thể này, rất xinh đẹp, đáng người mảnh khảnh, mắt phượng nhỏ dài, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhưng hai người này là mẹ con thật sao? Vì sao, mẹ gầy như vậy mà con gái lại... mập đến thế.

Còn có một người đàn ông trung niên, bên cạnh là một thiếu niên trẻ tuổi giống nhau đến năm phần, người đàn ông mặt mày uy nghiêm, xem xét có vẻ là chủ nhà đứng đầu, là người quen ra lệnh, nài cho 55 điểm, không kém, chính giữa.

Mà thiếu niên phong thuần tuấn lãng đứng bên cạnh, tuổi còn rất trẻ, chắc chắn là cha con, song hẳn có một đôi mắt hoa đào dài, lông mày khẽ động, trên mặt luôn thoáng nét u sầu, thật biết cách khiến lòng người chua xót, cô nghĩ chỉ cần hắt ngoác ngoác ngón tay, sau đó khẽ mỉm cười, chắc chắn sẽ có một đồng con gái tự nguyện quỳ dưới chân hắn, khẩn cầu yêu thương.

Cô cho 65 điểm, hơn một chút, bởi vì hắn trẻ tuổi hơn, cũng chiếm được cảm tình hơn.

“Được rồi, Nhu nhi, trước tiên cần tìm chỗ khác cho con gái, hơn nữa nó nên đi nghỉ ngơi, trên đầu vẫn còn vết thương đấy.” Hơn nửa ngày, thân là người đứng đầu gia đình, cần tỉnh táo trước, ông nhìn vợ mình không ngừng khóc, còn có con gái đang ngồi trên ghế salon không dậy nổi, vỗ vỗ trán mình, trời ạ, ông sắp điên rồi.

Người phụ nữ nghe chồng nói xong, không ngừng gạt đầu, mà Dư Châu cũng nhìn người gọi là mẹ cô này, con mắt hạ xuống, thoát nhìn thấy đúng là một người mẹ dễ mau nước mắt.

“Bảo bối, hôm nay đành để con ngủ thân ngủ trong phòng khách vậy, ngày mai mẹ sẽ cho người mua mấy cái giường về dự bị sẵn nhé.” Rồi bà lại siết chặt ôm Dư Châu vào lòng.

Dư Châu dùng sức hít thở, từ đầu đến cuối đều trầm mặc, cô không phải kẻ ngu, sẽ không nói cho họ bây giờ tôi không phải con gái các người, tôi cũng không phải Cá Kình, tôi là xuyên qua, cô dám cam đoan nếu như bây giờ mình nói ra, những người này tuyệt đối sẽ đưa cô đi gặp bác sĩ.

Hiện nay cô phiền não cũng không phải mấy chuyện này mà là hình dáng thân thể này, đi một bước cũng nặng nề khó nhọc muốn chết, đến lúc đó, không biết có phải do tự mình hành hạ mình đến chết không.

Cô thật khó khăn mới biết mình không chết, cho dù đang ở trong thân thể của ai cũng vậy, chỉ cần còn sống là tốt rồi, nếu như không còn sống vậy cái gì cũng không có được.

“Mẹ.” Cô gọi một tiếng, người phụ nữ xưng hô với cô chính là vậy, hẳn không sai chứ, đây là âm thanh đầu tiên khi cô tỉnh lại, cảm giác còn lại trên thân thể này không nhiều, tuổi hẳn cũng không lớn, không biết có đến trường không. Thân thể như vậy, có thể đi động sao?

“Làm sao vậy bảo bối?” Cô phát hiện người mẹ này thỉnh thoảng lại xoa mặt mình một cái, chỉ sợ cô có gì không thoải mái.

“Mẹ, mặt của con không phải bột mì, không cần xoa nắn như vậy.” Cô kéo tay người phụ nữ xuống, hai mắt nhắm lại đáng thương, khuôn mặt lớn như chậu rửa mặt này hai mắt lại nhỏ tí, cho dù cô dùng sức trợn to hai mắt cũng không to ra được bao nhiêu.

Xem ra, cô đã xuyên vào một đứa con gái vừa xấu vừa mập rồi.

“Được được, mẹ không xoa, mẹ dẫn con đi nghỉ nhé, con gái đáng thương của mẹ, nhìn xem bị ngã thành ra thế này.” Không biết bà lại nói những gì, Dư Châu trầm mặc cúi đầu, theo như cô đề ý, không rõ sao cô lại xuyên qua đến đây, sau đó, nhìn lại mảnh vụn giường, không biết, có phải vì vậy không.

Ngủ phá hư đến chín cái giường, quả nhiên là lợn biến thành mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Không cần phải béo như vậy chứ.

Lung lay nghiêng ngả người bước đi, cô cảm thấy như toàn bộ thịt thừa đều dồn xuống đôi chân này rồi, đến bước đi cũng cực kỳ khó khăn, đứa con gái này làm thế nào có thể sống cho đến tận bây giờ vậy. Cô thật sự rất hoài nghi cô ta ngoại trừ ăn ra thì chính là ngủ, cho nên mới ngủ sập được đến chín cái giường.

Ngoài ý muốn, cô lại cảm nhận được một tầm ánh nhìn chăm chăm không dời, ngẩng đầu, cô nhận thấy ánh mắt của người con trai trẻ tuổi kia lộ rõ vẻ châm chọc nhàn nhạt, chớp mắt hai cái, cô nhìn lầm rồi chẳng, có điều lại đúng như vậy, ánh mắt kia thực sự là ánh mắt chế nhạo châm chọc cô, anh ta không phải anh trai của thân thể này à, sao lại dùng ánh mắt như vậy.

Người nhà này thật kỳ lạ, cô gắng sức di chuyển chân mập, lén lút đánh giá bốn phía một chút, mâu quang đột nhiên lóe lên. Cô phát hiện được một điều.

Hóa ra, là gia đình có nhiều tiền.

Thảo nào có thể ăn đến béo như vậy, thì ra là vậy.

Tự cười giễu, cô chú ý đến ánh mắt dò xét của người thiếu niên kia, không phải anh ta phát hiện ra cái gì chứ, may mắn, người đó cũng chỉ nhìn cô trong giây lát, sau đó quay mặt đi, dường như việc phải đến xem cô làm hán rất khó chịu.

Cô có thể xác định bản thân không được hoan nghênh, người đàn ông trung niên kia thì nhăn hai đầu lông mày lại, không chừng có thể kẹp chết được một con ruồi.

“Cha, con về trước đây.” Người thanh niên nhìn lại chiếc giường đã ngủ nã phanh thầy của cô, trong mắt có vài phần bất đắc dĩ.

“Con vất vả rồi, Dịch.” Người đàn ông vỗ nhẹ bả vai con trai, thở dài một hơi, con gái cũng là con ông, chỉ là, đứa con này làm ông đau đầu, hao tâm tốn lực hơn nhiều.

“Không sao ạ, con không mệt, bên trường học con sẽ giải quyết tốt.” Khóe môi hai bên Dư Dịch giật giật xuống, rồi đi rất nhanh, có điều, lúc này mặt anh ta đã hoàn toàn âm trầm.

Cô em gái này của cậu, đến khi nào mới để cậu bớt lo đi một chút đây.

Bước đi nhanh trở về phòng mình, cậu dựa vào tường, lấy điện thoại ra, nhanh chóng ấn số, tùy ý đặt di động bên tai, ánh đèn ngủ ảm áp hắt trên vai cậu cũng không xua tan đi được chút u ám hân sâu trên mặt.

“Diêm, là tôi.”

“Ừm, tôi nghe.” Từ trong điện thoại truyền đến thanh âm vô cùng uể oải, tựa hồ vừa mới bị dưng dậy, cậu dừng một chút mới nói tiếp: “Viêm, thật xin lỗi, lần này lại mang đến phiền phức cho cậu.”

Bên kia điện thoại người con trai rất lâu vẫn trầm mặc không nói.

“Tôi có phiền phức gì chứ, người phiền phức là Sâm kia, bây giờ cậu ta cực kỳ tức giận, em gái cậu tốt nhất thời gian này đừng đến trường, nếu không tôi sợ bọn Sâm điên lên sẽ giết người mất, con người cậu toàn như cậu ta không thiếu sự ngoan độc đâu.”

“Diêm, nó là em gái tôi.” Sắc mặt Dư Dịch trầm xuống, quả thật Dư Châu đã làm cậu thất vọng, nhưng cho dù như vậy con bé vẫn là em gái của cậu. Đối với một số việc, khi ứng phó với người ngoài, cậu vẫn lựa chọn bao che khuyết điểm.

“Tôi biết.” Âm thanh bên kia truyền đến cũng mệt mỏi rất nhiều: “Tôi biết cô ta là em gái cậu, có điều, từ nay về sau đừng để cô ta tới làm phiền tôi nữa.” Bên kia ngay lập tức cúp điện thoại, sắc mặt Dư Dịch cũng theo đó mà tối sầm lại.

Dám cúp điện thoại của cậu, tên Diêm này. Đúng là quá kiêu ngạo rồi. Có điều nhớ đến chín cái giường bị Dư Châu làm sập, huyết thái dương của cậu lại co rút mãnh liệt. Tại sao em gái người khác đều đáng yêu như vậy đến lượt em gái cậu lại thế này. Quên đi, không nghĩ, cho dù không muốn, em gái cậu vẫn mãi là Dư Châu.

Đỡ thân mình siêu trọng lên bầu của sổ, đột nhiên cô cảm nhận được hơi nóng nhẹ trước ngực, còi nút cổ áo ra, kéo trang sức đang đeo ra, hạt nước màu lam quen thuộc hiện ra trong tay cô.

Dư Châu cũng có vật này sao? Cô khó hiểu nhìn chăm chăm nó, cảm giác hoa tai trong tay cũng hạ nhiệt đi, trở lại lạnh buốt như ngày thường.

Xoa nhẹ trán, cảm giác trên tay lúc này vẫn là một cục thịt, thật sự khiến cho cô có xung động muốn ngửa mặt lên trời hét lớn. Cho dù không cho cô xuyên qua vào một người con gái thật tốt cũng không cần phải béo như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Cô không muốn ăn

Siết chặt tay, cô vẫn không có cảm giác đây là thân thể của mình.

Cô quyết định, mình phải giảm béo, tuyệt đối phải giảm béo.

Buổi sáng, cô vừa mở mắt, vốn cho rằng sẽ nhìn thấy nhà của cô – kho hàng kia, chỉ là thật đáng tiếc, phản chiếu trong mắt cô vẫn là một đồng hồ ngật, màu sắc làm cô sồn gai ốc. Đường như người con gái này trước đây rất thích màu hồng nhạt, thật sự làm cô có loại xúc động khóc không ra nước mắt.

Dùng sức ngồi dậy, cô có thể cảm nhận được đồng thịt thừa dưới cằm lắc lư.

Đi xuống giường, cô di chuyển thân thể, tựa như một ngọn núi lớn đang di động, khiến cô áp lực nhất chính là lực hút khổng lồ từ mặt đất với thân thể này.

Cô ngã sấp xuống, thật không thể quen nổi thân thể này, đúng là chưa bao giờ ngã sấp như vậy, sau đó cô tiếp tục nhoài người về phía trước trên mặt đất, không biết là do thịt trên người dày hay do thâm lát dày, dù sao bản thân cũng không có cảm giác đau đớn, có điều một tiếng ngã phịch kia quả thật đánh động kinh người.

“Phi.” Cô nhỏ một sợi lông ra, không biết là của con vật nào hay từ thâm nữa, dù sao cũng thật bẩn.

Chỉ là cô vừa định đứng dậy thì cửa ngoài bị một lực mạnh mẽ đá văng ra, chú ý là đá, mà không phải đẩy ra.

“Châu Châu, con gái ngoan, sao con lại quỳ trên mặt đất vậy?” Bên tai lại truyền đến âm thanh làm đau hết cả tai, ầm ĩ khiến cô muốn ngất đi, trước kia cô mất mẹ, hôm qua lại mới nhận thức được một bà mẹ.

Dư Châu cúi đầu, dùng sức đứng dậy, lưng lay như sắp ngã tiếp, cô liếc nhìn bình hoa bên cạnh, trên đầu tủa ra một trận mồ hôi lạnh, dùng lực đâm mạnh vào, cả bình hoa đều nứt ra, lực phá hoại của thân thể này, cũng đủ đáng sợ đấy.

“Châu Châu, con ngã có đau không?” Một bàn tay nhỏ không ngừng xoa nắn mặt cô, cô nhìn đau trợn mắt: “Mẹ, mẹ nên nhìn xem sàn nhà có bị con ngã vỡ không thì hơn.” Hiếm khi cô nói được một câu đùa lạnh như vậy.

Mà đôi tay đang xoa nắn mặt cô cũng dừng lại, bà nghiêng đầu khó hiểu nhìn cô con gái đầu vẫn quán bằng đầy trán kia, nhưng cũng chỉ nhìn thấy đôi mắt nhỏ híp lại càng nhỏ hơn, cũng không có rơi xuống giọt nước mắt nào, càng không kêu đau, chỉ là tự mình đứng lên, phui phui bụi trên quần áo của mình.

Chuyện này càng làm cho những người đứng sau thấy kì quái, Dư Châu không khóc như vậy thật khác lạ, nếu là bình thường cô ngã đau ở đâu tuyệt đối sẽ khóc kinh thiên động địa như thiếu mất tay chân vậy, lần này lại không giống như vậy, cô không khóc, thậm chí một giọt cũng không chảy.

Cha con nhà họ Dư nhìn nhau, đều thấy được trong mắt người đối diện nghi hoặc nồng đậm.

“Châu Châu, con đừng khóc, mẹ làm đồ ăn ngon cho con rồi, một lát nữa là có thể ăn.” Mẹ cô nhẹ nhàng dỗ dành, lại bắt đầu xoa nắn khuôn mặt mập mạp này. Bà còn cho rằng Châu Châu ngã đến choáng váng rồi, đều do nó, bà nén giận trừng mắt nhìn Dư Dịch đứng bên cạnh, mà Dư Dịch cúi đầu bóp trán, mẹ cậu mặc dù tên là Hứa Nhu nhưng lại rất dễ kết thù với cậu, như vậy thật sự làm cho cậu có cảm giác, cậu là nhặt được đúng không, thật quá trọng nữ khinh nam rồi.

Khóc? Dư Châu nhếch môi cười, không ai kịp để ý, trong mắt cô vừa lướt qua tia đùa cợt, còn có nỗi đau xót nhàn nhạt không mấy ai đoán được. Thật ra, khi còn rất nhỏ cô cũng không biết cảm giác khóc là như thế nào. Cô làm sao có thể khóc được, hiện tại cô chỉ có xúc động muốn giết người thôi.

Dư Châu, vì cái gì cô lại mập như vậy!

Vì cái gì, vì cái gì hả?

Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, lông mi cũng nhắm chặt che nốt đôi mắt híp vốn đã nhỏ, dù sao, nhìn rõ mình cũng không phải là một chuyện tốt. Thậm chí là xấu muốn chết.

Ngồi trên chiếc ghế siêu lớn được làm riêng theo yêu cầu của cô, thực ra, vẫn còn nửa cái mông của cô lộ ra bên ngoài, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi xuống thôi, ba người nhà kia ngồi gọn một chỗ, chỉ có mình cô độc bá một khu, thật sự là diện tích của cô cũng vô cùng lớn rồi.

Dur Châu nhìn một đồng đồ ăn trước mặt, có bánh ngọt, có đồ uống, đùi gà, sữa, còn có vài đĩa thức ăn lớn, toàn bộ đều được đặt trước mặt cô. Nói thật cho đến bây giờ cô cũng chưa từng nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy chứ đừng nói ai đó có thể ăn hết nhiều đồ thế này, đúng là quá đáng sợ mà.

Cái con bé Dur Châu này, thật sự là.

Những đồ này, đều muốn ăn vào bụng sao, cô ta thật sự nghĩ mình là heo hả?

“Châu Châu, con sao vậy, sao lại không ăn, con cứ từ từ ăn, một lát nữa mẹ lại làm tiếp cho con thêm một phần, không sao đâu, ăn đi.” Hứa Nhu lại quan tâm con gái, chỉ sợ cô bị đói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Lời giải đáp khiến cô thất vọng

“Mẹ.” Dur Châu mở miệng, nhìn thẳng đối diện với Hứa Nhu, hai người đàn ông còn lại cũng buông đĩa trong tay xuống, bọn họ đã quen với động tác ăn cơm như dã thú vô mồi của Dur Châu, có điều lần này đợi thật lâu cũng không thấy có động tác nào như vậy, tựa như thói quen đã hình thành nay mất đi đột nhiên thấy không quen.

“Làm sao vậy, Châu Châu?” Hứa Nhu vẽ mặt ôn hòa nhìn con gái. Tuy vậy, con gái hôm nay làm bà cảm thấy thật lạ, có lẽ tại con bé mới tỉnh dậy sau thời gian ngủ mê dài như vậy, bà tự an ủi mình.

“Mẹ, mẹ nói cho con biết.” Dur Châu thần nhiên rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc trong mắt.

“Làm sao vậy, mẹ ở đây.” Âm thanh Hứa Nhu phát ra càng thêm ôn nhu, làm cho người chồng như Dur Phẩm Thành bên cạnh vẽ mặt tối đen, đến tận bây giờ cũng chưa thấy bà ấy dịu dàng với ông như vậy lần nào.

“Mẹ, mẹ nói cho con biết, mẹ thích con vật nào vậy?” Dur Châu nhìn Hứa Nhu, thần sắc nghiêm túc, tựa hồ làm cho người khác nhìn xuyên được qua thân thể này là một linh hồn rất kiên cường.

Dur Dịch lắc nhẹ đầu, sau đó xoa hai mắt của mình, cậu đang nhìn thấy cái gì vậy, sao có thể nhìn ra trên người em gái của mình loại khí chất riêng vậy, em gái cậu, cậu vẫn chưa hiểu rõ sao?

Mà Hứa Nhu thật không ngờ con gái lại hỏi như vậy, cô suy đoán, khẽ nâng cằm lên, nụ cười cũng lan đến tận khóe mắt: “Châu Châu, sao con có thể quên vậy, mẹ thích nhất chính là heo.”

“Con xem bọn nó, thật đáng yêu, lỗi tai...”

Không đợi bà nói xong, phịch một tiếng, thân mình sùng sững như núi vậy mà té trên mặt đất, cô vô lực mở to hai mắt, quả nhiên, chính là...

Ông trời ơi, cô có thể không trở thành heo được không?

“Ha ha. Đột nhiên, trong nhà yên tĩnh lại truyền đến một tràng cười đáng sợ, Dur Dịch ôm bụng cười bò trên mặt đất, mà Dur Phẩm Thành tiếp tục bảo trì lạnh lùng, chỉ có điều nếu nhìn kỹ khóe miệng của ông cũng co rúm lại, lại không thể cười ra như mọi người, bây giờ ông đang phải nhẫn vô cùng khổ sở đó, thật sự rất vất vả.

Dur Châu bật ngồi dậy, tức tối nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông kia, lại quay sang nhìn Hứa Nhu vẫn đang không hiểu chuyện gì, chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài, cô muốn giảm béo, tuyệt đối phải giảm.

Lắc la lắc lư bước đi, cô cảm thấy mình giống như con lật đật dị thường, chính là to hơn lật đật bình thường một chút. Dựa vào tường cố gắng hít thở, cô còn không dám dựa hết sức lực của mình lên tường, chỉ sợ lại giống như cái giường của cô, bị đè sập.

“Châu Châu.” Sau lưng có tiếng gọi cô, nửa ngày sau cô mới kịp phản ứng thì ra cậu ta đang gọi mình, chẳng qua cô vẫn chưa quen mình đã đổi tên.

Trư Trư, Cá Kinh, tại sao lại đặt cho cô cái tên như con tinh tinh vậy.

Quay đầu lại, cô có thể cảm nhận đồng thịt thừa đáng sợ trên mặt đang lay động, đều chen chúc nhau dồn lại giữa mặt, thật là thảm thương không muốn nhìn, từ trước đến nay cô đều chưa từng được làm Bàn Gia (người mập), nhưng cuộc sống của Bàn Gia mà như này thì thật đáng thương quá.

Cô mím chặt môi lại, nhìn thiếu niên ưu nhã tuấn mỹ tựa như ánh dương di chuyển, không biết khi nào đã đứng trước mặt cô, mà cô quả thực cũng không biết phải gọi thiếu niên này như thế nào.

Bởi vì, cô cũng không bỏ qua tia thất vọng, chán ghét lóe qua ánh mắt người con trai này, nữ lưu manh nổi danh nhất Thiên Phù tỉnh còn chưa có thói quen đi lấy mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta, mà ai biết, cái mông của hắn ta có thói hay không chứ.

Cho dù cô xuyên qua vào thân thể em gái cậu ta cũng vậy, có một anh trai như vậy, thật đúng là bị kích cho Dư Châu mà. Đương nhiên, bây giờ là cô.

Một người xa lạ, cô cũng không cần phải tìm cách lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tình thân chân thực

“Sao vậy, cả ngày hôm nay đều không nói chuyện với anh thế?” Dư Dịch vươn tay, theo thói quen muốn vuốt tóc Dư Châu, thật ra, muốn nói đến ưu điểm trên người Dư Châu chắc chỉ có ưu điểm này, mái tóc cô giống mẹ, mềm mại nhẹ nhàng từng sợi tóc nâu nhạt óng mượt, cực kỳ xinh đẹp, miễn là, miễn là cô không béo thì tốt rồi, ít nhất cũng có chỗ đáng yêu.

“Anh.” Dư Châu lạnh lùng liếc qua cậu ta, anh trai thế này, có còn không bằng không có còn hơn. Từ đầu tới chân cậu ta đều thể hiện sự cười nhạo cô em gái này, loại người không có nhân nghĩa như vậy, cô không có hứng thú.

“Châu Châu, anh biết em đang giận anh.” Dư Dịch tựa vào tường giống Dư Châu, hai chân thon dài gác lên nhau, bọn họ đứng cạnh một chỗ, thật giống như người đẹp và con cóc ghè, đương nhiên người đẹp là Dư Dịch, mà Dư Châu chỉ có thể uất ức chính mình trở thành con vật kia.

“Châu Châu, em phải nhớ, bất kể hiện tại anh như thế nào cũng đều là muốn tốt cho em, bởi vì em chính là em gái của anh.” Dư Dịch thở dài một tiếng, tựa đầu vào tường. Cậu không thể lựa chọn cha mẹ mình, đương nhiên cũng không thể lựa chọn em gái mình.

Mặc kệ là yêu mến hay ghét bỏ, cũng vẫn là em gái cậu.

“Kính Nguyệt Sâm không phải người em có thể gần gũi, còn có Tư Viêm lại càng không phải, Châu Châu, nghe lời anh, sau này đừng có lại gần bọn họ nữa, cách bọn họ xa một chút.”

Cậu xoay người nhẹ nhàng xoa mái tóc Dư Châu, lần đầu tiên trong mắt hiện lên một loại yêu thương, là yêu mến chỉ có ở người thân với nhau. Dư Châu thấy sững sờ đến thất thần, cho tới nay cô cũng chưa bao giờ trải qua cảm giác này, trước kia, cô chỉ biết cố gắng để chính mình làm sao trở nên mạnh mẽ. Mà bây giờ, cô lại có cảm giác yếu đuối cảm động.

Cút đi cái cảm động! Dư Châu trừng mắt nhìn Dư Dịch.

Con mắt vốn tròn híp lại thành một đường thẳng, cổ cho giống mấy phản hung ác.

“Lại cáu kỉnh rồi, Tiểu Trư.” Cậu gọi nữ danh hồi nhỏ của Dư Châu. Trước kia em gái rất đáng yêu, thân hình tròn xoe, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, quả thực vô cùng đáng yêu, cũng được rất nhiều người yêu quý, tiếc là càng lớn lại càng, ai, thật xin lỗi cha mẹ, có lẽ toàn bộ dinh dưỡng đều được cô tích góp lại hết, cho nên bây giờ mới như vậy chẳng.

Tiểu Trư, tuyệt đối không phải gọi Tiểu Châu, trên mặt Dư Châu nhanh chóng xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“Không được gọi em là Tiểu Trư!” Có lẽ thân thể này vẫn còn sót lại chút kí ức, cô đối với người thanh niên này, có một loại cảm giác như là, người thân, chính là cảm giác người một nhà.

Cho nên, cậu ta không làm cho cô tức giận thật sự được.

“Được rồi, không phải Tiểu Trư, phải gọi là Đại Trư rồi.” Dư Dịch thấy cô nói chuyện, cảm thấy yên tâm, ngón tay nhẹ nhàng xoa băng vải trên trán Dư Châu, lại khe khẽ thở dài, Sâm à, cậu ta đúng là hận quá rồi, đánh cho em gái cậu vỡ đầu choáng váng, hiện tại cả người lúc nào cũng ngờ ngác ngốc nghếch, mặc dù, con bé vốn cũng không phản ứng nhanh nhẹn gì, có lẽ mấy ngày nữa sẽ ổn thôi. Bác sĩ đã nói qua, đầu của cô không có vấn đề gì, cậu cũng không hy vọng em gái mình có thể trở nên thông minh, không bị đánh cho đần độn là tốt rồi.

Mà Dư Châu nhìn Dư Dịch hết thở dài lại lắc đầu, chậm rãi đứng thẳng người lên, đi thẳng ra ngoài cửa, cô muốn đi lại trên đường nhiều một chút, nếu muốn giảm béo cần phải vận động nhiều hơn, cho nên cô muốn từ từ thực hiện, mấy chục cân thịt này, tăng lên thì dễ chứ giảm xuống mới khó.

Dư Dịch vẫn đang trầm tư suy nghĩ, tới tận nửa ngày sau, cậu cúi đầu mới nhận ra bên cạnh đã không còn ai.

Đứa em gái này khi nào thì đi lại nhanh như vậy. Nụ cười trên khóe môi cậu khẽ nhếch lên, cô em gái này hôm nay có cảm giác thú vị hơn nhiều.

Cậu đứng thẳng lên, thời gian dựa vào tường quá lâu khiến cổ cậu thật mỏi. Ngày mai còn phải đến trường nữa, xoa trán vuốt mi tâm, Châu Châu thì tốt rồi có mẹ chiều chuộng lên tận trời. Cậu mới là người phải lo lắng đây.

Chỗ trường học, ngày mai, cậu muốn.....

Nghĩ đến, đầu cậu lại đau muốn chết.

Sâm còn chưa nguôi giận, người này giận đối cũng quá lâu rồi, không phải Châu Châu chỉ nói lỡ một câu thôi sao, thời gian dài như vậy vẫn chưa nguôi giận sao?

Chả lẽ cậu ta không biết, giận đối càng lâu càng dễ bị chứng xơ cứng động mạch, dễ biến chứng thành bệnh người già sao, cho dù tuổi cậu ta còn trẻ.

Dư Châu ôm bụng mình, hung hăng nhìn chằm chằm mấy chiếc bánh ngọt đựng trong tủ kia, có phải thân thể này đều tự động chảy nước miếng với đồ ăn không vậy, sao có thể hấu ăn tới dạng này, quả thực là làm người không có tiền đồ mà. Chính cô cũng tự thấy không đói bụng, thời điểm lúc trước phải chịu đói cũng không như vậy, đói đến toàn thân đều đau nhức, hận không thể chết để quên đi cảm giác đói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Cô không ăn

“Châu Châu, ăn một cái đi, đây là đầu bếp tự tay làm riêng cho con đó, vị trà xanh cực ngon nhé!” Một bên là Hứa Nhu không ngừng đẩy mạnh tiêu thụ bánh ngọt, bên cạnh là bộ dạng tái xanh của Dư Châu. Cô xoay người đi, cố nhịn cảm giác đói từ bụng truyền đến, nếu bây giờ không nhịn được thì chắc chắn cô sẽ là heo mập cả đời, như vậy cô thà chịu chết còn hơn.

“Châu Châu, sao con lại không ăn, đều nguội cả rồi này.” Hứa Nhu đặt một chiếc trước mặt Dư Châu, mà cô còn thoáng nuốt nước bọt, tại sao đến bây giờ mới biết đồ ăn có thể ngon như vậy, ngón tay cô khẽ nhúc nhích, dường như là động tác bản năng, bàn tay nắm chặt lại duỗi ra, lại kìm nén nắm lại, vừa quyết định đưa tay lên cầm thì đụng phải đĩa đựng làm bánh ngọt rơi xuống đất.

“Á, mẹ xin lỗi, Châu Châu bảo bối, để mẹ cắt miếng khác cho con.”

Khóe miệng Dư Châu bắt đầu run rẩy, mắt mở to, đông đưa thân thể béo đến đáng sợ về gian phòng của mình, cũng là gian phòng khi cô mới xuyên qua tới, gọi mẹ cũng đã thành thói quen. Trên mặt đất là khối bánh ngọt cô đơn đáng thương, Hứa Nhu ngăn người ra không hiểu, để lại bóng dài ngốc trẻ trên mặt đất.

Lần đầu tiên Châu Châu của bà không ăn bánh ngọt, mắt bà bị hoa rồi sao, thân mình run lên cảm giác như muốn ngất đi.

“Ôn Nhu, mình làm sao vậy?” Dư Phẩm Thành nhanh chóng đỡ lấy Hứa Nhu đang lung lay sắp ngã, lo lắng hỏi, sắc mặt bà ấy sao lại kém như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không hay không.

“Chồng à.” Khuôn mặt Hứa Nhu lã chã, ngón tay dính bơ túm lấy tay áo Dư Phẩm Thành, một tay đầy bơ cứ như vậy bôi toàn bộ lên quần áo sạch sẽ, mà Dư Phẩm Thành chỉ thoáng nhíu lông mày, lại quay sang vỗ nhẹ lên lưng bà: “Sao vậy, có phải Châu Châu sợ bánh ngọt không đủ ăn, vậy sai đầu bếp làm thêm cho con là được.” Ông rất muốn kiên trì bắt con gái giảm cân, chính là đã nuôi thành tính thích ăn cho con gái rồi, cho nên bất kể ông nói như thế nào đều không có tác dụng.

Con gái của ông ngoại trừ ăn ra cũng chính là ăn, cũng đã béo thành hình dáng như bây giờ, chỉ có điều dù béo hay gầy cũng là con gái ông, ông cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Không phải đâu, chồng à.” Hứa Nhu lại tiếp tục lau tay lên quần áo Dư Phẩm Thành, bôi toàn bộ bơ dính trên tay sang quần áo, bà túm chặt caravat Dư Phẩm Thành, thiếu chút nữa siết chặt cổ làm ông tắc thở.

“Chồng ơi, không phải, không phải đâu.” Hứa Nhu không ngừng lắc đầu: “Châu Châu của tôi không ăn bánh ngọt nữa, con bé mà lại không ăn.”

Nghe Hứa Nhu nói xong, Dư Phẩm Thành cũng hoàn toàn sững sờ, ông nhìn người mình đã dính đầy bơ, vừa rồi ông không nghe nhầm chứ, Châu Châu không ăn bánh ngọt.

Phần lớn thời gian ông đều nghiêm mặt không cười, nghe vậy đột nhiên môi giương lên, thật tốt quá, cuối cùng không ăn nữa rồi, nếu lại tăng cân tiếp, ông cũng không biết phải ngăn lại thế nào.

“Chồng, làm sao bây giờ, bảo bối không ăn, sẽ bị đói chết đấy.” Hứa Nhu lại tiếp tục âm thầm lau toàn bộ nước mắt nước mũi lên quần áo Dư Phẩm Thành, bà khóc, ông lại cười.

Người khóc người cười, hai người biểu lộ quá khác biệt, đứng cạnh nhau trông vô cùng quái dị.

Dư Dịch vẫn đứng cạnh cuối cùng xoay người, thở dài, quả thực cảm thấy xúc động muốn rơi lệ.

Tại sao cậu có thể suốt mướt như mẹ với em gái vậy chứ.

Cúi đầu, cậu quay trở lại phòng mình, cũng không bật đèn lên, cảm y phục lên chuẩn xác. Chủ Nhật là quá khứ đã qua, vậy nên, đã đến lúc phải đi học.

Để mặc cho bọn họ náo loạn đi.

Cậu đi ra ngoài, lại bắt gặp Dư Châu đang nhìn chằm chằm vào cậu. Dư Châu cũng chỉ lặng lẽ theo dõi cậu, sau đó để lại nhìn cánh cửa phía sau lưng cậu.

Có lẽ nhờ đoạn đối thoại không lâu trước đó, lúc đầu Dư Châu phản cảm với Dư Dịch thì bây giờ đã miễn cưỡng tiếp nhận, vì vậy, trong suy nghĩ của cô Dư Dịch cũng đủ đạt tiêu chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Cô có khỏe không?

“Làm sao vậy, Châu Châu, mặt anh có gì sao?” Thấy Dư Châu nhìn mình không nháy mắt, mắt cô lại không phải mắt hạnh nhân hay mắt bò đào, lại càng không phải mắt mật đào, nhiều nhất là lộ ra đôi mắt nhỏ nghi hoặc, có lẽ do cô quá mập, béo đến độ con mắt đều bị mỡ chiếm chỗ. Cậu thật sự không hiểu, ánh mắt của em gái cậu bây giờ đang muốn biểu lộ gì.

Dư Châu lắc lư thân mình đi tới chỗ Dư Dịch, sau đó cậu lại nghe được cô làm bà làm bầm, sau đó dừng lại giống như xem xét một việc gì đó, cuối cùng đưa ra kết luận.

“Em còn tưởng bên trong giấu bảo vật gì chứ, hóa ra là phòng của anh, lộn xộn hết ỏ chuột, hay là anh thích giống chuột vậy, đúng là kì tài mà.”

“Dư Châu!” Một tiếng khóc gào thát thanh truyền đến, thậm chí cả khu nhà cũng như rung lên hạ xuống, Dư Châu ngẩng đầu, chớp mắt hai cái, cô còn tưởng là động đất nữa.

Lớn giọng như vậy làm gì? Cô chỉ béo cũng không phải nghênh ngang.

Cô buồn chán đi về hướng âm thanh, đã đi rất lâu, ngôi nhà này sao lại rộng như vậy, còn phải đi tới khi nào hả, mà chính cô không nhận ra là do bây giờ cô đang đi với tốc độ rất chậm, tốc độ này so với ốc sên cũng không thấy nhanh hơn. Vốn ra khỏi chỗ này cũng gần nửa giờ nhưng lấy tốc độ này của Dư Châu có lẽ mất tầm một ngày thôi.

Đi đến trước một cửa sổ lớn, cô vươn ngón tay béo mập mập mạp của mình chạm lên thủy tinh, cả mặt cũng dán lên theo, thật là mát mẻ, bên ngoài có ánh mặt trời thật là tốt, cũng có lúc cô nhớ về những người kia, không biết giờ họ thế nào rồi, không biết, bọn họ có đau lòng chút nào không?

Chợt cô nở nụ cười, ngón tay lau nhanh dòng nước mắt đang chảy xuống, cô, chẳng qua chỉ là một nữ lưu manh mà thôi. Trên đời này, làm gì có ai sẽ nhớ thương hay đau lòng vì cô chứ.

Tiếp tục di động thân thể mập mạp, cô vẫn đang nỗ lực di chuyển ra khỏi phòng, không rõ thân thể này đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô cũng chỉ có thể tiếp nhận, sau đó tìm cách làm giải quyết được thoải mái hơn.

Bên ngoài, ánh dương xuyên qua ô cửa hắt vào nơi cô vừa đứng, là ánh sáng ấm áp lòng người, êm dịu lại mang xuyên qua ô cửa nên mang bảy sắc cầu vồng.

Trung học Tuyệt Sát, là nơi hội tụ các thiên tài quý tộc cao trung về âm nhạc và hội họa, trong lớp học cũng được phân chia rất rõ ràng, có ban quý tộc, ban phổ thông. Muốn vào ban quý tộc nếu không phải thân phận, địa vị cao quý thì chính là có tài năng đặc biệt.

Đối với ban phổ thông mà nói sự xuất hiện của ban quý tộc chính là thần thoại, là nơi bọn họ không thể đến gần.

Trong phòng học rộng rãi sáng ngời, lúc này lại chỉ có bốn người đang ngồi, bốn người đều là thanh niên trẻ tuổi đều đẹp trai tuấn mỹ theo nét riêng.

“Dịch, em gái cậu đã khỏe chưa?” Người không thích mặc đồng phục Tả Tư Viêm một bên tựa vào tường hỏi, bây giờ phòng học này là của bọn họ,

không được sự cho phép, không ai được phép vào, vì vậy bọn họ muốn ngăn ở đây bao lâu thì ngăn, tất nhiên nói ra cái gì cũng được. Miệng nói nhưng cậu ta lại liếc mắt sang chú ý một thiếu niên vẫn trầm mặc đọc sách bên cạnh, thiếu niên kia cũng chỉ nhàn nhạt liếc cậu một cái, khóe môi vẫn trầm mặc cũng mỉm cười lại. Có điều cực kỳ giống như bầu trời chuyển thành màu xanh thẫm, chính là hiện lên sự khinh thường nhàn nhạt.

“Khá tốt, vết thương trên đầu không nặng lắm, mấy ngày nữa có thể đến trường.” Dư Dịch dùng ngón tay gõ từng nhịp trên mặt bàn, âm thanh rất nhỏ tựa như âm thanh trái tim cậu đang đập, rõ ràng trùng xuống.

Gia Dật nhàm chán ghé mặt lên bàn, cậu đói bụng.

Dư Dịch phiền não xoa hai huyệt thái dương, đôi mắt hoa đào cũng lóe lên tia sáng kiên định, sau đó nhìn thiếu niên một mực không nói gì kia.

“Sâm, coi như nể mặt tôi, bỏ qua hết được không, con bé cũng không có ý.” Dư Dịch thành khẩn xin thiếu niên trầm mặc kia, cũng tại cô em gái kia của cậu, không thì sao cậu phải cầu xin anh em tốt của mình chứ? Nếu không, còn có thể làm sao, chả lẽ ngồi nhìn bọn họ biến em gái mình thành cầu mà đá sao? Cậu còn chưa nhận tâm được như vậy.

Mối quan hệ huyết thống không dễ thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Một lần cuối

Kính Nguyệt Sâm nhàn nhạt ngược mắt, lông mi chớp nhẹ như đang nhớ lại điều gì. Đợi thật lâu sau, cậu ta mới quay ra nhìn Dư Dịch.

“Dịch, đây là lần cuối.” Âm thanh của cậu thấp phần dễ nghe, nhưng cũng lạnh nhạt đến cực điểm.

Nếu đứa con gái béo kia không phải em gái bạn thân của cậu, chắc chắn đã bị cậu băm thành tám mảnh rồi ném trong nhà cầu lâu rồi, đứa con gái chết tiệt kia. Cậu thật sự thật sự rất muốn bóp chết con bé đó.

Lúc này, Tả Tư Viêm lại cười rộ lên.

Dư Dịch nhìn Tả Tư Viêm đang cười ngặt nghẽo trên đất, thật sự không hiểu cậu ta lại bị làm sao.

“Các cậu không biết tôi đang cười cái gì hả?” Tả Tư Viêm cuối cùng cũng ngừng cười, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Kính Nguyệt Sâm: “Tôi đang nhớ lại câu nói Cá Kình nói không lâu trước kia.”

Cậu ta còn chưa nói ra ánh mắt Kính Nguyệt Sâm đã âm trầm như muốn giết người, đổi lại, Tả Tư Viêm cười càng thêm tươi.

“Ha ha, Dịch, cậu còn nhớ em gái cậu nói gì không? Hiện tại tôi mới cảm thấy, cô ấy đúng là thiên tài mà, có thể hình dung chuẩn xác như vậy.”

Kính Nguyệt Sâm nhìn cậu ta càng lạnh lùng hơn, Tả Tư Viêm lại cup mi lại trốn tránh.

Mặt Dư Dịch đã chảy đầy hắc tuyến, em gái cậu nói ra mấy lời kia, nếu đổi lại là cậu, có lẽ cậu cũng muốn cho người đó nhảy lầu.

“Ha ha, em gái thiên tài kia nói.”

Cậu ta càng cười vui vẻ, bắt chước lại bộ dáng Dư Châu lúc đó, hai tay làm dáng mơ mộng chống dưới cằm, chớp chớp đôi mắt híp nói: “Anh biết không, anh lớn lên cái kia thật sự, lúc cười lên cũng cái kia thật sự. Phụt ha ha.” Đương nhiên, những lời này là cậu giữ lại chút mũi cho Kính Nguyệt Sâm, tự động đổi hai chữ thành cái kia.

Mà chuỗi tiếng cười kia thành công làm mặt Kính Nguyệt Sâm đen kịt.

Khóe miệng Dư Dịch cũng co quắp lại, giống như thật sự không nhịn được cười nữa.

Chỉ có khuôn mặt Kính Nguyệt Sâm là biến hóa đủ màu sắc, nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ.

Tiếng đập cửa chợt vang lên.

“Vào đi.” Dư Dịch điều chỉnh lại tâm tình, nhìn lướt qua Kính Nguyệt Sâm mặt mũi âm trầm lại không giấu được thờ dài, lần này em gái cậu thực sự đã mắc phải tội chết, có lẽ ngày mai nên chuyển trường cho cô mới đúng, chỉ có điều với tính cách của Dư Châu sợ rằng sẽ gặp phải khó khăn. Cậu cúi đầu, ngón tay không ngừng vẽ vòng vô định trên mặt bàn, ngừng lại, tại sao lại có nhiều phiền não như vậy chứ, thật sự làm người khác khó chịu.

Cậu vẫn chưa tới 20 tuổi, tại sao lại phải suy nghĩ nhiều như vậy, không biết có phải giống như sách vẫn nói là bệnh già trước tuổi không.

“Sâm gia, Dịch học trưởng, Viêm học trưởng, Gia Dật học trưởng.” Đó là âm thanh vô cùng dịu dàng, trẻ trung, mềm mại, thướt tha như hoa anh đào rung rinh trước gió.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Bắt đầu giảm cân

“Tiểu Âm, em đến rồi.” Dư Dịch khẽ nở nụ cười, Tả Tư Viêm cười theo, Kính Nguyệt Sâm mặt đen đặc cũng bình tĩnh lại rất nhiều.

Còn Gia Dật vẫn gục trên mặt bàn, chỉ cần cậu ta đói, cái gì cũng không có tinh lực quan tâm.

Nếu trên đời này còn có nữ sinh có thể hợp với tính tình bọn họ thì không thể nghi ngờ chính là nữ sinh này, Thẩm Vũ Âm, gia thế bình thường, nhưng lại có thể vượt lên trên tất cả học sinh dẫn đầu ban quý tộc.

“Chào mọi người.” Thẩm Vũ Âm khẽ cúi đầu chào, bên môi luôn nở nụ cười vui vẻ tươi tắn, có thể vào học ban quý tộc, đương nhiên cô có phẩm chất độc đáo đặc biệt riêng, học tập, tướng mạo, còn có đáng người, đều là trong vạn người mới có một người, có điều cô cũng không phải tiểu thư chân chính như những người khác trong ban quý tộc, có gia thế vượt trội.

“Chúng ta đi trước, không quá rầy hai người.” Dư Dịch đứng lên, vẫy tay với Tả Tư Viêm, còn không ngừng nháy mắt với cậu ta, không phải tên này nghiêm xem chuyện vui chứ, trong này đã đủ sáng, không cần cái bóng đèn khác làm tăng độ nóng lên đâu.

Tả Tư Viêm không để ý ôm hai tay trước ngực, môi khẽ nhếch.

Cậu đứng lên, không chờ Dư Dịch đi cùng, bước đi nhanh hơn. Đương nhiên, còn túm cổ áo kéo Gia Dật ra cùng. Vừa túm vừa nâng cậu ta ra ngoài.

Kính Nguyệt Sâm hơi nâng tầm mắt lên, nhìn bóng lưng Tả Tư Viêm đang vội vã rời đi, trên mặt đất truyền đến từng tiếng giẫm chân mạnh, cho đến khi cửa đóng lại, ngăn cách tất cả hai bên.

Lúc này, phòng học lớn như vậy chỉ còn hai người họ.

Thẩm Vũ Âm yên lặng ngồi xuống cạnh, hiển nhiên có chút hồi hộp, Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, trên môi nở một nụ cười hoàn mỹ, khuôn mặt vốn lạnh nhạt thoáng chốc cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Ánh lam lóe qua bên tai cậu, tóc gió khẽ bay bay, hoa tai hình giọt nước màu lam cũng khẽ đung đưa theo nhịp.

Dư Dịch tựa người trên lan can, đứng bên cạnh là Tả Tư Viêm, bình thường cậu ta luôn tùy tiện, bây giờ lại mang bộ mặt như có tâm sự nặng nề.

Còn Gia Dật đã sớm chạy tới chỗ ăn uống, tên kia mà đói bụng không ăn gì vào thì cái gì cũng không làm.

Dư Dịch xoa người, hiện tại trên người cậu đã phải chịu nhiều sức ép lắm rồi, chỉ chuyện của mấy người bọn cậu đã đủ đau đầu lắm rồi bây giờ còn thêm cả chuyện em gái cậu nữa, thật biết cách làm đau cậu đau muốn nổ mả.

Xoa bóp trán mình, đôi mắt hoa đào chợt lóe lên, không biết bây giờ Châu Châu đang làm gì? Đúng là một cô em gái khiến người ta đau đầu.

Trong căn hộ của Dư gia, lúc này, tại hoa viên của nhà, Hứa Nhu đang ngạc nhiên há hốc mồm nhìn người thỉnh thoảng lại lướt qua trước mặt mình.

“Châu Châu, dừng lại đi con, đừng chạy nữa, nhìn con mệt rồi kìa.”

Dư Châu lắc lư thân thể của mình, thịt đùi chen chúc cọ xát nhau, cô dùng sức lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, nửa giờ rồi, phải kiên trì thêm nửa giờ nữa mới được, nếu không, giảm cũng không phải là mỡ, nếu giờ dừng lại thì sẽ không đạt được gì, lại tiếp tục phì ra.

Cô bây giờ chỉ cần nghe thấy cái chữ béo thôi, là lại có một loại xúc động sôi trào lên, càng ngày càng béo là muốn lấy mạng cô lần nữa phải không?

Cô chính là một nữ lưu manh, không phải là Bàn Tử, đây chính là một sự vũ nhục xúc phạm nặng nề với cô.

Mà Hứa Nhu đứng bên cạnh không ngừng đi lại, có điều cũng không thể làm gì lại không nhìn được lo lắng, nửa giờ trước, Dư Châu đưa ra một quyển sách, trên đó viết những tác hại khi mập mạp khiến bà càng thêm kinh hãi, bây giờ, ngay lúc này nhìn Dư Châu vận động như không muốn sống nữa, nói thật, bà rất muốn đi ngăn cản, có điều chỉ cần nghĩ đến nội dung trên quyển sách kia, ngay cả dũng khí để mở miệng bà cũng không có.

Bà cũng không cảm thấy con gái béo có gì xấu, chỉ là nhiều thịt hơn một chút thôi mà, bộ dáng rất tốt mà, mềm mềm, như vậy trông mới khỏe mạnh chứ, có điều, bây giờ không phải là, ai...

Bà thấy tiếc con gái quá đi, sau này không mập thì không nhéo được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Người trông coi

Bà lau nước mắt, quay vào nhà, con gái không cần bà nữa, bà đúng là một người mẹ thất bại mà.

Dư Châu nhìn thấy có chút bất đắc dĩ, đôi lúc thở phì phò, cô nhìn về mặt tủi thân của Hứa Nhu liền đoán được bà đang nghĩ gì, có điều, bây giờ cô không có tâm tình đi dỗ dành bà được, cô muốn giảm cân thân thể béo phì này trước rồi nói sau, cũng không phải vì muốn theo đuổi xinh đẹp, cô chỉ hi vọng mình không cần đi một cuộc lại nghỉ một bước, còn có thể bị ngã xuống bất cứ lúc nào, ở đây khá tốt, đều là đất bằng nhưng bên ngoài tất nhiên không được vậy, cô không muốn vì béo mà không thể đi chuyển.

Nửa giờ lại qua, cô mệt chết đi được, toàn thân trê dưới đều là mồ hôi, không biết lần này có giảm được chút mỡ nào không.

Tựa vào trên cây, mồ hôi trên trán cô không ngừng chảy xuống, sau đó nhờ gió thổi khô rất nhanh, cô quệt tay lau đi chút mồ hôi, lại kéo vòng cổ hình giọt nước kia ra nhìn.

“Người đi theo ta xuyên qua phải không?” Hai mắt bị thịt chèn ép thành bé lại, chỉ hở ra một khe nhỏ, bên trong sáng mắt nhu hòa, sạch sẽ trong trẻo làm người ta nghĩ đến Thiên Sứ.

Có vẻ, nếu cô là Thiên Sứ, chắc cũng đã rớt trên mặt đất rồi, mới có thể biến thành cái bộ dáng này, thật sự có thể hình dung bằng bốn chữ vô cùng thâm.

Cô cất kỹ lại vòng cổ, nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị đi tắm rửa một thân đầy thịt này, có lẽ thân thể này đã ngủ mê rất lâu nhưng vẫn giữ lại một số thói quen tiềm thức, nếu không cô không có được những thói quen này, có lẽ, sẽ bị thế giới này vứt bỏ mất.

Mà cô tuyệt đối sẽ không làm loại người đó.

Nâng từng bước chân nặng như chì bước đi, cô đi về gian phòng của mình, có chút chán nản nhìn gian phòng công chúa kiểu phương Tây được trang hoàng toàn bộ là màu hồng, khỏe mắt khẽ hạ xuống, quên đi, tính cách Dư Châu cũng không thể đột nhiên thay đổi, có điều, cô đã thay đổi rồi, có lẽ, không phải thay đổi, mà do thân thể này bây giờ đã là một người khác. Một người đã không còn thân thể, chỉ còn lại tên. Cô là Tiểu Mộc, nữ lưu manh ghê ghớm nhất Thiên Phù tinh, nữ ác bá.

Khỏe miệng khẽ nhếch lên cười nhạt tự giễu, cô kéo cửa phòng tắm ra, phòng tắm siêu lớn, cái này là đặt riêng cho thân thể của cô mà làm, tuy rất béo nhưng không thể nghi ngờ, thân thể này được cưng chiều như một công chúa, một cô công chúa chân chính.

Công chúa béo cũng vẫn là công chúa, công chúa, con gái hoàng đế, được đặc ân đãi ngộ ra sao, bây giờ cô đã cảm nhận được.

Nước ấm không thể rửa sạch phía dưới, cô cúi đầu, thở dài một hơi, thân thể này, quả nhiên là lợn, không biết khi nào có thể gầy xuống, dường như đây là một công trình vô cùng to lớn.

Tắm rửa xong, cô cảm thấy thân thể mình thoải mái dễ chịu hơn nhiều, nguyên nhân có lẽ do đã chảy rất nhiều mồ hôi, nhưng mà phần bắp chân cô đang đau gần chết đây, Dư Châu đúng là chưa bao giờ vận động nhiều, cho nên thân thể này ngoại trừ ăn ra chính là ngủ, sao có thể không mập được chứ? Phải biết rằng, thân thể như giờ phải gấp ba lần so với thân thể cô trước kia.

Trong phòng khách Dư gia, một mình Dư Châu ngồi trên chiếc sofa cực đại, còn ba người khác, cha mẹ cô, anh trai cô thì ngồi ở bên còn lại.

Xem đi, cùng là sofa, vì cái gì ba người kia có thể ngồi cùng một chỗ còn cô chỉ có thể đơn độc ngồi một mình.

Cho nên, đãi ngộ ở nhà này, không phải người bình thường có thể đến hưởng thụ.

Thân thể khẽ nhúc nhích, đầu cô như muốn tròng xuống, bởi vì cô lại nghe thấy âm thanh kèn kẹt có chút quen thuộc từ sofa truyền đến, sẽ không phải là, mọi người chột chân chú nhìn sang cô, có thể không cần phải là.

Cô không muốn bị mất mặt trước mặt mọi người nữa đâu, cô vội vàng nhanh chóng nhảy dựng lên.

“Châu Châu, em không cần lo lắng, sofa rất chắc chắn, sẽ không bị sụp đâu.” Dư Dịch như đã nhìn thấu, đôi mắt hoa đào híp lại, ý cười lan ra cả trong mắt.

Sao đến bây giờ cậu mới biết, em gái cậu có thiên phú khôi hài như vậy.

Trên mặt Dư Châu chảy xuống ba đường hắc tuyến.

Cô vừa cẩn thận dè dặt đặt móng thân thể béo này xuống vừa yếu ớt dò xét động tĩnh, quả nhiên, sô pha phát ra tiếng kèn kẹt nhum cũng không có dấu vết sẽ sập.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Cô không muốn làm heo nữa

Cô hung dữ trợn mắt nhìn Dư Dịch, tên này còn nhìn cô cười nháy mắt hai cái, trong nháy mắt, hoa đào bay loạn, có điều, Dư Châu cũng nhanh chóng nhủ chặt lông mày phòng hộ, hoa đào bay tới đâu diệt tới đó, cánh hoa rất nhanh tà tà rớt đất.

Thật không phải, đối với con trai đào hoa cô không có hứng thú, hơn nữa người này còn là anh trai ruột của cô, cô cũng chưa tới **tình trạng đó, huống hồ người thanh niên thích ở ổ chuột này, cô càng không có cảm giác gì.

Dư Dịch cười khan vài tiếng, cậu nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào Dư Châu một cách khó hiểu, vừa nãy cậu nhìn nhầm rồi sao, dường như thấy được trong mắt Dư Châu khi nãy một loại thái độ coi thường.

Không thể nào, chắc chắn là nhìn nhầm rồi, đôi mắt của em gái cậu, so với trước kia cảm thấy hữu thần hơn rất nhiều, cậu nhìn lại, Dư Châu đang cố gắng dùng sức dồn thịt lên hai vùng mắt, khiến hai mắt vốn đã nhỏ nay thành một đường sợi chỉ.

Nhìn đi, xem đi, xem anh có thể nhìn ra cái gì.

“Châu Châu, bác sĩ nói con đã khỏe lại, từ mai có thể đi học rồi con rất vui đúng không?” Phòng khách vốn yên tĩnh, lúc này vang lên âm thanh vui vẻ của Hứa Nhu.

Dư Châu có chút sững sốt, Dư Dịch cũng bắt ngờ theo.

Muốn đi học.

Muốn đi học?

Tại sao phải đến trường? Dư Châu nắm chặt bàn tay lại, ông trời ơi, sao lại để cô đến trường, cô đã bao giờ tiếp xúc với việc học hành, làm sao bắt buộc được thân thể này đây.

Dư Dịch cũng tiếp tục vỗ trán mình, bắt đầu từ ngày mai sao.

“Châu Châu, có phải biết sắp được đi học nên vui mừng không, con yên tâm, mẹ sẽ chuẩn bị cho con trở thành tiểu công chúa xinh đẹp nhất.” Hứa Nhu một bên tự nói, Dư Châu lại lặng lẽ đứng lên, dùng tốc độ không thể tin nổi chạy ra ngoài.

Đến trường, đến trường, tình huống này là gì đây, cô lớn như vậy, cũng chưa từng được đi học, đóng chặt cửa phòng, cùng lúc đó, trên mắt cô cũng đã rung rung. Thật ra cô rất muốn được đến trường, càng hâm mộ được đến trường. Không biết đây là loại cảm xúc gì. Chờ mong cũng là chua xót.

Cô lau nước mắt, đứng lên, thỉnh thoảng xoay lắc vùng đã không thể phân biệt được đâu là eo của mình nữa, cô muốn hóa bị phản thành động lực, nhanh chóng giảm béo rồi tính sau.

Lúc này, cánh cửa khẽ mở ra một khe nhỏ, Dư Dịch nhìn động tác lắc lư thân thể của Dư Châu, cậu ngạc nhiên mắt chớp chớp, không hiểu em gái đang làm gì.

Có điều việc đến trường ngày mai phải tìm cơ hội nói chuyện với em ấy một lát mới được.

Cái chức anh trai cậu đang làm này cũng cực quá đi.

Lắc đầu, cậu quay trở lại phòng mình, có điều, lúc này đèn đã được bật lên, không ở đèn là do cậu đã quen thuộc, chỉ là theo thói quen lần tìm mà thôi.

Bây giờ, nhìn căn phòng được ánh đèn chiếu sáng, ít nhiều càng nhìn càng thấy giống, động chuột thật.

Cái gì, vậy cậu là chuột sao? Đã có ai gặp con chuột nào đẹp trai như cậu chưa? Châu Châu lại dám dă kích cậu.

Buổi sáng, Dư Dịch ngồi trên xe, thỉnh thoảng ngắm nhìn vẻ ngoài của mình, nán lại lúc này tuyệt đối sẽ gặp vẻ ngoài đã kích của Dư Châu, mẹ cậu ở nhiều lĩnh vực thật sự là thiên tài.

Dur Châu cũng đang nhìn chăm chăm vào đồng phục trên người mình, đây là quần áo làm theo yêu cầu, màu trắng tinh khôi, mũi kim vô cùng khéo léo, trên ngực là phù hiệu hình mây màu trắng bạc, viết một chữ, Tuyết. Cái loại vẽ đẹp tự nhiên mà cao quý này, trang phục này, thật sự là quá tốt, có điều cũng phải xem nó đang mặc trên người ai.

Nếu khoác quần áo lên một con heo, có đẹp đến mấy cũng sẽ hỏng. Cho nên, cô chắc chắn trang phục này sẽ bị cô làm hỏng. Còn có cái gì mà bít tất chân, dài lại cong cong, cái này có thể vừa chân sao?

Vốn đã đủ xấu rồi, mặc như vậy lại càng xấu hơn.

Thật là xấu muốn chết, mặc ra cho người khác trên chộc mà. Giống như chân của cô, thật xấu cô còn chưa muốn cho người khác xem.

Cho nên, cô coi vấy ra, cũng lấy con bướm Hứa Nhu cài trên đầu cô xuống, một con heo lại còn thất nơ bướm, ngại người khác không chú ý thấy mình sao? Cô không để ý đến vẻ mặt há mồm tròn mắt của Hứa Nhu, đi thẳng ra ngoài.

Từ nay về sau, cuộc đời của Dur Châu cũng là của cô, vậy nên, cô muốn quay trở về chính mình ngày xưa.

Mà việc đầu tiên cô muốn làm, chính là.

Tuyết đối không muốn làm heo nữa.

Dur Dịch nhìn chăm chú vào thân thể mập mạp đang đến gần kia, đúng là dễ làm người khác chú ý, bởi vì thân thể to lớn, chiếm chỗ cũng nhiều hơn. Có điều, hôm nay đã thay đổi một chút, trông thuận mắt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Cảnh cáo

Không có những trang sức vướng víu rối loạn, không có nơ con bướm, không vấy khiến cho em gái trở nên bình thường hơn rất nhiều, đương nhiên so với bình thường thì bây giờ trông ổn nhất, ít nhất sẽ không làm mọi người chú ý đến con bé nhiều nhất, nếu không, cái con bé nhận được cũng chỉ là những giễu cợt trên chộc. Tuy nhiên đây cũng không phải điều quan trọng nhất, bởi vì cô em gái này của cậu hiển nhiên không hiểu hàm ý của những điều đó.

Con bé luôn có những suy nghĩ kỳ quái, luôn tin tưởng mình đẹp, đẹp đến mỹ miều. Thực ra, cô cũng không biết những người khác gọi mình thế nào sau lưng, công chúa bị thịt.

Đúng vậy, em gái của cậu là công chúa, mặc dù bị người khác gọi thêm bị thịt, cậu làm anh trai. Có khi, cậu thực sự muốn quăng em gái mình xuống sông thả trôi, không phải vì ngại cô làm mất mặt, mà bởi vì, em gái cậu thật quá ngốc nghếch, cô như vậy, thực ra, làm cho cậu rất đau lòng.

Mỗi lần nhìn cô bị người chế nhạo, bị người khác biến thành đồ ngốc mà chơi đùa, cậu thực sự không có cách nào giữ được bình tĩnh.

Dur Châu cố gắng ngồi vào trong xe, hoàn hảo, cô có thể ngồi được trong xe, bằng không cả thân hình thịt này sẽ bị nhồi nhét thành bộ dáng gì, mà trong nháy mắt sau khi cô ngồi vào, cảm thấy như toàn bộ sức nặng đều dồn ở chỗ ngồi sau xe, lái xe lau mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, thể trọng nhị tiểu thư nhà hần vẫn làm cho người ta cảm thấy áp lực như vậy.

“Hôm nay em rất đáng yêu.” Nhéo nhéo mà mập mạp của Dur Châu, từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác ...rất mềm mại, tựa như loại lụa thượng đẳng nhất, vô cùng nhẫn nại, trách không được mẹ luôn thích nhéo mặt em gái, thì ra cảm giác là thế này, hình như cậu cũng có chút thích rồi, cho nên, Châu Châu mập mạp, nếu quan sát kỹ cũng sẽ có vài phần đáng yêu.

Hai mắt Dur Châu lạnh xuống, quay đầu đi: “Anh đừng có trên chộc em nữa được không?” Cô cắn răng nói, mặt của cô cũng không phải bột mì, không phải để cho người ta nhéo. Hơn nữa, cậu ta lại là con trai, bên trong tâm hồn cô lại không phải em gái Dur Châu, cho nên, cậu ta làm vậy chính là trên chộc cô.

“À.” Dur Dịch không ngờ cô nói như vậy, nhìn em gái ghét bỏ không chút che giấu, cậu lại thoáng cảm thấy con bé có điều gì đó rất lạ, xa lạ đến khó hiểu, tay cậu ngừng giữa chừng như vậy đến nửa ngày, mới ngượng ngùng bỏ xuống: “Thật là, em là em gái anh, trước kia chúng ta cũng thường chơi đùa với nhau mà. Và lại, anh so với em đẹp trai hơn, em hẳn phải cảm thấy rất vinh hạnh mới phải chứ!”

Hoa đào trong nháy mắt lại tung bay, bang bang, hoa lớn hoa bé bay đi, suýt chút nữa muốn đè chết cô mà.

Mà Dur Châu hết cách không biết làm sao, quả nhiên là quan hệ máu mủ không thể thay thế mà, vốn cho anh trai cô 60 điểm, giờ chỉ cho 59 điểm. Đúng là khởi đầu kém cỏi.

Cô ghét con trai đào hoa, đương nhiên càng ghét những kẻ quá tử ki bản thân, mà hiếm hoi Dư Dịch lại chiếm cả hai, cho nên đã ba lần bị loại.

“Châu Châu, Sâm đã bỏ qua cho em, cậu ta thích Tiểu Âm, em hẳn cũng biết, mặc dù nhà Kính Nguyệt và nhà họ Dư quan hệ rất tốt, nếu còn gây ra việc gì nữa, có lẽ cả cha và anh đều không thể bảo vệ em nữa.”

Cậu dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, không đùa bỡn như trước kia.

Dư Châu tựa thân thể vĩ đại của mình vào ghế mềm, một người chiếm cả một ghế phía sau rộng lớn, hiển nhiên đây là đặc biệt chuẩn bị cho riêng cô. Sâm theo lời Dư Dịch vừa nói hẳn là Kính Nguyệt Sâm, có điều, anh trai cũng có thể yên tâm, cô bây giờ có thể nói gì với người con trai kia chứ? Vốn không quen, còn nói cái gì, coi như bọn họ muốn cô nói, thật đáng tiếc, cô còn muốn dành thời gian và tinh lực cho việc giảm cân.

“Châu Châu, có nghe hay không, từ nay về sau không được nói cái gì trước mặt Sâm nữa, cái mạng nhỏ của em sẽ bị mất lúc nào không hay đấy.” Ngữ khí Dư Dịch lại trầm thêm, có điều, Dư Châu cũng chỉ nhàn nhạt khép mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Giải thích của cô

“Em hiểu rồi.” Đối với chuyện của bọn họ cô cũng không có bao nhiêu hứng thú, hiện nay Dư Châu cũng không còn là Dư Châu của quá khứ nữa, cô cũng không muốn làm một người háo sắc suốt ngày đuổi theo người ta, Dư Châu trước kia chính là kiểu người này, đáng tiếc, cô mới lười để ý.

Chẳng qua cô cũng rất kinh ngạc, Dư Châu chính là dùng một câu thôi, lại có thể khiến cho một người con trai không để ý đến sĩ diện và phong độ dùng bóng đập đầu cô, thậm chí cứ như vậy khiến cho Dư Châu mất đi, dù gì cũng chỉ là một câu nói có nặng nề đi nữa, ... cũng sẽ không thể quan trọng bằng một mạng người, vì vậy, người con trai kia với cô bây giờ mà nói chỉ có thể biểu đạt bằng một chữ.

Cút.

“Anh, em quên mất mình nói gì khiến cho cậu ta điên lên như vậy rồi.” Dư Châu khẽ mở mắt, nhìn đôi mắt quá mức xinh đẹp của Dư Dịch, con mắt dài thật đẹp, so với con gái còn đẹp hơn. Đúng là ông anh trai được lợi mà.

Khóe mắt Dư Dịch co rút: “Châu Châu, em lại quên.” Cô làm sao có thể quên câu nói kia, câu nói đã làm cả trường chê cười, bất kể là ban quý tộc hay ban dân thường. Người nào cũng biết, em gái cậu đã nói một câu kinh thiên động địa, quý thần cũng phải khiếp sợ.

“Dạ.” Dư Châu gắng mở to hai mắt, không nhanh không chậm trả lời: “Có lẽ bị thương ở đây, nên bây giờ có một số việc không nhớ ra.” Cô chỉ vào đầu của mình, thương tổn ở đầu, cái cơ này lấy thật hay mà.

Dư Dịch cũng chỉ sừng sốt một chút, bác sĩ đã nói, bị thương ở đầu có thể lưu lại di chứng, có điều, thật không ngờ là như vậy.

Dư Dịch hít một hơi thật sâu, dường như muốn chuẩn bị cho cái gì tăng lên, mà Dư Châu cũng chuẩn bị thật kỹ càng, hy vọng đáp án đừng khiến cô thất vọng, nếu không đầu Dư Châu chịu một cú đập như vậy không phải bất công sao, thật sự là không đáng.

Lúc đó em, đứng trước mặt mọi người thổ lộ nỗi lòng với Kính Nguyệt Sâm. Âm thanh Dư Dịch nhẹ nhàng đi ra, có điều rất nhẹ, nhỏ.

A, thổ lộ, rất bình thường. Nam nữ bình đẳng. Dư Châu hạ khóe môi, không chút phản ứng. Nghĩ lại, nếu được người như Dư Châu tỏ tình sẽ rất dọa người thì phải.

“Trước mặt toàn bộ mọi người trong lớp, em đi tới trước mặt Kính Nguyệt Sâm, nói một câu.”

“À, một câu gì?” Cô rất tò mò.

Thanh âm của Dư Dịch lại dứt quãng: “Em nói, Sâm học trưởng, anh lớn lên thật lãng lơ đưa tình, lúc anh cười lên thật sự quá dâm dăng.”

Phịch một tiếng, lái xe phía trước dường như không nhận nổi nữa, bả vai run run, mà mặt Dư Dịch đã hóa đen, nhìn Dư Châu đầy dọa dẫm.

Dư Châu nhắm hai mắt lại, không có người kịp để ý, khóe mắt cô cũng co rút, Dư Châu, cô thật là thiên tài mà, cú đập cầu xanh đỏ quả nhiên đủ giá trị.

Cuối cùng cũng tới trường học, ngồi ở trong xe, hai tay Dư Châu đặt trước đầu gối, nhìn học sinh lần lượt từ cổng đi vào trường, có người mặc đồng phục màu trắng như cô, còn lại đa số học sinh mặc đồng phục màu đen.

Hóa ra ở trong học viện tư nhân Tuyệt Sát này phân biệt như vậy, cô có chút hiểu được, đây là trường học quý tộc, hơn nữa còn phân chia ra quý tộc và phổ thông, ban phổ thông đều muốn chen chân vào ban quý tộc, cô nhìn lại quần áo trên người, đúng là chiếm được tiện nghi lớn mà.

Từ nay về sau, cô cũng là một học sinh rồi, một học sinh trung học.

Đúng vậy, cô là lưu manh, có điều cũng không phải cô không biết chữ, có một tên ăn mày đã từng dạy cô rất nhiều, có lẽ, cô không phải rất thông minh nhưng cô lại rất cố gắng, bản thân cô cũng không biết mình đang ở trình độ nào. Có điều, cô sẽ nắm bắt thật tốt cơ hội này, bởi vì, trường học, nơi mà cô luôn mong ước được đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Kẹt

Xe của bọn họ dừng lại, Dư Dịch xuống xe, sau đó một nhóm lớn các nữ sinh chạy tới trước mặt cậu.

“Dư học trưởng, đây là đồ ăn tự tay em làm, xin nhận lấy.”

“Dư học trưởng, đây là của em.”

“Của em, của em là tốt nhất, bên trong là tâm ý của em.”

Không chỉ là tâm huyết, khả năng nhiều còn có nước miếng nữa.

Một đồng hồ lớn nhỏ nhanh chóng được đưa đầy tay của Dư Dịch.

A, thì ra, anh trai được hoan nghênh như vậy, mà Dư Dịch đáp lại ôn nhu cười, đôi mắt hoa đào dịu dàng như muốn nhỏ ra nước. Khiến cho đồng nữ sinh bên cạnh mặt đỏ bừng lên.

Thật là, Dư Châu nhàm chán liếc nhìn, rõ ràng đã cười đến muốn co rút miệng còn cố cười, bán rẻ tiếng cười.

Cửa xe mở ra lần nữa, sau đó là một cái chân voi, to cực đại, sau nữa là một thân thể to béo không tưởng từ từ lách dần ra khỏi xe.

Chen, cô chen, dùng sức chen ra, nhưng dường như cả người đang bị kẹt lại tại cửa xe. Trên mặt cô mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ra được cũng không nên ở chỗ này chứ, cô không muốn mất mặt như vậy đâu.

Một đôi tay vươn tới, dùng lực một chút, kéo cô từ trong xe ra ngoài. Dư Châu thở hổn hển, sau đó liếc nhìn đồng nữ sinh bên cạnh nhòm ngó.

Nhìn cái gì hả, ruồi bọ bay đầy mặt sao, kinh ngạc cái gì gì, chưa nhìn thấy người béo bao giờ hả? Chưa thấy Bàn Tử bị kẹp trên xe bao giờ sao?

Về phần người đưa tay giúp đỡ, hồi lâu, cô mới nhớ tới.

Đến tận khi một người cao ráo đứng chặn trước tầm mắt cô, đó là một thanh niên còn rất trẻ, có lẽ cùng độ tuổi với anh trai cô, trên người mặc đồng phục bạch sắc quý tộc, cà vạt đen thắt nghiêm chỉnh, tóc đen theo hình lượn sóng khệ bay bay, dưới ánh mắt trời như nhuộm màu vàng nhạt, đôi mắt hồ phách khẽ nheo lại tựa như mang theo một loại tà khí, anh ta cười như mặt trời tỏa nắng, có điều, đôi với đôi mắt nụ cười đó, cô nhìn không ra ý tốt ở đâu, dường như, cười là cười nhạo cô.

“Sao vậy, Tiểu Trư, không cảm ơn anh đã cứu em hả?” Anh ta nhìn Dư Châu đầy ngụ ý, đương nhiên, chính là xem đồng thị béo thừa của cô.

Dư Châu hơi nhích khóe môi, liếc xéo người con trai đột nhiên xuất hiện này, thật xin lỗi, cô chỉ cho 10 điểm.

“Cảm ơn!” Nhàm chán liếc mắt nhìn, hẳn ta cũng không phải cần câu cảm ơn này, nếu muốn nói cô mập, không cần quanh co lòng vòng vậy, con trai như thế chỉ khiến cô có cảm giác.

Đối trá, nhàm chán, ngu xuẩn, tự cho mình là đúng.

Mà người con trai hiển nhiên bị thái độ ôn hòa này của cô làm giật mình, cậu nheo hai mắt, đánh giá Dư Châu trước mặt này, vẫn là từ đáng về trước, đủ béo, đủ mập, đủ xấu, thịt trên mặt luôn chen chúc như muốn trề xuống cùng một chỗ, giống hệt như một cái bánh bao.

Dư Châu chân to eo thô không sai, chỉ có điều, sao lại cảm thấy không giống trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Viêm ca ca

Cô hẳn là nên túm chặt ông ọ gọi cậu một tiếng Viêm ca ca, hoặc dựa thân thể mập mập không chút suy nghĩ cọ lên người cậu mới phải, dù thế nào cũng không nên là lạnh nhạt nhẽo như vậy, nhạt đến độ dường như trong mắt của cô, là không khí, không khí còn thoáng qua, ở trong mắt của cô bây giờ, cậu dường như không tồn tại mới đúng.

Trở nên tàng hình rồi.

“Châu Châu, làm sao vậy, Viêm ca ca đặc tội em sao, đúng là vụ cầu lam kia, Viêm ca ca không ngăn lại là Viêm ca ca không đúng, thế nên em giận sao?” Hai tay Tà Tư Viêm đặt trong túi áo, âm thanh lạnh nhạt xin lỗi, có điều, trong mắt cậu ta lại có sự khinh thường thoáng qua, mà cái thoáng qua này lại để Dư Châu bất giác được.

Hắn ước gì quả cầu lam kia đập chết cô, hai mắt Dư Châu lạnh xuống, có điều dùng động tác cúi đầu hoàn mỹ che đi tầm mắt lạnh.

Đám nữ sinh bên cạnh thì mở to mắt ngạc nhiên, tựa hồ không thể tin được, trong lòng bọn họ sự tồn tại của Tà Tư Viêm như một vị thần, lại xin lỗi Cá Kinh công chúa, đúng vậy chính là Cá Kinh công chúa, chính là Cá Kinh Slam Dunk kia, được Hanamichi vinh danh là lão đại Cá Kinh, nhưng lại có thể là công chúa, tuyệt đối không phải khen tặng mà là châm chọc.

Dư Châu nhận nhạt hạ mi, kỳ thật lông mi của cô rất dài, so với cặp mắt hoa đào kia của Dư Dịch còn dài hơn rất nhiều.

Chỉ có điều, là vì quá mập, mập đến che khuất mắt, cho nên dù lông mi có dài đặt ở trong mắt cô cũng thật là lãng phí rồi.

Cô đi đến trước Tà Tư Viêm, mà khóe miệng Tà Tư Viêm cũng khẽ hiện lên nụ cười toan tính không tốt, Dư Dịch bị cả đồng nữ sinh bao quanh, cậu liếc nhìn cảnh cáo Tà Tư Viêm.

Tà Tư Viêm cũng chỉ khẽ nhún vai đáp trả cậu, yên tâm, cậu cũng chỉ là chào hỏi thật tốt Tiểu Trư công chúa thôi mà, dù sao, cũng phải để cô gây chuyện cười mấy ngày cho cậu chứ, vậy nên cậu sẽ không làm gì cô, thiếu cô trường học rất nhàm chán, có điều nếu cô đã trở lại, cuộc sống của bọn cậu có thể phong phú hơn một chút.

“Tiểu Trư, làm sao vậy, có nhớ Viêm ca ca không?”

Tà Tư Viêm cười càng thêm ôn nhu, đám nữ sinh bên cạnh xem nhìn đã muốn hai mắt thành hình trái tim, bên miệng còn có chất lỏng khả nghi đang chảy.

Có điều Dư Châu lại nhìn thấy sự lạnh nhạt trong mắt hắn, đúng là một người nghĩ một đằng nói một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Mặt trắng bệch

Đi tới cạnh Tà Tư Viêm, mới phát hiện, anh ta thật sự rất cao, cô cũng chỉ mới cao đến đầu vai, mà cô còn ngoắc ngoắc ngón tay với Tà Tư Viêm, Tà Tư Viêm buồn cười cúi đầu, miễn cưỡng phối hợp với chiều cao của cô, mà chiều dài cùng chiều rộng của cô dường như có tỉ lệ bằng nhau, người khác xấu thế nào cũng thành dài rộng còn cô chính là lập phương.

“Anh biết không?” Dư Châu ghé đầu gần bên tai anh ta, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe được.

Cái gì, Tà Tư Viêm nhăn nheo, có điều, khóe miệng đang cười càng ngày càng tà ác.

“Anh biết không?” Lại là một câu hỏi biết không? Âm thanh Dư Châu tựa như một cơn gió lạnh, làm hơi ẩm phả vào tai cậu cũng như lạnh xuống.

“Anh không cần phải cười như vậy, bởi vì, anh cười, thực sự.” Cô ngừng lại sau đó khóe môi cong lên “Anh cười thực sự vô cùng ghê tởm, ghê tởm đến mức làm tôi buồn nôn. Vừa nhìn đã thấy thật giả dối, đúng là đồ con trai ngu ngốc, tôi khinh. Ngoại trừ đùa cợt một đứa con gái, anh còn có thể làm chuyện gì nữa?”

Cô nói xong, không để ý vẻ tươi cười đột nhiên cứng đờ trên môi anh ta, khi anh ta còn chưa kịp phản ứng đã ngoan độc nâng đôi chân heo của mình lên mạnh mẽ hạ xuống chân anh ta. Nếu nói thân hình này có gì đặc ý nhất, vậy chính là điều này rồi, cân nặng của cô, cũng chính là khí lực, một cước đạp xuống này, đôi chân cao quý của Tà Tư Viêm, tuyệt đối sẽ sưng vài ngày.

Giảm xong, Dư Châu ngẩng cao đầu, lại nhìn thấy mấy miếng bánh ngọt vốn trên tay anh trai mình giờ đang rơi trên mặt đất, thật đúng là lãng phí mà anh trai.

Đây là tâm ý của người ta nha.

Tà Tư Viêm chết lặng nhìn xuống chân mình, trên trán mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra, lạnh lẽo rơi xuống, ướt tóc mai của cậu, môi cậu mím chặt căng lại, chân của cậu giờ không còn chút cảm giác gì nữa rồi. Không phải đau, mà là rất đau, cực kỳ đau, nhưng khiến cho cậu nói không ra lời vẫn là Dư Châu, người cho đến bây giờ vẫn đang cười nhìn cậu.

Lại, nói cậu cái gì, cười rất ghê tởm, tuy cậu rất ít khi cười chân thành nhưng mà, nhưng cũng chưa từng có một người nào dám nói cậu như vậy, huống chi lại là cô nhóc này. Dư Châu, Dư Châu. Cái người bị cho là đồ con gái ngu xuẩn.

Cái đầu tê tái từ chân truyền lên nói cho cậu biết bản thân mình không phải đang mơ, vừa rồi cậu thực sự bị Cá Kinh khinh bỉ, hơn nữa cô còn giẫm chân cậu, hay phải nói là ngoan độc không chút lưu tình đạp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Dư Châu thay đổi

“Châu Châu.” Dư Dịch đẩy đồng nữ sinh sang hai bên, chân giẫm lên mấy khối bánh ngọt bị rơi kia, cũng giẫm nát tâm máy nữ sinh kia, hiện giờ cậu cũng không rảnh đi dỗ dành người khác, em gái quan trọng, vì vậy hình tượng vương tử luôn ôn nhu cười cũng toàn bộ bị phá hỏng.

Nói đùa gì vậy, em gái đương nhiên quan trọng hơn mặt mũi, cậu cũng lười diễn kịch.

“Châu Châu, em thế nào rồi?” Dư Dịch vội vàng đặt tay áp lên trán cô, bàn tay thật ấm áp đặt lên đầu hiện lên một mặt ấm áp nhàn nhạt, thậm chí, Dư Châu thấy ở trong mắt anh trai, không chút nào che giấu sự quan tâm.

Người anh trai này, có lẽ vẫn luôn rất yêu Dư Châu, chỉ là Dư Châu đã khiến cho anh ấy quá thất vọng rồi.

“Không có chuyện gì, em không phát sốt.” Tuy rất mập nhưng âm thanh của cô lại thấp phần dễ nghe, cuối cùng cũng có thể tìm thêm một điều tương đối được trên người Dư Châu.

Cô kéo tay anh xuống, quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về mặt đang cực kì bị dả kích của Tà Tư Viêm.

“Anh, người như vậy về sau tốt nhất anh không nên ở cùng một chỗ.” Khóe môi Dư Châu hơi cong lên hàm ý rất rõ ràng, trên mặt ít đi một phần ngốc nghếch, dường như do nụ cười kia kéo xuống, lại tăng thêm sự khéo léo linh động không nói lên lời.

Dư Dịch vẫn ngơ ngác nhìn Dư Châu, hôm nay em ấy uống lộn thuốc sao, trước kia không phải em ấy luôn yêu quý quần quýt lấy Tà Tư Viêm sao? Luôn Viêm ca ca này Viêm ca ca nọ, thậm chí còn không nhìn thấy người anh trai này bên cạnh ấy chứ. Nhưng là, hiện tại là sao, sao lại như vậy, cô vừa giẫm cậu ta, còn nói cậu không nên gần gũi cậu ta.

“Bởi vì, bệnh ngu ngốc sẽ lây.” Một câu, tuyệt đối khiến Dư Dịch, Tà Tư Viêm cùng đồng nữ sinh bên cạnh thoáng cái cảm thấy như gặp phải quỷ nhìn chằm chằm vào cô.

Cô cúi đầu xuống, nhìn đồng phục bạch sắc trên người, đồng phục quý tộc. Có điều, cũng chỉ là như vậy.

“Anh, chúng ta đi thôi, em muốn lên lớp.”

Lần đầu tiên cô khoác tay Dư Dịch, ánh mắt thản nhiên không dấu vết quét qua ánh mắt ghen tỵ của những nữ sinh khác, nhìn thật kỹ đi, hảo hảo ghen ghét đi, ai bảo các cô không phải Dư Châu, ai bảo các cô không phải em gái anh ấy, cho nên, coi như béo, coi như xấu thì sao, quyền lợi này cũng chỉ có thể là quyền lợi của cô.

Cô lại quay đầu một chút, nhìn Tà Tư Viêm vẫn ngu ngơ đứng sững tại chỗ, tầm mắt chuyển từ khuôn mặt xuống chân anh ta, có lẽ là sưng rồi!

Cô cong khóe môi lên, Tà Tư Viêm tinh mắt nhìn thấy nụ cười của cô, ánh mắt như muốn nói cậu thật ngu ngốc.

Thái dương Tà Tư Viêm giật liên hồi, cậu nhần nhìn trừng mắt nhìn Dư Châu, hận không thể nhìn đến đục được lỗ trên lưng cô, cô có ý, tuyệt đối là có ý.

Khẽ nhắc chân mình lên, cậu nhú chặt lông mày lại, có điều lại một mực không hừ ra tiếng.

Bàn Tử chết tiệt, thật sự đau chết cậu.

Con người màu hổ phách lóe lên, cậu ngừng đầu, nhìn người như hình vuông phía trước.

Dur Châu, thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Không công bằng

Có điều, thay đổi ở đâu, bây giờ cậu còn chưa đoán ra, nhưng Dur Châu vừa nảy quả thực không giống với Dur Châu trước kia, tuy nhiên, vẫn làm cho người khác ghét như vậy.

Dịch à, sao cậu lại đáng thương như vậy chứ, lại có một người em gái như vậy, cô nhóc ấy đúng là đã hủy cậu mà. Có điều, thù lần này, cậu cũng không bỏ qua đơn giản như vậy đâu, cậu, Tả Tư Viêm, từ trước đến nay đều là người có thù tất báo, cậu mang thù đến chết, cho nên, Bàn Tử nhỏ, chờ, một cuộc gây thù này, cậu tuyệt đối không quên.

Bất chấp hình tượng vẫn duy trì phong độ bấy lâu, trước mắt mọi người, cậu chỉ có thể cà nhắc bước nhanh chân, đi lại như một con thỏ thiếu chân, lần này, mặt mũi của cậu đều theo cái chân bị ném đi rồi.

Tai họa lần này đúng là đáng xấu hổ, lại còn do Bàn Tử kia gây ra.

Dur Châu đi khỏi tầm mắt của mọi người, đột nhiên dừng lại, sau đó thả tay đang khóa tay Dur Dịch ra, cả người dường như phủ lên một tầng khoảng cách, cô rất không muốn thừa nhận. Vừa rồi hoàn toàn là lợi dụng Dur Dịch, dù sao anh trai cô cũng không mất tí thịt nào, hơn nữa, vừa rồi không phải cô cũng thuận tiện cứu luôn Dur Dịch sao, nếu không đám con gái kia chắc chắn sẽ bắt anh ấy ăn hết đồng đồ ăn đó.

“Châu Châu, vừa rồi em nói gì cùng Viêm vậy, sao sắc mặt cậu ta lại khó coi như vậy?” Nói khó coi đúng là quá nhẹ nhàng rồi, khuôn mặt vừa nảy của Tả Tư Viêm, dùng từ đáng sợ cũng không ngoa.

Không có gì, Dur Châu cong môi cười, về mặt Dur Dịch lộ rõ vẻ không tin tưởng.

“Em nói anh ta lớn lên thật đẹp trai!” Cô tùy tiện nói một câu, sau đó xem xét bốn phía ngôi trường này, trường học, thật sự là trường học, trường học từ trước đến nay chỉ ở trong giấc mơ của cô, thì ra, trường học có quang cảnh như vậy, quả thật không sai, ngoại trừ một số người làm cho người ta ghét, ví dụ như Tả Tư Viêm, đương nhiên còn tên đám dùng trái bóng xanh lam đập đầu Dur Châu, làm cho cô xuyên vào thân thể mập mạp đầy xấu hổ này, tên chết tiệt gì nhỉ, Kính Nguyệt Sâm, hẳn là vậy, có điều, đáng tiếc, cô không phải Dur Châu, cũng không háo sắc, hiện giờ chỉ hứng thú với đồng thịt thừa làm sao giảm trên người.

Không thể tin đã trải qua hai kiếp, lại càng không tin được mình xuyên thành Bàn tử, bây giờ cô còn có thể bình tĩnh ngắm phong cảnh, thoát trông, năng lực tiếp nhận của cô thật đúng là quá biến thái rồi.

“Châu Châu, phòng học gần đây, lát nữa tự mình đi lên, anh còn có chút việc, nhớ không được nói lung tung, nếu nhìn thấy Sâm, tốt nhất em nên trốn đi, mặc dù cậu ta đã đáp ứng anh không truy cứu chuyện lúc trước nhưng anh vẫn rất lo lắng.” Dur Dịch lái nhai không ngừng như một bà lão.

Dur Châu im lặng nghe, không khỏi giật giật khóe mắt, cô ngay cả Kính Nguyệt Sâm tròn méo thế nào cũng không biết, nói thế nào cũng vô dụng thôi.

Dur Dịch dường như cũng đang đến giai đoạn tuổi già thì phải, sao có thể dài dòng như vậy chứ. Phải biết rằng, trái cây ép chín sớm là trái không ngon, cô bây giờ chính là ví dụ điển hình đấy.

Dur Dịch đi khỏi, Dur Châu khóa cặp trên vai, cặp sách thật nhỏ, bên trong cũng chỉ có mấy cuốn, quả nhiên, là một thiên kim bao cò rỗng tuếch, có điều, cô cũng không hơn gì.

Cô nhàm chán liếc mắt nhìn, nơi kẻ có tiền đến trường quả nhiên khác biệt không biết cây mấy khối gạch dưới đất này đi bán có thể bán được nhiều tiền không.

Nhìn xem, là loại gạch đá rất đáng tiền thì phải.

“Xem, cá Kính kia, hôm nay cô ta tới đó, nghe nói bị Sâm học trưởng dùng quả cầu đập đầu cho ngu đi.”

Không phải ngốc, là mất đi. Cô cười lạnh.

“Ai, thật là, nhìn dáng người nó xem, thật đúng là đáng sợ, gấp hai lần tóc mắt, không biết buổi tối ngủ trên giường có thể làm sập giường không?”

Thật có lỗi, cô đã làm sập chín cái. Cô nhàm chán đứng tựa vào gốc cây, dựa vào nó, cái cây này đủ chắc chắn rồi.

“Người như vậy mà cũng có thể là công chúa sao, còn là công chúa của Dur gia, thật là không công bằng mà.”

Trên đời này vốn làm gì có chuyện công bằng, là do số mệnh các người không tốt thôi. Cô xuyên qua mới là công chúa, đáng tiếc, đáng người có hơi mập tẹo. Không đúng, phải là quá mập mới đúng. Nhưng vừa béo vừa mập vừa xấu thì sao, cô là công chúa, coi như giống cá Kình cũng vẫn là công chúa cá Kình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Các người có thể sao.

Vì vậy, cô có thể dùng bộ đồng phục bạch sắc nổi bật này chen chúc bên trong là đồng thịt thừa, mà các người, có thể sao?

Cười lạnh một tiếng, nữ lưu manh nổi tiếng nhất Thiên Phù tinh, nếu ngay cả một điểm nhăn nheo như vậy cũng không có, như mấy mấy chục năm nay cô làm sao chịu đựng nổi.

Xoa nhẹ cánh tay nức nịch thịt của mình, quả nhiên rất mềm mại, hiện tại mới cảm thấy béo không phải cái gì cũng xấu.

Đừng nói là, nó muốn tới. Không biết ai nói một tiếng, sau đó là cả một khoảng dài trầm mặc, có điều, trên đời này luôn có một số người không sợ chết.

“Đến đây thì sao, lớn lên xấu như vậy coi như xong...”

Cô ta còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một hồi các khớp tay rắc rắc kêu lên.

“Ra ngoài dọa người là lỗi của ta, phải không?” Lời nói cùng nụ cười yếu ớt, lại thêm khuôn mặt cười thật chen chúc đáng sợ, hai con mắt híp lại thành khe, mặc dù cười, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác nói không nên lời, dường như, bọn họ chọc phải người không nên chọc thì phải.

Mà nữ sinh vừa nói câu kia hiển nhiên bị chặn không dám nói nốt câu, cô ta ghen đỏ bừng cả khuôn mặt, là bộ dáng vừa kinh vừa sợ.

“Sao, lại không nói tiếp?” Dư Châu từng bước tới gần, vốn cô còn muốn tiếp tục xem đùa giỡn, có điều, cô cực căm ghét người khác ở ngay trước mặt cô chỉ trích, cho nên, thực bất hạnh, cô chính là loại người có thù tất báo.

“À, ta rất béo.” Cô vòng hai tay trước ngực, nhìn từ trên cao xuống nhìn bộ dáng chột dạ lại không ngừng trừng mắt nhìn lại cô của đám nữ sinh.

“Trùng cái gì, còn trùng nữa mắt của các người lại to như cú mèo đấy.” Cô lạnh lạnh chăm chọc, nhìn sang gương mặt đám nữ sinh đã tái xanh, rất tốt, cứ như vậy, tư vị giận mà không dám nói gì rất tốt.

Người bên cạnh ngốc trệ nhìn Dư Châu, dường như từ trước đến nay đều chưa từng gặp qua cô như vậy, trước kia cô quá ngu xuẩn, cho dù bị người khác châm chọc, cũng là về sau mới phát hiện ra, cho nên trước kia bọn họ đều thích kín đáo nói trước mặt cô, ai bảo cô ta là em gái Dư Dịch, lại cùng Tả Tư Viêm, Kính Nguyệt Dạ quan hệ nhiều như vậy, tuy là, mối quan hệ xấu, nhưng vẫn khiến cho bọn họ ghen ghét như vậy.

Bây giờ, cô ta đã trở lại, cho nên, sự châm chọc của bọn cô cũng bắt đầu thôi. Chỉ có điều, bọn họ đang nhìn nhầm Dư Châu trước mặt bọn họ sao, dường như không giống với Dư Châu trước kia nữa.

“Ta béo thì sao, ta béo ảnh hưởng đến chuyện gì của các cô, ta ăn của cô, uống của cô hay chơi tiền của cô. À, đúng rồi,” cô vươn tay sờ soạng ngực của nữ nhân kia.

Thật không ngờ cô có động tác như vậy, nữ sinh kia giật mình thoáng cái nhảy ra rất xa, chăm chú bảo vệ ngực của mình.

“A, chân thực, không phải giả chứ, hay là độn to như vậy hả?” Cô vỗ vỗ tay mình, cảm giác có chút chán ghét, mà lời nói của cô cũng làm cho nữ sinh kia nhanh chóng lờ nước mắt ra.

“Sao cơ, như vậy đã khóc rồi?” Cô tiếp cận cô ta, đuổi tay chọc vào gương mặt đỏ, cảm thấy được thân thể của cô ta run rẩy kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Bạn bè

Cô thỏa mãn nở nụ cười, ý cười vui vẻ lại mang theo một loại địch ý khó nói: “Tôi là người có thù tất báo, cũng đừng coi tôi như Dư Châu trước kia, nếu

tôi thích, dùng móng cũng dễ chết được mấy người.” Cô nói vào bên tai nữ sinh kia, giống như một trận gió lạnh thổi qua, một điệu bộ tà ác, chiếc cằm lắc lư, làm cho đám nữ sinh như thấy ma quỷ, hơn nữa còn có kích thích không lồ.

Cô nàng oa một tiếng khóc rống lên, vội vàng chạy mất.

Đám người bên cạnh cũng chạy theo, dường như thực sự xem cô thành quái vật.

Quái vật, cô nhéo nhéo thịt trên mặt mình, quả nhiên, giống quái vật thật.

Thế giới, trở nên thanh tĩnh rất nhiều, bởi vì thiếu vắng một đồng ruồi bọ, cho tới bây giờ cô vẫn không phải một người dễ nói chuyện, nếu ai dám đắc tội, vậy tuyệt đối đừng nghĩ bình yên ra đi, cô quả thực là người xấu mã.

Dư Châu, tôi đã chiếm thân thể của cô, như vậy, những khoản thiếu nợ của cô trước đây, tôi sẽ đòi lại toàn bộ giúp, bất kể là ai cũng vậy.

Ánh mặt trời xuyên qua là cây chiếu vào mặt cô, khuôn mặt vốn mập mạp lại thêm một phần băng lãnh, ngay ánh mặt trời ấm áp cũng không làm ấm được lên chút nào.

Kỳ thật, không cần đoán cũng biết Dư Châu là hạng người gì, chính là điển hình của một bao cỏ đầu to óc nhỏ háo sắc, có điều, người như vậy, nội tâm cũng thực đơn thuần, cho nên, cô ấy có thể luôn vui vẻ mà sống.

Bởi vì,

Không biết lòng người hiểm ác ra sao, là chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Xoay người, cô tiếp tục bước đi, dù sao, ai cũng không biết, coi như tiêu hao mỡ thừa đi, chảy mồ hôi nhiều một chút, hy vọng giảm được nhiều mỡ thừa hơn.

Còn tiếp tục mập như vậy, cuộc sống không thể tiếp tục được, Dư Châu a Dư Châu, không biết trước kia cô trải qua thời gian thế nào, nếu như cô có thể tiếp tục sống thế này, thì tôi thực sự bội phục cô rồi.

Cô tự nghĩ như vậy cũng bật cười, đi trong trường học như vậy, lại là một khối hình vuông thể tích cực đại cực kỳ làm người khác chú ý.

“Dư Châu, Dư Châu.” Không biết ai đang gọi cái tên này, nghe cảm giác, dường như thường nghe thấy.

Quay người lại, thấy một cô gái tết tóc dài chạy tới chỗ cô, khuôn mặt thanh tú, hơn nữa quan trọng là, cô ấy đang gọi cô, trong trường học bàn về sức nặng mà nói, cô là đệ nhị không ai dám xưng đệ nhất.

“Dư Châu, cậu đến rồi.” Cô gái nhỏ nhìn thấy cô thì thật vui mừng, còn luôn kéo lấy tay của cô, mềm mại như kẹo đường, có điều, trong mắt cô ấy cũng không có cái gì như là ghét bỏ, cho nên, bọn họ, chắc là bạn bè.

Chắc là bạn bè đi.

“Làm sao vậy, bạn bị đập nên choáng váng à, sao cả tớ cũng không nhận ra rồi?” Cô duỗi tay muốn sờ đầu Dư Châu, có điều, Dư Châu không có thói quen tiếp xúc cùng người lạ, lại càng không có loại tiếp xúc thân mật như thế, trực tiếp nghiêng đầu tránh tay cô ấy.

“Dư Châu, hôm nay bạn trở nên thật kỳ quái.” Cô gái nhìn tay mình, rồi kỳ quái nhìn chằm chằm Dư Châu, ánh mắt muốn tìm tòi gì đó. Dư Châu kinh hoàng ngáp vài cái tựa như buồn ngủ, trên môi lại cong lên một chút đầy tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Nói thật hay đại mạo hiểm

“Chúng ta cùng chơi một trò chơi đi.” Dư Châu đứng tại chỗ, hai ngón cái trở xoa xoa, lông mày nhướn cao. Có chút kỳ quái khó hiểu lại thêm chút tà khí.

“Được, tớ thích nhất là chơi trò chơi, mà chơi trò gì?” Cô gái đặc biệt đơn thuần, trực tiếp quên đang hỏi cái gì.

“Nói thật hay đại mạo hiểm. Trò chơi tất cả mọi người đều yêu thích.”

“Tốt.” Cô gái nhỏ càng hưng phấn gật đầu một cái.

“Vậy tôi hỏi trước, cậu là ai?” Dư Châu nhìn chằm chằm vào cặp mắt của cô ấy, không bỏ qua chút cảm xúc nào, hai mắt trong suốt đơn thuần, có thể

nhìn thấu được nội tâm, cô gái như vậy, không một chút vấy bẩn. Người quá mức sạch sẽ cũng càng dễ nắm bắt hơn.

Nữ sinh cũng cong môi lên buồn cười: “Cậu không phải biết rồi sao? Sao còn muốn hỏi?”

“Lời thật lòng.” Dư Châu khẽ lắc tay, sâu dưới ánh mắt tràn đầy vui vẻ, cô thích cùng người như vậy tiếp xúc, bởi vì, thực sự rất nhẹ nhàng.

“Trương Tư.” Cô gái nghe lời, đành thành thật trả lời.

“À, Trương Tư, rất hợp với cậu.” Dư Châu nhủ mi, quả nhiên rất hợp với tính cách của cô ấy.

Trương Tư à, Trương Tư.

“Chúng ta có quan hệ thế nào, lời thật lòng.” Dư Châu lại hỏi, mà cô cũng chỉ cần hỏi, không cần đối lượt với Trương Tư.

“Chúng ta là bạn bè, bạn bè tốt nhất, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bạn thân nhất.” Trương Tư trợn mắt, cảm thấy mấy vấn đề cô ấy hỏi thật kỳ quái.

“A, bạn bè.” Dư Châu cười gật đầu, thì ra, vẫn có bạn bè, có điều, đúng là không tệ lắm.

“Tôi là loại người nào, nói thật lòng.” Dư Châu tiếp tục hỏi, có điều cô thực sự muốn tìm vật gì đó có thể ngồi xuống, luôn cảm giác đôi chân thịt này đã hết chống đỡ nổi thân thể khổng lồ này rồi, quả thật rất vất vả, thực ra, bây giờ cô có nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ngồi tuyệt sẽ không đứng, coi như phải đứng cũng phải tìm cây cột dựa vào mới được.

Mà Trương Tư lại cúi đầu suy ngẫm một chút, dường như có chút khó xử.

“Lời thật lòng.” Dư Châu nhắc nhở. Cặp mắt cũng đảo qua một tia sáng, có lẽ, hôm nay cô sẽ biết được một chút vấn đề, để xem có thực sự phù hợp không. Nếu không, cô cũng không biết làm sao để giải thích quá khứ không nhớ được của Dư Châu đây.

“Bạn rất béo.” Trương Tư suy nghĩ nửa ngày, tựa hồ cực kỳ khó khăn mới nói được ba chữ kia.

Dư Châu cúi đầu nhìn xuống, là người đều biết, có mắt đều thấy rõ.

“Còn gì nữa không?” Con mắt nhỏ híp lại nhưng lại linh hoạt hơn bình thường rất nhiều, có điều, bởi vì rất nhiều thịt, lại chen chúc một chỗ nên cũng không nhìn rõ mắt cô.

“Háo sắc.” Trương Tư lại ngẫm nghĩ, phun ra hai chữ.

“A, có thể hiểu.” Khóe mắt Dư Châu co rút một phen, bởi vì quá nhiều thịt lại càng trông rõ ràng hơn. Quả nhiên, háo sắc.

“Còn có.” Âm thanh của cô lại càng bình tĩnh, tựa như đang hỏi người khác, kỳ thật, vốn là người khác, cô chỉ đang nói về thân thể lúc còn sống khi trước thôi, có điều, hiện nay cô đang điều khiển khối thân thể này, nói Dư Châu cũng là nói cô.

“Bao cò (ngu ngốc, bị thịt).” Trương Tư trả lời lần này vô cùng dứt khoát, đại khái là do vẻ mặt của Dư Châu vô cùng bình tĩnh. Cho nên, cũng chỉ là trò chơi thôi mà.

Bầm Tử, háo sắc, bao cò. Sáu chữ, chính là khái quát về Dư Châu.

Thật đúng là một cực phẩm mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Hồ ly

Dư Châu dương khóe môi, trách không được, trách không được mọi người ở đây đều có can đảm nói cô như vậy, thì ra, thực sự là một kẻ ngu xuẩn mà.

“A, đúng rồi, Dư Châu, anh trai tớ sắp đến, không phải trước đó vài ngày cậu luôn nhờ tớ giúp đỡ sao?” Không rõ Trương Tư nghĩ đến điều gì, nhanh chóng nắm bàn tay thịt của Dư Châu, có điều, bàn tay nhỏ bé của cô ấy chỉ có thể kéo được nửa cái tay Dư Châu.

Ngón tay mượt mà láng mịn như ngọc, đặt bên cạnh cái tay heo kia, thật đúng là cảnh giới, nhìn đủ rõ ràng khác biệt.

“Anh trai cậu là ai?” Lần đầu tiên Dư Châu nghe được người như vậy, cô cũng không rõ, trong cuộc sống thường ngày có Tả Tư Viêm, chính là tên bị cô giẫm cho sưng chân, còn có Kính Nguyệt Dạ, chính là tên khốn dùng cầu lam đập vỡ đầu cô, không đầu Dư Châu, còn có người khác sao. Chỉ là không

biết, anh trai Trương Tư tên gì, không phải kêu Trương Ái gì đó chứ, chỉ hy vọng cha mẹ bọn họ có chút trình độ đặt tên, không đặt ra mấy cái tên kỳ quái đó.

“Trí nhớ của cậu thật đúng là không tốt mà.” Trương Tư liếc cô một cái: “Anh trai tớ là Gia Dật, so với anh trai cậu cũng không kém chút nào nhé.” Về mặt Trương Tư đầy kiêu ngạo, hiển nhiên rất sung sướng vị anh trai này.

Cùng Dư Dịch không chút thua kém sao, ai biết là cái dạng gì, nói thật, bây giờ một chút hứng thú cô cũng không có, nhìn ngắm phong cảnh đẹp để còn thoải mái hơn đi nhìn ngắm trai đẹp.

“Mau nhìn, kia chính là anh trai tớ.” Trương Tư chỉ một thiếu niên trẻ tuổi đứng trước bọn họ, Dư Châu nheo hai con mắt lại thành đường chỉ do thịt chen chúc, nhìn chăm chăm người phía trước.

“À..” Chính là một đàn chữ a, không có tiếp theo nữa.

Quả thật rất tuấn tú, con mắt hé ra đồng tử ánh kim, thân thể thon dài lại chói mắt, con mắt thon dài, mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, làm cho người khác có xúc động muốn gần gũi nó, muốn thử xem là loại cảm giác gì, lại thêm nụ cười ôn nhu, chỉ là, chỉ cần anh ta không dùng ánh mắt lảo đảo như hồ ly đó để nhìn người.

Hồ ly, một con hồ ly. Hơn nữa còn là một con hồ ly khoác da người.

Cô đứng im tại chỗ, không có ý muốn động đây.

“Gia Dật, anh trai tớ, tớ trình trọng giới thiệu với cậu một lần nữa.” Trong mắt Trương Tư đã sớm nổi bóng hạnh phúc, không ngừng bay đến bên tai Dư Châu, từng bóng một, rồi nổ tung.

Gia Dật, cái tên không tệ. Từ từ.

Đơn, đơn...Họ Đơn.

“Cậu họ gì?” Cô nhìn Trương Tư hỏi, dường như mình lại hỏi một câu có vấn đề cực kỳ ngu ngốc.

Trương Tư làm như có chút ngượng ngùng cười cười, sau đó cúi đầu, chân giẫm giẫm chân chính mình.

“Họ Đơn.”

Tốt, rất tốt, Dư Châu quả thực bội phục cha mẹ nhà cô ấy mà.

Trương Tư, Trương Tư đơn phương, từ này có bao ý vị a.

“Dư Châu.” Đại suất ca kia rốt cuộc chú ý đến sự tồn tại của bọn cô, không rõ là vô tình hay cố ý, dù sao dáng người cô nổi bật như vậy cực kỳ gây chú ý, người khác nhìn thế nào cũng lắm là hình cầu, cô chính là thể lập phương của hình vuông.

“Anh!” Trương Tư vẫy tay với Gia Dật, không biết Gia Dật nói nhỏ cùng đám nữ sinh bên cạnh điều gì khiến họ cười duyên không ngừng, lại như vô ý nhìn sang Dư Châu.

Dư Châu thần nhiên nhìn cậu ta, cảm thấy quang mang hồ ly trong mắt cậu ta lóe lên, thật là quá mức chói mắt.

Gia Dật chậm rãi đi qua chỗ bọn cô, đứng trước mặt đối diện cô, lúc này Dư Châu mới ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt dài gian xảo như hồ ly của người con trai này, có lẽ đeo kính mắt là để che giấu đôi mắt quá mức khôn khéo này.

“Sao vậy, nhìn thấy Dật ca ca không phải em nên cao hứng sao? Buổi tối nhà anh có mở yến hội, để Trương Tư dẫn em đi nhé, nhớ mặc lễ phục. Anh nghĩ Tiểu Trư trong bộ lễ phục hồng nhất định rất đáng yêu.”

Dư Châu lặng lẽ nghe, bên môi khẽ nhếch, đầy châm biếm, mà cũng không ai nhìn ra đáy mắt cô lướt qua chút đùa cợt.

Thật không hổ là anh trai của Đơn Trương Tư, coi như không làm cho cô thất vọng, quả nhiên là một người ngu ngốc, mặc lễ phục, với dáng người Dư Châu, anh ta muốn cô đi chính là để phục vụ ngành giải trí cười nhạo, thật xin lỗi, cô cũng chưa gốc đến làm vật trưng bày như vậy.

“Tiểu Trư, thế nào, buổi tối nhớ mang anh em tới cùng.” Gia Dật nói, trong mắt tựa hồ hiện lên một mảnh ác ý, Dư Châu đơn giản cũng hiểu được, thì ra là vì Dư Dịch.

Màn tính toán kia của anh ta cũng thật tốt, còn muốn gọi trợ thủ cùng hành động.

“Được, Gia Dật ca ca.” Cô làm cho mình nở nụ cười, cười đến không tìm không phôi.

“Được, tốt lắm, vậy anh chờ em đây.” Gia Dật nheo hai mắt lại, không nhìn đến sự không kiên nhẫn hiện lên trong mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Cô đã đến đây

Dur Châu đột nhiên tiến về phía trước một bước, thân thể khổng lồ cũng lura theo thế đó đổ ập xuống Gia Dật, mà Gia Dật bên cạnh không có gì bám víu cũng ngã xuống đất, Dur Châu nắm bắt cơ hội, duỗi phần thịt thừa ở chân của mình, đặt chuẩn chính giữa hai chân Gia Dật.

Phịch một tiếng, tất cả mọi người trừng mắt há hốc miệng nhìn một màn này.

Gia Dật chống tay ngồi trên đất, kính mắt rơi xuống dưới chân, cặp mắt kia lộ ra quả nhiên vô cùng giống hai mắt của hồ ly.

“A, anh Đan Dật, anh muốn ngồi nói chuyện với Dur Châu sao, nói một tiếng là được không cần đụng tay chân đâu.” Dur Châu phía sau đột nhiên nói ra một câu như vậy thật làm cho người ta học máu mả.

Cô che kín mặt mình, thịt trên mặt thỉnh thoảng còn nhúc nhích rung động, quả thực giống như đang khóc.

Người xem nhìn trái ngó phải vẫn không rõ bọn họ đang làm cái gì.

“Anh.” Khóe miệng Đan Tương Tư co rút, mà thân thể Dur Châu cũng đang cúi xuống, mặt béo đặt bên cạnh tai Gia Dật, tư thế thân mật như vậy, khiến cho tất cả mọi người muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô thật sự quá mập, cho nên, động tác loại này cũng không được duy trì trong thời gian dài, cứ như vậy, cô bắt đầu cảm thấy hô hấp cũng khó khăn rồi.

Cô nhếch môi, dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy nói: “Nếu tôi là anh, tôi tình nguyện quay đi tốt đẹp cũng không nguyện ý đi đụng vào một bức tường thịt, có điều hiển nhiên anh là loại thứ hai.”

Nói xong, cô bò dậy, không để ý đôi mắt phượng nghiêng nghiêng lóe lên tia sáng tỏ của Gia Dật, Dur Châu rũ rũ quần áo trên người, nặng nề bước về phía trước.

Gia Dật một mình ngồi đó nhìn bóng lưng Dur Châu, đôi mắt trầm xuống, thậm chí đã quên mình vẫn đang ngồi trên đất.

Dur Châu, dường như đã thay đổi, không còn là bộ dáng trước kia nữa, chẳng lẽ quả cầu lam đánh trúng khiến đầu con bé thông minh lên sao?

Cậu tùy ý đứng dậy, phui bộ quần áo của mình, động tác tao nhã không có nửa phần chật vật.

“Anh, sao anh có thể như vậy với Dur Châu?” Đan Tương Tư trừng mắt nhìn Gia Dật, giống như cậu là tội nhân, Gia Dật chỉ có thể nhận lấy ánh nhìn tức giận của cô, kỳ thật, cậu mới bị oan được không. Bởi vì, cái gì cậu cũng chưa làm.

Nhưng mà, bây giờ cậu có nói ra, người khác cũng sẽ không tin tưởng, trong mắt tất cả mọi người, Dur Châu chính là một bao cỏ, đàn đàn lại đáng xấu hổ, nếu nói con bé ấy có tâm cơ, phỏng chừng mọi người sẵn sàng tin tưởng mặt trời mọc từ phía Tây còn hơn.

Có điều, đúng là thú vị mà, thật biết gây hứng thú.

Lấy di động từ trong túi xách ra, đi khỏi nơi đó, không chút nào để ý mọi người vẫn đang ngây ngốc nhìn.

Đi tới cạnh một thân cây, cậu nâng mắt kính lên đeo vào như cũ, cảnh sắc trước mắt cũng không chút biến hóa. Vẫn như cũ nhìn tình trường.

Đúng, mắt kính của cậu là kính không độ, thị lực của cậu vẫn tốt, chỉ là có thói quen che giấu mới đeo. Có lẽ, cũng là cậu cảm thấy như vậy đẹp trai hơn.

“Sâm, nói cho cậu một tin, con bé đã đến đây.”

Cậu nói chuyện rất lâu, một thời gian sau mới cúp điện thoại, dựa cả người mình lên cây.

Dur Châu a Dur Châu, lần sau gặp mặt, không biết em sẽ mang lại cho tôi chuyện gì nữa nhỉ, có điều, hy vọng đừng làm tôi quá thất vọng.

Đặt di động trong túi áo, khóe môi cậu nhếch lên, lại là bộ dáng một công tử ưu nhã.

Vô hại và ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Cô muốn biết rõ

“Dư Châu, Dư Châu.” Sau lưng truyền đến âm thanh ríu rít như chim sẻ, Dư Châu ngừng bước, trên trán lấm tấm mồ hôi, cả mặt cũng đỏ hồng lên, đứng là thân thể tốt, quá béo để đủ khỏe mạnh rồi.

“Thật xin lỗi, Dư Châu, đều do anh trai tớ không đứng, tớ cũng không ngờ anh ấy lại như vậy, về sau sẽ không bao giờ dám vậy nữa, cho nên, Dư Châu, đừng tức giận...”

Đan Tương Tư nói liến thoắng, còn không ngừng khom người, Dư Châu kì quái nhìn cô, sau đó chậm rãi nâng ngón tay mình lên.

Cô chỉ vào mặt mình, ngạc nhiên hỏi: “Dáng vẻ của tôi, giống như đang tức giận sao?”

Rõ ràng cô rất ôn hòa, rõ ràng rất bình thường mà, nếu nói tức giận, nói thế nào cũng phải là vị bị cô thiết kế bấy Đan Gia Dật kia mới đúng, cô thực sự một điểm cũng không tổn thất. Đan Tương Tư cũng nhìn lên mặt cô tìm điểm tức giận. Mặt của cô ấy không có, ánh mắt cũng không, lông mi càng không có, đồng thịt thừa kia cũng tương đối nhu hòa.

“A, thật xin lỗi, là tớ hiểu nhầm.” Đan Tương Tư ngại ngùng le lưỡi, từ trước đến nay đối với soái ca Dư Châu đều không có khả năng miễn dịch, đừng nói anh trai cô, cho dù có là Kính Nguyệt Sâm dùng cầu lam đập bẻ đầu cô khiến không đến trường được vài ngày cũng khó mà tức giận được, có lẽ chỉ cần anh ta cười với cô ấy một cái, cô ấy liền quên hết mà chảy nước miếng.

Tuy Dư Châu hão sắc một chút, nhưng ở cùng lại đặc biệt dễ chịu, cho nên, cô mới làm bạn với cô ấy, cô ấy hão sắc, cô ngốc nghếch, hai người bọn cô đúng là tuyệt phối mà.

Dư Châu liếc thoáng qua Đan Tương Tư, cũng không đoán ra được cô ấy đang nghĩ cái gì, có điều, cũng không sao, cô ấy cũng không phải cô, cho nên, dù ngốc như vậy mà là chính bản thân mình cũng là tốt nhất.

Lúc này một hồi chuông reo lên, nếu cô đoán không sai, hẳn là đến thời gian vào lớp, có điều, cái trường học này, thời gian vào lớp cũng quá muộn rồi.

“Á, vào lớp, chúng ta mau đi thôi.” Đan Tương Tư vừa nghe tiếng chuông, da đầu cũng run lên theo, kéo tay thịt của Dư Châu chạy về phía trước, đây là động tác theo thói quen, cũng không mang theo chút ác ý nào, giống như các cô vốn luôn như vậy.

Dư Châu không nói lời nào để cho cô ấy kéo đi, nếu không để cô ấy kéo, cả đời cô cũng không biết phòng học chỗ nào, có điều, muốn cô đi học, không bằng để cô đi ăn uống còn tốt hơn, chỉ tại thân thể hiện nay, thôi, cô vẫn nên ngậm miệng lại thì tốt hơn. Nếu còn tiếp tục béo nữa, có lẽ cô phải nhờ người khác nâng lên mà đi mất, không phải, nâng người cô, không chừng đều bị cô đè chết trước khi kịp nâng mất. [dien/dan.lequydon](#)

Cô xoa bóp trán, ở giữa lông mày, chỗ mi tâm cũng lòi ra chút chút thịt thôi.

Cô rõ ràng đã giảm béo rồi, tại sao trên người vẫn còn nhiều thịt như vậy.

Hai chân không ngừng bước về phía trước, lưng la lưng lay, nếu nhìn từ đằng sau, quả thật chính là lật đật lật người đầy tức cười mà.

Trong phòng học, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô, mà cô cũng chỉ híp lại hai mắt vốn không lớn lắm của mình, thì ra, Dư Châu còn có đặc quyền, người khác đều là ngồi hai người một bàn, một ghế, chỉ có cô, một mình một bàn, ngồi một mình một ghế, cuối cùng.

“Công chúa Cá Kình, đầu của cô sao rồi?” Một nữ sinh nhìn chằm chằm cô hỏi, con mắt nháy lên, trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên một vòng ác ý.

Người nhảm chán, Dư Châu lạnh nhạt hạ tầm mắt, không muốn để ý đưa con gái như vậy.

“Công chúa Cá Kình, quả cầu lam kia rất lớn nha, nghĩ coi bị đập nhất định là đau muốn chết luôn.” Nữ sinh kia tiếp tục nói, còn làm ra vẻ mặt cực sợ hãi, có điều, môi cô ta lại cong lên vui sướng.

“Thật sao? Cô muốn biết rõ không?” Một âm thanh lạnh lùng vang lên, thân thể nữ sinh kia cũng không hiểu sao run lên, khắp người dường như bị gió lạnh thổi qua.

“Đúng vậy.” Nữ sinh có chút đồ dẫn gật đầu, “Nhưng mà, thật đáng tiếc.” chỉ chớp lát sau, cô ta lại khôi phục bộ dáng như cũ, con lạnh gáy kia, có lẽ chỉ là ảo giác của cô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Mùi vị quả cầu lam

“Rất đáng tiếc, Sâm học trưởng nhất định sẽ không để tôi biết đâu.” Nữ sinh thở dài, vẻ mặt đầy tiếc hận, trong mắt Dư Châu, kỳ thật đây chính là khoe khoang, thực ra cô ta muốn khoe khoang chứ gì.

“Tất cả mọi người đều nghe được phải không, cô ta muốn biết?” Dư Châu bình tĩnh quét mắt qua bốn phía, mà khắp bốn phía cũng lần lượt cảm nhận lại cái lạnh gáy giống nữ sinh vừa rồi, tựa như một cơn gió lạnh thổi qua, tất cả mọi người đồng loạt gật đầu.

“Nhìn qua đúng là cô rất muốn biết rõ cảm giác đó.” Khóe miệng Dư Châu hơi nhếch lên, thịt trên mặt cũng bị chen thành một đồng, có xu hướng che lấp đi hai con mắt nhỏ.

Phịch, một tiếng, trong khi mọi người không kịp phản ứng chú ý thì người con gái vừa giẫm cọt Dư Châu, cả mặt đã đập mạnh vào bàn, nắm tay rất lớn của Dư Châu vẫn nắm chặt đặt lưng chừng giữa khoảng không, dường như vẫn đang bốc khói.

“Trong các người còn ai muốn thử?” Dư Châu thu hồi tay mình, thịt nhiều như vậy, cũng không quá đau, có điều, mặt nữ sinh kia chỉ dùng từ đau đã không đủ diễn tả nữa rồi, làm nữ lưu manh tinh Thiên Phù đã lâu, từ trước đến nay đều là cô chiếm tiện nghi người khác, muốn làm cô mất mặt, không có cửa đâu.

Cô ta muốn biết mùi vị quả cầu lam thế nào sao, cô sẵn sàng miễn phí cho ai muốn thử, đáng tiếc, trong tay cô lúc này không có cầu, chỉ có thịt, có lẽ, mùi vị cũng không khác biệt lắm đâu nhỉ.

Người bên cạnh sững sờ lắc đầu, nữ sinh kia đã đổ rạp trên mặt đất, khóe miệng nứt toác ra, nhưng cũng không có ai dám đứng lên nói giúp một câu, bởi vì, đúng là tự cô ấy khiêu khích muốn biết, hơn nữa không chỉ một lần, lần này được cảm nhận rồi, có lẽ, từ nay bọn họ cũng không dám nhắc đến hai chữ cầu lam này nữa.

“Mày...” Cô ta cố gắng mở miệng, có điều, lời nói ra nhưng lại đứt quãng.

“Sao, muốn cảm ơn, khỏi cần, tôi chỉ tốt bụng làm việc tốt thôi mà, dù sao Cá Kinh công chúa chính là trung phong Nam Lăng đội, cầu lam của anh ta cũng không khác mấy đâu, nếu như ai còn tò mò, tôi nhất định sẽ cố hết sức mình giúp đỡ.” Dư Châu mặt không đổi sắc nói, cố gắng nhìn xuống cảm mình, ngày hôm qua nhàm chán cô đã xem qua hết bộ Slamdunk kia, đúng là bộ phim hài về hành động bậc nhất mà.

Công chúa Cá Kinh, xưng hô không tệ.

Nữ sinh mới bị cô đánh vào mặt trợn trừng mắt một phen, không biết là do vẫn bị hù dọa hay tức giận quá mức, trực tiếp ngã xuống bàn phun máu hôn mê bất tỉnh.

Dư Châu nhàm chán ngồi tại chỗ lật sách, người khác lặng lẽ đánh giá cô, cô thoải mái cho người khác ngắm, mặt chính là để mọi người nhìn mà, không lẽ để tự mình nhìn tự đã kích mình.

Một tiết học thập phần nhàm chán, nói thật, căn bản cô cũng không nghe hiểu được cái gì, không sao, cho là giết thời gian đi, cô đứng lên, cảm giác cả phòng học hình như ít đi, đó là vì thể tích cô chiếm hơi nhiều.

Đi đến cạnh cửa sổ, thân thể to lớn của cô chặn một mảng lớn ánh sáng, có điều, bây giờ cũng không ai dám nói gì cô rồi, hiện tại cái gì cô cũng không có, ngoài khí lực ra, nếu ai rảnh rồi muốn thách thức giới hạn bản thân, cô rất vui về phụng bồi.

Phòng học bọn họ ở tầng một, có lẽ có ý sắp xếp vì Dư Châu, muốn cô dùng thân thể này chen lên cầu thang, không biết sẽ chết mấy lần vì mệt đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Em gái cực phẩm

Nhìn xuyên qua cửa sổ, cô nhìn đến hai thiếu niên đang đứng bên ngoài, lúc này, bên cánh cửa sổ bên cạnh cũng chen chúc rất nhiều người.

Đương nhiên, đều là nữ sinh. Trong phòng học tràn ngập ánh sáng, lần này hoàn toàn bị che lấp hơn nửa.

“Viêm học trưởng thật đẹp trai còn co Gia Dật học trưởng, nếu bây giờ nhảy xuống, bọn họ liệu có đỡ tôi không, nếu thật, tôi sẵn sàng nhảy.”

“Vô nghĩa, nếu là tôi tôi cũng nhảy.”

Dư Châu liếc nhìn bên dưới, nhìn thâm mình vững chãi như núi của mình, nếu cô cũng nhảy xuống thì sẽ thế nào nhỉ?

Hai người con trai kia sẽ cùng bị đê chết nha, có lẽ còn có cô nữa, cho nên, loại chuyện này cô tuyệt đối không cần nghĩ mà làm.

Ngoài ý muốn, cô dường như nhìn thấy ánh mắt nhìn lên của Tả Tư Viêm cùng Gia Dật, đều đang tập trung trên người mình, mục tiêu cực kì rõ ràng, cô xoay người, quay lại bàn của chính mình.

Dù lớn như voi, cô cũng không muốn biến mình thành động vật trong sở thú.

Vũ hội, Đan Tương Tư hy vọng cô có thể tham gia, đáng tiếc, cô không có tâm tình nào, thời gian này, cô thà đọc nhiều hơn vài quyển sách còn hơn, cái danh từ ngu ngốc (bao cò) thật khó nghe.

Hiện tại bổ sung, còn chưa muộn, bởi vì cô còn rất trẻ nhé.

Về phần mấy cái vũ hội nhằm chán gì đó, ai thích thì đi mà tham gia, Kính Nguyệt Sâm, Đan Gia Dật hay Tả Tư Viêm, đương nhiên còn có anh trai của cô, đây là chuyện của bọn họ, không liên quan gì đến cô.

Muốn gặp để chê cười cô chứ gì, như vậy, cứ để bọn họ đợi đi. Cười lạnh nhạt, kỳ thật, cô giỏi nhất là giả trư ăn cạp, cúi thấp đầu, vừa đúng lúc liếc nhìn nữ sinh vẫn luôn ngất trên mặt bàn kia, hóa ra cô ta đã tỉnh, Dư Châu vươn năm ngón tay hươu hươu trong không trung trước mặt cô ta.

Nữ sinh kia thoáng chốc tái mét mặt, lại lăn ra bất tỉnh.

Cái này gọi là chim sợ cành cong, không, hẳn nên gọi là, nữ hoàng kinh sợ.

Đan Tương Tư kì quái nhìn về cười quỷ dị trên mặt Dư Châu, trên trán không hiểu sao chảy xuống mồ hôi lạnh.

Dư Châu bây giờ, có vẻ tà ác nha.

Tan học, lịch trình không thay đổi về nhà, trước mắt mọi người Dư Châu đi trước, không chớp mắt, mà cầu công chúa Cá Kinh kia, bây giờ lại không có ai dám gọi rồi, nữ sinh bị cô cho thử cảm giác cầu lam bây giờ mặt còn sưng đỏ, có một loại con gái, lúc cô ấy ngu ngốc, người có thể coi cô ấy như quả hồng mềm mà nắn, nhưng cũng có loại con gái, người ngàn vạn lần không thể đắc tội, bởi vì, kết thù với cô ta, hay đắc tội cô ta, sau này cho dù thời gian đã qua bao lâu, những khoản người từng thiếu nợ, toàn bộ đều phải trả lại cho cô ta đầy đủ.

Dư Châu bây giờ, chính là loại người phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Chương 28+29+30

Thân hình to lớn đặc biệt làm người khác áp lực, cô lại không xinh đẹp, hiện tại có thể nói là xấu, vì vậy, chỉ cần cô nghiêm mặt lại thôi, mọi người đều nghĩ đến về mặt dữ tợn cực kì tức giận.

Dư Châu lạnh nhạt nhếch môi, không tệ, lần đầu tiên có tác dụng, từ nay về sau, khi gặp mặt cũng không ai dám vậy nữa.

Khi cô đứng trước cửa xe chỉ có thể nhận mệnh cúi xuống, thành quả cả ngày nay, lúc này đều muốn phun trào trôi hết, chui vào trong xe, cô quả thực muốn cảm tạ cái thân hình khổng lồ này mà. Ngày mai, đổi cửa xe đi, nếu không, sớm muộn cũng có một ngày, cô học máu vì nó.

Bốn phía không ngừng truyền đến từng tràng tiếng cười, Dư Châu quét mắt qua, tự nhiên nhìn thấy ba người con trai đang bước tới, tính cách khác nhau, khí chất riêng biệt nhưng, đều tuấn mỹ như nhau.

Trong xe, cô mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dường như có thể nghe thấy âm thanh nước miếng rơi trên mặt đất, cái trường học này đúng là đông nữ sinh.

“Dịch, cậu có một em gái đúng là cực phẩm.” Tả Tư Viêm nhìn chân mình, có chút âm dương quái khí nói, cậu còn chưa quên cái chân mình được phước lành ai ban tặng đâu, chân sưng lên, phải mất vài ngày mới tan được, sức mạnh của Bàn Tử, chỉ ở chữ lớn.

“Đúng vậy, Dịch, nhà cậu nhất định luôn cực kỳ náo nhiệt!” Về mặt Gia Dật cười cũng cực kì quái dị, cậu mà lại bị người ta sắp bầy, cho nên, sao có thể đứng ngoài được.

Khóe môi Dư Dịch mím chặt, sau đó chậm rãi quay đầu lại.

“Viêm, Đan Dật, nó là em gái tôi.” Một câu cảnh cáo, thành công làm cứng đờ nụ cười trên môi hai người kia, cho đến bây giờ bọn họ cũng chưa từng thấy qua Dư Dịch như vậy, Dư Dịch đối với Dư Châu, từ trước đến nay đều lựa chọn thái độ chán dè tự do, con bé tùy tiện ăn cò, cho dù thứ ăn phải đều là rom rạ. Nhưng không giống thái độ cảnh cáo hôm nay, con bé là em gái cậu ta, họ Dư, cho nên, bọn họ có thể nói đùa nhưng tuyệt đối không thể làm chuyện tổn thương đến con bé.

“Dịch, chúng tôi đùa chút thôi mà.” Gia Dật vỗ bờ vai Dư Dịch, điều tiết không khí đầy áp lực này, con ngươi dài nheo lại, cậu có cảm giác, những ngày vui vẻ này sắp phải thay đổi rồi.

Tà Tư Viêm ngậm miệng, gật đầu một cái.

“Được.” Cậu nói xong, xoay người bước đi. Có người này bảo vệ, bọn họ cũng chỉ có thể thu liễm lại thôi.

Dư Châu tựa lên xe, nhìn rõ bên ngoài, cũng chỉ thản nhiên liếc nhìn, cửa xe mở ra, một người từ ngoài ngồi vào, một tay lơ đãng đặt lên trán cô.

“Châu Châu, hôm nay em rất lạ, có chuyện gì đâu anh sao?” Âm thanh ôn nhu lại không dấu được chút âm đậm trong lời nói. Có lẽ là do trước kia đã thiếu quan tâm cô em gái này, bây giờ, cô với cậu cũng bắt đầu có khoảng cách, là loại khoảng cách không cách nào vượt qua.

Dư Châu nhàn nhạt ngược mắt lên nhìn, toàn thân nặng nề đặt tựa lên xe, dù sao xe chỉ cần đi chuyển được là sẽ đến nơi, cô cũng không muốn thể trọng của mình phá hư xe.

Dấu anh, cô đương nhiên là, cô còn chưa có quên đâu, ngày đầu tiên nhìn thấy trong mắt anh ấy đều là châm chọc, cho dù bây giờ, anh đã thay đổi nhiều, dù là quá thất vọng hay người vô năng, đều không còn quan hệ với cô nữa, bởi vì trong mắt cô, không thể tin tưởng người khác, trên đời này, cô, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

“Châu Châu, từ trước đến nay em chưa bao giờ lên xe trước anh cả.” Dư Dịch thấp giọng, vẫn nhìn Dư Châu, cô thay đổi, ngay cả Viêm cùng Đan Dật đều nhìn ra, cậu là anh trai mà còn không nhận thấy được như vậy cũng quá thất bại rồi.

Cô trước kia không ngừng theo đuổi mấy người kia, mặc kệ người ta có mặt lạnh hay không để ý, có khi cũng làm cậu tức giận, cũng là đau lòng, cho đến khi cậu triệt để thất vọng.

Vì vậy, quan tâm tới cô cũng ngày càng ít đi, cho đến khi cậu nhận ra thì cũng đang từng bước mất đi cô em gái duy nhất này, khi còn bé, cậu cũng thường ôm cô nhóc mập này, trước kia, tất cả mọi người đều hâm mộ cậu có em gái đáng yêu dễ thương như vậy, khi lớn lên, trọng lượng của em gái theo số năm cũng tăng dần theo cấp số nhân, hơn nữa, tính cách cũng càng ngày càng làm người ta thất vọng.

Nhưng cậu lại quên đi nụ cười người em gái này mang lại, cho nên sau này cũng xem nhẹ cô rất nhiều.

“Thật xin lỗi, Châu Châu, anh sai rồi.” Cậu vươn tay vuốt tóc Dư Châu, sau đó, đổi xuống chỗ ngồi phía sau, Dư Châu khó hiểu mở to mắt, cửa sau xe mở ra, ngồi xuống bên cạnh cô. Chỗ phía sau Dư Châu đã chiếm hơn phân nửa, chỉ còn chừa lại một phần rất nhỏ, quá tủi thân cho Dư Dịch rồi.

“Anh không cần làm khó bản thân mình như vậy.” Dư Châu chớp chớp mắt, con mắt híp lại, nếu như nhìn kỹ, sẽ thấy được ánh mắt trong veo không chút gọn sòng, có chút trong trẻo, nhưng những điều này đều bị thịt che chắn.

“Anh là anh trai em” Dư Dịch nói xong, cười thoải mái, nhéo nhéo khuôn mặt cô. Em gái, vẫn luôn là em gái, trước đây là cậu không đúng. Cho nên, chỉ có thể nói xin lỗi.

“Châu Châu, từ nay về sau anh sẽ không để bất cứ ai bắt nạt em.” Dư Dịch thở dài, nhìn hai người ngoài xe đầy thâm ý, bất kể là Viêm cũng được, Đan Dật cũng vậy, ngay cả Sâm, cậu sẽ không để bất cứ ai tổn thương em gái mình nữa.

Dư Châu quay mặt đi, lại nhìn xuống dưới, thịt trên mặt sưng lên rồi, bắt nạt cô, từ trước đến nay chỉ có cô bắt nạt người khác, người khác muốn bắt nạt cô, vậy phải xem người đó có bản lĩnh gì.

Cô không phải Dư Châu trước kia, cho nên chán ghét ngu xuẩn và háo sắc.

Những lời Dư Dịch vừa nói, nói thật, trong lòng cô đột nhiên có chút xúc động không thốt ra được, dường như thuộc về bản năng thân thể, đây là bản năng huyết thống chăng.

Anh trai của cô.

Nhắm hai mắt lại, vẫn cảm nhận được khí tức của người thiếu niên bên cạnh này, rất yên tĩnh, an tâm. Cô không phải người mù, chỉ là Bàn Tử, cho nên, có thể nhìn ra được ai đối tốt với cô, ai mang địch ý.

“Em quên rồi.” Dư Châu mở hai mắt ra, xoay người, nhìn thẳng về phía Dư Dịch.

Dư Dịch mở to hai mắt, ánh mắt ngạc nhiên sững sờ rơi xuống khuôn mặt cô.

Quên, quên cái gì.

Cái gì, quên?

Chương 30: Không đi

“Em quên rồi.” Dư Châu chỉ vào đầu mình, chậm rãi nói “Em quên, trước kia từng yêu ai, ghét ai, thậm chí, cả bản thân mình là ai, cho nên, đối với em

bọn họ đều là người xa lạ.”

Lời cô vừa nói xong, Dư Dịch nắm chặt tay lại buông lỏng.

“Lái xe.” So với tưởng tượng của Dư Châu, anh cô bình tĩnh hơn rất nhiều, có lẽ cũng có chút khác biệt với người khác, đây là điểm đặc biệt của Dư gia, tuy nhiên, nó tuyệt nhiên không đi truyền đến Dư Châu.

Dư Dịch đan hai tay đặt trước ngực vui đầu xuống, trách không được cậu luôn cảm thấy Dư Châu rất lạ, cô không đuổi theo Tả Tư Viêm, càng không quần quít lấy Đan Gia Dật, thậm chí cũng không đi nghe ngóng sao Kính Nguyệt Sâm không đến trường. Đối với cô mà nói, đây là chuyện tốt, hay chuyện xấu.

Không yêu, cho nên lạnh nhạt hơn rất nhiều. Châu Châu như vậy lại càng thấy xa lạ.

Nhìn khuôn mặt vẫn mập mạp của cô, trong lòng cậu lại không tìm được có chút đau đớn.

Cậu đặt tay lên vai cô, mặc kệ em trở thành cái gì, em vẫn luôn là em gái anh, cậu bình tĩnh cam đoan, lại làm cho hai mắt Dư Châu có chút ẩm ướt.

“Anh cũng luôn là anh trai em.” Âm thanh trong veo, đáng tiếc lại thuộc sở hữu một người mập đến như vậy, nếu không, sẽ cực kì hoàn mỹ.

Đến Dư gia, người mẹ luôn có thể khóc của nhà bọn họ lại ôm chặt Dư Châu miệng không ngừng gọi bảo bối, Dư Châu tròn trắng mắt, buổi tối, là thời gian giảm béo tốt nhất. Cho nên, cô chỉ ăn một chút điểm tâm, tất nhiên, đôi lấy một phần nước mắt của Hứa Nhu, cô chưa bao giờ gặp ai phát triển tuyến lệ như vậy, nói khóc là khóc được ngay không ngừng. Tốc độ nước mắt rơi, quả thực có thể bức cho người ta phát điên.

“Mẹ, uống nước đi.” Dư Châu cảm chén đặt tới trước mặt Hứa Nhu: “Mẹ khóc nhiều như vậy, nhất định mất nước rất nhiều, cho nên, cần bổ sung kịp thời, nếu không cơ thể sẽ thiếu nước, không tốt.”

Cô nói xong, chậm rãi bước ra ngoài, kỳ thật, cô rất muốn chạy, có điều. Tầm thân thể này quá đáng sợ rồi.

Cô đi còn sợ bị ngã sấp xuống ấy chứ.

Trong sân, lau đi mồ hôi trên trán, không ngừng chạy, mặc kệ cần phải mất bao lâu, cô sẽ kiên trì bấy lâu. Trước kia khổ cực thể nào cũng đều vượt qua, huống chi là hiện tại.

Chỉ là giảm béo mà thôi.

“Châu Châu, em có đi vũ hội không? Nhà Đan Dật.” Dư Dịch đã mặc một thân tây trang, so với đồng phục, có trầm ổn hơn vài phần. Diện hình của móc treo quần áo.

“Không đi.” Dư Châu không ngừng lại, vẫn chạy vòng quanh sân nhỏ.

“Em như thế...” Cậu vừa muốn nói, có điều Dư Châu lại dùng sức trừng mắt nhìn, tuy ánh mắt không phải quá mãnh liệt, nhưng quả thực cô đang trừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Chương 31+32

“A, anh quên.” Dư Dịch xấu hổ cười cười, kỳ thật, không đi cũng tốt, những chỗ kia, con bé đi, chỉ là...

“Châu Châu, anh đi đây, em từ từ chạy đi.” Dư Dịch trực tiếp đi đến bên cạnh cô, mà Dư Châu chỉ đơn giản vẫy tay chào một cái.

Đi nhanh đi, đứng đây chặn đường à.

Đan gia, đèn tường xanh lam thủy tinh trong suốt, một đôi nam nữ cực xứng đôi nam phi phẩm nữ xinh đẹp, người con trai một thân âu phục nghiêm chỉnh, bên cạnh là cô gái nhỏ mặc lễ phục tinh xảo, có mỹ lệ, có hoạt bát, lại trầm ổn, hay lạnh lùng, mỗi người một điểm riêng biệt đều là những gương mặt trẻ tuổi nhưng lại có vẻ thành thục lồi đời.

Dưới ánh đèn, một vài người con trai đặc biệt được người khác chú ý, tựa như mọi ánh đèn đều đang chiếu tập trung lên người họ.

Tả Tư Viêm nâng ly rượu, khóe môi vẫn luôn lộ ra nụ cười vui vẻ mê hoặc, con ngươi màu hổ phách sạch sẽ lại lóe lên hàn ý kinh người.

Đan Gia Dật nhàm chán nhìn quanh người nơi này, thật đúng là nhàm chán mà, vũ hội như vậy, dù do đích thân cậu mở, nhưng, nếu có thể, cậu tình nguyện ôm chăn gối đi ngủ còn hơn tiếp tục ngồi ngốc chỗ này.

Dur Dịch tùy ý ngồi cạnh trên ghế, tay xoay tròn ly rượu, bọn họ đều là trời sinh quý tộc, đối với những vũ hội như vậy đều là bài tập bắt buộc, hiện tại vẫn còn tốt, sau này mới gọi là đáng sợ. Đây là trách nhiệm của bọn cậu cũng là nghĩa vụ phải thực hiện.

Bên cạnh là Thẩm Vũ Âm một thân thuần trắng như công chúa, vẻ mặt ngưng ngững, hai chân trắng mịn lộ ngoài, dưới ánh đèn, dường như trở nên trong suốt, đặc biệt mỹ lệ. Trên đỉnh đầu cô còn mang một vương miện nhỏ khảm kim cương.

“Ồ, đây không phải là tác phẩm mới nhất của đại sư châu báu Phương Lâm Na sao, vừa mới tung ra bên Pháp mà, Sâm ra tay đúng là rộng rãi nha.” Tả Tư Viêm đầy thâm ý nhìn vương miện trên đầu Thẩm Vũ Âm, âm thanh không mặn không nhạt, đặc biệt có từ tính, cậu là con lai giữa Trung và Pháp, người Pháp trời sinh lãng mạn, có điều, cũng chỉ là biểu tượng trưng ra bên ngoài thôi. *điên; 'dan[lequydon*

“Nhà cậu ta nhiều tiền không tiêu hết.” Gia Dật nhăm chán ngoác miệng ngáp, tựa người lên chiếc bàn phía sau, cảm thấy cả eo đều đau nhức, vũ hội so với trong tưởng tượng nhăm chán hơn rất nhiều, luôn cảm thấy thiếu đi rất nhiều thứ, đặc biệt là niềm vui.

“Viêm, cậu có cảm thấy hôm nay rất chán không?” Gia Dật duỗi tay gõ nhẹ trên mặt bàn, bởi vì có âm nhạc nên loại nhịp điệu âm thanh này chỉ có mình cậu thưởng thức, không có tiết tấu âm thanh, có điều, vào trong tai người khác là loại âm thanh vỡ vụn khô khốc.

“Nhàm chán, bởi vì thiếu người nào đó.” Tả Tư Viêm vừa từ chối một cô gái đến làm quen, xoay người nhìn về mặt rảnh rỗi của Dur Dịch.

Chương 32: Rất xứng đôi

Hôm nay, cậu ta thoải mái, chỉ có bọn cậu, lại nhàm chán.

Không có nha đầu Tiểu Trư kia, thật quá nhàm chán, vũ hội lại là những vũ hội bình thường, có điều, lại khiến cho bọn cậu có cảm giác chịu đựng mà không phải là cảm giác hưởng thụ.

Bởi vì mỗi lần tham gia Tiểu Trư luôn mặc nhưng bộ trang phục kì quái, còn luôn nghĩ rằng mình rất đẹp, quái dị hết như một chú heo đang mặc quần áo vậy, mỗi lần cô tới, đều cho bọn họ có loại xúc động muốn cười thật to, chỉ là sao đột nhiên hôm nay cô lại không tới chứ, trong lúc nhất thời khiến bọn cậu thật khó chịu. Thật sự khó chịu với vũ hội không có cô.

“Đan Dật, cậu không mời Tiểu Trư sao? Sao chỉ có anh trai Tiểu Trư đến mà con bé lại vắng mặt, có phải cậu đã quên nhân vật trọng yếu nhất rồi không?” Cậu nhún xuống hai chữ trọng yếu vô cùng mạnh, Dur Dịch cũng chỉ nhấc hai mắt lên, sau đó lại cúi đầu xuống, đương nhiên, cậu cũng cảm thấy rất nhàm chán.

Kính Nguyệt Sâm duỗi tay ôm lấy Thẩm Vũ Âm, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, khiến cho mặt cô đỏ ửng trông ngực đập phập phồng, khí tức đàn ông tinh khiết lan tỏa, là mùi bạc hà thơm tự nhiên đặc biệt cực kì dễ chịu.

Nhìn gương mặt người con gái trước mặt như hoa đào nở rộ tháng ba, Kính Nguyệt Sâm lại nhàn nhạt ngược mắt lên, quay đầu, nhìn về phía Dur Dịch, con người thu liễm lại trầm mặc không nói gì.

“Con bé đang giảm cân.” Khóe môi Dur Dịch cong lên, không nhanh không chậm nói.

Gia Dật trượt chân về phía sau, eo của cậu cũng theo đà đó đâm mạnh vào góc chiếc bàn đang dựa, đầu muốn nhe răng, có điều, vẫn phải duy trì nụ cười cứng nhắc, chỉ là bây giờ cậu cười trông còn khó coi hơn khóc.

Eo của cậu, đau chết mất.

Tả Tư Viêm cũng trợn mắt kinh ngạc nhìn Dur Dịch, giảm cân, khóe môi cậu co rút mạnh, có điều cũng không quá rõ ràng, bọn cậu đều là cao thủ che giấu tâm tình của mình, cậu liếc nhìn Kính Nguyệt Sâm bên cạnh, dường như mọi chú ý của cậu ta đều đang đặt trên người Thẩm Vũ Âm, có điều, cậu nói kia, chắc chắn cậu ta cũng nghe được, chỉ là còn lạnh lùng hơn so với tưởng tượng của cậu, nhưng là, con heo con kia muốn giảm cân, đây đúng là chuyện cười nghe thấy buồn cười nhất năm nay.

“Dịch, em gái cậu đúng là thú vị mà, hơn nữa, chuyện đùa này đùa không vui chút nào.” Không có nha đầu Tiểu Trư kia, cuộc sống của bọn cậu sẽ biến thành nhàm chán cỡ nào chứ.

“Tôi sẽ đùa kiểu này sao? Có lẽ về sau nó sẽ không trở thành trò cười của các cậu nữa đâu!” Trong lời nói mang đầy ẩn ý, bên tai lại văng vẳng câu nói kia của Dur Dịch, cô đã quên yêu quý bọn cậu thế nào, thật sự quên đi. Cậu nâng ly rượu lên, khẽ nhắm nháp, trên ly thủy tinh phản chiếu lại một đôi nam nữ xinh đẹp trẻ tuổi, Kính Nguyệt Sâm cùng Thẩm Vũ Âm.

Quả nhiên là rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Giẫm chân không đau

Tà Tư Viêm trao đổi ánh mắt với Gia Dật chính là không thể tin nổi, nha đầu Tiểu Trư kia bỏ đi được thân thịt béo mới là lạ, mỗi năm cô đều kêu gào giảm béo nhưng mỗi năm lại càng mập thêm, tham ăn, ghét vận động, cho nên, năm sau lại càng béo hơn năm trước. Bây giờ, chính là béo đến độ đi cũng khó khăn rồi.

Lần giảm béo này, không biết sẽ kiên trì được bao lâu, con heo nhỏ này của bọn họ phải nhanh nhanh trở về mới được, nếu không thực sự chơi rất chán.

Song Tà Tư Viêm nắm chặt tay lại, mỗi lần bước lên phía trước là một lần âm ỷ đau đớn, nhớ lại dáng vẻ khi Dư Châu dẫm nát chân cậu, dường như, thật sự khác biệt với Dư Châu trước đây.

Âm nhạc lại một lần nữa thay đổi.

“Học trưởng, có thể mời anh cùng khiêu vũ được không?” Một nữ sinh tiến đến trước mặt cậu, tác phong can đảm, khiến cho các nữ sinh khác không ngừng hâm mộ lại xen chút ganh ghét.

“Được chứ.” Tà Tư Viêm tà khí cười, nữ sinh đối diện lập tức rơi vào lúng túng tay chân luống cuống, hai người đi đến sàn nhảy, điệu bộ nữ sinh lúc này cứng nhắc không khác gì máy móc.

“Hừ.” Buồn bực hừ nhẹ, Tà Tư Viêm nhìn chăm chăm chân của mình, hai mắt nheo lại che giấu đi phong ba vũ bão đang trào ngược trong mắt, Dư Châu chết tiệt, còn có cái chân đáng thương của cậu.

Lại thêm lần nữa, đôi cao gót dài nhỏ của nữ sinh tiếp tục hạ cánh vững chãi trên chân của cậu.

Mặt cậu xanh mét, nữ sinh kia thì chỉ biết cúi gầm đầu, cô cũng không muốn vậy, chỉ có điều, cô thật sự vô cùng hồi hộp, lúc trước cô cũng không khiêu vũ như thế này, bây giờ, cô còn không đếm nổi số lần giẫm lên chân học trưởng nữa, có điều Viêm học trưởng thật sự vô cùng phong độ mà, thật quá ôn nhu, nhìn qua, anh ấy vẫn cười như cũ, chẳng lẽ chân của anh ấy không thấy đau sao?

Có điều, cô nữ sinh thực sự không biết, Tà Tư Viêm lúc này, mặt cười kia đã thành co rút rồi. Cười mà cứng đơ, có lẽ, mặc dù bây giờ đang cười nhưng thực ra, cậu cực kì muốn khóc.

Dư Dịch ngược nhìn đồng tình với Tà Tư Viêm, chân bị giẫm khá đau rồi, bây giờ lại thêm bị nữ sinh này giẫm nữa, có điều, cho cậu ta đáng đời.

“Cậu đang xem cái gì vậy, Dịch, không lẽ cậu cảm thấy Viêm bây giờ rất đẹp trai nên ghen tỵ hả?” Gia Dật tựa vào một bên, lưng vẫn truyền đến cảm giác đau, có điều, mặt cậu vẫn trưng ra nụ cười muốn thối. Đúng là người nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Tôi cảm thấy cậu càng đẹp trai hơn.” Dư Dịch ngược mắt nhìn, cười cười với Gia Dật, nhìn Đan Gia Dật dựa vào bàn kia, khiến cái eo cậu ta lại càng thêm đau rồi.

“Phải không, cảm ơn lời khen của cậu, tôi cũng cảm thấy mình rất đẹp trai.” Gia Dật vuốt cằm mình, khoe miệng cười đến cứng nhắc rồi.

“A, cậu cũng biết đó là khen?” Dư Dịch quay mặt đi, có điều, trên mặt lại dần ra cười cực kì thoải mái, hôm nay, loại vũ hội này, thật quá mức đơn giản nhưng cũng cực kì nhàm chán.

Trách không được Dư Châu không muốn đến, nếu có thể, cậu cũng không muốn, nhìn những khuôn mặt này, quả thật, cậu đã nhìn đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Cô đang làm cái gì vậy?

Lúc này, Dư Châu đột nhiên hắt xì một cái, cô xoa nhẹ cái mũi, ai đang mắng vậy, cô tự nói thầm, sau đó, nhìn chăm chăm xuống cân điện tử dưới chân mình, nhảy xuống lại khẽ kháng bước lên. Trên mặt cân không hiển thị quá 100 cân, thể trọng này của Dư Châu hiển nhiên đã vượt quá rồi, cô không phải sợ trái tim mình không chịu được mà sợ cái cân này không chịu đựng được.

Thôi, dù sao cũng không giảm ngay được, cô đi đến trước TV, mở lên, trong TV (ti vi) vừa vặn chính là Dunk cao thủ bóng rổ, Cá Kình, cô nhàm chán đặt cánh tay đầy thịt dưới đầu gối lên, thì ra béo cũng rất tiện lợi, trên dưới cao thấp đều mềm mại. Dựa vào đúng là thoải mái. Chỉ là nếu như, cô muốn ngồi thẳng dậy, có điều, thật đáng ghét, cô đã dùng hết khí lực rồi, đến khi thở hổn hển mới dựa được vào thành ghế salon.

Thể trọng đáng ghét. Thịt béo đáng hận.

Trên Ti Vi vẫn đang chiếu phim, dường như rất buồn cười, có điều cô cũng chỉ nhìn, khoe môi khẽ cong lên một chút lại nhanh chóng hạ xuống.

Niềm vui của cô, dường như luôn rất ngắn ngủi.

Một ngày nữa qua đi, cô dậy được từ sáng sớm, đây là lịch trình cô đặt ra cho bản thân, khá tốt, thân thể của Dư Châu vốn thừa rất nhiều thịt, có điều, dường như lúc trước cô ấy cũng từng muốn giảm nhưng chưa có biện pháp tác động mạnh nào, bản thân cô chắc chắn sẽ không như vậy, cô muốn cho những người khác thấy, cô chắc chắn sẽ giảm được một thân thịt béo này, trở lại mức bình thường.

Trừ bỏ thói quen ăn uống, những lúc yên tĩnh lại cô cũng có chút hoang mang, cô không rõ, đây là cuộc sống của cô hay cuộc sống của Dư Châu.

Chạy bộ xong, cô tiếp tục nhảy vài cái, đúng là có phong thái một con heo đang nhảy, Dư Châu, cô đứng là trư mà, mặc dù, bây giờ cô tuyệt đối không thừa nhận điều đó.

Trở lại phòng mình, cô tắm lại sạch sẽ, toàn thân cảm thấy thật thoải mái, dường như tiêu đi được rất nhiều mỡ, có điều, bây giờ còn phải cố gắng không để tăng thêm cân nữa, tất nhiên là phải cân đối về mặt thời gian, không cần quá nhanh đến mức đuối sức không đứng dậy nổi nữa.

Cô muốn thật nhanh nhưng cũng chưa muốn chết.

Đi tới phòng khách, phòng khách Dư gia rất lớn, cô ngẩng đầu, còn chưa đến 7 giờ, cuộc sống của người nhà này đúng là hạnh phúc mà, bây giờ vẫn còn được ngủ, cô trước kia ngay cả đêm cũng không được ngủ trọn vẹn đâu.

Tìm thấy một khay cảm, cô cũng không biết nó để đây làm gì, dễ dàng nâng lên hạ xuống, động tác đơn giản như vậy nhưng cũng là vận động, lúc nào cũng chú ý đến xem khi nào thịt của cô có thể ào ào rời bỏ cô mà đi. Đương nhiên cô cũng không kì vọng mình sẽ gầy như thân trúc, từng chút từng chút thay đổi mới là điều cô muốn.

Hy vọng quá nhiều, cô sẽ không như vậy, bởi vì một khi đã hy vọng, sau này sẽ phải chịu nỗi đau khi thất vọng, chỉ có khi ở trên cao, trở nên mạnh mẽ mới không dễ dàng bị quật ngã, cô vẫn thường nghiền ngẫm ra, không quên câu nói thay đổi đời mình.

Bởi vậy muốn mạnh mẽ cũng cần trả một cái giá rất lớn.

Vất vả đến mức người khác không thể tưởng tượng nổi, có điều, tất cả đều là quá khứ đã qua. Bây giờ cô không còn là cô gái nhỏ đáng thương trước kia, vì một cái bánh bao mà đánh nhau, bây giờ cô vẫn có thể bắt nạt người khác, nhưng, người khác lại không thể đánh lại cô.

Cô là người ác, tất nhiên, cũng không có mơ ước trở thành người tốt.

Hứa Nhu mặc đồ ngủ, hai mắt nhắm lung lung đứng ở bậc cầu thang, tựa như một đứa bé, về mặt ngủ gật gật gật, dường như không tin lắm vào hai mắt mình.

Bà lại tiếp tục nhu nhu đôi mắt, chớp chớp, vẫn nhìn thấy cái nui nhỏ béo tròn có hình dạng người, lúc này đang dùng sức nâng lên hạ xuống cái khay cảm giống như một vụ nổ lên đồng, có chút kì dị.

“Châu Châu?” Bà không xác định gọi một tiếng, bởi vì, nhà bà còn chưa có nữ hầu nào mập như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Chương 35+36

Cái nhà này, người có thể so trọng lượng với Dư Châu, còn chưa có xuất hiện đâu.

“Là con.” Dư Châu ngẩng đầu lên, trên làn da khỏe mạnh do vận động mà đỏ bừng lên, xem thật thích mắt, mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trán, người mập rất dễ chảy mồ hôi, những điều này, coi như bây giờ cô mới cảm nhận được, bởi vì trước đây chưa từng béo đến như vậy nên hoàn toàn không biết những cảm giác đó.

“A...” Một tiếng thét chói tai vang lên, Dư Châu cầm chặt khay cảm, lại dùng sức nâng cảm mình lên, không hiểu nổi, mẹ cô la hét cái gì nữa.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Làm sao vậy?”

Hai âm thanh cực kì ấn ý cùng vang lên, một trầm thấp, một sáng trong, sau đó, hai bóng dáng hai người đàn ông lần lượt đi tới chỗ cửa, lại tiếp tục ấn ý chạy đến bên người Hứa Nhu.

“Ồn Nhu làm sao vậy?”

“Mẹ, sao vậy?”

Dur Châu ôm chéo hai bà vai, đứng là người một nhà. Cô ngẩng đầu, nhìn một nhà ba người đang đứng trên cầu thang kia, xoay người, tiếp tục nâng người, rất nhanh yên tĩnh rồi. Chỉ cần bọn họ không làm ồn lên là được.

“Chồng, Châu Châu đang làm cái gì vậy?” Hứa Nhu chỉ chỉ Dur Châu, bộ dạng như gặp quỷ.

“Nâng người.” Dur Dịch trả lời thay, ngốc từ nhìn cũng biết cô đang làm gì mà, nhưng cũng thật kì quái. Từ trước đến nay Dur Châu nhà bọn họ đều ngủ một mạch cho đến khi tới trường, nếu không phải học như chủ nhật vậy chắc chắn sẽ ngủ đến 12h, không thì ngủ được thêm phút nào hay phút đó, phải dậy sớm không khác gì muốn mạng của con bé vậy.

Nhưng mà bây giờ mới có 7h mà, nhìn dáng vẻ của cô dường như đã dậy từ sớm hơn, mặt trời hôm nay mọc đằng tây sao, hay bọn họ thật ra đang nằm mơ?

Trên dưới một nhà ba người, lặng đi như ngốc vậy, nhìn Dur Châu tập xong không ngừng quét dọn vệ sinh, động tác rất thuần thục, thỉnh thoảng cô còn vận động tay chân nữa. Hơn nữa còn rất tự nhiên tự tại.

Từ nay về sau, cô chính là Dur Châu, không còn giống như Dur Châu trong quá khứ nữa.

Đương nhiên, điều đầu tiên chính là không còn trư như vậy.

Thẳng đường dọn dẹp ra đến ngoài cửa, những công việc của giúp việc cô cũng làm luôn, mà giúp việc lại giống như Hứa Nhu, dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn cô, có điều, cô cũng lười để ý, dù sao từ trước đến giờ, những ánh mắt cô phải tiếp nhận còn nhiều loại kinh khủng hơn nhiều, da cô bây giờ đâm không thủng, lại vừa được kiên cố thêm, bất kì đã kích gì đều chịu được.

Bất kể là đến từ đâu.

Cô ngược mắt lên, lúc này, từng tia nắng chiếu xuống, rơi vào trong ánh mắt cô, một màu vàng nhạt lung linh, gương mặt cô lại ửng đỏ, mang theo một tư thái đầy khỏe khoắn, tuy vẫn béo, nhưng, lại có một loại đáng yêu nói không nên lời. Một loại đáng yêu đến đơn giản.

Cúi đầu xuống, cô nhìn tay mình, vẫn là làn da trắng nõn như sữa, so với trước kia, tốt hơn không biết bao nhiêu lần, con cái nhà có tiền, chính là lớn lên như vậy.

Mà cô, lúc đó là côn đồ nổi tiếng, dù mới mười mấy tuổi nhưng khắp người đã đầy vết thương, bởi vì, tất cả đều do cô phải tự mình tranh giành lấy, có khi cần trả bằng một cái giá thật lớn, đổ máu, khổ cực như vậy cũng cần vượt qua được, huống chi là hiện nay, chỉ bị người khác coi là ngốc từ, vậy cô gắng làm thôi.

Người có thể không biết thế nào là đủ, nhưng tuyệt đối không được để não ngập nước.

Người có thể không thông minh, nhưng tuyệt đối không được khờ khạo ngu ngơ.

Trên cánh tay trắng như tuyết vẫn còn vết sẹo mờ mờ hình trăng lưỡi liềm đứt quãng, đó là ẩn kỉ khi cô mới xuyên qua thành con heo mập nhỏ này, béo thì béo, làn da vẫn rất tốt, trên người cũng không còn vết thương nào.

Ngón tay nhẹ nhàng mon trón vết thương, nếu nói có thể coi tay mình thành móng heo, có lẽ cô sẽ là người đầu tiên, ai bảo cái tay mập mạp của Dur Châu này, cực kì giống móng heo như vậy chứ!

Chương 36: Gãy

Cô thả tay mình xuống, chuẩn bị thay quần áo đi học, ngôi trường kia, kì thật vẫn có chút lúng túng, bởi đa số môn học cô đều nghe không hiểu, nhưng, được ngồi học vẫn có một cảm giác rất hưởng thụ, cô đang cố gắng thích ứng, thích ứng để có thể là Dur Châu.

Thay đồng phục, trong gương vẫn là một gương mặt mập mạp, không biết có phải cảm giác của cô sai hay không, cảm giác khuôn mặt này so với quá khứ đã gầy đi một chút, hai mắt khi nhắm lại cũng có thể mở to hơn một chút, có điều, nhìn kĩ lại gương mặt này, cũng không đến nỗi quá xấu, thậm chí, còn có chút đáng yêu, tuy nhiên, đây là do những bạn bè tốt tính nhận xét.

Cô cũng không chọn mặc váy, đôi chân như vậy lộ ra tuyệt đối không phải chuyện đẹp mắt gì.

Ngồi trên xe, quả nhiên, đã gầy đi một chút mà, xem đi, không bị kẹp cửa xe nữa. Môi khẽ nhếch mỉm cười, khuôn mặt trắng nõn dường như được ánh mặt trời âu yếm, có chút mượt mà sáng bóng.

“Đúng là gầy đi một chút rồi.” Dur Dịch nheo nheo khuôn mặt cô, đôi mắt cũng loàn loàn ý cười, trên mặt một mảnh ôn nhu không chút tạp chất, anh ấy thực ra cũng là một người anh trai rất tốt.

“Đúng vậy, em sẽ cố gắng, từ nay về sau sẽ ngày một gầy đi.” Cô quay đầu nhìn ra ngoài, tuy âm thanh rất nhẹ, nhưng lại cực kì kiên định, đúng vậy cô sẽ cố gắng, nhất định sẽ.

Dur Dịch nhìn ánh mặt trời rơi trên khuôn mặt cô, tuy béo, nhưng đọng trên làn da cô như ngôi sao vụt qua, cậu ngây ra như tượng gỗ, dường như lại được thấy lại Dur Châu khi còn bé, cũng là thanh âm nhỏ bé mềm mại gọi cậu anh.

Chỉ là, không biết từ lúc nào, dường như đã rất lâu rồi không được nghe con bé gọi nữa.

“Châu Châu, gọi một tiếng anh trai xem nào.” Dur Dịch xoa nhẹ mái tóc cô, Dur Châu theo bản năng thoáng nghiêng đầu, khiến tay cậu trượt xuống tóc, mặc dù có quan hệ máu mủ người thân, nhưng, đối với cô vẫn còn rất lạ lẫm, cô không thích cùng người khác quá gần gũi, cho dù là Dur Dịch cũng vậy.

Dur Dịch thu hồi cánh tay, thở dài một hơi, quả nhiên vẫn có cảm giác xa cách.

Dur Châu hơi mím môi, hướng ánh mắt ra ngoài cửa, cảnh sắc bên ngoài không ngừng biến hóa, nhà cao tầng dày đặc, dường như đây là thế giới bên kia, cảnh sắc quá khác biệt với thế giới trước kia của cô, bây giờ cô xuyên qua, cũng chỉ có thể thích ứng, không phải cuộc sống thích ứng với cô mà chính cô phải thích ứng với nó.

Gọi anh trai, cô thực sự không kêu ra, cô không có người thân, cho nên không biết cảm giác có người nhà ở bên là như thế nào, bây giờ lại có cha mẹ, còn thêm một người anh trai, nhưng ngoại trừ mẹ, dường như, cô đối với hai người kia vẫn có chút bài xích, từ đầu đến cuối Hứa Nhu đối với cô là kiểu cưng chiều hết mực, Dur Phẩm Thành thì kín đáo hơn, có lẽ ông cũng rất thương con gái, nhưng lại không biểu lộ rõ ràng hết ra ngoài như Hứa Nhu.

Về phần Dur Dịch, có lẽ, cô cần thêm một chút thời gian. Người thân mới, thân phận mới, cho dù năng lực tiếp thu của cô rất cường đại, cũng không thể nhanh chóng tiếp nhận dễ dàng được.

Cô là người, không phải là máy móc hoạt động theo lập trình.

Dur Dịch chỉ thấy một sườn bên mặt của cô, nhận ra cô cự tuyệt, thật ra, trước kia Dur Châu cũng như vậy, nhưng không phải do cô không muốn mà vì cô sợ, cô sợ người anh trai này, là gan của Dur Châu rất nhỏ, cho nên, trong nhà, ngoại trừ mẹ Hứa Nhu, ai cô cũng sợ, nhất là bố Dur Phẩm Thành, vì vậy, đối với hai người Dur Châu luôn giữ khoảng cách, cũng từ lâu rồi, mà bây giờ Dur Châu đối với bọn họ đã ôn hòa hơn, vì vậy cũng không có ai hoài nghi cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Chương 37+38

Có lẽ, cô thật sự đã quên đi rất nhiều chuyện, mơ màng bắt đầu lại vạch xuất phát của cuộc đời.

Cửa xe mở ra, bởi vì Dur Dịch có việc nên xuống xe trước, cửa xe đóng lại, lái xe vừa muốn lái đi, âm thanh Dur Châu từ phía sau đã truyền đến.

“Đi tỉnh Thiên Phù.”

Lái xe hoài nghi mình nghe nhầm, ngạc nhiên quay đầu lại xác nhận với Dur Châu, Dur Châu vẫn lạnh nhạt nhìn cảnh vật bên ngoài, ánh sáng rơi xuống khuôn mặt cô, khuôn mặt đã có chút tái nhợt.

“Đi tỉnh Thiên Phù.” Cô lập lại lần nữa, lần này lái xe đã nghe rõ, Thiên Phù tỉnh, đó là một nơi không ai quản lý, là địa phương cá lớn nuốt cá bé, chỉ cần người nào đủ cường đại người đó sẽ là vương, nếu không đủ mạnh mẽ vậy chắc chắn sẽ bị người khác giẫm đạp trên mặt đất, chịu đủ ức hiếp thấp kém tì tiện.

Xe chuyển động, cô đã xuyên vào thân xác người khác để sống, như vậy, thân thể của cô có còn sống không? Không phải cô đã quên nhớ tới, càng không phải cô không để ý, mà bởi vì, cô không biết phải đối mặt thế nào với những việc đã phát sinh, càng không có chút kiến thức khoa học nào để lý giải.

Trước kia Tiểu Mộc, bây giờ Dur Châu, đều là cô.

Trên đường Thiên Phù tỉnh, một cỗ xe cao cấp có rèm che kín đáo đỗ lại, Dur Châu nhìn qua lớp thủy tinh xuyên thấu, nhìn nơi mình đã ở mấy chục năm, cô vẫn còn nhớ, khi còn ở trong này, mình phải ăn xin, cướp giật hay tranh đoạt đồ với người khác, hay lừa lọc họ ra sao, bây giờ Thiên Phù tỉnh vẫn như trước kia, chỉ có thiếu vắng một người tên Tiểu Mộc, người nơi này sẽ yên vui chứ?

Một đoàn người đi đến, con người cô co rút lại, bàn tay đặt trên cửa thủy tinh, ngón tay béo tròn không ngừng nhắc nhở thân phận hiện nay của cô, cô bây giờ đã không còn là nữ lưu manh trước kia, bây giờ cô là Dur Châu. Một thân phận mới, cũng không thể quay trở về nơi này nữa.

Thì ra là hần, đám người vẫn bị cô áp chế kia, thoát nhìn, thủ lĩnh đã thay đổi rồi.

“Người nơi này đều như vậy đó, tiểu thư, chúng ta không cần nhìn, trong này chỉ có cật mạnh cướp đoạt, trước giờ đều không phân phải trái.” Lái xe nói xong, Dur Châu vẫn nhìn chăm chú, trong mắt cô dần hiện lên là một mặt âm đạm. Thật lâu, cũng không tan đi.

Người trên phố nháy mắt đều chạy trốn hơn nửa, so với trước kia còn nhanh hơn nhiều, xem ra người xấu xa hơn cô vẫn còn rất nhiều trên đời này.

“Lái xe.” Cô từ từ thu tay lại, không muốn tiếp tục nhìn nữa, chẳng qua mới vài ngày mà thôi, vậy mà, dường như đã qua cả kiếp luân hồi, chết đi, sau đó trùng sinh, lại lớn lên.

Xe tiếp tục dừng lại, Dư Châu buông màn che chắn gió xuống, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ hồ những sợi tóc đen dưới ánh mặt trời, cực kì lấp lánh, tựa như ngôi sao vụt sáng trên bầu trời kia.

Chương 38: Tiểu Mộc chết

“Thạch Đầu, cậu vẫn còn muốn ngồi đây sao, Tiểu Mộc đã chết rồi, không bao giờ trở lại nữa, cậu xem, Thiên Phù tình đều đang thay đổi hết rồi.”

Âm thanh một người con gái truyền đến tai cô thật rõ ràng.

Chết, thật sự đã chết, ở góc khuất không ai nhìn thấy, bàn tay Dư Châu dùng sức siết chặt lại, thậm chí móng tay đã đâm sâu vào thịt, nhưng cô không thấy đau, có phải do thịt dày hơn không nhỉ, cứng rắn, vậy, tâm khảm cô thì sao, có phải cũng cứng rắn lên rồi không.

“Thạch Đầu, Tiểu Mộc là do tự tay chúng ta chôn cất, cậu quên rồi sao?” Lại là âm thanh kia, cô khẽ nâng tầm mắt lên, nhìn theo vạt áo hồng kia, trước kia lúc nào cũng sặc sỡ hoạt bát, chỉ qua một khoảng thời gian thôi đã trở nên ảm đạm trầm lắng hơn rất nhiều.

“Tôi biết, chỉ là tôi vẫn không tin nổi, cô ấy cứ vậy mà rời đi, cô ấy còn chưa đến 16 tuổi mà, chịu qua nhiều đắng cay như vậy cũng chưa từng biết đến hạnh phúc là gì, nhưng ít nhất cô ấy vẫn còn sống, vậy mà, ông trời ngay cả mạng của cô ấy cũng cướp đi, người từng dám tranh giành bánh bao với tôi, cắn tay tôi cũng là người cứu tôi dưới làn đao, vậy mà đã không còn nữa, không bao giờ được nhìn thấy nữa. Sau này, cũng không còn ai nhớ tới cô ấy trên cõi đời này, lại càng không có ai nhớ đến tên cô ấy nữa.”

“Tiểu Mộc, cô ấy tự mình đặt tên, cũng chỉ có chúng ta biết, tất cả mọi người đều gọi cô ấy là nữ lưu manh. Từ nay về sau, cũng không còn ai biết nữa.”

Đó là một người con trai đầu tròn lóc, tuổi chưa lớn lắm, nhưng, làn da ngăm ngăm sạm đen, hiển nhiên đã trải qua nhiều mưa gió, trên gương mặt lộ rõ nét trưởng thành.

Trong khi cậu ta nói chuyện, có thể nhìn thấy được chiếc răng cửa bị mẻ, nếu không có chiếc răng này, có lẽ cậu ta cũng khá anh tuấn, dù sao cũng là tuổi trẻ, đúng vậy, tuổi trẻ.

Chỉ là, tuổi trẻ của bọn họ đã sớm trải qua nhiều mưa gió, bị ép buộc phải lớn lên, phải thành thực, áp lực kia vô hình chung đã khóa chặt tuổi trẻ lại.

Xoay mặt, cô nhìn cô gái áo hồng nhẹ nhàng vỗ lên lưng người con trai, sau đó, cô thấy bờ vai chàng trai kia bắt đầu run run.

“Lái xe đi.” Cô nhẹ nhàng nói, âm thanh như đâm toạc vào cổ họng mình, khó chịu quá, cô dùng hết sức bịt chặt miệng lại, không cho âm thanh kia lần nữa phát ra, chớp hai mắt, nhưng dường như, trên mi mắt treo vật gì đó, trong suốt...

Từ rất lâu rồi, cô đã không còn khóc nữa, cũng đã rất lâu rồi không còn loại đau đớn như vậy.

“Thực xin lỗi, Thạch Đầu, còn có Hồng Như... Tiểu Mộc chết, thật sự đã chết rồi.”

Cúi đầu xuống, một giọt nước mắt chảy xuống tay cô, bàn tay mập mạp hứng lấy đón ánh mặt trời, sau đó theo gió hong khô, cho đến khi tan đi.

Một giọt, chỉ một giọt mà thôi, cô đến nói lời từ biệt với quá khứ, cũng chỉ có một giọt lệ.

Xe mở ra, nhìn nơi cô đã sống vài chục năm, có lẽ, từ nay về sau không thể trở về nữa rồi, nâng thân thể nặng nề lên, cô đã không còn là Tiểu Mộc nữa, một đường im lặng, một đường tinh thần sa sút, cô không còn nói thêm bất cứ câu nào, thậm chí, cũng không có lời nào để nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Chương 39+40

Xe đến trường học, cô thuận lợi bước xuống xe, quả nhiên đã gầy đi, không lo hại hông xe nữa, người xung quanh cũng đột nhiên yên lặng đi, công chúa Cá Kinh, khi còn là Cá Kinh công chúa, lúc trước đó, cô vẫn bị lấy làm trò tiêu khiển, mà bây giờ, cô khiến cho người khác có cảm giác không phải bất cứ ai cũng có thể trêu chọc được.

Khỏe miệng cong nhẹ, cô xách cặp của mình đi đến hướng phòng học, một ngày của cuộc sống, cứ như vậy bắt đầu rồi. Trước kia cô chưa từng nghĩ mình có thể trở thành một học sinh, bây giờ giấc mơ thành hiện thực lại cảm thấy công việc này cũng thật vất vả.

“Chẳng phải chỉ là một Bàn tử thôi sao? Có cái gì ghê ghớm lắm chứ?” Bên cạnh không rõ ai nói ra nhưng tại nơi yên tĩnh như vậy lại khiến mọi người đều nghe được.

“Đúng vậy, còn béo đến như vậy, nếu tôi là cô ta, chắc tôi đã sớm tự sát rồi.”

Tiếng xì xào lại nổi lên, lần này càng thêm chăm chọc, Dư Châu xoay người, cô nhìn thấy một cô gái đặc biệt nhìn liếc cô, cảm nhếch cao, tựa như đang dùng lỗ mũi mà khinh thường cô.

Phải không? Nếu như cô ta là cô, vậy, sẽ phải tự sát sao, tiếc là, cô ta không phải cô, có điều cô hoàn toàn có thể giúp cô ta cảm nhận được điều này, không cần cảm ơn vội, bởi vì, cô thích nhất là giúp đỡ người khác.

Từng bước chậm rãi đi qua, chỉ riêng thân hình khổng lồ đã tạo áp lực đè nén cho người khác, nữ sinh dùng lỗ mũi nhìn người khác kia chột tránh đi tầm nhìn, dường như cô đã quên, con bé đó không phải chỉ là Dư Châu, hay em gái Dư Dịch. Cô ta là công chúa Dư gia, cho dù là Cá Kinh hay Dư Châu, bọn họ là quý tộc, công chúa quý tộc, cho nên, coi như cô ta ngu ngốc, háo sắc hay là một bao cò bị thịt, Dư Châu vẫn là một công chúa. Không thông minh cũng không phải công chúa, cho nên cô ta có thể mặc đồng phục bạch sắc còn cô thì không thể.

“Cô cảm thấy tôi nên tự sát, bởi vì béo?” Khuôn mặt to béo của cô đối thẳng khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn.

Mà nữ sinh cũng bị thay đổi đột ngột trong mắt Dư Châu làm cho kinh sợ, chỉ đứng ngây ra đó, nếu là lúc trước, cô có thể nghe thấy lời này nhiều nhất chỉ dám trừng mắt nhìn bọn họ vài lần, sau đó chạy đi tìm anh trai khóc nức, hay nhanh chóng che mặt chạy trốn, có khi, vì chạy vội đi mà ngã sấp xuống, càng khiến cho mọi người giễu cợt đùa nhiều hơn, cô ta chính là thú vui tiêu khiển giải trí cho mọi người, vì vậy trong trường học này, danh tiếng công chúa Cá Kinh cũng không thua kém lắm so tiếng tăm bốn vị vương tử.

Chỉ là, lúc này không giống, ánh mắt này của Dư Châu, là sao. Cô không khóc, cũng không chạy trốn, mà ...

“Cô cảm thấy tự sát rất vui về phải không? Có, muốn thử một lần không?” Cô vươn tay ra, dùng sức đẩy, nữ sinh kia đã bị cô đẩy ngã trên mặt đất, sau đó òn chưa kịp phản ứng trên lưng đã nhiều hơn một loại sức nặng kinh hoàng mà cô không thể chịu nổi. Tựa như bị một ngọn núi đè lên.

Dư Châu ngồi xuống trên lưng nữ sinh, mặt không chút biểu tình nhìn xung quanh.

“Ai muốn trải nghiệm làm ghê sô pha, đều có thể sang đây, các người không phải đều thích tự sát sao, cảm giác bị Bàn Tử đè chết so với tự sát chơi vui hơn nhiều, mọi người đều có thể thử xem, tôi rất yêu làm việc tốt. Cả một đám các người, tôi đều chờ ở đây.”

Nửa ngày cũng không có ai nói thêm nửa câu, Dư Châu mới chậm rãi đứng dậy từ trên lưng nữ sinh kia, có chút thương cảm nhìn nữ sinh trên mặt đất, chắc chưa đè đến mức gãy eo đâu nhỉ.

Trên mặt đất nữ sinh kêu lên một tiếng, ngay cả khí lực trừng mắt cũng không có, đúng là lợn mà, sao có thể nặng như vậy chứ, sức mạnh như bê tông cốt thép vậy.

Dư Châu phui phui tay của mình, tựa như đang phui bụi, cô nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, ánh mắt quét qua chỗ nào, mọi người chỗ đó lập tức cúi đầu xuống, phải biết rằng trọng lượng như vậy không phải một người bình thường có thể chịu được đâu.

Chương 40: Ngăn cản đường đi của cô

Cô nhắc cặp sách của mình lên, cười quỷ dị, trông thật khủng bố.

Xoay người, cô cũng không để ý nhưng ánh mắt xung quanh đang theo dõi mình, xem đi, xem đi, nhìn nhiều cũng không mất đi khối thịt nào, không xem, trên đầu cô cũng không nở ra được bông hoa nào.

Cô nhìn không chớp mắt đi về phía trước, người đi đường dường như đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cô, thật là đáng sợ, một cái bao cò bị thịt bỗng biến thành ác nữ, thời gian mới qua mấy ngày thôi, không biết cô ta vốn là như vậy hay do cô ta che giấu quá sâu.

Mà một đứa con gái vừa mập vừa điên cuồng vô cùng đáng sợ, cô ta có thể trọng lý tưởng để hành hung người khác đến chết, nếu muốn. Hay nếu cô ta hứng thú, có thể một tay đập bay người đối diện, huống chi trong trường học này Dư Châu vẫn luôn được ngầm công nhận là đại lực sĩ.

Một Bàn Tử, khí lực lớn, chỉ có thể hình dung bằng một chữ, chính là Mạnh.

Chẳng qua, bây giờ phải bổ sung thêm một chữ nữa, chính là, dã man.

Đưa tay xoay xoay bả vai của mình, cô nghiêng đầu, vài chiếc lá nhẹ nhàng rơi trước mặt cô, vươn tay, dễ dàng nắm được vài chiếc lá đang chao lượn.

Bên trong đôi bàn tay nhúc nhích thịt là lá cây vàng khô, nho nhỏ, lại tạo nên khoảnh khắc thật đẹp, cũng rất có giá trị.

Đây là điều lá cây muốn.

Đương nhiên cô cũng có, có điều cũng sẽ phải trả một cái giá thật lớn.

Đồng phục bạch sắc quý tộc, tóc như dòng nước nhẹ nhàng bay bay, hai chân thon dài có tí lệ thật hoàn mỹ, khuôn mặt tuyệt đối là xinh đẹp, trong trường học này cô đã gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng, cô gái này xem như cực phẩm trong số đó.

Chắc chắn có không ít con trai tình nguyện quỳ gối dưới chân cô ta.

Cô ta đến gần, còn cô đứng lại, gió thổi lên, tóc hai người theo gió bay bay, có điều một người được tự nhiên ưu ái, tóc như nhảy múa trong gió, từng sợi đen nhánh bay nhẹ mang theo nét dịu dàng, bởi vì không theo chiều gió, cho nên, tóc Dư Châu cứ vậy mà thổi bay che lấp kín cả mặt cô. Tựa như một đồng đen dài, không nhìn ra được nửa phần hảo cảm.

Lại gần thêm chút nữa, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, rồi mở ra, nữ sinh kia dường như không nháy mắt vẫn nhìn thẳng cô.

Không phải nhẹ nhàng tiêu sái, bước đi của cô cực nặng, có điều, cô nhìn phía trước, chuẩn bị đi qua nữ sinh, mặc kệ trước kia có quen biết hay không, bây giờ đều là xa lạ.

“Đợi một chút.” Cô dừng bước, nhìn nam sinh không biết khi nào đã ngăn trước mắt mình, cô đánh giá từ đầu đến chân, mang theo một mắt kính cận dày, xem bộ dáng là một con mọt sách chính hiệu, còn về dáng vẻ, nếu cô tự nhận mình là hình vuông, vậy cậu ta chính là một đường thẳng. Thẳng tắp tắp.

Chắc chắn, cô và cậu ta mà so sánh với nhau đúng là rùng mình.

Cô dừng lại, nhìn lại nam sinh đang cản đường mình kia, cho tới bây giờ bọn họ cũng không quen biết qua, nam sinh trong trường này cũng không phải rất yêu mến cô, cho nên, cô cũng chưa tự ki đến mức cho rằng nam sinh này thâm yêu cô, chuẩn bị thổ lộ với cô, trừ khi sở thích của cậu ta thật đặc biệt, có điều, chắc chắn con mọt sách này bình thường chỉ có yêu thích nhét toàn bộ kiến thức vào trong đầu, cô cũng không nghĩ trong đầu cậu ta chứa được chút lãng mạn nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Chương 41

Nam sinh kia khẩn trương hít một hơi, lồng ngực không ngừng phập phồng lên xuống cho thấy cậu ta thực sự cảm thấy căng thẳng. Trên mặt hiện rõ lo lắng và căng thẳng, trên trán đã ướt một tầng mồ hôi.

“Anh muốn gì?” Dư Châu đứng lại, nhìn theo dưới góc áo của nam sinh, một loạt cánh tung bay, ẩn trong đó là một con bướm duy nhất màu trắng, rất nhanh làm cô thấy choáng váng.

“Cô, cô, không cho cô tới gần Tiểu Âm, tôi sẽ... Tôi sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, tuyệt đối... sẽ không để cô... động... động vào một sợi tóc của cô ấy, nếu cô dám đến gần cô ấy, như vậy... như vậy... trước tiên phải bước qua xác tôi đã.” Nam sinh dường như đã dùng hết khí lực để nói nhưng vẫn bị đứt quãng, không gây ra được chút uy hiếp nào.

Dư Châu trợn mắt lên nhìn, như vậy cũng gọi là anh hùng cứu mỹ nhân sao, chỉ là, tại sao cô phải làm gì con bé nào đó, hơn nữa cậu ta dựa vào đâu mà cho rằng cô sẽ làm gì được cô ta, ăn hay chặt được con bé đó, mà tại sao lại là cô chứ.

Hơn nữa, cô cũng không có nhiều thời gian đi tiêu tốn trên một người con gái khác đâu, cô muốn tiêu tốn cũng chỉ muốn tiêu tốn đồng thịt trên người thôi.

“Không cho cô... lại đi, nếu còn đến gần, tôi liền... Tôi liền...” Lại là nửa ngày cà lăm...” Câu nói vẫn đảo quanh miệng cậu ta vài lần cũng chưa thoát được ra.

“Anh sẽ bị tôi bước qua hả?”

Dư Châu thay cậu ta nói nốt câu sau, nếu còn đợi cậu ta không biết bao giờ mới nói xong.

“Đúng vậy.” Nam sinh dùng sức gạt đầu, hai tay giang ra chắn trước mặt Dư Châu, có điều, trên trán cậu ta đã chảy đầm mồ hôi lạnh, từ từ rơi xuống.

Dư Châu hạ tầm mắt, trên đời này người tự cho là đúng sao lại nhiều như vậy.

“Nếu đây là điều anh muốn, vậy, tôi sẽ giúp anh thực hiện.” Cho tới bây giờ cô cũng không phải loại người tốt lành gì, một nữ lưu manh, còn cần làm người tốt làm gì, nếu như, cô là người tốt thì đã sớm nghèo rồi, không chỉ chết đói mà còn bị người khác đuổi giết, bởi vì, sinh mạng của cô trước kia, không phải cô đâm đạp người khác thì chính là người khác giết chết cô. Mà cô chưa bao giờ muốn làm loại người bị kẻ khác giết qua kia.

Lời của cô vừa dứt, cánh tay béo đã đưa ra, nam sinh gầy như gậy dường như gió thổi qua cũng đổ kia cứ vậy bị cô đẩy ngã ngào trên mặt đất.

Dư Châu nhếch môi cười, đôi chân như trụ thật mạnh mẽ đâm thẳng xuống người nam sinh kia, có điều, cô vẫn giữ lại chút lực, còn chưa muốn đâm chết

nam sinh kia. Cô không muốn ngồi tù, càng không muốn là vì tên ngu xuẩn này quá không đáng.

Nữ sinh bên cạnh dường như bị tình huống bất ngờ này làm giật mình, cả người đơ ra không chút phản ứng, cô ta cúi đầu nhìn, thấy trên áo nam sinh kia hiện lên một dấu chân to đùng thực rõ ràng, miệng há hốc, bộ dáng sợ hãi đó làm Dư Châu cảm thấy vui vẻ đôi chút, bất kể quá khứ là Tiểu Mộc hay Dư Châu hiện tại, đều không dựa vào đàn ông, cô, chỉ biết dựa vào chính bản thân mình.

Cô xoay người nhìn, từ trên cao nhìn xuống cây gậy trúc nằm dưới đất kia, quả nhiên là một thân cây gậy, từ trên xuống dưới cũng không có mấy lượng thịt.

“Cô...” Nam sinh kia nửa ngày mới nói ra được một chữ, lại bắt đầu cà lăm, đương nhiên, có lẽ nhờ dấu chân cô vừa ban tặng mà nói càng khó khăn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Chương 42

Dư Châu đuổi thẳng bàn chân thịt vừa hạ cánh trên người gậy như gậy trúc trên mặt đất.

“Tôi? Anh cho rằng tôi sẽ làm gì chị ta?” Cô thân nhiên nhìn thoáng qua nữ sinh bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, nếu như cô ta không phải ngu ngốc chính là tâm cơ thâm sâu, mà cô tuyệt đối tin tưởng, cái phương pháp ngu ngốc này không thể bắt đầu từ đơn phương một người.

“Tôi...” Nam sinh kia nhìn theo nữ sinh, trong miệng chỉ ậm ừ một từ tôi, cô, không có chút mới mẻ nào cả.

“Thật có lỗi, khuynh hướng giới tính của tôi rất bình thường, tôi sẽ không làm gì chị ta cả, tôi chỉ thích con trai thôi.” Cô cong khóe môi lên, thịt trên mặt lại xô nhau dồn vào một chỗ, dường như rất giống hình tượng mẫu dạ xoa trong sách.

Cô tiếp tục đá vào người nam sinh kia, còn nữa, bằng vào cậu ta, cô khinh thường nhìn dáng người đó, trong mắt cô chỉ là cái cọc trúc mà thôi, muốn anh hùng cứu mỹ nhân, trước tiên tự đo trọng lượng của mình đã, đáng người mảnh mai như sắp bị gió cuốn bay vậy, đứng là đi ra ngoài để dọa người mà.

Cô nhìn sắc mặt nam sinh kia đã tái nhợt, thật giống như bị quỷ hù, Dư Châu đồng tình liếc cậu ta, đúng là ngốc tử không biết trời cao đất rộng.

Cô xoay người, lạnh nhạt nhìn nữ sinh đến tên cũng không biết được kia, cặp mắt híp thành một đường thẳng lại hơi hé nhìn dường như đã sáng tỏ.

“Dư Châu, em làm như vậy là không đúng, dù nói thế nào, giẫm lên người khác là chuyện không tốt.” Nữ sinh kia sừng sốt một chút, sau đó nhú mày, trong giọng nói mang theo một chút trách cứ.

“Phải không?” Dư Châu lạnh lùng nhìn đôi lông mày hình lá liễu hoàn mỹ kia chau lại, so sánh với đôi mắt trong lòng mày thanh mảnh kia, cô dường như bị khiếm khuyết vậy, đây chính là tổ hợp người đẹp và quái vật trong truyền thuyết nha, đương nhiên, cô là quái vật, nhân gia người ta mới là mỹ nữ.

“Đúng vậy.” Nữ sinh kia gật đầu một cái, sau đó cúi người, nâng nam sinh bị Dư Châu giẫm qua vẫn chưa đứng dậy nổi, mặt nam sinh đã chuyển sang màu đỏ, dường như máu toàn thân đều đã đổ dồn lại lên mặt, trong mắt cậu ta cũng có chất lỏng trong suốt trào lên.

Dư Châu chăm biếm nhìn, cô cũng không bỏ qua cảnh lúc nữ sinh kia đỡ nam sinh dậy, ngón tay cứng nhắc, trong mắt đề xuống tia không nhẫn nại.

Hừ, chị ta là người tốt, Dư Châu cô làm gì cũng đều là chuyện xấu.

Tiết mục chính là như vậy, chị ta muốn diễn, cô cũng còn lười nhìn.

Xoay người, cô rộng lượng rời đi trước, có điều, đi được vài bước sau đó quay đầu lại nhìn, thấy được nữ sinh kia giật mình mở to hai mắt.

“Sao, chị thất vọng à, tôi không cho anh ta thêm một cước, càng không cho chị một giẫm.” Dư Châu híp mắt thành đường thẳng nhỏ, trên mặt nồng đậm vui vẻ thoải mái, cô không có nhìn sai ánh mắt thất vọng của cô ta, mặc dù chỉ là chột lóe qua vẫn bị cô nhìn thấy được.

Tiểu Âm phải không? Thật đúng là một đối thủ tốt, người quá yếu, cô không thích, mạnh, mới thú vị.

“Bạn học Dư Châu, em đã giẫm qua cậu ấy, còn muốn tiếp tục sao?” Cô ta dường như có chút tức giận, khuôn mặt xinh đẹp cũng không giấu được nét giận dữ kia, vẻ phẫn tức giận cái gì, chỉ có chính cô ta biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 37: Chương 43

“Rất xin lỗi.” Biểu lộ của Dư Châu vẫn bình thường, thịt trên mặt cũng không nhúc nhích, âm thanh nói ra lại truyền đến cực kì rõ ràng: “Vị bạn học này, nếu lỗi tai của bạn không có vấn đề hẳn phải nghe rõ là chính cậu ta yêu cầu tôi giẫm cậu ta đấy chứ, chân tôi cũng bị đau theo đấy, hơn nữa nếu nhìn nhận lại từ đầu, nguyên nhân hẳn phải là từ bạn mới phải, không phải bạn đã quên, cậu ta vì ai mà đứng ra để bị giẫm chứ. Và lại, tôi cũng chưa từng nói tôi là người tốt bao giờ.”

Dư Châu nói xong, có chút đồng tình nhìn nam sinh háo sắc trên mặt đất kia, thật đúng là một cây gậy trúc đáng thương mà. Xoay người, lần này cô thực sự đi không quay đầu lại nữa.

Đối với những người xa lạ, cô không muốn nói quá nhiều lời, trường học nhiều đường đi như vậy lại muốn chọn đường chặn cô, đúng là ăn no rồi việc mà.

“Tiểu Âm” Nam sinh khẽ gọi tên Thẩm Vũ Âm, chậm rãi cầm lấy tay cô ta, Thẩm Vũ Âm vẫn đang chìm trong câu nói của Dư Châu, thật sự không giống với trước kia nữa, mồm mép còn lợi hại như vậy, suy nghĩ cũng rất nhanh nhạy, so với trước đây tựa như hai người khác nhau.

Cô nghe nói con bé đó đã thay đổi, không còn là bao cô trước đây nữa, cô còn chưa tin, vốn muốn thử nó không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

Cho đến khi bàn tay truyền đến một cảm giác xa lạ, cô mới cúi đầu nhìn, những ngón tay gầy nhẳng như chân gà đang cầm lấy tay cô, còn dùng ánh mắt lấp lánh về mặt kích động nhìn cô, cô nhanh chóng buông lỏng tay ra, nam sinh kia mất điểm tựa lại ngã trên mặt đất lần nữa.

“Xin lỗi.” Cô còn chưa nói xong, đã nghe thấy một hồi âm thanh như tiếng giết heo truyền đến, Dư Châu đi đã xa cũng quay đầu nhìn lại, kinh ngạc xem xét, âm thanh kia dường như từ chỗ kia truyền đến, có điều, cô khẽ bặm môi, tiếp tục đi, giảm béo, đi lại nhiều, nói chuyện ít.

Đứng trước mặt Thẩm Vũ Âm là một thiếu niên cực kì tuấn mỹ, trên tai đeo khuyên hình giọt nước màu lam, trên người là bộ đồng phục bạch sắc quý tộc, sợi tóc bay bay chạm đến vai, nổi bật là đôi mắt mang theo tôn quý và nhã nhặn, làn môi đầy đặn hơi nhếch lên, dường như trời sinh ra đã vậy, nhìn cực kì hoàn hảo, khuôn mặt như sắc hoa anh đào nở rộ. Thân thể cao lớn thon dài, hai chân tỷ lệ hoàn mỹ, nhìn đến nam sinh vẫn nằm trên đất, sau lưng nhiều thêm một dấu chân nữa.

Lúc này, khuôn mặt cậu ta đã đầm nước mắt, một chút cử động cũng không có.

“Sâm học trưởng.” Thẩm Vũ Âm yếu ớt khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, có chút khản trương nhìn theo, hai tay cũng bất an xoa vào nhau không ngừng.

Kính Nguyệt Sâm nhìn chăm chăm vào tay cô ta, sau đó đi đến gần, duỗi tay kéo cô qua, cầm lấy một chiếc khăn trắng lau tay cho cô, Thẩm Vũ Âm si ngốc nhìn theo cậu, lạc mình trong ôn nhu dị thường đó, mà không để ý ánh mắt cậu ta lạnh như băng.

Dor, làn môi nhẹ nhàng mở ra nói, tiếp tục lau tay, sau đó vứt đi, khăn tay cứ như vậy rơi xuống trên lưng nam sinh kia.

“Sâm học trưởng, em vừa nhìn thấy Dư Châu.” Cô ta đã giẫm người này, hàng lông mày nhỏ của Thẩm Vũ Âm chau lại, gió nhẹ vờn qua, càng làm tôn lên nét xinh đẹp thanh mảnh.

“A, vậy sao?” Khóe môi Kính Nguyệt Sâm cong lên nhiều hơn, thật ra, giẫm rất hay, cậu ta đáng bị giẫm.

“Đi.” Kính Nguyệt Sâm ngừng đầu, ngón tay mon tron khuôn mặt Thẩm Vũ Âm, di chuyển khắp mặt rồi thả xuống duỗi thẳng theo bắp chân, có điều, có thể nhìn thấy khóe môi của cậu đã cong lên nhiều hơn nhưng không mang theo chút độ ấm nào, không biết có phải ảo giác không, Thẩm Vũ Âm luôn cảm thấy trong mắt cậu ấy có một loại lãnh ý không nói lên lời. Một loại lãnh ý lạnh đến kinh người.

Cô gật đầu một cái, đi theo phía sau cậu, giống như dáng vẻ từ trước đến nay, cũng chỉ có thể hy vọng như vậy, có lẽ do anh ấy quá phức tạp hay do cô quá đơn giản, tóm lại, dù một khoảng thời gian dài đã qua đi, nhưng nữ sinh duy nhất có thể đứng bên cạnh anh ấy vẫn là cô, cho dù, cô không hề hiểu được anh chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 38: Chương 44

Cô không biết gì về gia đình của anh, cũng không biết anh có thân phận thế nào, chỉ là nghe kể lại, anh xuất thân từ gia đình quý tộc bí ẩn, là quý tộc của

quý tộc, cũng khiến cho người khác không biết phải phân rõ quý tộc cùng thần bí thế nào.

Không đúng, nếu trên đời này có một người có thể đến gần anh ấy, thì đó chính là Dư Châu, một Bàn Tử hoàn toàn không biết việc đời là gì, cô ta đã quay trở lại, liệu có tiếp tục quán quít lấy anh ấy nữa không. Thẩm Vũ Âm xoắn chặt y phục của mình, môi cũng mím chặt lại.

“Em lại phiền não chuyện gì, cô ta có thể ảnh hưởng rất lớn đến em thì phải?” Kính Nguyệt Sâm đột ngột quay đầu, nhìn biểu tình đầy bất định trên mặt thiếu nữ, khuôn mặt lộ ra nụ cười mà tựa như không cười, phần môi nhếch lên, thắm đẫm phong tình, có chút cười, có chút cứng nựng lại thần bí khó lường, làm cho người khác không đoán ra thâm sâu bên trong.

“A không có.” Thẩm Vũ Âm vội vàng lắc đầu, em không phiền não gì cả, em biết Sâm học trưởng luôn ở bên cạnh em mà, cô mỉm cười, đi tiến lên, có chút sợ sệt vươn tay ra, kéo lấy tay Kính Nguyệt Sâm. Chạm vào thân thể của anh, thân thể cô theo bản năng run lên, người anh rất ấm, hương vị tỏa ra cũng rất dễ chịu, rất sạch sẽ, khiến cho người khác không tự giác được trầm mê trong đó, không bao giờ muốn rời khỏi anh nữa phần.

Kính Nguyệt Sâm vươn tay mon trón tóc cô, đôi mắt vốn ôn hòa lại lóe lên chút tối tăm, tao nhã, bình thản, còn có âm trầm.

“Tốt lắm, lần này.” Nói ra lời khích lệ, lại làm cho Thẩm Vũ Âm đỏ mặt thêm, cùng tiếp xúc với Sâm học trưởng như vậy, cho dù là mơ cô cũng muốn, có điều, có lẽ tại tính cô hay ngượng ngùng nên dù hai người đang kết giao, nhưng những cử chỉ thân mật của anh đối với cô vẫn rất ít, hôm nay cũng không biết làm sao, cô lại có dừng khí như vậy, thì ra, chủ động trước một bước, cũng không khó như vậy.

Đôi lông mi xinh đẹp nhẹ nhàng chuyển động như bướm vỗ cánh, đôi mắt sáng ngời không chút che giấu tình yêu say đắm với cậu.

Cũng là trong nháy mắt này, cô cảm thấy mình đã trở thành công chúa chân chính, bên cạnh là người con trai vô cùng tôn quý cũng là vương tử của riêng cô.

Dư Châu ngồi trong phòng học, thần nhiên tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, thịt của cô đủ dày, thừa hơi nhiều, nhìn đi, thoải mái mà xem đi, cô chẳng bận tâm. Chỉ cần bọn họ muốn, cô sẵn sàng dâng hiến chút thịt của mình lên ngay, bọn họ muốn là được, có điều, dường như không ai nguyện ý tiếp nhận một thân thịt béo này thì phải.

Cô lấy tay đỡ cằm, muốn đặt hai chân lên bàn vắt chéo nhưng hiển nhiên động tác này hiện tại không có duyên với cô.

Con người hơi cúi xuống, cô không nói chuyện cùng người khác, đương nhiên người khác cũng vậy, có lẽ, trước kia Dư Châu cũng giống như vậy, sống trong cô đơn.

Xoa nhẹ đầu mình, bây giờ trên đầu vẫn còn đau nhức, quả cầu lam kia đập đúng là mạnh tay quá rồi, bây giờ vẫn để lại di chứng. Đau đốn âm ỷ, cô cũng chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, cô đã quên phải nhin đau. Không phải không cảm thấy đau nhức, mà bởi vì, đau nhiều hơn cả vết thương trên thân thể, là tinh thần.

Cô da dày thịt cứng, cũng không phải đoá hoa trong lòng kính, mọi mưa gió cô đều đã phải chịu qua, bất kể là khó khăn gì, cô đều phải cắn răng mở to hai mắt ra nhìn cho rõ, đây chính là những bài học kinh nghiệm tạo thành cô bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Điểm mạnh của cô

“Cá Kinh, hôm nay là hội nghị hội học sinh thường kỳ, sao cậu còn chưa thông báo cho Sâm học trưởng, có cần tôi nghĩ hộ xem nói như thế nào không?” Không rõ là ai lại nói bên tai cô.

Tiếp tục nhắm mắt, dường như bây giờ cô mới hay những người béo, có thể ngồi sẽ không đứng, miễn là không ằm ỉ như giờ là tốt nhất.

“Cá Kinh, tôi cảm thấy cậu nên cầm thư tình, thổ lộ tình cảm của mình trước mặt mọi người, như vậy nhất định Sâm học trưởng sẽ đồng ý.”

Ngu ngốc, Dư Châu trong lòng mắng thầm lại cố nhin xuống, lời nói đã chực tuôn ra đến miệng rồi, sao có thể giống loài ruồi vo ve vậy chứ, ồn ào muốn chết đi được.

“Cá Kinh, thời gian không còn nhiều nữa, cậu nên sớm chuẩn bị một chút, nếu không sẽ bị Thẩm Vũ Âm chiếm mất vị trí đấy, rõ ràng là dân thường, có tư cách gì đứng trong hội quý tộc chứ, nếu không phải có Sâm học trưởng, con bé đó không biết còn đang ngốc ở chỗ bình dân nào nữa, thân phận của cậu rõ ràng cao hơn cô ta, cho nên chắc chắn sẽ không thua đâu.”

Thẩm Vũ Âm là ai? Dư Châu ngược mắt lên, nhớ lại lời nói của cây sào trúc kia gọi Tiểu Âm, thì ra, chính là cô ta, trách không được ánh mắt cô ta nhìn cô thật kì quái, hóa ra là tình địch, có điều, lấy thể người của Dư Châu này, cũng không thể xưng là tình địch được.

“Cá Kinh, tôi thật không hiểu con bé đó có gì hơn cậu chứ, sao nó có thể đứng cạnh Sâm học trưởng chứ?”

Hóa ra là ăn không được bồ đào thì nói bồ đào xanh, so với cô có gì tốt hơn, thật ra, không so cũng được mà.

“Tôi cũng không biết cô ta tốt hơn tôi ở chỗ nào, nhưng tôi biết tôi hơn cô ta ở điểm gì.” Dư Châu ngược mắt nhìn, nữ sinh ngồi phía trên chỗ cô, hình như tên là Lư Na thì phải, bình thường luôn thích hiển kế cho người khác, có điều, Dư Châu nghĩ, nữ sinh này đúng là một kẻ ngu ngốc mà, ai tin tưởng cô ta lại càng ngốc hơn.

Cô vừa nói xong, hai mắt vốn sáng rực của nữ sinh kia trùng xuống, bên trong đảo qua chút trào phúng, Dư Châu ngồi thẳng người lên, cô ta không thấy phiền sao, trong tâm thì mắng chửi, ngoài miệng lại ngợi ca, cũng không lo đầu lưỡi bị xoắn lại vì nói dối à.

Người ngu cũng có thể nhìn ra. Thẩm Vũ Âm kia hơn cô rất nhiều. Điểm nào cũng hơn vượt xa, nhưng đúng là có một điểm, cô ta kém cô nhiều.

“Điểm nào vậy?” Hai tay Lư Na đặt lên bàn, chuẩn bị nắm lấy thông tin tung ra giải trí cho mọi người, ai cũng nói từ sau khi bị đập đầu Dư Châu đã thay đổi rất nhiều, trở nên thông minh hơn, có điều, hiển nhiên không phải, con bé này quả thực vẫn ngu xuẩn muốn chết.

Dư Châu nhìn hai tay mở ra trên bàn kia, lông mi thoáng chớp nhẹ, có lẽ nhờ gầy đi, lông mi của cô nhìn như dài ra rũ xuống, có thể che giấu ánh mắt của cô cực tốt, thực ra, trước kia cũng có thể che giấu, có điều, là nhờ thịt trên mặt cô lại mà thành.

Rốt cuộc là cái gì, nữ sinh kia cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, những người bên cạnh cùng tụ lại thành vòng tròn nhỏ, dường như thực sự muốn biết, cô có điểm gì có thể sánh với Thẩm Vũ Âm, phải biết rằng, ngoại trừ thân phận bề ngoài, Thẩm Vũ Âm chính là mỹ nữ khó tìm trong ngôi trường này, còn là người bên cạnh của Kinh Nguyệt Sâm nữa, tuyệt đối không phải là một người không có tuyệt kỹ, chính là không phải bình dân tầm thường, trái lại, Dư Châu chính là điển hình của quý tộc thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lư Mạnh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Chương 46

Dư Châu rung đôi chân gác lên trên mặt bàn, ngược mắt, cô cười cực kì vui vẻ, nếu như cô có thể xinh đẹp hơn một chút, ít thịt đi hơn một tẹo, có lẽ cũng miễn cưỡng được coi là phong tình vạn chủng rồi, đáng tiếc, điệu cười của cô bây giờ trông không khác gì chiếc bánh bao co lại, luôn khiến người khác cảm thấy thịt sắp rơi chảy ra.

Các cậu không nhìn thấy ư, cô duỗi cánh tay của mình ra, đích thực rất giống móng con vật nào đó có tên là heo.

“Tôi có một điểm mạnh hơn hẳn cô ta chính là.” Cô ngừng lại, nhìn thẳng hai mắt của Lư Na, đáy mắt hiện lên tia sáng lạnh, “Tôi nhiều thịt hơn cô ta nhiều.”

Nói xong, cô cười lạnh một tiếng, tiếp tục nằm úp sấp xuống mặt bàn nhắm mắt dưỡng thần, mà không khí trong phòng học lúc này cũng cực kỳ yên tĩnh đến quái dị, Dư Châu nhận thấy được mình mập, từ trước đến nay cô ta đều chưa bao giờ nhận thức được điều đó, còn tự so mình với Thẩm Vũ Âm mà làm trò hề không biết bao nhiêu lần.

Cầm Lư Na như muốn rót xuống, cảm giác xém nữa cầm đã chạm đất.

Dư Châu cũng chưa từng thêm liếc lại cô lần nào nữa.

Quả nhiên đã thay đổi, còn là thay đổi rất nhiều, lúc này đây mọi người không thể không thừa nhận, Dư Châu thực sự đã thay đổi, tính tình thay đổi khiến cho người khác không thể nào nắm bắt được nữa, có khi cảm thấy cô rất ngốc, nhưng cũng có khi lại cảm thấy cô cũng rất khôn khéo, có những khi lại khiến người ta cảm thấy cô rất tàn nhẫn. Rốt cuộc đâu mới là con người chân chính của cô, háo sắc trước kia, mặt ngoài vui vẻ hiện tại, một giây sau lại có thể lật mặt ngay.

Cá Kinh mà cũng biết lật mặt, sức sát thương của cô, không nhẹ chút nào.

Trong hội trường, hội học sinh hôm nay diễn ra cuộc thi tài diễn thuyết, là cơ hội cho nhiều người tiến cử, cơ hội vào được hội học sinh rất ít, nhưng hiển nhiên số nhiều thịt ít, vị trí chỉ có một, lại đông đảo như vậy, cứ coi như róc hết thịt trên người xuống sợ rằng cũng chưa lách được người vào.

Có lẽ, phải phẳng được như giấy mới may ra, mà cần thiết sao?

Cô ngồi bên cạnh Dư Dịch, đương nhiên, mình cô chiếm ba cái ghế, ai bảo thể tích của cô bằng ba người chứ, cho nên, trên mặt trận giành giật chỗ ngồi, cô đã chiếm được lợi thế, chỗ ngồi bên cạnh là Đan Tương Tư, Đan Tương Tư bây giờ đang chỉ cô cách cúp tiết, bình thường những tiết học nhàm chán, cô sẽ đến lang thang trong hội học sinh, so với người bình thường, cô muốn đến chỗ này cực kỳ dễ.

Người ngồi cạnh Dư Dịch đương nhiên là Đan Gia Dật, còn có Tả Tư Viêm, trước nay bọn họ đều ngồi cùng một chỗ, giống như sao cùng trăng cạnh nhau đều là tiêu điểm mọi ánh nhìn, đương nhiên có cả Dư Châu.

Về phần, bọn họ là ánh sao sáng, cô chính là cái mặt trăng chiếm chỗ kia.

Bọn họ muốn vào cũng vì Sâm học trường mà thôi, Đan Tương Tư dường như có chút tức giận nói, nghe thấy giọng nói tức giận của cô, Dư Châu ngược hai mắt lên, nhìn nửa khuôn mặt của cô bạn, Tương Tư đơn phương (từ Đan = Đơn) , Đơn Tương Tư này hẳn cũng giống cái hội kia đi.

Rốt cuộc là một người như thế nào, lại có thể khiến tất cả mọi người thành ra như vậy, cô dường như có chút hứng thú rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Nhảy chương

Nguồn nhảy đến chương 47

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 42: Nhảy chương

Nguồn nhảy đến chương 47

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Nhảy chương

Nguồn nhảy đến chương 47

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Nhảy chương

Nguồn nhảy đến chương 47

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Nhảy chương

Nguồn nhảy đến chương 47

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Nhảy chương

Nguồn nhảy đến chương 47

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47

“Ồ, mau nhìn, Thẩm Vũ Âm kia, đúng là đẹp như tiên nữ trong mộng, thánh thiện như thiên thần!” Bên cạnh nổi lên một hồi xôn xao, huyền não đến tận trời.

Thật đúng là tiên nữ, Đan Tương Tư chep miệng, không tình nguyện nói, bốn phía cũng nổi lên vị chua nhàn nhạt, Gia Dật cảm tò danh sách bên cạnh cũng nhú mảy, bắt đầu đi lác đầu.

Thật ra, cậu và Dư Dịch nhiều lúc đúng là đồng bệnh tương liên mà.

“Hừ, tiên nữ hạ phàm?” Dư Châu lặp lại một câu, Đan Tương Tư ngồi cạnh dùng sức gật đầu, đúng vậy, tất cả mọi người đều nói vậy.

“Tiên nữ hạ phàm mà còn cần đi lại trên mặt đất sao?” Thanh âm Dư Châu lạnh nhạt lại truyền đi vô cùng rõ ràng, tuy trong này rất ồn nhưng người ngồi bên cạnh cô vẫn nghe được, khóe miệng Dư Dịch co rút lại, Tà Tư Viêm sém chút bị sắc nước miếng của chính mình, quay mặt đi đầy chật vật, con mắt hồ ly của Gia Dật nheo lại, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Dư Châu.

“Dư Châu, không thể nói như vậy?” Đan Tương Tư thoáng giật giật mái tóc mình, thật sự không biết phải nói gì, bây giờ có lúc cảm thấy mồm miệng Dư Châu rất độc địa, còn độc hơn cả mồm anh trai cô, lời nói tuy có vẻ vô hại lại cực kỳ dễ kích châm chọc người khác.

“Sao, tôi nói sai à?” Dư Châu quay đầu lại, quét mắt qua người bên cạnh, ngoại trừ Dư Châu và Đan Tương Tư, những người khác, đều không nhúc nhích.

“Dư Châu...” Đan Tương Tư còn muốn nói điều gì, nhưng, lập tức, dường như nhìn thấy điều gì, cô đứng bật dậy, con mắt mở to sáng rực lên.

Những người khác cũng hết như vậy, nhất là nữ sinh, giống như sói phát hiện ra thịt, trong mắt phát ra ánh sáng xanh lè, nước miếng chảy ào ào.

Dư Châu vẫn bình thản ngồi trên ghế, bởi vì đất chật cô không đứng dậy nổi, huống chi, cô cũng lười phải đứng lên.

Ngẩng đầu, nhìn thấy phía trước khán đài, một mảnh bạch sắc xuất hiện, Dư Dịch quay đầu, nhìn Dư Châu vẫn thờ ơ như bình thường, có lẽ cô đã thực sự quên, quên bọn họ, thậm chí, quên cả Sâm tử.

Dư Châu không chút chú ý đến thần sắc phức tạp của Dư Dịch, cô vẫn nhìn chăm chăm mảnh bạch sắc đang ngày càng thêm rõ nét kia, sau đó là bông tai màu lam, chậm rãi, cô đứng dậy, hai mắt hiện lên mê mang mông lung, đáy mắt hiện rõ sự mờ mịt không hiểu, rồi đột nhiên, mắt cô chảy xuống hai giọt nước mắt trong suốt, thật chậm rãi rơi trên mặt.

Tâm tình Dư Dịch thoáng chốc thấp đến cực điểm, con bé khóc, cho tới bây giờ không thiếu lần nó khóc nhưng không khóc như thế này, chỉ là hai giọt lệ, hai giọt, sau đó liền biến mất.

Cậu cảm thấy thật đau, là loại cảm giác đau đớn chưa từng có.

Vì sao có thể như vậy, cô quên Đan Dật cùng Viêm, nhưng có phải không hề quên Sâm tử?

Kính Nguyệt Sâm đã đi đến trên đài, nhìn thẳng từ phía sau, dáng người thon dài, ngũ quan dưới ánh đèn lộ ra cực kì tuấn mỹ cùng ưu nhã, bên môi luôn nở nụ cười ấm áp lòng người, tay áo gió lên, dưới khủy tay lộ ra một chồng thư, thần sắc im lặng nhìn bao quát hết thấy, dường như cậu chính là vua chỗ này, ánh mắt lướt qua hết thấy, cũng không có khả năng trong mấy ngàn người nhìn liếc qua là có thể nhìn thấy Dư Châu rõ ràng được. Ánh mắt không hề dừng lại trên người ai.

“Bắt đầu từ bây giờ, mọi người tự do bỏ phiếu.” Cậu nói xong, thể hiện động tác theo đúng lễ nghi chuẩn mực, càng làm tiếng la hét phía dưới thêm chói

tai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48

“Sâm học trưởng, Sâm học trưởng muốn năm, em yêu Sâm học trưởng.” Chính lúc này, Gia Dật cùng Tả Tư Viêm đứng lên, tuy không thích trường hợp như vậy nhưng bọn họ là một thành viên của hội học sinh, cho nên dù giả vờ giả vịt cũng phải đứng lên.

“Dịch, cậu còn muốn ngồi đến bao giờ vậy, chúng ta mau lên thôi, không thì kiểu gì Sâm cũng tức giận.” Gia Dật nhìn Dư Châu đầy thâm ý, cô nhìn chăm chăm về phía trước, tầm mắt luôn đặt trên người Kính Nguyệt Sâm, Dịch nói cô đã quên mất cảm tình với bọn họ, đã trưởng thành nhiều, vậy mà cậu vẫn thấy, một bông hoa si nhỏ, nhìn đi, trông thấy Sâm từ, không phải nước miếng vẫn muốn trào ra kia à.

“Tôi biết rồi.” Dư Dịch đứng lên, âm thanh nhàn nhạt bắt đầu dần, cậu hít sâu, đứng dậy, có điều, khi đi ngang qua người Dư Châu thì xoay người, tay giờ ra giữa không trung lại bất lực buông xuống.

Châu Châu, em vẫn như vậy luôn làm cho anh phải lo lắng.

Thu hồi tay mình, cậu quay đi, Đan Dật cũng ngoái đầu nhìn, vừa vặn thấy được đôi mắt không lớn lắm kia của Dư Châu, trong lúc này lại tràn ngập tang thương.

Lòng của cậu co rút lại đầy lo lắng, không rõ đây là cảm giác gì, đột nhiên cảm thấy ghen ghét, ghen ghét khi thấy cô nhìn Sâm từ như vậy, không lâu sau, cậu nắm chặt lại tay mình, cậu phát điên cái gì vậy, chỉ là một bị thịt hao sắc mà thôi, một chút cũng không thay đổi, ngày đó cô thể hiện sự thông minh lại tà ác chắc chắn chỉ là một thủ đoạn thôi, có thể cô thông minh nhưng, vẫn hao sắc.

Bước đi cùng nhau, trên khán đài xuất hiện thêm ba người con trai, tuần mỹ hệt như nhau, thân hình thon cao, càng tăng thêm những âm thanh điên cuồng.

Ánh mắt Dư Châu lại một mực nhìn người con trai luôn tươi cười thực ôn hòa trên khán đài kia, cho đến khi bên cạnh anh có một bóng dáng nhỏ nhắn khác đứng cạnh, cô cúi đầu, đôi môi lại không thể không chế run lên, trong mắt lướt qua ánh xanh lam, cô cúi đầu, để tay xuống ngực, bàn tay đầy thịt, giống như ngọn núi đang đè xuống ngực cô.

Anh ấy sẽ không coi như quen biết cô.

Người thiếu niên năm ấy, người đã dạy cô thế nào là kiên cường.

Cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng quên anh, chỉ cần lướt qua cô cũng có thể nhận ra được. Nhưng, còn anh thì sao, có còn, nhớ tới cô không?

Ngồi xuống, tay của cô càng thêm xiết chặt lồng ngực, không chút buông lỏng, trong lòng bàn tay, cách lớp quần áo vẫn có thể cảm nhận được, bảo thạch hình giọt nước màu lam, không nhìn ra được làm bằng chất liệu gì, dù nắm chặt trong tay vẫn lạnh băng như lúc đầu.

Cô vì chính bản thân mình cũng chỉ chảy một giọt lệ, lại có thể vì người đó mà hai giọt lệ tuôn rơi.

Từ từ đứng lên, phía dưới là một mảnh điên cuồng, ngay cả Đan Tương Tư cũng là bộ dáng nóng lòng muốn thử, cô lại liếc nhìn khán đài.

Kính Nguyệt Sâm.

Là anh sao? Người thiếu niên năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 49

Kính Nguyệt Sâm cảm nhận được một tầm ánh mắt đặc biệt, cho đến khi cậu cúi đầu, nhìn thấy khối thể tích khổng lồ kia vẫn như trước, nhạt.

Quét mắt một vòng, sau đó nhìn về phía Thẩm Vũ Âm, hai người đều đang mặc đồng phục quý tộc, cực kỳ hoàn mỹ. Cũng cực kỳ xứng đôi.

Là như vậy sao? Cô nhẹ nhàng kéo khóa môi lên, từng bước bước ra ngoài, đôi chân lại dường như nặng hơn rất nhiều, không phải đã gầy đi rồi sao, vì sao, vẫn cảm thấy nặng như vậy chứ.

Đi ra bên ngoài, dần dần rời xa hết thầy, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng hoan hô bên trong, cô mới buồn bực thở hắt một hơi.

Đứng bên ngoài, lúc này, toàn bộ mọi người đều đang tập trung trong hội trường, bên ngoài, chỉ còn lại mình cô.

Mà cô cũng không phát hiện, thật ra, còn có một người cũng đứng bên ngoài thật lâu, sau đó xoay người, đó là một cơ thể trưởng thành, mang theo chút lạnh lùng ưu tư lại cực kì khao khát, nhìn vào trong hội trường, tóc bay bay chạm nhẹ đến bờ vai, khi xoay người mới biết trên mặt người đó mang mặt nạ một nửa màu trắng, che kín đến mũi, chỉ để lộ ra đôi môi, cực kì hoàn hảo nhưng lại cực nhột nhột, cậu ta quay đi, theo tiếng bước chân xa dần là tiếng thở dài nhẹ.

Tiếng thở dài truyền đến từ xa, Dư Châu ngạc nhiên quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ mê man, cô muốn tìm điều gì đó, có cảm giác, dường như trong không khí truyền đến một loại hơi thở như có như không, cô đứng thẳng người lên, chạy nhanh về phía trước, đôi chân mập đã lâu lắm rồi mới phải dùng sức như vậy, tới ngã tư đường, vẫn chỉ có một mình cô.

Là ai, là ai...

Cô nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy ai khác, trên mặt đất chỉ hiện lên chính bóng dáng của cô.

Đầu gục xuống, nhìn thân hình như khối lập thể hình vuông, đột nhiên, cô nở nụ cười, cười mà như khóc, cười không chút tiếng động, chỉ đơn thuần cười lên. Cô ngước đầu lên lần nữa, ánh mặt trời rọi vào mắt cô là màu vàng ấm áp lại lộ ra nét lạnh lùng như băng.

Tan học, kết thúc một ngày, Đan Tương Tư không ngừng lải nhải về cuộc bỏ phiếu không hề công bằng dân chủ kia, cô chỉ yên lặng mà nghe, so với trước kia lại càng thêm yên tĩnh, dường như linh hồn của cô đã bị giam lỏng, không chút phản kháng giây dụa.

“Dư Châu, cậu có biết tên được chọn kém như thế nào không, tớ thật sự không hiểu mình thua kém ở điểm nào, nếu là Thẩm Vũ Âm, tớ đành chấp nhận nhưng lại thua bởi một người như vậy thật không cam lòng chút nào, với lại, không biết tên đó có điểm gì hay mà Sâm học trưởng lại lựa chọn hẳn?”

Đan Tương Tư không ngừng kéo tóc của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ phừng phừng, cô cũng không để ý, cậu nam sinh bên cạnh đang nhìn cô ngại ngùng.

“Không có điểm gì hay, có lẽ là có nguyên nhân, vô cùng xấu hay đẹp đều không tốt, ở giữa là tốt nhất, lấy điểm giữa làm gốc, hơi xấu cũng có chút đáng yêu, mà hơi xinh cũng có điều không tốt.”

“Đây chính là chuyện hết sức rõ ràng trên đời.”

Đan Tương Tư sững sờ, ngạc nhiên quay đầu sang nhìn Dư Châu, trước kia cô cũng thường phàn nàn với cô ấy, nhưng, bây giờ nhìn cô ấy thân nhiên phân tích vấn đề thật vô cùng đáng sợ. Một trận gió thổi qua, cả người cô run lên, rõ ràng trời đã vào hè, tại sao lại có gió lạnh thế này?

Không có gì hay mới là nguyên nhân, loại lời nói này nghe sao cũng thấy thật có vấn đề. Chưa nói đến đây là sự thực đi chăng nữa, nếu như suy ngẫm thật kỹ sẽ thấy, đây chính là một loại triết lý. Rất kỳ quái.

Thật sự rất kỳ quái, có một số điều chính là đơn giản như vậy.

“Này, cậu thực sự là Dư Châu sao?” Hỏi xong, Đan Tương Tư mới cảm thấy vấn đề mình hỏi thật ngu ngốc, thân thể như vậy ngoại trừ Dư Châu còn ai có thể đạt được chứ.

Chắc chắn chỉ có mình cô ấy, không ai khác.

“Cậu nói thử xem” Dư Châu nhàn nhạt liếc nhìn, trên đời này không ai có thể biết rõ, Dư Châu hiện nay đã không còn là Dư Châu trước kia.

Gió mang theo hơi thở mùi bạc hà thổi tới, Dư Châu cũng sững sờ dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50

“Dư Châu, sao dừng lại vậy?” Đan Tương Tư kỳ quái quay đầu nhìn, thấy được hai người đang đi tới, ánh mắt cô rạng rỡ hơn. Nhưng khuôn mặt lại có chút khó chịu.

“Sâm, Sâm học trưởng.” Thanh âm của cô mềm mại hơn rất nhiều, đôi mắt trực tiếp với nam sinh mình thích theo phản xạ đều có chút ngại ngùng, Đan

Tương Tư cũng không ngoại lệ, so với những người khác, cô chỉ là thuần khiết hơn một chút mà thôi.

“Tương Tư, chào em” Kính Nguyệt Sâm hướng cô gật đầu nhẹ một cái, em gái của bạn thân, cũng có nhiều hơn một phần tình cảm, Thẩm Vũ Âm bên cạnh cậu thoáng cái thay đổi sắc mặt, dường như bất cứ chỗ nào, anh cũng luôn cười ôn hòa như vậy, nụ cười cực kỳ hoàn mỹ, lại khiến cô có cảm giác thật xa lạ cùng khoảng cách cô không thể nào tới gần được.

Đan Tương Tư đưa hai tay ôm mặt, trong mắt đều đã biến thành trái tim hồng, cô thích nhất được Sâm học trưởng nói chào em, rất giống hoàng tử ôn nhu, lại càng giống hoàng tử trong mộng của cô.

Chỉ là, đáng tiếc hiện nay hoàng tử đã có công chúa, cô chỉ có thể đứng cạnh, thầm mến mà thôi. Đương nhiên, thầm mến của cô sớm đã trở thành trực tiếp biểu lộ rồi.

Kính Nguyệt Sâm nhẹ nhàng gật đầu chào cô lần nữa, đi qua các cô, khi đi ngang qua Dư Châu bước chân thoáng chậm lại, thầm đánh giá thân thể to béo của cô, hai người lướt qua góc áo chạm vào nhau, nhưng rất nhanh đã lướt qua như hai đường thẳng song song, thẳng tắp không có giao điểm.

Dư Châu luôn cúi đầu, cho tới bây giờ cô vẫn rất kiên cường, nhưng, mặc kệ cô kiên cường thế nào cũng vẫn có nhược điểm, mà nhược điểm của cô chính là.

Đột ngột ngẩng đầu lên, cô nhìn khuôn tai hình giọt nước màu lam bên tai người đó phản chiếu ánh sáng, dường như bao phủ cả người, làm cho người đó có một tầng ngăn cách với tất cả mọi người.

Cô vĩnh viễn nhớ kỹ người thiếu niên đã mỉm cười vô cùng ấm áp với cô, người dạy cho cô biết cần phải trở nên mạnh mẽ mới không bị bắt nạt, người thiếu niên đó, cô có thể đứng tại đây ngày hôm nay chính là nhờ một câu nói kia, cuộc sống trong quá khứ bất kể phát sinh chuyện gì, cũng có thể cần răng đối mặt, bất kể khó khăn nào cũng thế.

Chỉ là, bây giờ cô đã mạnh mẽ rồi, nhưng vẫn rất cô đơn.

Đại ca ca, em phải làm sao mới có thể tiếp cận anh đây?

Đại ca ca, anh biết không? Anh cười lên thực sự rất giống ánh mặt trời, có điều, bây giờ anh lại ghét em như vậy, cực kỳ chán ghét, bây giờ, em phải làm sao?

Cô chớp chớp mắt, gió nhanh chóng hong khô ẩm ướt trong mắt cô, cô nhắm mắt lại, trong mắt tràn ngập tình mạch, yên lặng vô cùng.

Ngồi lên xe, thật sự là ngoài ý muốn của mọi người, cô không còn dây dưa với Kính Nguyệt Sâm nữa, càng không đeo bám bất cứ người nào, chỉ yên tĩnh ngồi trong xe của mình, phía sau này, là nơi thuộc về riêng mình cô. Hướng mắt nhìn ra ngoài, nhìn đến Kính Nguyệt Sâm đang thân mật ôn nhu vuốt sợi tóc trên trán Thẩm Vũ Âm, cái loại thân nhiên ấm áp này lại khiến cho cô nói không nên lời, trong mắt là một mảnh rét lạnh.

Hạ tầm mắt xuống, thì ra, cho đến bây giờ anh ấy cũng không thay đổi, người thay đổi là cô, cô trở nên kiên cường rồi, mạnh mẽ rồi, biến thành xấu, cũng béo lên, càng thay đổi về ngoài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Dự cảm không tốt

Cửa xe lại được mở ra, một bàn tay ấm áp đặt trên vai cô, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Dư Dịch đang cực kỳ quan tâm nhìn cô, đây là quan tâm của một người anh với em gái mình.

“Em không sao.” Cô lắc đầu, tựa đầu sang một bên, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy một mối như vậy, nhưng, hôm nay quả thực vô cùng mệt mỏi, đến nói cũng không muốn nói nữa.

“Hôm nay em làm rất tốt, Dư Châu, Sâm từ là một người rất ôn hòa, nhưng cũng rất lạnh lùng, cậu ấy không đặt em trong lòng, sẽ không thích em, không cần tiếp tục dây dưa nữa, như vậy cũng chính là buông tha cho bản thân. Anh tin tưởng, sẽ có một người thực sự hiểu Dư Châu của chúng ta xuất hiện, chỉ thích em, cũng sẽ hiểu em.” Cậu nhẹ nhàng xoa tóc cô, khuôn mặt mập mập nhẵn nhụi sáng bóng, kì thực đáng yêu vô cùng.

Tuy những lời này rất tàn nhẫn nhưng, cậu vẫn lựa chọn nói, trước kia cậu đã từng nói, nhưng Dư Châu luôn không để vào tai, về sau cậu cũng không nói nữa, nhưng với Dư Châu bây giờ, cậu lại nói lại, không biết vì sao, cậu cảm thấy cô đã thay đổi hoàn toàn, tựa như một người em gái khác.

“Dạ.” Dư Châu chậm rãi gật đầu một cái, chỉ là trong nháy mắt gật đầu, không ai biết trong mắt cô đã che giấu bao khổ sở chua xót.

Không thích, cũng sẽ không yêu mến, không thể đi dây dưa, đại ca ca, anh cũng nghĩ như vậy sao?

Cô đặt tay trên cửa sổ, thủy tinh mang theo nhiệt độ mát lạnh, chỉ là cô cảm thấy có chút lạnh, cũng như tâm cô đang lạnh dần, cô chống tay, nhìn hai người ngoài kia, bên mỗi dâng lên, lại mang theo chút khổ sở không ai hiểu.

Kính Nguyệt Sâm cảm nhận được một tầm mắt lỳ lợ, dường như là đè nén rất nhiều bi thương, cậu nhún lông mày, thu hồi ánh mắt vẫn nhìn Thẩm Vũ Âm, liếc sang chiếc xe kia, đây mắt hiện lên gọi sóng, rất nhanh biến mất lại quay đầu nhìn xuống Thẩm Vũ Âm, trên mặt mang theo ôn nhu nồng đậm.

Dư Châu, rất thú vị.

“Tôi có một dự cảm không tốt.” Tả Tư Viêm đùa nghịch ngón tay chính mình, đứng một bên cùng Gia Dật, trên mặt hai người cũng thể hiện rõ sự trầm trọng, đây là cảm giác bọn họ chưa từng phải trải qua.

“Đúng vậy.” Gia Dật nhìn chiếc xe kia đầy phức tạp, con bé kia không còn là Tiểu Trư hài hước nữa rồi, bây giờ khiến bọn cậu cảm thấy cực kỳ xa lạ, cũng không còn chú ý như trước. Kỳ thật, cô là một phần không thể thiếu trong cuộc sống thường ngày của bọn cậu, đã trở thành thói quen, không thể sửa đổi.

Không có ai biết, bọn họ cười cô, nhưng cũng tìm được sự vui vẻ, bọn họ chán ghét cô, nhưng cũng cực kỳ thương xót cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 52: Một bắt đầu tốt

Có điều, bây giờ Dư Châu đã trở nên xa lạ, xa lạ đến mức khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Chỉ là chuyện này gác lại nói sau, bọn cậu cũng không phải thần tiên, không biết trước được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cho dù, cuộc sống của bọn cậu đã thay đổi là điều ai cũng nhận thấy được.

Tả Tư Viêm di động một chân của mình, chân của cậu rốt cuộc đã bớt sưng, thật đúng là phải cảm tạ cái đầu heo Tiểu Trư kia, mang lại hồi ức tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến mức, ngay cả trong mơ cậu cũng không ngừng nói.

Đúng là đồ con lợn, anh mày muốn giết mày. Tất nhiên, chỉ là nói mơ mà thôi.

Con nhóc kia, kì thật bây giờ rất đáng yêu.

Cửa xe mở ra, Dư Châu bước đến mở cửa ngôi nhà vẫn có phần lạ lẫm này, chỉ có điều hiện tại...

Cô để tay buông thõng xuống đùi mình, Dư Dịch thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, có điều, cô chỉ cho anh thấy sự trầm mặc của mình, không còn là cô bé luôn luôn thích nói Sám học trường thế nào, Từ Dật học trường ra sao trước mặt cậu. Nhiều hơn một phần xa lạ lại nhiều hơn một phần đau lòng.

Vươn tay, lại rút về, sau đó bắt lực đè xuống.

Trong sân Dư gia, một bóng dáng tựa như hình vương đang chạy bộ không nghỉ, cô lau mồ hôi trên trán, giống như phân tử hóa học phân giải, thể lực của cô cũng cạn kiệt dần... cô đối với người khác hung ác bao nhiêu lại càng đối với bản thân nặng tay hơn bấy nhiêu, nếu không đã không có cô hiện tại.

Cô ở một bên lau mồ hôi, người mẹ Ôn Nhu kia thì lau nước mắt: “Chồng à, tiếp tục như vậy, Dư Châu sẽ mệt chết mất.” Bà tựa vào trên ngực Dư Phẩm Thành, lại bôi toàn bộ chất lỏng trên mặt mình vào quần áo của ông, d Dư Phẩm Thành cũng chỉ nhìn chăm chăm vào quần áo mới thay, lông mày khẽ nhíu nhẹ lại.

“Chồng, ông đi khuyên Dư Châu được không, lời của tôi nó không nghe, tôi chỉ sợ con gái chúng ta mệt chết mất thôi, nó không cần như vậy, tôi cảm thấy mệt như vậy vô cùng đáng yêu, vì sao phải tiếp tục giảm béo?”

Dư Phẩm Thành âm thầm không đồng ý, mệt như vậy có thể gọi là đáng yêu sao? Vì sao không giảm chứ, heo mập quá thì bị thịt, huống chi là người, ông nhìn thân mình lưng lay sắp đổ của Dư Châu phía trước, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục chạy, con gái như vậy thực sự khiến cho người cha này cực kì cảm động. Đây mới là con gái ông chứ, con gái của ông, rốt cuộc đã trưởng thành rồi.

Con gái ông, đây mới chính là con gái ông.

“Mọi chuyện để cho Dư Châu tự mình quyết định đi, chúng ta chỉ cần ủng hộ việc nó muốn làm thôi, khó có việc khiến con bé kiên trì như vậy.” Dư Phẩm Thành vỗ nhẹ bả vai của vợ, dịu dàng an ủi, có thể ông là một người cha nghiêm khắc, nhưng, cơ thể của con gái quả thực cần giảm cân, nếu còn tiếp tục béo, thật không biết phải làm sao, cũng không tốt cho sức khỏe.

Ngẫu nhiên ngẩng đầu, Dư Châu thấy được ánh mắt của Dư Phẩm Thành nhìn về phía mình, bên trong có tán thưởng, còn có, một chút đau lòng, khốc

miệng cô không tự giác cong lên, sau đó bối rối cúi đầu, tiếp tục chạy về phía trước.

Mỗi ngày, chuyện cô làm nhiều nhất chính là như vậy, tuy mẹ Ôn Nhu làm cho cô rất nhiều loại đồ ăn, còn có đa phần đều là những món cô chưa bao giờ được nhìn thấy qua, nhưng cũng không nếm thử, cô rất muốn ăn, rất rất muốn, nhưng cuối cùng chỉ có thể nuốt nước miếng nhìn, cố gắng ghì lại con thêm ăn xuống.

Chạy xong, đứng lên cân điện tử, nhìn con số trên mặt cân đã giảm xuống, cô đứng thẳng lưng, vui sướng nở nụ cười, giảm đi thật nhiều.

Đây là một bắt đầu rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53: Hẳn là gầy

Có điều, cô đặt tay trên bụng của mình, dường như cơ thể không chống đỡ được nữa rồi, Dư Châu trước đây đều chưa từng chịu đói qua, chỉ cần nhìn dáng vẻ của cô bây giờ sẽ rõ, nhưng mà, cô lại có thể đói nhiều lần như vậy.

Chính là, thói quen rồi.

Nằm thẳng trên giường, cô xoa nhẹ những bắp cơ có chút đau nhức, xoa bóp trên dưới, cảm nhận được đều là thịt.

Xem ra, muốn được như cô trước kia, còn một khoảng cách thật dài đây.

Kéo chân màn, bây giờ ngay cả việc xoay người cô cũng không còn sức lực, hơn nữa, cũng không thể tùy ý xoay người, lỡ may cô không cẩn thận, cái giường này lại bị cô đè sụp thì sao, tuy người đưa giường đến có nói cái giường này cực kì chắc chắn, cho dù mấy con heo ngủ cũng không sụp được, nhưng mà, cô vẫn còn nhớ biểu tình trên mặt người đó khi nhìn thấy dáng người không lồ của cô, thoáng chút tái xanh lại sợ hãi, cô so với heo còn đáng sợ hơn à, vì vậy, cô vẫn không thể tin tưởng được, tốt nhất, chú ý một chút vẫn hơn.

Có thể ngủ mà sụp được giường, hơn nữa còn đến chín cái, đối với một người con gái mà nói, thật đúng là một sỉ nhục mà, hiện giờ tất cả mọi sỉ nhục này cô đều phải chịu đựng.

Tắt đèn, cả người đều đau nhức, cực kì khó chịu, so với nhanh nhẹn trước kia, cô bây giờ, tựa như bị trói chặt chân tay lại vậy, có điều, cô tin tưởng, rất nhanh, rất nhanh sẽ trở lại được như trước kia.

Lấy ra chiếc vòng đeo trên cổ, siết nhẹ viên bảo thạch hình giọt nước trong tay, dường như qua nó lại nhìn thấy được đôi mắt ấm áp vẫn luôn tồn tại trong tâm trí cô, sau đó chồng chéo lên Kính Nguyệt Sâm bây giờ.

Đại ca ca...

Nắm chặt bảo thạch trong tay, khóe môi cong cong mỉm cười, nếu như anh không thích Dư Châu tới gần, như vậy, em sẽ cách xa anh. Nếu như anh chán ghét mọi điều về cô ấy, em sẽ biến mất.

Trong phòng học rộng rãi, ánh mặt trời chiếu hắt qua khung cửa sổ, một tay Dư Châu chống cằm, nhìn cảnh vật bên ngoài, ánh mắt hồ hởi, thầy giáo giảng cái gì, cô đều có thể nghe hiểu, cũng không bỏ tiết nữa, cô có thể tiếp nhận lại một lần nữa, mọi điều, và cố gắng làm tốt nhất có thể.

Quay đầu lại, thấy có người đang lén lút nhìn trộm cô, nhìn thấy cô quay đầu lại thì nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình, cô lớn lên rất đáng sợ à, được rồi, cô công nhận điều đó.

Gập sách vở lại, thầy giáo đã đi khỏi lớp, đến thời điểm dùng cơm trưa, thật ra đây là một trong những thời điểm cô khó chịu nhất, bởi vì, tất cả mọi người đều được ăn thịt, chỉ một mình cô, phần cơm chỉ có rau dưa, không nói lên lời là cảm giác gì, chỉ biết cực kì tàn khốc.

Cô đứng lên, bây giờ cơ thể của cô đã gầy đi rất nhiều, không còn là cảm giác khối vuông lập thể nữa, thịt trên mặt cũng đã ít đi, nhất là thịt thừa vùng bụng, cảm giác lắc lắc đã rụng đi được một vòng, y phục khi mặc cũng cảm thấy rộng rãi không ít.

Cho nên, hẳn là gầy rồi nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54

Nhà ăn trường học, không gian bên trong rất lớn, nơi này cũng thể hiện sự khác biệt cực kì rõ ràng giữa hội quý tộc và tầng lớp bình dân, ngăn cách ở giữa rõ ràng, đương nhiên phần ăn quý tộc đều là do đầu bếp đặc biệt nghiên cứu phối hợp những món ăn vừa ngon miệng lại đầy đủ dinh dưỡng. So với bộ phận bình dân ăn uống tùy ý quả nhiên cách biệt rất xa.

Ngồi riêng biệt trong cùng, Dư Dịch đang dùng bữa hết sức ưu nhã, bên cạnh là Đan Dật cùng Tả Tư Viêm, đương nhiên còn có Đan Tương Tư, bên tay phải Dư Dịch, chính là một mình Dư Châu, Dư Châu lau mồ hôi dùng đĩa ăn đĩa rau dưa trước mặt mình, sắc mặt cực kì bình tĩnh.

“Tiểu Trư, em không ăn thật sao? Em nhìn đùi gà này, anh nhớ trước kia em thích ăn đùi gà nhất phải không?” Tay phải Tả Tư Viêm cầm chiếc đùi gà vàng óng cực kì hấp dẫn, hơi lắc lư, động tác này của cậu làm nhưng không chút thô lỗ, lại thể hiện chút tùy ý đẹp trai.

Nữ nhân xung quanh không ngừng chảy nước miếng, cảm giác được tiếng nước miếng đã rơi đầy xuống mặt bàn ăn nữa, Dư Châu híp mắt lại, thật đúng là đáng ghét mà.

“Viêm học trưởng đúng là cực kì đẹp trai mà, mình ước gì được trở thành chiếc đùi gà trên tay anh ấy, cho dù bị gặm qua cũng cam tâm tình nguyện.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng nghĩ vậy.” Một nữ sinh khác nói tiếp, mà những người sau hiển nhiên không chịu thua kém: “Đùi gà muốn cũng là do tôi làm, các người nhiều nhất chỉ là cái móng gà mà thôi, Viêm học trưởng không đời nào ăn cái móng gà.”

Tả Tư Viêm nắm chặt chiếc đùi gà thêm chút nữa, khoe mắt co rúm lại, trên khuôn mặt thanh xuân vốn chưa có nếp nhăn, mà theo động tác nheo mắt lại có mấy vết chân chim.

Đan Tương Tư cúi thấp đầu, bả vai run run, cô thật sự sắp nhịn hết nổi rồi, những nữ sinh này đúng là thiên tài mà.

Dư Châu nhìn phần rau dưa của mình, tiếp tục gấp ăn, sau đó uống một ngụm nước, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Tả Tư Viêm, dường như bọn hắn đều đặc biệt thích trêu chọc cô thì phải.

“Xin lỗi, em không thích móng gà.” Âm thanh của cô cực kì bình thường, lời vừa nói ra, lại cực kì lạnh. “Nếu anh thích ăn, cũng không cần cố cầm đùi gà thay thế, thật dối trá quá.”

Cô nói xong, lại uống một ngụm, mặc kệ Tả Tư Viêm có vì lời nói của cô mà tức giận đến thổ huyết hay không, lén lút quan sát, người này tuy bình thường mồm miệng độc ác, nhưng cũng không phải người xấu, nhiều nhất là yêu thích lấy Dư Châu ra trêu chọc tìm trò cười mà thôi, đáng tiếc, cô cũng không muốn bán rẻ tiếng cười, cho nên, cô không phụng bồi được.

“Tiểu Trư, em nói vậy khiến Viêm ca ca đau lòng quá, em biết rõ anh thích ăn gì nhất mà?” Trong mắt Tả Tư Viêm nổi lên ngọn lửa phừng phừng, hận không thể một mũi dốt trụi cái đầu của con bé kia.

Dư Châu mặt không đổi sắc tiếp tục uống nước lọc, chỉ còn một nửa. Không sợ, uống nước không béo được cho nên cô lại uống tiếp.

Phải không, uống xong, Dư Châu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tả Tư Viêm, gương mặt lớn lên quả thực cực kì tuần tú, nhất là khi anh ta cười, mang theo một ít tà khí, có thể khiến con gái dễ dàng điên cuồng vì anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 55

“Tiểu Trư.” Tả Tư Viêm nháy hai mắt với Dư Châu, trước kia chỉ cần đối với cô như vậy, tiểu heo mập này nhất định sẽ chảy nước miếng ra với cậu, nhưng mấy ngày nay phát ra tín hiệu như vậy lại cực kì thất bại, Tiểu Trư bây giờ, nói chuyện cũng có thể khiến cho người ta ghen hòng mà chết, nhưng lại không có biện pháp nào làm gì cô. Bộ dáng bây giờ của cô, dường như đã gầy đi một chút, con mắt cũng lớn hơn, không hiểu sao lại cảm thấy, cô có chút đáng yêu.

Cậu nháy nháy hai mắt, hoa đào bay đầy trời, thậm chí có thể so sánh với đôi mắt hoa đào của Dư Dịch rồi, Dư Châu hơi nhếch môi, không nói lời nào nhìn chằm chằm Tả Tư Viêm, những người khác hứng thú xem kịch vui trước mặt, ngay cả Dư Dịch cũng vậy, Dư Châu bây giờ cùng Tả Tư Viêm chính là hai đối thủ, lúc nào cũng trong trạng thái chiến đấu.

“Mắt anh bị co giật rồi, em nhìn thấy được nếp nhăn đó.” Nửa ngày, cô mới ném ra một câu nói kia, sau đó quét mắt qua những món ngon trước mặt Đan Tương Tư, dường như đã dùng ánh mắt thưởng thức chúng một lượt.

Tả Tư Viêm trên mặt lộ rõ vẻ khản trương, vội vàng lấy tay che mắt lại, đồ con gái đáng chết này, dám nói cậu có nếp nhăn, cậu còn chưa đến hai mươi đầu, còn vô cùng trẻ trung. Tính cách như vậy, thật sự không đáng yêu bằng nửa trước kia.

Người bên cạnh thì há hê cười, có thêm Dư Châu, cuộc sống sau giờ học của bọn họ đúng là tốt hơn nhiều mà, tuy rằng, cô đã thay đổi, nhưng cô vẫn luôn là Dư Châu.

Gia Dật cầm đĩa gấp đông gấp tây một chén đồ đầy ụ thức ăn: “Đây là rau dưa, calori rất ít, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến cân nặng của em.”

Dư Châu giương mắt, trong mắt hiện lên bóng dáng anh ta.

Cô nâng đĩa lên, gấp bỏ vào trong miệng, đối với cô mà nói, bây giờ có ăn gì cũng vậy thôi.

“Không phải anh không thích em sao?” Cô chỉ ăn một chút, sau đó ngồi ngay ngắn nhìn Đan Dật.

“Trước kia phải.” Gia Dật thành thật trả lời, có điều, mọi việc đã qua, cô cũng đã hoàn trả đủ cho cậu, cậu ăn một chút, vẻ mặt thoải mái, Dư Châu lại có chút không hiểu về mặt thoải mái của anh ta có ý tứ gì.

“Thật ra, bây giờ em như vậy cũng rất tốt, rất lý trí, anh không cần tiếp tục đề phòng em bá vương ngành thượng cung với anh nữa rồi.” Cậu nói xong, lại nở nụ cười, khóe mắt híp lại hài lòng.

“Có lẽ, em nên biết anh không thể chịu được thể trọng của em. Anh là một người đàn ông yếu đuối nhé.” Cậu nói ra câu đàn ông yếu đuối xong cơ hồ bao nhiêu da gà da vịt trên người Dư Châu đều muốn rớt xuống.

Mà Dư Châu cũng đánh giá lại từ đầu đến cuối anh ta một lần nữa, Đan Gia Dật cũng cực kì hào phóng cho cô nhìn ngắm, Tả Tư Viêm sớm đã quay mặt đi, Dư Châu nói khiến tâm hồn cậu tổn thương quá đi, cho nên, cậu bây giờ đặc biệt trầm mặc, chính là đang tức giận, nhưng, cũng đừng trông mong cô sẽ xin lỗi cậu.

Nhìn hồi lâu, Dư Châu mặt không đổi sắc thu hồi ánh mắt chính mình, nhưng cũng không nói câu gì với Gia Dật, bởi vì, cô thực sự không còn lời nào để nói, quả thật, thân thể này của Dư Châu, có thể dễ chết người, vì vậy, cô thừa nhận, có điều, cô cũng không định làm gì anh ta, bởi vì, thật nhàm chán quá mà.

“Em thật đúng là vô tình mà, Tiểu Trư, sao có thể trở nên không đáng yêu như vậy chứ?” Đan Gia Dật một tay chống cằm, vẻ mặt nhàm chán nói: “Em quên đi toàn bộ chúng tôi, nhưng lại nhớ kĩ Kính Nguyệt Sâm, anh cảm thấy mình hơi ghen tị một chút rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Không ngăn được.

Cậu tự mình nói, lại không nhìn thấy Dư Châu hơi cúi đầu, trong mắt là tâm tình phức tạp. Cậu tự nhận mình nhìn người không sai, quả nhiên đã quên bọn họ, quả thực cậu cũng cảm thấy có hơi thất vọng, có điều, càng thất vọng hơn chính là, cô quên bọn họ, nhưng lại nhớ riêng một người hại chính cô thành như vậy, Kính Nguyệt Sâm.

“Em no rồi, mọi người cứ từ từ dùng bữa.” Cô đứng lên, không muốn cùng người khác nhắc lại vấn đề này nhiều lần, tuy nhiên khi di chuyển thân thể hơn trăm cân đúng là quá mệt mỏi mà, chỉ là, lòng cô lúc này lại càng mệt mỏi hơn.

Đan Gia Dật nhìn thân thể cồng kềnh của cô, dường như cảm thấy được một loại nặng nề nói không nên lời.

Cô đi dạo trên sân trường, cả trường bây giờ đều đang chìm vào trong trạng thái yên tĩnh, cô chọn một nơi thoải mái, sau đó ngồi xuống, gió thổi nhẹ sợi tóc trước mặt, một chút lại một chút, vô số sợi tóc đen dài, che khuất tầm mắt của cô.

Duỗi chân, trong mắt cô vẫn là đôi trụ chân thô to, cô thở dài một hơi, khi nào mới có thể tìm về chính mình, đương nhiên cần trừ đi rất nhiều rất nhiều thịt.

Một trận gió lại thổi tới, xì xào như lời thì thầm giữa các đôi tình nhân, cô nhắm hai mắt lại, trong tai nghe được cả tiếng gió lẫn âm thanh một người, có chút lạ lẫm lại khiến cô đau nhói lòng.

“Sâm học trưởng!” Âm thanh nữ sinh đặc biệt ngọt ngào, cũng chứa đựng sức sống thanh xuân đầy tươi mát, cực kì dễ nghe. Giống như tiếng nước rơi trong vát, rơi xuống vào tai cô.

“Uh, làm sao vậy?” Âm thanh nam sinh lại trầm thấp, cực kì ưu nhã khí chất.

Hai mắt Dư Châu chớp chớp, trong mắt đã mơ màng đầy hơi nước, nhưng chưa rơi xuống lại theo cái chớp mắt biến mất vô tung.

“Sâm học trưởng, anh yêu thích Vũ Âm chứ?” Âm thanh có phần cẩn thận, Dư Châu đứng lên, đi từ từ lại gần, nhìn thấy được hai người kia, một giống

như công chúa, một là vương tử, mà cô, thực ra rất giống dã thú xông tới trước mặt bọn họ.

Ngay cả con gió cũng như có ý thức thổi tới chỗ hai người kia, sợi tóc khẽ bay, như ánh mặt trời rơi xuống mặt đất, người con trai chậm rãi cúi đầu, mà người con gái như chìm trong mê muội ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt đang dần đến gần kia, đôi mắt lâm vào mê ly, dư quang còn hiện lên tia ngượng ngùng.

Người con trai lướt qua khoe môi cô gái, cả khuôn mặt như được bao phủ bởi cả tầng ánh sáng trắng, sạch sẽ mà thuần khiết.

Trong mắt cậu lóe lên một cái, dư quang khoe mắt thấy được bóng dáng đằng sau cây đại thụ, cây rất lớn, cô ta lại càng lớn, cũng hơi rộng quá rồi, nửa người đều đã lộ ra ngoài thân cây.

Khoe môi bắt gặp hạ xuống, đứng thẳng người lên, khuyên tai hình giọt nước ánh lên một vòng lam sắc, dù có ánh mặt trời cũng không ám áp thêm chút nào.

Dư Châu đặt tay trên thân cây, vỏ cây thô ráp làm tay cô đau nhói, dùng sức nắm chặt tay, trước mặt là mỹ cảnh không giống thực, giống như một bức tranh phong cảnh bình thường lại khiến cho người khác nhìn thấy phải động dung, mê luyện.

Thật là một bức tranh đẹp mắt.

“Ai?” Đường như phát hiện ra điều gì, Thẩm Vũ Âm nhỏ giọng lên tiếng, trên mặt vẫn là một rặng mây hồng, hết sức xinh đẹp, gương mặt xinh đẹp lại càng thêm mỹ lệ động lòng người.

Gió nhẹ thổi qua, vài chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống, dường như báo hiệu, trời thu sắp đến.

Nửa ngày, cũng không có ai nói câu nào, Dư Châu cố nghiêng người sang trái, nhưng cô cúi đầu, nhìn thân thể vô cùng khổng lồ của mình, cho dù thân cây có thô to dường như cũng không che kín hết được cô, quả nhiên vẫn bị phát hiện mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 57: Có người nói ra

Môi khẽ nhấp mím chặt lại, cơ hồ đã không còn nhìn thấy được bóng dáng đôi môi trên khuôn mặt thịt, cô lại cố nhìn về phía trước thám thính, kết quả một trận gió cứ như vậy thổi tới trên mặt cô, thậm chí, còn kèm thêm theo mấy chiếc lá vàng, rơi xuống che mất tầm mắt cô.

“Xin lỗi, Sâm học trưởng, tôi không phải cố ý.” Một nam sinh đi đến trước, không ngừng cúi người xin lỗi, chỉ là ánh mắt của cậu ta lại một mực dừng lại trên người Thẩm Vũ Âm, ánh mắt như vậy, dường như có thể gọi là ai oán cùng tuyệt vọng.

Thậm chí, hai mắt đã đỏ hồng như sắp khóc, chỉ cần dùng lực một chút, nước mắt cứ như vậy sẽ chảy xuống, thân thể gầy teo, đứng trong gió thu, dường như chỉ cần lung lay một chút sẽ bị gió thổi đi mất.

Chính là một cây gậy trúc, không ngừng lắc lư theo gió.

Là anh ta, Dư Châu vẫn lấp tại chỗ, đã có người xung phong thừa nhận rồi, vậy cô cũng không cần đi ra nữa, chắc chắn bọn họ cũng không muốn gặp mặt cô đâu.

Thật ra, đứng ở chỗ này xem trò vui cũng không tệ.

Ngoại ra chính là cảm thấy có chút phiền toái.

Nhưng bất luận là đùa giỡn thế nào, cũng không cười nổi, đối lại chính là hít thở không thông. Không cách nào hô hấp được bình thường.

Tâm cô đột nhiên đau đến co rút lại, chỉ bởi hình ảnh vô cùng xinh đẹp kia, hai con mắt tròn tròn, nhắm lại, thì ra cô lại nhớ kĩ khuôn mặt anh như vậy, không cách nào từ bỏ.

Cây gậy trúc đứng thẳng người lên, đôi mắt cũng không nhìn xuống dưới nữa, đầu tiên là nhìn Thẩm Vũ Âm, sau lại quay sang Kính Nguyệt Sâm, cuối cùng lại cúi đầu, thậm chí muốn cúi thấp xuống tận mặt đất.

“Xin hỏi, có thể giúp gì cho cậu?” Kính Nguyệt Sâm xoay người, ly khai khỏi Thẩm Vũ Âm, một trận gió thổi qua, thân thể Thẩm Vũ Âm khẽ run lên, thì ra, khi anh ấy không còn ám áp sẽ lạnh lùng như vậy.

Cây gậy trúc cũng cảm thấy một hồi lạnh sống lưng, cậu ngừng đầu, trên khuôn mặt Kính Nguyệt Sâm vẫn là biểu hiện ôn hòa đầy đạm mạc xa cách, khoe môi tự nhiên cong lên, dường như trời sinh đã luôn cười như vậy, nhưng, cũng là trời sinh lạnh lùng.

“A, không có, không có, Sâm học trưởng, tôi chỉ vừa mới đi ngang qua.” Cậu gái đầu, dường như chỉ cần đứng trước mặt anh ta, sẽ có một loại cảm giác mình thấp kém hơn, anh ta là vương, còn cậu là bình dân, một thân đồng phục bạch sắc đã phân chia ra thân phận cách xa nhau của hai người, tựa như bầu trời cùng mặt đất, một là mây trắng trên cao, một là bùn đen dưới đất, một cao quý ưu nhã, một thấp kém tầm thường.

“Vậy, chỗ này tặng cho cậu, chúng tôi đi trước.” Trên mặt Kính Nguyệt Sâm vẫn là một vòng nhân nhật không nhìn rõ vui buồn, xoay người, dường như cố ý, kéo Thẩm Vũ Âm lại gần, thân thể Thẩm Vũ Âm cứng lại, trên mặt rất nhanh lại hiện lên hai răng hồng nhật.

Cô khẽ liếc nhìn Kính Nguyệt Sâm, chỉ thấy được hàng lông mi dày đậm, đôi mắt sáng trong như một vì sao, thần bí lại mang theo khoảng cách cô không tài nào xuyên thấu qua được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 58: Trường học

Không sao cả, cô sẽ từng bước từng bước lại gần anh.

Kính Nguyệt Sâm ngược mắt, dư quang lướt qua gốc cây kia, thân thể lộ bên ngoài khẽ co rút lại, môi cậu cũng khẽ cong lên.

Để lại cây gậy trúc ngậy ngốc đứng tại chỗ, sừng sờ, ngăn người nhìn theo bóng lưng của họ đi xa, ngay cả nửa câu cũng không dám nói.

Dư Châu đi ra, trực tiếp vòng qua người nam sinh kia, trong lúc đó, cô quay đầu nhìn, thấy anh ta vẫn là bộ dáng thất thần đó.

“Anh có thể tiếp tục đứng ở chỗ này, nhưng, nếu anh muốn tìm được điều mình muốn thì không phải cứ đợi là có được.” Cô nói xong, nghiêng người đi, so với trước kia thân mình đã gầy đi, nhưng vẫn cực kì béo.

Cây gậy trúc lại sừng sột, lời cô ta vừa nói, dường như đang an ủi cậu, chỉ là có khả năng này sao? Dư Châu là một bao cô háo sắc, sao có thể tốt bụng như vậy được chứ, cô ta nhất định đang có âm mưu hại Tiểu Âm, cho nên, cậu chắc chắn phải ngăn cô ta lại, phải bảo vệ Tiểu Âm, mà cậu ta dường như đã quên, có ít người cần cần sự bảo vệ đó.

Dư Châu nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy khoe miệng cong lên của cậu ta, người này, lại tự cho là đúng rồi. Trên đời này luôn có rất nhiều người như vậy. Không biết rõ sự thật, thực tế lại rất tàn khốc, sống trong mộng ảo đẹp đẽ nhưng rồi sẽ đến một ngày phải tỉnh lại thôi, mà cô không có thói quen đi mơ mộng hão huyền, cũng đã mất đi tư cách đó.

Hai mắt khẽ sụp xuống, cô lại ngược đầu lên, không biết khi nào mùa thu mới qua đi, có điều sau thu chính là mùa đông, cô cũng muốn đi sưu tầm một chút gì đó.

Không có ai cho cô cơ hội, chỉ có chính bản thân cô tự giành lấy.

Trường học vẫn như trước đây, mỗi ngày chứng kiến Dư Châu nâng thân thể mập mạp của mình đến, lột thân thể của mình về, thỉnh thoảng lại thấy Dư Châu đi dạo trong trường nhưng đã không còn ai dám trêu chọc gì trước mặt cô nữa, cô bây giờ, thay đổi, mồm miệng trở nên độc địa, tính cách cũng tàn bạo, chỉ cần dám giễu cợt trêu đùa cô, chắc chắn sẽ không nhận được kết quả tốt.

Cô trước kia là đồ ngốc, bây giờ là đồ ma nữ, có điều dù được xưng là gì cũng đều không phải ý tốt.

Cô cũng không quan tâm mình được gọi là gì sau lưng, bởi cô vốn không phải là người tốt, cô là một nữ lưu manh, còn là một lưu manh cực kì thành công, trước kia luôn được ăn uống thoải mái, bây giờ cái gì cô cũng không được ăn.

Trong phòng học, cô cầm bút, nhìn chỗ trống còn lại trên mặt giấy viết tên của một người, Kính Nguyệt Sâm, những chỗ bên cạnh đã được phủ kín bởi cái tên này.

Cô ngừng lại, cắn chặt đầu bút, quyết định bỏ đi, rồi lại không nỡ. Không nỡ gạt bỏ hết thấy về người như ánh mặt trời trong thâm tâm cô, nếu không còn ánh mặt trời đó, thế giới của cô chỉ còn bóng đêm không xua tan được.

“Các cậu nghe nói gì chưa, trong trường học xuất hiện ** rồi!” Không biết là ai nói, nhận được vô số tiếng kinh hô của nữ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 59: NỮ LƯU MANH

Không sao cả, cô sẽ từng bước từng bước lại gần anh.

Kính Nguyệt Sâm ngược mắt, dư quang lướt qua gốc cây kia, thân thể lộ bên ngoài khẽ co rụt lại, môi cậu cũng khẽ cong lên.

Để lại cây gậy trúc ngậy ngốc đứng tại chỗ, sững sờ, ngăn người nhìn theo bóng lưng của họ đi xa, ngay cả nửa câu cũng không dám nói.

Dư Châu đi ra, trực tiếp vòng qua người nam sinh kia, trong lúc đó, cô quay đầu nhìn, thấy anh ta vẫn là bộ dáng thất thần đó.

“Anh có thể tiếp tục đứng ở chỗ này, nhưng, nếu anh muốn tìm được điều mình muốn thì không phải cứ đợi là có được.” Cô nói xong, nghiêng người đi, so với trước kia thân mình đã gầy đi, nhưng vẫn cực kì béo.

Cây gậy trúc lại sững sờ, lời cô ta vừa nói, dường như đang an ủi cậu, chỉ là có khả năng này sao? Dư Châu là một bao cỏ háo sắc, sao có thể tốt bụng như vậy được chứ, cô ta nhất định đang có âm mưu hại Tiểu Âm, cho nên, cậu chắc chắn phải ngăn cô ta lại, phải bảo vệ Tiểu Âm, mà cậu ta dường như đã quên, có ít người cần sự bảo vệ đó.

Dư Châu nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy khoe miệng cong lên của cậu ta, người này, lại tự cho là đúng rồi. Trên đời này luôn có rất nhiều người như vậy. Không biết rõ sự thật, thực tế lại rất tàn khốc, sống trong mộng ảo đẹp đẽ nhưng rồi sẽ đến một ngày phải tỉnh lại thôi, mà cô không có thói quen đi mơ mộng hão huyền, cũng đã mất đi tư cách đó.

Hai mắt khẽ sụp xuống, cô lại ngược đầu lên, không biết khi nào mùa thu mới qua đi, có điều sau thu chính là mùa đông, cô cũng muốn đi sưu tầm một chút gì đó.

Không có ai cho cô cơ hội, chỉ có chính bản thân cô tự giành lấy.

Trường học vẫn như trước đây, mỗi ngày chứng kiến Dư Châu nâng thân thể mập mạp của mình đến, lột thân thể của mình về, thỉnh thoảng lại thấy Dư Châu đi dạo trong trường nhưng đã không còn ai dám trêu chọc gì trước mặt cô nữa, cô bây giờ, thay đổi, mồm miệng trở nên độc địa, tính cách cũng tàn bạo, chỉ cần dám giễu cợt trêu đùa cô, chắc chắn sẽ không nhận được kết quả tốt.

Cô trước kia là đồ ngốc, bây giờ là đồ ma nữ, có điều dù được xưng là gì cũng đều không phải ý tốt.

Cô cũng không quan tâm mình được gọi là gì sau lưng, bởi cô vốn không phải là người tốt, cô là một nữ lưu manh, còn là một lưu manh cực kì thành công, trước kia luôn được ăn uống thoải mái, bây giờ cái gì cô cũng không được ăn.

Trong phòng học, cô cầm bút, nhìn chỗ trống còn lại trên mặt giấy viết tên của một người, Kính Nguyệt Sâm, những chỗ bên cạnh đã được phủ kín bởi cái tên này.

Cô ngừng lại, cắn chặt đầu bút, quyết định bỏ đi, rồi lại không nỡ. Không nỡ gạt bỏ hết thấy về người như ánh mặt trời trong thâm tâm cô, nếu không còn ánh mặt trời đó, thế giới của cô chỉ còn bóng đêm không xua tan được.

“Các cậu nghe nói gì chưa, trong trường học xuất hiện ** rồi!” Không biết là ai nói, nhận được vô số tiếng kinh hô của nữ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.1 - Chương 60: Không cần phải tự em đi ra ngoài

Dư Dịch vươn tay nhẹ nhàng xoa bóp mặt cô, cái dạng này đáng yêu hơn nhiều, tuy vẫn rất béo nhưng bây giờ lại giống như đứa bé mũm mĩm, giống hệt Dư Châu đáng yêu ngày bé. Có điều, thực sự vẫn hơi mập.

“Đừng nghĩ nhiều, Châu Châu, là bọn họ cả ngày rảnh rỗi nghĩ lung tung.” Dư Dịch cảnh cáo liếc mắt nhìn hai bằng hữu, hai người bọn họ thật đúng là sẽ bỏ đá xuống giếng, trước kia thế, bây giờ lại càng thế. Cũng không nhìn lại con gái Dư gia nhà bọn họ cần đi làm sắc lang sao, béo thì sao, bọn họ không cảm thấy như bây giờ rất đáng yêu sao?

“Châu Châu, từ nay về sau không được đi ra ngoài một mình nữa.” Dư Dịch thở dài, hiện tại tất cả nữ sinh đều cảm thấy bất an, bất kể có đẹp hay không đều vậy, dù sao bây giờ cũng nên kết thành đội mà đi, nghe nói sắc lang vườn trường chỉ ra tay với nữ sinh đi một mình.

Dư Châu không tình nguyện liếc Dư Dịch: “Anh, anh cho rằng em còn chửa đủ an toàn sao? Hay anh cảm thấy ánh mắt người khác cũng kém như vậy, đã tự xưng là sắc lang, nếu ngay cả sự phân biệt cơ bản để làm sói cũng không làm nổi thì không bằng đi làm chó Husky đi.”

Cô nói xong, đi thẳng qua bọn họ, nhưng lại có thể nghe được tiếng cười như sấm từ đằng sau, quả thực, vẻ ngoài lớn lên của cô rất an toàn, bằng vào

cái bộ dạng này, nếu thực sự là sắc lang tuyệt đối sẽ bỏ qua.

Chuông vang học cất lên, một ngày này rốt cuộc đã xong, kì thật, cuộc sống như vậy so với trước kia đã thoải mái hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng làm cho cô cảm thấy hơi nhàm chán, cuộc sống mỗi ngày đều bình lặng mà trôi qua, quá lâu, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Nheo nhéo thịt trên mặt chính mình, đã gầy đi một chút.

Cô cảm lấy cặp sách đứng dậy, vài nữ sinh bên cạnh gầy như tượng gỗ mặt trắng không còn chút máu nhìn sang, dường như chỉ cần cô đi tới, các cô ấy sẽ tông cửa chạy thẳng ra ngoài.

Ra khỏi phòng học, có mấy người vừa thấy cô liền tự động tránh sang nhường cho cô một con đường, kì thật, cảm giác làm lưu manh cũng không quá tệ, ví dụ như, thang máy lớn như vậy lại chỉ có mình cô đi, cô vốn đã béo, nếu như còn phải chen chúc xuống không biết sẽ bị chèn thành cái dạng gì nữa.

Bây giờ, chỉ có mình cô đi, những người khác chỉ ngược nhìn cho đến tầng một, cô quay đầu lại, bọn họ mới bắt đầu chen chúc vào sau cô, giống như sợ giẫm phải mình, đi lại cực kì cẩn thận chú ý.

Đặt túi xách trên vai, cô mỉm cười, nhanh chóng dời đi, bước đi vẫn có chút khó khăn nhưng đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong trường học, có rất ít nữ sinh đi lại một mình, toàn kết thành một đội quân, chỉ có mình cô, dựa theo bước chân của chính mình mà đi, sắc lang chường mắt cô mà cô cũng không sợ.

Tiếp tục đi về phía trước, hôm nay quả thực rất ít người, thời điểm mới tan học thường hoạt động các câu lạc bộ, cô cũng không biết mình muốn tham gia câu lạc bộ nào, giả như câu lạc bộ Judo, bên trong xác thực đều là những người béo nhưng cô cũng không muốn đi so sánh họ với bản thân mình, bởi vì, bọn họ không béo bằng cô.

Cái trường học này, cô béo thứ hai, không ai dám ngồi lên vị trí thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 61: Phải cứu mạng người

Cô chợt đứng lại, cảm thấy có một loại khí tức kì quái, quay đầu, cô nhìn thấy một màu bạch sắc vụt qua, hai mắt hơi nheo lại, cô ném bọc sách của mình xuống, đuổi theo, vượt qua một số người, lại không nhanh hơn dữ liệu của cô, có điều, dường như người đó cũng cố ý chậm lại đợi cô, thân hình chợt lóe rồi biến mất, nếu như là cô lúc trước chắn chắn đã nhanh chóng đuổi kịp, nhưng bây giờ cực kì khó khăn, nâng được thân thể hơn trăm cân này, đừng nói chạy, chỉ cần đi thôi cũng đã mệt muốn chết rồi.

Mây cau lại, cô đuổi theo không nghỉ, cho đến khi mất dấu, xem xét một chút, đã không còn thấy bóng người kia, người đó phát hiện ra cô, cho nên, không thấy nữa.

Có điều, nơi này là chỗ nào vậy, bốn phía không có chút cây cối hay bóng người nào cả, xoay người, phía sau cô là kho hàng bỏ hoang, cực kỳ vắng vẻ, bốn phía tĩnh mịch, khác xa so với khu vực trường học, lúc này như vùng đất bị lãng quên.

Cô đi tới kho hàng, trên đó có một chiếc khóa rất lớn, duỗi ngón tay ra, cô xem xét chiếc khóa kia, cúi đầu nhìn, trên tay không dính chút tro bụi nào, như vậy có thể khẳng định, trước đây không lâu có người động đến ổ khóa này.

Hai mắt nheo lại, cô không rõ, rốt cuộc là ai dẫn cô đến đây.

“Cứu mạng, có ai không...”

Trong kho hàng không ngừng truyền đến âm thanh cứu mạng, cô dán sát tai vào bên cửa lớn.

“Cứu mạng, có ai không, làm ơn cứu tôi ra khỏi đây!”

Thật sự, bên trong quả thực có người, cô cũng không phải người thích nhúng mũi vào việc người khác nhưng tình huống thế này, cô cũng không có lựa chọn nào khác, cô nâng khóa lên, nhìn hồi lâu, mới từ từ tháo xuống một kẹp tóc, những thứ này là mang theo thói quen, đương nhiên có chỗ hữu dụng, cô kéo kẹp tóc ra, cắm vào trong ổ khóa, nâng bên trong lên lên xuống xuống cho đến khi tách một tiếng, khóa kia mở ra, nửa điểm hư hại cũng không có.

Nữ lưu manh tình Thiên Phù, thật ra cũng là một cao thủ mở khóa, chỉ cần cô thích, bất kể là kết bảo hiểm nào cũng có thể mở được, vặn lại chiếc kẹp tóc, cô kéo vòng xích sắt to đại ra, đẩy cửa bước vào, thận trọng bước từng bước vào bên trong, một mùi hương âm mốc thoang thoảng.

Đôi mày rậm của cô nhíu chặt, lấy tay quạt quạt trước mũi xua tan không khí, nơi này dường như đã lâu không có ai tới, muốn nghe thấy thật khó.

Ánh sáng từ cửa lớn chiếu vào, thấy được một ít bàn ghế đã cũ, xem ra đây là chỗ đặt đồ bỏ đi của nhà trường.

“Cứu mạng a.” Âm thanh bây giờ cũng rõ ràng hơn, cửa mở ra, cô đi tiếp vào.

Mà tại nơi không ai thấy, sau khi cô bước vào, một người con trai mang mặt nạ màu bạc đứng lặng đó, môi căng lại, đầu vai có cài sợi tóc bay tán loạn.

“Sao lại là cô ấy?” Cậu thi thảo tự nói, âm thanh vang lên đặc biệt trầm thấp.

Xoay người, góc áo lộ ra màu xanh dương nhạt, sau đó biến mất.

Dur Châu cũng không nghĩ ra thân thể béo của mình có thể bị cửa chặn lại, thật vất vả mới đi được đến chỗ âm thanh hô cứu kia, người đó còn thỉnh thoảng ho khan, cho đến khi nhìn thấy một đạo ánh sáng trên đầu mới dám ngẩng đầu lên, có điều, nhìn thấy một thân thể khổng lồ đang không ngừng đến gần mình.

“A, lưu manh a...” Âm thanh hốt hoảng, cũng làm dậy lên mấy tầng bụi đã đóng ở đây từ lâu, Dur Châu che mũi lại, lạnh nhạt nhìn người ngồi dưới đất kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 62: SAO LẠI LÀ CÔ

Người này, đã lâu không gặp, bây giờ lại bị giam ở đây.

Không phải tên này nghĩ cô muốn làm nữ mập cứu anh hùng chứ, có điều, ngoại hình của anh ta một chút cũng không quan hệ được với từ anh hùng, người gầy như cây gậy trúc, gió khê thổi thổi cũng ngã xuống mất.

“Sao lại là cô?” Cậu ta cuối cùng cũng nhìn rõ người đứng trước mặt mình, thân thể mập mập kia, dáng người trên dưới tròn xoe kia, hai mắt híp lại sẽ thành một đường chỉ mảnh kia, cùng từ xinh đẹp có quan hệ xa cách một vạn tám nghìn dặm kia, nhìn về ngoài khác biệt đó, khiến cho mặt hấn hết hồng lại thành trắng bệch cuối cùng lại thành một mảnh đỏ bừng. Sắc mặt không ngừng biến đổi giống như cái bảng pha màu.

Lần đầu tiên Dur Châu được chứng kiến sắc mặt một người thay đổi nhanh như vậy, cô khoanh hai tay lại trước ngực, nhàm chán nhìn nam sinh dưới đất kia.

“Sao lại không thể là tôi?” Cô hỏi lại, giọng điệu cực kì lạnh lùng, nghe không chút tình cảm nào.

“A, cô là sắc lang.” Cây gậy trúc che hai tay bảo vệ trước ngực mình, môi khô nứt run rẩy, toàn thân cũng không ngừng lẩy bẩy.

“Ta sẽ không để ngươi được như ý, đồ sắc lang, Trình Vũ ta thà chết cũng không khuất phục.” Ngón tay dài nắm thật chặt thân thể siết lấy bộ đồng phục bình dân càng khiến thân thể cao gầy thêm phần yếu đuối.

Sắc lang, cô còn chưa thềm làm gì với anh ta đâu đã bị nhận định là lang rồi, cô cũng chưa đói khát loại nào cũng ăn đâu, như tên gậy trúc này hả, có cho cô cũng không cần nhé.

Cô bước lại gần, cây gậy trúc Trình Vũ lại rúc vào tường, bộ dáng đáng thương, biểu hiện như vậy thật giống con gái bị lưu manh sàm sỡ vậy, chỉ có điều, rõ ràng hấn là con trai, là một tên người con trai hàng thật giá thật.

“Cô không được đến đây.” Trình Vũ lớn tiếng hét, “Tôi... tôi vẫn còn là một xử nam.”

Sao cậu lại gặp phải chuyện như vậy chứ, tại sao lại là cậu, lại còn là một kẻ béo ngốc đê nũ, hơn nữa, cậu vẫn còn là một xử nam

Dur Châu đi đến trước mặt, đá đá chân Trình Vũ: “Tôi không có hứng thú đối với anh, đương nhiên, cũng không thích xử nam. Mau đi đi, cửa đã mở rồi.”

Trình Vũ nghe xong, sững sốt một chút, cũng nhìn ra được khinh thường nhàn nhạt trên mặt cô, lúc này mới giật mình phát hiện cậu nghĩ sai rồi, nữ nhân béo này tuyệt đối không có ý nghĩ gì với mình, chỉ là nếu thực sự cô ta dám làm gì cậu nhất định sẽ lấy cái chết để bảo toàn trong sạch.

Nghĩ tới đây, cậu mới nhớ lại vấn đề trọng yếu nhất, hình như lúc cậu đi đến chỗ này thì bị người đá một cước vào mông ngã xuống đây, đến bây giờ mông cậu vẫn còn đau, không biết có sưng lên không nữa.

Dur, cậu vừa định mở miệng nói chuyện này, phía bên kia lại truyền đến âm thanh cửa bị mở ra, ánh sáng rất nhanh truyền đến chỗ này, Dur Châu nhanh chóng ngồi thụp xuống bên cạnh Trình Vũ, Trình Vũ vừa định nói đã bị Dur Châu bịt miệng lại.

Q.1 - Chương 63: Sắc lang xuất hiện

EDITOR: KINH THUẾ

“Nếu như không muốn chết thì cầm mồm lại.” Cô lạnh giọng cảnh cáo, Trình Vũ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đóng miệng vào, thật ra là cậu sợ chết.

Mẹ ơi, cậu không sợ, không ngừng dùng sức gật đầu, lại không có chút tiền đồ nhích tới gần Dư Châu một chút, muốn tìm cảm giác an toàn cạnh người cô, cậu thừa nhận, cậu thực sự không có tiền đồ, bình thường đều không cho cô xem sắc mặt tốt. Bây giờ gặp chuyện lại muốn cô bảo vệ mình, bị người khác biết được, thật sự là đủ mất mặt.

Có điều so với mất mạng thì mất mặt có là gì.

Vì vậy, hiện tại mạng nhỏ quan trọng hơn.

Dư Châu thả tay che miệng Trình Vũ ra, xem ra tên con trai này cũng không phải cực kỳ ngu ngốc, hai mắt cô gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, thân thể căng thẳng tốt độ, mà Trình Vũ khẽ nắm lấy quần áo của Dư Châu, toàn thân không ngừng run lên, phải biết rằng, trong nhà kho lúc này không có bất kỳ âm thanh nào, phía trước lại không ngừng truyền đến tiếng bước chân, nói ra, chính là cực kì đáng sợ. Là người cũng đáng sợ, đương nhiên cũng là sợ quỷ nữa.

Cậu cảm thấy hai hàm răng của mình đều đang run lên, vì vậy cậu lập tức bịt chặt miệng lại sợ rằng mình sẽ kêu lên. Cậu sợ chính bản thân không nhận được.

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, giống như tiếng tim đập ngày càng dồn dập, Trình Vũ bịt chặt miệng hơn nữa, sợ hãi mình không để ý đã kêu lên, thân kinh yếu ớt của cậu quả thực không chịu được quá nhiều tra tấn, mẹ ơi, đời cậu còn chưa từng gặp phải nhiều chuyện như vậy, nhiều lần cậu thật sự muốn ngất đi cho xong, cậu quả thực không chịu nổi mà, thật sự không chịu được.

Thì ra tên sắc lang này không chỉ thích con gái mà còn yêu mến cả con trai, nghĩ tới đây, cảm giác tim gan như bị một bàn tay nhỏ túm chặt lấy, thật sự cực kì đáng sợ.

Cậu vùng trộm liếc nhìn Dư Châu, vẫn là khuôn mặt toàn thịt, hai mắt híp thành một khe nhỏ, so với quá khứ đã to hơn chút, trên mặt thịt cũng đã ít đi, ánh sáng chiếu qua khe cửa lên khuôn mặt cô, cực kì trầm tĩnh an ổn.

Tiếng bước chân từng bước, lại gần. Dư Châu chớp hai mắt, chắc chắn đây là giày đế bằng, cô đột nhiên vươn tay, đẩy Trình Vũ gọn sang một bên, chỗ đó, là một khoảng tối đen, mà Trình Vũ nhanh nhay một câu cũng không nói, tuy rằng cậu nhất gan nhưng trí nhớ thì không quá tệ, cậu vẫn nhớ kỹ câu cô nói, cũng làm theo câu nói kia, không muốn chết thì đừng lên tiếng, chỉ là cái mông đau lại phải chịu thêm thương tổn, đau đến khóc thét mất.

Cậu dùng tay vuốt sạch mặt, thật ra, dù con trai có khóc một chút, cũng không phải tội. Có điều, bây giờ cậu không dám khóc. Chỉ sợ nước mắt nhỏ xuống mặt đất sẽ gây ra tiếng động, như vậy cậu nhất định sẽ xong rồi.

Tiếng bước chân lại càng gần hơn nữa, dáng người không cao lấm hiện ra, hơi mập một chút, có điều, so với Dư Châu vẫn là không thể.

“Hắc, hắc.” Âm thanh như từ địa ngục tới, trong kho hàng cực kỳ yên tĩnh này càng thêm phần ma quái.

“Tiểu mỹ nhân của ta, có nhớ ta hay không?” Hắn đến gần, trong bóng tối, nhìn thấy một chiếc bóng, đúng là chỗ hắn đã để tiểu mỹ nhân, thật đúng là ngoan.

Cậu tiểu mỹ nhân kia, khiến Trình Vũ ói ra một ngụm khí, may mắn cậu đã che miệng lại, nếu không thực sự nhò ra cái gì đó rồi. Rõ ràng đang lạnh hết sống lưng, trên tay cậu lại nổi từng mảng da gà.

Cậu lui vào góc tường, mới hiểu ra vì sao Dư Châu muốn đẩy cậu vào chỗ này, hóa ra, ánh sáng không chiếu đến, trừ bỏ chỗ này của cậu, những chỗ khác đều có thể mơ hồ nhìn thấy chút, chỉ có chỗ này, một mảnh đen kịt, trừ màu đen ra không thấy cái gì cả.

Thế này, cô ấy đang bảo vệ cậu sao, có điều, vì sao chứ, cho đến bây giờ cậu cũng chưa từng đối xử tốt với cô ấy, lại còn cực chán ghét, cô vì cái gì phải cứu cậu, thậm chí còn thay thế cho cậu?

Q.1 - Chương 64: Cô hy sinh

Ánh mắt của cậu đã chưa xót, tuy nhiên cậu biết rõ bây giờ không phải lúc yếu lòng, chỉ là, cậu thực sự không nhìn được, cậu một người con trai, lại để cho một cô gái thay mình đi đối mặt với nguy hiểm, thực sự là không có chút tiền đồ nào mà.

Có điều, cậu vừa định đứng lên, lại bất gặp ánh mắt cảnh cáo của Dư Châu, đành ủy khuất ngậm miệng lại, thật ra cậu cũng rất ủy khuất mà.

Cậu đành phải nghe lời nép sát vào bức tường, sau đó duỗi ngón tay, về những vòng tròn trên mặt đất, sắc lang chết tiệt, nguyên rửa mày đi nhà cầu thì té trong đó, uống nước cũng bị mắc họng, nguyên rửa mày cả đời mua mì ăn liền không có gói gia vị, úp nước mì đều là nước lạnh.

“Ồ, làn da trơn mịn làm sao, đúng là cực phẩm trong con gái mà, chỉ cần sờ thôi cũng cảm thấy tuyệt rồi, cái đùi vừa mịn vừa trắng này, thật không thể nhìn nổi nữa mà...”

Chỉ nói thôi cũng cảm giác được khoe miệng tên khốn đó đang chảy nước miếng ghê tởm.

“Vị tiên sinh này, thỉnh không cần sờ cánh tay của ta nữa.” Trong lúc đó, giữa khoảng không đen tối câu nói đó vang lên vô cùng mát mẻ, giống như gió đông bắc thổi qua, làm cho người nghe cảm thấy rùng cả mình.

Ngón tay tên kia cũng run rẩy.

Trình Vũ nghe được phịch một tiếng, sau đó lại rầm bịch một tiếng, cuối cùng là tiếng loảng xoảng va phải đồ dưới đất sau đó là khoảng không của sự tĩnh lặng.

“Sắc lang khôn kiếp, thả cô ấy ra.” Cậu chưa bao giờ bất chấp như vậy, lúc này, máu anh hùng chảy dọc toàn thân cậu, sôi trào, khiến cho dừng khi chưa bao giờ lấy ra dùng cũng phát huy được.

Có điều, lại không có ai đáp lại cậu.

Trong bóng tối, cậu cũng không nhìn được rõ, chỉ cố gắng mở to hai mắt, thân thể gầy gò đứng lên, so với trước lại càng thêm phần thiếu não.

“Dư Châu, Dư Châu. Tôi thật xin lỗi cậu...” Không có âm thanh nào, như vậy, Dư Châu đã, mất, chết, treo, thăng thiên rồi...

Đều do cậu không tốt, là một người đàn ông lại để cho một người con gái đến cứu thậm chí phải hy sinh tính mạng quý giá của mình, vậy mà trước kia cậu còn chưa từng ăn nói dễ nghe với người đó, cậu chính là một tội nhân mà, còn là một tội nhân tội ác thiên cổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 65: Chết cực thảm.

“Dư Châu, cô chết thật thảm mà.” Cậu gần như khóc rống lên, hơn nữa càng khóc lại càng thê lương, trong kho hàng yên tĩnh chỉ có tiếng khóc của cậu, thậm chí đã đạt đến trình độ gào khóc thảm thiết.

Chỉ còn mình cậu, vậy càng chứng minh được, Dư Châu cùng tên sắc lang kia đã đồng quy vu tận rồi, cô chính là anh hùng của trường học cũng là anh hùng của cậu.

“Ồ, Dư Châu...” Một tiếng lại một tiếng.

“Đù rồi, tôi còn chưa có chết, anh tiếp tục rửa tôi thử xem” Thanh âm mang theo nín nhịn đã lâu, cực kì không có kiên nhẫn.

Dư Châu, con mắt Trình Vũ mở to, ánh sáng như chột bùng lên trong mắt cậu, so với trước kia dễ nhìn hơn rất nhiều, thật ra trừ vóc người cao gầy bên ngoài, cả người cậu cũng không biến hóa thêm gì.

Cô không chết, nước mắt cậu cứ như vậy đọng ở khóe mắt, sau đó nhanh chóng biến mất, lau qua mặt của mình, lại ngập ngừng muốn nói.

Rầm một tiếng, cánh cửa kho hàng đổ xuống, Trình Vũ bất ngờ nheo mắt lại, ở trong bóng tối quá lâu đột nhiên gặp ánh sáng mạnh nhất thời khiến cậu không thích nghi được.

“Ồ, trong này đúng là có chuyện hay mà, dường như chúng ta đã bỏ lỡ rồi.” Một âm thanh cực kì trong trẻo truyền đến, Trình Vũ ngẩng đầu, nhìn theo

ánh sáng, có thể thấy rõ những bộ quần áo bạch sắc quý tộc.

Mấy người đứng đó tuy khí chất bất đồng nhưng đều rất anh tuấn. Những người này, trong trường học này có ai lại không biết, Đan Gia Dật, Dư Dịch, Tà Tư Viêm.

Sao bọn họ tới đây. Cậu không hiểu chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ lại, quay đầu nhìn, miệng cậu há hốc, mắt mở lớn trùng trùng.

“Các anh đến xem diễn trò?” Khóe môi cô hạ xuống, thả lỏng chân mình, khí lực và trọng lượng quả nhiên có quan hệ trực tiếp, thân thịt này muốn đánh ai cũng đủ khí lực.

So với cô trước kia, vẫn còn có thể đánh, tuy hơi béo nhưng cũng khá linh hoạt rồi. Cô bước nhẹ đứng lên, đi đến chỗ Dư Dịch bên kia, trên mặt đất còn một người đàn ông đang nằm yên không cử động.

“Ồ...” Hắn chỉ khẽ rên được như vậy, miệng lệch méo xệch nửa câu cũng không nói được.

Dư Dịch nhẹ nhàng xoa tóc Dư Châu, “Em có biết như vậy rất nguy hiểm không, hành vi thế này sau này không được tái lập nữa.” Ngữ khí của anh mang theo không đồng ý, ánh mắt lạnh lùng đảo qua người đàn ông còn gầy dựa trên đất, có điều, cũng không biết Dư Châu dùng biện pháp gì, khiến cho hắn chỉ có thể

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 66: Bộ dáng rất an toàn.

“Bộ dáng em rất an toàn.” Dư Châu nhưn mảy, trước kia cũng chưa từng lo lắng cho bản thân, bởi vì cô có đầy đủ năng lực bảo vệ tốt được cho chính mình, chỉ có bắt nạt người khác, người khác đừng mơ động được vào một sợi tóc của cô. Mà bây giờ, càng vậy, bởi vì, tướng mạo của cô vô cùng an toàn.

Lời nói của cô vô tâm lại khiến trong lòng mấy người con trai bọn học có cảm giác kì quái.

Dư Dịch đau lòng nhìn cô, trước kia cái gì Dư Châu cũng không biết, bây giờ lớn rồi lại cảm thấy thật đau lòng. Cuối cùng cô cũng đã trải nghiệm

Gia Dật thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm trang nhìn Dư Châu, thay đổi, thật sự làm cho người khác phải rửa mắt mà nhìn, bây giờ, cả người cô ấy như được ánh sáng chiếu rọi, không cách nào ngăn cản được, tuy vẫn rất béo, cả người cũng không có thay đổi gì nhiều nhưng lại khiến người khác có cảm giác, bên trong đã không còn như xưa.

Thay da đổi thịt, chính là như vậy.

Mà cậu đang chờ mong ngày cô phá kén thành bướm, chắc chắn, trong chớp mắt đó, có lẽ sẽ khiến mọi người kinh tâm động phách mà ngược nhìn.

Tà Tư Viêm suy ngẫm nhìn chăm chăm hai bên sườn mặt của Dư Châu, khóe môi khẽ cười đến cả bản thân cũng không chú ý, dường như chỉ có thể dùng từ sạch sẽ để hình dung.

Trình Vũ cuối cùng cũng ngậm được miệng lại, cả ngón tay cũng rung động, cuối cùng nắm chặt lại.

Cậu đứng lên, nhìn Dư Châu giờ đã không có ai sánh bằng.

“Dư Châu, từ nay về sau, cậu chính là lão đại của tôi.” Cậu lau mồ hôi của mình, mạng cậu là do cô cứu, cho nên, từ nay về sau, cậu chắc chắn sẽ đuổi theo cô, bởi vì, cô rất dũng cảm, so với bất kì cô gái nào cậu từng gặp đều dũng cảm hơn, mặc kệ trước kia cô đã đối xử với cậu thế nào, hay đã từng làm cái gì, trong nháy mắt vừa rồi, tất cả đều đã tan thành mây khói, từ nay, cậu sẽ hết mực trung thành, lấy kính nể cô làm mục tiêu cao nhất.

Cô rất béo, nhưng lần đầu tiên cậu cảm thấy, cô béo như vậy cũng rất đáng yêu.

Trên mặt Dư Châu hiện lên ba đường hắc tuyến.

“Không cần, tôi không cần người hầu, lại càng chán ghét cái đuôi theo sau.” Cô từ chối hoàn toàn triệt để, cô trước kia cũng có rất nhiều tiểu đệ, nhưng bây giờ không như trước kia, cô không muốn làm Tiểu Mộng nữa, làm Dư Châu rất tốt.

“Tôi cũng không phải vì cứu cậu mà đến.” Nói xong, cô thân nhiên liếc nhìn cậu ta, sau đó mới nhìn kẻ vẫn nằm co quắp trên mặt đất kia, “Chỉ là muốn xem sắc lang trường học rốt cuộc là kẻ nào thôi?”

“Có điều thấy rồi mới biết được cái gì là nghe danh không bằng gặp mặt, thật khiến tôi thất vọng, thì ra, cũng chỉ có đức hạnh như vậy, thật đúng là hạ thấp tôi mà, dám dùng tên ngu ngốc này so sánh với tôi.”

Cô nói xong, trực tiếp đi ra ngoài, mùi trong kho hàng này thật khó chịu, không khí bên ngoài tự nhiên mới tốt nhất, cô cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, thật quá nhàm chán mà.

Đây là sắc lang đã bị đồn đại cao gần bằng trời rồi, bất quá cũng chỉ như thế mà thôi.

Cô đi ra ngoài, hóa ra bên ngoài trời đã gần tối, hôm nay dường như trời tối nhanh hơn.

Chỉ là, cô khoanh hai tay trước ngực dựa vào trên tường, vẫn không giải thích được, lúc đầu, cô chỉ định xem người kia là ai, là cố ý, hay vô tình dẫn cô tới đây.

Rốt cuộc hẳn có mục đích gì, cô hoàn toàn không đoán được.

Cô tựa đầu trên tường, bên trong còn có tên kia, mấy người bọn họ chắc sẽ xử lý tốt được, sở dĩ vẫn đứng chỗ này chờ, chỉ là bởi vì, Dư Dịch là anh trai của cô.

Những người khác mà nói, vẫn chỉ người là mà thôi.

Hai mắt nhắm nghiền lại, cô cũng không để ý thấy cách đó không xa, một người con trai trẻ tuổi nhìn chằm chằm trong kho hàng, quay đầu đi, đôi môi cực kì đầy đặn nhếch lên, trên mặt hẳn là một mặt nạ màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 67: Cô không cần người hầu.

Có lẽ là cô nghe nhầm.

Yên lặng tựa trên tường, cô nghe tiếng gió không ngừng thổi lao xao, ngắm nhìn lá cây chao lượn sau đó đáp xuống mặt đất, không lâu sau mọi người đi ra ngoài, chắc chắn, bọn họ đã thu dọn tốt, tất nhiên không cần cô.

Mà Trình Vũ tên gây như gây trúc kia hai mắt lại phát sáng nhìn cô, giống như bình thường nhìn thấy vàng, chỉ kém chạy tới trước mặt cô chảy nước miếng.

Cô không muốn tiếp tục làm lưu manh, nên không cần tiểu đệ.

Đội khi Dư Dịch ra, trong này đã không còn chút quan hệ gì với cô nữa, cho nên, tiếp theo cô có thể về nhà, lấy tay xoa nhẹ mặt, trên mặt dường như vẫn còn hơi thở tên sắc lang kia phả ra, lông mày nhíu chặt lại, cô chà chà cánh tay của mình, quả nhiên là thô to vô cùng giống đùi. Hừ, cũng may cho tên kia không nói thành giống như chân gì đó nếu không hẳn tuyệt đối không đơn giản là bị cô đánh cho lệch miệng đâu.

Bước đi thật nhanh, thân thể công kênh trong quá khứ đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhìn qua thịt thừa trên người cô cũng giảm đi chút ít. Có điều, quãng thời gian giảm béo này thật sự quá tàn khốc, cực cực kì tàn khốc, nhưng cô sẽ chịu đựng được. Nhiều chuyện đã xảy ra, cô vượt qua được cho nên, chuyện như vậy với cô mà nói, có lẽ rất khó khăn nhưng cũng không khiến cô bị quan hay tuyệt vọng.

Cả đám khề liếc nhìn nhau, trong mắt đều có tư tâm riêng, đương nhiên còn có một cây gây trúc theo sau bọn họ, không ngừng kêu lớn lao đại.

Cậu ta muốn làm tiểu đệ, nhưng cũng phải xem người ta có nguyện ý hay không.

Về nhà, Dư Châu vẫn chạy trong sân trước nhà, mỗi ngày đều kiên trì tập luyện, lau qua trán mình, toàn là mồ hôi, cô ngừng lại, hô hấp dồn dập, cô ngẩng đầu, thấy Dư Dịch đang đứng ở lan can tầng hai nhìn xuống, Dư Dịch yên lặng đứng trong lan can màu trắng, nghiêng nửa người ra, mỉm cười với cô, ánh mắt ấm áp như ánh mặt trời chiếu xuống.

Cậu gio ngón tay cái với cô, đối với cô bây giờ hết sức bội phục, cậu chưa từng thấy một nữ sinh nào có thể được như cô, hao hết tâm lực đi hoàn thành một việc, cũng chưa gặp qua một người có nghị lực như vậy, điều này cần nghị lực cỡ nào chứ, còn cần nhiều hơn cả sự kiên cường.

Vậy mà cô có thể làm toàn bộ, thậm chí làm rất tốt, khiến cho tất cả mọi người đều phải rửa mắt lại mà nhìn, ngay cả Đan Gia Dật và Tả Tư Viêm trước đây cực kì chán ghét cô cũng phải thay đổi cách nhìn.

Một người bị tất cả mọi người chán ghét, khinh thường phải dùng cảm bao nhiêu, quyết tâm thế nào mới đi được đến bước này, đúng vậy, em gái của cậu không xinh đẹp, nhưng là đáng yêu đến mười phần, có lẽ cô sẽ không hơn được những cô gái xinh đẹp ngoài kia, nhưng tấm lòng của cô lại khiến cho người khác không khỏi muốn lại gần hơn.

Cậu có một em gái rất tuyệt vời, cô khiến cho cậu tự hào, đương nhiên cũng khiến cậu rất đau lòng. Em gái cậu từ nhỏ đều là bảo bối của mẹ, cho tới

bây giờ cũng chưa từng phải chịu qua cực khổ gì, cho nên tính cách cô vẫn luôn không lớn lên được, khiến cho rất nhiều người đều lợi dụng cô, chê cười cô, bây giờ, cô lớn lên rồi, cái phải đối mặt lại càng nhiều hơn.

Xoay người, quả nhiên cậu nhìn thấy người mẹ đặc biệt của mình đang lau nước mắt, cậu cười đầy bất đắc dĩ, không biết sao mẹ cậu có thể nhiều nước mắt như vậy, thật đúng là dư thừa nước mắt, cậu cũng thực sự không biết, cha cậu làm sao có thể chịu đựng được mẹ vậy.

Có nhiều khi ngay cả đứa con như cậu cũng khó mà chịu nổi.

Một người mẹ thích khóc, còn có một em gái ưa khóc cùng.

Có điều, bây giờ em gái đã không hay khóc nhưng mẹ cậu lại có thể khóc bù bằng số lượng hai người, nếu không như vậy mẹ cậu sẽ cảm thấy không đủ.

“Mẹ yêu Châu Châu mũm mĩm, xót thương cho nó, sao có thể bắt nó chịu khổ chứ?” Hai mắt tròn lên, cậu tôn kính mẹ, nhưng cũng không biết là ai cho con gái ăn thành như vậy chứ, bây giờ người khóc cũng là mẹ, nếu còn béo trở lại, vậy, người muốn khóc chính là cả nhà bọn họ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 68: Cô sẽ kiên trì

Dur Châu lắc lắc đầu, vòng thật xa vẫn có thể nghe rõ tiếng khóc của Hứa Nhu, tiếp tục chạy vòng nữa, cô mới ngừng lại, nhìn đồng hồ trên cổ tay, vừa tròn một giờ, mà Hứa Nhu cũng đã khóc suốt một giờ.

Cô đi vào trong nhà, tùy ý thay một bộ y phục, sau đó đi ra phòng khách, quả nhiên, mẹ cô vẫn đang lau nước mắt, trước mặt bà đã thả một đồng lớn khăn giấy, trách không được khăn giấy nhà cô dùng nhanh hết như vậy, hóa ra tất cả đều dùng chính vào việc lau nước mắt. Như thế này có tính là lãng phí không đây.

Một chén nước được đưa đến trước mặt Hứa Nhu, Hứa Nhu ngẩng đầu, thấy được khuôn mặt vẫn lấm tấm mồ hôi nhưng sắc mặt cực kì hồng hào, lộ ra vẻ khỏe mạnh.

Thật ra, nhìn con gái như vậy bà cũng vui mừng, nhưng bà vẫn rất đau lòng. Châu Châu bảo bối của bà từ trước đến nay chưa từng phải chịu qua khổ cực.

“Mẹ, nước đây ạ.” Cô cầm chén nước đặt vào lòng bàn tay Hứa Nhu, thời gian cũng chưa lâu nhưng câu gọi mẹ này dường như đã trở thành thói quen.

Cho đến bây giờ cô chưa từng được cảm nhận cái gì là tình thương của mẹ, nhưng người phụ nữ này đã cho cô biết toàn bộ điều đó, thì ra, tình thương của mẹ ấm áp như vậy, vô tư đến thế, chính là hạnh phúc biết bao. [Kinh/thue./dien/dan/lequydon](http://kinh/thue./dien/dan/lequydon)

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Dur Châu ngồi xuống sofa đối diện bà, đương nhiên là do cô phải ngồi ghé một mình, thân thể cô bây giờ ngồi đâu hồng đó, không thể không nói, đúng là một thân thể có sức phá hoại vô cùng tốt mà.

Hứa Nhu rút khăn giấy ra lau, tiếp tục lau nước mắt, “Châu Châu, nhìn con vât và như vậy, cho dù con béo hay gầy đều là bảo bối của mẹ, hơn nữa cha con cũng sẽ kiếm tiền, cho nên, con muốn phá bao nhiêu cái giường cũng được, không cần khiến bản thân khổ cực như vậy, cứ thế này, mẹ sẽ rất đau lòng.”

Cho dù con cái xấu hay đẹp, gầy hay béo đều không quan trọng, chỉ cần là con của mình, đều là máu thịt trong tim, chỉ hơi sơ sất, đều đã đau lòng muốn chết.

“Mẹ, không vât và mà.” Nhìn cái chén trong tay Hứa Nhu, phản chiếu lại thân hình cô vẫn là đáng vẻ mập mạp, nhìn kĩ cũng không gầy hơn bao nhiêu, nếu để ý kĩ sẽ thấy được, thân phận như vậy, gia thế bậc này, lại còn có thêm một người mẹ đáng yêu như vậy.

“Mẹ, có thể kiên trì làm chuyện mình muốn cho dù vât và cũng cảm thấy xứng đáng, con cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ là sau mỗi một lần kiên trì như vậy con lại cảm thấy vui sướng vô cùng. Một người có thể làm được rất nhiều chuyện nhưng đôi khi chỉ cần biết đủ trong một chuyện thôi.”

“Mẹ ơi, mẹ có cảm giác được không, thật ra đây cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc, cũng giống như mẹ có thể tùy ý khóc thỏa thích nhưng đối với rất nhiều người, những giọt nước mắt đó lại là thứ vô cùng xa xỉ, đây là bản năng của mỗi người cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.”

Cô nói xong, dường như nghĩ đến điều gì đó, khóe môi nhẹ nhàng cong lên mang theo ánh sáng nhân nhật, một chút dấu tích của đau thương lại tựa như xa như gần.

Hứa Nhu chậm rãi để khăn tay xuống, từ đôi mắt khóc đỏ như chú thỏ nhìn ra lại cảm thấy Dur Châu mang theo bóng dáng vô cùng quật cường.

“Châu Châu, con muốn kiên trì như vậy?” Bà xiết chặt khăn trong tay, đôi mắt nhìn chăm chú vào Dur Châu, bây giờ con đã lớn, tất nhiên chiều ngang đã

thể hiện rõ độ lớn này, nhưng bà vẫn luôn cảm thấy Dư Châu bây giờ, linh hồn đã khác lúc trước, nhưng nhìn kĩ lại khuôn mặt con bé, rõ ràng chính là con gái của bà.

Dư Châu nhìn ra hoài nghi trong mắt bà, còn có ý dò xét, nhưng rất nhanh đã được che giấu đi.

“Vâng.” Dư Châu gật đầu, không phải kiên trì mà cô nhất định phải cố gắng như vậy, dáng người như vậy, có nhiều chuyện cô muốn làm cũng không thể làm được.

“Châu Châu.” Hứa Nhu để chén nước trong tay xuống, nhẹ nhàng đặt một tay lên bờ vai Dư Châu, “Nếu con thấy mệt mỏi, có thể từ bỏ, thật ra mẹ thích đáng về mặt này của con hơn nhưng nếu là chuyện con muốn làm đến cùng vậy, mẹ sẽ luôn luôn ủng hộ con.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69: Cắm ghét người hầu

“Bởi vì, con là con gái của mẹ.” Cô nhắm hai mắt lại, không ai hay, một giọt nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống nơi khóe mắt cô, so với trước đây càng lớn hơn, trong suốt hơn.

Đúng vậy, cô là con gái của mẹ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, cô cũng là con gái của bố mẹ.

“Cám ơn mẹ.” Dư Châu nhìn Hứa Nhu, không rõ vì sao, cô luôn cảm thấy Hứa Nhu đã biết cái gì đấy, nhưng không để lộ ra mà thôi. Cô vẫn là con gái của bà, chính là nguyên nhân này sao?

Đứng dậy, thân thể béo tròn di chuyển, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, đã gầy bớt nên không còn bị kẹp ở cửa, đột nhiên cô quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Nhu ngăn người nhìn cốc nước trên tay, bên môi khẽ truyền ra tiếng thở dài.

Cũng không biết bà vì cái gì mà thờ dài, cô quay đầu đi, trở lại căn phòng của mình, vẫn là căn phòng công chúa màu hồng nhạt, nhưng cô cũng không phải công chúa, nằm thẳng trên chiếc giường lớn, gơ tay lên, cô nhìn thấy cổ tay mập mạp của mình, thật đúng là cơ thể đặc biệt.

Kính/thue/.dien'dan]]lequydon

Ngày thứ hai, cô đến trường như bình thường, có điều, dường như ánh mắt tất cả mọi người trong trường học nhìn cô lại thay đổi, ở cửa trường học còn đứng phải Đan Gia Dật, tên đó còn muốn dùng móng vuốt chạm vào mặt cô, có điều cô rất nhẹ nhàng tránh được, cô, không thích tiếp xúc thân thể với người khác.

Về phần Tà Tư Viêm cũng trở nên lễ phép hơn rất nhiều, có điều vẫn rất thân thiết gọi cô một tiếng Châu Châu, chỉ một tiếng Châu Châu thôi, khiến cho toàn bộ da gà da vịt gì đó nổi khắp người cô, cô tự biết mình có bao nhiêu sức quyến rũ, càng không ảo tưởng rằng, bọn họ sẽ đột nhiên trở thành những người yêu thầm cô.

“Lão đại.” Một cây gậy trúc đột nhiên đứng trước mặt Dư Châu, Dư Châu ngẩng đầu, “Anh có thể đứng tiến lại gần tôi như vậy được không?” Cô nhún mày, quét ánh mắt nhìn đám người bên cạnh đang nhìn chằm chằm bọn họ.

“Tại sao chứ lão đại?” Trình Vũ đã quyết từ nay về sau sẽ đi theo Dư Châu, cô thật quá lợi hại, cũng rất thông minh, lại đủ trượng nghĩa, hơn nữa còn là anh hùng trong mắt cậu, về phần Thẩm Vũ Âm lại là người cậu yêu, có điều Dư Châu càng làm cho người khác cảm thấy được khí khái hào hùng nhân nghĩa, có lẽ cô có thể biến cậu trở thành người hùng, như vậy, từ nay về sau Tiểu Âm có thể sẽ yêu mến cậu hơn.

“Thu hồi biểu tình ngu ngốc của anh lại, còn nữa cách xa tôi một chút.” Cái tên gậy trúc ngu ngốc này quá đơn thuần, nghĩ gì đều viết hết lên trên mặt cả, hơn nữa chỉ cần cô đứng cạnh cậu ta, không phải cô càng bị nói là béo sao.

Béo cùng gầy, so sánh hai người với nhau, không phải khiến người gầy càng gầy hơn sao, tất nhiên cô cũng càng béo hơn, tên này gầy như vậy, cô lại béo như thế, không phải biến anh ta thành bệ đài của cô sao?

“Thực xin lỗi, lão đại.” Vội vàng thu hồi lại khuôn mặt cười, sau cặp kính siêu dày ánh mắt Trình Vũ có chút xầu hổ, lão đại thật hung dữ, có điều như vậy cũng rất có sức quyến rũ.

“Châu Châu, nghe nói bên cạnh em có một người hầu nhỏ.” Dư Dịch nghiêng đầu, thanh âm cực kì dễ nghe, đám con gái bên cạnh đều đứng thẳng người ngó sang nhìn, người đẹp trai, âm thanh lại dễ nghe, trên đời này đúng là có những người rất được Thượng Đế chiếu cố nhiều mà, ví dụ người ngay trước mắt Dư Dịch đây.

Lông mày Dư Châu nhăn tít lại, cả mặt nhăn lại như bánh bao, đánh không đi, mắng không chạy, cô còn có thể như thế nào, cô cũng không quên đây là trường học, cũng không thể khiến cho tên đó ngã sấp xuống rồi một cước đạp khiến hắn không dậy nổi, người không phải dùng để đánh.

“Bạn học Dư Châu.” Sau lưng truyền đến âm thanh một nữ sinh, cô quay đầu lại, một bó hoa sắc sỡ được nhét vào trong tay cô.

“Bạn học Dư Châu, cậu chính là anh hùng của bọn tớ, cảm ơn cậu đã giúp mọi người tìm ra tên sắc lang trường học kia, sau này không cần nom nớp lo sợ hắn nữa.” Bên cạnh còn có rất nhiều người, thỉnh thoảng dùng sức gạt đầu đồng ý.

Dư Châu cúi đầu, nhìn bó hoa trong tay mình, sợ tóc rũ xuống che khuất nửa khuôn mặt, không nhìn ra được cô đang nghĩ cái gì, kích động, hưng phấn, khó hiểu, còn gì nữa cũng không thể nhìn được ra.

Cho đến nửa ngày sau, trong không khí truyền đến âm thanh hắt xì thật lớn.

Đó là một cái hắt xì thật lớn, khiến không khí khẩn trương bị rút đi không ít.

Sau đó không ngừng hắt xì, Dư Dịch vội vàng cầm bó hoa trong tay cô ném cho Đan Gia Dật bên cạnh, Gia Dật tiếp nhận bằng hai tay, ngửi một chút, đúng là rất thơm, có điều người nào đó hiển nhiên không có cách nào hưởng thụ.

“Thật xin lỗi, các vị bạn học, Dư Châu trời sinh bị dị ứng phấn hoa, mong mọi người thông cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 70: Thay ban

“Thì ra là như vậy, thật xin lỗi, bây giờ mới biết được, sau này sẽ không tặng lại.” Dư Châu bên cạnh không ngừng phẩy tay trước mũi, tay kia che miệng lại, đúng là thể chất dị ứng phấn hoa trời sinh.

Cô hắt xì không ngừng, nước mắt nước mũi thì nhau chảy ra.

Dùng sức chớp mắt, cho đến khi nước mắt đã tạm ngừng chảy ra, nhìn được bình thường, cô mới để ý bóng trắng cách đó không xa, người con trai ưu nhã tuấn mỹ đang đứng thẳng, gió không ngừng thổi qua tóc anh ta, dường như cuốn theo cả những cánh hoa trên mặt đất, sau đó từ từ biến mất, chỉ là vẫn để lại bóng dáng rực rỡ tươi đẹp kia.

Thả tay mình xuống, Dư Châu ngược nhìn anh ta, hai người cùng nhìn, trong mắt cô hiện rõ nỗi thống khổ, mà trong mắt anh lại là một mảnh nhẹ nhàng như nước.

“Sâm tử, sao cậu lại đến đây? Không đi theo Thẩm Vũ Âm của cậu sao?” Âm thanh Tả Tư Viêm đúng lúc vang lên, đám đông mới vừa rồi còn vây quanh anh hùng Dư Châu, nghe được hai chữ Sâm tử, thoáng cái hết lên.

“Oa, Sâm học trưởng, đẹp trai quá, cho tới bây giờ cũng chưa gặp ai đẹp trai như vậy.”

“Đúng vậy, buổi tối tôi nằm mơ cũng đều muốn mơ gặp được anh ấy.”

“Chính tôi chẳng những mơ thấy ảnh mà sáng ra còn phát hiện những vệt nước khả nghi, chính là do nước miếng biến thành.”

Dư Châu thần nhiên thu hồi tầm mắt, cũng bởi vậy mà bỏ qua chút dị sắc chột lóe lên trong mắt Kính Nguyệt Sâm.

Dien/dan-.-lequydon

Kính Nguyệt Sâm bước đến gần, từng bước vô cùng ưu nhã, cậu thoáng giơ tay lên, lập tức, phía dưới trở nên yên tĩnh, dường như đã thương lượng trước với nhau, trong trường học này, Kính Nguyệt Sâm như một vị vương tử, tất cả mọi người đối với cậu ta đều tự sinh ra một cảm giác kính sợ. Chuyện sắc lang trường học đã điều tra xong, cũng đã làm rõ, hơn nữa hắn cũng chưa kịp làm chuyện gì quá phận cho nên cũng chưa có nữ sinh nào bị thương tổn.

“Lần này, tôi muốn nói lời cảm ơn đối với...”

Nói đến đây cậu chuyển hướng nhìn Dư Châu vẫn luôn cúi đầu.

“Lúc này đây, tôi muốn cảm ơn bạn học Dư Châu, nhờ có cô ấy, chúng ta mới có thể nhanh chóng bắt được sắc lang trường học nhanh như vậy, ban giám hiệu đã quyết định, chuyển bạn học Dư Châu lên bộ quý tộc ban nhất.”

Câu nói vừa dứt, dường như trong không khí chỉ còn lại tiếng hít thở sâu, sau đó hoàn toàn tĩnh lặng.

Dư Châu ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Kính Nguyệt Sâm, có điều cô cũng không nhìn ra được điều gì từ đôi mắt ấy, rõ ràng đây là một đôi mắt đẹp cực kì sạch sẽ, nhưng lại luôn khiến người khác có loại cảm giác bí ẩn, không biết do anh ta trời sinh lạnh nhạt hay cô chưa nhìn thấu người

này.

Quý tộc nhất ban, đó chính là số một của ban quý tộc, cho dù điều kiện gia đình Dư Châu có thể tiến vào hay nhờ Dư Dịch làm chỗ dựa nhưng chỉ với thói quen tác phong trước đây của cô, cho nên cô mới bị cho vào ban ba. Mà bây giờ, Kính Nguyệt Sâm lại đồng ý cho cô vào nhất ban.

Rốt cuộc là vì nguyên do gì, lúc này không ai có thể hiểu được, Tả Tư Viêm cùng Gia Dật liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương đọc được hai chữ nghi hoặc.

Không phải Sâm luôn mong muốn Dư Châu cách cậu ta thật xa sao? Sao đột nhiên lại đồng ý cho cô vào nhất ban, cậu ta không phải chán ghét cô ấy đến cực điểm sao? Sao có thể thay đổi nhanh như vậy chứ, Sâm cũng không phải người dễ dàng thay đổi suy nghĩ của mình. . .

Sắc mặt Dư Dịch thay đổi một chút, bởi vì, anh cũng không đoán ra mục đích của cậu ta. Nếu nói vì sự kiện sắc lang trường học quả thật có rất nhiều người đã thay đổi cách nhìn về Dư Châu, hơn nữa cô bây giờ rất khác với trước kia, ngu ngốc cùng háo sắc đã không còn là biệt hiệu của cô, nhưng chỉ những điểm này thôi tuyệt đối không thể trở thành điều kiện giúp cô vào được nhất ban.

Kính Nguyệt Sâm cũng không giải thích gì nhiều, cậu ta chỉ gật đầu với Gia Dật một cái, “Những điều này là ý kiến của ban giám hiệu, tôi chỉ tới truyền đạt mà thôi.” Cậu cười vô cùng nhạt, ngay cả ánh mắt cũng không chút độ ấm.

Đan Gia Dật quay đầu xem thường, ý kiến ban giám hiệu, còn không phải chính là ý kiến của cậu ta, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 71: Khảo nghiệm

Kính Nguyệt Sâm chỉ đi qua mọi người đã tạo thành áp lực khiến người ta không thể không chấp nhận, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Cho đến khi cậu bước tới trước mặt Dư Châu, chỉ là dừng lại vài giây đồng hồ, Dư Châu lại nghe được một âm thanh chỉ vừa đủ hai người nghe thấy với nhau.

Dư Châu mở to hai mắt, toàn thân bắt đầu lạnh. Giống như giá lạnh của mùa đông.

“Chuẩn bị xong chưa? Dư Châu, đây mới là mở đầu mà thôi, tôi đang đợi đó.”

Mở đầu, là cái gì, anh ta đang đợi cái gì, cô đã muốn cách xa, vì sao lại muốn đến gần. Hơn nữa, cô luôn có loại cảm giác, cô đang đi vào một cái bẫy, được sắp xếp ngay từ đầu.

“Tiểu Trư, từ nay về sau em đều có thể ở cùng một chỗ với các anh, có phải cảm thấy rất hưng phấn không?” Tả Tư Viêm tà khí cười, cực kì yêu thích việc trêu đùa Dư Châu như vậy.

Dư Châu tròn mắt lên: “Đối với lãng tử nóng này em không có hứng thú đâu.”

Về mặt Tả Tư Viêm cứng đờ, khóe mắt nheo lại, dường như đang cực lực nhấn nhay điều gì đó.

“Tiểu Trư, tính anh nóng này khi nào hạ, phải là ôn nhu mới đúng.” Cậu duỗi tay vuốt nhẹ mái tóc của mình, dáng vẻ này không khỏi khiến cho đám người bên cạnh xì xào tán phực.

Giả dối, Dư Châu không chút khách khí đánh gãy lời nói kia, rõ ràng rất dễ nổi nóng lại luôn giả bộ ôn nhu như nước, cực cực kì giả.

Tả Tư Viêm dùng sức nắm chặt tay mình lại, tại sao cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng phát hiện ra, Dư Châu sẽ thành thật như vậy, thành thật đến nỗi khiến cậu muốn thổ huyết luôn.

“Anh thì sao, em gái Tiểu Trư?” Gia Dật đẩy gọng kính lên, Tiểu Trư bây giờ háo ra lại còn có tính cách này, khiến người khác tức điên lên, có điều cũng rất thú vị. Quen nghe những lời khen tặng mãi rồi,... bây giờ cậu thực sự muốn nghe lời nói thật, mà cô bé này chắc chắn sẽ nói cho cậu biết.

Một con hồ ly, Dư Châu nhìn anh ta một cái, cặp mắt giảo hoạt kia mặc dù đã được kính mắt che giấu không ít nhưng vẫn không thay đổi được bản chất của hồ ly kia.

Khóe miệng Gia Dật không tự nhiên co rút lại, quả nhiên đủ thành thực, cũng bởi muốn che giấu bản chất thật sự của mình, cho nên cậu mới luôn mang theo kính mắt, không ngờ vẫn bị người ta nhìn thấu, thậm chí còn rất thật thà nói ra.

Dư Châu bước đi thật nhanh, rời khỏi mấy người con trai này, nếu không chắc chắn bị họ biến thành nữ sinh háo sắc, đương nhiên còn bởi vì cô dị ứng phấn hoa.

Dien';dan]lequydon

“Lão đại, chờ ta với.” Nửa ngày dần người, lúc này Trình Vũ mới kịp phản ứng lại, vội vàng chạy theo, cậu ta như miếng dán da trâu dính lấy Dư Châu không nhả, cũng không để ý sắc mặt mọi người.

Phịch, trên mặt cậu bị hung hăng đánh cho một quyền.

“Tôi đã cảnh cáo, anh đừng đi theo tôi nữa.” Thu hồi cánh tay, cô thừa nhận so với Tả Tư Viêm, cô càng nóng nảy bạo lực hơn nhiều lần.

Nhưng, cô rõ ràng đã cảnh cáo anh ta, nếu, dám nghe không hiểu lời cô nói, vậy hẳn là hiểu nắm đấm của cô.

“Lão đại!” Trình Vũ xoa xoa khuôn mặt, có chút ủy khuất liếc nhìn Dư Châu, đáng tiếc Dư Châu chỉ trầm mặt lại, hai mắt nheo lại mang theo một tia nguy hiểm, cậu đành đứng bất động tại chỗ, cứ như vậy nhìn Dư Châu rời đi.

Mặt của cậu rất đau, lão đại Dư Châu, một chút cũng không ôn nhu, nhẹ nhàng. Bởi vì, đau chết mất thôi.

Dư Châu đi nhanh hơn về phía trước, cho đến khi đã cách xa, cô mới dừng bước, tựa trên một thân cây, có thể nhìn ra cây này đã nhiều tuổi, vậy mà so với dáng người hiện tại của Dư Châu, vẫn nhỏ hơn một chút.

Ngẩng đầu, nhìn ánh sáng theo tán cây chiếu xuống, rơi xuống trên khuôn mặt cô, tựa như có chút ấm áp sưởi ấm trên khuôn mặt.

Sắp phải đối mặt với thử thách, hơn nữa còn là do anh tạo nên, cô hiểu được, anh sẽ không cảm kích cô bắt được sắp lang vườn trường, cô không thể bước chân vào trong cuộc sống của anh, thử thách mà anh nói, cô sẽ chấp nhận vô điều kiện, vuron tay đặt lên ngực mình, đầu ngón tay tiếp xúc với bảo thạch hình giọt lệ kia, môi cô không tự giác cong lên, Đại ca ca, chỉ cần là anh đưa đến, em sẽ đều chấp nhận.

Dù biết rõ, đó có thể là một loại tổn thương, đến mức cô không tưởng tượng nổi.

Trong sự hâm mộ của tất cả mọi người, cô bước vào nhất ban, học sinh trong nhất ban đều là quý tộc của quý tộc, tướng mạo, gia thế, thậm chí còn có trải nghiệm chỉ số thông minh chuyên môn, cho nên, có thể vào được lớp học gồm những con người tài hoa tuyệt mỹ này, Dư Châu chính là cá biệt của cá biệt.

Học viên thông qua chuyên môn, đương nhiên đã được Kính Nguyệt Sâm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 72: Không phải giữ gìn

Ngồi một mình trên ghế dựa, cô vẫn như cũ chiếm hai chỗ ngồi, bởi vì, một cái không đủ dùng, nửa cái mông đều lộ ra ngoài, sẽ rất khó chịu, cô nắm tay lại, tuy chưa bao giờ để ý đến cái nhìn của người khác, nhưng trước mặt Kính Nguyệt Sâm, dường như cô vẫn cảm thấy thật khó xử.

Thẩm Vũ Âm không ngừng cắn môi, không biết tại sao Sâm học trưởng lại muốn cho Dư Châu vào lớp này, cô ta đã từng khiến Sâm học trưởng mất hết thể diện, mà còn muốn tái diễn một lần nữa à?

Trái lại, Đan Tương Tư lại cực kì hưng phấn, cô rất hoan nghênh Dư Châu, tất nhiên còn muốn xuống tận nơi hỏi xem làm sao bắt được tên sắc lang kia.

Các cô vốn là bạn bè, bây giờ Dư Châu vào được nhất ban, cô càng thêm vui vẻ. Con mắt cười cong cong, có điều nhìn sắc mặt cực kì bình tĩnh quá mức của Kính Nguyệt Sâm, trong lòng cô lại cảm thấy không yên.

Vì cái gì, cô lại cảm thấy thật không bình thường. Hơn nữa, còn cảm thấy bất an.

Kính Nguyệt Sâm đặt quyền sách trên tay xuống, bên tai ánh lên sắc trắng xanh lam, ngay cả đôi mắt của cậu, lóe sáng, lạnh lẽo, đầy âm trầm.

Nhất ban cùng ban ba kỳ thật cũng không khác nhau lắm, chỉ có điều, trong đây có thể giấu soái ca mỹ nữ cho đã mất, không thể phủ nhận, có thể vào học ở đây, không ai có bề ngoài kém cỏi, tất cả đều hết sức xinh đẹp, ngay cả Thẩm Vũ Âm, mỹ nữ vượt trên cả hàng dài tuấn nam mỹ nữ xinh đẹp trong trường, cũng đang học ở đây, chỉ cần khẽ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Ngoại trừ Dư Châu, chính là thành viên khác với bọn họ.

Giữa những người tuấn mỹ này Dư Châu càng thêm to béo, bất luận cái gì cũng có đối lập, những lời này quả nhiên không sai, vẻ đẹp của mọi người càng tôn thêm vẻ tầm thường của cô, có điều, cô vẫn bình thản làm chuyện của mình, đối với những ánh mắt không ngừng dừng lại trên người mình đều làm như không thấy, hừ nếu ngay cả như vậy cũng không chịu được, còn phải tỏ ra thật nghiêm trọng, không khéo cô sẽ tự sát mất.

Kính Nguyệt Sâm bước lên bục giảng phòng học, nơi này, sự tồn tại của anh giống như một vị thần, “Cả lớp, tôi muốn thông báo một chuyện, chỉ mất một chút thời gian của mọi người thôi.” Thanh âm mang theo lực hấp dẫn, cực kì dễ chịu có thể mê hoặc con người, trầm thấp, ôn hòa, còn rất tao nhã.

Phía dưới nhanh chóng yên tĩnh lại, “Qua quyết định họp bàn của nhà trường, từ nay về sau bạn học Dư Châu sẽ học tại nhất ban quý tộc, nếu như không có vấn đề lớn nào xảy ra vậy, từ nay về sau, bạn ấy sẽ là một thành viên của lớp mình.”

Kính thuê/.dien'dan/=lequy'don

Lời cậu vừa dứt, Đan Gia Dật giờ tay lên, phấn khích vỗ mạnh vào nhau, sau đó hướng Dư Châu nháy mắt một cái: “Tiểu Trư, cuối cùng em cũng chờ được cùng anh đến trường, có phải rất hưng phấn cùng kích động không?”

Dư Châu thần nhiên liếc nhìn anh ta, đối với loại người không biết từ chỗ nào nhảy ra tự cho là đúng này, cảm thấy thật không thể hiểu được, người này có phải quá tự tin rồi không, thật biết cách khiến người khác xấu hổ.

Sau đó là Tà Tư Viêm, đương nhiên, anh ta cũng cực kì nhàm chán vỗ tay, bọn họ sớm đã biết, còn làm ra loại chuyện này, thật sự cảm thấy hơi ngốc nghếch.

Dư Dịch trái lại nhìn chằm chằm Kính Nguyệt Sâm, ánh mắt trầm xuống, rõ ràng cũng rất hoan nghênh lại lo lắng cô sẽ làm ra chuyện gì, phải biết rằng, nếu không phải cậu không ngừng giải quyết hậu quả, Dư Châu đã mang lại không biết bao nhiêu là phiền toái rồi.

Cậu có chút lo lắng nhìn về phía Dư Châu, trên mặt dường như đều lóe sáng lên, tuy nhạt nhưng thể hiện rõ quyết tâm của chủ nhân.

Châu Châu, em đã chuẩn bị tốt rồi phải không. Cậu thu lại tầm mắt, việc này chắc chắn không đơn giản, tuyệt đối không. Con người của Sâm từ, không giống như bề ngoài, bề ngoài càng ôn hòa nhã nhặn, nội tâm lại càng phức tạp khó dò. Không ai có thể nhìn thấu hết được cậu ta, hiển nhiên cậu cũng vậy.

Kính Nguyệt Sâm giờ tay lên, âm thanh ồm ồm phía dưới lại lập tức an tĩnh, “Gần đây trường chúng ta có tổ chức một trận thi đấu thể dục, cho nên, lớp chúng ta cũng sẽ tham gia, hơn nữa nhất định phải giành được chiến thắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 73: Trận thi đấu

Trận đấu như vậy mỗi năm đều có, năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, mỗi lần đều là ban quý tộc thắng, năm nay cũng sẽ vậy, có điều, dù học cùng chung một trường, nhưng sự cạnh tranh giữa hai ban lại hết sức mạnh mẽ, bọn họ đều được coi là cao cấp hơn ban thường dân, nếu để thua, vậy cũng quá sức mất mặt rồi. Thân phận của bọn cậu, kiêu ngạo của bọn cậu đương nhiên cũng không cho phép bọn cậu có thể thua.

Kính Nguyệt Sâm nói xong, nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình, chỗ ngồi của cậu là hàng thứ nhất, bên cạnh là Thẩm Vũ Âm, được cậu ngầm điều chỉnh, cũng là nữ sinh duy nhất có thể đứng cạnh cậu được mọi người tuyển chọn.

Đôi mắt cậu nhẹ nhàng nâng lên, khóe môi dần ra một nụ cười nhạt không rõ nghĩa, rất nhanh, sẽ có việc hay xảy ra.

Anh, có xuất hiện hay không, dường như anh rất quan tâm người này.

Mà người cậu đang nghĩ đến là ai, có lẽ chỉ có chính cậu biết rõ.

Hơi ngả đầu vào lưng ghế, cậu quay đầu, thấy được ánh mắt không đồng ý của Dư Dịch, thật xin lỗi, cậu Kính Nguyệt Sâm không chấp nhận bất kì uy hiếp nào, từ bất luận kẻ nào.

Dư Châu nhìn chằm chằm khuôn mặt đã quay đi của Kính Nguyệt Sâm, không biết vì sao, dường như cảm thấy đại ca đã từng cười vô cùng ấm áp với mình kia đã tách khỏi con người hiện tại, anh bây giờ, không còn là anh trong quá khứ, giống như Dư Châu bây giờ không giống Dư Châu trước kia.

Cô nghiêng đầu ngả xuống đôi tay mập mạp của mình, cảm thấy cực kì mềm mại, cảm thấy so với trước kia đã nhỏ hơn rất nhiều, cảm nhận được những đạo ánh mắt không ngừng nhìn mình, cô ngẩng đầu, vừa lúc chạm đến ánh mắt Thẩm Vũ Âm đang dò xét, có điều, ánh mắt của cô ta không khác gì mũi dao, phóng thẳng về phía cô, cô vươn tay, cầm vở lên, nhanh chóng chặn lại tầm mắt của cô ta, cô cũng không phải lộn, nhìn cô như vậy làm gì chứ.

Bên trong ngôi trường này đúng là không phải người thường, cô bây giờ đã thực sự ý thức được, Kính Nguyệt Sâm thần bí, Tà Tư Viêm nóng nảy, Đan Gia Dật luôn treo vẻ mặt tươi cười vô tội, còn có người luôn yêu thầm người khác Đan Tương Tư, đương nhiên, còn có cô, Thẩm Vũ Âm, từ ban bình thường nhảy lên nhất ban quý tộc, là nữ sinh duy nhất có thể đứng cạnh Kính Nguyệt Sâm, chắc chắn phải người đơn giản gì.

Bên trong này càng nghĩ càng thấy phức tạp, nhưng cô cũng không có tâm tình tham dự vào, có điều, dường như có người không chịu bỏ qua cho cô,

vậy đơn giản là bước tiếp thôi. Kinh/thue/dien'; dan/le' quy/don

Đại hội thể dục thể thao, cũng chính là hình thức phân thắng thua giữa hai ban quý tộc và bình dân, cũng không có gì cần lo lắng. Về phần năm nay sẽ xuất hiện chuyện gì, vậy, bọn họ chỉ có thể gỡ bỏ từng lớp từng lớp ra thôi.

Có lẽ, sẽ là một ngạc nhiên đến bất ngờ.

Kính hải, hay vui vẻ.

Thông báo vừa ra, cả trường học bắt đầu sôi trào lên, đây chính là việc lớn của toàn trường, thông thường, ban quý tộc và ban thường dân cũng có những hoạt động như vậy, nhưng, bình thường đều chỉ có đơn lẻ cá nhân giới hạn ở một chỗ nhất định, trong phạm vi lớn lại cực ít.

Tất cả mọi người đều nôn nóng muốn thử, phải biết rằng đây chính là một lần cơ hội có thể tiến vào ban quý tộc, chỉ cần là bộ phận của ban quý tộc, như vậy, mặc kệ là thân phận gì, trong trường này chính là có tài trí hơn người.

Đây là một cuộc tranh tài, nhưng, trọng yếu hơn, đây là một cơ hội để thăng cấp thân phận.

“Châu Châu, bạn có muốn tham gia không?” Đan Tương Tư theo sau lưng Dư Châu, trước kia cô cũng có chút cảm thấy không tự nhiên, bởi vì luôn có một đám người chỉ chỉ điểm điểm với bọn cô, hơn nữa có khi sẽ xuất hiện một cái thông báo Dư Châu làm gì đó với một người nào đấy, kéo cả cô nổi danh theo.

May mà bây giờ Dư Châu không làm vậy nữa, ngay cả anh trai cô cũng bị gọi là hồ ly, đương nhiên càng không bắt gặp được cô ấy chủ động đi tìm người khác nói mấy lời kì quái nữa. Vì vậy, bây giờ ở cùng một chỗ với cô ấy, thật sự dễ chịu hơn rất nhiều.

“Cậu nghĩ mình sẽ tham gia cái gì?” Dư Châu đột nhiên quay đầu lại, “Cậu muốn mình thi thể trọng, hay thi ăn cơm, nếu không cũng là trận đấu so ai có thân hình giống hình vuông nhất hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 74: Cô gái thể thao

“Hả.” Đan Tương Tư sững sốt, lúc này mới bối rối gỡ đầu, cảm thấy thật xấu hổ quá, quả thực, không có hạng mục nào thích hợp với cô ấy cả. Bởi vì cân nặng này, vượt chỉ tiêu quá nghiêm trọng.

Đừng nói là vận động, có lẽ ngay cả đi lại trên đường cũng đủ khó khăn rồi, vì vậy, cô đã hỏi một vấn đề ngu ngốc làm sao.

Khỏe miệng Dư Châu nhếch lên, đại hội thể dục thể thao gì chứ, cô không liên quan, càng không nghĩ đến chuyện tham gia gì hết. Hơn nữa, quả thực cũng không phù hợp với cô nữa.

Với vẻ ngoài này của cô, thích hợp nhất chính là ngồi trên khán đài mà xem, ít nhất, như vậy cũng chỉ chiếm mấy cái ghế ngồi cỏ vũ mà thôi.

Các cô tiếp đi về phía trước, gần đây cả trường học đều đang được trang trí, so với bình thường náo nhiệt hơn không ít, xem ra trận thi đấu thể thao này, so với tưởng tượng của cô còn hấp dẫn hơn nhiều.

“Lão đại, cuối cùng cũng tìm được cậu, lão đại, chờ tôi một chút...” Lại là âm thanh của âm hồn không tan, sắc mặt Dư Châu chìm xuống, cuối cùng thành công cán mức màu đen, anh ta có thể ngừng việc đi theo cô lại không, không thì chỉ ít có thể cách xa cô một chút, càng không cần lớn lên gầy gò như vậy chứ, càng quá đáng hơn là tạo sự nổi bật của cô càng ngày mạnh mẽ hơn.

“Lão đại, tôi tìm cậu rất lâu rồi, lão đại, tôi đã đăng ký tham gia thi đấu thể dục, tôi nhất định sẽ cố gắng cùng được vào ban quý tộc như cậu, đương nhiên còn có Tiểu Âm nữa.” Hai mắt không ngừng bắn ra những trái tim hồng, khuôn mặt quả thật chính là cái biểu hiện cực kì ngu ngốc.

Đan Tương Tư nhảm chán đảo mắt liên tục, “Trình Vũ, anh đừng nằm mộng nữa, coi như anh có thể tiến vào nhất ban quý tộc, Thẩm Vũ Âm cũng không bao giờ chấp nhận anh, anh nên chết tâm đi.”

Cũng đừng trách cô không để lại chút mặt mũi nào mà do cô phải đánh tình anh ta lại, phải biết rằng, ai mà chả có ước mơ, chẳng qua chỉ là ảo tưởng nhất thời thôi, người có thể trở nên ngớ ngẩn vì giấc mơ như vậy rất hiếm, vậy mà lại có ngay Trình Vũ này ở đây.

Trong trường học này đều biết rõ, Dư Châu thích Kính Nguyệt Sâm, còn Trình Vũ cậu thích Thẩm Vũ Âm, yêu thích đến vô độ, bây giờ lại có cơ hội có thể khiến Dư Châu và Trình Vũ hợp lực, bởi vì trước kia cậu luôn coi Dư Châu là kẻ địch.

Nguyên do là bởi quan hệ giữa Dư Châu và Kính Nguyệt Sâm, mà có người thường xuyên nhằm vào Thẩm Vũ Âm, ai bảo thân phận hai người này chênh lệch nhau nhiều như vậy, mà Trình Vũ tự nhiên đứng cảm làm hộ hoa sứ giả cho Thẩm Vũ Âm thôi.

Có lẽ, cho tới tận bây giờ, người ta ngay cả tên cậu là gì cũng không biết, so với Dư Châu, việc tự mình đa tình của cậu đã đủ đáng sợ rồi, đương nhiên cũng không ai hay biết.

Trình Vũ tức giận hung hăng trừng mắt nhìn Đan Tương Tư, hiển nhiên là bởi cô đã nói đúng chỗ đau của cậu, bởi vậy, chịu đả kích đã tạo thành thói quen trong cậu, cũng may trái tim cậu đủ cường đại, nếu không đã thổ huyết mà chết vài chục lần rồi.

“Lão đại, cậu cũng tham gia cái gì đi, như Judo chẳng hạn?” Thu hồi lại ánh mắt ăn thịt người chính là thành bộ dáng cún con, chỉ kém vẩy đuôi lấy lòng Dư Châu nữa thôi.

Sắc mặt Dư Châu lạnh xuống, Judo, một anh ta còn nghĩ ra được.

“Cám ơn, cái gì tôi cũng không tham gia.” Con người ngược lên, lạnh nhạt nhìn thoáng qua người Trình Vũ, đáng người vẫn gầy như cây gậy trúc, sau đó chuyển qua chỗ khác, đi được vài bước lại quay đầu lại.

“Kỳ thật, tôi cảm thấy cậu rất thích hợp với hình ảnh một cô gái thể thao, dù sao thân hình như vậy...” Cậu nói kết tiếp cô cũng không nghe nữa, có hiểu, cô hiểu được ý cậu đã được thể hiện ra vô cùng rõ ràng. Chỉ cần anh ta không phải quá mức ngu ngốc, vậy tự tưởng tượng ra đi.

Cô gái thể thao, quả nhiên rất phù hợp.

Đan Tương Tư nhìn lại từ đầu đến chân Trình Vũ, sau đó vuốt cằm nói: “Ha, Dư Châu nói không sai, tôi còn không biết, thì ra thực sự như vậy, nhìn cậu thế này, quả thật rất phù hợp.”

Cô nói xong, bùm miệng chạy đi, Dư Châu cũng đã đi được khá xa, sao đến bây giờ cô vẫn không nhận ra chứ, thì ra Dư Châu cũng có lúc hài hước vô cùng, cô gái thể thao, vậy mà cô ấy cũng nghĩ ra được.

Trình Vũ thoáng sờ cái đầu của mình, cậu thực sự giống một cô gái thể thao sao?

Dư Châu đi tới phòng học thì học sinh trong lớp vẫn còn rất ít, cô đứng lại ở chỗ cửa ra vào, không biết có nên vào lớp luôn không.

“Sâm học trưởng.” Giọng nói vô cùng ôn nhu, mềm mại như muốn nhỏ ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 75: Buộc cô đồng ý

“Anh muốn tham gia cái gì?” Kính Nguyệt Sâm đặt quyển sách trên tay xuống, cúi đầu nhìn khuôn mặt thiếu nữ ngượng ngùng, chẳng qua tầm mắt chợt lóe rồi biến mất ngay, cuối cùng vẫn nhìn chăm chú mặt Thẩm Vũ Âm, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về đầu cô, dường như cảm thấy đó là âm thanh tan nát cõi lòng. Phịch một tiếng.

Vậy mà, thập phần dễ nghe.

“Em cũng không nghĩ đến mình tham dự được ít như vậy.” Thẩm Vũ Âm cúi đầu, quả thực cô không có năng khiếu về thể dục, sao lại có mấy trận đấu thể dục này chứ, âm nhạc hay hội họa thì tốt rồi, ngoại trừ thể dục ra, đối với cô lại gặp phải rất nhiều khó khăn.

“Không cần lo lắng, anh sẽ giúp em” Kính Nguyệt Sâm mỉm cười, mang theo đầy toan tính.

“Bạn học Dư Châu, bạn sẽ tham gia chứ?” Trong lúc đó, cậu xoay người, quay mắt nhìn về phía Dư Châu vẫn đang lờng lự ở cửa, hóa ra, anh vẫn luôn biết cô đứng ở cửa.

“Bạn học Dư Châu, bạn thấy sao?” Anh hỏi lại một câu, bên môi nở nụ cười vui vẻ cực kì đẹp mắt, nhưng, đối với Dư Châu lại là cực kì chướng mắt, anh không nên cười thành như vậy, cười như vậy, không phải đại ca ca cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm kia, chỉ là, khuôn mặt ấy, bảo thạch hình giọt lệ màu lam bên tai kia đều thể hiện anh chính là người đó.

Mọi người đều sẽ thay đổi, cô cũng vậy, mà anh cũng như thế sao.

Dư Châu hơi nhếch môi, không biết phải trả lời anh ra sao, cô có thể từ chối mọi người, nhưng, chỉ có một người, cô không cách nào nói từ chối càng không muốn từ chối.

“Bạn Dư Châu.” Kính Nguyệt Sâm nhìn chăm chăm vào Dư Châu hai mắt vẫn luôn mê man, đám thịt thừa chen chúc đã giảm để lộ ra đôi mắt to tròn hơn rất nhiều, tiếc là vẫn khó có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, một người không có bất kì ưu điểm gì, thì không có tư cách tiến vào giới quý tộc, cho nên cô nên biểu hiện một chút gì đó.

“Sâm học trưởng.” Thẩm Vũ Âm khẽ kéo tay áo Kính Nguyệt Sâm, không hiểu sao anh phải kiên trì như vậy, Dư Châu căn bản là không cùng thế giới với bọn họ, vì sao, anh luôn chú ý đến cô ta như vậy, vì sao, lại đồng ý cho cô ta vào nhất ban, vì sao muốn kiên trì hỏi cô ta tham gia thi đấu thể dục như vậy.[kinh/thue/.dien'danlequydon](#)

Nhiều lần muốn hỏi vì sao, lại không có ai đến trả lời giúp cô, người duy nhất biết đáp án lại là người không bao giờ chủ động nói cho cô biết.

“Bạn Dư Châu, Tiểu Âm cũng sẽ tham gia, vậy bạn thì sao, chắc chắn cũng sẽ tham gia chứ?” Kính Nguyệt Sâm nhẹ nhàng cầm tay Thẩm Vũ Âm lên, đáy mắt hàm chứa nét lạnh lùng không dễ nhận ra, vậy mà nụ cười trên môi cậu luôn nở rộ, lại phá lệ cực kì mê người.

“Sâm tử, em...” Thẩm Vũ Âm vừa định cất tiếng, có điều, Kính Nguyệt Sâm lại vừa cười vừa lắc đầu nhìn cô, lời muốn nói ra đột nhiên không cất lên được nữa.

Sâm học trưởng không thích người khác chen ngang lời anh, điều cô có thể làm, chỉ là yên lặng đứng bên cạnh anh mà thôi.

Dư Châu nhìn động tác vô cùng tự nhiên kia, trong ngực cảm thấy ần ần đau nhức, thiếu niên cao quý tuấn mỹ, thiếu nữ xinh xắn động lòng người, bọn họ đứng chung một chỗ, chính là một bức họa vô cùng hài hòa, như nghệ thuật gia tỉ mỉ vẽ lên một tác phẩm nghệ thuật, cực kì quý hiếm, nhưng tình cảm đó lại tạo thành lưỡi dao đâm vào ngực cô, tiến dần vào càng làm ngực đau nhói chưa xót không ngừng.

“Tôi đồng ý.” Cô ngẩng đầu, trong ánh mắt thăm dò tìm tòi của hai người đó nói ra quyết định của mình.

Kiên trì như vậy, không phải muốn cô đồng ý, cô biết rõ so với Thẩm Vũ Âm, cô càng không có khả năng tham gia môn thể thao nào, nhưng cô vẫn đồng ý. Cứ đồng ý liều lĩnh như vậy đi.

Cô không hỏi nguyên nhân, cũng không muốn biết nguyên nhân của anh là gì, chỉ cần anh muốn, vậy chắc chắn cô sẽ đồng ý, bởi vì, anh là người duy nhất từng nguyện ý trao ấm áp cho cô trên đời này. Trên ngực truyền đến từng đạo cảm giác đau đớn, có điều, cô đã học được cách chịu đựng.

Kính Nguyệt Sâm vẫn cười hết sức vô hại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vui vẻ, anh cúi đầu, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt tóc Thẩm Vũ Âm, dưới con ngươi cong cong cười lộ ra một mảnh ánh sáng nhạt. Cầm lấy sách vở, anh kéo tay Thẩm Vũ Âm đi ra ngoài, có điều lúc đi ngang qua Dư Châu, bước chân hơi ngừng lại, hơi thở bao trùm lấy Dư Châu, cô cảm nhận được trên người của anh có mùi trà xanh nhàn nhạt bao phủ, có điều lại mang theo một chút cảm giác lạnh như băng, không nói rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 76: Cô phải tham gia cái gì

“Cậu nhất định phải tham gia, bởi vì, cậu sẽ là đề lót cho Tiểu Âm của tôi.” Âm thanh cực kì nhu hòa lại khiến cho Dư Châu trong thoáng chốc nghe được thay đổi sắc mặt.

Thì ra, đây mới là nguyên nhân, hóa ra, cô hữu dụng với anh như vậy.

Cả người đứng thẳng lại, Kính Nguyệt Sâm nắm chặt tay Thẩm Vũ Âm đi lướt qua cô, cơn gió lướt qua khiến góc áo của họ khẽ bay lên, rồi rơi xuống, trong phòng học, chỉ còn một mình Dư Châu, rất lâu, cuối cùng cô chớp nhẹ một cái như muốn cuốn trôi toàn bộ nặng nề trong mắt đi, từ từ đi tới bàn học của mình.

Cầm chặt túi sách của mình, chỉ là, bang, tay cô cứ như vậy run lên, sách rơi xuống đất, khó khăn khom người xuống đất nhặt sách lên, chỉ động tác đơn giản như vậy nhưng đối với thân thể cô lại là cực kì mệt nhọc khó khăn.

Cuối cùng, khi đã nhặt được sách thì một giọt nước mắt cũng lặng lẽ rơi xuống, rất nhanh vỡ tan trong không khí.

Dư Châu ngẩng đầu, vẫn là khuôn mặt mập mạp như cũ, không thể nhìn rõ ra được biểu tình gì, những ánh nắng ấm áp từ ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu sáng trên người cô, mang theo màu sáng trong suốt, cô quay đầu, đột nhiên mở to hai mắt, không ai thấy được, trong khoảnh khắc đó mọi ánh sáng rực rỡ trên thế gian đều hội tụ trong mắt cô, xinh đẹp mỹ lệ đến rung động tâm can bất kì ai.

Cô khoác túi sách bước ra khỏi phòng học, hành lang bên ngoài không có một người nào, có lẽ đều đã đi báo danh, cô cũng cần phải suy nghĩ xem sẽ tham gia môn nào đây, hình vuông, hình chữ nhật, vẫn là cái hình gì không, có điều, Kính Nguyệt Sâm muốn cô làm nền cho Thẩm Vũ Âm mà, cho nên, cô phải tham gia thi cái gì không phải do cô chọn rồi.

Thở dài một tiếng, cô hiếm khi nào phải trả nợ nhà.

Ngồi trên xe chạy, thật ra, nói là bò có thể chính xác hơn, ngày nào cũng như vậy, có điều, cô cũng đã quen rồi, thịt nhiều, nên may mà da mặt cũng đủ dày theo. Không chấp nhận, có thể làm gì đây, muốn cô khóc lóc hay không đi học nữa, hay là tiếp tục cuộc sống của một chú heo.

Những điều này đều không phải là điều cô muốn, cô muốn sống theo ý mình, cho dù là quá khứ hay hiện tại cũng vậy.

“Anh, em muốn tham gia thi đấu thể dục.” Dư Châu nhìn sang Dư Dịch, nói ra suy nghĩ của mình, cô biết những lời này không khác gì bom dội, trực tiếp nổ chết Dư Dịch.

Bất luận là tham gia môn thi đấu nào, đối với cô đều vô cùng khó khăn, một không sở trường, hai là hình thể cản trở, ba là sức khỏe của bản thân, cô như vậy, bình thường cũng chỉ đi lại một chút trên đường thôi, nói theo kiểu mơ ngủ thì, cùng lắm cô có thể làm cổ động viên, để cô tham gia thi đấu, thà tìm một đám heo tới nhảy múa còn dễ dàng hơn, tuy nói như vậy thật xúc phạm cô nhưng, sự thật, nhiều khi chính là đáng cay như vậy đấy.

Cô không phù hợp, thật sự vô cùng vô cùng không thích hợp.

Một người hơn trăm cân, bạn muốn cho cô ấy đi tham gia thi cái gì, chạy, cô chạy có khác gì dặm chân tại chỗ đâu, nhảy sao, bước nhấc được chân lên đã tốt lắm rồi, boi lội, có lẽ nước chưa đủ nâng cô nổi đâu, chơi bóng sao, quả bóng chắc chắn sẽ luôn chạy trước cô ấy, thể thao thì, có quần áo cho cô sao, dáng người như vậy mà đứng trên khán đài, chỉ sợ sẽ bị nhầm thành linh vật mất.

Một đôi tay ấm áp đặt trên trán cô, có điều, không thấy đầu nó nóng, chắc chắn không phải sốt cao, nói vậy, em gái cậu đang hết sức bình thường còn cậu cũng không phải đang nằm mơ.

“Châu Châu, anh không đồng ý.” Dư Dịch phủ quyết ngay, cậu tuyệt không đồng ý để cô đi làm chuyện như vậy, đây không phải muốn mạng của nó sao, bất kể vì nguyên nhân gì cậu cũng sẽ không đồng ý.

Cậu không đồng ý, tuyệt đối không.

“Anh, em muốn tham gia, em quyết định rồi.” Bàn về cổ chấp, so với Dư Dịch, Dư Châu bây giờ cổ chấp hơn không ít, tựa như thể trọng của cô bây giờ vậy, một khi đã quyết định chuyện gì, vậy, tuyệt sẽ không thay đổi.

“Châu Châu, đây không phải là chạy bộ trong nhà, mọi người sao có thể để em làm bừa, trong trường học có rất nhiều người đề ý.” Dư Dịch xoa bóp trán mình, thật sự không muốn nói ra những lời đã kích em gái, tuy trong trường bây giờ mọi người đều có cái nhìn mới về cô, nhưng cô thật sự lại muốn mọi người chế nhạo lần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 77: Năm sau em sẽ gửi hoa cúc cho

Cậu không muốn, cũng không nghĩ đến, mỗi người đều có lòng tự tôn của riêng mình, bây giờ em gái đang bắt đầu có cuộc sống mới của riêng nó, cậu không muốn cô lại phải cố đi dung nhập vào một thế giới khác không thừa nhận cô.

Trận thi đấu thể thao này, không có quan hệ gì với con bé cả.

“Em sẽ không bỏ cuộc.” Dư Châu đặt tay trên cửa sổ xe, dường như, hé ra khuôn mặt mập mạp không tìm được nét nào là xinh xắn, càng không thấy chút đáng yêu nào, chỉ khi cô hơi hít mắt lại mới thấy được chút trong trẻo không nói nên lời.

“Châu Châu, em muốn anh tức chết sao?” Dư Dịch tức giận đến tóc cũng muốn dựng ngược rồi, quả thật có loại xúc động muốn lao đến bóp cổ người bên cạnh.

“Anh vẫn sống đấy thôi.” Dư Châu chán nản mở miệng, liếc mắt nhìn thấy được người lái xe đang cố mím môi không cười, cô cậu chủ gần đây cãi nhau luôn như vậy, mà người duy nhất được xem trò chính là ông.

“Anh sắp rồi!” Lông mi Dư Dịch chớp loạn, lồng ngực phập phồng dữ dội, cho thấy hiện tại cậu quả thực đã bốc hỏa, muốn bình yên hãy mau tránh xa.

“Vậy, sang năm em sẽ mang hoa cúc cho anh, em biết anh thích màu vàng nhất mà.” Cô bình tĩnh tựa người ra sau, cũng không lo lắng cổ xe có bị cái dựa này làm lật không, trải qua nhiều lần thử nghiệm như vậy, cuối cùng cô cũng tin tưởng chiếc xe này vững chắc hơn cô tưởng rất nhiều.

“Dư Châu, em chết với anh.” Dư Dịch nghiêng người, hai tay đặt trên cổ Dư Châu, mà cô chỉ nhướn hai mắt lên rồi khép lại: “Muốn giết thì làm nhanh lên, em buồn ngủ, về nhà còn phải giảm béo nữa.”

Dư Dịch nghe xong, dùng hết sức kìm lại cơn giận lại muốn trào ra lần nữa. Cậu từ từ buông tay xuống, hít sâu, cậu bị cô làm cho tức muốn điên lên rồi.

“Anh, anh yên tâm đi, em không còn là Dư Châu trong quá khứ, sẽ không cho người khác cơ hội chê cười mình đâu.” Cô nhìn ra bên ngoài, lời vừa nói thành công dập tắt lửa giận của Dư Dịch.

Không còn là quá khứ, đương nhiên, sẽ không đi làm những chuyện như trước đây, muốn cô là bệ lót cho Thẩm Vũ Âm, cũng phải xem cô ta có bản lĩnh này không đã, cô sẽ không hy sinh bản thân để thành toàn cho người khác, bởi vì, cô không tốt đẹp như vậy, muốn cô thua, đều phải do tự bản thân cô.

Bên ngoài, phong cảnh lùi nhanh về phía sau, nhìn thấy rồi nhanh chóng lướt qua trong mắt cô. Giống như cuộc sống quá khứ đã lùi về dĩ vãng của cô. Hôm nay nhớ lại mới phát hiện thì ra đã lâu như vậy.

Về đến nhà, chạy bộ theo lệ thường, không ngừng lau mồ hôi đầm đìa trên trán, bây giờ, cô có thể chạy được rất nhiều vòng, cái này chứng minh thịt trên người cô đang tiếp tục giảm đi, tuy nhìn bề ngoài vẫn chưa rõ, nhưng chắc chắn là đã giảm được.

Chạy xong, cô nhìn chằm chằm y phục đã ướt bám dính lên người, thở dài, vừa muốn quay đi thay quần áo.

Dien/dan';lequydon

“Châu Châu, gần đây con đã gầy đi rất nhiều rồi.” Hứa Nhu đi ra, cầm lấy khăn mặt cẩn thận lau mồ hôi trên người Dư Châu, Dư Châu đứng yên cho bà giúp, nếu như cô dám trốn, không biết chừng sẽ khiến bà khóc như lũ vỡ đê Hoàng Hà mất.

“Châu Châu, con vốn không phải rất béo, giảm cũng đã giảm rồi, con xem con bây giờ rất tốt, giống chú lợn con, rất đáng yêu mà.” Bà vừa nói bàn tay cũng nhéo thịt trên mặt Dư Châu, cảm xúc truyền đến từ ngón tay không còn tốt như trước kia nữa rồi.

Bởi vì, thịt trên mặt con bé đã ít đi, chắc chắn không lâu sau, bà không còn được nhéo đã tay nữa, nghĩ đến đây, lòng bà lại khổ sở vô cùng. Châu Châu không phải tròn tròn sao lại muốn biến thành dẹt chứ.

“Vâng, mẹ con không mập.” Dư Châu nói theo lời bà, một giọt nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt cô, lẫn tới bên môi có thể cảm nhận được hương vị mặn chát. Đây là của mẹ Hứa Nhu.

Hứa Nhu dùng sức gật đầu một cái, con gái của bà đương nhiên không mập, như thế này mới đáng yêu.

“Chỉ là con không gầy mà thôi.” Dư Châu mỉm cười, phụt một tiếng, Dư Phẩm Thành bên cạnh vừa uống nước xong rất không có phong độ mà phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 78: Cô muốn tham gia

Môi Dư Châu mím chặt lại. Vô lực lắc đầu, có một người mẹ nước mắt tự động như hệ thống nước thể này không biết sao cha cô chịu đựng được.

“Phẩm Thành, sao vậy, nước uống bị làm sao?” Hứa Nhu căn bản không để ý đến câu nói vừa rồi của Dư Châu, bà vội vàng chạy tới bên người Dư Phẩm Thành, bàn tay nhỏ bé không ngừng vỗ lưng giúp ông.

Khóe miệng Dư Phẩm Thành hơi co rúm lại, nước thì có mùi vị gì chứ, có cái gì khác chứ. Có điều ông cũng chỉ cười khổ một tiếng, “Không có gì, uống nhanh quá nên bị sặc thôi.” Ông vòng vo, hơi nghiêng người lại thấy được bộ mặt đang xem kịch vui của con gái, con bé này, mấy câu đó có thể nói ra một cách thân nhiên như vậy, thật khiến người ta thổ huyết mà.

Tuy nhiên, tính cách như vậy cũng rất thú vị, con cái Dư gia nhà bọn họ, chỉ có thể đi bắt nạt người khác, không có chuyện để kẻ khác đùa bỡn. Điểm này, dường như con gái đã bắt đầu làm tốt rồi.

Dư Châu nghiêng đầu, thấy được tán thưởng trong mắt Dư Phẩm Thành với cô, một đồng người kì quái, cô xoay người, di chuyển thân thể rõ ràng là không gầy của mình, chậm rãi trở về phòng, có điều khi đi ngang qua phòng Dư Dịch thì bước chân ngừng lại.

Bên trong vẫn là một mảnh tăm tối, nhìn không rõ năm đầu ngón tay, anh ấy cả ngày ở trong cái hang chuột đó làm gì không biết, không lẽ thật sự là đào hang, cô nhìn nửa ngày, đáng tiếc, mắt cô vẫn chưa đạt được đến độ xuyên thấu ban đêm, cho nên, hoàn toàn không biết anh đang làm gì bên trong, giả như anh ấy thực sự đang đào hang, cô cũng không biết.

Nhún vai, cô vòng qua chỗ ngoặt, đi về phòng của mình, gian phòng của hai người bọn cô cách nhau rất gần, có điều, anh trai thích bóng đêm, còn cô thích ánh sáng.

Mở cửa phòng, bên trong đã đổi thành màu lam nhạt, giống như màu xanh nhạt trên bầu trời, cô đã chịu đựng đủ màu hồng buồn nôn đó rồi, mỗi ngày ngủ trong đó, chỉ cần ngẩng đầu, nhìn thấy cả một đồng màu đó làm cô hận không thể ngay lập tức làm giống Dư Dịch, biến phòng mình u ám như hang động chuột, cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Rốt cuộc dưới sự kiên trì của cô, gian phòng này cũng được sửa lại, có điều phải đổi lại một chậu nước mắt của Hứa Nhu. Người con gái có thể khóc nhiều đến như vậy, đây là lần đầu tiên cô được chứng kiến.

Đi đến trước bàn học, tất cả đồ đạc đều làm theo kích cỡ lớn, đương nhiên là cố ý làm vì riêng cô, mở sách vở ra, cô cầm lấy bút, giấy trắng vẫn còn thoảng mùi thơm, rất nhanh trên mặt giấy lần lượt hiện ra những hàng chữ chỉnh tề.

Một lúc sau, cô khép sách vở lại, nằm nghiêng gối đầu lên một bên tay, thi đấu thể dục, cô làm sao để vượt qua đây, còn phải tham gia thi đấu môn nào nữa, cô còn chưa rõ, đương nhiên trước đây cô cũng chưa từng tham gia thể dục thể thao gì.

Đi lại bên giường, cô nằm úp sấp xuống, dù muốn cũng không thể lẩn qua lộn lại người mình, bởi vì sợ sẽ đè sập cái giường này lần nữa, không có ai rõ hơn cô lực phá hoại của thân thể này, cho nên, cô phải quen với sự bất động này.

Hai mắt nhắm lại, rèm cửa màu lam đung đưa nhẹ theo gió, giống như một con sóng hiền hòa, xô lên, rút xuống, sau đó lại xô lên, làm tâm người thả lỏng ra. Tựa như một dòng nước mềm mại chảy vào lòng người.

Buổi sáng, Dư Châu đứng ở nơi dán thông báo của trường học, tên cô đã được ghi lại rồi, cái trường học này có hiệu suất xử lý quả nhiên rất nhanh, không có lẽ phải nói là hiệu suất của Kính Nguyệt Sâm quả nhiên rất cao, cô vừa đi khỏi, đã được xử lý ngay.

Cô nhìn chăm chăm vào hai chữ tên mình, hai chữ Dư Châu sừng sững đứng đầu trên tên tất cả mọi người, dường như cũng là để mọi người tiện cười nhạo.

Mà ngay dưới tên của cô chính là ba chữ khác, Thẩm Vũ Âm, nhìn xem, ngay cả cái tên cũng đã kém hơn nhiều như vậy, cha cô đúng là đặt tên bừa bộn.

Dư Châu, cá kình, quả nhiên là lão đại của lũ kình, mà bây giờ tất cả mọi người cũng đều đang quay sang nhìn cô giống như nhìn khi ròi.

“Tôi không nhìn lắm chứ, phía trên lại có tên của cô ta.” Một học sinh dùng sức dụi dụi hai mắt mình, nhìn lại hai chữ chói lọi đầu bảng Dư Châu.

“Cô ấy béo như vậy, tham gia được cái gì chứ, điên rồi sao hay trong lòng nghĩ quần muốn nhân cơ hội này?”

Tôi xem xem, để tôi nhìn, nhiều người thi nhau bắt đầu xô đẩy, Dư Châu cũng chậm rãi rút về phía sau, cho đến khi rời đến chỗ an toàn, cô còn chưa muốn bị chèn chết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 79: Danh hiệu đệ nhất

“Thật là cô ấy.” Âm thanh hô to gọi nhỏ không ngừng truyền đến, Dư Châu lắc đầu một cái, xoay người, vậy mà lại thấy được ánh mắt ngơ ngẩn của Tả Tư Viêm cùng Đan Gia Dật.

Xem đi, có điều, đáng tiếc là cô cái gì cũng không muốn nói, càng không muốn giải thích cái gì. Chỉ là một trận đấu thể dục thôi mà.

Đi qua bọn họ, một bước cũng không dừng lại.

“Tiểu Trư, tại sao vậy?” Ngoài ý muốn, âm thanh Tả Tư Viêm từ sau lại vọng đến. Đan Gia Dật khoanh tay trước ngực, hiển nhiên, là bộ dáng muốn truy rõ nguyên nhân.

Đây không phải là chuyện cô bây giờ sẽ làm, trước kia cô còn không làm, bây giờ lại càng không, biết rõ ràng là dù cố gắng thế nào, thua vẫn chính là cô, vì sao còn muốn lấy toàn bộ của chính mình ra để bị dẫm đạp xuống. Cô rất béo, cho nên, nếu bị ngã xuống, sẽ là cực cực kì thảm hại.

Dư Châu từ từ xoay người lại, nhìn hai thiếu niên tuấn tú đứng cách mình không xa kia, môi mím chặt lại: “Nếu như tôi ngã, các người sẽ rất vui vẻ, đây không phải vẫn là mong muốn của mấy người sao?” Thanh âm của cô mang theo chút sắc lạnh, Tả Tư Viêm cùng Đan Gia Dật sắc mặt thoảng chốc thay đổi, cô dường như đã quá thông minh rồi. Bọn họ có ý nghĩ như vậy, đã quá lâu không có thú vui nào để chơi, rất muốn Dư Châu, nhưng, so với niềm vui ấy, bọn họ càng muốn cô sẽ từ bỏ hơn.

Dù sao, có một số việc đã thay đổi.

“Tiểu Trư, nghe lời anh Dật một lần ... không cần tham gia nữa.” Đan Gia Dật khó có lúc nghiêm mặt, khóe mắt nhếch lên cực kì chăm chú, cậu cũng không phải đang nói đùa, trước kia, cậu thích xem Dư Châu làm những việc dọa người, hiện tại, không biết vì cái gì, lại muốn đi giữ gìn, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo buồn bã kia.

Tuy không nhiều nhưng lại khiến bọn họ thật sự muốn liều lĩnh đi giữ gìn.

Tả Tư Viêm gật đầu một cái, Dư Châu sững sờ nhìn chăm chăm họ, không chớp mắt, cô ngửa đầu, trong mắt như có một mảnh màu xanh hắt lại, trong thoảng chốc cúi xuống trọn mắt liền biến mất.

“Em không thể lựa chọn.” Cô nói xong, xoay người đi, có điều, khóe môi đã kéo ra thật dài mỉm cười, quả thật, cô không có cách nào lựa chọn, cũng không thể lựa chọn.

Trong khả năng của cô chính là, tham gia, sau đó kết thúc. Về phần hết thấy những thứ khác, đều không có quan hệ gì với cô, cô càng không đặt tính mạng trong đó, cô không muốn lại gần, trong cuộc sống của cô, muốn cô phải tiếp nhận nhưng cô sẽ không khuất phục.

Cô chưa bao giờ là một đứa trẻ nghe lời, cô có suy nghĩ, so với người khác còn độc lập hơn. Cô vốn là Mộc(gỗ) Dư Châu, cho nên, cô vẫn chỉ là một tên côn đồ, không phải công chúa, không cản trở thành người nào vì yêu cầu của ai đó.

Càng xin lỗi là cô không thích làm công chúa, cô muốn làm phù thủy.

Di chuyển thân thể của mình, ngẫu nhiên một ngọn gió thổi qua gò má cô, mang đến cảm giác mát mẻ, dừng bước, cúi đầu, hai góc áo nhẹ nhàng thổi chong lên nhau, sau đó tách ra, không còn xuất hiện bất cứ điều gì nữa.

“Sâm học trưởng, em sợ mình sẽ đứng nhất từ dưới lên mất.” Âm thanh thiếu nữ giống như rượu ngọt không ngừng tan trong gió, nhỏ bé, chua xót, khiến lòng cô không ngừng thất lại.

Dư Châu vẫn cúi đầu, dường như đang nhớ lại, góc áo của bọn họ đan vào nhau trong nháy mắt, có điều gì đó cũng đã bỏ lỡ.

“Sẽ không đâu.” Âm thanh thiếu niên cực kì mê hoặc, mang theo giọng điệu trầm ổn cùng sức hút, không cần nhìn cũng có thể biết rõ, đây tuyệt đối là một người khiến cho bất kì ai cũng không bỏ qua được.

“Bất kể là xếp thứ tự gì, em cũng sẽ không đứng đầu đâu, bởi vì, vị trí kia, đã có người dự định.” Cậu nói vô cùng tao nhã, ngón tay vuốt ve sợi tóc mềm mại của thiếu nữ, khóe mắt lại liếc nhìn khỏi lập phương đứng cách đó không xa kia.

Đó chính là đứng nhất cuối theo dự định của cậu.

Tác dụng của cô ta không nhiều, này cũng coi như một trong số đó.

Dư Châu nghe ra dụng ý trong lời nói của anh ta, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, đau đớn trong mắt cũng dần tan đi, cô ngẩng đầu, rồi đi thật nhanh, dường như, anh ta rất có lòng tin với cô, chắc rằng, cô sẽ đứng ở vị trí đầu bảng kia.

Đúng vậy, đứng đầu bảng, có điều đếm ngược từ dưới lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 80: Thể dục ngu ngốc

ã vậy, cô làm sao có thể để cho cậu ta thất vọng được, càng làm sao nỗ lực để Thẩm Vũ Âm thất vọng chứ.

Trận thi đấu thể dục ở trường so với tưởng tượng của cô còn tung bừng náo nhiệt hơn, số người tham gia cũng nhiều hơn, thậm chí đến đại tiểu thư bình thường đi bộ được vài bước còn kêu mỗi một Đan Tương Tư cũng tham gia, đương nhiên, cô nàng cũng chỉ tham gia một hạng bơi lội mà thôi. Về phần Dư Châu, ngay lập tức bỏ qua hạng mục này, cô vẫn tự hiểu bản thân mình, cái bể bơi nho nhỏ kia sao có thể phù hợp với thân hình cực đại này, đoán chừng biến có lẽ phù hợp hơn.

Lại nói nếu cô thực sự tham gia bơi lội, vậy tuyệt đối sẽ chết vô cùng thảm, đương nhiên, không phải cô mà là những người khác.

Một ngày này, trận thi đấu thể dục của trường học bắt đầu, cái trường học này không hổ là học viện quý tộc tư nhân, một trận đấu đơn giản cũng có người đến ghi hình, thậm chí, đa phần các bậc phụ huynh đều đến tham dự, đương nhiên, có cả cha mẹ Dư Châu.

Dư Châu đứng bên cạnh bể bơi, nhìn một đám nữ sinh giống như nàng tiên cá, đùi vừa dài vừa nhỏ vừa đẹp, bộ ngực tròn đầy, thân mình bọc lộ được toàn bộ tuổi trẻ và sức sống thanh xuân tràn đầy. Giống như những đóa hoa tỏa hương bắt đầu nở rộ, cực kì xinh đẹp.

Chỉ có điều, cô là một bông hoa bị đến để trang trí thôi, không có mỹ cảnh, chỉ có cảm nhận sự tồn tại. Hơn nữa còn là loại cảm giác cái gì cũng sẽ thắng được.

“Sâm tử, đây là ý của cậu phải không?” Dư Dịch tựa trên tường, nhìn người đứng bên cạnh vẫn luôn vô tình hữu ý nhìn thiếu nữ xinh xắn như tinh linh bên hồ kia, Thẩm Vũ Âm, quả nhiên rất đẹp.

“Có ai từng khen cậu rất thông minh chưa?” Kính Nguyệt Sâm đứng thẳng người dậy, ánh sáng hắt xuống phía dưới gò má cậu, càng tôn lên đôi mắt sáng ngời không ngừng tỏa ra nét tao nhã lạnh lùng.

“Ít nhất cậu chưa từng khen qua.” Dư Dịch thần nhiên hạ mi, kì thật, Dư Châu kiên trì như vậy, cậu đã đoán chắc chắn có quan hệ với người bên cạnh này, cậu cũng không phải kẻ ngu, càng không ngu ngơ, đương nhiên có thể nhìn ra một mặt khác của Dư Châu đối xử với Kính Nguyệt Sâm không giống những người khác, con bé đã thay đổi, nhưng vẫn có một điều không đổi, chính là với tên Kính Nguyệt Sâm này, con bé vẫn không cách nào vượt qua được bức tường này, Sâm tử, cô có đi thế nào hay khác với quá khứ ra sao.

“Nguyệt Sâm, cậu đã đồng ý, bỏ qua việc kia rồi, không phải sao?” Dư Dịch ngẩng đầu lên, hai con mắt mị hoặc nhìn thẳng, đáy mắt hiện rõ ánh sáng lạnh, nếu, cậu ta thực sự làm ra chuyện tổn thương Dư Châu, vậy, chắc chắn, bọn cậu không thể tiếp tục làm bạn nữa.

Dư Châu là em gái cậu, em gái duy nhất.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm gì với cô ấy cả, chỉ là nhờ cô ấy giúp tôi một chút chuyện mà thôi.” Kính Nguyệt Sâm thần nhiên mở miệng, trên mặt không chút biến sắc, cảnh cáo từ Dư Dịch, cậu cũng không để vào tai, chẳng qua, cậu cũng không muốn nghe bất kì uy hiếp nào, cậu sẽ không để bất kì việc gì đi quá giới hạn. Bởi vì, Kính Nguyệt Sâm làm việc, từ trước đến nay đều rất hoàn hảo.

Khẽ mỉm cười, cậu lại tiếp tục nhìn về phía thiếu nữ như mỹ nhân ngư xinh đẹp trong bể bơi kia, con người hơi trầm xuống, cho đến khi một thân hình không lồ chắn hết tầm mắt, vô tình hay dường như cảm nhận được ánh mắt của cậu, thân hình đó đột nhiên quay đầu, hai con mắt trong trẻo, khóe môi nhếch lên cười lạnh lẽo, mà ý thức cũng theo nụ cười kia lệch khỏi quỹ đạo.

Một lát sau, Dư Châu mới quay đầu đi, nhìn về phía bể bơi, trận đấu vừa rồi đã kết thúc, trong nước đã yên ả lại, cô nhìn ảnh chiếu mờ hồ của mình dưới nước, hai mắt vẫn híp lại, thịt trên mặt nhiều muốn rớt ra, từ xa nhìn lại, giống hệt một chiếc bánh bao nóng hổi.

Bảng thành tích cũng xuất hiện sau đó không lâu, thì ra, trên đời luôn có những chuyện không hoàn mỹ như vậy, một thân thông minh xinh đẹp như Thẩm Vũ Âm lại cực kì kém cỏi về thể dục, thời gian bơi lội còn nhiều gấp ba người khác, người bơi chậm cũng cùng lắm là năm phút, vậy mà cô ta mất ít nhất hơn mười năm phút, tốc độ như vậy, người khác đã bơi được ba vòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 81: “Cái đó” của cậu mặc ngược rồi

Vì vậy, trong trận thi đấu này, Thẩm Vũ Âm về cuối nhưng lại không phải phải người xếp cuối, bởi vì còn có người làm đầy lót cho cô, chính là Dư Châu không tham gia thi đấu, cho nên, cái danh hiệu nhất từ dưới lên này không cần phải nói đương nhiên là Dư Châu. Bởi vì, bể bơi trường học này không đủ sâu, nếu cô dám nhảy xuống, chắc chắn sẽ chìm. Chìm xuống đáy cũng được, chỉ cần cô đảm bảo không làm vỡ chỗ nào đó của bể bơi là được.

Thẩm Vũ Âm có chút không được tự nhiên thay đồ bơi trên người ra, có điều lại không giấu được tiếng thở phào nhẹ nhõm, cô tự biết bản thân rất tệ về mặt vận động, may mắn có người so với cô còn kém hơn, cô cũng không muốn mất mặt nên đợi mọi người đi hết mới thần nhiên đi ra ngoài.

Ngẩng đầu, nhìn về phía trước, một thiếu niên vô cùng tuấn mỹ đang mỉm cười với cô, mặt cô không tự giác đỏ bừng lên, ngại ngùng cúi thấp đầu, có điều một bóng người nhanh chóng đứng chắn trước mặt cô. Thậm chí, chặn đứng tất cả tầm mắt của cô.

Cô ngẩng đầu, tức giận nhìn người đứng trước mặt mình, trong trường học này, người có được ngoại hình quá kích như vậy không có người thứ hai ngoài Dư Châu.

“Cô muốn mắng tôi sao?” Dư Châu đứng ngay trước mặt cô ta, nhìn đôi mắt của Thẩm Vũ Âm, cô cũng không bỏ qua ánh mắt giận dữ vừa lóe qua của cô ta, tức giận như vậy, dường như hận không thể trực tiếp nhào lên bóp cổ cô vậy.

“Bạn Dư Châu, tôi sẽ không mắng chửi người.” Thẩm Vũ Âm cúi đầu, vẻ mặt đã khôi phục rất tốt. Chỉ có điều, mơ hồ có thể nghe được âm thanh cắn răng.

Phải không? Dư Châu hơi nghiêng đầu.

“Đúng vậy, bạn Dư Châu, tôi biết cậu đang tức giận vì cái gì, có điều, Nguyệt Sâm học trưởng thật sự không thích cậu, cho nên, cậu đừng làm phiền anh ấy nữa, cứ như vậy càng làm cho anh ấy chán ghét bạn thôi.”

Trước kia, chỉ cần nghe những lời này, Dư Châu sẽ rời đi rất nhanh, nhưng hiển nhiên lần này không thành công rồi, Dư Châu bây giờ không phải Dư Châu lúc trước, cho nên những câu đe dọa này hoàn toàn vô tác dụng.

“À.” Dư Châu gật đầu một cái, như ý cô rời đi, có điều đi được vài bước lại quay đầu lại nhìn, “Thật ra, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết một việc, có điều, chắc là cậu sẽ không để ý đâu nhì.” Cô liếc nhìn cô ta, nếu cô ta không muốn quan tâm, vậy xem như cô xen vào việc của người khác đi.

“Cái gì?” Thẩm Vũ Âm không hiểu ra sao liếc nhìn Dư Châu, cô thật không hiểu Dư Châu đột nhiên nói ra câu đó là có ý gì.

“A, không có gì.” Dư Châu thân nhiên lắc đầu, “Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết,” cô ngừng một chút, con mắt thoáng nghiêng liếc nhìn cô ta, “Khóa váy của cậu còn chưa đóng, hơn nữa, cái bên trong đó cũng mặc ngược rồi.” Cô nói xong, lúc này đây, thực sự rời đi.

Chỉ có điều, đằng sau cũng nhanh chóng truyền đến một tiếng hét khiến mặt Dư Châu méo lại, hóa ra dù là mỹ nhân xinh đẹp đến đâu, khi gặp phải kích thích âm thanh vẫn hết như lúc heo bị giết.

Thẩm Vũ Âm vội vàng núp vào một bên, hai tay run rẩy chống đỡ chính mình, mặt cô đã đỏ như bị luộc, quả nhiên là, cô cô mặc ngược, vậy, không phải rất nhiều người đều đã thấy được sao, còn có Sâm học trưởng, cô che mặt lại, cô thực sự thực sự không muốn sống tiếp nữa.

Dư Châu đi đến sân thi đấu, trận thi đấu thể thao tiếp theo đang diễn ra, còn cô vẫn là bỏ cuộc khi chưa bắt đầu, cô sẽ không cho là mình sẽ nhảy ra động tác tốt đẹp gì, thứ nhất cô không phải là thiên nga béo bay được, vì vậy cô lựa chọn đứng từ bỏ quyền thi đấu.

Cô ngồi trên ghế ở một bên xem, người bên cạnh đều cúi thấp đầu chụm vào nhau xì xào châm chọc cùng nói móc cô, có điều, cô chỉ khẽ giương khoe môi lên, nhàm chán cười cười, cô đây không phải vì bọn họ sao, cô chính là sợ nhất thời thu chân không kịp sẽ dùng trọng lượng của mình đập chết bọn họ sao, xem xem cô tốt bụng như vậy, thật sự cần rất nhiều tình yêu đó.

Trận thi đấu bắt đầu rồi, cô nhìn qua Thẩm Vũ Âm vẫn luôn cúi đầu, khi nhìn thấy cô thì hai mắt tròn to, giận dữ liếc nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự oán hận.

Dư Châu thở dài một hơi, quả nhiên, không nên làm người tốt mà, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 82: Cái trường học này nhân tài đặc biệt nhiều

Có điều khi một bóng dáng cao gầy đi đến thì ngay lập tức xung quang trở nên yên tĩnh lại, Tã Tư Viêm vừa cầm một chai nước, chuẩn bị uống hết, kết quả còn chưa kịp nuốt xuống, chợt nghe phũ một tiếng, cậu ta thật sự rất không có tiền đồ, phun ra, Đan Gia Dật đang cầm tờ danh sách đứng cạnh nhanh như chớp tránh ra, đáng tiếc trên y phục của cậu ta vẫn có chút nước đọng lại.

“Tã Tư Viêm, cậu có cần buồn nôn đến mức đó không?” Đan Gia Dật nhìn chăm chăm vào quần áo của mình, không kim chế mà muốn gào lên, nhiều người như vậy, vì cái gì chỉ có hần xui xẻo, dính nước miếng của tên kia, buồn nôn chết mất.

Tã Tư Viêm thì nhẹ nhàng ồ một tiếng, thấy người xung quanh đều đang chú ý mới xấu hổ hạ bả vai xuống: “Không thể trách tớ nha, cách tên kia ăn mặc, có thể làm cho người ta cười ngất mà, so với Dư Châu trước kia chỉ có hơn chứ không kém, cái trường học này nhân tài đúng là đặc biệt nhiều mà.”

Đúng vậy, Gia Dật vỗ nhẹ trán, đi học trong ngôi trường này, trái tim quả thật phải thật khỏe mạnh, tính cách cũng đủ biến thái thì mới được, giống như bọn họ vậy.

Mà sau sân thi đấu, sau một hồi yên tĩnh chính là một trận bạo động về tiếng cười.

Dư Dịch cúi đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, quả thật là cái gì cũng có, lần này đúng là mở rộng tầm mắt.

“Dịch, quần áo của cậu ta nhìn rất hay.” Kính Nguyệt Sâm nâng cằm, chân vắt chéo ngồi trên ghế đầy ưu nhã. Khuôn mặt nghiêng lạnh lùng lại mang theo chút tiểu ý vui vẻ.

“Khó có lúc lại cảm thấy giống cậu như thế này!” Dư Dịch cũng cong khóe môi, nhìn người dưới kia.

Nam sinh cao gầy, tóc ngắn, trên mặt mang theo cặp kính cận dày đến chục độ, mà lúc này, trên người cậu ta lại mặc một bộ trang phục thể thao của nữ, tổng thể hiệu quả như vậy, thật khiến người xem phun máu mà.

Đúng là sở thích đặc biệt, coi như là nữ giả nam cũng không cần mặc thành như vậy chứ, đáng người cứng nhắc, càng đừng nói đến những đường cong quyến rũ nào, chỉ khiến người khác cảm thấy như nhìn một con cá muối, cứng đến nỗi có thể dùng để đập tan băng.Kính/thue'/dien'dan[lequydon

“Trời ơi, Dư Châu, cậu ta thực sự thi đấu trong trang phục nữ hả?” Con mắt Đan Tương Tư tròn to nhìn thẳng, không thể nào, các cô chỉ nói đùa thôi mà, cậu ta thực sự làm theo sao, dũng khí như vậy, thật đáng sợ quá.

“Cậu thấy không được sao, cũng không tệ lắm mà.” Hai tay Dư Châu vòng trước ngực đứng tại chỗ, có điều, bởi vì quá mập, cô chỉ chạm được hai bàn tay với nhau, không phải phong lưu phóng khoáng thoải mái như lưu manh trước đây. Bất đắc dĩ, cô đành buông hai tay xuống, tựa vào thành lan can hai bên, còn người trên khán đài kia, hần cậu ta không biết mình vừa nổi bật như bom nổ thể nào, chắc chắn sau hôm nay cậu ta thành danh nhân rồi.

Trình Vũ ha, dừng khí của cậu ta, thật sự thật sự vô cùng mạnh mẽ.

Trình Vũ cũng chú ý đến tràng cười khi này, nói thật, cái thân quần áo này, cậu mặc vào cảm thấy vô cùng không tự nhiên, cho dù, cậu cũng tự thấy mình mặc cái bộ quần áo này rất khó coi, bởi lẽ dù sao cậu cũng là nam sinh, mặc quần áo này, thật xấu hổ không muốn gặp người, nhưng, lão đại đã nói, có lẽ cậu thích hợp tham gia như thế này, cho nên cậu muốn tới thử xem, bởi vì, lời lão đại chắc chắn luôn luôn đúng, tựa như chân lý vậy.

Nhìn quanh bốn phía, cậu nhìn thấy Thẩm Vũ Âm, vẻ mặt đầy kinh ngạc, hắc hắc, cậu đắc ý cười, xem đi, lão đại quả nhiên có khả năng tiên tri mà, Tiểu Âm đã nhìn cậu rất lâu rồi, cho nên, về điểm này, đã thành công một nửa, chỉ cần cậu có thể đạt được danh hiệu nhất bảng, vậy, chắc chắn cậu có thể đứng trước mặt Tiểu Âm mà hãnh diện rồi.

“Tiểu Âm, tới.” Một giọng nam trầm ấm vang lên, Thẩm Vũ Âm xoay người, nhìn thấy đôi mắt đầy ôn nhu của Kính Nguyệt Sâm, với cô mà nói, là cực kì dịu dàng.

“Vâng, Sâm học trưởng.” Thẩm Vũ Âm nhẹ nhàng đáp lời, sau đó liếc qua Trình Vũ, trong mắt không giấu được một phần vui vẻ, có điều, khi nhớ lại cũng chỉ là giễu cợt mà thôi.

Thật đúng là một người kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 83: Cô có thể chạy mấy bước’

Kỳ thật Trình Vũ không biết, mọi người nhìn hấn là do trang phục của hấn đã tạo được nên chấn động, bởi vậy, cô mới từng người nhìn hấn có chút lâu, chỉ vậy thôi đã vui mừng đúng là không biết tự lượng sức mình.

Tiểu Âm, cô ấy nhìn cậu, nhìn cậu thật lâu, so với những cái liếc qua trước kia, khiến trái tim cậu không ngừng thôn thức, trời, có lẽ đã muốn nhảy ra khỏi ngực mắt, cậu thật khản trương quá. Ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.

“Trận đấu bắt đầu rồi, nếu cậu nghĩ có thể chiến thắng nhờ bộ quần áo quái dị này thì, cứ tiếp tục nằm mơ đi.” Một âm thanh lạnh lùng dội ngay vào tai Trình Vũ, khiến cậu rung mình, ngẩng đầu nhìn mới thấy không biết từ bao giờ Dư Châu đã đứng trước mặt cậu.

“Lão đại.” Trình Vũ thấy được Dư Châu, ánh mắt lập tức lóe sáng, giống như khi nhìn thấy tiền vàng, Dư Châu lui lại phía sau một bước, hai mắt nheo lại nguy hiểm, đối với Trình Vũ đang muốn nhào lên vì động tác này của cô mà vô huyệt vào không khí, lão đại tiến lên mấy bước mới tránh khỏi thảm cảnh ngã lộn.

“Lão đại, cậu cố ý?” Trình Vũ dài miệng ra, cánh tay quơ quảng chân lão đại, hình ảnh này càng làm cho mọi người xung quanh buồn cười hơn, Đan Tương Tư quay mặt đi, cô cười đến không mở nổi mắt ra nữa rồi, trời ơi, cô không thể nhìn tiếp, thật sự không thể tiếp tục nhìn, nếu còn nhìn chắc sẽ cười đến chết mất, cậu ta, đúng là thiên tài mà.

“Tôi không cố ý, tôi chính là cố tình đấy.” Dư Châu lạnh nhạt nói, liếc nhìn cậu ta từ trên xuống dưới, lông mày không ngừng cau lại, cô đột nhiên có loại cảm giác hận sắt không thành thép.

“Trận đấu bắt đầu rồi, không cần làm bộ trang phục này thất vọng, lên sân khấu đi.” Cô lui người sang một bên, trọng tài bên kia vẫn luôn nhìn bọn họ, tay vẫn đang giơ lên, nhìn có vẻ trấn định như thường nhưng nếu nhìn chăm chú khuôn mặt của ông có thể thấy nó đang không ngừng run rẩy.

“Đúng vậy, lão đại.” Đứng thẳng người dậy, Trình Vũ ngẩng cao đầu, giống như một binh sĩ đầy kiêu hãnh, bước ra chiến trường.

Duỗi chân trái, vung tay trái, duỗi chân phải, vung tay phải, từng động tác giống như một pha quay chậm những tạo hình không bình thường.

“Đi nhầm hướng rồi, bên phải.” Dư Châu nhắm hai mắt lại, không thể không nhắc nhở cậu ta, thân thể cứng nhắc như vậy, có thể nhảy cao thật chứ? Không bằng đi làm gây trục, giúp người khác nhảy cao.

“A, vâng.” Trình Vũ khản trương đáp lời, hai hàm răng cắn chặt, không dám xoay người, mà đi giật lùi lại phía sau, ngay cả như vậy cậu cũng nghe được rõ tiếng răng va vào nhau, cậu thực sự rất hồi hộp, hơn nữa còn là thi đấu trước mặt nhiều người như vậy, nhiệm vụ dọa người không phải vẫn do lão đại phụ trách ư, sao lại giao cho cậu chứ.

Nâng cao cằm, đi nhanh về phía trước, theo tiếng vang lên của âm nhạc, cậu cứng nhắc cởi áo để lộ ra thân hình thật sự, nói thật, một điểm dễ nhìn cũng không có, cậu cảm thấy sức lực để nâng cánh tay lên cũng không có nữa rồi.

Từ khán đài cũng truyền đến từng trận cười vang không ngừng, mồ hôi trên trán cậu chảy ngày càng nhiều hơn, cà chua chín cũng không đỏ bằng mặt cậu bây giờ.

Cuối cùng cậu cũng thi đấu xong, cậu ngồi bệt xuống đất, vờn tay lau đi mồ hôi đầm đìa trên mặt, đây quả thật không phải việc dành cho con người, quá khó khăn, có cảm giác thân thể cậu mềm như bún rồi cho nên khi nhảy mới không có cảm giác gì như vậy.

Đây chính là một ứng cử viên khác làm để lót đáy cho Thẩm Vũ Âm.

Trọng tài trên đài giờ tay chính thức ngừng trận đấu để tính điểm.

Không điểm, không phân, không thành tích.

Nhìn nhận kết quả, Trình Vũ chỉ còn biết cúi thấp đầu.

Lão đại, tôi lại khiến cô mất mặt rồi.

Bốn phương tám hướng mọi người không hẹn đều nhìn sang phía Dư Châu, cô chỉ thần nhiên liếc quanh thoáng nhếch khóe môi, trong lúc vô tình, lại nhìn thấy được tâm mắt Kính Nguyệt Sâm, âm thầm, khiến cho cô không hiểu nổi.

Cô tham gia thêm không nhiều, phía dưới chính là một trong số đó.

Chạy bộ.

Cô khởi động tay chân mình, những người đứng bên cạnh cô đứng tùm lại một chỗ, không ngừng che miệng cười.

“Cậu nói xem, cô ta có thể chạy bao nhiêu bước?” Một nữ sinh nhỏ giọng hỏi người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 84: Đánh cuộc

“Tôi đoán, chắc chắn không quá năm mươi bước, trước kia, cô ta ngay cả ba mươi bước còn chạy không nổi, không phải một con bé ngốc thôi sao, ngay cả tay chân mình cũng không biết phối hợp ấy chứ.”

“Chúng ta đánh cuộc đi, một cái kẹo que.”

“Tốt, cược thì cược, có điều, tớ muốn hai cái.”

“Một cái.”

“Hai cái.”...

Dư Châu thần nhiên nhìn những người đang cò kè đặt cược về cô, nhìn cánh tay mập đôi chân nhiều thịt của mình, trang phục của cô, ngoại trừ to hơn một chút, còn lại đều rất bình thường mà, kẹo que, đáng tiếc, cô không thích ăn.

“Sao các người có thể nói về Dư Châu như vậy chứ?” Hai tay Đan Tương Tư chống hông, hiển nhiên vừa nghe hết cuộc vui vừa rồi, thân là bạn thân của Dư Châu cô chắc chắn sẽ không để yên ngồi nghe.

Những nữ sinh bắt đầu dè dặt nhìn sang Đan Tương Tư, rồi trở nên yên tĩnh hơn, ban quý tộc không giống với dân thường, hơn nữa, người ta còn là em gái Đan Gia Dật, không cần nhìn đồng phục bạch sắc cũng phải nhìn anh trai tuấn tú phi phàm kia, cho nên, nữ sinh này, chính là không thể đắc tội. Đắc tội với cô ấy, làm sao có thể đi thả câu anh trai người ta.

“Tôi nói cho mấy người biết.” Đan Tương Tư chỉ vào Dư Châu, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, Dư Châu cũng chăm chú nhìn từng động tác của Đan Tương Tư, đáy mắt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, trong đây quan tâm bảo vệ cô rất ít, cô cứ cho là mình không thêm đề ý, nhưng, hóa ra, cô vẫn luôn rất đề ý.

“Tôi nói cho các người biết, nhất định Dư Châu sẽ chạy xong năm mươi bước, cho nên...” Cô ngừng lại một hơi, duỗi ra ba ngón tay, “Tôi đặt cược cho cô ấy, có thể chạy đến sáu mươi bước, ba cái kẹo que.”

Dư Châu dùng sức nhắm chặt hai mắt lại, xoay mặt người đi, cô mới vừa rồi cảm động cái gì chứ, bây giờ, toàn bộ cảm động đều biến thành một xúc động, đó là muốn đi bóp chết Đan Tương Tư.

Đứng trên vạch xuất phát, cô với Thẩm Vũ Âm đứng chung một chỗ, cô một mình chiếm hai vạch đường. Nhìn người con gái cực kì xinh đẹp bên cạnh, đáng người cong lõm rõ ràng, trên dưới đều tràn ngập hơi thở thanh xuân, tự nhìn lại mình, trên dưới đều là thịt, người ta là chữ S, cô chính là chữ I.

Cho nên, dựa vào dáng vẻ to lớn này, tuyệt đối sẽ có tốc độ như Thẩm Vũ Âm thứ hai, đương nhiên cũng có thể tốc độ cô thậm chí không được tốt như

vậy nữa.

“Dịch, cậu thực sự muốn để Tiểu Trư đi tham gia cái hạng mục này, cô ấy làm được sao?” Hai tay Tả Tư Viêm nắm chặt lan can, đứng cạnh Dư Dịch sầm sầm, Đan Gia Dật đưa lưng về phía bọn họ, không giấu nổi một hơi thở dài.

Trước mặt mọi người trong trường, Tiểu Trư, có lẽ lại chịu xấu mặt nữa rồi.

Trước kia, bọn họ đều thích xem cô bị xấu mặt, nhưng hiện tại, bọn họ đều không đành lòng. Không biết đây là cảm xúc gì, không rõ lớn lên từ lúc nào, nhưng chút thay đổi đó bây giờ đã cực kì rõ ràng. Kinh/thue';dien-dan';lequydon

“Cậu nghĩ tôi muốn sao, tính tình con bé này bây giờ giống hệt tôi, thiếu chút nữa tôi muốn bóp chết nó rồi.” Có điều, cô thực sự tham gia, khỏe môi Dư Dịch cũng mỉm cười nhẹ, trên mặt là vẻ bất đắc dĩ không biết làm gì, Châu Châu nhà cậu, quả thật rất cố chấp.

“Dịch, cậu đúng là độc ác, cẩn thận kẻo bị Tiểu Trư bóp ngược lại.” Đan Gia Dật xoay người, con mắt quét qua hàng người đứng đầu trên vạch xuất phát kia, thân hình như vậy, có thể chạy mới là lạ, bất kể là trọng lực, áp lực, hay thể tích, không ai có thể thắng cô ấy được.

Cậu nâng cao tầm nhìn, nhìn người thiếu niên vô cùng tuấn mỹ đứng lặng một bên, Kính Nguyệt Sâm, cậu ta vẫn bình tĩnh lạnh mặt, ngón tay lại không ngừng nghịch bông tai hình giọt lệ màu lam, bên môi là lãnh ý như có như không.

Nguyệt Sâm, đây là ý của cậu sao, mục đích của cậu, là Thẩm Vũ Âm, hay người khác, cậu cúi đầu xuống, rất nhanh, trong mắt hiện lên một tia u tối, có điều cũng không ai chú ý.

Tiếng súng bắt đầu trận đấu vang lên, tất cả mọi người đều chạy về phía trước, đây là trận đấu cự li dài, gần như toàn bộ mọi người đều tham gia, lúc đầu Thẩm Vũ Âm chạy rất nhanh, có điều, dường như cô ta đã quên một vấn đề rất quan trọng, đây là đo độ bền thể lực, không phải thi chạy nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 85: Tôi xem trọng lão đại

“Tiểu Âm, không nên dùng hết sức như vậy, một lát nữa cậu sẽ không chạy tiếp được đâu.” Trình Vũ đã thay bộ quần áo thể thao nữ ra, mặc đồng phục thường ngày, so với vừa nãy thuận mắt hơn rất nhiều, đương nhiên là đáng vẻ một cậu nam sinh. Cái bộ dáng bán nam bán nữ vừa rồi quả thật rất giống yêu quái.

“Cậu đúng là lém lém.” Đan Tương Tư trừng mắt nhìn cậu ta, “Cậu không phải đã quên chứ, ân nhân cứu mạng cậu giờ còn chưa thấy mặt mũi đâu nữa, Thẩm Vũ Âm đã cứu cậu sao, cậu ta từng cổ vũ cho cậu hả? Cậu ta giúp cậu sao?” Đan Tương Tư không ngừng đến gần, lại nói ra sự thật ngốc nghếch bị thâm.

“Đã thích Thẩm Vũ Âm như vậy, sao không trực tiếp tranh đoạt với Kính Nguyệt Sâm đi, hoặc gọi Thẩm Vũ Âm là lão đại đi, chạy tới quần quít Dư Châu của chúng tôi làm gì, còn nói muốn cô ấy làm lão đại, làm lão đại của cậu có chỗ nào tốt chứ, ngoại trừ bị cậu liên lụy ra còn có tác dụng gì hả?”

Đan Tương Tư tuyệt đối không khách khí gì với cậu ta, cô chỉ không hiểu, Thẩm Vũ Âm kia có gì tốt, ngoại trừ lớn lên có vẻ ngoài xinh đẹp ra, cô ta cũng nhờ vậy mà được mọi người yêu mến, ngay cả tên gây trúc này cũng vậy, đúng là không có chút phẩm vị gì cả.

“Tôi...” Trong lúc nhất thời, Trình Vũ bị dồn cho câm nín, một câu cũng không nói được, cậu vốn đã ăn nói vụng về, lại thêm bây giờ Đan Tương Tư đang phát huy phẩm chất một ác nữ vô cùng tốt, không cho người khác một cơ hội phản bác, hơn nữa, những lời đó lại là sự thật, cho nên, cậu chỉ có thể áy náy cúi đầu, thoáng chốc khuôn mặt đã đỏ bừng. Đầu cũng càng cúi thấp hơn, nhanh chóng cúi song song với ngực.

Cậu không ngừng siết chặt tay lại, sau đó...

“Lão đại, cố gắng lên. Tôi xem trọng cậu.” Tiếng la hét như sét đánh, trung khí mười phần, có lẽ bao nhiêu khí lực từ khi bú sữa mẹ đều đã được mang ra.

Đan Tương Tư tròn to hai mắt, nhìn theo mảnh lá cây từ từ rơi trước mặt cô, sau đó, bên tai truyền đến âm thanh ong ong.

Giọng thật lớn...

Cũng nhờ tiếng hét này, mọi người lại một lần nữa tập trung ánh mắt lên thân hình di chuyển chậm chạp kia, cô chính là đang lác qua lác lại đôi đùi trắng kiện, tóc trước trán đã toát đầy mồ hôi, mày giữa hơi nhũn lại thể hiện chút lo lắng.

Cảm giác được tầm mắt từ bốn phương tám hướng, hơn nữa còn có tiếng hét như sét đánh kia, trên mặt cô rất nhanh xuất hiện ba đường hắc tuyến.

Cây gây trúc kia, cậu ta còn sợ cái thân thể này không có ai không thấy nữa hả? Còn ngại cô chưa đủ dọa người đứng không? Răng cô nghiêng lại, ngẩng

đầu, tất cả mọi người đều chạy vượt qua cô, ngay cả Thẩm Vũ Âm kia, cũng một đường vượt qua rồi.

Kỳ thật, nói bây giờ cô đang chạy thật quá si nhục rồi, phải là chuyển động được mới đúng, cô cũng muốn nhanh lắm, đáng tiếc, bất lực. Có thể đi lại như vậy đã là cực điểm của cô rồi.

Tà Tư Viêm quay mặt đi, kết quả như vậy, cậu đã sớm dự liệu được, nhìn bộ dáng xem kịch vui của người khác, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu, quả nhiên, Tiểu Trư vẫn biến thành trò cười cho mọi người như vậy, nhưng, cậu lại không cười nổi, cô rõ ràng cố gắng như vậy lại chỉ có thể nhận được những ánh mắt không công bằng như vậy.

Kỳ thật, béo không phải lỗi của cô nhóc đó, bọn họ trước kia, không biết đã dùng tâm tình gì đối đãi với cô, giống như những người trước mắt này, nhớ lại khiến cậu cực kì khó chịu.

“Con bé kiên trì như vậy, không chắc bây giờ cuối cùng thì về sau cũng vậy.” Dư Dịch chăm chú nhìn Dư Châu, trên mu bàn tay đã nổi lên gân xanh, như đang cố kìm hãm điều gì, em gái cậu mỗi ngày đều kiên trì chạy bộ, cô sẽ không bỏ cuộc như vậy, coi như tất cả mọi người cười nhạo nó, nhưng nó vẫn không bỏ cuộc.

“Dư Châu, xuống đi, Dư Châu, lăn xuống đi.” Đã đến ba vòng cuối cùng, động tác của cô vẫn vậy, có điều, những người trên khán đài lại không nhận nhìn được nữa, thậm chí, còn có người lên ném thứ gì đó về phía cô, Dư Châu phì phò thở ra một hơi, nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Kính Nguyệt Sâm đang dựa vào lan can chỉ nhìn về phía trước, chỗ đó, có một bóng dáng hồng nhợt, bóng người duyên dáng, lại không phải là cô.

Đóng lại hai mắt, vẫn có thể nghe thấy những âm thanh không ngừng bên tai, cô vẫn di động thân hình của mình, mặc kệ người khác đã chạy được ít nhiều vòng thế nào, cô sẽ không dừng lại. Vĩnh viễn cũng sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 86: Cô kiên trì

Dần dần, âm thanh bên tai nhỏ lại, có lẽ thời gian quá dài, bọn họ cũng đều mệt mỏi, mà những người đang chạy lúc này lại càng mệt mỏi hơn. Một người ngừng, hai người dừng lại, lần lượt...

Thẩm Vũ Âm ôm lấy bụng mình, cô thật sự không kiên trì nổi nữa, hai mắt đều hoa lên không nhìn rõ phía trước nữa, thân hình cô lung lay sắp đổ, khoảnh khắc khi ngã xuống lại cảm nhận được mùi hương cùng vòng tay ấm áp quen thuộc.

Cô ngẩng đầu, thấy được đôi mắt cực tinh xảo màu xanh nhợt.

“Sâm học trưởng, em xin lỗi.” Cô vô lực nói, thật sự rất mệt.

“Ừm, anh biết mà.” Kính Nguyệt Sâm nhẹ nhàng vỗ về cô, ngón tay mon trón mái tóc dài của Thẩm Vũ Âm, tầm mắt lại đặt trên người đang dùng một loạt các động tác cực kì chậm rãi để chuyển động.

Ánh sáng trong mắt chợt tắt, cậu ôm chặt thân thể hết sức lực của Thẩm Vũ Âm, Dư Châu ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy toàn bộ cảnh này, thật tốt, khỏe mỗi mím lại, thật sự rất tốt, hóa ra có một loại dựa dẫm như vậy, thật là hạnh phúc.

Cười tự giễu, cô chạy qua bọn họ, chỉ là ngừng lại nửa giây, sau đó nhìn thẳng phía trước, đường trước mặt còn dài nhưng cô không có lý do gì để ngừng lại cả.

“Dư Châu, dừng lại, đây là mệnh lệnh, mệnh lệnh của Kính Nguyệt Sâm.” Bước chân cô thoáng dừng lại, sau đó lại tiếp tục chạy về phía trước, cô cũng cảm nhận được lãnh ý không ngừng gia tăng quanh người Kính Nguyệt Sâm dừng trên người cô sau câu nói đó. Trên trán đã đầm mồ hôi, càng thêm lạnh.

Thật xin lỗi, đại ca ca, em có thể làm bất cứ chuyện gì cho anh, nhưng, ngoại trừ Thẩm Vũ Âm, em nợ anh, nhưng không thiếu nợ cô ta cái gì cả.

Đưa tay chạm vào vòng cổ hình giọt lệ trước ngực kia, cô mỉm cười, cô không cần phải dựa vào bất cứ cái gì, tự bản thân mình trải qua cũng rất ổn.

Anh từng nói, chỉ cần đủ mạnh mẽ, vậy sẽ không bị ai bắt nạt nữa, cho nên, cô phải mạnh mẽ hơn, không ngừng mạnh mẽ.

Lại qua một vòng sân nữa, người trên sân chạy đã không còn nhiều, mà những người ồn ào trên khán đài bây giờ cũng trở nên cực kì trầm mặc, người đã bỏ cuộc có rất nhiều, vậy mà người nên bỏ cuộc đầu tiên kia bây giờ vẫn đang tiếp tục chạy, tuy động tác của cô vô cùng chậm chạp, nhưng, lại có thể làm cho người ta cảm nhận được kiên trì không có được ở người khác, cô dùng chính những động tác của mình nói ra, cô sẽ không dừng lại, cô sẽ chạy hết phần thi của mình.

Dư Dịch đóng lại đôi mắt mình, cảm giác hai vành mắt có chút nóng lên, cô thật sự không để cho cậu thất vọng, thật sự là người em gái tốt của cậu,

nhưng chính cậu lại không phải một người anh tốt. Lúc này lại chỉ có thể đứng đây theo dõi cô một mình cô đơn cố gắng.

“Đây mới thực sự là Tiểu Trư sao?” Đan Gia Dật đứng thẳng người, từ khoeo mỗi cong lên có thể thấy bây giờ tâm tình cậu vô cùng tốt.

“Đúng vậy, cô ấy rất tuyệt.” Không còn là Tiểu Trư chúng ta biết trước kia, Tả Tư Viêm mỉm cười khoanh tay trước ngực, có điều, vẫn không quên chú ý một người khác cũng đứng trên này.

Nguyệt Sâm, cậu ta, còn muốn làm cái gì?

Trên sân thi đấu, chỉ còn ba người, mỗi người đều cực kì mệt mỏi, thậm chí, không còn chạy nữa mà là đi, Dư Châu vươn tay lau đi mồ hôi trên trán, nhìn vạch tuyến phía trước, cuối cùng cũng đã tới, kỳ thật, cô đã chạy không nổi nữa, thân thể này, so với cô tưởng tượng còn yếu hơn, nếu như không phải gần đây cô đều kiên trì chạy bộ giảm béo, có lẽ một vòng cũng không chạy được xong. Chỉ có điều, chạy qua nhiều vòng như vậy đã là cực hạn của cơ thể cô rồi, di chuyển được bây giờ chủ yếu dựa vào ý chí của cô.

Chân bước ngày càng khó khăn, mỗi bước nâng lên nặng nề vô cùng, mi tâm đã nhúu chặt lại, cô cắn chặt môi tiếp tục lê về phía trước, hơi thở dồn dập, hai mắt mở to, trước mắt là một mảng trắng xóa chao đảo mơ hồ không còn nhìn rõ được cái gì. Thân thể lung lay chực đổ xuống, cô dùng lực bám mạnh một cái vào lòng bàn tay mình.

Cô không thể ngã xuống, bởi vì, cô không hạnh phúc như Thẩm Vũ Âm, trên thế giới này, không ai nguyện cho cô tựa vào, cô chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Đoạn cuối, khoảng cách nhìn vô cùng gần lại tựa như rất xa, lại một người nữa bỏ cuộc, đường dài như vậy, có thể kiên trì đến tận bây giờ đã rất không dễ dàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 87: Kính Nguyệt Sâm gây khó dễ.

Cô bước đi từng bước, vươn tay, ngăn lại một phần ánh nắng chiếu trên đỉnh đầu, hai mắt nheo lại cố nhìn rõ vạch đích, đôi môi khô khốc mím chặt lại.

Lúc này từ phía khán đài không ngừng truyền đến những tràng vỗ tay vang dội, cô ngẩng đầu, không biết từ khi nào tất cả mọi người đã đứng lên, dường như trong đám đông đó cô lại thấy mẹ khóc. Còn có bố không ngừng gật đầu cười với cô, trong mắt lộ rõ sự kiêu ngạo giữa đám đông, Dư Châu cũng bắt đầu là kiêu ngạo của ông rồi sao?

Bố.

Giữ vững thân mình hơn, cô cúi đầu, nhìn dải lụa đỏ trước ngực, đây là vạch đích, a, tới, cô chạy tới rồi.

Cuối cùng, kiên trì được đến.

Cô thả lỏng tay xuống, cảm ngửa lên, mồ hôi rơi xuống đầm đìa lướt qua môi mang theo vị mặn mặn.

Cuối cùng, đến.

“Chờ chút.” Từ giữa khoảng không truyền đến một âm thanh vô cùng có sức quyến rũ, trầm thấp mà ưu nhã, sự cao quý toát ra mạnh mẽ, khiến mọi người bất chợt dừng lại, lắng nghe.

“Trận đấu còn chưa kết thúc.” Âm thanh của người đó cực kì lạnh nhạt nhưng lại khiến cho cả hội trường thi đấu yên tĩnh lại, chỉ có vọng lại âm vang đó.

Dư Châu xoay người, nhìn khoeo môi mang theo nụ cười của Kính Nguyệt Sâm, cũng mang theo sự lạnh nhạt quen thuộc, dường như, anh ta đối với cô, chỉ có duy nhất loại vẻ mặt đó, giống như cười lại không phải cười, đoán không ra, hiểu không nổi.

Kính Nguyệt Sâm nhìn quanh bốn phía, môi mông khép lại, lại khiến cho nhiều người vì vậy mà trở nên mê đắm vì động tác đó.

“Trận vừa rồi mới tiến hành một nửa chạng, đương nhiên còn một nửa khác.” Cậu ta thân nhiên quét mắt qua người Dư Châu, nhìn đến bộ ngực vẫn không ngừng phập phồng dữ dội của cô, đáy mắt lướt qua một tia sáng lạnh, nhuộm theo sắc xanh da trời của đôi mắt lại càng thêm băng giá.

“Nửa chạng còn lại, cần hai người cùng thi đấu.” Cậu giơ tay lên, âm thanh tại hội trường đã thành tiếng vọng, dù tiếng phát ra không lớn nhưng lại đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy. Giữa hội trường yên lặng chỉ có âm thanh của Kính Nguyệt Sâm, chỉ còn có thanh âm của cậu.

Xoay người, Kính Nguyệt Sâm ôm lấy Thẩm Vũ Âm bên người, mặt Thẩm Vũ Âm vẫn luôn hồng hồng lại càng thêm hồng hồng như bị nướng, không biết do thời gian chạy quá dài hay vì động tác của Kính Nguyệt Sâm mà hồng thêm.

Trong hội trường vọng ra những tiếng hô thật lớn, hiển nhiên tất cả mọi người đều bị động tác bất ngờ này làm cho giật mình.

“Sâm học trưởng.” Nữ sinh bắt đầu tru lên như sói, nam sinh thì bày ra vẻ mặt tiếc hận. Vua của các thiếu nữ, cùng công chúa trong lòng bọn hắn, bây giờ đều không còn đơn thuần nữa, bọn hắn không nên khóc sao?

Dur Châu nhìn chăm chăm người con gái trong ngực Kính Nguyệt Sâm, thân thể nhỏ nhắn như vậy, không khỏi khiến tâm cô đau đớn một hồi, thì ra, đây là cảm giác đau lòng, cũng là cảm giác hâm mộ, thế này, thật sự không dễ chịu mà.

Cô cúi đầu, theo những giọt mồ hôi thỉnh thoảng rơi xuống, tách một tiếng, bụi dưới đất bay bay nhanh chóng che lấp đi thứ vừa lặng lẽ rơi xuống kia.

Kính Nguyệt Sâm thoải mái ôm lấy Thẩm Vũ Âm, ưu nhã cất bước, đi thẳng đến chỗ Dur Châu, thật ra cũng chính là vạch đích, một cơn gió mát thổi qua, dường như mang theo cả hương vị trà xanh mát dịu, không có gì lạ nhưng không phải mùi hương cô đã nhớ, khiến khoảng cách giữa cô và anh dường như vô hình bị đẩy ra xa hơn, người này không còn là đại ca ca kia của cô, đây là Kính Nguyệt Sâm.

“Bạn học Dur Châu, mời cậu tìm người hợp tác, nhớ là, nhất định phải có, nếu như không có người thứ hai, vậy, vẫn coi là cậu thua.”

Thẩm Vũ Âm ngại ngùng ôm lấy cổ Kính Nguyệt Sâm, được nằm trong ngực người mình yêu, lúc này, trong lòng cô cảm thấy ngọt tựa như mật.

Cô ngược nhìn Dur Châu, môi không kìm được cong lên khi thấy cô ta, cảm thấy thật thỏa mãn, chưa bao giờ vui vẻ như vậy.

Dur Châu nhìn thấy, chỉ thản nhiên nhắm tịt mắt lại, trong mắt lại khó che giấu được chút sầu đau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 88: Đến công cô

Nói không quan tâm, chẳng qua là tự lừa dối mình, có điều, cô lại rất thành công trong những việc như che giấu con người thật của mình.

Cô cúi thấp đầu hơn, nhìn dáng người to béo này, cho dù cô đã cố gắng giảm cân thì sao chứ, so với Thẩm Vũ Âm, cô vẫn qua mập mạp, không có một người nào, càng không có người con trai nào có thể như Kính Nguyệt Sâm, ôm được lấy cô, bởi vì, cánh tay ai đủ dài như vậy chứ, diện tích lớn không nói, còn thêm trọng lượng đáng tự hào nữa, cuộc thi lúc này, không phải cố ý nhằm vào cô đâu chứ.

Biết rõ cô béo còn đặt ra quy định như vậy, muốn cô phải thua đến thế sao? Cố gắng lâu như vậy, cứ chịu thua thế này, cô thực sự không cam lòng được, nhất là còn thua không triệt để trước mặt cậu ta vậy, nhưng, cô còn biện pháp nào khác chẳng.

Cô biết không thể nhận thua như vậy, cũng biết không phải cứ cố gắng sẽ giành được mọi điều, nhưng, trên đời này, ai sẽ đến giúp cô đây?

Ngẩng đầu, cô chỉ có thể đứng yên tại chỗ nhìn Kính Nguyệt Sâm ôm Thẩm Vũ Âm từng bước từng bước đi qua, trong trường học này, không có bất kì ai có thể tranh danh hiệu số một này cùng Kính Nguyệt Sâm, cho nên, cậu ta không cần chạy, chỉ cần đi, mà Dur Châu lại càng không thể, bởi vì, ai có năng lực chống một cô mập hơn trăm cân đi đoạn đường dài như vậy chứ, cho dù có cũng không ai nguyện ý.

“Dịch, cậu muốn làm gì?” Đan Gia Dật kéo tay áo Dur Dịch lại, Dur Dịch chỉ quay đầu lại nhìn cậu ta một cái, gạt tay ra, thoải mái nhảy cao qua lan can đang đứng.

“Đừng cản cậu ấy, cứ để cậu ấy đi đi, nếu cậu ta không làm vậy, thì không xứng đáng làm người Dur gia.” Tả Tư Viêm vòng hai tay trước ngực, nhìn hai người trên sân thi đấu kia, hai mắt nheo lại, mang theo chút âm trầm, không ngờ Nguyệt Sâm lại làm chuyện như vậy, suy nghĩ của cậu ta, đúng là kì quái.

Nói xong, lại thản nhiên tựa người về phía sau.

Có điều, lúc này đây Dur Châu đã thấm rồi, cái dáng người kia của con bé, phỏng chừng sẽ đè chết người mất, người mập như vậy, cho dù được công lên cũng không biết hai chân có được rời mặt đất không nữa?

Nguyệt Sâm, cậu đứng là hung ác nha.

Môi mông bĩu một cái, cậu chống hai tay vào lan can, cái lạnh từ thanh nắm truyền đến tay không ngờ lại khiến lòng cậu trấn định hơn, cũng bình tĩnh lại.

Đan Gia Dật buông tay mình xuống, trong mắt hiện rõ một vòng lo lắng.

Dur Châu vẫn đứng lặng một chỗ, không nhúc nhích, cho đến khi bờ vai truyền đến một cảm giác ấm áp, khí tức quen thuộc vây quanh toàn thân cô, còn có mùi hương thân thiết không chỉ khiến cô an tâm mà còn là bản năng từ chính thân thể này.

“Châu Châu, còn có anh trai mà!” Dư Dịch vỗ bờ vai mình, sau đó đi tới trước mặt Dư Châu, ánh mắt mê man của cô như chợt lóe sáng, cúi nhìn thân hình của mình, Dư Dịch là một người cực kì kiêu ngạo, cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu cúi đầu khom lưng trước bất cứ ai, lại vì Dư Châu, chấp nhận bỏ đi sự cao quý của chính mình.

“Châu Châu, anh cố em, chúng ta luôn bên nhau.” Anh nở nụ cười cực kì vui vẻ, tựa như thiên sứ, ôn nhu mà kiên định.

Bọn họ là người một nhà, đương nhiên luôn ở cùng nhau, Châu Châu đã cố gắng lâu như vậy, cậu đều thấy được rõ ràng, cho nên, cậu cũng sẽ cố gắng, cùng ở cạnh bên cô.

“Anh...” Môi Dư Châu khẽ mấp máy, một tiếng anh này không khỏi khiến hốc mắt Dư Dịch chua xót, cảm giác bị thương xen lẫn cảm động không ngừng xâm chiếm cậu.

Hóa ra, có khi, cảm động thực sự rất đơn giản, cậu còn tưởng rằng mình trời sinh lãnh cảm, thật không ngờ, cậu vẫn có cảm giác như vậy.

“Châu Châu, lên đây đi, anh là anh trai mà, hồi bé anh cũng luôn cố em không phải sao?” Cậu nở nụ cười, nụ cười cực kì sạch sẽ trong sáng.

Chờ đến nửa ngày, Dư Châu lắc đầu một cái, cô nhìn về phía phương xa kia, trên mặt cũng bình tĩnh lại. Trận đấu rất trọng yếu, đối với cô mà nói, càng thêm quan trọng, nhưng cô vẫn tự biết cơ thể mình, nặng như vậy, cô không dám để người khác cố gắng mình.

Thực tế, Dư Dịch, là anh trai thân thể này, cũng là anh của cô, không biết từ khi nào đã tiếp nhận được thân phận này, thế nên, cô càng không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 89: Anh làm được

“Châu Châu, chúng ta cùng cố gắng nhé!” Dư Dịch cười rạng rỡ như ánh mặt trời, dường như đối với Dư Châu ngoại cỡ như vậy cũng không chút lo lắng, “Đã rất lâu rồi anh không cố em, bây giờ, để anh cố em một lần nữa đi.” Anh cười nói, sau đó thấp lưng xuống, Dư Châu kiên trì, anh cũng kiên trì.

Anh đã lâu không cố em, đã lâu không cố, khoe mắt Dư Châu chua xót, cho đến bây giờ cũng chưa từng có ai cố cô trên lưng, từ nhỏ không có, một người lớn lên như cô, càng không có được một lần cảm giác ai đó cố trên lưng.

Nhìn người thiếu niên trước mắt này, tuy còn trẻ nhưng bờ vai, tấm lưng lại lớn như vậy, đôi mắt cô trầm xuống, lại nâng hai tay lên, sau đó nắm chặt lại, vẫn không như ý của Dư Dịch mà để cậu cố.

“Châu Châu, không thể giúp anh thực hiện nguyện vọng được sao?” Dư Dịch cũng không xoay người lại, nhưng, trong âm thanh lại có phần âm trầm không thể che giấu, có thể giúp anh hoàn thành sao? Cậu trước kia đã bỏ lỡ cô em gái này, bây giờ muốn đền bù tổn thất, không tính là muộn đi, nếu như, cô muốn thắng, vậy, cậu sẽ cố hết sức không để cô thua, kiên trì như vậy, cô sao có thể muốn thua chứ?

Vì vậy, cậu giúp cô, mà cô, cũng đang giúp cậu, giúp cậu hoàn thành một việc mà người anh trai có thể làm cho em gái mình, cho đến nay, đây là lần duy nhất hứa với cô làm những chuyện như thế này.

Dư Châu nhắm hai mắt lại, ánh mặt trời nhẹ nhàng rơi xuống khuôn mặt cô, mang theo chút rực rỡ mơ màng, chậm rãi, cô nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn Kính Nguyệt Sâm đang ôm Thẩm Vũ Âm phía trước, hai người nhìn nhau như đang tán bộ, bọn họ chắc chắn cô không thể tham gia tiếp tục, hay cho rằng, cô chắc chắn thua cuộc rồi.

Rất xin lỗi, môi cô nhếch lên, sau đó đi tới phía trước, đặt hai cánh tay xuống, ôm lấy cổ Dư Dịch, đầu úp sấp xuống một bên vai của anh, hai mắt khép chặt lại, rất nhanh chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt.

Trên người đột nhiên trầm xuống, hai bên huyết thái dương trên trán cậu cũng gần nổi cả lên, nhưng, cậu lại nở nụ cười, sau đó dần dần dùng sức đứng lên, cậu chưa bao giờ biết, thì ra công một người có thể nặng như vậy, chìm xuống, xương cốt như bị chia năm xẻ bảy, có điều, cậu lại chưa bao giờ thấy thỏa mãn như bây giờ, đây là em gái của cậu.

Cho nên, cậu thực sự muốn mỉm cười, thật tươi.

Trên khán đài mọi người không khỏi mở to hai mắt nhìn một màn khó tin kia, Dư Dịch đáng người với tỉ lệ hoàn mỹ, lại thật sự cố gắng con bé mập hơn trăm cân kia, em anh đã cố gắng, nhưng, tư thế như vậy lại khiến mọi người nghĩ đến hai chữ, anh hùng.

“Wow không thể tin được, cậu ta làm được kìa.” Tà Tư Viêm xoa trán, thờ dài một tiếng.

“Không nên xem thường cậu ta, chỉ cần cậu ta muốn, vậy, chắc chắn cậu ta sẽ làm được.” Đan Gia Dật khẽ gật đầu, dường như đối với cậu mà nói, cho đến bây giờ chưa có điều gì là ngoài ý muốn, ai nói cậu ta không thương Dư Châu, cậu ta vẫn luôn yêu, chỉ có điều, có khi, tính cách quá nội liễm nên dù

yêu sâu cũng chôn dấu càng kĩ.

Bây giờ, bọn họ, mới giống anh em thực sự.

Dur Dịch cắn chặt răng mình, khó khăn nhấc chân đi về phía trước, mồ hôi không ngừng chảy xuống như tắm, cậu nhìn thấy Kính Nguyệt Sâm đang đứng tại chỗ, ánh mắt màu xanh thăm mang theo chút đùa cợt, còn có chút không vui.

Cậu ta có thể chịu đựng đến khi nào chứ, chắc chắn không được bao lâu, khóe môi cong lên cười, Kính Nguyệt Sâm ôm lấy thiếu nữ trong ngực, tiếp tục đi về phía trước.

“Châu Châu, còn nhớ trước kia không?” Thanh âm Dur Dịch đã hỗn hển, vẫn kiên trì bước tiếp, “Trước kia anh cũng thường cõng em như vậy, em hồi bé, rất đáng yêu, luôn thích bám theo sau anh đi chơi, bây giờ, anh lại có thể cõng em trên lưng, cảm giác như vậy thật sự rất tốt.”

Mồ hôi trên trán anh không ngừng rơi xuống tay cô, tay Dur Châu cũng xiết chặt thêm, thân thể nặng nề nằm trên lưng nhỏ của Dur Dịch, cái gì cô cũng không nói, bởi vì, thật sự không biết phải nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 90: Đan Gia Dật ra tay

“Thà em xuống!” Hồi lâu sau, khi Dur Dịch không còn khí lực nói câu nào, Dur Châu đột nhiên mở miệng, anh đã không cố được nữa. Cô có thể cảm nhận được quần áo của anh trai đã ướt đầm như tắm, mà chân cũng đang run rẩy không ngừng, cô cũng không nghĩ muốn tiếp tục nữa.

Thắng lợi quan trọng, kiên trì cũng rất quan trọng, nhưng, cô càng không hy vọng Dur Dịch vì thế mà ngã xuống, cái gì quan trọng hơn, cô phân biệt rất rõ ràng, cô cũng không muốn thắng lợi, nhưng, cô muốn được đại ca ca nhìn nhận.

Người anh trai đột nhiên xuất hiện này, với cô bây giờ cũng rất đáng quý trọng.

“Không sao đâu, Châu Châu, anh còn có thể kiên trì.” Dur Dịch nháy mắt, mồ hôi đọng trên mi mắt, trước mắt không ngừng nhấp nhòe, mờ hồ.

Chân cậu đã thấy nặng nề vô cùng, mỗi bước cất lên, dường như là một thử thách với cậu, nhưng, cậu vẫn muốn kiên trì, muốn kiên trì hơn nữa.

“Anh sẽ dẫn em đi đến thắng lợi, em gái.” Cậu nở nụ cười, ánh mặt trời càng khiến nụ cười thêm rực rỡ chói mắt, nhưng, cũng làm lộ rõ khuôn mặt đã trắng bệch của cậu.

Trong giây lát, tay của cậu được người đỡ lấy, mờ to hai mắt, cậu xoay người, nhìn thấy Đan Gia Dật đã đứng cạnh mình, động tác cũng rất nhanh nhẹn, kì thật chính Gia Dật cũng không biết, cậu khi nào đã đứng ở chỗ này.

Cậu... Thanh âm Dur Dịch cực kì yếu ớt, nhưng, vẫn quật cường cõng Dur Châu trên lưng.

“Tốt lắm, Tiểu Trư cũng là em gái của tôi, tôi cũng muốn cõng con bé, em nói đúng không, Tiểu Trư, muội muội?” Cậu nhìn Dur Châu nháy mắt một cái, động tác như vậy, lại cực kì đáng yêu, không thêm giữ mấy phần khôn khéo thường ngày, kỳ thật, cậu ta cũng là một người cực kì đơn giản.

Đan Gia Dật khởi động tay chân, gật đầu với Dur Dịch một cái, hai thiếu niên đều hiểu ý nhau, lại có cùng sự kiên trì.

“Cám ơn.” Dur Dịch chậm rãi buông Dur Châu xuống, ngón tay vô lực lại cố duỗi lên, cầm lấy tay Dur Dịch.

“Không cần.” Cậu nói xong, ngồi xổm trước mặt Dur Châu. “Tiểu Trư muội muội, để anh Gia Dật cõng em vậy. Em sẽ phát hiện thật ra lưng anh rất rộng vững chắc, sẽ mang lại cảm giác an toàn tuyệt đối cho con gái đó.”

Lúc này Dur Châu không từ chối, đặt tay lên lưng Đan Gia Dật, cho đến khi hai chân cô được nâng khỏi mặt đất, cô mới cúi đầu xuống nhìn, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng bên cạnh, một phần tuấn mỹ bị giấu dưới cặp kính, giờ thiếu đi kính, thiếu đi một phần ôn hòa, nhiều hơn một phần tà khí, lại tăng thêm phần tuấn tú không nói thành lời.

“So ra thì lưng em còn rộng hơn lưng anh nhiều, vậy, cảm giác an toàn em mang lại nhiều hơn hã, theo anh nên so sánh thịt trên người với cảm giác an toàn hã?” Dur Châu mặt không biểu tình nói, có điều, khóe môi cô đã nở nụ cười, không giống trước kia, đùa giỡn lại với Đan Gia Dật.

“Em đúng là che giấu quá kĩ, em gái Tiểu Trư, có điều...” Cậu ngừng lại một chút, thờ hỏn hển một hơi, mới tiếp tục nói: “Em thật sự rất nặng, em nên giảm béo đi.”

“Cám ơn, em đang giảm rồi.” Dur Châu không chút khách khí trả lời.

“VẬY mà một chút thịt cũng không bớt đi.” Đan Gia Dật bước về phía trước, không quan tâm ánh mắt chăm chú của mọi người đang nhìn bọn họ, cậu chỉ biết cậu muốn làm, dù lưng đang cồng một chú heo mập mập cũng được, chỉ cần là Tiểu Trư là được.

“Như vậy, ngày mai em sẽ nhớ bớt đi nhiều một chút.” Dư Châu thoáng ghi chặt xuống cổ cậu.

“Tiểu Trư, em muốn mưu sát anh Dư Dật của em sao?” Đan Gia Dật ho khan một tiếng, Tiểu Trư con bé này tuyệt đối là cố ý, đang trả thù cậu sao?

“Còn chưa chết mà!” Trên lưng truyền đến âm thanh không khác gì gió lạnh mùa đông, quả thật chọc Đan Gia Dật tức đến học máu.

“Đương nhiên, anh còn sống, em còn sống sao anh lỡ đi được chứ!” Cậu nờ nụ cười, đúng là một đứa trẻ thông minh, như vậy, có thể đòi sự chú ý của mình đi!

Cho nên, cậu phải tiếp tục kiên trì, cố gắng hoàn thành ước muốn của Dư Dịch cùng cô nhóc này.

Cám ơn anh, Gia Dật, một lúc lâu sau, Dư Châu nói ra ba từ đó, cô ghé mắt nhìn về phía trước, thấy được bước chân hai người kia đã chậm đi rất nhiều, vô ý hay là cố ý chờ đợi.

Kính Thuế của Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 91: Kiên trì đến cùng

Cô chưa hiểu hết.

Nhưng, cô biết rõ hôm nay, cô mắc nợ người này, Gia Dật. Tuy trước kia luôn cười nhạo cô, bây giờ lại là người đứng ra giúp đỡ cô.

Thân thể đột nhiên lung lay, lưng Đan Gia Dật còng xuống, cậu dừng lại, mồ hôi rơi thánh thót trên mặt đất, sau đó lại dùng sức nhấc bước chân lên.

“Anh cố gắng lên, anh là người anh giỏi nhất.” Bên tai truyền đến âm thanh thật lớn của Đan Tương Tư, Đan Gia Dật mỉm cười, cậu đương nhiên là giỏi nhất. Chỉ là một cái Bàn Tử thôi mà, cậu tuyệt đối sẽ không bị đáng ngă.

“Cô có thể dùng la lối lớn tiếng như vậy không?” Trình Vũ dùng tay che lại hai lỗ tai đáng thương của mình, đứa con gái này, sao giọng có thể to như vậy, thật đúng là đáng sợ, không khác gì tiếng nổ pháo ngày tết.

“Thì sao, cậu ghen tị hả, ghen tị tôi nói được như vậy, còn có người anh trai vừa đẹp trai vừa vĩ đại như vậy hả?” Đan Tương Tư nghiêng đầu, ngược nhìn bằng cặp mắt đầy lạnh lùng, cậu ta cứ ở đó mà ghen tị đi, kiếp sau tốt nhất biến thành con gái luôn đi, vậy mới có thể tìm được một người anh trai tốt như anh cô vậy, dù sao, không phải cậu ta thích mặc quần áo con gái sao? Dứt khoát đầu thai làm đàn bà luôn đi.

“Ánh mắt đó của cậu là ý gì?” Trình Vũ bị cô dùng ánh mắt ấy dò xét từ trên xuống dưới thấy cực kì không thoải mái, giống như bản thân trở thành một món hàng rẻ tiền bán ngoài chợ, còn là hàng đại hạ giá, cho nên, cậu khó mà chịu được.

“Cậu quản tôi chắc, đồ đàn bà.” Đan Tương Tư quay mặt đi, buồn bực nói, gọi cậu ta là đàn bà cô còn cảm thấy tiện nghi cho cậu ta quá rồi, nếu không gọi thẳng là nhân yêu mới không tệ, không phải cô đang si nhục cậu ta mà chính cậu ta tự động dâng cơ hội lên cho cô nhé.

“Cô mới là đàn bà.” Trình Vũ vừa nghe hai tiếng đàn bà, lập tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, hận không thể lập tức vươn tay bóp chết Đan Tương Tư, đáng tiếc, trời sinh tính hân hay xấu hổ, cho dù đã tức đến học máu cũng biết mình không đánh nhau cùng con gái. Cậu tuy không đẹp trai, nhiều lắm chỉ có chút thanh tú, nhưng lại được nuôi dạy lớn lên thẳng thắn như cây trúc. Một chút phong độ cần vẫn có.

Đối với Đan Tương Tư luôn si nhục mình cũng chỉ có thể cố sức nén giận, nếu không, chưa biết Đan Tương Tư sẽ có chuyện gì chính cậu cũng bị cô ta chọc cho tức chết trước đó rồi.

Cậu rất ít khi tức giận, có điều tức giận dường như đều được dôn cho hai người, trước kia là Dư Châu, bây giờ, chính là Đan Tương Tư.

Đan Tương Tư trợn trừng mắt lên khinh thường nói: “Tôi vốn là con gái mà, tôi không phải chẳng lẽ cậu phải sao?” Cô nhìn thẳng phía trước, tên con trai này những thứ khác đều bình thường, chỉ có chiều cao thật dọa người, vừa này nhìn qua cô chỉ cao đến ngang ngực cậu ta, Dư Châu gọi cậu ta là cây gậy trúc quả không sai mà.

Trình Vũ bị cô nói cho nghẹn thoáng cái mặt lại phùng phùng, lần này, quả thật muốn học máu luôn.

Trong sân thi đấu, Đan Gia Dật vẫn cồng Dư Châu trên lưng, cậu ngẩng đầu, nhìn hai người cách đó không xa kia, thật sự rất hâm mộ thể trọng của Thẩm Vũ Âm, nếu như Dư Châu cũng nhẹ như vậy, một tay cậu cũng có thể nhấc được cô lên, có điều, thật đáng tiếc, Dư Châu chính là Dư Châu, cô

vẫn là em gái Tiểu Trư, nếu như cô thực sự biến thành Thẩm Vũ Âm, vậy cũng không còn là Dư Châu mà cậu quen biết nữa.

Hai môi Dư Châu không ngừng mím chặt, nhìn chăm chăm mồ hôi chảy ra bên tai Đan Giật, lại nhìn mái tóc đã ướt của anh, cô quay đầu lại, nhìn thấy Dư Dịch vẫn đứng một bên, không còn chút sức lực đến gần cái cây cạnh đó, ánh mắt lại nhìn chăm chú theo dõi cô.

Anh đã mệt chết rồi, vậy đó, Gia Dật ạ.

“Nếu mệt rồi thì đừng cố nữa, em không sợ thua.” Dư Châu nắm chặt tay mình lại, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng biết, cảm giác mình là gánh nặng của người khác. Là một cô nhi, từ trước đến nay đều phải tự lực cánh sinh, cô chưa từng có thói quen dựa dẫm vào người khác, nhưng, bây giờ, cô lại chỉ có thể dựa vào mọi người như vậy, thậm chí không đòi chút điều kiện nào khác với cô,

“Nhưng anh sợ thua, Tiểu Trư, chúng ta cùng nhau cố gắng kiên trì đến cùng được không? Kiên trì của em, của anh trai em, còn có anh nữa, chúng ta cùng nhau đến cuối đường.” Âm thanh Đan Dật cũng đã đứt thành từng quãng, lại cực lực cứng rắn nói ra.

Dư Châu trầm mặc, điều cô làm bây giờ cũng chỉ có trầm mặc, cô chỉ là kiên trì, mà các anh chính là còn gánh nặng trên lưng là cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 92: Một người khác tiếp nhận

Đan Gia Dật ngẩng đầu, thật sự rất nặng, cho đến bây giờ cậu cũng chưa từng làm việc gì cố sức như vậy, dường như khí lực tích lũy trong suốt hai mươi năm qua đều lòi ra dùng. Thật sự là mệt chết đi được, ngón tay đã không còn cảm giác gì. Đó là một loại cảm giác không thể hình dung nổi, rõ ràng đã mệt đến kiệt sức, nhưng, lại không thể buông tha nổi.

Không biết từ khi nào, trước mắt cậu chỉ còn là một mảng sáng mờ mờ lung lung, trong nháy mắt đó, lại thấy được khuôn mặt vui vẻ của Tả Tư Viêm, tên này, khi nào thì cười vô tư đơn thuần như vậy, thậm chí còn có chút ngốc nghếch. Bình thường cũng chỉ nhìn thấy mặt cười, bởi vì cậu ta chỉ cần hơi toét miệng cười sẽ khiến cả khuôn mặt như bị rút gân.

Chẳng lẽ do Dư Châu quá nặng, áp đến mức thần kinh cậu không bình thường nữa rồi, hay thời tiết quá nóng, khiến đầu óc cậu choáng váng rồi, đương nhiên không thể bỏ qua việc mồ hôi đang tuôn như tắm trên mặt cậu lúc này. Thật sự có thể hình dung là như mưa rơi nặng hạt, đôi này cậu còn chưa từng có trải nghiệm thế này, lát nữa phải uống nhiều nước hơn mới được, nếu không cậu sợ sẽ bị thiếu nước mất, liếm đôi môi đã khô khốc, thật sự khát quá. Đột nhiên, cậu chưa kịp phản ứng thì sức nặng trên người chợt nhẹ bằng đi.

Mở to hai mắt lần nữa, quả thật nhìn thấy khuôn mặt cười khoa trương của Tả Tư Viêm: “Phía sau giao cho tớ!” Cậu tiêu sái bỏ mũ đội đầu ra, đứng trước mặt Dư Châu.

“Tiểu Trư, anh Viêm tới giúp em, không cần dè anh thành bánh thịt là được, anh Viêm của em còn chưa lấy vợ, càng chưa được ôm cháu trai.” Cậu cười rộ lên, lộ ra tám cái răng, hàm răng rất trắng, dưới ánh nắng mặt trời lại càng thêm rạng rỡ.

Dư Châu cúi đầu xuống, nặng nề thở dài một hơi, những lời này là ai nói vậy, con còn chưa có đã lo tới có cháu, ngữ văn người này sao có thể lên lớp được đến tận bây giờ vậy.

Bây giờ, cô cũng không từ chối gì, bởi cô hiểu những người này cũng như Dư Dịch, không dễ dàng từ bỏ việc mình muốn làm hơn nữa sự việc cũng đã ra thế này, nếu cô còn từ chối, vậy, chính là cô không hiểu biết rồi.

Nhiều người vì cô mà cố gắng như vậy, cô cũng hiểu rõ, vì bản thân cũng sẽ là vì mọi người. Nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy được Gia Dật đang đứng cùng một chỗ với Dư Dịch, hai người phải dựa vào nhau mới đứng vững, sắc mặt vẫn trắng bệch, có thể nhìn ra cô đã khiến các anh mệt nhọc cỡ nào.

Đi công một Bàn Tử, thật sự quá khó khăn cho các anh rồi.

“Đừng chán nản sớm như vậy chứ, Tiểu Trư, thật không giống em tí nào!” Nhẹ nhàng công Dư Châu trên lưng, thanh âm Tả Tư Viêm vẫn cực kì vui vẻ, chỉ có riêng cậu biết rõ, lúc này muốn đứng thẳng lên cần cố sức thế nào, quả nhiên là rất nặng.

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em chán nản hả?” Dư Châu ghé vào trên lưng anh, cô cúi đầu nhìn xuống, hai chân anh ta, dường như từ lần trước đã lạnh lặn lại, giờ lại thêm cô giáng chân xuống lần nữa hả.

“Mắt trái này, mắt phải cũng thấy, cho nên, Tiểu Trư, hai mắt anh đều thấy được.” Tả Tư Viêm nhìn thẳng phía trước, mà Dư Châu cũng không thấy được tươi cười trên mặt đang phai dần đi, cũng đẹp trai hơn rất nhiều.

“Còn có, Tiểu Trư, đừng có ý nghĩ không an phận với cái chân của anh nữa, nó không muốn tiếp xúc gần với em lần nào nữa đâu, nếu em thích, anh sẽ tìm một con voi cho em, thịt đủ dày, da lại thô, còn tùy ý em giẫm, cam đoan, nó sẽ không thét đau.” Tả Tư Viêm bước từng bước, chậm rãi thở ra một hơi.

Cảm giác toàn bộ không khí trong phổi đều bị rút cạn, Tiểu Trư này, đúng là có thể trọng đôi mạng người khác mà.

“Nó sẽ không kêu đau, nhưng chắc chắn sẽ một cước đã em đến tận Thái Bình Dương, khi đó, người hô đau không phải là em sao, hay là, anh cảm thấy em cũng là loại da dày thịt thô, cho nên, ngã không đau.”

Âm thanh Dư Châu cực kì nhẹ nhàng, lại khiến Tả Tư Viêm cảm thấy một cơn gió lạnh vừa thổi qua, thậm chí, còn cảm thấy dễ chịu hơn, vốn lúc này còn tức giận, hơn nữa còn mang theo hung thủ Dư Châu hơn trăm cân, hai chân đều đã run lên, nghe cô nói xong, khỏe môi cậu không kìm được nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 93: Không quá mười bước.

“Em thành thực quá!” Cậu rất khách khí nói, “Có điều, so với trước kia đáng yêu hơn không ít.” Ngừ khí thoáng chuyển, không rõ là nói móc cô hay đang khen ngợi cô nữa.

“Cảm ơn!” Dư Châu lặng lẽ ghé vào trên lưng cậu ta, đã đối qua ba người, không nói chi các anh, kỳ thật, bản thân cô cũng mệt chết đi được.

“Em rất nặng hả?” Nhìn về phía trước, cô lại hỏi một vấn đề vô cùng rõ ràng. Cô rất béo, đương nhiên sẽ rất nặng, giày vò Dư Dịch cùng Đan Gia Dật thành cái dạng kia, cô không mập chẳng lẽ do bọn họ quá gầy.

“Vẫn tạm được.” Tả Tư Viêm cong môi, “Thật ra, em không mập, chỉ là không nhìn rõ là gầy thôi, so với một con voi, thật ra vẫn là nhẹ.”

Hai mắt Dư Châu tròn trũng, miệng người này, đúng là quá độc địa rồi.

“Em yên tâm, em không hề chết anh được đâu, anh chắc chắn sẽ trụ được, ở chặng đường cuối cùng này, để anh đi.” Một lát sau, Tả Tư Viêm mở miệng nói, anh ta so với nhóm Dư Dịch, dường như khỏe hơn nhiều, ít nhất, còn có thể kiên trì đến bây giờ. Cậu có thể trêu đùa cùng cô nhóc này tự nhiên như vậy, nhưng, chỉ có chính cậu biết rõ, cậu đã dùng nhiều khí lực thế nào mới có thể để mình nói chuyện được như vậy.

Dư Châu, so với tưởng tượng của cậu còn nặng hơn nhiều.

“Cảm ơn, còn có...” Nghe xong lời Tả Tư Viêm nói, Dư Châu vẫn luôn trầm mặc, đến khi cô ngẩng đầu lên, cậu mới nghe được câu cảm ơn kia, khỏe môi cong cong, khiến cho cậu rất có cảm giác thành tựu, chỉ là, nếu không nghe câu nói tiếp theo của cô có phải sẽ khiến sắc mặt cậu không cứng lại như vậy không

“Cảm ơn, còn có, rất xin lỗi cái chân của anh.” Dư Châu hào phóng xin lỗi, cô chỉ cảm thấy có lỗi với cái chân của anh ta, còn về phần cá nhân nào đó, dường như đã bị tách khỏi cái chân của chính mình rồi.

Quả nhiên là cái đức hạnh này, Dư Châu bây giờ, có lòng ghi hận rất nặng, Tả Tư Viêm cảm nín, cậu hiện tại cần tiết kiệm chút sức còn mà công cô đấy, nếu không, sẽ tức giận đến đau hông mắt, đến lúc đó sẽ làm con nhóc này ngã xuống, không phải lo cô nhóc này đau mà cậu sợ bị cô đè chết. Sức nặng như vậy, nếu thực sự đè xuống, hậu quả vô cùng đáng sợ, cũng không biết những năm này cô ăn cái gì mà lớn được thành như vậy.

Phía trước, Kính Nguyệt Sâm lại đứng yên tại chỗ không đi, cậu ta ôm Thẩm Vũ Âm rất thong dong, dường như việc ôm thêm một người không chút ảnh hưởng nào đến cậu cả, cậu ngừng lại đã lâu, bắt đầu từ Dư Dịch, cho đến bây giờ là Tả Tư Viêm, cậu đều nhìn thấy rõ, con người trầm lại, hàng lông mi dài chớp nhẹ che đi một phần ánh mắt, lộ ra tia sáng thần bí khó lường.

Dù kiên trì cũng có ích lợi gì chứ, Dịch, Đan Giật, còn có Viêm, vì một đũa mập, không đáng.

“Sâm học trưởng, bọn họ sắp đuổi tới rồi.” Ánh mắt Thẩm Vũ Âm khẩn trương nắm chặt áo trước ngực Kính Nguyệt Sâm, cô thật không ngờ, Dư Châu lại có bản lĩnh như vậy, có thể khiến cho nhiều người chịu công cô ta như vậy, thế trọng kia đã có ba người chịu qua, thật không thể hiểu nổi nhóm các học trưởng nghĩ gì, chẳng lẽ hiện nay đang thịnh hành việc thể hiện sức mạnh của mình qua việc công người béo sao? Thật sự quá khó hiểu rồi.

Có điều, bây giờ cô cũng không quan tâm vấn đề này, mà là, nhờ ba người kia, khoảng cách giữa bọn cô càng ngày càng gần rồi, trận đấu vừa rồi cô đã mất mặt, nếu bọn cô bây giờ cứ như vậy mà thua, vậy, từ nay về sau, cô phải mang rỗ lên che mặt mà đi mất, dù sao, thua trước một kẻ tất cả mọi thứ đều không bằng mình, thật khiến người ta tức giận đến ói máu. Hơn nữa, cũng cực kì mất mặt.

Huống chi còn liên quan đến Sâm học trưởng, điều này, càng khiến cô khó chịu hơn nữa.

“Sẽ không!” Kính Nguyệt Sâm ngẩng cao đầu, thần nhiên nói: “Khả năng của Viêm đã đến cực hạn rồi, kiên trì không quá mười bước nữa đâu.” Cậu vẫn đứng nguyên tại chỗ, chưa hề di chuyển.

“A, là như vậy sao ạ?” Thảm Vũ Âm khó hiểu nhìn hướng hai người đang nặng nhọc tiến lên kia.

Cho đến bây giờ cô cũng chưa từng hoài nghi bất kì lời nói nào của Kính Nguyệt Sâm, nhưng, hiện tại, cô thật không hiểu sao anh ấy có thể cho rằng như vậy, rõ ràng, bọn họ đang tiến đến ngày càng gần. Tuy bọn họ đi vô cùng chậm, nhưng, mỗi lần bước đi đều cực kì vững vàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 94: Lão tử

Phải biết rằng, cân nặng của Dư Châu còn nhiều hơn ba lần thể trọng của người bình thường. Cồng cô ta trên lưng là loại khiêu chiến lớn biết bao.

Chỉ là, Tả Tư Viêm vẫn kiên trì được như vậy, thậm chí so với Dư Dịch cùng Gia Dật đã lâu hơn rất nhiều, bọn cô lại chỉ đứng yên một chỗ, thật sự sẽ không bị bọn họ vượt qua chứ?

“Tám, chín, mười...” Bờ môi Kính Nguyệt Sâm mấp máy, cho đến khi đếm đến mười, bước chân ngừng lại, Thảm Vũ Âm mở to hai mắt, Tả Tư Viêm đã dừng lại, dường như chút khí lực để đỡ lấy eo cũng không còn. Dư Châu yên lặng nhìn cậu, thân thể mập mạp này đặt cạnh Tả Tư Viêm lại càng thêm to lớn nặng nề.

“Chúng ta sẽ tiến lên.” Tả Tư Viêm ngẩng đầu, mồ hôi đầm đìa trên trán, kì thật cậu đã dùng hết một phần khí lực cuối cùng của mình rồi, nếu không phải ý chí của cậu mạnh, có lẽ bây giờ đã quỵ rạp trên mặt đất không nhúc nhích nổi nữa rồi.

Nhưng, ý chí của cậu lại nói cho cậu biết, tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy, Dư Dịch, Dư Châu, Đan Gia Dật còn có chính cái tôi Tả Tư Viêm đều đang kì vọng vào cậu, chính bản thân cậu cũng không muốn bỏ cuộc như thế này, cứ từ bỏ như vậy, cậu không thể tha thứ cho chính bản thân mình.

Dư Châu ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào hai người cách đó không xa kia, bước chân bọn họ rất chậm, nhưng cũng đã bắt đầu cách xa dần bọn cô, thậm chí, khoảng cách lúc này, không có cách nào thu ngắn được nữa.

“Tả Tư Viêm, tỉnh.” Dư Châu gục đầu xuống, bởi vì quá béo, cho nên, động tác cúi đầu này cũng thật chậm chạp.

Cô đặt hai tay lên bờ vai Tả Tư Viêm, qua đầu ngón tay có thể dễ dàng cảm nhận được quần áo đã ướt, khi nào quần áo trên người anh ấy đã ướt thành như vậy, còn chảy rất nhiều mồ hôi, mặt trời nắng như vậy, sẽ bị thiếu nước.

“Tiểu Trư, chúng ta không thể nhận thua như vậy, anh còn có thể kiên trì, cho nên, em hãy vững tin.” Tả Tư Viêm dùng sức ổn định thân thể của mình, hàm răng cắn chặt, cậu thừa nhận hai bờ vai đã mỏi nhừ không cách nào nâng lên nữa, cậu cũng thừa nhận, bây giờ một chút sức lực để đứng lên cũng không còn.

Chỉ là, nếu ngay cả cậu cũng mệt mỏi ngã gục, như vậy, trong này còn ai có thể giúp bọn họ đây, Nguyệt Sâm đã hướng cậu khiêu chiến như vậy, nếu thua trận, ba người bọn họ sao có thể cam tâm đây.

“Bất luận trận đấu này thắng hay thua, đều không quan trọng bằng mọi người, anh, anh trai em, còn có Đan Giật.” Mỗi câu Dư Châu nói ra, tuy có chút chần chừ, chậm rãi nhưng lại cực kì rõ ràng. Tả Tư Viêm không khỏi sùng sốt, trước kia Dư Châu có như vậy không, nếu là lúc trước, Dư Châu nhất định sẽ quán chặt lấy bọn họ cầu xin, nhưng, bây giờ cô lại muốn bọn họ từ bỏ đi, chỉ bởi vì, bọn họ đều đã mệt mỏi.

“Anh, thực sự không muốn thua, nhất là bại dưới tay Nguyệt Sâm” Tả Tư Viêm cười khổ một tiếng, bốn người bọn họ là bằng hữu tốt cũng là địch nhân của nhau.

Trận đấu của đàn ông, bên trong vẫn có tình hữu nghị ở giữa tồn tại.

Dư Châu đứng lên, có thật là, sẽ thật sự phải chịu thua sao? Hơn nữa, lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng sao?

Gió không ngừng mon tron trên khuôn mặt cô, hong khô những giọt mồ hôi trên mặt, còn Tả Tư Viêm, mặt của anh cũng giống như Dư Dịch bây giờ, toàn bộ sức lực đều đã dốc ra công cô, cô cũng biết, anh Viêm đã không thể đi thêm bước nào. Có thể kiên trì trong thời gian dài như vậy, đã là cực hạn rồi, nếu còn có thêm, chỉ sợ sẽ...

Những đám mây đen thổi đến, sau đó cô nghe thấy tiếng mọi người bốn phía hít sâu mạnh, ngẩng đầu, trước mắt cô là một người con trai cao gầy, tay phải chống hông, tay trái chỉ lên trời, chân phải dẫm lên một khối đá, sau đó đột nhiên tảng đá dưới chân cậu ta lung lay, cậu ta loạng choạng vội ổn định đứng vững lại, bốn phía như có tiếng sấm đánh truyền đến.

“Trời cao có tiếng sấm lớn, lão tử cũng sẽ là tia chớp lóe sáng của ngôi trường này.” Cậu ta tiêu sái đứng lên, kết quả, tảng đá dưới chân lại lung lay, thân thể cậu ta cũng theo đó nghiêng trái ngã phải, sắp đặt tạo hình đẹp trai như vậy, hoàn toàn sụp đổ rồi, bốn phía lại truyền đến tràng cười to không dứt, mà cậu ta chỉ còn cách cố gắng tự trấn định lại còng có dính trên đầu, sau đó đi về phía Dư Châu

Q.1 - Chương 95: Lão đại còn có tôi

Tiếng cười cất lên: “Lão đại, còn có tôi.” Cậu ta nói rất nhẹ nhàng, tuy hình tượng anh hùng của cậu ta vừa bị hòn đá làm hỏng, song cậu vẫn có thể đi tiếp trên con đường anh hùng của mình.

Cậu muốn giúp người cậu coi là lão đại này hoàn thành ước muốn của cô, chẳng phải chỉ là quãng đường cuối cùng thôi sao.

“Cậu có thể không?” Tả Tư Viêm tròn mắt khinh thường, thân hình Dư Châu rất nặng, người này, toàn thân gầy không được mấy lạng thịt nữa là, gió thổi qua còn sợ sẽ ngã, còn muốn cõng Dư Châu trên lưng, lưng cậu ta còn kém Dư Châu nhiều lắm.

“Ta có thể.” Trình Vũ kéo ống tay áo của mình lên, gấp tay lại, “Nhìn xem, tôi có cơ bắp đấy nhé.”

Trên mặt Dư Châu chảy xuống ba đường hắc tuyến, cơ bắp, nhỏ như cái chân gà mà cũng được gọi là cơ bắp hả.

“Tôi đoán bên trong chỉ có không khí thôi.” Tả Tư Viêm nhìn cánh tay mảnh khảnh chỉ có chút xương và da kia, nhìn kĩ, cũng không nhìn ra chút thịt nào chứ đừng nói là cơ bắp.

“Lão đại, học trường thật biết nói đùa, tuy tôi không cường tráng, nhưng có thể đủ để cõng lão đại trên lưng.” Vụng về vuốt đầu, đột nhiên, ánh mắt cậu ta như sáng bừng lên, trong trẻo, cậu biết mình rất gầy, rất vô dụng, nhưng, cậu muốn cho lão đại hết phần sức lực đang có, bởi vì, đó là người đã cứu mạng cậu.

Theo bản năng mà đẩy cậu ra, khiến cho cậu cảm động không thôi. Cho nên, người con gái cậu nhận định là lão đại này, lại đang gặp khó khăn, cậu đương nhiên muốn đi giúp, cho dù không có đủ năng lực, cũng vẫn muốn vì cô mà cố gắng.

Cho dù, cậu cũng rất muốn Tiểu Âm chiến thắng, nhưng, cậu càng không muốn lão đại phải thua.

“Lão đại, lên đây đi, tôi sẽ cõng người đến cuối đích.” Cậu hé miệng cười, hàm răng trắng sáng, lộ ra dưới cặp kính cực kì bắt mắt, nhìn qua không giống cây gỗ ngốc thường ngày.

“Tiểu Trư, thành toàn cho cậu ta đi.” Tả Tư Viêm cười nhạt, dùng sức cố gắng đứng dậy, nếu quả thật có thể, cậu hi vọng, cậu ta có thể cõng đến nơi cậu ta đã nói, cho dù không cường tráng nhưng cậu hi vọng, cái eo nhỏ của cậu ta không bị Dư Châu đè đứt đôi.

Dư Châu im lặng lắc đầu, cô không tin tưởng được, tên con trai này quá gầy, trong mắt cô chính là một cây gậy trúc, cây gậy như cậu ta có thể dễ dàng bị đè gãy, cô hiểu rõ hơn bất cứ ai về bản thân mình nên chắc chắn phải từ chối cậu ta.

“Lão đại, đây xem như là chuyện thứ nhất tôi làm vì người.” Trình Vũ đáng thương nói, cậu hiểu tại sao cô lại từ chối, nhưng cứ bị từ chối như vậy, ngay cả một chút mặt mũi cũng không thêm chữa lại cho cậu, cho dù, lúc này mặt mũi cậu đã bị ném sạch nhưng liên tiếp bị quăng hết thêm lần này nữa, sau này cậu phải dùng nông mà gặp người khác sao.

Dư Châu không nói gì, mi tâm cau chặt lại, càng ngày càng nhàu chặt.

“Lão đại, người không thể bắt nạt tôi.” Trình Vũ gỡ mắt kính xuống, cong miệng cười, biểu tình như vậy, thật giống với Dư Châu lúc trả đòn ai đó.

Khóe mắt Dư Châu hạ thấp, cô nhin. Nói nhiều lần như vậy, cũng không bỏ được danh xưng lão đại này của cô, cô căm ghét tên gọi như vậy, càng căm thù chữ ‘to’ (0.0, đại) chữ to này, không khác gì nói về thân hình của cô, quả nhiên là đại.

“Lão đại, cô để cho bọn họ cõng, vì sao không để tôi cõng?” Trình Vũ chớp mắt, ánh mắt lại đầy u oán, có điều, vì không có mắt kính nên trước mắt cậu chỉ là một mảnh mờ lung. Không thể trách cậu được, với người cận hơn 10 độ mà nói không có mắt kính bằng nghĩa với gần mù, có điều, để Dư Châu có thể nhìn thấy sóng mắt ngân ngấn đọng đầy nơi con mắt, cậu chỉ có thể bỏ kính ra, bởi vì, đôi mắt cậu chỉ cần vừa để lộ ra ngoài gió sẽ bị như vậy, cái này không tính là lừa gạt, chỉ có thể coi là dùng chút thủ đoạn thôi, bản thân cậu cho rằng như vậy.

“Bởi vì cậu quá gầy.” Dư Châu cắn răng nói, đạo lý đơn giản như vậy, khác biệt rõ ràng như vậy, cậu ta cũng không nhìn ra sao? Muốn cõng cô, hay cậu ta muốn biến cô thành tội phạm giết người hả hả?

Q.1 - Chương 96: Muốn làm anh hùng phải trả giá thật nhiều

“Lão đại.” Trình Vũ nghiêm mặt lại, đứng trước mặt Dư Châu.

Sau đó, xoay người lại, giống như bọn Dư Dịch trước đó, ngồi xổm xuống. “Lão đại, tôi vẫn luôn muốn làm được gì đó cho cậu, tôi vẫn cho là chính mình không đủ dũng cảm, tính cách lại nhu nhược, dù gặp phải nguy hiểm cũng chỉ biết bỏ trốn, ngay cả việc yêu mến một người cũng không dám cho người ta biết.”

“Tôi muốn mạnh mẽ hơn, không cần tiếp tục yếu đuối nữa, cho nên có thể cho tôi một cơ hội không, cho tôi một cơ hội thử thay đổi được không, lão đại, tôi không yếu đuối như con gái, tôi là một người con trai, hàng thật giá thật.”

“Chuyện những bạn học khác làm được tôi cũng muốn làm. Tôi muốn để cho tất cả mọi người thấy, cả Tiểu Âm nữa.” Cậu ta cười ngốc nghếch, có chút ngại ngùng nhưng không chút nữ tính.

Cậu còn muốn nói thêm gì đó, trên người đột nhiên cảm thấy một sức nặng cực kì lớn, cậu lớn đến như vậy cũng chưa từng chịu qua sức nặng nào thế này, nhưng lại khiến cho cậu không dám đứng thẳng người dậy, thân thể Dư Châu nặng hơn cậu gấp bốn lần, thể trọng nặng như vậy, quả thực khiến cậu không đứng thẳng người nổi, nhưng, cậu vẫn nở nụ cười, hơn nữa còn cười vô cùng thỏa mãn.

Làm rất tốt, Trình Vũ, cuối cùng cậu đã bước được bước đi đầu tiên, cho nên, nhất định phải cố gắng lên, vì lão đại, vì Tiểu Âm, cũng là vì chính mình, cậu tự cổ vũ cho mình, cắn răng, dùng sức đứng thẳng người dậy, thân thể Dư Châu nặng hơn cậu gấp bốn lần, thể trọng nặng như vậy, quả thực khiến cậu không đứng thẳng người nổi, nhưng, cậu vẫn nở nụ cười, hơn nữa còn cười vô cùng thỏa mãn.

Cậu cố gắng nâng bước chân tiến về phía trước, tất cả mọi người bốn phía cũng trở nên yên lặng, là loại yên lặng nói không nên lời, cố gắng như vậy là muốn chứng tỏ cái gì chứ, ai có thể làm chủ, hay là ai không thể thua cuộc.

Rõ ràng, mệt mỏi như vậy, vẫn kiên trì như vậy, rõ ràng khổ sở như vậy, vẫn mỉm cười, khiến cho tâm mọi người đều bắt đầu có cảm giác run rẩy không nói nên lời.

Đan Trương Tư nghiêng đầu nhìn Trình Vũ, dùng sức chớp mắt, mình có nhìn lầm không, người này vừa nãy vẫn là một cô gái thể thao, sao có thể biến đổi nhanh như vậy chứ.

Cô tự nhéo cánh tay mình, “Đau quá.” Lòng mày cô nhăn lại, dường như nổi thành một đường, có điều, có chút đau đớn này cô mới tin tưởng, mình không nhìn lầm. Hai người kia, cô cảm thấy rất kì quái nhưng lại chính là sự thật.

“Anh hùng hay quái vật vậy?” Cô đưa tay đỡ cằm mình, cảm thấy đặc biệt hứng thú, không biết cậu ta nghĩ cái quái gì nữa, tâm tư quái dị, cô ngẩng đầu nhìn trời cao, dường như ánh mặt trời quá gay gắt thì phải, cảnh tượng trước mắt khiến cô thấy thật chóng mặt.

“Lão đại, cuối cùng hôm nay tôi mới cảm thấy mình là một anh hùng.” Lưng cậu càng ngày càng khom xuống, sức nặng trên người cũng càng dần trở nên nặng nề hơn, nhưng ý cười trên mặt Trình Vũ lại càng thêm tươi hơn, cho tới bây giờ cũng chưa từng được vui vẻ như ngày hôm nay. Tuy mệt chết đi được, lại cực khổ như vậy, nhưng trong lòng cậu lại cực kì thỏa mãn.

“Muốn làm anh hùng đương nhiên phải trả giá thật nhiều.” Dư Châu nhìn thẳng phía trước nói, hai người kia đã ngừng lại, dường như cố ý chờ bọn cô, cô cũng không muốn làm anh hùng gì đó, cô chỉ cần làm tốt chính mình là đủ rồi.

“Tôi không sợ đâu, vì Tiểu Âm, nhất định tôi sẽ làm được.” Hai mắt Trình Vũ nhấp nháy hồng, lúc này, có lẽ đang nghĩ tới Thẩm Vũ Âm, chìm vào trong giấc mộng đẹp của chính mình không tỉnh dậy nổi, mơ thật là đẹp, nhưng, càng đẹp đề bao nhiêu lại càng tàn khốc bấy nhiêu.

“Cô ta yêu Kinh Nguyệt Sâm.” Dư Châu không chút khách khí cắt đứt, đơn phương yêu mến như vậy, kì thật cũng là một điều tốt.

“Tôi biết.” Trình Vũ cười nói, “Nhưng tôi vẫn cứ thích cô ấy như vậy, cô ấy là nữ thần trong tôi, mỗi ngày tôi đều nằm mơ thấy cô ấy.” Có điều, đều là ác mộng mà thôi, trong lòng cậu nói nhỏ một tiếng, lại tiếp tục cố gắng đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 97: Ma nữ cũng là nữ thần

Cậu quả thực rất gầy, điều này, khiến cho cậu cảm giác sắp bị Dư Châu đè chết, khiến mọi người đứng cạnh xem cũng cảm thông cho, có điều, nghị lực của cậu mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng tất cả mọi người.

Dur Châu cũng không làm sao cất nổi lời, nữ thần, ác ma đã man, đối với gây trúc mà nói, có lẽ chính là như vậy, tình yêu không có kết quả, đối với cậu ta có lẽ chính là hạnh phúc. Đương nhiên cũng là bất hạnh...

“Lão đại cũng thích Nguyệt Sâm học trưởng mà, cho nên mới có thể cố gắng như vậy, chúng ta đều là vì người trong lòng, nên mới nỗ lực đứng lên cố gắng như thế.” Trình Vũ đợi nửa ngày cũng không thấy cô nói lời nào, vì vậy đành tự nâng cao tinh thần bản thân, nói một đồng lớn nhỏ, có điều, đối với cậu bây giờ nói chuyện cũng chính là gánh nặng, mỗi chữ nói ra, đều mất đi thêm một phần khí lực.

“Yêu một người, mới có thể cố gắng sao? Không thể nào.” Dur Châu cúi thấp đầu, nhìn mồ hôi trên mặt Trình Vũ, hôm nay, cô đã nhìn thấy mồ hôi của bốn người con trai, trong nội tâm đã không còn chút cảm giác gì, “Không phải vì yêu mến một ai đó mới đi cố gắng, mà bởi vì, tôi không muốn thua, bọn họ cũng vậy.”

Có khi nào người mà mình vẫn luôn thầm yêu mến biết, nụ cười của người thiếu niên hồi đó, dường như đã trở nên rất xa xôi, cho dù là quá khứ hay hiện tại, loại yêu thầm này, quả thật vô cùng khó chịu, tựa như bị ghen ở ngực.

Không phải để cho người đó thấy, không phải anh ta, nguyên nhân vì nhiều người khác.

Tựa như người nhà, bạn bè, còn có chính bản thân mình.

“Lão đại, nếu tôi nói với cô, tôi thật sự không kiên trì được nữa, cô có trách tôi không?” Trình Vũ đột nhiên quay đầu lại, mặt mũi đỏ gay gắt.

Dur Châu lắc đầu: “Cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ tới, cậu sẽ kiên trì được bao lâu, chỉ là cho cậu một cơ hội để trở thành anh hùng thôi.” Cô nói rất không khách khí, mạnh mẽ đã kích nội tâm yếu mềm của Trình Vũ.

dien/dan';lequydon

Trình Vũ sầm sập mặt mày nhìn lại, cậu quả thực không trụ nổi nữa: “Lão đại, đã có ai từng nói, cô thật sự vô cùng nặng chưa?”

“Đã từng nghe rất nhiều người nói qua.” Dur Châu từ trên lưng cậu ta từ từ tụt xuống, tránh bị kịch người mình đè bẹp cậu ta, nếu với trọng lượng này của cô, thật sự đè ngã cậu ta, chắc chắn cây gây trúc này sẽ bị đè gãy.

Một cước của cô còn không chịu nổi huống hồ là toàn bộ trọng lượng thân hình.

Không hề chết cũng sẽ ho ra máu.

“Lão đại, tôi không sao.” Một tay Trình Vũ ôm ngực, một tay chống hông, dáng người gầy tong teo lại làm điệu bộ như một người con gái nhu nhược yếu đuối, đáng tiếc lại là con trai, động tác này quả thực rất đã kích người xem, cho nên, lão đại của cậu, cũng lặng lẽ chìm đi.

“Là tôi vô dụng mới đúng.” Dur Châu xoay người, nhìn về chỗ ba thiếu niên đứng chung kia, cả ba đã khôi phục không ít, nhưng vẫn là bộ dáng mệt mỏi đến cực điểm.

Dur Dịch vừa muốn cất bước, đã nhanh chóng bị Đan Gia Dật giữ lại, nếu là lúc trước, lực đạo như vậy, Dur Dịch đã sớm thoát ra, chỉ có điều bây giờ, không chỉ cậu không có chút khí lực nào mà cả bọn Gia Dật cũng vậy, bọn họ chưa bao giờ trải qua cuộc thi marathon khó khăn thế này. Một mỗi đến mức chỉ cần ngồi xuống dưới đất là không nghĩ đứng dậy nữa.

“Dịch, vô ích thôi, cậu cũng biết, chúng ta không thể công cô ấy đi được nữa, Tiểu Trư thực sự quá mập, có thể đi được quãng đường dài như vậy, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi. Cho nên, mọi chuyện chấm dứt thôi.”

Cậu khó khăn khép hai mắt lại, kì thật, sao cậu có thể nghĩ đến chuyện từ bỏ chứ, có điều thực sự đã hết sức rồi, trừ vài người bọn họ ra, ai sẽ giúp con bé nữa đây, Trình Vũ kia đã là ngoài ý muốn rồi, trên đời này lại không có nhiều điều tốt đẹp ngoài mong đợi, nếu không bỏ cuộc, bọn cậu còn có thể làm cái gì nữa đây.

Quyết định này của Kính Nguyệt Sâm, vốn muốn làm khó Dur Châu, cũng làm khó bọn họ, cho nên, cậu ta đã tính trước được bọn cậu sẽ không thắng được, Nguyệt Sâm à Nguyệt Sâm, cậu đúng là đủ hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 98: Nhất định phải thua

“Sâm học trưởng, chúng ta không đi tiếp sao?” Thẩm Vũ Âm bật hỏi, cô thật không nghĩ đến, sẽ có nhiều người chịu giúp Dur Châu như vậy, cô ta béo đến thế còn có người muốn cõng trên lưng, thậm chí cả con cá mực khô Trình Vũ vẫn luôn nói thích cô kia, cũng tới giúp con bé đó, không phải bọn họ đều chán ghét cô ta sao?

Vì cái gì, ngay lúc này lại giúp cô ta, bây giờ đã có bốn người rồi, liệu còn có người thứ năm xuất hiện không? Trận đấu này diễn ra đã lâu như vậy, bọn họ còn muốn kéo dài đến bao lâu đây, dù sao chắc chắn bọn cô sẽ chiến thắng, nếu không phải Sâm học trưởng cố ý dừng lại thì bọn họ đã sớm đến đích giành chiến thắng rồi.

Chỉ là, cô ngẩng đầu nhìn Kính Nguyệt Sâm, đôi mắt màu xanh lam càng thêm lạnh lùng cũng khiến người nhìn vào nó bình tĩnh lại. Cũng không hiểu sao lại có thể bình tĩnh như vậy.

“Không cần lo lắng, đây là người cuối cùng rồi.” Một lúc lâu sau, Kính Nguyệt Sâm mới mở miệng, âm thanh cũng không vì nói với cô Thẩm Vũ Âm mà âm áp lên vài phần.

Người này, quả thật là trời sinh lạnh lùng sao.

“Sâm học trưởng, chúng ta vẫn tiếp tục chờ ở chỗ này sao? Có phải em rất nặng không?” Thẩm Vũ Âm xấu hổ nói, nhìn Dư Châu hết lần này đến lần khác đề súp người khác. Cô sợ mình cũng rất nặng, tuy cô rất gầy nhưng cứ luôn được anh ôm như vậy cô cũng biết ngại ngùng chứ, cũng lo lắng cân nặng của mình, dù sao cô vẫn là một người chứ không phải bạch bông, vẫn có trọng lượng nhất định, tuy không đáng sợ như Dư Châu nhưng cũng không nhẹ.

“Em rất nhẹ.” Kính Nguyệt Sâm hơi cúi đầu, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của người con gái trong ngực, còn có vòng eo nhỏ nhắn duyên dáng, quả thật rất nhẹ, gần như không cảm thấy chút gánh nặng nào. Vì vậy cậu có thể ôm lâu mà không chút mệt mỏi, còn có thể vừa đi vừa chờ bọn họ.

Đương nhiên cậu còn có ý tứ khác, cô rất nhẹ, nhưng, người còn lại kia thì rất nặng, tin chắc không ai có thể chịu được cân nặng của cô ta nữa.

Cậu nghĩ đã xong rồi chứ, cho bọn họ thời gian lâu như vậy, coi như là cậu nhân từ đi, đáng tiếc bọn họ lại để cho cậu thất vọng như vậy.

Xoay người lần nữa, lần đầu tiên quyết định dứt khoát, không giống lần đầu tiên, không phải bởi vì chiến thắng mà bởi vì cậu biết chắc rằng, thắng lợi vĩnh viễn sẽ đứng về phía cậu, không ai có thể vượt qua cậu, không một ai cả.

“Lão đại.” Trình Vũ méo miệng, cảm thấy mình thật giống một tội nhân, đều là do cậu không tốt, nếu như có thể lớn lên khỏe mạnh một chút, vậy bọn họ đã có thể tiếp tục bước đi, chỉ là cậu có tâm mà không đủ sức, không bị cô đề gậy lưng đã là hạnh phúc cho cậu rồi.

“Không phải vì cậu, không phải cậu quá yếu mà là tôi quá mập.” Dư Châu không tự chủ nhìn Kính Nguyệt Sâm ôm Thẩm Vũ Âm rồi đi, mà cô chỉ có thể đứng lặng chỗ này, nơi con tim đang đập mạnh cũng không ngừng nhói đau, cảm giác thật khó chịu, cô quá mập, cho nên, đều không liên quan đến người khác.

Cô không oán trời trách đất, càng không đổ lỗi cho người khác, trên thế giới này, không có ai cần phải giúp đỡ ai cả, cũng không có ai cần phải đi chịu đựng con giận dữ của bạn, cô chỉ tin tưởng chính mình, nhưng chung quy sẽ có những lúc vô lực như vậy, một người không được, nhưng, lại không ai có thể giúp được cô nữa.

Cô không thể chia mình thành hai phần, nếu quả thật có thể như vậy, cô thật sự sẽ rất vui, bởi vì, chia làm ba lần là được một Thẩm Vũ Âm rồi, có điều, ngay bây giờ cô vĩnh viễn cũng không được như Thẩm Vũ Âm, cho nên, cô chỉ có thể là chính Dư Châu, béo đến vô địch mới là Dư Châu.

Thắng thua đã định, cô không có bất kì lời oán hận nào, nếu như có tiếc nuối cũng là vì bốn người này, những người con trai đã cõng cô trên lưng, cô thật sự cảm thấy có lỗi với họ. Không thể hoàn thành mong muốn của bọn anh, còn không thể bước đến vạch cuối xuất phát, cô càng muốn đi nói xin lỗi với người kia.

Một trận gió thổi qua, một góc áo lướt bay qua mắt cô, hai mắt nhói đau cũng từ từ rơi xuống những giọt lệ, có điều, rất nhanh đã bị gió thổi khô, cho đến bây giờ cô vẫn luôn là một người kiên cường, chỉ có chính mình mạnh mẽ mới không bị bắt nạt, cô vẫn luôn nhớ lời dạy đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 99: Tôi công em

Đại ca ca, lời của anh, em vẫn luôn ghi nhớ, cứ coi như anh đã không còn biết em là ai, nhưng, em vẫn muốn nói cho anh biết, em sẽ không khóc, tuyệt đối sẽ không.

Trong mơ hồ, từng giọt mồ hôi rơi vào hốc mắt cô, ngẩng đầu, đôi lông mi vừa dày vừa mượt cũng khẽ rung lên theo, cực kì giống hai cánh bướm, cong cong đen dài, đáng tiếc lại có trên cặp mắt của cô, đôi mắt không có chút đặc sắc nào, chỉ có tác dụng ngăn bụi chắn gió thông thường.

Lông mi dài như vậy đúng là đáng tiếc mà, Trình Vũ tiếc hận lau mạnh mồ hôi trên trán mình, ngẩng đầu nhìn thấy những giọt mồ hôi thấm đẫm trên hàng mi như những hạt nước bày sắc cầu vồng, không giấu được tiếng thở dài, thật thật dài, so với lông mi Tiểu Âm còn dài hơn, đáng tiếc, lão đại quá mập, trên gương mặt không có gì khác ngoài mỡ và thịt thừa, cho nên mới bị lu mờ như vậy, bởi vì thịt quá nhiều nên lông mi có dài đến mấy cũng nhìn không ra.

Cậu ngửa đầu nhìn trời cao, không chú ý đến lúc này có một bóng người đang chậm rãi đến gần bọn họ, cho đến khi bóng người đó phủ trùm lên người, cậu vẫn thất thần.

Lông mi Dư Châu run lên, hai giọt mồ hôi đọng trên đó cũng rớt xuống theo, không cần nhìn mặt chỉ riêng đôi mắt thôi sẽ cực kì hấp dẫn người khác, có điều, hai mắt xinh đẹp phải đặt trên khuôn mặt phù hợp, khi nghĩ đến cô lại chỉ có cảm giác béo, ngoại trừ béo ra người khác khó mà chú ý điểm gì khác từ cô.

Anh ta là ai, là ai, dường như cô từng cảm nhận qua được hơi thở như vậy rồi.

Giống như khi bắt được sắc lang trường học, cô cũng từng cảm nhận được.

“Cô không sợ tôi sao?” Tiếng nói như tiếng đàn cổ, cực kì dễ nghe, cũng nhanh chóng tan ra, chỉ còn dư âm mơ hồ, làm cho người ta không nhận được chú ý lắng nghe, sạch sẽ trong lành như tuyết rơi đầu mùa.

Người con trai đưa tay lên chạm vào mặt nạ màu bạc đeo trên mặt, bộ dáng bí ẩn này đúng là rất dễ khiến người khác mới gặp sẽ sợ hãi, không có việc gì lại mang mặt nạ nếu không phải tuần mỹ vô cùng thì chính là xấu muốn chết.

“Không sợ!” Dư Châu lắc đầu, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đã bị che đi hơn phân nửa của người con trai trước mặt, trên người anh ta có một loại khí chất ôn hòa, ngoại trừ mặt nạ bạc lạnh như băng, cả người lại ấm áp như gió xuân, tuyệt đối không khiến người khác sợ hãi.

Hơn nữa.

Cô cúi đầu, Trình Vũ bên cạnh vẫn chưa chú ý được đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn vẫn ngao du trong mộng tưởng của chính mình rồi, không biết chạy đến miền thơ mộng nào đây.

Không nên nhầm lẫn, cô cũng không kì vọng gì vào việc cậu ta có thể bảo vệ cô, nếu có cũng chắc chắn là cô bảo vệ cậu ta mới phải.

“Anh thấy đấy.” Cô ngẩng đầu, nhìn người con trai thần bí trước mặt, mở hai tay ra, “Nếu như đánh nhau, chưa chắc tôi đã thua anh, cho nên, tại sao tôi phải sợ chứ?”

Tuy thân thể không được linh hoạt, nhưng, khí lực của cô lại rất lớn, diện tích cũng to, đánh nhau, cũng có phần lợi hại.

Người con trai khẽ nở nụ cười, cô nhìn đôi môi đỏ cong lên như những cánh sen đang nở rộ, cực kì thanh khiết, khiến cho mặt nạ bạc lạnh lẽo cũng ấm áp thêm vài phần, khuôn mặt như bị chia thành hai, phía trên lạnh lẽo phía dưới lại ấm áp vô cùng.

“Tôi công em.” Anh ta ngồi xổm xuống, ánh mắt là ý cười thần nhiên, nhìn Trình Vũ vẫn đang ngã trên mặt đất không dậy nổi thì càng vui vẻ hơn.

Đã lâu như vậy rồi, cậu ta vẫn không phát hiện ra sao?

“Được.” Dư Châu gật đầu, lúc này đây, cô không cự tuyệt gì cả, ghé vào lưng anh ta, người con trai nhẹ nhàng đứng thẳng lưng, từng bước một bước đi, nơi này, chỉ có ba người bọn họ, nếu như bao gồm cả người vẫn đang ngao du vào cõi thần tiên nằm chổng chơ trên mặt đất kia, vậy, chính là ba người.

Chương 100: Một thân quái lực

Editor: Kinh Thuế

“Để một mình cậu ta ở chỗ này không sao chứ?” Người con trai nói, quay đầu lại nhìn càng thấy càng buồn cười, bọn họ, đã đi được một đoạn rồi đấy.

“Tự cậu ta đi về, chỉ cần tỉnh táo lại là được.” Dư Châu dựa đầu vào lưng người con trai, cảm nhận được hơi thở của anh ta, rất dễ chịu, giống như một ly trà xanh, nhẹ nhàng, nhàn nhạt.

“Nếu như, đem bán cậu ta, cậu ta cũng không biết đâu nhỉ?” Anh ta quay đầu lại, không ai nhìn thấy, trong mắt cậu rõ ràng hiện ra sự thả lỏng đi. Cho tới bây giờ đều rất căng thẳng, không ngờ bây giờ đã không còn khẩn trương nữa. Chỉ còn một mảnh bình thản, tuy người trên lưng rất nặng nhưng vẫn trong phạm vi cậu có thể chống đỡ được.

“Có lẽ, cấu tạo đầu óc của cậu ta không giống với người khác.” Dư Châu cũng thoải mái nói theo lời trêu chọc của anh ta, mặc dù là sự thật cũng có ít nhiều sự trêu chọc.

“Em sợ thua sao?” Người con trai dừng bước, ngẩng đầu nhìn phía trước, cô lại may mắn nhìn thấy đôi mắt của cậu, một màu đen thuần, đen đặc không mang theo chút tạp sắc nào khác, giống như đêm tối bình thường, hoàn toàn là một sắc đen, nếu không có người đến giúp, vậy em sẽ phải nhận thua, có không cam lòng hay không.

Khí lực của anh ta thật sự rất lớn, những người khác công qua cô chưa có ai có hơi thở bình thản như vậy, cho dù là Tả Tư Viêm, cũng không nhẹ nhàng như thế này.

Vậy mà anh ta thực sự làm được, giống như khi Kính Nguyệt Sâm ôm Thẩm Vũ Âm, không biết tại sao bây giờ anh ta mới xuất hiện, một thân quái lực

khác hẳn người thường như vậy, bây giờ vẫn có thể nói chuyện nhẹ nhàng với cô, dường như người anh ta đang cõng trên lưng chỉ là một nữ sinh bình thường mà không phải Dư Châu nặng gần hai trăm cân.

“Thua có gì đáng sợ chứ, nếu tôi có thể thua thì tôi cũng có thể thắng. Thua lần thứ nhất, chưa chắc sẽ thua lần thứ hai, mà tôi cũng không cho phép chuyện như vậy phát sinh.” Dư Châu khề kheo lông mày, từ khi bắt đầu đến bây giờ, cô vẫn chưa luôn thoải mái đối mặt với mọi việc như vậy. Thoải mái thả lỏng thân thể mình, thua, thì thế nào, cô thua, chỉ vì cô quá béo, nhưng, cô sẽ không béo suốt đời như vậy.

Ai biết tiếp theo, sẽ xảy ra chuyện gì.

Người con trai đi thong thả, trên mặt luôn mang theo sự vui vẻ, dường như đây là phong cách cậu thích, người trên lưng tuy nặng nhưng cũng rất thú vị.

“Em rất kiên cường, không giống như mọi người đã đồn đại chút nào.” Người con trai nhìn về phía trước, tới vạch kết thúc vẫn còn một khoảng nữa, có lẽ Kính Nguyệt Sâm biết chắc mình không thua nên không còn nhìn theo bóng dáng hai người phía sau nữa.

Dư Châu hơi sững sốt, cô vẫn luôn như vậy, còn trước kia thế nào, kì thật, cùng cô không có quan hệ, có điều, đã lỡ nhập vào thân thể người ta, cô đành chấp nhận thân phận này thôi.

“Có người nói với tôi, chỉ có khiến bản thân mạnh mẽ lên mới không bị người khác bắt nạt.” Cô nhẹ nhàng mở miệng, hết thấy mọi thứ, cô sẽ gánh vác, còn về những điều Dư Châu đã làm, bây giờ như vậy không có nghĩa là tương lai cũng thế.

Cô cũng không phát hiện người con trai khề khựng lại giật mình, trong mắt chợt hiện lên một chút suy tư, có điều, ánh mắt rất nhanh đã đen nhánh bình lặng trở lại. Trông qua chính là một màu đen thuần bí ẩn.

Dư Châu nhìn chăm chăm vào gáy người con trai, dưới ánh mặt trời, từng sợi tóc của anh ta như được nhuộm màu vàng óng ả, theo gió nhẹ nhàng bay phất trên bờ vai, chất tóc mềm mượt, xem ra cũng được chăm sóc rất tốt. Cô nhìn nút buộc hai bên tai, cái mặt nạ kia, thật biết chọc ngoáy tâm tư tò mò của cô, muốn nhìn dáng vẻ người con trai này, nhưng, cô cũng chỉ khề nhích ngón tay, không vờn ra gỡ bỏ cái mặt nạ kia.

“Anh là ai, tại sao phải giúp tôi? Cho tôi bây giờ chúng ta cũng chưa từng gặp mặt qua phải không, rốt cuộc anh là ai?” Âm thanh cô trầm thấp, giống như đang thì thầm tự nói một mình, có điều, vì khoảng cách vô cùng gần, cho nên người con trai có thể dễ dàng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 100: Chương 1: Giới hạn anh cho

Editor: KINH Thuế

“Em không nhận ra đâu, vì vậy cũng không cần nhớ tôi là ai đâu nhỉ?” Âm thanh người con trai rất nhạt, giống như con gió, từ lúc mới thổi đến cho đến khi bay đi đều lướt qua rất nhanh, cậu ngẩng đầu, một giọt nước theo vầng trán nhẹ nhàng rơi xuống, lại bị con gió nhanh chóng hong khô, cậu là ai, kỳ thật, ngay cả chính cậu cũng không biết.

“Tôi tên là Dư Châu.” Dư Châu cảm thấy có chút tiếc nuối, cảm nhận được sự lạnh lùng bất chợt hiện ra, còn có chút ảm đạm không giấu nổi từ trong sâu thẳm.

Lúc này, người con trai nở nụ cười: “Anh biết em, em tên là Dư Châu, mọi người lại gọi em là công chúa Cá Kinh, những người trong hội kia lại gọi em là Tiểu Trư, em...” Anh ta ngừng một chút, trong giọng nói đều chứa âm cười vui vẻ, cực kì ảm áp, “Em, rất đáng yêu.”

Không biết là thật tình hay giả dối, lời nói của người con trai này lại có thể khiến cho tâm Dư Châu ảm áp rất nhiều. Rất đáng yêu nha, có rất ít người nói với cô như vậy, cho dù là nói dối đi chăng nữa, cô cũng muốn cảm ơn bọn họ.

Người con trai đột nhiên dừng bước, cô vừa định hỏi, nhưng ngay lập tức cảm nhận được hai luồng ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra bọn cô đã đi đến trước vạch đích, còn Kính Nguyệt Sâm vẫn đứng ở chỗ cũ như trước, đứng yên chờ bọn cô.

Không ngờ, khi Kính Nguyệt Sâm nhìn thấy cô được cõng trên lưng người con trai này đi đến hai mắt chợt lóe lên điều gì đó, nhưng lại biến mất nhanh đến mức không nắm bắt được.

“Chúng ta tới nơi rồi.” Anh ta quay đầu lại, cô nhìn thấy niềm vui từ khuôn mặt anh, vẫn mang vẻ ung dung tự tại như cũ, Kính Nguyệt Sâm đứng lặng tại chỗ, buông Thảm Vũ Âm trong ngực xuống, nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt khó đoán.

“Dạ.” Dư Châu gật đầu, không tránh khỏi ánh mắt của Kính Nguyệt Sâm, ánh mắt cô lại bị thu hút bởi viên đá hình giọt lệ màu lam trên lỗ tai cậu ta, khóe mắt như bị đâm, cực kì khó chịu, từ lần chia ly, cô vẫn luôn quật cường không muốn để người khác chứng kiến mặt khác của mình.

“Chúng ta đi thôi.” Người con trai quay đầu lại, cứ như vậy lướt qua trước mặt Kính Nguyệt Sâm vạch ngăn cách, đi đến đích.

Kính Nguyệt Sâm lại như bị đóng đinh tại chỗ, không di chuyển nửa bước.

Chỉ cần anh muốn, anh hoàn toàn có thể chiến thắng, nếu anh hy vọng thắng, anh đã sớm bước đến đích, mà không phải đứng ở chỗ này, để thua trong cuộc tranh tài này, quy định sau này là do anh quyết định, nhưng, người chiến thắng lại là một người khác.

“Đến nơi, cô nhóc.” Dư Châu được hạ xuống nhẹ nhàng.

Người con trai cười nhẹ đáp lại ánh nhìn chòng chọc dõi theo, trên mặt luôn là ý cười thoải mái, ngón tay thon dài vươn ra, từng khớp xương đầu ngón tay đẹp như bàn tay của những nghệ thuật gia bẩm sinh.

Anh ta nhẹ nhàng xoa tóc cô, trên mặt đeo mặt nạ khiến người khác không nhìn rõ tướng mạo nhưng hai con mắt để lộ ra vẫn cực kì xinh đẹp, khiến người khác không khỏi trầm mê trong đó. Khi anh ta bỏ mặt nạ ra, sẽ có bộ dáng thế nào, cô thực sự rất muốn nhìn thấy rõ.

Bất ngờ, cô cũng vươn tay, dường như không tự chủ được vươn đến sườn hai bên mặt người con trai, đáng tiếc lại bị anh ta dễ dàng tránh được.

“Nhóc con, đây không phải là thứ em có thể xem, ngoan ngoãn sống tốt ở đây, quên hết mọi chuyện hôm nay, được không?” Tay của người con trai rời khỏi tóc cô, nhưng cảm giác từ đôi bàn tay đó không khỏi khiến tâm cô mềm đi, dường như đã từng quen biết vậy.

Sống bình lặng nơi đây, là điều hạnh phúc nhất, không cần liên quan tới cậu, cậu là người mang lại điềm xấu, chỉ xứng sống trong bóng tối, hôm nay, coi như ngoại lệ đi.

Tạm biệt, gặp lại sau nhé cô nhóc, có lẽ, đây cũng là lần cuối cùng gặp mặt của chúng ta.

Xoay người đi, khi cậu đi lướt qua Kính Nguyệt Sâm, chỉ có chút ngấp ngừng, nhìn qua lại thấy được một tầng ánh sáng lạnh trong mắt Kính Nguyệt Sâm, sau đó, ngón tay cậu vuốt nhẹ mặt nạ của mình, cười nhạt, lại thần nhiên che lại tất cả tâm tình của mình mà rời đi.

Tựa như khi xuất hiện, chỉ có một bóng người mặc đồ trắng sạch sẽ hiện lên trên đáy mắt Dư Châu, chỉ là, anh ta đã mang cô tới một bên vách ngăn khác, vách đích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 101: Chương 2: Cô rất đặc ý

Editor: KInh thúế

Thẩm Vũ Âm cắn chặt môi, thật sự không muốn tin, bản thân vừa nhìn thấy cái gì, một người con trai mang mặt nạ, có thể công Dư Châu trên lưng đi tới vách đích.

Còn bọn cô thì đã thua, thua thật sự, miếng ăn đến miệng con vịt còn bay mất, điều này không có khả năng, nhưng cảm giác đau đớn từ môi truyền đến khiến cô không thể phủ nhận, cô không phải đang nằm mơ, cũng không phải mộng du, cô cùng Sâm học trưởng đã thua rồi, hơn nữa còn là thua trước tên ngốc siêu mập Dư Châu nữa.

Kính Nguyệt Sâm vẫn giữ vẻ trầm mặc, anh xoay người, góc áo bay nhẹ theo điệu gió, dường như mang theo một tia ánh sáng cực kì lạnh lùng, ngay cả mặt trời cũng không thể mang lại chút ấm áp nào.

Từ đầu đến chân đều tỏa ra sự lạnh băng, không biết là do thua hay vì nguyên nhân khác, so với trước kia lạnh lùng lại càng thêm băng lãnh.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của người kia nữa, Dư Châu mới chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình, cúi đầu nhìn, cô có thể thấy vách đích ngay dưới chân mình, phần trăm nhỏ bé trên hàng trăm nghìn kia lại có thể thành hiện thực, thắng, thắng, thì có thể thế nào chứ?

Mà anh ta, là ai chứ? Có phải đã gặp nhau ở nơi nào rồi không, tại sao lại có cảm giác như vậy, có chút đau xót lại có chút chất. Một người kì quái như vậy, đến tận cùng là ai mới được chứ?

Còn không để cho cô suy nghĩ lâu, đám Dư Dịch đã đi tới, ba người bọn họ đều cần người nâng dậy nên đi lại cực kì thông thả, Dư Châu có thể kiên trì, đương nhiên bọn họ cũng có thể.

Đứng thẳng người, bọn họ cũng thấy khó mà tin được điều đang diễn ra trước mắt, Dư Châu với thân thể kia lúc này đang đứng ở vách đích, mà Kính Nguyệt Sâm đứng đối diện đang mang vẻ mặt khó đoán, Thẩm Vũ Âm bên cạnh cúi đầu, không biết đang hồi hận cái gì.

Tuy bọn họ không biết có chuyện gì đã xảy ra, nhưng, có một việc có thể khẳng định chắc chắn là, Dư Châu, thắng, cô đã thắng rồi.

“Châu Châu.” Dư Dịch đi về phía trước, hai chân đã có chút khí lực, có thể tự đứng vững, cậu vẫn luôn tự trách, tự trách mình không thể kiên trì thêm một chút, chỉ là, cậu thực sự không thể tin được, người đứng phía trên vạch đích lại là Dư Châu, rốt cuộc ai có thể đưa được con bé đến chứ, là ai giúp cô, trừ bọn họ ra còn quen biết ai bên ngoài sao?

Dư Châu mím chặt môi, chân dẫm trên vạch đích, không biết vì sao, từ chân đến tâm cô đều cảm thấy có chút đau nhức.

Lần đầu tiên khi cô đi qua Kính Nguyệt Sâm chỉ là gặp thoáng qua, đối mặt như vậy lại là lần đầu tiên, chỉ là, có lẽ sẽ không chỉ có một lần này, bọn cô trong lúc đó có lẽ sẽ có càng nhiều hơn, cuối cùng chỉ có thể dần dần rời xa, cũng dần dần quên đi.

Có điều, thân thể của cô lại vô ý đụng phải Thẩm Vũ Âm đứng cạnh, không phải bởi vì cô ta đứng không đúng chỗ, cũng không phải bởi vì cô cố ý ngăn đường đi của cô ta, dù sao, các cô cũng đụng phải nhau rồi.

Kính Nguyệt Sâm bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy Thẩm Vũ Âm, nếu không nhờ anh ấy, mỹ nhân gió thổi qua cũng bay này đã sớm đo ván trên đường rồi.

“Thật xin lỗi, đường hơi hẹp.” Dư Châu thu chân lại, lạnh nhạt mở miệng, nhìn đến khoe môi tràn ngập khinh thường của Kính Nguyệt Sâm, cô đành nén bất mãn cúi đầu xuống.

Lỗi cũng đã nhận, lời xin lỗi cũng đã nói, nhưng cô cũng không cho rằng mình sai, bởi vì cô không cố ý, mặc kệ cô ta có chấp nhận hay không đối với cô đều không phải vấn đề.

Cô ta có thể tha thứ hoặc không, cô cũng không phải cô ta, cho nên, cũng không cần phải nhọc lòng đi suy đoán tâm tư của cô ta.

“Cô đắc ý?” Thanh âm lạnh lùng của Kính Nguyệt Sâm truyền đến, Dư Châu sững sốt, đột ngột ngẩng đầu lên.

Cô biết dáng vẻ của mình bây giờ rất xấu xí, thân phận một người xa lạ, còn là người anh rất ghét, cô không còn là đứa bé ăn mày mà anh từng khen dễ thương, anh có thể dịu dàng ôn nhu với một đứa ăn mày như vậy, vì sao bây giờ lại có thể lạnh lùng như vậy.

Chẳng lẽ, chỉ bởi vì cô đã từng nói câu nói kia, lúc anh cười trông cực kì dâm đãng sao? Hay là anh chỉ vô tình như vậy với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 102: Chương 3: Tốt nhất không nên có tính toán gì

Editor: KINH THUẾ

“Tôi không có, bây giờ lại càng không.” Cô cúi đầu, lòng mảy đã nhủ thành một đường, trận đấu này đã tới giới hạn của cô rồi, nhưng có lẽ đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi. Có gì đáng để đặc ý chứ, hơn nữa, điều này cũng không chỉ là cố gắng của riêng mình cô, cho nên, nếu như có thể tự hào, vậy cũng không thuộc về cô, mà thuộc về những người khác đã giúp cô.

Dư Dịch, Gia Dật, Tà Tư Viêm, Trình Vũ, đương nhiên còn có người con trai mang mặt nạ cực kỳ thần bí kia nữa.

Anh dùng đôi mắt sắc lạnh như lưỡi dao nhìn cô, bước đi xa dần. Cô im lặng đứng đó, bởi vì cô cũng không thể làm gì khác nữa.

“Châu Châu.” Dư Dịch gọi tên cô, Dư Châu quay sang nhìn anh mỉm cười, đây là lần đầu tiên trong ngày hôm nay cô mỉm cười tươi như vậy, nụ cười trong sáng không vương chút tạp niệm nào, tuy chưa được gọi là xinh đẹp nhưng khi cười lộ lên khuôn mặt tròn tròn này cũng, cũng.

Thật sự là, thật sự vô cùng đáng yêu.

“Tiểu Trư, chúc mừng em, em thắng rồi, sự vất vả của chúng ta cuối cùng cũng không uổng phí, cậu nói phải không Viêm?” Đan Gia Dật nhìn thì đã khôi phục một chút nhưng chỉ có cậu hiểu rõ chân mình mới như thế nào, có lẽ ngày mai sẽ sung phu lên cho xem, cho nên, sau này nếu không phải là bước đường cùng cậu tuyệt đối sẽ không công con gái trên lưng nư. Chuyện như vậy, thật là quá cực khổ.

“Đúng vậy, chúc mừng em” Tà Tư Viêm nói đơn giản rõ ràng, có điều, ánh mắt lại nhìn về phía vẻ mặt trầm trầm của Kính Nguyệt Sâm, sắc mặt cậu ta cực kỳ không tốt, hơn nữa, cậu ta chẳng lẽ không phát hiện ra, tay của cậu ta nắm chặt eo Thẩm Vũ Âm như muốn bẻ gãy nó hả? Xem ra nhìn qua thì, Dư Châu thực sự răn chắc hơn rất nhiều, ít nhất là, thật quá nhiều. Cho dù có vắn vẹo thì cũng không đến được xương.

Lúc này Thẩm Vũ Âm quả thực đang chịu cực khổ, mới vừa bị con Cá Kính kia đụng ngã, cô chỉ có thể thầm giấu khó chịu đi, nhưng bây giờ, Sâm học trưởng thực sự sắp ghi chết cô mất.

“Sâm a, nếu như, cậu còn không thả người, cô ấy sẽ bị ngạt thở mà chết đấy.”

Đan Gia Dật không nhìn nổi nữa, cho nên, đáng hy sinh lên tiếng nhắc nhở, Dư Châu cố gắng thu lại sự thất thần, hết thấy đều không có quan hệ gì với cô cả, của anh, hay của cô, đều như vậy.

Cô đi tới trước mặt Dư Dịch, đưa tay cho anh vịn.

“Châu Châu, anh không phải con gái.” Dư Dịch xoa tóc của cô, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo, đây là em gái cậu, em gái của cậu, trước kia quả thật rất dọa người, nhưng bây giờ lại là cô em gái khiến cho cậu kiêu ngạo, tuy là, cô vẫn béo như vậy. Cũng không phải biến thành xinh đẹp, nhưng, nếu cho cậu lựa chọn một lần nữa, cậu vẫn sẽ chọn em gái mũm mĩm này.

“Vâng, vâng, em biết rồi.” Dư Châu đánh giá cao thấp của Dư Dịch, nếu anh ấy là con gái vậy cô chắc chắn là con trai, mắt cô còn chưa bị mù đâu nhé.

“Em gái Tiểu Trư, em đúng là đáng yêu mà.” Đan Gia Dật đặt tay lên vai Dư Châu, Dư Châu nheo mắt nhìn cái móng vuốt đang đặt trên bờ vai của mình, mặt thể hiện rõ sự không vui.

Anh ta dám chiếm tiện nghi của cô.

“Làm ơn bỏ cái móng vuốt kia của anh ra, Đan học trưởng.” Dư Châu dễ dàng gạt phăng cái tay trên vai của mình xuống, có lẽ, anh ta từng bị cô cho nếm mùi lợi hại, cho nên, dù khí lực bây giờ của cô không bằng một nửa bình thường, nếu cô muốn giết hắn, đây là việc dễ dàng biết bao.

Con mắt Đan Gia Dật co quắt lại: “Em gái Tiểu Trư, anh vẫn cảm thấy để em gọi tên anh là tốt nhất, cái chức học trưởng kia, hay là bỏ đi.” Nói xong, huyết thái dương trên trán cậu đột nhiên giạt mạnh, cái câu học trưởng kia thật khiến lòng cậu lạnh giá mà.

Không cần cảnh cáo nhiều, cái này chính là cảnh cáo sống sờ sờ đây, hơn nữa, cậu nói khiến cậu co quắp kia là sao, cậu chỉ muốn bày tỏ ý tốt với cô thôi mà, chẳng lẽ người mập, ngay cả ánh mắt cũng không tốt theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 103: Chương 4: Thua bởi đũa mập

Editor: Kinh thuật

Nếu thật như vậy, vậy, vừa nãy cậu vất vả là hoàn toàn vô ích rồi.

“Đan Giật.” Dư Châu lạnh lạnh gọi tên cậu, không phải cô không gọi, mà là cậu không cho phép, cho nên, từ nay về sau, không cần khó chịu về cô nữa.

Đan Giật chỉ bất đắc dĩ cười, nhìn sắc mặt Dư Châu đột nhiên trầm xuống thì có chút sững sờ, bây giờ muốn đoán được cô đang nghĩ gì rất khó khăn, có lúc không hiểu cô đang nghĩ gì, nhìn như rất đơn giản, nhưng lại cực kì phức tạp, giống như Kính Nguyệt Sâm.

Nghĩ tới đây, cậu vội vàng nhắng đầu nhìn Kính Nguyệt Sâm, vẫn biểu hiện như bình thường, chỉ đang lạnh nhạt nhìn bọn cậu, dường như thắng thua đối với cậu ta mà nói, chỉ là một thứ đùa bỡn mà thôi, cậu ta không muốn thắng, đương nhiên sẽ không để ý thua, chỉ có điều, ở lúc không ai nhìn thấy, khi cậu ta nhìn đến Dư Châu, đáy mắt màu lam nhạt rõ ràng trầm xuống vài phần.

Xoay người, cậu ta đi tới nơi khác, quần áo bạch sắc đi qua vẫn để lại mùi hương nhàn nhạt, Thẩm Vũ Âm cẩn nhẹ môi, nhìn thân hình mập mạp của Dư Châu, giận đến mức tóc muốn dựng thẳng, có điều trước mặt nhiều người như vậy, cô có tức cũng không có chỗ phát tác, mà cô, thực sự tức muốn chết rồi.

Thua bởi ai cũng được, chỉ là không thể thua Dư Châu, thua bởi con ngốc đầu óc trống tuếch lại háo sắc có tiếng trong trường như vậy, không phải so ra cô còn kém hơn cô ta à.

Đáng tiếc, cô vẫn thua.

“Sâm học trưởng.” Không biết người bên cạnh từ khi nào đã rời đi, chỉ còn lại mình cô, mắt to trừng mắt nhỏ với đám người kia, cô vội vàng xoay người đuổi theo, còn ở chỗ này sẽ khiến cô cảm thấy mình cũng là một tên ngốc mất.

“Ha ha ha, đây là lần đầu tiên Sâm thua đấy, Tiểu Trư, nói cho bọn anh biết, ai đã giúp em vậy?” Tả Tư Viêm tựa người vào cây, ít nhất như vậy còn có thể bảo trì phong thái của mình, nếu không lại giống như Dư Dịch, đứng một chỗ cũng lung la lung lay như sắp đổ, cậu còn chưa muốn để người khác nhìn thấy một màn như vậy đâu, không có chút mặt mũi nào, hơn nữa, một đời anh minh của cậu không chừng sẽ mất vì một lần này cũng không nói

trước được.

Có điều, cậu rất muốn biết, là ai đã giúp em ấy, dù sao, cũng được thân hình nặng vậy đi một quãng đường dài thế, chắc chắn không phải chuyện dễ dàng, có lẽ phải có ba người như cậu cùng lúc mới có thể được, nếu có người có sức mạnh như vậy, cậu thật sự muốn biết người đó, người có khí lực lớn thế, mang con heo lớn này đi đến tận đích, thậm chí, cuối cùng còn thắng được Kính Nguyệt Sâm, tên bụng dạ đen tối hơn người kia.

Hơn nữa, đối với Kính Nguyệt Sâm mà nói, việc cậu ta muốn làm, chưa có việc nào từng thất bại, có lẽ, lần này, là lần thất bại đầu tiên trong đời, không biết, Dur Châu và cậu ta sẽ trở thành kẻ thù, hay thành gì, đúng là khiến người ta mong chờ mà.

Dur Châu bây giờ, không còn là bao cô ngốc Tiểu Trư kia nữa, cô bé, còn thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn cậu.

Người đã giúp kia, rốt cuộc là ai?

“Em không biết sao?” Dur Châu mặc Tả Tư Viêm nhìn chằm chằm như muốn nhìn xuyên qua cả linh hồn của cô vậy, cô rất hào phóng đối mặt. Càng không ngại anh ta sẽ nhìn ra cái gì, dù sao, thân thể đặc biệt này là Dur Châu, nhìn kỹ bao nhiêu, vẫn là Dur Châu.

Thân phận của người kia, cô quả thực không biết, cho dù rất muốn.

Mắt cô cũng không phải tia X – quang, làm sao nhìn xuyên qua được anh ấy có bộ dạng thế nào hả?

Đan Gia Dật chỉ liếc mắt một cái, hỏi cũng lười.

Có điều, là ai cũng không sao cảm bởi vì, bọn họ đã thắng, nhờ Kính Nguyệt Sâm, dưới ánh mắt theo dõi của nhiều người biết chiến thắng này, về phần quá trình ra sao, người trong cuộc không muốn nói, vậy, dù là ai cũng không biết rõ được, Sâm từ đương nhiên không chịu tiết lộ, với tính tình của cậu ta, có hỏi cũng chỉ nhận lại được một ánh nhìn lạnh lùng, mà với đáng về Dur Châu bây giờ, coi như đủ bản lĩnh bóp chết cô, cô cũng không nhiều lời nữa chứ.

“Anh, chúng ta đi thôi.” Dur Châu nhìn quanh bốn phía, có thể nghe được rất nhiều tiếng bước chân, chắc chắn, không lâu sau chỗ này sẽ trở thành chiến trường, từ trước đến nay, nữ sinh trường này luôn rất điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 104: Chương 5: Khuyết điểm nhiều hơn

Editor: KINH Thuế

“Được, chúng ta trở về đi.” Dur Dịch mỉm cười vô cùng ấm áp, tựa như ánh mặt trời buổi sớm tỏa xuống, không quá nóng, vừa đủ ấm áp, anh nhẹ nhàng xoa tóc Dur Châu, Dur Châu kéo tay anh, xoay người rồi đi không cần tiếp tục ở lại đây, sẽ gặp phải phiền toái, mà sau khi bọn họ rời đi không lâu, những âm thanh ồn ào kia cũng càng lúc càng lớn.

Cô quay đầu lại, chỗ bọn họ đứng khi này đã có vô số nữ sinh, có điều diễn viên chính đều đã đi, nơi đó, ai muốn ngắm, cứ để cho bọn họ ngắm thoải mái vậy.

Hai bóng lưng một béo một gầy chậm rãi rời đi, trận đấu này đã xuất hiện kết quả như một kỳ tích, Dur Châu hơn hai trăm cân, cuối cùng lại giành phần thắng, Kính Nguyệt Sâm cùng Thẩm Vũ Âm thua, nhưng lại không giải thích được vì sao thua, có điều, nhờ cuộc thi này, đã khiến cho mọi người có nhận thức mới.

Nói như một người gan bé như chuột nhắt nơi nơi sợ hãi Trình Vũ, đã hơn nửa giờ rồi vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất, eo của cậu a, đau như đứt đôi rồi, lão đại, từ nay về sau, nhất định người phải nỗ lực giảm béo đi, nếu không, lưng của cậu, thật sự sẽ bị cô đè gãy chết.

Mặt cậu kẻ sát mặt đất, cũng may mặt đất khá êm ái nhờ đám cỏ xanh xanh, nếu không, mặt cậu thật sự phải ăn đất mẹ rồi.

Một bóng râm chắn trước đầu cậu, cậu vẫn hồn nhiên chưa tỉnh hưởng thụ giây phút được nghỉ ngơi hiếm có, chỉ có sau khi vất vả cùng cực mới ném rõ niềm vui lúc nghỉ ngơi.

“Này, cậu không sao đấy chứ?” Một giọng nữ lạ lẫm vang lên.

Cậu khẽ nâng cái đầu, nhìn từ dưới lên, sau đó rất nhanh lại đặt đầu song song mặt đất. Cậu khẽ hừ nhẹ một câu, dường như bọn họ cũng không có giao tình gì nhiều, lúc đầu, cậu bảo vệ Thẩm Vũ Âm, còn cô bảo vệ Dur Châu, cho nên, bọn cậu là kẻ thù, bây giờ Dur Châu là lão đại mới của cậu, với cô, cậu lại là đồng minh, chỉ có điều, theo ý cậu, đưa con gái này cách được bao xa tốt bấy nhiêu, bởi vì, cô ta thật quá hung dữ.

“Này, gây trúc, hôm nay biểu hiện của cậu không tệ lắm đâu! Không giống con gái nữa rồi.” Đan Tương Tư ngồi xổm trên mặt đất, một tay đỡ lấy cằm

mình, Trình Vũ nghe được lời cô, đầu càng hung hăng hạ xuống thấp hơn nữa, một cọng cỏ còn vào trong mồm, cậu vội vàng nhổ cây cỏ ra, cô ta có biết nói chuyện không vậy, cái gì mà như con gái chứ, cậu rõ ràng là một người con trai chính hiệu, càng không có bất cứ điểm nào giống đàn bà cả.

“Câm miệng.” Âm thanh đầy buồn bực của Trình Vũ, hiển nhiên đã tức giận.

“Gây trức, tôi phát hiện, thật ra, cậu cũng không tệ lắm, ngoại trừ lớn lên có chút khó coi, con mắt thì tệ, làn da thâm, những thứ khác cũng tạm tạm được.” Đan Tương Tư nhìn chằm chằm đỉnh đầu đen của Trình Vũ, nói hết những gì mình nghĩ ra, rõ ràng là khích lệ, tại sao nghe vào vẫn như đã kích người khác vậy nhỉ.

Tuy khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm một chút, nhưng, ít nhất cậu cũng đã có ưu điểm rồi, ít nhất trong lòng của cô chính là vậy.

Trình Vũ lại ngẩng đầu lên, cố gắng ngồi dậy, mắt kính rơi xuống dưới sống mũi, sau đó nhìn thẳng phía trước, không chớp nhìn Đan Tương Tư.

Bây giờ, môi cậu quả thực đang cong cong lên, sau đó nhếch lên, miệng mỉm cười, lộ cả hàm răng của mình, dưới ánh mặt trời nụ cười càng trở nên chói mắt.

Có điều, cậu cũng nhìn nhanh qua thân thể mình một lượt, lần đầu tiên nghe người khác nói ưu điểm của mình, tuy gây đau đớn nhiều hơn, nhưng, cậu vẫn rất cao hứng. Được người khác khen, cậu đương nhiên phải cao hứng rồi, có điều, sao hắn có thể xấu hổ đỏ bừng cả mặt nữa chứ, chắc chắn là do một mồi nên phát sốt rồi.

Đan Tương Tư khó hiểu nhìn Trình Vũ, sao lại không nói lời nào rồi, không phải trước kia nhiều lời lắm sao, có điều, lần này, cô không có giấu cợt lại cậu ta, dù sao, bây giờ cậu ta cũng như anh trai cô, đều trở thành anh hùng rồi.

Cô ngẩng đầu.

Người ở chỗ kia vẫn rất nhiều, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng Đan Gia Dật cười truyền đến, bị nhiều người vây quanh như vậy cũng chỉ có thể nhìn nhau cười, hai người kia đã sớm chạy, chỉ còn bọn họ lưu lại thu dọn cục diện hỗn loạn này.

Mạng của bọn cậu đúng là khổ mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 105: Chương 6: Muốn cố gắng

Editor: KINH Thuế

Kỳ thật, Dư Châu cũng không thoải mái như bọn họ nghĩ, cô không ngừng thở dài, cổ cô sắp đứt rồi, xoay đầu, cảm thấy bả vai tê rần, trên mặt còn có vô số những giọt nước cùng thứ bầy nhầy màu trắng tấn công, vị mẩu thân vĩ đại kia của cô, hiện giờ đang ôm cô mà bắt đầu khóc.

Khi nào thì, mẹ mới có thể khóc xong đây.

“Châu Châu, mẹ thương Châu Châu quá...” Hứa Nhu thỉnh thoảng lại quệt ngang đầu Dư Châu để lau nước mắt, bà cảm thấy bả bối của bà đáng thương chết mất, từ nhỏ, nó cũng chưa bao giờ phải chịu qua khổ cực như vậy. Đừng nói là chạy bộ, đến đi cũng không cần bước mấy bước trên đường, là một đại thiên kim mập mạp điển hình nhưng có thể béo đến như vậy, nghĩ kỹ cũng không trách được.

Dư Châu nghiêng đầu qua, mặc cho Hứa Nhu bôi toàn bộ nước mắt cùng nước mũi lên người cô, đôi mắt nhìn về phương xa, dần trở nên bình lặng.

Đáng thương, cho đến bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ mình đáng thương.

Thắng, cũng đã thắng được, sao cô có thể đáng thương chứ?

“Tội nghiệp con gái Châu Châu của mẹ!” Hứa Nhu không ngừng khóc, Dư Dịch nhúc nhích đầu đứng một bên, mẹ cậu, khi nào mới có thể hết ngày thơ ấu.

Dư Phẩm Thành chấp tay sau lưng, đối với một màn này, ông đành bất lực.

Có điều, hôm nay Dư Châu biểu hiện rất khá, quả nhiên đã trưởng thành rồi, ông nhìn về phía Dư Châu, ngẫu nhiên chạm vào tầm mắt cô, cười gian nhẹ, đã có được một loại khẳng định.

Dư Châu dời tầm mắt đi, con mắt cup nhẹ, thần sắc thay đổi. Khi cô ngẩng đầu lên lần nữa lại thấy được đôi mắt lạnh như băng của Kính Nguyệt Sâm, anh ta đến đây khi nào, khi nó đã đứng đây nhìn cô, còn dùng ánh mắt khiến cô có cảm giác hít thở không thông được như vậy.

Vì cái gì, trên người anh ta, không còn cảm giác khi xưa nữa...Ồn nhu, anh lúc đó, người thiếu niên có nụ cười như gió xuân kia đã rời khỏi, nếu như không phải khuôn mặt vẫn như vậy, không phải bởi vì trên lỗ tai vẫn mang viên đá hình giọt lệ màu lam kia, cô sẽ cho rằng, anh không phải là anh, nhưng, anh, vẫn thật là anh.

Kính Nguyệt Sâm hơi nhếch môi lên dù vô ý hay cố tình cũng để lộ ra ý vui vẻ, khuôn mặt tuấn mỹ lại có nét lạnh lùng cự tuyệt người từ ngàn dặm, cậu dừng chân, xoay người đi lên lễ đài, ở đó có chỗ riêng của cậu, giống như chúng tinh phùng nguyệt (sao vây quanh mặt trăng), cậu ngồi ở đó, một tay chống cằm, nhàn nhạt nhìn phía dưới một vòng, giống như đế vương nhìn nhân gian của mình.

Lông mi dài khẽ chớp nhẹ một cái, dường như nhuộm lên một mảnh ánh sáng sắc lạnh của những ngày thu, bên tai không ngừng truyền đến những âm thanh rì rầm, lòng của cậu lại cực kì yên tĩnh, trong mắt hiện lên những mảnh sáng nhạt, trên khóe môi lại hiện lên nụ cười không cảm xúc.

Thẩm Vũ Âm đứng dưới khán đài, ngẩng đầu nhìn anh, đây chính là khoảng cách giữa hai người họ, rõ ràng nhìn vô cùng gần, nhưng ngay cả góc áo của người đẩy cô cũng không với được, cô nhìn qua hướng khác, nhìn thấy thân thể mập mạp không thể nào bỏ qua được dù chỉ liếc qua kia, hai mắt xinh đẹp hiện lên những mảnh âm trầm không nên lời.

Đều là do cô ta, tất cả là tại cô ta làm hại.

Cuối cùng Dư Châu cũng đẩy được Hứa Nhu đã khóc mệ ra, nhìn thấy ghen ghét ngập tràn trong mắt Thẩm Vũ Âm, cô cũng chỉ nhàn nhạt liếc qua, đáng tiếc, điện áp phóng ra từ mắt cô ta còn chưa là gì cả.

Ở nơi không ai chứng kiến, sau khi tất cả mọi người rời khỏi, có một thiếu niên màu bạc đi tới, hai tay ôm chặt ngực đứng dựa trên gốc cây, gió không ngừng thổi sợi tócбет lại trên trán của cậu, cậu ngẩng đầu, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một vòng sáng, chỉ cần cẩn thận nhìn sẽ phát hiện, là màu lam nhàn nhạt, trong suốt như màu bầu trời bao la, cực kì sạch sẽ.

“Phải cố gắng lên, tiểu nha đầu.” Âm thanh cực kì dễ nghe, rất nhanh lại biến mất trong gió, đột nhiên, cậu mở to đôi mắt, không biết từ khi nào, bên cạnh cậu đã có rất nhiều hắc y nhân đứng quanh.

“Thiếu gia, mời về.” Tay bọn họ làm thành tư thế mời, thanh âm mang theo sự cứng nhắc nghề nghiệp lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 106: Chương 7: Bị mang đi

Editor: Kinh Thuế

“Ta biết rồi.” Ngón tay người con trai mon tron mặt nạ màu bạc của chính mình, đứng thẳng người dậy, trước khi rời đi, lại nhìn về nơi xa xa kia, trên mặt hiện lên vẻ u ám nhàn nhạt.

Sau đó, cậu rời đi thật nhanh, theo phía sau là hắc y nhân, ngoài bầu trời bao la là ánh sáng, sau đó là những mảng đen tối, không chút ảm áp.

Sự xuất hiện của cậu, không ai chứng kiến, sự rời đi của cậu cũng như vậy, cậu là người không được xuất hiện trước mặt bất cứ ai ngoài sáng, đêm đen, mới là màu sắc thuộc về cậu.

Góc áo bạc sắc thi thoảng bị gió thổi lên, gió đêm chậm chậm thổi, thì ra, vẫn luôn có một khoảng cách, mãi mãi ngoài tầm với, mà cậu ngay cả tư cách đứng dưới ánh mặt trời cũng không có.

Đây là một ngày căng thẳng cũng là một ngày mệt mỏi, bất kể là ai cũng thế, không ngờ tới, trận đấu thể dục mong chờ đã lâu, cứ như vậy đã kết thúc.

Ngoại trừ chiến thắng của Dư Châu khiến mọi người không ngờ được ra, còn lại mọi việc đều rất bình thường, cũng có vài người có thể lọt vào bên quý tộc, nhưng bên quý tộc không hô danh là quý tộc, ngoại trừ ngoại lệ Thẩm Vũ Âm, những người khác thành tích đều vô cùng tốt, không ai thua thê thảm cả, về phần Thẩm Vũ Âm, tuy thua nhưng lại thi đấu cùng Kính Nguyệt Sâm, nên, có lẽ cô vẫn có thể ở lại bên ban quý tộc.

Mà tất cả mọi người bắt đầu công nhận, không phải Kính Nguyệt Sâm thua, mà là anh có ý nhường người, cho nên đội Dư Châu mới có thể thắng, về phần sự thật là gì, chắc chắn cũng không có ai nói rõ được.

Bọn cậu cũng không phải người như vậy, càng không phải hướng ai giải thích, bọn cậu có kiêu ngạo của riêng mình, càng có sự nhẫn nại.

Trong biệt thự Dư gia, trên sân thượng, ba thiếu niên anh tuấn đang nhàn nhã tựa trên lan can, nhìn theo thân hình mập mạp lúc ẩn lúc hiện đang chạy vòng kia. Từ khi bắt đầu, cô chưa ngừng lại nghỉ lúc nào.

“Tôi cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao cô nhóc có thể chạy được đến đích rồi.” Tả Tư Viêm chống hai tay lên lan can, con mắt cười cong cong, có điều, bên trong có thể nhìn thấy một sự kính nể hiện rõ.

Cô rất kiên trì, hơn nữa còn cực kì chấp nhất, bọn họ đều cho rằng, Dư Dịch nói cô giảm béo là một chuyện đùa, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó mà tin tưởng được, cô có thể từng bước đi được đến ngày hôm nay, thân thể béo như vậy, trước kia đi một bước cũng đã như lún đất rồi, bây giờ có thể chạy lâu như vậy, thậm chí, bọn cậu đều nhìn thấy quần áo cô đã ướt, mồ hôi không ngừng rơi xuống.

“Rất lợi hại, chắc chắn rất nhanh thôi, cô bé sẽ không còn là Tiểu Trư mà chúng ta biết nữa.” Đan Gia Dật thở dài một tiếng, nếu như Tiểu Trư gầy, còn gọi là Tiểu Trư được nữa ư? Không phải lại là một Tiểu gậy Trúc mới chứ?

Hơn chục năm nhìn qua đều là dáng vẻ mập mạp này, thói quen nhìn cô vụng về làm xấu mặt, lại thu dọn giúp cô, thói quen được cô quần lấy như kẹo đa trầu, không rời bọn cậu, nếu như đột nhiên có một ngày, cô không phải là cô, như vậy, bọn họ dường như, không nói ra được sự thất lạc trong lòng này là cái gì nữa.

Dường như bọn họ đã mất đi, người bọn họ vẫn luôn nói chán ghét, nhưng lại luôn là đứa em gái Tiểu Trư mang lại cho bọn họ niềm vui.

Nghĩ đến đây, Gia Dật thầm mắng một tiếng, cậu đang suy nghĩ cái gì vậy chứ, rõ ràng Tiểu Trư vẫn ở đây, chỉ có điều, cô đang lớn lên mà thôi, mọi người đều phải lớn lên, quá khứ ngu ngốc đã qua, không có nghĩa lớn lên cũng vậy.

Bọn cậu cũng sẽ lớn lên, cũng sẽ trưởng thành.

“Đúng vậy, con bé rất kiên trì, từ sau khi bị Sâm từ đập quả cầu vào đầu, chính là như vậy.” Dư Dịch tựa lưng vào tường, kỳ thật bây giờ cánh tay của cậu cực kì nhức mỏi, có điều, lại cảm thấy rất vui, bởi vì, lần đầu tiên cậu thể hiện xứng với tiếng anh trai này.

Còn nữa, tôi rất muốn cảm ơn các cậu, cảm ơn đã giúp con bé, nếu không, chắc chắn nó đã thua.” Dư Dịch hơi cúi đầu với hai người, đẩy mắt đường như đều được bao trùm bởi sự ảm áp.

Những người bạn xấu này, tuy có lúc rất căm ghét em gái cậu, nhưng, cũng như chính mình đã nhìn cô lớn lên, thời điểm máu chót, vẫn sẽ lựa chọn giúp con bé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 107: Chương 8: Bọn họ bất an

Editor:Kính Thuế

Tả Tư Viêm phát tay: “Không cần khách khí với chúng tôi như vậy, Tiểu Trư cũng là em gái của bọn tôi, bây giờ Sâm từ có chút kì quái thôi.”

Trong ấn tượng của bọn họ, con người Kính Nguyệt Sâm này tuy bình thường khiến người ta khó mà hiểu được, cậu ta lạnh lùng, nhưng cũng rất ôn hòa, dường như chưa bao giờ đặc biệt nhằm vào ai cả, nhưng bây giờ, dường như, cậu ta lại đang nhằm vào Dư Châu, nếu nói vì một câu nói kia của Dư Châu khiến cho cậu ta trở thành trò cười một phen, vậy thì cũng đã là quá khứ, nhưng, cậu cảm thấy, sự việc không đơn giản như vậy.

Hai mắt khẽ nhắm lại, Dư Châu đã dừng lại, cầm lấy khăn lau mặt mình, nhìn thấy bọn cậu cũng chỉ hơi nghiêng đầu liếc mắt, sau đó, đi vào trong phòng. Đáy mắt không vương chút tạp chất, chỉ có chút nhàm chán đang dâng lên. Không có gì khó đoán thì sẽ nhàm chán như vậy.

“Sâm rất kỳ quái?” Dư Dịch đứng thẳng người lên, cảm thấy rất lạ, kỳ thật, không chỉ Tả Tư Viêm thấy lạ, cậu cũng thấy vậy, nhìn về phía hoa viên đã trống vắng, lại nhìn đồng hồ trên tay, một giờ, con bé hẳn giờ đã nghỉ ngơi.

“Ai biết, cậu có nghĩ ra cái gì không?” Đan Gia Dật bới ngọn tóc trước trán, sau giờ học, chỗ này luôn mang lại cho cậu cảm giác thư thái.

Kính Nguyệt Sâm người kia. Kỳ thật là một con cáo già mới đứng, tuy mọi người luôn nói là cậu, nhưng, bản thân cậu thấy phải là Kính Nguyệt Sâm mới phải.

“Tôi có một dự cảm không tốt.” Dư Dịch nhắm mi tâm lại, quả thật, cái cảm giác này chưa từng biến mất trong cậu, dường như, rất nhanh sẽ có một chuyện lớn xảy ra, thậm chí sẽ liên lụy đến mọi người trong nhóm họ.

Tả Tư Viêm đứng lên, đặt hai tay trong áo: “Dịch, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, không chừng là do em gái cậu ảnh hưởng đấy, trước kia con bé đơn thuần không cần lo lắng nhiều, mà bây giờ mới khiến người ta lo lắng không dứt, sự thay đổi này cũng thật kì lạ, cảm giác như linh hồn đã thay đổi vậy.”

Cậu nói đến đây, đột nhiên ngậm chặt miệng lại, bởi vì, Dư Dịch bắt đầu trừng cậu, hung hăng trừng mắt, hận không thể một ngụm cắn chết cậu luôn. “Được rồi, được rồi, tôi không nhiều lời nữa.” Cậu vội vàng xua tay, cảm thấy sao hôm nay mình lại lảm chuyện thế này.

Quả nhiên, họa từ miệng mà ra, từ nay về sau, ăn nhiều cơm chút, ít nhiều chuyện đi.

Đan Gia Dật cười, cái gì cũng không nói, kỳ thật, cậu cũng cảm thấy như vậy, chỉ có điều, cậu thực sự mong không có việc gì phát sinh là tốt rồi.

Trong phòng, Dư Châu đứng trên cân, cúi đầu nhìn số cân trên mặt cân hiển thị, không nén được thở dài, có gầy đi, nhưng giảm cân đúng là vô cùng khó khăn, thời gian một tháng đã qua, giảm được rất ít, khi nào thì, cô mới có thể bỏ được thân thể béo quá độ này.

Nhéo xuống cái eo của mình, ừm, không thể nói là eo được, còn phải gầy đi nhiều lắm, cô xoay mình nhìn người trong gương, nhanh chóng thất vọng quay đi, đúng là không dễ thương chút nào hết.

Đột nhiên, cô buông lỏng tay xuống, lấy trang sức đeo trước ngực ra, màu lam sắc nhanh chóng lọt vào trong mắt, hòa vào màu đen của con ngươi mắt, tỏa ra chút không khí u lạnh.

Một giọt lệ lăn dài, tay cô nâng lên dùng sức lau đi, nhớ lại hai mắt cong cong vui vẻ, đột nhiên, đôi mắt hiện ra ngoài mặt nạ ngân sắc hiện lên trùng khớp với đôi mắt trong trí nhớ.

Tại sao lại như vậy, cô lắc lắc đầu, vứt bỏ những điều không nên nghĩ.

Đúng là suy nghĩ kì quái. Không phải như vậy, thật sự không phải như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 108: Chương 9: Chắc chắn có ích

Editor: Kinh Thuế

Cô đeo lại vòng cổ trước ngực, đi đến bên cạnh giường, căn phòng sạch sẽ rộng rãi này, có chút xa lạ với cô, khác xa cuộc sống trước kia của cô, nhưng cho dù vất vả như vậy, cô không sợ vất vả, bởi vì, cô có thể kiên trì được.

Không gian cực kì yên tĩnh, thế này, cô rất thích. Chỉ có điều ngoại trừ...

Đông một tiếng, cửa phòng bị người thô lỗ đá văng ra, một chân vẫn còn giương ra giữa cửa, nhìn theo chân lên trên, là một phụ nữ có nụ cười cực kì ngọt ngào.

“Châu Châu, con xem mẹ đã làm nhiều đồ ăn ngon cho con này, con vừa chạy lâu như vậy, nhất định phải bồi bổ thật tốt mới được, như vậy mới đảm bảo đủ dinh dưỡng để phát triển, mẹ học được từ sách đó. Chắc chắn có ích.”

Nhất định có thể giúp thân thể con bé tốt hơn.

Dư Châu cúi đầu, ngoại trừ, người mẹ thường xuyên xuất hiện bất ngờ luôn giành cho cô nhiều điều kinh hi, còn lại mọi chuyện đều vô cùng tốt.

Thân thể cô đã rất tốt rồi, cực kì to lớn rồi, không cần to thêm chút nào nữa đâu, chỉ cần bồi bổ cho giảm được đi thôi, cô không muốn cũng không cần vĩnh viễn làm một đứa mập đến đi cũng thở không ra hơi đâu.

Cô thật sự không muốn làm trư.

“Châu Châu, uống đi con, đây là đồ mẹ mất rất nhiều thời gian mới làm cho tốt được đấy.” Hứa Nhu hạ chân mình xuống, hai tay bưng một bồn súp lớn, bên trong không biết là đựng gì nữa, một màu tối đen, đen sì sì, vì bê cái này nên hai tay đều dùng hết, bà mới phải dùng chân để mở cửa phòng con gái, dù sao cũng không có người khác, chắc chắn Dư Châu cũng không để ý việc có một người mẹ thô lỗ đâu, đây không phải là tình huống đặc biệt sao?

Dư Châu nhìn bồn súp đen đặc kia, tối tăm quá, bên trong rốt cuộc là có cái gì vậy, cô không muốn gíi lời chào hỏi gì với nó hết cả.

“Châu Châu, nhất định phải uống hết nha con.” Hứa Nhu nhìn chăm chăm vào tô súp đặt trong tay Dư Châu, trong mắt tràn ngập mong chờ.

Nhất định phải uống hết, nhất định phải uống hết, nhất định phải uống hết, giống như ma chú vậy.

Dư Châu hít sâu cố giữ bình tĩnh, kìm nén kích thích muốn bỏ chạy ngay tức khắc của mình, bát lớn như vậy, nếu chỉ là nước còn có thể cố, nhưng thứ này, có thể uống được sao?

“Uống đi, Châu Châu, mẹ mất ba giờ mới làm được, con không uống, mẹ sẽ rất đau lòng đấy.” Nói xong, hốc mắt Hứa Nhu đã bắt đầu đỏ lên.

Xem đi, lại nữa rồi, trên trán Dư Châu chảy xuống ba đường hắc tuyến, lần nào cũng vậy, cô vội vàng bê bát lên, một hơi uống sạch thứ đen sì bên trong, không biết có vị gì, dù sao chắc chắn không phải vật tốt gì, nhưng nhưng, cô cũng chỉ có lựa chọn uống hết, uống hết toàn bộ.

Thấy cô uống xong, Hứa Nhu mới vui vẻ đi qua lấy lại cái bát, Dư Châu dùng sức nhìn xuống vị đắng như khổ qua trong miệng, vội vàng chạy vào toilet, tay cô đặt trong miệng, cố gắng nôn ra, có một người mẹ như vậy, không biết là hạnh phúc hay bất hạnh của cô đây, đợi đến khi cô đi ra toàn thân vô lực, thân thể lung la lung lay, trên đường đi giống như voi đi chuyễn. Bạch bạch, bây giờ, cô không còn chú ý được cái gì nữa rồi.

Ngồi xuống, đột nhiên, trên giường của cô, phát hiện thấy một hạt đen sẫm gì đó, đen sẫm vậy, là cái gì, cô cầm lên, đặt giữa lòng bàn tay, hai mắt chớp chớp, hạt vừng, không giống, to quá, hạt táo lại càng không phải, quá bé, lấy tay vò nó, hơi mềm.

Bất chợt, cô nhớ tới trước kia khi còn là nữ lưu manh ở tỉnh Thiên Phù, trong phòng cô dường như thường nhìn thấy thứ này, cô rất sạch sẽ, cho nên, chỗ ở nào cũng hay quét dọn, đối với cái thứ này, cô căn bản đã quên.

Cút chuột, đột nhiên, cô che miệng lại, thân thể mập mạp dùng một loại tốc độ không tưởng lao thẳng tới toilet.

Lại một lần nữa lết ra, cô cảm giác chân mình không chống đỡ được sức nặng của cơ thể nữa rồi. Mẹ cô đúng là quá kinh khủng rồi, tay nghề cũng kinh khủng như vậy. Cô không cần chạy một vòng tiêu thực nữa rồi, còn tiếp tục phải đi vào nữa, cũng bằng cô chạy gần mười vòng rồi. Một mõi ngồi trên mặt đất, cái này so với cuộc thi hôm qua còn thê thảm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 109: Chương 10: Không chạy thoát

Editor: Kinh thuê

Ngoài cửa, Đan Gia Dật nghe âm thanh khác lạ từ trong phòng, bèn xoay người nói: “Dịch, Tiểu Trư đang làm cái gì vậy, không phải con bé lại đi kiểm tra độ cứng sản nhà của nhà cậu chứ?”

Khỏe mất Dư Dịch co quắt lại, liếc mắt qua, nghe được giọng cười đắc ý của mẹ mình, nói: “Không phải, là do mẹ tôi tôi, mẹ tôi không biết từ chỗ nào tìm được phương thuốc, nói có thể giúp thân thể cường tráng khỏe mạnh, cho nên, mỗi ngày đều cho thêm thứ đó vào cho chúng tôi uống.” Bây giờ là Châu Châu, một lát nữa là đến cậu, cho nên, tốt nhất là cậu nên nhanh chóng chạy lấy người, nếu không, để mẹ tìm được rồi, không thể không uống.

Cái thứ bỏ thêm đó, uống vào, thật sự có thể nôn mửa mà chết.

“Tiểu Trư, đã đủ cường tráng rồi, không cần phải bồi bổ thêm nữa, nếu còn thêm nữa, không chừng cả cửa lớn nhà cậu cũng sẽ hỏng.” Tả Tư Viêm vui vẻ nói, một nhà Dư Dịch, có khi, thật khiến người ta không nhận được vui vẻ.

“Tôi cũng đủ cường tráng rồi.” Dư Dịch chán nản nói, có điều, nhìn Hứa Nhu đang vui vẻ đi vào bếp, trong tay còn bung một cái bát, cậu vội vàng kéo Đan Gia Dật đi ra khỏi cửa nhà.

Nếu như, cậu không đoán sai, cái kia nhất định là của cậu.

Bây giờ không chạy, còn chờ bị tra tấn sao?

Cửa lớn bị đóng lại sầm một tiếng, Hứa Nhu hiếu kỳ thò đầu ra nhìn, không thấy một bóng người nào, bà ngạc nhiên nhíu mày: “Tiểu Dịch, như vậy đi, cái này vẫn còn nóng, chờ thằng bé trở về nói xong, vốn cóc nhỏ này muốn cho nó uống, xem ra, buổi tối trở về chỉ còn cóc lớn thôi.”

Hứa Nhu lầm bầm nói, sau đó bung cóc nhỏ lên, nhìn thứ thuốc đen sì bốc hơi nóng lên, mồ hôi trên mũi lâm lâm táp, uống một ngụm, sau đó rất nhanh, mặt bà bị nghẹn làm đỏ bừng lên, hương vị kỳ quái, bà nói, sau đó lại uống ngụm còn lại, một cóc nhỏ rất nhanh đã được uống hết, ngoại trừ sắc mặt có chút hồng hồng, còn lại không có phản ứng lớn như Dư Châu.

Hương vị kỳ quái, có lẽ là do hơi ít nguyên liệu, bà nói, sau đó lòi một đồng lớn nhỏ gì đó ra, toàn bộ ném vào bên trong cóc lớn, đương nhiên, tất cả đều là cho Dư Dịch.

Dư Dịch đáng thương, có lẽ bây giờ cũng chưa ngờ tới, có một số việc không phải có thể trốn tránh được, nếu không, còn có thứ càng đáng sợ hơn đang đợi cậu.

Dư Châu chậm rãi đóng cửa phòng mình lại, mắt run rẩy nhắm lại, một tiếng than nhẹ vang lên, có điều, cô cũng chỉ có thể đồng tình thôi, cô xoa nhẹ dạ

dày của mình, đúng là rất không thoải mái. Ngẩng đầu, cô có thể nhìn toàn thân mình qua chiếc gương lớn trên tường, thân thể hình lập phương như vậy, so với lần đầu mới gặp đã bẹp đi rất nhiều rồi. Trên mặt, thịt cũng giảm đi không ít, nhìn gương cười nửa ngày, sau đó khòe môi hạ xuống dần, tốt và xấu.

Ngồi trở lại bàn sách của mình, cỡ lớn đặc biệt, có điều, lại rất thích hợp với hình dáng cô hiện tại, dù sao đã thành thói quen với mọi đồ vật nơi này, chuyện đã qua, cũng đã rất lâu rồi, huống chi, trên đời này đã không còn nữ lưu manh tinh Thiên Phù, chỉ còn một Bàn Tử nhỏ.

Không đúng, là mập mạp lớn mới đúng.

Lấy một quyển sách ra, mở chiếc đèn nhỏ lên, đây dường như là người bạn mỗi buổi tối của cô, cô không thông minh, nhưng, cô biết rõ người chậm cần bắt đầu sớm, cô rất thích học, cũng rất yêu mến việc có được nhiều tri thức, bởi vì, cô, còn chưa đủ lớn mạnh.

Buổi sáng, Dư Dịch ủ rũ cúi đầu, bộ dáng hoàn toàn không có chút tinh thần nào, cậu quay đầu ai oán nhìn mẹ đại nhân không tìm không phổi kia của mình, vốn tưởng rằng có thể tránh được loại thuốc bổ đáng sợ của bà.

Chỉ là không nghĩ đến, khi trở về, vẫn phải uống, hơn nữa, còn lớn hơn bình thường, cậu thực sự không muốn uống, chính là mẹ cậu phát huy toàn bộ những trò bà có thể làm một khóc hai nháo ba thất cổ, quần đến khi cậu chịu mới thôi, cậu không còn cách nào đành cắn răng uống, chỉ có điều, sau khi uống xong, cái loại hương vị đó, cậu chỉ hận một điều, không thể nhổ ngay ra toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 110: Chương 11: Súp đại bổ

Editor: KInh thuê

Thế cho nên, cả đêm qua cậu đều ngủ không ngon, chỉ cần khép hai mắt lại, trước mắt không phải là một mảnh màu đen, mà nhầy nhụa giống như vật cậu uống kia, đáng sợ muốn chết.

Ngồi ở trong xe, đầu cậu cũng không ngẩng lên, quả thật chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ hữu khí vô lực, Dư Châu nhìn bộ dáng mất hết sức lực của anh, hơi nhíu mày, rất ít khi thấy anh ấy như vậy, đa số thời gian, anh ấy đều cố gắng bảo trì hình tượng một công tử quý tộc ưu nhã, mặt mày cười muốn co quắt lại rồi vẫn nở nụ cười.

Anh ấy bây giờ, quả thực giống như đóa hoa héo, bị gió làm rụng hết cánh, khó coi vô cùng, tuy nhiên, dùng hoa để hình dung một người con trai hình như không được thích hợp lắm, có điều, đối với Dư Dịch so sánh này lại cực kì chuẩn xác. Có thể dùng một cây dưa muối ủ rũ để miêu tả.

“Anh, có phải anh uống quá nhiều súp đại bổ của mẹ không?” Cô hỏi nhỏ, trừ bỏ cái này, cô thật sự không nghĩ ra có chuyện gì có thể khiến anh trai cô phờ phạc như vậy, ngay cả thói quen phong độ của mình cũng bị vứt hết qua một bên.

“Ừ.” Dư Dịch ngẩng đầu nhìn cô, sau đó lại cúi đầu xuống, hữu khí vô lực nói: “Vốn cho rằng có thể tránh được, chỉ là không nghĩ đến, mẹ có thể nhớ rõ ràng như vậy, thậm chí, còn đưa cho anh một chén lớn, bên trong không biết có thứ gì nữa, mùi vị thật kinh khủng.” Nói đến đây, cậu vội vàng che miệng mình lại, hương vị như thế, rửa thế nào cũng không sạch, thật là khó chịu muốn chết.

Dư Châu đồng tình liếc nhìn anh, dựa thân thể to lớn vào xe, một cốc nhỏ với cô đã quá sức rồi, huống chi anh ấy còn phải uống cốc lớn, hai người bọn cô đúng là đồng mệnh tương liên (Mệnh giống nhau), chỉ có điều, so với cô thì anh trai thể thảm hơn nhiều.

“Thật ra, em biết rõ trong đó thả cái gì.” Dư Châu đưa tay gối sau đầu, thanh âm mang theo chút mát lạnh, Dư Dịch lại đột ngột mở to hai mắt.

“Là, là vật gì?” Cậu cảm thấy giọng nói của mình cũng run rẩy rồi, tuy Dư Châu còn chưa nói ra, nhưng, cậu lại biết rõ bên trong tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì.

Dư Châu liếc mắt nhìn anh: “Có chút quan hệ với anh đấy, có điều, hay là anh đừng biết vẫn hơn.” Hiện tại đã thành ra như vậy, nếu như biết rõ, cam đoan anh ấy hối hận muốn chết.

Cho nên, có thể không biết tốt nhất không nên có biết, lòng hiếu kì, thật sự có thể hại chết con mèo mà.

“Châu Châu!” Giọng nói Dư Dịch lạnh đi rất nhiều, dường như còn mang theo chút cảnh cáo.

Dư Châu nhắm mắt lại, bày ra bộ dáng không nghe không để ý, em còn nghĩ anh không nên biết mới tốt, em như vậy là đang giúp anh đấy, sắc mặt Dư Dịch lại đen đi rất nhiều, tuy tinh thần vẫn không tốt, nhưng sức lực đã có chút hồi phục.

“Kỳ thật, em nghĩ không nên cho anh biết, mẹ thả cút chuột vào, có điều, anh thích ở phòng như cái hang chuột, chắc không lạ lắm gì thứ này chứ...” Lời của cô còn chưa dứt, liền nghe thấy Dư Dịch bùm miệng quát dừng xe, xe đột ngột dừng lại, cô nhìn thấy Dư Dịch bùm chặt miệng lao đến một góc

cây không ngừng nôn khan.

Đã nói là, không biết tốt hơn mà, là chính anh trai yêu cầu, cho nên, không thể trách cô nhé. Dư Châu khẽ mỉm cười, đồng thời liếc nhìn Dư Dịch, chuyện như vậy, cô cũng từng trải qua.

Nhà bọn họ có một bà mẹ thiên tài.

Đợi đến khi Dư Dịch nôn xong, cậu mới dùng loại tốc độ như rùa quay trở lại xe, cậu hung hăng nắm chặt tay mình, bà mẹ vĩ đại của cậu, nếu từ nay về sau còn cho cậu ăn uống những thứ này, cậu cam đoan, nhất định sẽ rời nhà ra đi.

Cửa xe lại mở ra, chờ khi bọn cô đến trường thì trong trường đã có rất nhiều học sinh tới, Dư Dịch miễn cưỡng cười, lại để lộ dung nhan ưu nhã vui vẻ, dù sao, mặt khác của cậu không thể để người khác nhìn ra. Cậu đi xuống xe, cho dù chân đã vô lực muốn nhũn ra.

Dư Châu cũng mở cửa xe, dễ dàng đi từ trong ra, so sánh thân mình với độ rộng của cánh cửa, quả nhiên là gầy đi rất nhiều, xem đi, không còn bị kẹp cửa nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 111: Chương 12: Cậu cúi người

Editor: KInh thuế

“Chào buổi sáng, Dư Châu.” Đan Tương Tư vẫy tay chào cô, những người bên cạnh cũng dùng ánh mắt dị thường nhìn cô, tất cả mọi người đều nhìn thấy biểu hiện của cô hôm qua, kiên trì như vậy, không phải ai cũng làm được, huống chi phía sau còn có Kính Nguyệt Sâm, bất kể là Kính Nguyệt Sâm cố ý thua, hay do cô dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa cuối cùng, thắng chính là thắng.

“Xin chào.” Dư Châu di động thân thể của mình đi tới bên cạnh Đan Tương Tư, tự động xem nhẹ mọi người, không đi để ý, cuối cùng sẽ chẳng bận tâm. Chỉ có để ý mới bị ảnh hưởng, mà năng lực thừa nhận của cô so với mọi người mạnh mẽ hơn nhiều.

“Dư Châu, cậu trở thành danh nhân rồi đây, có thể đánh bại cả Sâm học trưởng.” Con mắt Đan Tương Tư sáng ngời, đánh giá trên dưới Dư Châu, so với quá khứ quả thật tốt hơn rất nhiều, thật trên mặt cũng đã ít đi rất nhiều, biểu hiện cũng tràn đầy sức sống hơn. Đã có cái tôi cá nhân nữa.

Dư Châu nhàm chán mỉm cười: “Đường như cho đến bây giờ tớ vẫn luôn là danh nhân mà.” Cái dáng người này, trong trường học này đúng là có một không hai mà, hơn nữa còn dám phát biểu câu nói về gương mặt của Sâm học trưởng nữa.

“À, có lẽ.” Đan Tương Tư xấu hổ cười, ánh mắt vô tình trốn tránh lại liếc thấy một bóng dáng cao gầy như gậy trúc đang tiến đến, là cậu ta.

“Lão đại, lão đại.” Giọng nói vô cùng lớn, làm cho tất cả mọi người đều nhìn về phía Dư Châu, sau đó giọng nói đó ngày càng đến gần, cho đến khi người chạy tới trước mặt Dư Châu.

“Lão đại, biểu hiện của tôi hôm qua có tốt không?” Cậu đưa tay lau mắt kính, vẫn là mắt kính thật dày hình vuông, có điều, hôm nay hình như nhìn có chút thuận mắt hơn, kỳ thật, mỗi người đều thay đổi ở những thời điểm khác nhau.

Lần đầu tiên Dư Châu chăm chú nhìn Trình Vũ, nếu cô muốn giảm béo, vậy không thể nghi ngờ người này hẳn là muốn tăng cân, Đan Tương Tư từng kể rất nhiều chuyện về người này cho cô nghe, mặc kệ cô chú ý hay không vẫn nói. Thế cho nên, có một số việc, đều tự động lưu lại trong đầu cô.

“Thật ra, anh có thể đeo mắt kính nhẹ hơn, giống như Gia Dật vậy.” Đây là lần đầu tiên, cô đưa ra lời khuyên cho cậu dài như vậy, phút chốc khiến cho Trình Vũ thụ sùng nhược kinh (Cảm giác được yêu mến mà sợ hãi). Sau đó sùng bái lấy vở viết ra, ghi lại từng chữ Dư Châu vừa nói, cậu luôn có cảm giác, lão đại là phúc tinh của cậu, chỉ cần đi theo cô, cậu nhất định sẽ được một bước lên trời, đương nhiên đây chỉ là hình dung mà thôi.

Cậu chỉ muốn mình có thể thay đổi để mạnh mẽ hơn nữa.

“Lão đại, còn gì nữa không?” Sau khi ghi lại hết, cậu ngẩng đầu lên, mắt kính trượt xuống trước sống mũi, trước mắt lập tức biến thành mơ hồ, cái gì cũng không thấy rõ, chỉ láng máng thấy được nhiều bóng người, màu trắng, một bóng người to lớn ngay gần trước mặt, nhưng lão đại nhà cậu có thể gầy trong nháy mắt vậy sao?

Cậu đưa tay chỉnh lại mắt kính về vị trí, mới thấy rõ được người đang đứng trước mặt mình, con mắt cong cong hé ra nụ cười, nhưng, lại không phải người tròn tròn mập mạp quen thuộc.

“Dư Châu đã đi rồi, từ lúc cậu lấy cái gì đó ra ghi cơ.” Đan Tương Tư bắt chéo tay sau lưng, tốt bụng nhắc nhở cậu ta chút, có điều, bây giờ nhìn người này, quả thật thoải mái hơn nhiều, có lẽ, cậu ta có thể học tập đáng về ngoài của anh trai cô, thay đổi về ngoài một chút, có lẽ sẽ không còn giống cây cọc gỗ nữa, bởi vì gậy trúc can và cọc gỗ là đồng loại của nhau mà.

“Lão đại, sao người có thể đi nhanh như vậy?” Trình Vũ khóc thét một tiếng, cực kì bị đả kích, cậu còn muốn nghe nhiều hơn nữa, sao mới một câu đã tiêu sái quay đi rồi, bây giờ muốn tìm cũng không thấy. Lão đại, người cũng quá lạnh lùng rồi.

“Được rồi, tôi cũng muốn học, từ nay về sau tôi sẽ giúp cậu.” Đan Tương Tư cực kì ham chuyện vui hào phóng vỗ ngực, sau đó tay phóng ra, thoáng làm vẻ mặt nghiêm nghị: “Cậu, cúi người.”

Trong nháy mắt Trình Vũ không tin vào hai mắt mình, có điều, tất cả đều được giấu kín bên trong mắt kính, cậu thành thật cúi xuống, để cho mình đứng song song bằng với Đan Tương Tư.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 112: Chương 13: Cô trở nên đáng sợ

Editor:Kính thuê

Đan Tương Tư đưa tay ra, sau đó đặt cả hai tay lên bờ vai cậu ta, mặc dù là cây gậy trúc nhưng không ngờ bờ vai cậu ta lại không có chút cảm giác yếu đuối nào, khác biệt giữa nam sinh và nữ sinh vẫn luôn rất nhiều.

“Cậu yên tâm, tôi biết rõ cậu muốn trở nên mạnh mẽ để theo đuổi Thẩm Vũ Âm, trên người Dư Châu cũng cần nhiều thứ mới có cô ấy thay đổi như bây giờ, cậu cũng vậy, tôi sẽ giúp cậu.” Thả tay xuống, Đan Tương Tư nheo mắt mỉm cười về thấu hiểu, sau đó xoay người, nụ cười đã nhanh chóng nhạt đi, không hiểu sao, khi nói xong, cô lại cảm thấy chua xót, cô cảm thấy thật mệt mỏi lại thêm chút lạc long khó hiểu.

“Tôi cũng đi đây.” Cô nói xong, nhanh chóng rời đi, cô cũng không nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của Trình Vũ sau đó, cậu nhìn bả vai mình, khẽ nhúc nhích, cái cảm giác lạ lùng này, là vì lần đầu tiên có nữ sinh đập vai cổ vũ cậu sao?

Cậu cảm thấy thật kì quái, lấy gọng kính của mình xuống, có thật là, có thể thay đổi một cái khác, sau đó bản thân mình sẽ trở nên dễ nhìn hơn, hẳn là nên đi thử, cậu nheo hai mắt lại, trước mặt là một khoảng trống lung, cậu không có mắt kính, quả nhiên không khác gì người mù.

Dư Châu đi vào phòng học, lớp học đang náo nhiệt phút chốc trở nên an tĩnh, thậm chí còn tĩnh lặng đến mức quỷ dị. Kính Nguyệt Sâm ngồi ở chỗ mình phía trên, chuyên tâm nhìn quyển sách đang cầm, Thẩm Vũ Âm khẽ ngẩng đầu nhìn cô, sau đó nhanh chóng cúi đầu, không để ai kịp thấy vẻ chán ghét hiện lên rõ ràng trong hai mắt.

Vì sao, một kẻ ngu ngốc lại không còn ngốc nữa, không còn háo sắc, thậm chí, còn biến thành thông minh như vậy, cô cảm thấy lo sợ, lại bởi một người đã từng là trò cười khiến mọi học sinh đều thầm nhạo báng là công chúa bàn tử.

Những người khác khẽ ngẩng đầu dò xét, Dư Châu thản nhiên đón nhận đi về chỗ ngồi cuối lớp của mình, chỉ có nơi này là hoàn toàn thuộc về cô, bao cô cũng tốt, lưu manh cũng được, đều chỉ là chỗ của một mình cô, những người khác muốn ngồi cũng không được.

Bất chợt ngẩng đầu, lại bất gặp một ánh nhìn hồ hững, đôi mắt lạnh lùng mang theo vẻ quý khí trời sinh, bờ môi hoàn mỹ mím chặt, sau đó anh lại cúi đầu, dường như chỉ là vô tình nhìn đến, lại xem quyển sách trong tay, mà chỗ đó mới là nơi anh đặt hết chú ý vào. Còn cô, chỉ là một ngọn núi lớn lướt qua thế giới của anh, những người khác đều là phong cảnh, chỉ có cô, là một ngọn núi lớn.

Cô cúi đầu xuống, nhìn quyển sách đặt trên bàn, đây mới là thế giới của anh ấy.

Một tràng tiếng kinh hô lại vang lên, phòng học này đã có thói quen như vậy, cho nên cô không cần ngẩng đầu cũng có thể đoán được ai đang đi vào.

“May mắn, chúng ta đến vừa kịp giờ, còn chưa muộn.” Đan Gia Dật nâng kính lên, con mắt dài mảnh thoáng quét qua Kính Nguyệt Sâm, có điều nhìn đến vẫn là bộ dáng quý tộc như mọi khi thì khẽ cười nhạt, Kính Nguyệt đứng là Kính Nguyệt, che giấu đúng là đủ sâu. Đúng là lão hồ ly.

“Đúng vậy, bây giờ tay tôi vẫn mỏi nhừ, chân cũng đau nhức khó chịu, thể trọng Tiểu Trư muối muối đúng là rất vững chãi.” Tà Tư Viêm nhìn Dư Châu nháy mắt hai cái, cậu còn không ngừng xoa xoa hai tay của mình, Tiểu Trư em có nhìn thấy được không, những điều này đều là kiệt tác của em, nếu không phải vì em, đại thiếu gia như hắn đời nào phải hạ tầm lưng cồng một ngọn núi chứ.

Bốn phía truyền đến giọng cười nhẹ, đương nhiên không phải đang cười Tà Tư Viêm mà là cười Dư Châu, Dư Châu lạnh nhạt liếc nhìn anh ta, ánh mắt hạ xuống, nhìn thấy đôi chân đó, có lẽ lần trước cô giấu còn chưa dùng đủ sức rồi.

Tà Tư Viêm vội vàng thu hồi chân mình, cái loại ánh mắt tà ác này của con bé, không phải cậu chưa gặp bao giờ, từ lúc nào mà Tiểu Trư lại trở nên đáng sợ như vậy, đương nhiên, không phải là cậu sợ, chỉ là, bị con bé này giẫm chân một lần, không khác gì bị mười người con gái cùng lúc dẫm vào, trải nghiệm kinh hoàng đó, cậu ném thư một lần là đủ rồi, ăn đủ thiệt thòi rồi còn muốn ăn thêm lần nữa, chỉ có đứa ngốc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 113: Chương 14: Lại là trận đấu lam cầu

Editor: Kinh thuế

Dur Dịch lắc đầu nở nụ cười, ngồi xuống cạnh Dur Châu, có điều, cậu cũng hay vô tình liếc nhìn về phía Kính Nguyệt Sâm, mi tâm khẽ nhăn lại.

Sâm tử, hôm nay quá mức trầm tĩnh, có lẽ, bình thường cậu ta cũng vậy, nhưng, hôm nay cậu ta vẫn có điều gì hơi khác, tuy nhìn không bề ngoài không có gì nhưng cậu vẫn cảm giác được, toàn thân cậu ta đều tỏa ra cái loại lạnh lùng nhàn nhạt, so với trước kia càng khiến người cách xa hơn.

“Châu Châu, bọn anh muốn tham gia trận đấu lam cầu, em muốn tới xem không?” Dur Dịch nhìn về phía Dur Châu, gần đây con bé không đi học sẽ về thẳng nhà, giảm béo rồi lại giảm béo, cũng đã lâu chưa được thoải mái một phen. Trước kia, con bé rất thích xem lam cầu phải không? Không đúng, hẳn là xem soái ca đánh lam cầu mới đúng. Mặc kệ nhìn cái gì cũng được, chỉ cần con bé thoải mái chơi là được.

Nếu không, cuộc sống mà tiếp diễn như vậy, phỏng chừng em gái cậu sẽ sớm thành ni cô mất.

“Trận đấu lam cầu, lam cầu hả?” Dur Dịch theo bản năng bóp trán, trái lam cầu đã đập vỡ đầu Dur Châu, khiến cho cô nhập vào thân thể này.

Cho nên, bây giờ cô cực kì ghét lam cầu gì đó, càng chán ghét bất cứ loại hình cầu nào, bởi vì, bây giờ cô cũng là hình cầu.

Có điều, nhìn vài ánh mắt phía sau anh trai như muốn nuốt sống cô kia, cô chỉ có thể gật đầu một cái, thật sự, cô không muốn đi, chỉ có điều, trong ánh mắt của bọn họ không ngừng nói, muốn cô đi, muốn cô đi. Thôi, đi thì đi thôi, có điều, cho dù đi xem trận đấu, cũng không được như cô trước kia. Không sao cả.

Sắp xếp xong đồ đạc, cô muốn bắt đầu đi học, cô nhẹ nhàng ngược mắt lên khẽ nhìn qua, người ngồi phía trước cô Kính Nguyệt Sâm, đáy mắt như bị một trận sương mù vây quanh, cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Một tiết học trôi qua rất nhanh, kỳ thật cô cũng không nghe được thầy giáo đang giảng cái gì, dưới bàn học, tay cô không ngừng vỗ xoa đầu gối của mình, nhóm Dur Dịch mặt mày không đứng thẳng dậy được là do lưng bọn họ công cô, nhưng, trước đó cô cũng đã chạy một cự ly dài rất lâu, hơn nữa, hai chân cô còn phải gánh trách nhiệm nâng đỡ cơ thể to lớn thế này, quả thực quá vất vả rồi, trước kia Dur Châu đi vài bước đã mệt mỏi, chứ đừng nói gì đến việc chạy bộ thời gian lâu.

Tiếng chuông tan học vang lên, tiếng ồn ào râm ran lên, đây là tiết cuối cùng của buổi sáng, cô một bước cũng không dời khỏi chỗ ngồi, rất nhiều thời điểm, cô cảm thấy có những ánh mắt đặc biệt nhìn cô chằm chằm, đều đến từ những học sinh trong lớp này, cô nắm tay đặt trên đùi của mình, lòng mày nhíu lại, có lẽ, bây giờ trong mắt bọn họ, cô trở thành người ngoài hành tinh rồi.

“Em gái Tiểu Trư, chúng ta đi thay quần áo đi, nhớ đến trận đấu.” Đan Gia Dật tay khựng lại giữa không trung, cũng là do bị đôi mắt Dur Châu nhìn chằm chằm, nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Anh xin em, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh được không, mặc dù cô rất béo, nhưng cậu cũng không muốn ăn đồng mỡ như cô đâu.

Bởi vì, cậu quyết định ăn chay.

“Tiểu Trư, đừng nhìn anh như kẻ thù thế được không, anh là Dật ca ca của em đó.” Cậu xấu hổ thu tay lại, rõ ràng vẫn là khuôn mặt đó, nhưng, bây giờ, cậu luôn cảm thấy thật không thoải mái, nhất là khi bị cô nhìn chằm chú như vậy, ánh mắt như vậy, khiến cậu cực kì ngại ngùng nhé.

Trong mắt cô, bây giờ khéo cậu không chỉ là hồ ly, có lẽ đã biến thành lang sói rồi.

Cùng họ với sắc lang.

Dur Châu đứng lên, cực kì lựa thời gian đi qua anh ta, phòng học khá lớn, nếu không, cô thật sự muốn bắt anh ta đi chèn chết luôn, cô họ Dur không phải tiểu, kỳ thật, cô rất ghét khi người khác gọi cô là Tiểu Trư, nhất là từ mồm những người con trai này nói ra, bởi vì nó giống như bị thay đổi hương vị, cô thật sự thành trư.

“Em gái Tiểu Trư, em đúng là tuyệt tình, ngày hôm qua, anh đã liều mạng cũng em, nếu không, sao em có thể đi đến đích được?” Đan Gia Dật vòng tay trước ngực đứng sau lưng Dur Châu nói, Tiểu Trư này, tính tình cũng thật lớn, vẫn là trước kia đáng yêu hơn chút, bây giờ, rất đáng giận.

Dur Châu quay đầu, thịt trên mặt lộ rõ vẻ không kiên nhẫn: “Gia Dật, nếu tôi là anh thì sẽ đi ngay đến trận đấu bây giờ, mọi người đều đi rồi, bây giờ chỉ

còn mình anh, anh xác định muốn tiếp tục nói chuyện phiếm với tôi?”

Cô đã không nói gì, chính là hy vọng anh ta có thể tự trọng một chút, nhưng người con trai này sao có thể dài dòng như vậy, tất cả mọi người đều đã đến sân thi đấu, anh trai cô cùng Tả Tư Viêm cũng đã đi, chỉ còn mình anh ta ở trong này lăm bằm lăm bầu, không biết đang nghĩ cái gì. Anh ta không muốn xem, cô vẫn muốn.

“Á, trận đấu của anh.” Đan Gia Dật nhìn đồng hồ trên tay, bộ dáng như trời sắp sụp xuống, cậu chạy vọt đi, dường như còn có gió thổi, khiến hai mắt Dư Châu không khỏi hoa lên.

Sức bật rất tốt, tốc độ nhanh như vậy, dường như, anh ta bình phục rất tốt rồi.

Cô cũng khỏi phải lo lắng, anh ta đi đánh lam cầu, nếu do nhất thời không chú ý để lam cầu nện vào, không bị đập đến mức choáng váng như cô là tốt rồi. Cô không nghĩ mình gánh được trách nhiệm này đâu, đương nhiên càng đừng nghĩ đến chuyện bao nuôi.

Một lần gió mát nhẹ lướt qua cô, cô nghiêng đầu, thấy được bóng lưng Kính Nguyệt Sâm, hóa ra, anh ấy vẫn luôn ở đây.

Nhẹ nhàng lắc đầu một chút, tay cô không tự giác phủ lên lồng ngực của mình, mà lúc này Kính Nguyệt Sâm cũng đột nhiên dừng bước.

Xoay người, khoe môi cong lên lại lạnh lùng như không có biểu hiện gì.

“Chúc mừng cậu, chiến thắng.” Giọng nói giữa lớp học trống vắng nên cực kì rõ ràng, lúc này ngoại trừ cô không thấy người thứ hai nào khác, lúc nào mà mọi người đã đi hết chỉ còn cô và anh vậy.

Rõ ràng là hai người quen biết, nhưng, lúc này, trong mắt đối phương, chỉ nhìn thấy một loại lạ lẫm. Nhất là khi anh nhìn cô.

Hơi lạnh lùng, lại cao cao tại thượng, còn có chút đùa cợt.

“Dư Châu, hy vọng cậu không để tôi thất vọng?” Môi của anh khép mở, để lại mấy chữ, tuy rất nhẹ, còn không mang theo nhiều giọng điệu, nhưng lại khiến Dư Châu cảm thấy một loại lãnh ý từ lòng bàn chân truyền đi khắp người, cô không rõ ý tứ của anh là gì, cái gì gọi là không để anh thất vọng, cô vừa muốn mở miệng hỏi, có điều, Kính Nguyệt Sâm đã quay người đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất nơi cửa lớp.

Trong phòng học chỉ còn mình cô, cô thất thần nửa ngày, ánh sáng trong mắt cũng dần ảm đạm, lúc này mới chậm rãi nâng đôi chân bé nhỏ béo ú lên, đi ra ngoài, nếu đứng ở đây có thể nghĩ thông suốt, vậy cô đã sớm nghĩ ra rồi.

Trận đấu lam cầu phải không? Cô thật sự muốn biết, chỗ đó sẽ phát sinh chuyện gì, dù sao, Dư Châu đã từng bị khối lam cầu đó đập cho chết, cho nên, cô mới có thể trùng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 114: Chương 15: Thay đổi

Editor: KINH THUẾ

Cô đi nhanh ra khỏi cửa, đợi cô đến sân lam cầu thì những người trong sân không ngừng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, cô đứng tựa vào cửa, thân hình to lớn gần như chắn hết tầm nhìn của mọi người.

“Cậu nói xem, sao cô ta còn tới đây, chẳng lẽ đã quên, cô ta từng bị lam cầu đập vỡ đầu, không sợ có người lỡ tay lại một lần nữa đập phải hả?” Có người lên lút nói nhỏ vào tai người bên cạnh.

Dư Châu hạ tầm mắt, giọng nói không nhỏ, rõ ràng cố ý nói cho cô nghe mà.

“Có điều, lần trước cô ta nói về Sâm học trưởng đúng là kinh điển mà, nếu có thể, thật muốn nghe lần nữa, không biết cô ta có bị học trưởng đập đầu nữa không, cậu xem lam cầu lớn vậy, thật đáng sợ, không biết cô ta sẽ ngã trước hay lam cầu bị bể trước đây.”

Mỗi câu mỗi từ, đều là chế nhạo.

Dư Châu nhàn nhạt chớp mi ngược nhìn, đi qua bọn họ, có điều không rõ là vô ý hay cố tình, bờ vai cô thoáng đụng phải bờ vai hai nữ sinh đang nghiêng rặng nói kia, do vấn đề thể trọng, nên, bọn họ bị đẩy ngã về một bên, đường đi cũng không còn vướng víu, nếu bọn họ không muốn đi, có thể không cần chần lối như vậy không, cô còn muốn đi mà.

“Cá Kình, cô làm cái gì vậy?” Nữ sinh lau mặt mình, trên mặt đều là đất, con bé này tuyệt đối là cố ý.

Dur Châu dừng bước, quay đầu nhìn về phía cô ta, cho đến bây giờ cô chưa từng gặp một nữ sinh, tướng mạo giống số một vậy, khí chất không có, tuy so với cô vẫn thuận mắt hơn, nhưng, cô ta quá gầy rồi, có điều, nếu kể về điều này thì cô ta có thể đắc ý rồi.

“Không phải cô thắc mắc làm cầu cùng tôi ai sẽ bề trước sao, tôi cho cô biết một chút cảm giác đó thôi mà, nếu còn chưa cảm nhận được tôi sẵn sàng thử lại cho.” Cô như ngược từ trên cao nhìn xuống bọn họ, trên mặt nở nụ cười vạn ác, giống như lúc cô còn là lưu manh nơi tỉnh Thiên Phủ, dám đắc tội cô, chắc chắn không có ngày lành đâu, cô đã ghi thù, sẽ trả lại gấp mười lần.

“Mây..” Hai nữ sinh cùng tắt tiếng, không biết vì cái gì luôn có cảm giác nếu các cô còn dám mở miệng, vậy, Dur Châu này, thật sự sẽ giống như cá kình tấp mỗi, một chân đập chết bọn họ.

Dur Châu liếm một vòng quanh môi, quay trở lại vẻ bình thản thường ngày, cô béo, thì sao, béo phì có thể giảm, cô không biết cái gì, cũng có thể cố gắng học hỏi.

Xoay người, nâng cao cằm, giống như một vị nữ vương rời đi, chỉ là vì thân thể này nên chỉ có thể đi vô cùng chậm, chậm như rùa di chuyển, thân thể này, muốn tiêu sái mà rời đi, chắc chắn không có khả năng, khí chất cũng vì vậy mà bị giảm bớt năm phần.

Cô đi vào, trong sân đã có nhiều người đi lại tấp nập, không biết bọn họ muốn đến xem làm cầu hay xem người nữa, có lẽ vì muốn nhìn thấy mấy người con trai đó, cô nhìn thẳng xuống, nơi thi đấu có khá nhiều người quen, Dur Dịch này, Gia Dật, đương nhiên còn có Tả Tư Viêm, những người khác tướng mạo cũng không tồi chút nào, quả nhiên là đến xem người.

Chỉ là, sân thi đấu lớn nhưng cũng có rất nhiều người, liệu còn chỗ cho cô ngồi sao? Cúi đầu xuống, cô nhìn chân mình, to bự như vậy, có thể chạy đi đâu đây, không bằng cô đứng luôn tại đây, làm người cần khiêm tốn, bây giờ tốt nhất cô nên khiêm tốn an phận ở đây, cô cũng không muốn bị nhiều người nhìn ngó, xem như thịt heo bán mà bình phẩm này nọ.

“Lão đại, chỗ này.” Giọng nói vọng đến, cô quay đầu nhìn, thấy được một người con trai cao gầy như gậy đang vẫy tay với mình, gọi cô lão đại lúc này, ngoại trừ tên gậy trúc kia, sẽ không còn người thứ hai.

Cô thật không hiểu, rõ ràng người này lúc trước cực kì ghét cô, sao có thể thay đổi nhanh như vậy, cô hơi nhăn mi lại, sau lưng cậu ta quả nhiên có chỗ ngồi tốt rộng rãi, vừa vặn đủ cho cô ngồi.

Cô quay lại, nhìn cậu ta gật đầu một cái, cảm ơn. Trình Vũ thoáng ngượng ngùng vò đầu, “Đây là hiếu kính lão đại mà.” Cậu ta nói rất chân thành, cũng rất tự nhiên, nhưng lại khiến khóe mắt Dur Châu có rút cái lại, hiếu kính, xem cô là xã hội đen à.

“Lão đại, người nhìn xem, ta có thay đổi cái gì không?” Trình Vũ đột nhiên quay đầu lại, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, bộ dáng vô cùng chờ mong.

Dur Châu ngẩng đầu, nhìn hồi lâu.

“Không có...” Cô thành thật nói, vẫn là thân thể gầy gò, cùng cô đứng cạnh nhau, giống như một cây nhỏ dài, còn cô chính là một quả bóng, khác nhau như vậy, một điểm cũng không thay đổi.

Cho nên, cô cực kì không thích đứng chung một chỗ với người này, bởi vì, sự gầy gò của cậu ta càng khiến cô trông béo hơn.

Có nhiều thứ luôn đối lập, ví dụ như hình thể của bọn cô.

“Lão đại, cô nhìn chỗ này nè.” Trên trán Trình Vũ rớt xuống mồ hôi, cô không nhận ra sao, cậu đã thay đổi rất rõ mà, tại sao, một chút cô cũng không cảm thấy được vậy, chẳng lẽ, mắt cô cũng bị cận thị nặng, cho nên không nhìn rõ được.

Dur Châu nhìn hồi lâu, vẫn là lác đầu, nói thật, cô không biết cậu ta có thay đổi cái gì, không phải vẫn là con người này sao.

Bàn tay Trình Vũ nắm chặt: “Lão đại, tôi...” Cậu vừa muốn nói, một bóng người nhẹ nhàng rơi vào trước tầm mắt cậu, thành công cắt đứt tất cả lời muốn nói của cậu.

“Dur Châu, cuối cùng cũng tìm thấy cậu.” Bóng người bạch sắc như một chú chim nhỏ, nhanh chóng đến bên cạnh Dur Châu, nhưng, lại khiến Trình Vũ đen hết cả mặt lại, bóng chim nhỏ cái gì chứ, rõ ràng là một con quạ.

Hu hu hu nó bay qua đỉnh đầu của cậu mà.

Cậu vừa định nói, đã bị cô ta cắt đứt. Đưa con gái dễ ghét này, không thể cách xa bọn họ một chút sao.

Đan Tương Tư hoàn toàn không nhìn đến Trình Vũ đang không ngừng tỏa ra khí lạnh, cô đặt mông ngồi xuống cạnh Dur Châu, Dur Châu hơi cúi đầu xuống, cuối cùng mới nhìn thấy cô, cô to lớn như vậy mà làm mục tiêu, cho dù Trình Vũ cận thị đến một ngàn độ cũng tìm được chứ đừng nói những người khác.

Thở dài một hơi, cô nhin, cho nên, cô không nói lời nào.

“Này, gậy trúc, hôm nay hình như cậu thay đổi?” Đan Tương Tư dùng vẻ mặt không tìm không phôi nói, thậm chí còn xem Dur Châu như đệm thịt mà

dựa vào, không chút tự ý thức được mình đã đắc tội với hai người.

Không ngờ, ngón tay Trình Vũ xiết chặt lấy nhau, đôi mắt hạ thấp, sau đó nở nụ cười gần: “Cô thật sự thấy tôi thay đổi, ở chỗ nào. Có phải so với trước kia phần chán hơn nhiều, cũng đẹp trai hơn hả?” Cậu hỏi một hơi rất nhiều câu hỏi khiến cho Đan Tương Tư nghe xong mà sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 115: Chương 16: Thiếu chút nữa lại bị nện phải

Cô duỗi ngón tay xoa nhẹ cằm, nhìn chằm chằm khuôn mặt chữ điền của Trình Vũ với mắt kính mỏng, “Đẹp trai hay không tôi không biết, nhưng, cậu cũng không nên có thể so với anh tôi, bởi vì cậu không có đẹp trai như vậy, cũng không cần tự ti như người hầu bởi vì bọn họ đều béo hơn cậu. Có điều...” Nhìn sắc mặt Trình Vũ ngày càng tái mét, nói tiếp: “So với hai cái đít chai trước kia bây giờ đẹp mắt hơn rất nhiều.”

“Dư Châu, cậu nói xem có phải không?” Đan Tương Tư kéo nhẹ áo Dư Châu, có điều, không ngờ lại kéo cả thịt của cô, kéo rất lâu, nhưng, cô hại nì, không kéo dài như trước kia nữa, dường như cô ấy đã gầy đi nhiều.

Lúc này Dư Châu mới nâng tầm mắt, nhìn tay Đan Tương Tư một chút, cô ấy có thể không lồi lồi kéo kéo quần áo như vậy được không, còn kéo cả áo lẫn quần nữa, thêm cả việc bẹo thịt cô này nữa, còn bẹo đến mấy lần, nếu cô ấy dám xuống dưới nữa, cô muốn tố cáo tội quấy nhiễu tình dục.

“Ha ha ha, lần sau sẽ không vậy nữa.” Đan Tương Tư lè lưỡi một cái, xong rồi, bị cô ấy phát hiện, trước kia cô cũng như vậy, Dư Châu lại chưa bao giờ có phản ứng gì, mà bây giờ, Dư Châu đúng là càng ngày càng thông minh.

Dư Châu chuyển hướng nhìn sang Trình Vũ, quả nhiên thấy được hai mắt kính viền đen, so với trước kia, dễ nhìn hơn rất nhiều, chỉ là vẫn có chút góc.

Có điều, cuối cùng cũng có chút tiến bộ, tuy cô cảm thấy năng lực thẩm mỹ của người này có thiếu hụt quá nghiêm trọng không.

“Thật vậy chăng?” Sắc mặt Trình Vũ hòa hoãn lại, tuy Đan Tương Tư đã kích nhiều hơn khích lệ, nhưng, cậu vẫn cảm thấy có chút đắc ý, ngoại trừ, lão đại nhà cậu vẫn chưa có nửa phần ý tứ khen ngợi nào.

“Có thể tiếp tục đeo.” Dư Châu quay mặt, nhìn xuống sân đấu, lúc này, trận đấu phía dưới đã bắt đầu, cô xem cũng không hiểu lắm, cô nghe theo bình luận viên nói tên ai đang dẫn bóng thì nhìn người đó là được rồi, đó là tinh thần cá kình, tuy nhiên cũng không ai có kỹ thuật dẫn bóng cao siêu lắm thì phải.

Trái bóng kia rất đắt sao? Tại sao nhiều người phải cùng đoạt nó vậy, hơn nữa, còn tranh đoạt như điên nữa, nhìn xem, Đan Gia Dật cắn răng như muốn nghiền đứt rồi kia.

Cô tựa lưng vào ghế, cái đầu xoay tròn một vòng, không ngờ lại nhìn thấy Kính Nguyệt Sâm vẫn đang mặc đồng phục màu trắng, không thay quần áo thi đấu, ngồi một bên trên khán đài, sự tồn tại như vậy không cách nào bỏ qua, giống như thân hình to lớn của cô vậy.

Cô nhớ lại câu nói kia, cái gì gọi là, tốt nhất đừng khiến tôi thất vọng, thất vọng cái gì, vì cái gì?

Trong đầu trống rỗng lại hiện lên một màu trắng bạc, người con trai mang mặt nạ trùng khớp vào người thiếu niên cô thương nhớ, mà ngay trước mặt, áo trắng của anh nhẹ nhàng bay, trên mặt tràn ngập vui vẻ, thì ra ảm áp của anh bây giờ là như vậy.

Khóe môi cô cũng chậm rãi mỉm cười theo, từ ánh mắt đến nụ cười đều mang theo ánh sáng rạng ngời, cũng không để ý ai hô lên một tiếng, chú ý.

Cô hoàn hồn lại, nhìn thấy một quả cầu lam đang thẳng hướng cô bay tới.

Trình Vũ sững sờ, Đan Tương Tư chết lặng, mọi người xem trận đấu cũng sững sờ, Đan Gia Giật nhìn tay mình, làm sao cũng không tin được, cậu có thể đánh bay cầu lên, hơn nữa, còn nhắm thẳng đúng hướng Dư Châu mà đánh.

“Châu Châu.” Dư Dịch lớn tiếng kêu lên, trong mắt là lo lắng cùng sợ hãi tột độ, lần trước cũng là bị cầu lam đập một cái, đập đầu con bé muốn vỡ luôn, nếu lần này lại bị đập trúng, không biết có biến con bé thành đần độn luôn không.

Kính Nguyệt Sâm nhắm hai mắt lại, đôi môi lạnh bạc khiến người khác không nhìn ra cậu đang có tâm tư gì, dường như mọi việc trước mắt đều không có quan hệ với cậu, tất cả mọi người cũng vậy, cuối cùng cậu vẫn mở to mắt nhìn quả cầu lam này, trong mắt lóe lên một đạo ánh sáng, đừng để cho tôi thất vọng, tốt nhất là như vậy.

Choáng váng, hẳn là vậy, nhưng...

Thẩm Vũ Âm nhìn chăm chăm vào Kính Nguyệt Sâm bên cạnh đột nhiên không vui, còn cảm thấy một loại áp suất lạnh, không nói nên lời.

Quả cầu nhanh chóng lao thẳng về phía Dư Châu, dùng tốc độ cực nhanh, thậm chí cô còn chưa kịp kêu lên, tuy thân hình hiện tại không quá linh hoạt, nhưng, để tránh được quả cầu cũng không phải việc gì khó, chỉ là, nếu cô né, vậy, quả cầu sẽ đập vào người Đan Tương Tư, hoặc là Dư Châu, hoặc Đan Tương Tư, muốn chính bản thân cô đi chịu đòn, đôi mắt cô neho lại.

Sau đó ầm một tiếng, tất cả đều quay mặt đi, trong nháy mắt cùng đội Dư Châu ngã từ khán đài xuống, đã trải qua một lần, có điều, lần này mọi người đều hiểu rõ, người trên đài nhanh chóng né sang hai bên, đùa à, thân hình kia của Dư Châu mà nện xuống đè người khác. Cô ấy thật nhiều không đau chứ bọn họ bị đè thì, so với bị quả cầu lam kia đè còn bị thảm hơn nhiều.

Chỉ là, bọn họ đội thật lâu cũng không thấy có ai rơi xuống, huống chi còn là thân thể thuộc loại kinh thiên động địa như Dư Châu.

Tìm Dư Dịch muốn vọt đến cổ luôn rồi, cậu hoảng sợ nhìn chăm chăm Dư Châu trên khán đài, cảm Tả Tư Viêm cũng muốn rụng xuống, phải biết rằng, tìm cậu bị dọa xém ngừng đập luôn, nếu trái cầu này nện xuống, Dư Châu liệu có trở nên ngu ngốc như trước không.

“Lão đại, Dư Châu...” Trình Vũ cùng Đan Tương Tư hét thảm đồng thời kêu lên.

“Các cậu ồn ào quá.” Giọng nói lạnh lạnh của Dư Châu vang lên, cô vượt vượt trán mình, nhìn quả cầu lam trong ngực, thì ra, chính là cảm giác như vậy, cổ tay cô vẫn còn run run, có điều, cô phải cảm tạ một thân toàn thịt này, nếu không, đỡ quả bóng này, xương cốt của cô bị gãy là không nghi ngờ.

Cô đứng lên, xoay quả cầu lam trong tay, dùng hết sức lực còn lại, ném quả cầu về sân đấu, coi đó như một sự việc xen ngang nhỏ mà thôi.

Cử động ngón tay của mình, cô không chút suy nghĩ nhìn về phía Kính Nguyệt Sâm, hoa tai màu trắng xanh bên tai của anh ta hắt sáng vào mắt cô, khiến cho hai mắt cô chột mớ hồ.

Cô không có bị nện trúng, anh có cảm thấy thất vọng hay không, Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, trong mắt ánh sáng chột lóe, sau đó lại cúi đầu bình thản xem trận đấu.

Quả thực thất vọng rồi. Cho dù không ai nhìn ra.

“Dư Châu, cậu thật lợi hại.”

“Lão đại, cô thật lợi hại mà, cô là thần tượng của tôi.”

Hai âm thanh lại cùng vang lên, Trình Vũ cùng Đan Tương Tư không hẹn mà cùng thốt lên, Dư Châu thở ra một hơi, lúc này, người khác đều chăm chú nhìn cô như thịt heo đại hạ giá vậy, cô đứng lên, chậm rãi di động thân hình của mình, đi ra ngoài, quả nhiên, chỗ này không phải là nơi thích hợp với cô, tất cả những chỗ nhiều người cũng vậy.

Tất cả mọi người đều nhìn theo bóng cô rời đi, lúc này quả thật nên đi ra, hít thở không khí thoáng đãng bên ngoài, nơi này cần phải chen lấn, cô khó chịu, cô đứng dưới đài, trong nháy mắt hai chân hạ xuống đất, cảm giác cả thân thể đều chấn động, đóng đôi mắt lại, cô đi ra khỏi sân thể dục, mặc kệ trận đấu có tiếp diễn hay không đều không liên quan đến cô.

Trong tay vuốt ve một viên đá, không khí bên ngoài quả nhiên cực kì sạch sẽ, cũng rất thoải mái.

Viên đá, cô nắm chặt hơn, sau đó chậm chạp mở cổ tay của mình ra, đây là do ai ném, thật ra cũng không có ai chú ý, lúc quả cầu kia bay cực kì nhanh, lúc sắp đập vào mặt cô thì có một viên đá nhỏ nhỏ này bay mạnh thẳng vào quả cầu lam, cho nên, nhờ đó mới đánh lệch làm giảm tốc độ của quả cầu lam kia, cô mới có cơ hội đón được bóng, mà tay cô cũng chỉ bị tê rần mà thôi, nếu không, có lẽ, chỗ bị tê đại nhiều hơn rất nhiều.

Cô tựa vào tường bên ngoài, trên tường mát lạnh lại hơi ảm thấm vào da thịt cô, cô đặt tảng đá trước mặt mình, là ai vậy, là ai giúp cô chứ.

Kính Nguyệt Sâm, là anh sao, cô thật sự không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 116: Chương 17: Có người cố ý

Editor: KInh thuê

Trong không khí, gió mang tới một loại khí tức quen thuộc, cô nhanh chóng nắm chặt viên đá trong tay, quay đầu, một bóng hình nhanh chóng bước đến trước mặt cô.

“Đã lâu không gặp, tiểu nha đầu, em gầy đi rất nhiều, không còn đáng yêu rồi.” Khuôn mặt được che giấu dưới lớp mặt nạ, chỉ để lộ hai mắt đen láy, rất

trong treo, môi cong cong mỉm cười, có điều khi nhìn đến khuôn mặt đã bớt đi khá nhiều thịt của Dư Châu, lồng mày lại thoáng nhăn lại.

“Anh...” Dư Châu, lần đầu cảm thấy cạn lời, không biết vì cái gì, luôn có cảm giác khản trương như vậy, trước người con trai đeo mặt nạ đang đứng trước mặt.

“Anh, làm sao vậy, nha đầu béo, lưỡi bị mèo ăn mất rồi hả, không phải bình thường rất mềm mấp sao?” Anh ta vỗ nhẹ đầu cô, thân thể mập mạp như vậy kỳ thật cũng rất đáng yêu.

Dư Châu đứng yên tự an ủi cái đầu đáng thương của mình, tuy tay của anh trai này dùng lực không lớn nhưng cô lại cảm thấy có một luồng nhiệt khí vọt thẳng đến hai mắt cô.

Tầng đá trong lòng bàn tay càng được siết chặt.

“Từ nay về sau chú ý một chút.” Người con trai nhấn giọng, nhìn thẳng Dư Châu, anh ta khá cao, có lẽ cao bằng Dư Dịch, nhưng khí chất lại ấm áp như ánh mặt trời, rất yên bình, nhưng, thỉnh thoảng lại khiến người khác cảm thấy chút hắc ám không hợp chút nào.

“Chú ý cái gì?” Dư Châu ngẩng đầu, muốn qua ánh mắt kia nhìn thấu được linh hồn sâu bên trong kia, có điều, dường như, anh ta che giấu quá sâu, quá kỹ, cô chỉ nhìn thấy một màu đen lầy, không có ánh sáng cũng không có mưa gió đen tối.

Lòng của anh ta, có phải quá mức trầm lặng không.

“Không nên hỏi nhiều như vậy nhỉ?” Trên môi người con trai mang theo nụ cười khỏ, “Đừng cố đến gần người kia nữa, em biết tôi muốn nói ai, cũng không cần đáp ứng bất cứ chuyện gì từ cậu ta.” Ánh mắt anh chăm chú nhìn Dư Châu, tay đặt trên đỉnh đầu của cô, “Em là vô tội, nha đầu mập.”

Anh ta nói với Dư Châu một chuỗi dài những lời khó hiểu, nhưng, Dư Châu lại ghi nhớ, cô từng gặp qua nhiều người, cũng từng trải qua nhiều chuyện, kinh nghiệm đương nhiên có, so với học sinh của trường này, cô có chút thành thực hơn nhiều.

“Anh đi đây, nhớ đấy, không được nhớ anh đâu.” Nói xong, người con trai lại nở nụ cười, giống như khi anh ta bước đến, rất nhanh đã lại rời đi, trong không khí vẫn còn vương mùi hương hoa tulip nhàn nhạt, sau đó, chậm rãi biến mất.

Dư Châu vươn tay, viên đá này, vẫn đặt trong tay của mình.

“Thì ra, đây là của anh.” Cô lẩm bẩm nói, xoa cánh tay vẫn còn run của mình, chỉ là, dường như đã muộn rồi, em đã không còn là người ngoài cuộc nữa.

“Có người đã muốn hướng vào em, nhưng, mặc kệ người đó có nguyên nhân gì, em đều nghe theo, cho dù là cái gì, cũng giống nhau thôi, bởi vì, em thiếu người đó.”

Đặt viên đá trong túi áo đồng phục của mình, cô ngẩng đầu, đôi mắt có chút nhử mờ, nhưng, cô vẫn nở nụ cười, không đẹp, nhưng cực kỳ sạch sẽ.

Cô không sợ, tuyệt đối không.

Chỉ là, có người sẽ thích cô như vậy sao? Anh ta nói cô không đáng yêu nữa, thì ra, vẫn có người thích.

Cô cúi đầu nhìn, từ trong sân bóng đã có người chạy ra. Nhìn thấy là Dư Dịch vẫn đang mặc quần áo thi đấu, cô mới bước ra.

“Châu Châu.” Đúng là đáng người khiến người ta liếc mắt là có thể nhìn rõ, không cần tìm kiếm nhiều, có khi, chỉ cần ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, người khác đều là một chấm nhỏ, nhưng, riêng con bé sẽ là một khối lớn, có lẽ, cái này cũng được coi là một ưu điểm của thân thể này chăng.

Tuy nhiên, béo, nhưng may mắn vẫn rất khỏe mạnh.

“Châu Châu, em không sao chứ, có bị nện phải không?” Dư Dịch đi nhanh tới, đằng sau còn có Đan Gia Dật sắc mặt vô cùng không tốt.

Dư Dịch đi qua, tay đặt trên trán Dư Châu, phải biết là, nếu vạch tóc mái ra, trên trán cô vẫn còn hiện rõ một vết sẹo dài, do lần trước lưu lại.

“Em không sao.” Dư Châu kéo tay anh xuống, lắc đầu, sau đó mới nhìn Đan Gia Dật, “Yên tâm đi, da em rất dày, so với quả cầu kia thì rắn chắc hơn nhiều”. Cô dùng giọng điệu nghiêm trang nói, trong lời nói còn có chút bông đùa, lại càng khiến Gia Dật thêm tự trách. Cầu là từ tay cậu ném ra, nhưng, cậu thực sự không hiểu nguyên nhân vì sao lại có thể như vậy.

“Thật xin lỗi, em gái Tiểu Trư.” Âm thanh Đan Gia Dật trầm xuống, hai mắt giấu kín sau cặp kính cũng dè dặt bớt đi.

Dư Châu khoát khoát tay, gió nhẹ nhàng thổi tóc cô, vết sẹo lập lờ ẩn hiện.

“Nói gì vậy, không có việc gì đâu ạ.” Cô thích loại giọng điệu này, cô vẫn tương đối yêu thích Đan Gia Dật kiêu ngạo giống hồ ly hơn.

Dư Dịch thấy cô như vậy, lúc này mới yên tâm, có điều, nhìn đến sự tự trách hiện rõ trong mắt Đan Gia Dật, tuy, cậu biết rõ không phải là cố ý, nhưng, chính là còn thiếu chút nữa, nếu không phải Dư Châu đón được trái cầu lam, có lẽ lúc này, cô đã gặp nguy hiểm rồi.

“Anh, em còn bài tập phải làm, em đi trước, các anh tiếp tục chơi đi.” Cô xoay người, muốn nói cũng nói rồi, việc sau đó, giao cho hai người họ vậy.

Cô rút tay trong túi, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve viên đá, đầu ngón tay có chút lạnh lạnh.

“Các cậu đều ở đây sao?” Tả Tư Viêm cũng chưa thay quần áo, cậu vẫn luôn tìm bọn họ, có điều, lại thấy Dư Dịch cùng Gia Dật đứng một chỗ, mà người đã đi xa kia, chắc đi cũng lâu rồi, bởi vì, con bé đang đi rất rất chậm.

Cậu đặt tay trên bờ vai Gia Dật, đôi mắt trầm xuống: “Tớ nghĩ, là bọn hắn cố ý, dường như cố ý đón lấy trái bóng trên cao từ Gia Dật, sau đó đánh lệch hướng quả cầu.”

Cậu chậm rãi nhìn sang Dư Dịch, trước đây cái loại chơi không lễ độ này, lần này lại được dùng.

“Dịch, em gái cậu dường như đang bị người theo dõi, nhưng, là ai vậy?”

Trống ngực Dư Dịch đập dồn, cậu không trả lời nhìn theo hương Dư Châu rời đi, con bé đi quả thực quá chậm rồi, chậm rãi bước đi, giống như sên bò, lâu như vậy vẫn có thể nhìn rõ bóng lưng con bé, đúng là đủ to.

Trong bóng râm một đôi tay vung ra, khiến cho tất cả mọi người đều phải cúi thấp xuống, cũng khiến cho mọi người cảm thấy khó thở.

Lúc này, Kính Nguyệt Sâm mới buông tay xuống, chậm rãi đứng lên, Thẩm Vũ Âm vẫn luôn theo phía sau cậu ta, chỉ có một mình cô mới có thể đứng bên cạnh anh, những người khác đều không có tư cách.

“Sâm học trưởng, sao trận đấu có thể kết thúc như vậy được chứ, còn chưa đánh xong mà?” Đây là điều đặc biệt trong trường học này, một trận đấu vẫn luôn được duy trì, không nói trước kết quả, mà ngay cả đội viên cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 117: Chương 18: đáng đời

Editor: Kinh Thuế

“Sắp đánh xong rồi.” Kính Nguyệt Sâm giấu tay sau lưng, trong lòng bàn tay là một hòn đá nhỏ, ngón tay dùng sức, sắc mặt nặng nề, Thẩm Vũ Âm bên cạnh không khỏi sùng sốt.

Cô lo lắng cắn chặt môi, nhìn xuống phía dưới, cảm giác từ trên cao nhìn xuống dưới như vậy quả thực rất có thành tựu, vị trí này, trong trường học này, ngoại trừ Kính Nguyệt Sâm cũng chỉ có cô có thể ngồi. Cũng không hiểu sao, càng đứng cao, lòng cô lại càng cảm thấy bất an.

Nhìn bàn tay đang xiết nhẹ bên hông mình, cô mới điều chỉnh thân thể một chút.

“Nếu như sợ hãi, sau này, em có thể lùi xuống dưới.” Kính Nguyệt Sâm nhìn đỉnh đầu cô nói, tóc của cô là đẹp nhất cậu từng nhìn thấy, nhưng, nếu cô quá mềm yếu, vậy, không thích hợp với điều cậu có, cũng không thích hợp làm người của cậu.

Là thích, nhưng, cũng không phải cô thì không được.

“Không có, không có, em không sợ hãi.” Thẩm Vũ Âm vội vàng giải thích, thật vất vả mới đi được đến bước này, sao cô có thể lùi xuống dưới được chứ, cuộc sống của loại bình dân, sẽ mai một tất cả của cô, chỉ có đứng ở vị trí này, cô mới chân chính là Thẩm Vũ Âm, cô ngẩng đầu, mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ ái mộ.

Người con trai này, cô đã yêu quá lâu rồi, vừa nhập học đã yêu, bây giờ, nếu đã cho cô đứng ở chỗ này, vậy, cô cũng không đơn giản rời đi đâu.

“Cô gái ngoan, vậy, phiền em dừng cảm lên một chút.” Cậu nheo hai mắt lại, vươn tay vỗ vỗ lên mặt cô, giống như với một sủng vật ngoan ngoãn nghe lời, một tay đặt sau lưng, ném đi viên đá trong tay.

Cạch, viên đá rơi đi, cũng không có ai để ý.

Cậu đã đợi rất lâu rồi, dường như đã gần lắm rồi.

Bởi vì đã chờ quá lâu, lâu đến mức cậu cũng có chút vội vã rồi.

Duỗi thẳng cổ, nhìn cô gái xinh đẹp bên dưới, không biết vì cái gì, mắt cậu lại hiện ra một tên mập, không đúng, hẳn là một con lợn mới đúng.

Lắc lắc đầu, dưới lỗ tai viên đá hình giọt nước hiện ra một vòng ánh sáng lạnh.

Dur Châu một mình ngồi trên mặt cỏ, lúc này cảm thấy rất tốt, không có ai cả, cô không dám nằm xuống, bởi vì, muốn đứng lên là cả một vấn đề, thân hình này cần rèn luyện nhiều hơn mới được.

Cô xoa bóp đôi tay, vẫn cảm thấy tê dại.

Có điều, đôi mắt cô đột nhiên kiên định lại, mặc kệ khó khăn gì sẽ tới, cô đều sẵn sàng đón nhận.

Phù đất trên người xuống, cô đứng lên, khễ vuốt trán mình, ngón tay có thể sờ được rõ ràng vết sẹo cổ được che giấu kia, không biết khi nào mới có thể tốt hơn đây.

Đứng thẳng người đón lấy làn gió mới, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng của hai người, cô lại có cảm giác muốn xoay người rời đi. Chỉ là, đến khi cô tự hỏi xong, hai người kia đã đến gần, mà động tác muốn quay đi của cô cũng nhanh chóng bị hai người bao vây hai bên. Một cao một thấp, nhìn lại thì, đúng là phối hợp hoàn mỹ.

“Dur Châu, cậu đứng là tuyệt vời, có thể chuẩn xác bắt được quả cầu lam như vậy, tớ còn sợ nó sẽ lại nện vào người cậu nữa chứ.” Đan Thương Tư vẻ mặt cực kỳ sung bái, ánh mắt như phóng điện, khiến cho tóc Dur Châu đều muốn dựng thẳng lên.

Kỳ thật, nếu quả cầu bay tiếp, còn chưa biết sẽ nện vào ai đâu, bỏ đi, bọn họ đã không biết, cô cũng mệt không muốn nói.

Trình Vũ cũng không ngừng gật đầu, cậu cũng rất sùng bái Dur Châu, lão đại nhà cậu chính là rất ngầu nhé, cũng rất khốc, quả thật lúc ấy mặt không đổi sắc, đây là điều cậu vô pháp học được, cho nên, cậu quyết định từ nay về sau nhất định phải chăm chỉ đi theo lão nhân gia người, phải dính chặt như da trâu, học được nhiều ưu điểm của cô hơn nữa, đương nhiên còn có thể trọng của người nữa, bởi vì, mọi người đều nói, cậu nên tăng cân đi.

“Lão đại, cậu có thể nói cho tôi biết, làm thế nào để nhiều thịt được như người không?” Cậu nghĩ sao nói vậy, trực tiếp hỏi ra vấn đề. Đan Thương Tư nắm tay, khoe miệng co rúm lại, vấn đề này, hỏi rất tốt, rất thành thực.

Dur Châu lạnh nhạt cong khóe môi, đáy mắt hiện lên một tầng sáng lạnh, cô ghét nhất người khác nói trên người cô thịt nhiều thế nào, giống như trước kia cô ghét nhất ai dám quấy trên địa bàn của mình vậy.

Trình Vũ không khỏi rụt cổ lại, cậu nói sai cái gì sao, chẳng lẽ thật sự có vấn đề, sai sót gì sao? Cậu không hiểu quay đầu nhìn Đan Thương Tư, mà Đan Thương Tư cũng tốt bụng nhắc lại cậu thông điệp cậu xong đời rồi. Dur Châu bây giờ, không dễ chọc. Nếu không cẩn thận để lửa giận lan đến chỗ mình, bây giờ cô thực sự muốn bỏ người mà chạy thật xa hai người này.

“Nếu cậu muốn biết, tôi cho cậu biết.” Cô nhìn Trình Vũ ngoác tay, sắc mặt cực kì bình tĩnh, Trình Vũ có chút do dự, luôn cảm thấy Dur Châu có chút lạ, nhưng, lại không nói được lạ chỗ nào, có điều, nghe nói Dur Châu muốn nói cho cậu phương pháp béo lên, nhanh chóng bước đến, hoàn toàn quên ánh mắt vừa rồi của Đan Thương Tư.

Đan Thương Tư vỗ trán một cái, thật sự ngốc đến không có giới hạn nữa rồi, người này, thật quá ngu ngốc, cô thực sự cảm nín luôn rồi.

“Lão đại, tôi nghe đây.” Về mặt Trình Vũ hưng phấn, kết quả, nụ cười của cậu rất nhanh không duy trì được nữa, phịch một tiếng, trên mặt đã lãnh một quyền. Thân thể lung lay hạ xuống, mềm mại ngã xuống đất, cậu, nằm thẳng cẳng trên mặt đất, nhìn thấy màu xanh lam của bầu trời, chỉ là, trước mắt không ngừng nhìn thấy đám sao lớn sao nhỏ bay vòng.

“Cả đời cậu chỉ làm được cây gậy trúc thôi.” Dur Châu lạnh lùng phán, chậm rãi bước qua thân thể cậu ta, có điều, vẫn sót lại chút nhân tính mà không dẫm lên người mà đi, bằng không, với cái thân thể gầy yếu này, có lẽ cũng đau không dậy nổi.

Đan Thương Tư đồng tình ngồi xổm xuống, cô vươn tay vỗ nhẹ mặt Trình Vũ: “Này, cậu có sao không, không phải bị đánh đến ngu rồi chứ, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không được nói Dur Châu béo, không được ám chỉ trên người cô ấy nhiều thịt, bây giờ cô ấy ghét nhất ai nói mình béo, bởi vì, cô ấy đang giảm béo đó.”

Trình Vũ vẫn tròn trắng mắt nằm đất, kính bị đánh rơi một bên, đại tỷ, cô chừng nào thì nói qua, một lần cũng không nói, nếu cô thực sự đã nói qua, cậu còn dám bước qua chịu đòn sao.

“Cậu tốt nhất nằm một chút vậy.” Đan Thương Tư đứng lên, cũng đi qua cậu, cô quay đầu nhìn thoáng qua, thờ dài một hơi, sức lực của Dur Châu cũng quá lớn rồi, hừ luôn gương mặt kia rồi.

Nửa ngày sau, Trình Vũ mới gắng gượng ngồi dậy, quay qua tìm kính, lộ ra gương mặt không đối xứng nữa, lão đại, người thực sự đánh không chút nể tình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 118: Chương 19: Yêu cầu của anh

Editor:Kính thuế

Dur Châu đi tiếp, ai đi qua cô cũng sẽ liếc qua hơn nữa còn nhanh chóng nhường đường cách cô một đoạn, một mình cô đã chiếm nửa đường, dù sao cũng không có ai ngăn cản, hơn nữa, sắc mặt cô hiện giờ tuyệt đối không phải là tốt.

Trên mặt còn viết rõ mấy chữ, đừng làm phiền, cô đây đang tức giận.

Đắc tội với một người cực mập mạp, sai lầm lớn nhất chính là khi nào cô ta mất hứng, sẽ thấy giống như một quả cầu lam không lồ trực tiếp đập chết người.

Dur Châu không buồn liếc mắt, cứ bước đi đến đường trục chính thì dừng lại, phía trước không xa, Kính Nguyệt Sâm đang nhìn cô, tuy bây giờ có rất nhiều người, nhưng cô có thể khẳng định người anh ta đang nhìn là cô.

Khuôn mặt quen thuộc, sắc lam của đôi mắt quen thuộc, khuôn tai màu lam quen thuộc, đây là người con trai cô đã nhớ nhiều năm, nếu như không có một câu nói của anh, có lẽ sẽ không có cô của bây giờ, nhưng, vì sao, cảm giác lại không còn như xưa, rốt cuộc là cô thay đổi, hay là anh thay đổi, có lẽ bọn cô đều đã thay đổi.

Cô đến gần, đứng thẳng trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn người con trai này, sau đó, nghe thấy từng tiếng hít thở mạnh xung quanh.

“Anh chờ tôi?” Cô nhìn quanh, hơi nâng cằm, cái cằm đầy thịt, đôi mắt híp lại, không có bất cứ chỗ nào được coi là dễ nhìn.

“Cô thông minh hơn tôi nghĩ đấy!” Kính Nguyệt Sâm buông tay xoay người nhìn đối diện với món đồ trước mặt, trong mắt cậu, Dur Châu bây giờ chỉ là một món đồ, hơn nữa còn là một món đồ có kích thích rất lớn.

“Cám ơn.” Dur Châu nhẹ nhàng nhấp miệng, thoát nhìn, cô đã đoán đúng, quả nhiên anh ta đang đợi cô, nhưng, nguyên nhân là gì, cô sẽ không tự mình đa tình mà cho rằng anh ta đang quan tâm cô, hay muốn lấy lòng cô, trước kia Dur Châu không có bản lĩnh này, bây giờ càng không có, trước kia, đôi mắt xanh như nước biển kia đã từng chấp nhận để một đứa ăn mày bản thiêu lọt vào, anh bây giờ thâm trầm, thần bí, nhưng lại cực kỳ lạnh nhạt vô tình.

Bản chất anh ta thay đổi hay cho tới bây giờ cô đều chưa bao giờ hiểu được, trí nhớ vẫn dừng lại thời gian đó, vẫn là con mắt xanh đó, sạch sẽ như khoảng trời không kia, ấm áp hiền hòa như biển xanh nhưng biển xanh bây giờ lại tràn đầy goiing tố.

“Em còn thích tôi không?” Kính Nguyệt Sâm khép hờ đôi mắt, khóe môi cong lên một độ hoàn mỹ.

Dur Châu hơi sùng sốt, chần chừ, sau đó cứng nhắc gật đầu một cái, cô yêu mến, bởi vì, anh trước kia đã cứu cô, cô yêu, cô không thích anh bây giờ, nhưng, nói toạc ra, vẫn là một người, cho nên, cô vẫn thích.

“Nếu tôi muốn em giúp tôi một việc, em có đồng ý không?” Nhìn ra cảm giác nơi đáy mắt Dur Châu, quả nhiên, cô ta vẫn như vậy, ai đã nói cô ta thay đổi cứ, một chút cũng không khác trước kia.

Cũng phải thôi, cô ta là Dur Châu, mà cậu cũng chỉ cần cô ta là Dur Châu, để sử dụng được, Kính Nguyệt Sâm, chính là ngôi sao của cô. Bất kể là cô trước kia, hay bây giờ cũng đều như vậy.

Phút chốc, trước mắt cô như hiện ra một mảnh ánh sáng màu bạc, nhớ lại lời nhắc nhở của người con trai mang mặt nạ đó, đừng đến gần Kính Nguyệt Sâm, cũng đừng vì cậu ta mà làm bất cứ chuyện gì, cô không biết tại sao anh ấy lại nói cho cô những lời cảnh báo như vậy...Lời nói. Cô muốn nghe anh ấy, hay là muốn nghe Kính Nguyệt Sâm, có lẽ hơn hết chính là lời của bản thân cô.

Cô không thích hồ ly, bởi vì rất lãng phí thời gian vòng vèo với họ, có điều, phía sau là gì cô rất phân vân, trực giác nói cho cô biết người con trai đeo mặt nạ kia chắc chắn sẽ không hại cô, bởi vì, dù chỉ mấy lần nhưng anh luôn giúp đỡ cho cô, mà Kính Nguyệt Sâm hoàn toàn căm ghét cô, muốn cô làm chuyện gì, cô có thể làm chuyện gì cho anh ta chứ.

Ngón tay đụng phải viên đá đeo trước ngực, trong tay truyền đến cảm giác mát lạnh ôn hòa, cô nhẹ nhàng chớp hàng mi đen nhánh, dưới ánh mặt trời lộ ra chút trong suốt sáng ngời.

Coi như vì, nụ cười trước kia, cũng vì vật anh ta đã tặng cô trước kia.

Cô nhìn Kính Nguyệt Sâm, khuôn mặt thân quen kia, bắt đầu từ khi nào đã trở nên thật lạ lẫm.

“Em đồng ý.” Cô hơi nheo mắt lại, không hỏi nguyên nhân, cũng không hỏi anh ta muốn cô làm chuyện gì, chỉ cần anh ta muốn, vậy, cô sẽ cố gắng làm được, cho dù hy sinh tất cả.

Bởi vì, đây là người anh trai thuở ấu thơ của cô.

Ngón tay phỉ phỉ đặt sau lưng, đầu ngón tay chạm vào nhau, lại cảm thấy lạnh như băng, cô thở ra một hơi, dường như có thể nhìn thấy hơi thở đông thành hơi thoát ra. Mùa đông sắp tới sao, vì sao, lại lạnh như vậy.

Khóe môi Kính Nguyệt Sâm cười lạnh lùng, bàn tay vẫn luôn đặt trong túi áo, sau đó từng bước lại gần Dur Châu, trong nháy mắt chưa kịp nhìn rõ, vươn tay, khớp xương rõ ràng ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô.

“Em sẽ không để tôi thất vọng, phải không?” Đôi mắt nhìn cô chăm chú, giống như thôi miên, con ngươi màu xanh lam lại lộ ra loại lạnh nhạt trời sinh, cô như bị đẩy vào trong khoảng trời băng tuyết, cô đến đây để nhìn thấy anh ta bây giờ chính là người thiếu niên trước kia của cô hay sao?

Nhắm hai mắt lại, cô lại gật đầu, cô sẽ không để anh thất vọng, vĩnh viễn không.

Kính Nguyệt Sâm buông lỏng tay, phía sau là khoảng trời xanh thăm thẳm, quần áo trắng, ánh mắt xanh biếc, tràn ngập mỉa mai hoặc, ngay cả ánh mắt trời cũng không xua tan đi được chút lạnh lùng nào trên người anh ta, đôi mắt lạnh lùng không mang theo chút hơi ấm, dường như chỉ cần mở ra là có thể đóng băng thứ lọt vào mắt anh ta.

Trong nháy mắt mới qua vài phút, cô lại cảm thấy cái lạnh từ người thiếu niên này đã lan sang khiến toàn thân cô thấm thấu cái lạnh. Bàn tay sau lưng cô nắm chặt hơn, vẫn cố nhìn xuống loại lãnh ý bất ngờ bủa vây này, còn có cảm giác âm mưu bên trong.

“Cô gái ngoan.” Kính Nguyệt Sâm mỉm cười, giống như nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, có điều, nếu nhìn vào ánh mắt anh ta, lại cảm thấy như đang bị tù tội nơi Bắc cực lạnh nhất.

Dư Châu cúi đầu, môi mấp máy, kỳ thật, cho đến bây giờ cô cũng không phải là một người con gái ngoan, một tên côn đồ, nếu như ngoan ngoãn, vậy, cô không có khả năng sống được đến bây giờ, anh ta không biết cô, chưa bao giờ biết, bởi vì, cho đến tận bây giờ anh ta cũng chưa từng cho cô cơ hội nào.

Anh quên cô, mà cô lại chưa từng quên. Nụ cười của anh, đôi mắt của anh, dáng vẻ của anh, toàn bộ đều nhớ.

Giọng nói như ma chú vang lên bên tai, còn cô như bị trúng phải chú ngữ ma quỷ, đứng lặng nơi đó nghe lời, con gió thổi qua, đôi mắt cô cũng không hề chớp, thời gian như bị đóng đinh.

Giọng nói của anh ta dường như đã mang cô tới địa ngục, cũng có thể khiến cô, vạn kiếp bất phục.

“Tôi muốn biết, vì sao nhất định phải là tôi?” Nửa ngày sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, tiếng nói khê khàng, còn có chút mê man không nói nên lời.

Tại sao là cô, nếu cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 119: Chương 20: đồng ý

Editor: KINH THUẾ

Bởi vì Dư Châu đã từng nói câu kia, cho dù, cô ấy đã dùng cả tính mạng để trả giá, chẳng lẽ, còn chưa đủ sao?

Kính Nguyệt Sâm cúi đầu, trên mặt là nụ cười cực kỳ ôn hòa, nhưng, trong mắt Dư Châu, nụ cười của anh ta lại cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì: “Em là người thích hợp nhất, con gái Dư Phẩm Thành, cũng thích hợp làm người xấu.” Tiếng nói truyền đến, giống như có một bàn tay vô hình đang dần bóp chặt cổ cô lại.

Cô chợt muốn cười to lên, có điều, cuối cùng môi cô chỉ khẽ nhích, trong mắt là đau khổ nhàn nhạt, thì ra, đây là nguyên nhân sao.

Cái thân Dư Châu cô, chỉ có chút tác dụng này thôi sao?

“Em có thể lựa chọn đồng ý hoặc không?” Kính Nguyệt Sâm nói tiếp, không ai nhìn thấy sự tàn nhẫn thoáng ẩn trong mắt cậu ta, “Tôi cũng có rất nhiều phương pháp buộc em đồng ý, không nhất thiết phải hỏi ý em.” Hai tay anh khép hờ sau lưng, bộ đồng phục bạch sắc càng tôn lên vẻ tuấn tú dưới ánh mặt trời, rõ ràng là một nữ thiếu niên ôn hòa, nhưng, lời nói lại khiến người khác cảm thấy như từ ma quỷ.

“Hơn nữa, em đã đồng ý rồi mà, không phải sao?” Anh ta quay đi, chỉ còn tiếng nói vẫn nhẹ nhàng vang bên tai cô, chỉ còn âm thanh, người đã không còn ở đây.

Cô đã đồng ý, mà anh ta có phải cũng nhìn thấu trước được việc cô sẽ đồng ý không.

Cô ngẩng đầu, nhìn hướng người đó đi, thật lâu không nói nên lời.

Thật lâu sau, cô mới chậm chạp xoay người, thân thể nặng nề đứng lâu khiến chân cô tê gần như không bước đi được, thân hình này mang lại áp lực quá lớn cho cô, chỉ là áp lực thực sự dường như giờ mới bắt đầu.

Cô có thể thừa nhận, có thể.

Đi tiếp, nhìn từng chiếc lá rơi xuống, dường như báo hiệu mùa đông đang đến.

Về đến nhà, trước tiên cô chạy vòng quanh hoa viên, Dư Dịch ngồi trên bậc cửa sổ, trên tay cầm một ly cà phê, động tác cực kỳ tùy ý, tay phải ưu nhã nâng thìa, nhẹ nhàng khuấy động nước trong ly, sau đó một hơi uống hết, hương vị không sai, cậu vươn tay, vừa muốn tắt điện, bởi vì thói quen của cậu là đêm tối, có điều, ngón tay cậu lại bất chợt rụt xuống, nghĩ đến Dư Châu nói phòng cậu là ổ chuột, ngón tay nganh nganh dừng động tác này.

Cậu ghét chuột, cực kỳ ghét.

Nhất là sau khi biết bà mẹ vĩ đại của cậu cho thêm cái gì vào loại súp uống bổ kia, nghĩ lại cậu vẫn cảm thấy buồn nôn, cảm thấy dường như đã quên cái gì, càng nghĩ càng không ra, quay đầu, Dư Châu đã chạy được vài vòng, cô lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt đỏ rực, tuy rất béo, thịt trên mặt không ngừng chuyển động theo động tác của cô, không ngừng lên xuống, nhưng, không ngờ lại khiến người ta cảm thấy thật đáng yêu.

Được. Châu Châu cũng bắt đầu giảm béo rồi, cậu cũng phải làm một việc gì đó mới được, nếu không, còn tiếp tục nghỉ ngơi như vậy, cậu cũng sẽ biến thành một quả cầu mỡ, nhà bọn họ có một Tiểu Trư là đủ rồi, không cần tăng thêm cậu đâu.

Nghĩ đến là làm, cậu buông cốc cà phê xuống, thay một bộ quần áo thể thao khác, thật ra cậu cũng không thích vận động lắm, chỉ có điều, nhìn Dư Châu mỗi ngày, khiến cậu cũng bị lây nhiễm chút. Muốn gia nhập cùng con bé, sau đó, tâm tình liền thoải mái.

Như vậy, có lẽ thực sự không tồi.

Dư Châu ngược mắt, nhìn Dư Dịch đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, cô chạy rất chậm, chỉ đơn thuần để tiêu hao năng lượng, bản thân Dư Dịch lớn lên đã chân dài, chạy theo tốc độ của cô, giống như đang sai bước dài. Rõ ràng là ốc sên chạy.

“Châu Châu, em chạy nhanh hơn chút đi.” Cậu xoay người, cặp mắt híp lại khi cười rộ lên, quả nhiên vận động là rất tốt.

Mồ hôi ra nhiều, coi như tiêu hao ly cà phê đường vừa uống còn có thể bớt mập, chỉ là, đứng rồi, cậu Dư Dịch vốn không mập mà, chạy bên cạnh Dư Châu, còn khiến chân mình chịu khổ, cậu chân dài tay dài, một bước bằng ba bước của con bé, chưa kể độ phì, chân nhóc này cũng rất ngắn.

Dư Châu tròn mắt, liếc qua cũng biết tên này đang nghĩ gì, cô chạy chậm đấy, anh ấy có thể không chạy cùng cô mà, khổ sở như vậy, cô thật đúng là phải xin lỗi anh ta nhỉ.

Chạy được một đoạn, cô ngừng lại, dựa vào tường, hơi thở phì phò, vận động nhiều như vậy vẫn là kịch liệt với cô, nhưng, sau khi chạy xong, cả người vẫn cảm thấy rất nặng, khi nào thì, cô mới có thể gầy xuống, mới có thể bỏ đi danh hiệu Cá Kình kia, cô không muốn làm Cá Kình, đáng tiếc cái cân nặng này so với ba người còn lại trong nhà lại không khác biệt lắm.

Bên cạnh tản ra hơi thở quen thuộc, trên đầu được phủ một chiếc khăn mặt sạch sẽ, cô lấy tay giữ chặt, sau đó che kín mặt mình, không ai nhìn thấy khuôn mặt phia dưới của cô, có chút chua xót.

Xin lỗi, ca ca, anh trai Dư Châu, cũng là anh của cô.

Đối với thói quen trầm mặc của Dư Châu bây giờ, cậu đã sớm quen thuộc, dù sao có thể chịu đựng hành hạ vài chục năm của cô em gái này, thay cô gột biết bao nhiêu gáo nước đục, bây giờ, bất luận là chuyện gì, cậu cũng có thể thản nhiên tiếp nhận. Trái tim của cậu không ngừng được tôi luyện qua thời gian, ngày càng cường đại.

“Anh, em rất thích anh.” Dư Châu thả khăn trên mặt xuống, nhìn sang phía Dư Dịch, lần đầu tiên gặp mặt, tuy anh ta có thành kiến không tốt với cô, nhưng, về sau cô mới phát hiện, đây là một người anh trai cực kỳ yêu thương em gái, cô yêu quý người anh này, thật sự yêu quý, hóa ra đây là cảm giác có anh trai.

Rất ấm, tuy hơi chua xót nhưng cũng cực kỳ tốt.

“Anh cũng thích em.” Dư Châu cười lộ ra hàm răng trắng, tóc mái được gạt sang một bên vì mồ hôi, chạy lâu, tóc cũng ướt đầm chân. Mỗi ngày đều như vậy, cô không khó chịu, cậu nhìn thấy cũng đau lòng, cho tới bây giờ cô em gái này của cậu chưa từng phải chịu chút khổ sở nào, lúc này, càng khiến cậu hiểu rõ, cậu vẫn luôn yêu quý Dư Châu, cho dù là thất vọng khi trước, hay những chờ mong hiện tại, cô đều là duy nhất trong lòng cậu, em gái.

Dư Châu cũng không tránh, mặc bàn tay Dư Dịch vén gọn tóc mình, mùi hương trên người Dư Dịch rất dễ chịu, là mùi hương cực kỳ sạch sẽ, cô nhìn cậu cười trên khuôn mặt anh, ôn nhu cùng sạch sẽ, chỉ là, anh sẽ cười với cô bao lâu nữa.

Cúi đầu xuống, lông mi chớp nhẹ, đặt tại khuôn mặt Dư Châu, người khác khó mà nhìn ra tâm tình trong mắt cô.

Cho đến khi Hứa Nhu gọi bọn họ ăn cơm, Dư Dịch mới vỗ nhẹ một cái xuống đầu Dư Châu: “Đi, ăn cơm thôi, nhớ ăn ít một chút, nếu không, công sức khi này đều đổ đi.”

Khóe môi Dư Châu giật giật, gần đây cô ăn cực kỳ ít, vốn vừa vận động xong, sức ăn sẽ nhiều hơn, cô phải luôn cố gắng nhịn khắc chế mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 120: Chương 21: Bọn họ đều cười nhạo cậu

Editor: KINH THUẾ

Chỉ là, Hứa Nhu sao có thể đơn giản tha cho cô như vậy, cô đi theo Dư Dịch, luôn cảm thấy gió lạnh thổi qua bên cổ, đã qua lâu như vậy mà cô chỉ giảm được có một chút, nguyên nhân to lớn chính là nhờ bà mẹ yêu quý kia của cô, mỗi ngày đều làm đồ ăn kín bản, sau đó chỉ cần cô ăn ít đi một miếng, nước mắt của mẹ cũng tự động chảy thành dòng, sau đó nữa, mặt cha cô lập tức hóa đen, cho nên, cô cùng Dư Dịch, một miếng cũng không thể bớt đi.

Có điều, rõ ràng bọn họ đều ăn như nhau, tại sao, Dư Dịch lại không hề béo lên, có lẽ, đúng là giống như lời anh ấy nói, vấn đề của gien.

Com nước xong, cô lại kiên trì chạy thêm vài vòng, cho đến khi nhiều ngọn đèn được bật sáng lên, khi nào thì, một ngày đã lại lặng lẽ trôi qua.

Một ngày trôi qua.

Dựa lưng vào giường, cô có thể xác định, cái giường này đủ rắn chắc, đảm bảo cô ngủ mà không phải lo ngã.

Cô nhắm hai mắt lại, những suy nghĩ lướt nhanh qua đầu chìm trong đáy mắt, rồi rất nhanh tan biến theo cơn buồn ngủ kéo đến.

Sáng sớm, Dư Châu bước từ trên xe xuống, thất thần nhìn về phía trước, vẫn là nơi quen thuộc, rõ ràng tiếp xúc không lâu, nhưng, lại có thể khiến cho cô lưu luyến.

Cảm nhận được Dư Châu thất thần, Dư Dịch quay sang nhìn cô, cảm thấy gần đây cô rất lạ lùng, so với lúc trước lại càng thêm trầm mặc, nếu không phải bắt buộc, vậy, cô sẽ hoàn toàn im lặng, bộ dáng thần bí như vậy, càng khiến người nhìn là anh trai cô thêm buồn bực.

Có khi, cậu thật sự không hiểu con bé đang suy nghĩ cái gì, khiến cho cậu có xúc động muốn bỏ đầu con bé ra nhìn thử, nhìn xem bên trong đang chứa cái gì, thật khiến người ta điên đầu mà.

Châu Châu à Châu Châu, mọi người đều nói em là lợn mà, sao anh lại cảm thấy em giống cái đáng yêu hồ ly của ai kia.

Khiến người khác phải thương thức nhưng cũng khiến người ta buồn bực.

Dư Châu lặng lẽ nhìn lướt qua Dư Dịch, lại là ánh mắt này, anh cô mỗi ngày đều phải dùng loại ánh mắt này nhìn cô vài lần, cũng không sợ phiền, gương mặt này, anh ấy cũng nhìn đến vài chục năm rồi, còn không sợ lấy bệnh mập.

Bờ vai Dư Dịch run rẩy, đúng là một con tiểu hồ ly mà.

“Ồ, em gái Tiểu Trư, Dịch, các cậu đến sớm vậy hả?” Đan Gia Dật vẻ mặt vui vẻ nhanh chóng cùng Tả Tư Viêm ôn hòa vui sướng chào hỏi bọn họ, ba người con trai này đều là nhân vật nổi danh, còn có một Dư Châu, dù muốn người khác cũng không bỏ qua được, một mình cô băng cả ba mục tiêu kia.

Cho nên, bóng người lớn nhất hiển nhiên chính là cô, cô đành chịu mím chặt môi, mẹ cô còn ở nhà, cô muốn giảm béo còn cả quá trình lâu dài phía sau.

Đối với tên gọi Tiểu Trư kia, cô đã tập thành thói quen, không để ý đến là được.

“Đại tỷ, tôi tới.” Một tiếng kêu điên cuồng vang lên, sau đó là bụi đất mịt mù khắp nơi, tất cả mọi người đồng thời nghe được một tiếng bịch, sau đó trên mặt đất không rõ từ lúc nào xuất hiện một thân hình cao gầy.

Một chân của cậu ta vẫn đang để cạnh tảng đá, xem ra đây là nguồn gốc của sự kiện xấu hổ này, bất giác, cậu ta ngẩng đầu, nhìn ánh mắt bốn phía đều tập trung vào mình, lại ho khan một phen, không may ăn vào một chút bụi đất.

Sau đó, rất nhanh, bốn phía đều rộ lên tiếng cười, cậu ta lau mồ hôi trên trán, ngay cả mắt kính cũng đã rơi trên mặt đất, nhưng cậ nặng như vậy khiến cậu ta muốn tìm được kính cũng khó khăn. Cậu rất vất vả mới sửa soạn được bản thân cho tốt, vốn còn muốn khoe với đại tỷ, lại hoàn toàn thất bại.

Bây giờ, cậu chỉ muốn khóc, khóc thật to, vì sao, cậu có thể không may mắn như vậy.

Tất cả mọi người cười càng to hơn, bò dậy, mím môi, lại tự cổ vũ chính mình, ngã thì có vấn đề gì chứ, cùng lắm thì, cùng lắm thì, cậu lại đứng dậy.

Tiếp tục khóc.

Mạng của cậu sao có thể khổ như vậy. Cậu rất muốn che hết mặt lại, có điều, vẫn cần chừa ra đôi mắt, giống như con đà điểu vậy, vùi kín đầu mình dưới đất sâu.

Thật ra, cậu cũng khá giống Đà Điểu.

Mặt mũi của cậu đều bị ném ra tận Thái Bình Dương rồi, cậu không còn mặt mũi gặp người khác nữa, về sau chỉ có nước che mặt mà sống.

Lặng lẽ cụp mắt lại, trong khoảng mơ hồ trước mắt có một bóng người hiện ra, cậu dùng sức nháy mắt, nhưng vẫn không có cách nào nhìn rõ, mắt cậu một khi không còn kính, quả thật chính là người mù, trong tháng này đã thay đến ba đôi. Còn tiến triển, cậu có thể mở một cửa hàng bán kính được rồi.

Cho đến khi một vật lạnh lạnh được đặt trên mặt mình, cậu mới mở to hai mắt, một mắt nhìn rõ, một mắt vẫn mơ hồ, trên mắt kính một bên vẫn còn vài mảnh vỡ còn sót lại. Vì vậy, cậu chỉ có thể nhìn bằng một mắt kính.

Thân hình không lộ, cậu còn tưởng có quái thú đến đây, có điều có thể không tìm cậu được không, cậu không phải Ultraman, càng không có siêu năng lực gì.

Cho đến khi cậu nhìn rõ ràng mới điều chỉnh lại hơi thở, vỗ nhẹ lồng ngực, may mắn, còn chưa phun ra câu quái thú kia, nếu không, mặt cậu đã biến thành bánh bao thịt rồi.

Cái kia sao có thể là quái thú chứ, rõ ràng là lão đại mà.

Dư Châu đưa kính đã gãy cũng tốt, tuy chỉ còn một mắt kính, nhưng vẫn còn dùng được, nếu không, cậu chỉ có thể làm người mù dùng cây vấp đá.

Tất cả mọi người đều cười, ngay cả Thẩm Vũ Âm cách đó không xa, chỉ cảm thấy đúng là người kì quái, luôn đi làm những việc kì quái, đi thu hút sự chú ý của cô ấy, có điều, cậu không biết, những việc của cậu trong mắt cô ta lại càng đáng buồn cười hơn.

Không thể không nói, có khi, Trình Vũ rất giống Dư Châu trong quá khứ, quên đi bản thân giúp mọi người giải trí.

Trên mặt có bụi, Dư Châu nheo mắt lại, nụ cười trên mặt lạnh như băng, quả nhiên, bọn họ đều biến người khác thành trò cười tiêu khiển cho mình.

“Đạ?” Trình Vũ còn chưa kịp phản ứng, cho đến khi Dư Châu trừng cậu lần nữa, mới giật mình, dùng tay áo đồng phục màu đen cố gắng lau sạch mặt, may mắn, cậu chỉ ở lớp bình dân, đồng phục là màu đen, nếu là màu trắng quý tộc, không phải thành mèo đốm rồi sao.

Lau hồi lâu, cậu mới buông tay xuống, như một đứa nhỏ ngoan ngoãn nhìn Dư Châu, đại tỷ, trên mặt đệ còn đất không?

Dư Châu vươn tay, Trình Vũ vẫn ngồi trên đất, khắp người lấm lem bụi đất, cậu không hiểu nhìn đôi tay trước mắt, thịt phì phì, mập mạp, cảm giác lại mềm mại như bông tuyết.

Cậu sững sờ, Dư Châu lại không nhìn nhận được nữa, rốt cuộc tên này còn muốn ngồi chỗ này mua vui bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 121: Chương 22:

Editor: KInh thuê

“Cám ơn cô, đại tỷ.” Cậu cảm động muốn khóc rồi, đại tỷ nhà cậu lại làm mặt lạnh, bình thường không nói với cậu nửa câu, vậy mà lúc này lại giúp đỡ cậu, trong khi tất cả mọi người đều cười nhạo, chỉ có cô, chỉ có cô không cười, còn giúp đỡ cậu.

Ai tới cứu cậu với, cậu thật sự kích động. Cú ngã này thật đáng giá. Cậu có thể ngã lại mấy lần cũng được, chỉ cần đại tỷ có thể chú ý đến tên tiểu đệ này là được.

Cô có nhìn thấy những thay đổi của cậu không? Cậu đã thay đổi thật nhiều, đã trở nên dũng cảm hơn, cũng trưởng thành hơn nhiều.

Cậu run rẩy vươn tay ra, nắm lấy tay Dư Châu, giống như cầm phải một quả bom hẹn giờ, toàn thân đều khẩn trương.

Quả nhiên rất mềm mại, êm ái không nói nên lời, ai nói cô không có ưu điểm nào, đây không phải chính là ưu điểm sao, khác với tay những nữ sinh khác, tay đại tỷ nhà cậu, giống như bông, chỉ muốn cảm mãi không buông.

Có điều, cậu không dám, nhìn thấy lãnh ý trong mắt Dư Châu, cậu vội vàng buông tay ra, cậu rất gầy, lúc đứng lên cũng không cần nhiều sức lực, người khác dễ dàng kéo dậy, đây là thất bại của cậu, hay là thành tựu của lão đại.

Nhưng, cho dù là thế, cậu vẫn cảm thấy mình thật sự hạnh phúc, rốt cuộc đã được cầm tay lão đại rồi, hóa ra mềm mại như vậy, cậu không muốn rửa tay nữa, cười háo sắc, cậu đột nhiên quay người, nhìn thấy cô gái xinh phía xa con mắt cũng sáng lên, Tiểu Âm, Tiểu Âm, là Âm Âm bé nhỏ.

Có điều, sắc mặt cậu nhanh chóng tối xuống, một người giống như ban ngày, một người lại tựa màn đêm, một màn vừa rồi cô đều nhìn rõ, bộ dáng chặt vật như vậy, xấu hổ chỉ muốn tự tử, cậu không muốn sống nữa. Cậu muốn khóc.

“Cậu nên béo lên một chút.” Lúc này, một giọng nói như mọi ngày truyền đến, cậu ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt cực kì lạnh lùng của Dư Châu đang dò xét khắp người mình, có điều, đây là lần đầu tiên, cô dùng ngữ điệu không đồng ý về cậu như vậy. Cô quá mập, cậu quá gầy, nếu có thể trung hòa cho cả hai người thì tốt biết bao, đáng tiếc, bọn họ không có cơ hội đối được thế.

Hai tay Trình Vũ siết chặt, hưng phấn như nghe được thánh chỉ, Dư Châu chính là thần tượng của cậu, là người cậu vô cùng sùng bái, giống như pokemon Pikachu, cậu là người bị phóng điện, đây là dùng Pikachu để hình dung lời nói của Dư Châu với cậu.

Nhưng, bất kể có bao nhiêu người, cũng chưa có ai có sức ảnh hưởng với cậu giống như Dư Châu, người cho cậu dũng cảm, dũng khí thay đổi, tuy khó coi, tuy rất xấu, tuy thực sự nếu so ra kém hơn Thẩm Vũ Âm nhiều, nhưng, lại là người cậu tôn kính nhất.

Đây là loại cảm giác nói không nên lời, thật sự rất tốt, cực kỳ tốt, có điều, nếu Dư Châu biết được những suy nghĩ này, có lẽ đã sớm một cước giết chết cậu ta luôn, bởi vì, cô ghét nhất là người khác lấy cô ra so sánh với Thẩm Vũ Âm.

Tại sao cô phải so sánh với cô ta.

Cho dù là bề ngoài hay thành tích, Thẩm Vũ Âm đều giống như công chúa, cô lại là kẻ dưới, cô ta đứng đầu những nữ sinh đẹp nhất trong trường, còn cô lại đứng đầu những người xấu nhất.

Một mỹ nữ thon thả với một bàn tử gần hai trăm cân, đặt cùng một chỗ, so sánh thế nào chứ?

Dư Châu xoay người, người bên cạnh đều lộ ra bộ dáng như gặp phải quỷ, bởi vì trước kia, cô chắc chắn là người đầu tiên cười nhạo, đương nhiên cũng là người ngốc nghếch cười đến cuối cùng, lúc đó thịt trên mặt cô rung rung theo tiếng cười đó, thỉnh thoảng đùa đùa hết sức nực cười, cũng không biết là ai đang cười nhạo ai nữa.

Nhưng, hôm nay, cô lại bình tĩnh như vậy, thời gian là loại khoảng cách thế nào, không còn tìm được người trong quá khứ đã qua nữa.

Cho nên, quá khứ chỉ là quá khứ, Dư Châu hiện tại, đã không còn là cá trụ nữa.

Cô đi qua tất cả mọi người, gạt nhẹ đầu với mình Dư Dịch, Dư Dịch nhìn cô cười dịu dàng, nụ cười như vậy, cực kì rực rỡ, hai người bên cạnh Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm nhìn thoáng qua nhau, hai mắt đều hiện rõ vui vẻ.

Mặc dù không giống như trước kia... khiến người ta cười gập người đau cả bụng, nhưng, nụ cười từ bên trong này, là cảm giác ấm áp bọn họ chưa từng trải qua.

Con heo con kia, dường như càng ngày càng đáng yêu rồi.

Đáng yêu đến mức khiến người ta muốn nheo má cô, dưới ánh nắng hồng hào như mặt trời, màu da khỏe mạnh, còn nhắn nhủ hơn bất cứ người nào. Đan Gia Dật nghĩ đến đây, tay không tự chủ đưa lên, chỉ có điều chưa kịp sờ được mục tiêu Dư Châu trước mặt, cô đã đưa tay gạt tay cậu ra.

Đan Gia Dật xấu hổ thu tay lại, nếu là trước kia, cô còn mong ngóng cậu đi sờ mó, nhưng trước kia cậu không có cảm giác gì với Tiểu Trư, nhưng bây giờ thật muốn biết nó có mềm mại như cậu nghĩ không, sờ tốt như vậy, có khi, cậu thật sự rất hâm mộ Dư Dịch, cảm giác được sờ nắn như vậy, thật sự rất không tồi.

Dư Châu trừng mắt liếc cậu ta một cái, nhìn xuyên thấu qua mắt kính kia là sự hứng thú không nhỏ, thịt trên người đều là của cô, cô không muốn, ai cũng dùng nghĩ động vào, tuy những thứ này không lâu nữa sẽ phải trả lại, nhưng trước mắt là của cô, cho nên, ai cũng dùng hồng nhích gì.

“Gia Dật, đây là lần đầu tiên bị cự tuyệt nha, nếu ngứa tay có thể đi gõ tường đó.” Tả Tư Viêm lộ ra hàm răng sáng, không chút khách khí đâm chọc bạn tốt.

Đan Gia Dật lạnh lùng trừng cậu ta, bởi vì chỉ nhìn mặt cậu ta ra vẻ như vậy, nhưng đôi tay đằng sau chắc chắn đang siết chặt, nếu không, nếu cậu không biết Viêm có cùng suy nghĩ giống cậu, có lẽ sẽ không khó chịu như vậy.

Chỉ có điều, Tả Tư Viêm chậm hơn so với cậu một chút, một chút mà thôi, cho nên, cuối cùng người bị giễu cợt chỉ có cậu, Gia Dật.

Ai bảo tay cậu nhanh nhẹn như vậy, kết quả còn bị người ta ghét bỏ.

Dư Dịch nhẹ nhàng ho một tiếng, phương thức mấy người này ở chung, đúng là càng ngày càng hài hước, có điều, tương lai phát triển theo hướng tốt đẹp là được.

Cho dù sự phát triển này có tàn nhẫn, nhưng vẫn khiến người ta chờ mong, trong nháy mắt chờ mong đó, rốt cuộc sẽ nở hoa thế nào.

Có lẽ sẽ không mỹ lệ, nhưng, cậu vẫn cảm thấy được chút an ủi.

Châu Châu, nhất định phải cố gắng lên nhé.

Mím môi mím cười, nụ cười sạch sẽ không chút tạp chất, làm cho nữ sinh bên cạnh không ngừng bắn tim hồng.

Kỳ thật, cậu cũng không biết, cậu chờ mong kết quả sẽ là rất mỹ lệ, nhưng, kết quả tương lai, thường là thứ không đoán được trước.

Dư Châu đi qua tất cả mọi người, chậm rãi rời xa tất cả, Trình Vũ vẫn cười ngây ngô, cậu cúi đầu xuống, nhìn bóng dáng lớn lên của mình, không nhận được đưa tay sờ mặt, quả nhiên, không có thịt, cứng quá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 122: Chương 23: Cô khác lạ

Editor: KInh Thuế

Vì thế, cậu muốn mập lên, nhất định phải mập, nhất định phải mập.

Cậu muốn hét to một tiếng lên, lão đại, tôi nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của người với tôi, chỉ là, hình như cậu ta đã quên, không có ai kỳ vọng gì về điều đó ở cậu ta.

Dư Châu bước tới gần Thẩm Vũ Âm, nhưng đến trước mặt cô ta nửa bước thì dừng lại, hơi nghiêng người, đáy mắt là một màu âm đạm, dường như muốn bắt đầu lại, đi học để biết Dư Châu, có thể chính thức trở thành Dư Châu.

Anh muốn, cô sẽ nhường cô ta, toàn bộ.

Chỉ là bởi,

Thiếu nợ, cuối cùng sẽ phải trả.

Đáy mắt Thẩm Vũ Âm lóe lên, tự động nhường đường, nhường đường cho một đứa béo, là đạo lý thông thường, ai bảo cô ta cần nhiều đường chứ, có điều, dường như Dư Châu cũng đang cần đường của cô. Cô đã nhường trước cho cô ta rồi.

“Dư Châu, tôi chưa cho cậu một đường, cậu cũng sẽ chưa cho tôi một đường chứ, coi như có qua có lại.” Thẩm Vũ Âm nói ra vào lúc Dư Châu sắp đi qua, cô đã tự hỏi rất lâu, có một số việc, không thể mãi im lặng, tỷ như, chiến tranh giữa hai người bọn cô, tuy cô chưa bao giờ cho rằng mình sẽ thua, bởi vì cô ta quả thật kém cô rất nhiều, nhưng, bây giờ cô lại không dám phán đoán đơn giản như vậy, một con bé mập không phải đối thủ của cô, nhưng nếu là một bàn tử biến thái có ý chí kiên cường, cô cũng không dám chắc, đương nhiên càng không thể biết trước được.

Nhưng, phương thức để bọn cô ở chung, chỉ có thể như vậy. Chỉ cần cô ta không quần quýt lấy Sâm học trường của cô là được, đạo lý này ai cũng có thể, ngoại trừ anh ấy.

Môi Dư Châu nhấp máy, nhắm mắt lại, khi mở ra trong mắt là đùa cợt nhàn nhạt, cô và cô ta đứng cùng một chỗ, tựa như mỹ nữ cùng quái vật, dường như, Dư Châu cô là quái vật.

Rất đáng tiếc, cô ta muốn đường, cô không phải không muốn cho, mà là người khác không cho phép cô cho. Đến cuối cùng, ai mới thực sự là tên hề, cũng chưa nói trước được.

Cô đi về phía trước một bước, cố ý đóng cửa thân hình mập mạp của mình, đột nhiên ngã về phía bên phải.

“Á...” Mọi người nghe thấy tiếng hét vang lên, sau đó nhìn thấy Thẩm Vũ Âm đang ngã lăn xuống, nghiêng ngả trên mặt đất, mà góc váy trong nháy mắt đó cũng vén lên trọn vẹn, lộ ra quần trong màu trắng thuần, lại là một tiếng hét chói tai vang lên, cô vội vàng kéo váy lại, bụm mặt khóc, cô không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa, thật mất mặt mà.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn một màn này, con mắt không chớp, chuyện như vậy, đối với mọi người đúng là không thể tưởng tượng nổi, Dư Châu cố ý, Thẩm Vũ Âm mất lộ hân quang, giống như một bộ phim quay chậm, quá không chân thực.

Dư Châu quay đầu nhìn sắc mặt không dám tin của Dư Dịch, khẽ quay mặt đi. Trong nội tâm lại trào ra cảm giác phiền muộn khó tả.

Đây mới chỉ là vừa bắt đầu mà thôi.

“Dư Châu, cô có ý?” Thẩm Vũ Âm đứng lên, tay lại vẫn giữ ở mép váy, bị nhiều người nhìn thấy bộ dáng mình như vậy, cô hận không thể giết Dư Châu ngay lập tức.

“Đúng vậy, tôi có ý.” Dư Châu quay đầu nhìn cô ta, nhìn thấy vẻ thâm hại của cô ta lúc này cũng không có cảm giác vui sướng nào, nếu như có thể, cô hy vọng, cô cùng cô ta không bao giờ phải gặp lại nhau, nhưng, trên thực tế luôn có rất nhiều nguyên nhân, buộc cô phải đối mặt với cô ta, mà thật ra, so

với cô ta cô càng hy vọng không thích phải nhìn thấy nhau.

Lắc lắc cái mông mập mạp của mình, cô bước đi xa dần tầm mắt của mọi người.

Cho đến khi bóng người lấy tốc độ chậm chạp đó biến mất thì áp lực yên tĩnh hoàn toàn bị phá vỡ, Thẩm Vũ Âm vẫn khóc, không biết đến khi nào, từ đỉnh đầu truyền đến hơi ấm, khiến tim cô đập mạnh nhưng lại rất ấm áp.

“Sâm học trường.” Cô ngẩng đầu, uất ức nhìn Kính Nguyệt Sâm, hai mắt đỏ hồng như mắt thỏ, khiến người khác đau lòng.

“Anh biết, không cần sợ, có anh ở đây.” Cậu ta ôm chặt Thẩm Vũ Âm vào ngực, động tác ôn nhu như vậy, giọng điệu dịu dàng như thế, khiến cho nữ sinh ở đó, dường như đều muốn tan nát hết cả lòng.

“Dịch, có phải đêm qua Tiểu Trư ngủ không ngon giấc không?” Đan Gia Dật lau cặp kính mắt của mình, không thể tin được, việc mà con bé vừa làm, nếu là tính cách bây giờ, cô phải xem Thẩm Vũ Âm như không khí mới phải, sau đó đi lướt qua cô ta, cố ý đụng ngã cô ta, khiến cho cô ta xấu mặt.

Cô không phải người như thế, cậu không tin.

“Nó ngủ rất ngon.” Khuôn mặt Dư Dịch bình tĩnh, nhìn đến ánh mắt đầy trách cứ của Kính Nguyệt Sâm, nội tâm không khỏi tràn đầy áy náy, dường như, cậu lại để cho Nguyệt Sâm làm khó.

Châu Châu, đúng là không thể bớt lo, chỉ cần đối mặt với Kính Nguyệt Sâm vẫn có thể làm ra những chuyện mọi người không ngờ.

Tà Tư Viêm vỗ bả vai Dư Dịch, cậu ngẩng đầu, nhìn bầu trời vốn trong xanh lại có mây đen kéo đến, xem ra, thời tiết sắp thay đổi rồi.

Biện pháp cứu vãn.

Trình Vũ nhặt mảnh kính rơi trên mặt đất, hai mảnh kính đã vỡ nát hoàn toàn, bây giờ cậu không biết muốn đi trách cứ Dư Châu hay đi lo lắng cho Thẩm Vũ Âm, trước mắt cậu như có sương mù, cái gì cũng không nhìn rõ, nhưng, như vậy càng tốt, không cần thấy rõ cái gì. Người kia không phải lão đại của cậu, không phải là đại tỷ, càng không phải người đã nâng cậu dậy trước sự cười nhạo của mọi người Dư Châu, không phải, tuyệt đối không phải.

Thất vọng cứ không ngừng tràn ra, dường như cậu đã ngưỡng mộ sai người, nhưng, vẫn không ngừng hy vọng, cô chỉ là vô ý thôi, nhưng, trực tiếp như thế, coi như cô là một chiếc xe tải, cũng có thể dễ dàng đi qua, vậy mà cô vẫn đụng ngã Thẩm Vũ Âm, chỉ va chạm như vậy, lại khiến Thẩm Vũ Âm lộ hết đồ bên trong.

Cô ấy sẽ trở thành trò cười trong trường học này, cho dù không phải quang minh chính đại mà nói ra, nhưng sau lưng thì sao.

Cô ấy là người bị Kính Nguyệt Sâm nâng danh tiếng lên đỉnh đầu ngọn sóng, chỉ một chút gió thổi cô lay, mọi người đều sẽ biết hết.

Lão đại, lần này người hại cô ấy đủ thâm.

Dư Châu dựa trên một gốc cây, cô nhìn thẳng phía trước, hai mắt nhắm lại nhìn không rõ, nhưng vẫn nhìn ra được đáy mắt cô vô thần.

Gió nhẹ thỉnh thoảng lướt qua, lướt qua sợi tóc trên trán cô, giống như một dải đen hắc tuyến lướt qua, quấn lên người cô, càng ngày càng chặt, khiến cô như không có cách nào thở được nữa.

Phịch một tiếng, sợi dây bị đứt, trước mắt cô là dòng nước mắt nhòa vẫn cố chấp nơi khóe mắt.

“Nhóc con.” Người thanh niên chậm rãi đi tới cạnh cô, tuy không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng có thể nhìn rõ bờ môi mím chặt lạnh nhạt không vui, nụ cười trong ký ức rõ ràng vẫn còn mới mẻ như vậy.

Dư Châu nhìn theo đường nét chiếc mặt nạ anh ta đeo, trong lòng càng thêm chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 123: Chương 24: Liên

Editor: KINH THUẾ

“Nhóc, ta đã nói không cần đáp ứng cậu ta bất cứ chuyện gì, vì sao em không nghe lời, sao lại cố chấp như vậy?” Thiếu niên mang mặt nạ thờ dài, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu Dư Châu, khuôn mặt mập mạp đã nhỏ đi nhiều, không giống như trước tuy vẫn còn thịt nhưng lại rất đáng yêu.

Chỉ là, vì sao, không nghe theo lời của cậu, rõ ràng không muốn làm phiền cưỡng chính mình.

Dur Châu nhẹ nhàng chớp mắt, cảm giác ẩm ướt nơi hốc mắt lại không ngừng lan tràn, dường như chỉ cần đứng trước mặt người này, cô có thể dễ dàng bộc lộ con người thật bên trong mình.

“Tôi thiếu anh ấy.” Cô cúi đầu, đối mặt với người thanh niên này cảm thấy không còn chút sức lực nào, cứ thế để lộ ra bộ dáng chân thật nhất của mình, cô không muốn như vậy, bởi vì bộ dáng này, thật quá yếu mềm.

Cô còn rất nhiều việc muốn làm, cô sẽ sống cho thật tốt, cho dù có việc gì phát sinh đi nữa.

“Nhóc con, không cần mang nhiều gánh nặng trên lưng mình như vậy.” Trong mắt người thanh niên lộ u quang, suy nghĩ cũng bay đi rất xa, trách nhiệm lại là trách nhiệm, thật ra cậu cũng vậy, trách nhiệm cậu phải gánh, không nên để cho người khác hoàn trả hộ.

Dur Châu ngẩng đầu, nhìn thấy người con trai đang tựa lưng phía bên kia cây, bờ vai bọn cô chạm nhau, ánh mặt trời chiếu xuống, làn gió nhẹ bay bay, góc áo khẽ phất, xương quai xanh đẹp mê hồn lúc ẩn lúc hiện, dưới ánh nắng càng thêm phần mờ ảo.

Cô nghĩ, nếu như anh ấy học trong trường có lẽ còn vượt trội hơn cả Kính Nguyệt Sâm nữa.

Vươn tay, cô muốn chạm đến, đầu ngón tay lại chỉ bắt được không khí, lạnh lẽo. Khuôn mặt kia không nhìn thấy rõ trong ánh sáng, chỉ thấy được viền nét mơ hồ sau chiếc mặt nạ.

“Nhóc, mặt anh không thể cho người khác xem.” Dường như người con trai đã sớm đoán được động tác của cô, bên môi nở nụ cười ít gặp, anh quay đầu nhìn Dur Châu, nhìn đến trên mặt đầy ảo não, lại nhanh chóng cảm thấy vui vẻ, thật đúng là cô bé đáng yêu, nhìn như khó hiểu, thật ra lại rất đơn giản, toàn bộ tâm tư đều lộ hết qua mắt.

Còn có thân hình của cô, tuy hơi mập mạp, to to, nhưng thật sự rất dễ thương. Cực kỳ giống khi bé cậu nuôi heo nhỏ, hình tròn, cũng thích ăn dưa hấu nhất như cậu, có điều, những thứ yêu thích này cuối cùng đều biến mất toàn bộ, cậu đã không còn là cậu nữa.

“Đạ?” Dur Châu không hiểu nhìn anh ta, trong mắt đầy nghi hoặc: “Vì sao không thể nhìn, nếu nhìn thấy thì sẽ ra sao?” Anh ta cũng không phải đàn bà, nếu không xấu vô cùng thì chính là đẹp như thiên tiên, cho nên, mới phải dùng mặt nạ che kín như vậy.

“Bởi vì.” Ngón tay người con trai bao phủ hết mặt nạ, từ tay truyền đến cảm giác lạnh buốt, ánh mắt cậu lại càng u ám, cho đến khi buông lỏng tay xuống, nụ cười cũng trở nên cực kì nhu hòa: “Bởi vì, nhìn mặt của anh, anh sẽ lấy thân báo đáp, bởi vì anh rất xấu xí.”

Trên đầu Dur Châu trượt xuống ba đường hắc tuyến, anh ta đang sống ở thời đại nào vậy, còn lấy thân báo đáp, đúng là kì quái mà.

“Nhóc, em còn muốn xem không, nếu, em muốn xem, anh sẽ để em liếc mắt qua, nhưng, sau này anh sẽ là của em, em phải phụ trách với anh đấy.” Anh ta vừa nói vừa đưa tay lên vành tai, muốn cơi mặt nạ của mình, có điều, Dur Châu vẫn nghiêm mặt kiên định nhìn xem động tác của anh.

“Em đúng là thông minh quá rồi, cái gì cũng không gạt được em.” Cậu buông tay xuống, đương nhiên không có đưa ra lý do không gỡ mặt nạ xuống, thứ này, nếu đã mang lên, sẽ không có cách tháo xuống, có lẽ, cả đời này sẽ phải đi cùng nó, bởi vì, cậu chỉ là một cái bóng mà thôi, một cái bóng không thể xuất hiện ngoài ánh sáng, có ánh sáng, sẽ không có cậu.

“Anh tên gì?” Dur Châu nhận ra ngữ điệu vui vẻ đã giảm đi bất ngờ mở miệng hỏi, tuy không biết khuôn mặt của anh ta, nhưng, cái tên, có phải có thể nói cho cô được không.

Cũng không thể gọi là người con trai mang mặt nạ được, như vậy sẽ cảm thấy rất kì quái.

Hai tay người con trai đặt sau lưng, nhìn lên bầu trời xanh lam: “Vậy gọi anh là, Liên.”

Giọng nói của anh rất êm tai, rất tinh khiết, rất trầm ấm, nhưng, cảm giác như gọi lại một thứ từ trong quá khứ xa xưa.

“Cái gì Liên?” Dur Châu nhìn theo anh ta, lại phát hiện, đôi mắt trống rỗng không thấy đáy của anh ta, nhìn vào thật khiến người khác đau lòng.

“Liên chính là Liên thôi, không có họ, chỉ có tên.”

Thân thể anh đứng bất động, quay mắt về phía Dur Châu, khiến cô dường như nhìn rõ được từng lỗ chân lông nhỏ trên gương mặt đó, dưới ánh mặt trời lại cảm thấy thật bình yên.

“Nhóc con, nhớ phải cẩn thận, người kia, không phải người đơn giản như suy nghĩ của em đâu.” Ngữ khí của anh nghiêm túc, Dur Châu gật đầu một cái, cô biết người kia là ai, nhưng, lại không có biện pháp đi từ chối. Mặc kệ tâm cơ của anh ta sâu bao nhiêu, muốn cái gì, miễn là cô có khả năng đều sẽ chấp nhận.

Liên nhẹ nhàng thở dài, dường như gió thổi lạnh hơn rất nhiều, thời gian qua đã lâu, bọn họ có lẽ sắp tìm đến đây, chỉ là, cậu lại phải chạy rồi nhưng ngón tay đưa ra nhanh chóng néo lấy khuôn mặt non nớt mềm mại kia, quả nhiên giống như tường tượng, nhất thời Dur Châu còn chưa kịp phản ứng đã buông tay, giống như lúc anh ta xuất hiện, bóng dáng như quỷ mị nhanh chóng biến mất trước mặt cô.

Nửa ngày sau, Dur Châu mới sờ sờ mặt của mình, trên mặt vẫn còn hương khí nhàn nhạt của cỏ xanh, đó là mùi hương thuộc về Liên, cô thế mà lại bị sờ soạng mặt, nhưng, cô cũng không cảm thấy chán ghét gì.

Hóa ra, anh ấy gọi là Liên, rất tinh khôi, cái tên cũng rất dễ nghe.

Thả tay xuống, cô vẫn đứng cạnh gốc cây, lúc này chỉ còn mình cô, tại sao, lại có cảm giác tịch mịch.

Đứng yên thật lâu, cho đến khi chân đã tê rần, cô mới dùng hết sức đi về phòng học trong trường, trên đường, không ngừng có tiếng xì xào cùng chỉ chỏ.

Ác nữ, hèn hạ, lưu manh, Bần Tử, lộn, từ ngữ vô sỉ nào cũng nện trên người cô, mà cô chỉ phui nhẹ y phục của mình, nói đi, nói nữa đi, nói thì có thể thế nào, cô mất đi một miếng thịt chắc, hay mồm bọn họ sẽ nở được ra hoa.

Cô hào phóng ngẩng đầu nhìn, tuy sự thật là như vậy thì sao, Dư Châu vẫn chỉ là Dư Châu mà thôi.

Đi vào lớp học, tất cả mọi người đều dùng loại ánh mắt chỉ trích cùng coi thường, cô đi qua ngồi lên chỗ mình, Dư Dịch không rõ suy nghĩ sắc mặt âm trầm, mặt đen như bị hắt mực, Thẩm Vũ Âm khóc đến hai mắt sưng đỏ, cực kì đáng thương, lúc này, hận ý cũng không còn che giấu, hận, như muốn xé xác cô ra vậy.

Kính Nguyệt Sâm buông lỏng đôi tay, sắc lam trong con ngươi như chợt lóe lên chút suy nghĩ.

Quét xuống một mảnh hắc ám thâm trầm.

Nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 124: Chương 25: Cô đang nghĩ gì

Editor: Kinh thuê

Cuối cùng Dư Châu vẫn cúi đầu, nhiều ánh mắt như vậy, tuy không giống nhau, nhưng, đều là ánh mắt xem thường, không tốt lành gì, còn là chán ghét cô vô cùng.

Cho đến bây giờ cô cũng không phải là người sẽ để ý người khác nghĩ sao về mình. Cho dù là quá khứ, hiện tại, bọn họ thích thì cứ vậy đi.

Dư Châu trầm mặc bất ngờ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn quanh lướt qua hết thấy, nhìn qua Kính Nguyệt Sâm, trước mắt lại như một vết mực đen giữa sắc trắng của hoa, tầm mắt song song, trong con mắt cô hiện lên chỉ là một bóng hình đơn giản.

Ngoài cửa sổ, mà xanh của cây như yêu thương quấn chặt lấy vách tường, dưới bóng râm u tối, một người nằm vắt ngang chữ ngũ hiện ra, trên mặt là chút thần bí, lại thêm chút thất lạc, cậu bị rơi mất cái gì, hay mất đi điều quý báu nào.

“Liên.” Mối Dư Châu khẽ động, giọng nói nhỏ đến mức chỉ như lẩm bẩm trong miệng, bóng dáng đó nhanh chóng rời đi, vẫn là ánh sáng xám nhạt, chỉ có điều, đã không còn những bóng tối vây quanh.

Bên ngoài phòng học, Liên vòng tay trước ngực tựa trên cây cao, gió đùa giỡn với lá, âm vang ào ào, thỉnh thoảng còn có từng đạo ánh sáng chiếu qua, rơi xuống tóc cậu, màu đỏ, màu vàng đan xen trên nền tóc.

“Thiếu gia, người nên trở về rồi.” Lại là giọng nói nặng nề được nghề nghiệp hóa, mí mắt Liên nhấc lên, sắc mặt lại cực kì trong trẻo lạnh lùng.

“Đã biết.” Cậu lạnh nhạt trả lời, sau đó nhìn thoáng qua phòng học tràn ngập ánh sáng kia, khi nào thì cậu đã mất đi cơ hội được đứng ở nơi đó.

Nhóc, nơi có em tôi không tồn tại được, cho nên, em nhất định phải hạnh phúc, nhất định nhé.

Gió lạnh thổi qua trên khuôn mặt cậu, khuôn mặt lạnh như muốn đóng băng lại, mà lòng của cậu cũng vậy, chỗ đó, tối tăm ngọt ngào, cậu lại phải đi về rồi. Trở về nơi đó, không còn thấy ánh mặt trời nữa, còn toàn bộ nơi này lại chứa đầy giờ phút quý nhất của cậu, chỉ cần ở đây cậu sẽ thấy vui vẻ, nhất là được nhìn thấy cô nhóc mập mập đáng yêu mà lại kỳ quặc kia.

Khóe môi khẽ nâng, đó là một nụ cười rất ôn hòa, nhẹ nhàng như sen nở, giống như tên của cậu vậy, là một trong ít các loài thực vật sinh trưởng được trên đỉnh Tuyết Sơn, lạnh như băng mà lại mang theo sự thánh khiết.

Đến trường, hết giờ học, tan học, đều là chuyện bình thường mỗi ngày, từ trước đến nay trường học cũng không cần quá nhiều chuyện biến đổi điên cuồng gì, ngoại trừ học sinh lớp bình dân điên cuồng học tập để chuyển khối, ngoài ra khá bình yên.

Đương nhiên bao gồm cả nhóm Kính Nguyệt Sâm, mà tiêu biểu là công chúa cá Kinh Dư Châu. Béo đến độ khiến người ta khó quên, hình thể như vậy,

đi đứng như chim cánh cụt, lưng la lung lay, nhưng, nếu cô ta ngã, ngàn vạn lần phải cách thật xa nếu không muốn giống như Thẩm Vũ Âm, không bị đè chết, nhưng lại bị lộ ra toàn bộ nội y, còn bị rất nhiều người nhìn thấy.

Đây là đích mới cho mọi người bàn tán, đối với Dư Châu mà nói, tiếng xấu cô mang nhiều hơn một loại mà thôi.

Nữ sắc lang, dù sao trước kia cô cũng vậy, trước là hiểu lầm, nhưng, bây giờ chính là sự thật, bởi vì nhiều người tận mắt chứng kiến, cho nên, độ nổi tiếng người khác cầu còn không được này lại một lần nữa rơi xuống trên người cô.

Dư Châu âm thầm cười, nữ sắc lang, cô sắc người nào.

Một mình bước trên đường học, cô di động thân hình mập mạp của mình, đi đường như vậy, thân thể này đã sớm tập thành thói quen, kỳ thật như vậy cũng rất tốt, phong cảnh ven đường cũng dễ nhìn hơn, đi quá nhanh, rất dễ bỏ qua, trước kia cô đi quá nhanh, bây giờ thả chậm một chút, có lẽ, cũng coi là một việc tốt.

“Cậu xem, biến thái nữ đến kia!” Không rõ bên cạnh ai kinh hô một tiếng, Dư Châu đột nhiên liếc nhìn cô ta, mà nữ sinh thét lên đó nhanh chóng kéo váy lại, lùi xuống phía dưới, thật sự rất sợ, cô ta lại đột nhiên xông lên, rồi làm trò đó với cô.

Mặt Dư Châu nhanh chóng đen lại, giống như mực tàu, neho hai mắt lại, nhìn người xung quanh đều cách xa mình đến tám chín trượng, dường như quá xem trọng cô rồi, coi lại dáng người cô, còn có tốc độ này, lúc trước cô đứng đâu, năm phút sau vẫn đang từ từ đi khỏi đó được, nếu cộng thêm quãng đường cô ta không ngừng lùi lại nữa, như vậy chỉ sợ cả đời cô cũng không đuổi kịp cô ta mà làm sắc lang giống lời nói đó.

Cô quay mặt, duy trì tốc độ cũ, đi từ từ, mỗi bước đi đều mất vài giây đồng hồ, giống như động tác quay chậm của người khác, muốn nhanh cũng không nhanh được, bởi vì, hai chân cô gần như bó chung một chỗ, muốn bước nhanh, không chừng chân cô sẽ bị xoắn thành bánh quai chèo mắt.

Nữ sinh kia vẫn nhìn cô, cho đến thật lâu sau, dường như nghĩ tới điều gì đó, mới xấu hổ chạy đi.

“Châu Châu.” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, thân thể cô khựng lại một chút, sau đó dừng lại, quay đầu nhìn, nhìn thẳng, là một bóng người duy nhất đi lại gần hướng của cô, chân dài quả nhiên là khác biệt, cô đi hơn mười phút mà anh ta chỉ mất gần ba phút, có lẽ còn không đến, làm cô không khỏi xấu hổ.

“Anh.” Một tiếng anh, vẫn là tiếng gọi như trước, nhưng giọng nói ra lại đặc biệt trầm.

“Châu Châu, em làm sao vậy?” Dư Dịch đến gần cô, cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm cô em gái đang trở nên kỳ quái của mình, những điều cô làm đều như một mê cung, không ai đoán được cô đang nghĩ gì, làm cái gì, cô nói cô ghét Thẩm Vũ Âm, nhưng, cậu chỉ thấy sự lạnh nhạt trong mắt cô khi nhìn cô ta, cô nói cô yêu Kính Nguyệt Sâm, nhưng cậu nhìn thấy nhiều nhất là phức tạp trong mắt cô, dường như nhớ lại điều gì, lại dường như đang chối bỏ cái gì.

Bọn họ không phải là an hem sao? Thật sao?

“Châu Châu, nói cho anh biết, em đang nghĩ gì vậy, tại sao lại làm ra chuyện như vậy, anh không tin chỉ vì Kính Nguyệt Sâm.”

Vấn đề của anh, ngoại trừ trầm mặc, Dư Châu cũng chỉ có thể cho anh câu trả lời bằng trầm mặc.

Trầm mặc nửa ngày, cho đến khi bóng cô che khuất gương mặt anh trai, cô mới ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thần sắc khác lạ của Dư Dịch mới chậm rãi nói: “Anh, không nên hỏi. Bởi vì,” Cô ngừng một chút, mi mắt không ngừng run rẩy chớp hạ, dường như còn mang theo chút hơi ẩm nhẹ của nước, lại nhanh chóng được hong khô. “Bởi vì, sự việc, chính là như trong suy nghĩ của các anh.” Mặc kệ cô có lý do gì, suy nghĩ của cô ra sao, cũng không quan trọng, bọn họ đều nhìn thấy tất cả sự việc khi đó, không phải sao?

Chuyện thật như thế, còn chưa đủ để giải thích sao?

Chậm rãi lui bước, chậm rãi xoay người, bóng dáng cô như nước từng giọt từng giọt tan biến đi, bóng cô kéo dài trên mặt đất, vẫn là bóng dáng mập mạp, cô bây giờ, cũng là cô chân chính.

Dưới trời chiều, bóng dáng đơn côi không khỏi lộ ra chút thê lương, chỉ có một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 125: Chương 26: Ăn xong

Editor: Kinh thuật

Dư Dịch đứng lặng tại chỗ, chân nặng đến mức không nhấc lên nổi, gánh nặng này lại từ chính bóng lưng đơn côi của em gái cậu mang đến.

Thật sự là như vậy chăng?

Rõ ràng là trả thù, vậy hết thấy trước kia là cái gì, em nói quên hết chẳng lẽ cũng chỉ là một loại thủ đoạn, những điều em nói đều là dối trá sao, mọi người đều bị lừa hết. Em chưa bao giờ đơn thuần, cho đến tận giờ đều mang tâm cơ sao.

Dur Châu mập mạp háo sắc cùng ngốc ngếch đơn thuần đến đáng yêu đâu rồi, vẻ mặt lạnh nhạt, luôn không mỉm cười, nhưng vô cùng kiên cường, Dur Châu đó đâu rồi.

Em gái của cậu, chạy đi đâu rồi.

Dur Dịch buồn bực, Đan Gia Dật cũng vậy, hai người bọn họ đứng chung một chỗ, trời chiều tỏa nắng ấm áp, từng giọt nắng rơi xuống khuôn mặt, đặc biệt ấm áp, chỉ là khuôn mặt không che giấu được một loại cảm giác lo lắng hiện lên.

“Viêm.”

“Cái gì?” Tả Tư Viêm cũng không quay đầu lại nhìn, dường như vẫn chìm đắm trong khoảng ánh sáng trước mặt, trong mắt lại lạnh xuống âm độ, màu mắt ấm áp lại toát ra khí lạnh lùng.

“Viêm, tôi có một loại dự cảm không hay, dường như có gì không tốt sắp xảy ra?” Đan Gia Dật đặt tay trên lồng ngực, nhẹ nhàng nâng cảm đang run rẩy của mình, dự cảm này thật sự vô cùng không tốt.

“Tôi cũng vậy.” Tả Tư Viêm không giấu cợt nhả như mọi lần cái loại giác quan thứ sáu chưa bao giờ linh nghiệm này, trước kia không tin, nhưng, lần này, cậu lại tin, bởi vì, cậu cũng cảm thấy như vậy, cảm giác như vậy lại càng ngày càng mãnh liệt, đến mức, khiến cho người ta cảm thấy đây là một âm mưu.

“Viêm, có lẽ chúng ta phải cẩn thận rồi.” Đan Gia Dật thả tay xuống, nắm chặt lấy cặp kính mắt, không có kính mắt che, khí chất quanh thân cậu lập tức thể hiện vẻ cuồng dã khôn khéo, khóe mắt nhỏ dài, ánh mắt sắc nhọn, cậu như vậy, hoàn toàn thoát khỏi lớp vẻ ngoài ôn hòa, rất ít khi cậu bày ra đáng vẻ này, vẻ mặt đáng sợ.

“Ừm, ta biết rồi.” Tả Tư Viêm hờ hững trả lời, hai tay vẫn đặt trong túi áo.

Sau đó, không khí căng thẳng vẫn không được xua tan, bọn họ nghiêm mặt dưới ánh mặt trời sáng sớm lại tạo thành một hình ảnh xinh đẹp.

“Oa, nhanh xem, Viêm học trưởng cùng Gia Dật học trưởng đó, thật sự đẹp quá.”

“Đúng vậy, đẹp quá, giống như bước ra từ tranh vậy.”

Đan Gia Dật và Tả Tư Viêm đều nhìn thẳng phía trước, vẫn duy trì hình tượng lạnh nhạt, có điều khóe môi hai người lại đều có xu hướng nhếch lên.

Không ai không thích được khen thưởng, cho dù đã được khen ngợi thành thói quen như Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm cũng không ngoại lệ.

“Thật đúng là tuyệt bích, hai người họ đứng chung một chỗ, nhìn xứng đôi quá, oa.” Lại là một tiếng hét to. Sau đó trong lúc bọn cậu còn chưa hiểu, âm thanh râm ran như ếch kêu vang lên.

“Vậy cậu đoán, hai người họ ai là thụ, ai là công?”

“Tớ đoán, Đan Dật học trưởng là thụ, cậu nhìn vẻ ôn nhu kia xem, còn lúc anh ấy cười lộ lên nữa, nhẹ nhàng như dòng nước mát vậy, đương nhiên là sẽ bị, ha ha.”

“Tôi lại cảm thấy Viêm học trưởng mới là thụ, anh ấy so với Từ Dật học trưởng thấp hơn, cũng gầy hơn một chút, không phải đều là lớn áp nhỏ sao, tôi cảm thấy như vậy sẽ xứng đôi hơn.”

Một người khác đưa ra ý nghĩ của mình.

“Đúng, đúng.” Người bên cạnh thỉnh thoảng lại gật đầu, dường như rất đồng tình với đáp án như vậy.

Bọn họ còn chìm đắm bình phẩm hai người từ đầu đến chân, cũng không hề phát hiện, hai tiểu vũ trụ kia đã muốn bùng nổ, trên trán gân xanh cũng đã nổi lên cuộn cuộn.

Bất ngờ quay đầu lại, ánh mắt hai người đều hung tàn như muốn ăn thịt người, khiến đám người đang nhiệt tình thảo luận chết đứng sững sốt, sau đó, vài người nhìn nhau, đồng thời chạy chối chết về phía sau.

“Cậu nói đều là nói dối, hai người bọn họ rõ ràng đều là công, hung dữ như vậy, làm sao bị người áp được.”

Nhưng, đều là công, vậy thụ. Bọn họ không khỏi nhớ tới một người khác.

Chính là anh ấy, nhất định là anh ấy.

Dur Dịch đột nhiên hất xì một cái, vội vàng sờ sờ cái mũi của mình, không biết ai đang nhớ đến cậu vậy.

Mà cậu cũng không biết, thật ra không ai nghĩ đến cậu, mà bởi vì, cậu đã được sắp xếp vào một công thức.

Gia Dật Tà Viêm = Dur Dịch.

Trên bàn cơm Dur gia, đôi đũa trong tay Dur Dịch tạch một tiếng roi trên mặt đất, Dur Phẩm Thành cũng kinh hãi quên mất mình đang dùng cơm, chén canh trong tay vẫn đang nhấc lên, sau đó trên trán không ngừng túa ra mồ hôi lạnh, chỉ có Hứa Nhu là cười vô cùng rạng rỡ.

Dur Châu cầm một cái đùi gà, cắn xuống, hai tay đầy dầu, ăn nhiều thịt như vậy, cô thật sự có cảm giác không quen, nhưng, Dur Châu thật sự có lẽ là kiểu người này. Cô ăn đùi gà trong tay, nhìn hai người đàn ông trước mắt đang kinh ngạc, trên mặt đều là biểu tình si ngốc.

“Sao vậy, hai người cũng muốn ăn à?” Dur Châu buông đùi gà trong tay xuống, sau đó tiếc nuối nhìn ngắm, lại hào phóng đặt một nửa chiếc đùi còn lại vào bát cơm sạch sẽ trước mặt Dur Dịch, thu hồi bàn tay đầy dầu của mình, Dur Dịch vẫn bảo trì tư thế ngốc trẻ, con mắt không dám tin nhìn chằm chằm vào nửa cái đùi gà trong bát.

“Anh không cần cảm ơn em đâu, mặc dù chỉ có nửa cái nhưng tay nghề của mẹ không tồi, ăn rất ngon.” Hứa Nhu nghe được lời con gái, đôi mắt tỏa sáng, sáng đến mức muốn đâm mù mắt hai người còn lại. Con gái ngoan, cuối cùng cũng khen ngợi mẹ con, bà thật sự hạnh phúc quá.

“Bố?” Dur Châu quay đầu nhìn Dur Phẩm Thành, có điều, quả nhiên là gừng càng già càng cay, Dur Phẩm Thành lên tiếng: “Đúng, ăn rất ngon.” Ông cầm đũa lên, không chút lo lắng gấp một cái đùi gà khác trong mâm, sau đó đặt xuống bát mình, nếu như không chú ý nhìn, căn bản không nhìn ra, ngón tay ông đang run run.

Ông tình nguyện tự mình gấp, còn hơn ăn nửa cái còn lại kia.

Dur Dịch khoé mắt co rút lại, dưới đôi mắt chờ mong như mắt thỏ của mẹ, còn có ánh mắt cảnh cáo của bố, cậu hung tợn trừng mắt nhìn Dur Châu, cậu ăn, cậu ăn là được chứ gì?

Cậu cắn răng cắn một miếng, quả thật mùi vị rất ngon, nhưng, chỉ cần nhìn đến đôi tay đầy mỡ của Dur Châu, cậu hoàn toàn không cảm thấy có mùi vị gì nữa, chỉ là, bây giờ, chỉ có thể kiên trì ăn hết.

Cùng lắm thì, cùng lắm thì, lát nữa ăn xong nôn ra là xong.

Dur Châu thần nhiên khép hờ mắt, vẫn là một tay dầu, cô lại gấp một cái đùi gà, hung hăng cắn, chỉ là không có ai biết, kỳ thật cô đã coi nước mắt như đồ ăn mà nuốt vào bụng.

Cô không đói bụng, cũng không muốn ăn, so với Dur Dịch, cô càng thêm thống khổ, phải biết rằng, đến năm mơ cô cũng muốn bỏ đi cái thân thịt béo này, cố gắng lâu như vậy, mỗi ngày đều đói đến rã rời, mỗi ngày đều kiên trì chạy bộ đến mấy giờ, thân thể này, muốn vận động, khó khăn biết bao, ngoại trừ cô, người ngoài nhìn vào sao có thể biết, so với những người bình thường khác, cái giá cô phải trả, lớn hơn họ không chỉ vài lần, mà đến vài chục lần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 126: Chương 27: Không cần ăn nhiều như vậy

Editor: KINH Thuế

Nhưng, cô lại chỉ có thể để bao cố gắng trong quá khứ trở thành một giọt nước, sau đó biến mất, rồi lại bắt đầu từ đầu.

“Châu Châu, em có sao không?” Dur Dịch lấp bắp nhìn động tác thô lỗ của cô, quả thực không dám tin tưởng, cô dám ăn như thế, goings như quỷ chết đói đầu thai vậy, không phải con bé muốn giảm béo sao, giảm như vậy sợ là càng giảm càng mập.

Mỗi cậu mập mạp, trong bát vẫn còn nửa chiếc đùi gà kia, tha thứ cho cậu, cậu thật sự không thể nuốt trôi, nhìn Dur Châu béo đến không thể tin kia còn ăn như vậy, cậu thật sự rất sợ, nếu con bé còn béo thêm được tiếp, có lẽ, cửa nhà bọn họ cũng chuẩn bị phải đổi rồi.

“Châu Châu, em cũng không thể như vậy, nhẹ nhàng chút đi. Đùi gà,... sẽ rất đau.” Ngập ngừng hồi lâu, cậu mới nói được hết câu, Dur Châu vừa đưa bát canh lên uống, một chút canh trong miệng liền ói ra.

Cậu có chút xấu hổ uyển chuyển lựa lời, thân là anh cả trong nhà, cậu nhất định phải bảo trì phong độ mới được.

Dur Châu cắn một miếng lớn, bình thần ngược mắt lên nhìn anh trai: “Không sao, dù gì trước khi giết mẹ đã siêu độ cho nó rồi.”

Hứa Nhu dùng sức gạt đầu một cái, bà đương nhiên đã làm vậy. Bởi vì, bà rất thiện lương đó.

Dur Dịch cảm giác mình đang sụp đổ rồi.

Người nhà cậu là kiểu người gì vậy.

Mà nửa cái đùi gà còn lại trong bát dường như cũng đang cười nhạo cậu.

Cậu bắt đầu dĩ xoa nhẹ hai mắt, người nhà này thật đáng sợ, hơn nữa lại còn là người nhà của cậu.

Ăn xong bữa tối mà Dur Dịch khó có thể nuốt trôi cơm này, Dur Châu cũng không giống như trước đi ra ngoài một chút, mà về phòng mình luôn, giống như ngày xưa, nhưng lại khiến Dur Dịch có cảm giác khác thường.

Nhưng, cậu cũng chỉ có thể mở to hai mắt trừng, bởi vì, Dur Châu chỉ trả lời cậu một câu, hôm nay coi như bãi công, cho nên, cái gì cũng không làm.

Giảm béo cũng muốn bãi công? Cậu lắc đầu, cảm giác da đầu mình bị kéo căng phát đau, chẳng lẽ vì lớn tuổi rồi, hay là cậu chưa già đã yếu, hay, thời kì mãn kinh của cậu đến sớm.

Đi về phòng mình, cậu đóng cửa lại, tay đặt trên khóa, nhưng ngón tay dùng sức nắm chặt, rồi đột nhiên thu hồi lại, hôm nay cậu cũng muốn bãi công, hang chuột thì hang chuột đi, dù sao cũng không có ai biết.

Bên ngoài là từng cơn gió lạnh, chớm thu đêm thật lạnh, Dur Châu vẫn đứng trước cửa sổ, ngăn cản hơn nửa cái cửa sổ, cô khẽ nhéo thịt trên mặt mình, mấy ngày nữa, rất nhanh sẽ phải trở lại như xưa. Cô sẽ cố gắng hết mình, tất cả kiên trì của cô, phút chốc tan biến.

Tự giễu nở nụ cười, thân thể này là cái dạng gì, cô cũng đã tiếp nhận rồi.

Chỉ vì cô nguyện ý, không có chuyện bị bức bách.

Tất cả, đều là cô tự nguyện.

Đóng cửa sổ, thả mình trên chiếc giường đặc chế, có lẽ không quá vài ngày, cái giường này lại phải thay thôi, ăn ngủ, ngủ ăn, quả nhiên là cuộc sống của trư.

Buổi sáng, sắc trời nặng nề, dường như báo hiệu một trận mưa đến, cũng là chờ một trận mưa mang thời tiết lạnh giá đến, tựa như cảm giác của mùa đông.

Dur Châu vuốt dạ dày mình ngồi vững trên xe, đã lâu không ăn nhiều như vậy, dạ dày cảm giác thật khó chịu mà, về mặt Dur Dịch vẫn đen sì, một mình Dur Châu ăn hết sạch bữa sáng của cậu.

“Châu Châu, em cũng không cần ăn nhiều như vậy, một một chút dịu dàng của phụ nữ cũng không có.”

Dur Dịch nhìn Dur Châu ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, còn tiếp tục ăn nữa, không biết xe có bị nổ không, thân hình vừa có chút dễ nhìn giờ lại muốn quay lại vạch xuất phát.

Dur Châu mặt trắng không còn chút máu: “Em vốn không phải phụ nữ, em là con gái.” Cô nói không chút để tâm, hơn nữa còn rất ưu nhã, khẽ nâng một tay lên: “Anh, anh cho rằng một đứa mập còn có cái gì ưu nhã chứ, lác eo, xin lỗi, em không có eo, ưỡn ngực, thật xin lỗi, em cũng không rõ chỗ nào là ngực, chỗ nào là bụng nữa, lác mông, em nhắc lên còn muốn một, hóp bụng để xem được mấy tầng mỡ chắc!”

“Anh nói xem em làm sao đây, em chỉ là một hình tròn, không phải thân hình chữ S.” Cô nói không chút biểu tình, lái xe nghe thấy cảm thấy buồn cười, mà đầu Dur Dịch cũng đen sì, bởi vì, con nhóc này nói, đều là sự thật. Nếu thực sự uốn éo như mấy người mẫu, thực sẽ dọa chết người mất.

Có điều, bây giờ cậu mới cảm thấy cô em gái này có chút đáng sợ, thay đổi bất thường. Cậu thật sự không hiểu nổi nữa, cậu ngồi ngay ngắn ở ghế trước, bởi vì ghế sau chỉ chứa đủ đứa mập nhà họ Dur, cậu trừng mắt nhìn tài xế đang cố nín cười, cười cái gì, cậu còn chưa nói chịu đựng như vậy dễ dẫn đến mất cân bằng nội tiết lắm đấy.

Lái xe nhìn hai mắt rét lạnh của Dur Dịch, hít sâu một tiếng, sau đó nhấn chân ga, đúng là anh em, đúng là trẻ con.

Tối công trường học, Dur Châu thành thạo xuống xe, đi lướt qua tất cả mọi người, đi về phía phòng học của mình, dù sao, những người này cũng chỉ muốn cười chê cô, cũng không phải cái gì quan trọng.

“Tiểu Trư...” Đan Gia Dật vừa muốn nói, nhưng, Dur Châu ngừng lại nửa bước, sau đó lại bước tiếp.

“Bị từ chối rồi?” Tả Tư Viêm ranh mãnh cười, có người cũng ăn thua thiệt từ chỗ Dur Châu, cậu cảm thấy rất sáng khoái, giống như người khiến Đan Gia Dật là chính cậu vậy.

“Lúc đó cậu cũng vậy phải không?” Đan Gia Dật đáp lễ cũng chỉ một câu.

Mà Tả Tư Viêm vẫn chỉ để lộ ra hàm răng trắng bóc, cho nên, đây là điểm thông minh duy nhất của cậu, đối mặt với Dur Châu luôn để cậu ta đi trước ăn

thua thiệt, tất cả thua thiệt đều do cậu ta chịu.

“Cậu cười cực kì ghê tởm, có biết không?” Tả Tư Viêm cười đến run tay, khiến Đan Gia Dật rất muốn xông lên bóp chết cậu ta.

“Tôi biết mình rất đẹp trai, cậu ghen ghét với tôi hả, hồ ly?” Hai tay cậu vòng trước ngực, thuận tiện hưởng mấy thiếu nữ đi qua nháy mắt một cái, quả nhiên lực điện phát ra mười phần.

Mấy cô gái bị mê muội bắt đầu chảy nước miếng.

“Cười như cái trắng, đẹp trai cái quỷ.” Đan Gia Dật thoáng nhếch môi, những người hảo sắc này gặp ai mà không chảy nước miếng, dựa vào đó để xác minh, thật sự không có chút sáng tạo gì cả.

Tả Tư Viêm vẫn cười, chỉ có điều, nụ cười càng ngày càng lạnh. Lạnh đến tận trong tâm cậu, hôm nay bất an, rất không bình thường.

Dư Châu đi đến phòng học, ngẩng đầu nhìn hai người chần lồi ở cửa, thân mật nhìn đối phương, dường như trong mắt ngoại trừ bọn họ, không còn ai bên ngoài có thể lọt vào mắt.

Tâm đột nhiên có chút đau đớn, cô nâng cằm, đi qua hai người họ.

Kính Nguyệt Sâm buông thiếu nữ trong ngực ra, hơi cúi đầu, nhìn thân thể cực đại đang đi tới gần bọn họ.

Thảm Vũ Âm hơi đỏ mặt, nhưng nhìn thấy người đang bước đến nụ cười lại như đông cứng lại, vừa nhạt vừa lạnh đi, vừa cảm phần lại thêm phần toan tính.

“Phiền toái các cậu, cho tôi vào nhờ chút.” Cô nhìn chằm chằm cửa lớp, tầm mắt chỉ dừng ở một điểm, bởi vì chỗ đó không nhìn thấy hai kẻ này.

Kính Nguyệt Sâm khẽ né người, Dư Châu dừng bước, sau đó đi vào, trong phòng chỉ có mình cô, dường như, những người khác đều không đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 127: Chương 28: Cái tát

Editor: Kinh Thuế

Cô ngồi trên ghế của mình, lớp học cực kì trống trải, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập.

Cửa lớp học lại được đẩy ra, tiếng bước chân rất nhẹ nhàng vang lên, cô ngước mắt lên nhìn, chỉ có một mình cô ta sao?

“Dư Châu, cô nên dời khỏi đây đi, đây không phải nơi cô có thể tới. Chính cô đã phá hủy toàn bộ nơi này.” Thảm Vũ Âm ghét bỏ nhìn thân thể Dư Châu, nơi này trước nay đều là tuần nam mỹ nữ, đột nhiên lại lòi thêm ra một con cá, khiến người ta đứng là không thoải mái nổi, đã quen nhìn những thứ xinh đẹp, nhìn cô ta, con mắt lại đau.

Dư Châu xoay người, thật trên mặt dòn lại, có chút đáng sợ nói: “Bạn học Thảm, cô nghĩ mình là ai hả? Cô bất quá cũng chỉ là vật trang trí đẹp mắt thôi, nếu đều là vật trang trí, chủ nhân còn chưa nói gì, đã dám lên trước, không sợ bị giẫm chết sao?”

Thảm Vũ Âm bị Dư Châu nói cho á khẩu, cô vốn ăn nói vụng về, đương nhiên không nói lại Dư Châu lưu manh từ nhỏ, mà Dư Châu lúc này lại còn cực kfi không lưu tình nể mặt.

Dư Châu đứng lên, lạnh lùng cười, cô còn chưa muốn tìm cô ta đã tự động dâng mình đến trước cửa.

“Cô muốn gì?” Thảm Vũ Âm lùi một bước, nhìn vui vẻ tà ác trên mặt Dư Châu, theo bản năng sợ hãi lùi lại.

“Cùng chơi trò chơi với cô.” Dư Châu tựa trên mặt bàn, nhìn cô ta không ngừng lùi về phía sau. Nhìn kết cấu thân thể kia, đúng là rất đẹp.

“Tôi không muốn chơi trò chơi gì cùng với, một bản tử.” Thảm Vũ Âm đợi đến khi lùi đến khu vực an toàn, xác định mình có thể nhanh chóng chạy đi, mới bắt đầu dừng lại, cùng con bé đó chơi trò chơi, cô không phải kẻ điên, cũng chính là kẻ ngu. Nếu không thì chính là thần kinh của cô có vấn đề.

Có điều, cô chỉ vừa dứt lời đã nghe được tiếng bước chân ngoài cửa truyền đến, càng ngày càng gần, trong mắt lóe lên ánh sáng, bước dài về phía trước, cho đến khi cửa lớn bị người dùng lực mở ra, mọi người chen chúc đứng ở cửa ra vào, trùng lớn hai mắt nhìn cảnh tượng bên trong.

Dư Châu tựa trước bàn, thân hình to lớn mang lại áp lực không nhỏ. Mà Thảm Vũ Âm đứng cạnh tay ôm lấy mặt, thân thể liêu xiêu như lá rụng mùa thu.

“Thực xin lỗi, bạn Dư Châu, tớ thực sự không cố ý nói cậu là Bàn Tử, tuy cậu không thể chấp nhận sự thật này, nhưng, cũng không nên...” Lời nói của cô ta đứt quãng, nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được sự tình đang xảy ra trước mặt, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, huống chi, sự thật trước mắt đang bày ra không phải là chứng cứ tốt nhất sao?

“Vốn chính là Bàn Tử, còn không cho người ta nói sao?” Người nào đó bắt đầu không phục nói, trước giờ bọn họ đều không yêu mến gì Dư Châu, bây giờ lại càng thêm ác cảm.

“Đúng vậy, béo đến khó coi chừng mất.” Câu sau còn độc địa hơn câu trước, có điều, nữ sinh đó nói xong mặt mày cũng tái mét lại, bởi vì không biết từ lúc nào Dư Dịch đã nghiêm mặt quay sang nhìn thẳng cô, ánh mắt sắc nhọn lạnh băng khiến người cô như nhũn ra.

“Châu Châu, em làm cái gì sao?” Không để ý đến nữ sinh kia nữa, Dư Dịch nhanh chóng tiến lại gần Dư Châu, đi theo sau cậu là Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm, lần này, lại xảy ra chuyện. Tại sao vẫn là hai người bọn họ, có thể đổi thành hai người khác được không.

Bọn họ nhìn hai bên, hy vọng người kia có thể đứng ra biện hộ, nếu không, sự việc đúng là có chút phức tạp rồi, bọn họ thì dễ nói nhưng người kia thì cho tới bây giờ cũng chưa từng dễ thuyết phục. Lần trước, đã là cảnh cáo rồi, lúc này không biết ba người bọn họ có bảo toàn được cho Dư Châu nữa không.

Dư Châu buông tay của mình, không trả lời Dư Dịch..., đây không phải là đã nhận định cô làm rồi, giải thích còn tác dụng sao?

“Dịch học trường.” Thẩm Vũ Âm nâng hai mắt khóc đỏ như mắt thỏ lên, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra cô đã phải chịu uất ức nhiều, dù sao, những chuyện như vậy trước kia còn nhiều hơn, mọi người cũng đã thành thói quen, Dư Châu vốn rất hay bắt nạt cô, lúc này đây, chỉ là thù kết sâu thêm một bậc thôi.

“Tiểu Âm, thật xin lỗi, là chúng tôi sai rồi.” Dư Dịch cầm khăn tay trong túi ra, đưa cho Thẩm Vũ Âm, xin lỗi như vậy, cậu cũng đã làm không biết bao nhiêu lần, nếu người khác xem thành thói quen, cậu xin lỗi cũng thành thói quen rồi.

“Châu Châu, sao em có thể như vậy?” Trên mặt Dư Dịch đều là đau lòng, em gái của cậu lại trở về thành như trước. Ăn nhiều, ghét vận động, thích bắt nạt người khác, ngoại trừ háo sắc ra, những thứ khác đều giống như đúc.

“Dịch học trường, em không sao.” Thẩm Vũ Âm xoa nhẹ đôi mắt của mình, nhỏ giọng nói. Cô càng như vậy càng khiến người khác đồng tình, càng khiến người khác thấy mình đáng thương.

“Anh...” Dư Dịch còn chưa nói hết, chợt nghe bang một tiếng, bốn phía cũng như bị điểm huyết, mà ngay chính Thẩm Vũ Âm cũng không thể tin nhìn bàn tay thịt vẫn đang ở giữa khoảng không của Dư Châu, lời muốn nói cũng nghẹn lại trong cổ Dư Dịch.

Dư Châu phóng khoáng phát tay thu về. “Thế này, cô còn có thể nói không sao nữa không?” Cô đứng thẳng người lên, hai tay để hai bên, kì thật cô còn muốn thêm chút tiêu sái, đáng tiếc, thịt cô quá nhiều, kéo căng tay cũng không cách nào vung rộng nữa, chỉ có thể hạ xuống giữa chừng.

Không phải cô ta muốn chơi sao, vậy, cô sẽ giúp cho một chút, nếu còn không phối hợp với cô ta, vậy không phải uống phí đồng nước mắt kia rồi sao, dù thế nào cũng phải có quả.

Cô sẽ không đơn giản mặc cho người khác tính toán mình, nếu dám tính kế cô, vậy cũng phải trả một cái giá mới được, cô không muốn chịu thiệt thòi, ngoại trừ người kia, cho đến bây giờ cô cũng không tự mình hại mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói như băng hàn truyền đến, tựa như ma chú phá vỡ không khí, cửa ra vào tự động được mở rộng hai bên, Kính Nguyệt Sâm đang đứng trước cửa, về mặt trong trời lạnh nhạt, Dư Châu nhìn thấy anh ta hai mắt chớp chớp, cảm xúc phức tạp trong mắt xoay vòng.

Cô đi qua Dư Dịch, đi qua Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm, lướt qua tất cả mọi người, cuối cùng là Kính Nguyệt Sâm, cô khẽ cúi đầu, khóe môi nhếch lên, mang theo chút khổ sở.

Tôi thật sự đúng lúc.

Cô bước đi ra ngoài, chắc chắn, sẽ có rất nhiều người muốn nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, đều đã không còn quan hệ gì với cô, muốn làm, đều đã làm.

Trong trường học, tất cả mọi người đều đang lên lớp, chỉ còn mình cô, nhưng ít nhất còn khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn trong lớp học, giống như một du hồn đang dạo chơi, theo thói quen tìm đến chỗ đứng quen thuộc.

Tựa trên gốc cây, thất thần nhìn về phương xa.

“Xin lỗi, bác cây, lại để người chịu trọng lượng của tôi rồi, sau khi béo thêm chút nữa, tôi sẽ không đến gặp được bác nữa.”

Cô nói chuyện, trong không khí lại truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng.

Một luồng sáng bạc rơi xuống hai mắt cô.

Không biết là cố ý hay ngoài ý muốn, bọn họ lại gặp nhau trong lúc này.

Chương 28: Cái tát

Editor: Kinh Thuế

Cô ngồi trên ghế của mình, lớp học cực kì trống trải, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập.

Cửa lớp học lại được đẩy ra, tiếng bước chân rất nhẹ nhàng vang lên, cô ngược mắt lên nhìn, chỉ có một mình cô ta sao?

“Dư Châu, cô nên dời khỏi đây đi, đây không phải nơi cô có thể tới. Chính cô đã phá hủy toàn bộ nơi này.” Thẩm Vũ Âm ghét bỏ nhìn thân thể Dư Châu, nơi này trước nay đều là tuần nam mỹ nữ, đột nhiên lại lòi thêm ra một con cá, khiến người ta đứng là không thoải mái nổi, đã quen nhìn những thứ xinh đẹp, nhìn cô ta, con mắt lại đau.

Dư Châu xoay người, thịt trên mặt dồn lại, có chút đáng sợ nói: “Bạn học Thẩm, cô nghĩ mình là ai hả? Cô bắt quá cũng chỉ là vật trang trí đẹp mắt thôi, nếu đều là vật trang trí, chủ nhân còn chưa nói gì, đã dám lên trước, không sợ bị giẫm chết sao?”

Thẩm Vũ Âm bị Dư Châu nói cho á khẩu, cô vốn ăn nói vụng về, đương nhiên không nói lại Dư Châu lưu manh từ nhỏ, mà Dư Châu lúc này lại còn cực kfi không lưu tình nể mặt.

Dư Châu đứng lên, lạnh lùng cười, cô còn chưa muốn tìm cô ta đã tự động dâng mình đến trước cửa.

“Cô muốn gì?” Thẩm Vũ Âm lùi một bước, nhìn vui vẻ tà ác trên mặt Dư Châu, theo bản năng sợ hãi lùi lại.

“Cùng chơi trò chơi với cô.” Dư Châu tựa trên mặt bàn, nhìn cô ta không ngừng lùi về phía sau. Nhìn kết cấu thân thể kia, đứng là rất đẹp.

“Tôi không muốn chơi trò chơi gì cùng với, một bản tử.” Thẩm Vũ Âm đợi đến khi lùi đến khu vực an toàn, xác định mình có thể nhanh chóng chạy đi, mới bắt đầu dừng lại, cùng con bé đó chơi trò chơi, cô không phải kẻ điên, cũng chính là kẻ ngu. Nếu không thì chính là thần kinh của cô có vấn đề.

Có điều, cô chỉ vừa dứt lời đã nghe được tiếng bước chân ngoài cửa truyền đến, càng ngày càng gần, trong mắt lóe lên ánh sáng, bước dài về phía trước, cho đến khi cửa lớn bị người dùng lực mở ra, mọi người chen chúc đứng ở cửa ra vào, trùng lớn hai mắt nhìn cảnh tượng bên trong.

Dư Châu tựa trước bàn, thân hình to lớn mang lại áp lực không nhỏ. Mà Thẩm Vũ Âm đứng cạnh tay ôm lấy mặt, thân thể liêu xiêu như lá rụng mùa thu.

“Thực xin lỗi, bạn Dư Châu, tớ thực sự không cố ý nói cậu là Bản Tử, tuy cậu không thể chấp nhận sự thật này, nhưng, cũng không nên...” Lời nói của cô ta đứt quãng, nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được sự tình đang xảy ra trước mặt, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, huống chi, sự thật trước mắt đang bày ra không phải là chứng cứ tốt nhất sao?

“Vốn chính là Bản Tử, còn không cho người ta nói sao?” Người nào đó bắt đầu không phục nói, trước giờ bọn họ đều không yêu mến gì Dư Châu, bây giờ lại càng thêm ác cảm.

“Đúng vậy, béo đến khó coi chường mặt.” Câu sau còn độc địa hơn câu trước, có điều, nữ sinh đó nói xong mặt mày cũng tái mét lại, bởi vì không biết từ lúc nào Dư Dịch đã nghiêm mặt quay sang nhìn thẳng cô, ánh mắt sắc nhọn lạnh băng khiến người cô như nhũn ra.

“Châu Châu, em làm cái gì sao?” Không để ý đến nữ sinh kia nữa, Dư Dịch nhanh chóng tiến lại gần Dư Châu, đi theo sau cậu là Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm, lần này, lại xảy ra chuyện. Tại sao vẫn là hai người bọn họ, có thể đổi thành hai người khác được không.

Bọn họ nhìn hai bên, hy vọng người kia có thể đứng ra biện hộ, nếu không, sự việc đúng là có chút phức tạp rồi, bọn họ thì dễ nói nhưng người kia thì cho tới bây giờ cũng chưa từng dễ thuyết phục. Lần trước, đã là cảnh cáo rồi, lúc này không biết ba người bọn họ có bảo toàn được cho Dư Châu nữa không.

Dư Châu buông tay của mình, không trả lời Dư Dịch..., đây không phải là đã nhận định cô làm rồi, giải thích còn tác dụng sao?

“Dịch học trưởng.” Thẩm Vũ Âm nâng hai mắt khóc đỏ như mắt thỏ lên, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra cô đã phải chịu uất ức nhiều, dù sao, những chuyện như vậy trước kia còn nhiều hơn, mọi người cũng đã thành thói quen, Dư Châu vốn rất hay bắt nạt cô, lúc này đây, chỉ là thù kết sâu thêm một bậc thôi.

“Tiểu Âm, thật xin lỗi, là chúng tôi sai rồi.” Dư Dịch cảm khăn tay trong túi ra, đưa cho Thẩm Vũ Âm, xin lỗi như vậy, cậu cũng đã làm không biết bao nhiêu lần, nếu người khác xem thành thói quen, cậu xin lỗi cũng thành thói quen rồi.

“Châu Châu, sao em có thể như vậy?” Trên mặt Dư Dịch đều là đau lòng, em gái của cậu lại trở về thành như trước. Ăn nhiều, ghét vận động, thích bắt nạt người khác, ngoại trừ háo sắc ra, những thứ khác đều giống như đúc.

“Dịch học trưởng, em không sao.” Thẩm Vũ Âm xoa nhẹ đôi mắt của mình, nhỏ giọng nói. Cô càng như vậy càng khiến người khác đồng tình, càng khiến người khác thấy mình đáng thương.

“Anh...” Dư Dịch còn chưa nói hết, chợt nghe bang một tiếng, bốn phía cũng như bị điểm huyết, mà ngay chính Thẩm Vũ Âm cũng không thể tin nhìn

bàn tay thật vẫn đang ở giữa khoảng không của Dư Châu, lời muốn nói cũng nghẹn lại trong cổ Dư Dịch.

Dư Châu phóng khoáng phát tay thu về. “Thế này, cô còn có thể nói không sao nữa không?” Cô đứng thẳng người lên, hai tay để hai bên, kì thật cô còn muốn thêm chút tiêu sái, đáng tiếc, thật cô quá nhiều, kéo căng tay cũng không cách nào vung rộng nữa, chỉ có thể hạ xuống giữa chừng.

Không phải cô ta muốn chơi sao, vậy, cô sẽ giúp cho một chút, nếu còn không phối hợp với cô ta, vậy không phải uống phí đồng nước mắt kia rồi sao, dù thế nào cũng phải có quà.

Cô sẽ không đơn giản mặc cho người khác tính toán mình, nếu dám tính kể cô, vậy cũng phải trả một cái giá mới được, cô không muốn chịu thiệt thòi, ngoại trừ người kia, cho đến bây giờ cô cũng không tự mình hại mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói như băng hàn truyền đến, tựa như ma chú phá vỡ không khí, cửa ra vào tự động được mở rộng hai bên, Kính Nguyệt Sâm đang đứng trước cửa, vẻ mặt trong trẻo lạnh nhạt, Dư Châu nhìn thấy anh ta hai mắt chớp chớp, cảm xúc phức tạp trong mắt xoay vòng.

Cô đi qua Dư Dịch, đi qua Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm, lướt qua tất cả mọi người, cuối cùng là Kính Nguyệt Sâm, cô khẽ cúi đầu, khoe môi nhếch lên, mang theo chút khổ sở.

Tôi thật sự đúng lúc.

Cô bước đi ra ngoài, chắc chắn, sẽ có rất nhiều người muốn nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, đều đã không còn quan hệ gì với cô, muốn làm, đều đã làm.

Trong trường học, tất cả mọi người đều đang lên lớp, chỉ còn mình cô, nhưng ít nhất còn khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn trong lớp học, giống như một du hồn đang dạo chơi, theo thói quen tìm đến chỗ đứng quen thuộc.

Tựa trên gốc cây, thất thần nhìn về phương xa.

“Xin lỗi, bác cây, lại để người chịu trọng lượng của tôi rồi, sau khi béo thêm chút nữa, tôi sẽ không đến gặp được bác nữa.”

Cô nói chuyện, trong không khí lại truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng.

Một luồng sáng bạc rơi xuống hai mắt cô.

Không biết là cố ý hay ngoài ý muốn, bọn họ lại gặp nhau trong lúc này.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 28: Cái tát

Editor: Kinh Thuế

Cô ngồi trên ghế của mình, lớp học cực kì trống trải, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập.

Cửa lớp học lại được đẩy ra, tiếng bước chân rất nhẹ nhàng vang lên, cô ngước mắt lên nhìn, chỉ có một mình cô ta sao?

“Dư Châu, cô nên dời khỏi đây đi, đây không phải nơi cô có thể tới. Chính cô đã phá hủy toàn bộ nơi này.” Thẩm Vũ Âm ghét bỏ nhìn thân thể Dư Châu, nơi này trước nay đều là tuân nam mỹ nữ, đột nhiên lại lòi thêm ra một con cá, khiến người ta đứng là không thoải mái nổi, đã quen nhìn những thứ xinh đẹp, nhìn cô ta, con mắt lại đau.

Dư Châu xoay người, thật trên mặt dờn lại, có chút đáng sợ nói: “Bạn học Thẩm, cô nghĩ mình là ai hả? Cô bắt quá cũng chỉ là vật trang trí đẹp mắt thôi, nếu đều là vật trang trí, chủ nhân còn chưa nói gì, đã dám lên trước, không sợ bị giẫm chết sao?”

Thẩm Vũ Âm bị Dư Châu nói cho á khẩu, cô vốn ăn nói vụng về, đương nhiên không nói lại Dư Châu lưu manh từ nhỏ, mà Dư Châu lúc này lại còn cực kfi không lưu tình nể mặt.

Dư Châu đứng lên, lạnh lùng cười, cô còn chưa muốn tìm cô ta đã tự động dâng mình đến trước cửa.

“Cô muốn gì?” Thẩm Vũ Âm lùi một bước, nhìn vui vẻ tà ác trên mặt Dư Châu, theo bản năng sợ hãi lùi lại.

“Cùng chơi trò chơi với cô.” Dư Châu tựa trên mặt bàn, nhìn cô ta không ngừng lùi về phía sau. Nhìn kết cấu thân thể kia, đúng là rất đẹp.

“Tôi không muốn chơi trò chơi gì cùng với, một bàn tử.” Thẩm Vũ Âm đợi đến khi lùi đến khu vực an toàn, xác định mình có thể nhanh chóng chạy đi, mới bắt đầu dừng lại, cùng con bé đó chơi trò chơi, cô không phải kẻ điên, cũng chính là kẻ ngu. Nếu không thì chính là thần kinh của cô có vấn đề.

Có điều, cô chỉ vừa dứt lời đã nghe được tiếng bước chân ngoài cửa truyền đến, càng ngày càng gần, trong mắt lóe lên ánh sáng, bước dài về phía trước, cho đến khi cửa lớn bị người dùng lực mở ra, mọi người chen chúc đứng ở cửa ra vào, trùng lớn hai mắt nhìn cảnh tượng bên trong.

Dur Châu tựa trước bàn, thân hình to lớn mang lại áp lực không nhỏ. Mà Thẩm Vũ Âm đứng cạnh tay ôm lấy mặt, thân thể liều xiêu như lá rụng mùa thu.

“Thực xin lỗi, bạn Dur Châu, tớ thực sự không cố ý nói cậu là Bàn Tử, tuy cậu không thể chấp nhận sự thật này, nhưng, cũng không nên...” Lời nói của cô ta đứt quãng, nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được sự tình đang xảy ra trước mặt, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, huống chi, sự thật trước mắt đang bày ra không phải là chứng cứ tốt nhất sao?

“Vốn chính là Bàn Tử, còn không cho người ta nói sao?” Người nào đó bắt đầu không phục nói, trước giờ bọn họ đều không yêu mến gì Dur Châu, bây giờ lại càng thêm ác cảm.

“Đúng vậy, béo đến khó coi chừng mắt.” Câu sau còn độc địa hơn câu trước, có điều, nữ sinh đó nói xong mặt mày cũng tái mét lại, bởi vì không biết từ lúc nào Dur Dịch đã nghiêm mặt quay sang nhìn thẳng cô, ánh mắt sắc nhọn lạnh băng khiến người cô như nhũn ra.

“Châu Châu, em làm cái gì sao?” Không để ý đến nữ sinh kia nữa, Dur Dịch nhanh chóng tiến lại gần Dur Châu, đi theo sau cậu là Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm, lần này, lại xảy ra chuyện. Tại sao vẫn là hai người bọn họ, có thể đổi thành hai người khác được không.

Bọn họ nhìn hai bên, hy vọng người kia có thể đứng ra biện hộ, nếu không, sự việc đúng là có chút phức tạp rồi, bọn họ thì dễ nói nhưng người kia thì cho tới bây giờ cũng chưa từng dễ thuyết phục. Lần trước, đã là cảnh cáo rồi, lúc này không biết ba người bọn họ có bảo toàn được cho Dur Châu nữa không.

Dur Châu buông tay của mình, không trả lời Dur Dịch..., đây không phải là đã nhận định cô làm rồi, giải thích còn tác dụng sao?

“Dịch học trưởng.” Thẩm Vũ Âm nâng hai mắt khóc đỏ như mắt thỏ lên, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra cô đã phải chịu uất ức nhiều, dù sao, những chuyện như vậy trước kia còn nhiều hơn, mọi người cũng đã thành thói quen, Dur Châu vốn rất hay bắt nạt cô, lúc này đây, chỉ là thù kết sâu thêm một bậc thôi.

“Tiểu Âm, thật xin lỗi, là chúng tôi sai rồi.” Dur Dịch cầm khăn tay trong túi ra, đưa cho Thẩm Vũ Âm, xin lỗi như vậy, cậu cũng đã làm không biết bao nhiêu lần, nếu người khác xem thành thói quen, cậu xin lỗi cũng thành thói quen rồi.

“Châu Châu, sao em có thể như vậy?” Trên mặt Dur Dịch đều là đau lòng, em gái của cậu lại trở về thành như trước. Ăn nhiều, ghét vận động, thích bắt nạt người khác, ngoại trừ hão sắc ra, những thứ khác đều giống như đúc.

“Dịch học trưởng, em không sao.” Thẩm Vũ Âm xoa nhẹ đôi mắt của mình, nhỏ giọng nói. Cô càng như vậy càng khiến người khác đồng tình, càng khiến người khác thấy mình đáng thương.

“Anh...” Dur Dịch còn chưa nói hết, chợt nghe bang một tiếng, bốn phía cũng như bị điểm huyết, mà ngay chính Thẩm Vũ Âm cũng không thể tin nhìn bàn tay thịt vẫn đang ở giữa khoảng không của Dur Châu, lời muốn nói cũng nghẹn lại trong cổ Dur Dịch.

Dur Châu phóng khoáng phát tay thu về. “Thế này, cô còn có thể nói không sao nữa không?” Cô đứng thẳng người lên, hai tay để hai bên, kì thật cô còn muốn thêm chút tiêu sái, đáng tiếc, thịt cô quá nhiều, kéo căng tay cũng không cách nào vung rộng nữa, chỉ có thể hạ xuống giữa chừng.

Không phải cô ta muốn chơi sao, vậy, cô sẽ giúp cho một chút, nếu còn không phối hợp với cô ta, vậy không phải uống phí đồng nước mắt kia rồi sao, dù thế nào cũng phải có quả.

Cô sẽ không đơn giản mặc cho người khác tính toán mình, nếu dám tính kế cô, vậy cũng phải trả một cái giá mới được, cô không muốn chịu thiệt thòi, ngoại trừ người kia, cho đến bây giờ cô cũng không tự mình hại mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói như băng hàn truyền đến, tựa như mạt chú phá vỡ không khí, cửa ra vào tự động được mở rộng hai bên, Kính Nguyệt Sâm đang đứng trước cửa, về mặt trong treo lạnh nhạt, Dur Châu nhìn thấy anh ta hai mắt chớp chớp, cảm xúc phức tạp trong mắt xoay vòng.

Cô đi qua Dur Dịch, đi qua Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm, lướt qua tất cả mọi người, cuối cùng là Kính Nguyệt Sâm, cô khẽ cúi đầu, khóe môi nhếch lên, mang theo chút khổ sở.

Tôi thật sự đúng lúc.

Cô bước đi ra ngoài, chắc chắn, sẽ có rất nhiều người muốn nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, đều đã không còn quan hệ gì với cô, muốn làm, đều đã làm.

Trong trường học, tất cả mọi người đều đang lên lớp, chỉ còn mình cô, nhưng ít nhất còn khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn trong lớp học, giống như một du hồn đang dạo chơi, theo thói quen tìm đến chỗ đứng quen thuộc.

Tựa trên gốc cây, thất thần nhìn về phương xa.

“Xin lỗi, bác cây, lại để người chịu trọng lượng của tôi rồi, sau khi béo thêm chút nữa, tôi sẽ không đến gặp được bác nữa.”

Cô nói chuyện, trong không khí lại truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng.

Một luồng sáng bạc rơi xuống hai mắt cô.

Không biết là cố ý hay ngoài ý muốn, bọn họ lại gặp nhau trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 128: Chương 29: vấn đề khó khăn

Editor: kinh thuế

“Bé con, không vui sao? Em lại đang ép mình rồi?” Liên vẫn cách ăn mặc đó, mặt nạ bạc trắng, da trắng nhợt do lâu ngày không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Dư Châu đặt tay trên bụng, chỗ này, vô cùng khó chịu.

“Em ăn nhiều lắm.” Cô thành thật trả lời, chỉ có lúc này, cô mới chân chính là mình, không cần hao hết tâm tư che giấu thứ gì cả.

Có một số việc, cô thật sự không muốn làm, nhưng, lại không thể không làm.

“Không muốn ăn thì đừng ăn, em đã rất tốt rồi, rất đáng yêu, coi như mập thêm một chút xíu nữa cũng vẫn là một cô bé cực kì đáng yêu.” Ngón tay Liên nhẹ nhàng chạm lên mặt Dư Châu, rất nhanh nhéo xuống, quả nhiên rất mềm mại. Cậu cũng không ngại cô béo thêm, kì thật, tuyệt không xấu, rất đáng yêu.

“Chỉ là, nếu em còn béo nữa, anh có nhận ra em không?” Dư Châu ngẩng đầu, đẩy mắt mê mang, nếu còn béo thêm nữa, ngay cả chính cô cũng không rõ mình là ai nữa.

Cô cảm giác biến thành lạ lắm, rất xa lạ.

Mắt mắt của cô lại nhanh chóng tan biến trong tiếng cười của Liên: “Chắc chắn rồi, cho dù em biến thành bộ dáng gì, anh đều sẽ nhận ra em.” Thu hồi bàn tay, đứng gần cạnh cô, trên người anh vẫn là mùi hương nhàn nhạt của sen, dễ dàng giúp người ta an tâm.

“Phải không, dù biến thành bộ dáng thế nào sao anh?” Ánh mắt Dư Châu rực sáng, lại có chút ẩm ướt nơi khóe mi.

“Đúng vậy, anh chắc chắn đấy.” Liên nhìn về phía cô mỉm cười, nét cười tan chảy, cực kì ôn hòa.

Rõ ràng cậu thuộc về ban đêm, nhưng, lại khiến người ta nghĩ đến ban ngày.

“Cho dù bé con biến thành bộ dáng gì, anh đều có thể nhận ra nhóc, béo cũng tốt, gầy cũng tốt, xấu cũng tốt, đều vẫn là em mà.”

Liên nói rất nghiêm túc, có điều, lại nhìn ra Dư Châu khi đó, đẩy mắt hiện lên gì đó, lo lắng, hay là quyết định. Chỉ có chính cô biết quyết định kia.

“Cám ơn anh, Liên.” Nháy mắt rơi xuống thứ chất lỏng yếu đuối kia... Không tốt, Dư Châu ngẩng đầu, con mắt khép hờ, ánh mắt lại cực kì trong trẻo, chỉ có một mình anh ấy tin cô là được rồi, chỉ cần một người tin tưởng cũng được, như vậy, cô sẽ không còn cô đơn.

“Không có gì. Chúng ta là bạn bè mà.” Anh đặt hai tay trong túi, khóe môi nở nụ cười lại mang theo chút buồn tủi, bọn họ là bạn bè duy nhất, có điều...

“Anh phải đi, nhớ, đừng miễn cưỡng bản thân làm quá nhiều chuyện.” Liên gầy nhẹ mấy sợi tóc Dư Châu, mang theo chút triu mến, một ít lưu luyến, nếu như từ nay về sau không còn được gặp nữa, vậy, đừng quên cậu nhé.

Nếu như có lúc nào đó em nhớ đến Liên, như vậy cũng đủ rồi.

Góc áo trắng nhanh chóng biến mất cùng gió trước mắt cô, cô còn chưa kịp phản ứng anh đã đi mất, bốn phía đều là khí tức ly biệt, lời cô muốn nói cũng tắc nghẽn nơi cổ họng. Không biết vì sao, cô chưa từng có cảm giác mất mát như vậy.

Mất mát ư, quả thật là mất mát. Thật ra cô còn nhiều điều muốn nói, muốn nhìn, chỉ có điều, anh không cho cô cơ hội. Đường như, anh luôn rất bận rộn...

Xuất hiện lạ thường, sau đó lại nhanh chóng biến mất.

Dư Châu tựa trên cây, dường như trên mái tóc vẫn giữ được hơi ấm kia. Ấm áp, thân thiết, khiến cho người ta thoải mái, trong không khí còn mùi thơm ngát kia, đang dần dần biến mất, dường như lại đang phân thành hai thế giới khác nhau, nhưng, cô vẫn phải đi về, nơi cô chán ghét, nhưng cũng là nơi cô không thể không đối mặt.

Lừa gạt, dối trá, còn có âm mưu.

Xoay người, cô bước đi từng bước, đi vô cùng chậm, cô bất ngờ ngoảnh đầu lại, nhìn hướng anh biến mất, một cổ xúc động trào lên, muốn chạy tới, muốn nhìn, muốn biết anh có bộ dáng thế nào.

Nhưng, cuối cùng, cô chỉ khẽ nhúc nhích đôi môi, căng lại, sau đó, lại đi về phía trước, anh có thể giới của anh, cô cũng vậy.

Trong phòng học, không khí như bị đóng băng, đè nén khiến cho không người nào hô hấp được, Thẩm Vũ Âm ôm mặt, hiển nhiên là bị đánh cho choáng váng, vẫn là bộ dáng thất thần như trước, nhưng, lại càng thêm vẻ tội nghiệp khiến người khác đồng tình.

Cô bị đánh, lần đầu tiên, lại bị một con nặc danh đánh cho, trên mặt đau nhức, lòng của cô cũng vậy.

“Nguyệt Sâm, Vũ Âm, thật sự rất xin lỗi.” Dư Dịch khom người, đáy mắt lại hiện lên vô số điều, nhưng, cuối cùng chỉ còn lại áy náy.

Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm đứng cạnh cậu, căng thẳng nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Kính Nguyệt Sâm, cậu ta càng lạnh nhạt, càng bình tĩnh, càng thâm trầm, có nghĩa là càng tức giận, lần trước, quả cầu lam đã đập Dư Châu suýt chết, lần này, còn có thể buông tha cho cô một đường sống không.

Đánh nhau, trong trường học tuyệt đối nghiêm cấm chuyện này. Bất kể là bộ phận quý tộc hay tầng lớp bình dân, một cái tát nhỏ, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nếu nào lớn lên một chút, có lẽ Dư Châu sẽ bị đuổi học.

“Dịch, cậu không cần phải nói nữa.” Kính Nguyệt Sâm siết chặt tay, đôi mắt như chìm trong một mảnh đen tối, sâu u ám, cực kì bình tĩnh, những người khác có thể nhìn thấy tận sâu bên trong đó là lãnh ý ngút trời. Khiến cho Dư Dịch không khỏi rung mình một cái.

Dư Dịch còn muốn nói thêm, nhưng, một đôi tay đặt lên bờ vai cậu, cậu quay đầu, nhìn thấy Tả Tư Viêm lắc đầu.

Cái gì cũng đừng nói nữa, tính tình của Kính Nguyệt Sâm, bọn họ đều hiểu, cậu ta không muốn nghe, cậu có nói gì cũng vô ích, tất cả lời nói lúc này đều không có ích gì, chỉ cần cậu ta không muốn, như vậy, mọi việc đều là không đúng.

Dư Châu, bây giờ lại quá trực tiếp, nếu vụng trộm đánh, có đánh Thẩm Vũ Âm thành bánh bao cũng không vấn đề gì, không người chứng kiến, như vậy, Kính Nguyệt Sâm cũng không thể làm ra cái gì quá đáng, còn có Dịch gia, Tả gia cùng Đan gia, ít nhiều đều phải cho bọn họ ít mặt mũi, những năm này, Dư Châu làm nhiều chuyện như vậy, phạm lỗi vô số, vẫn ngốc ngốc an bình ở trong trường học, đều là nhờ thế lực ba nhà bọn họ.

Nếu như không phải vậy, cô đã sớm ở trong nhà an phận làm trư.

Chỉ là lúc này, thật sự làm khó bọn họ, việc ngay trước mắt, coi như bọn họ cố tình dẹp xuống, cũng không ngăn được mồm miệng bọn họ sau lưng, tiếng tăm Dư Châu đã không tốt, bây giờ lại càng thêm tệ.

Trong trường học này, không ai yêu mến cô, bây giờ còn bị nắm cơ hội này, không phải náo đến tận trời không phục, Dư Châu, đúng là không khiến bọn họ được bớt lo.

Còn bỏ đi để lại cho bọn họ một vấn đề khó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 129: Chương 30: Không bỏ qua cho cô

Editor:Kính thuế

Lần này muốn làm cho Kính Nguyệt Sâm nguôi giận, không biết Dư Châu phải chịu mấy quả cầu lam đập vào đây, cho dù không bị đập chết cũng bị đập thành ngu.

Kính Nguyệt Sâm đứng dậy, nhẹ nhàng chạm lên mặt Thẩm Vũ Âm, trên mặt còn hằn rõ năm đầu ngón tay có thể thấy được khí lực Dư Châu lúc tát mạnh thế nào, một chút mặt mũi cũng không thêm lưu lại.

Có điều, không ai nhìn thấy, nơi góc khuất khi cậu ta cúi đầu, khóe môi lại nở nụ cười vui vẻ.

Dư Châu bị ba người bao vây, nhìn bọn họ đều đang tức giận như pháo sắp nổ, mặt cũng đều đen như than. Nước miếng của ba người còn thỉnh thoảng phun lên mặt cô, trên người, khiến cho cô có chút chán ghét.

“Châu Châu, lần này em quá không hiểu chuyện rồi, em quả thực khiến anh thất vọng.” Hai tay Dư Dịch nắm chặt, cậu mắt mặt lo lắng, ngay cả xin lỗi cũng không có, lần này muốn bảo vệ cô, cậu thật sự sợ sẽ không bảo vệ được cho cô.

“Châu Châu, em đang nghĩ cái gì vậy, anh đã nói qua, đừng đến gần Thẩm Vũ Âm nữa, em lại không nghe, đã vậy còn đánh cô ta trước mặt nhiều người như vậy, em suy nghĩ bằng đầu hay đội chân lên đầu nghĩ thay rồi hả?” Dư Dịch tức giận vỗ lồng ngực mình, lúc này, thần kinh cậu đã loạn lên rồi, ngay cả chính mình nói gì cậu cũng không kịp nghĩ nữa, ngón tay chỉ vào Dư Châu, nếu không phải cậu còn chút tự chủ, chỉ sợ, cái tay này đã không ngừng chọc vào đầu Dư Châu để khai thông rồi.

Dư Châu nhìn ngón tay anh trai, sau đó trầm mặc. Ánh mắt thỉnh thoảng liếc theo di chuyển của ngón tay, cuối cùng đôi mắt cô sáng ngời như nhận ra vấn đề, kỳ thật, cô muốn hỏi một câu thôi, anh đưa đi đưa lại như vậy không mệt sao? Có điều, cuối cùng cô cũng lựa chọn không nói gì cả, bây giờ Dư Dịch đang nổi nóng, nếu còn bị cô chọc cho tức đỏ huyết bỏ mình, như vậy, không phải trên lưng cô lại mang thêm tội danh hại chết anh trai sao.

Tuy tội của cô đã nhiều rồi, nếu còn thêm nữa, sợ rằng mười chín tầng địa ngục cũng không đủ để đẩy cô xuống.

“Tiểu Trư, em thật quá kém cỏi, sao không thông minh ra được chút nào vậy?” Đan Gia Dật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, khẩu khí cứng rắn: “Nếu đã cực kì căm ghét cô ta, chỉ cần tùy tiện tìm một chỗ đánh cô ta thành tròn méo gì cũng được, đập dẹp cũng không sao, tại sao phải làm ngay trước mặt mọi người, còn là trước mặt con hồ ly Kính Nguyệt Sâm nữa chứ?”

Nói đến hồ ly, cậu đột nhiên ngậm miệng lại, dường như đó là biệt hiệu của cậu mới đúng, thoáng đẩy mắt kính lên, cậu khẽ hừ một tiếng, cũng may lúc này bọn họ đều khí nóng bốc lên đỉnh rồi, cho nên, cũng không ai phát hiện điều cậu vừa nói hớ, nếu không chắc chắn đã bị giễu cợt rồi.

Tà Tư Viêm vòng tay trước ngực, lông mày chau lại, nơi mi tâm gần như có thể kẹp chết một con ruồi, Tiểu Trư, như vậy, cậu ta sẽ không bỏ qua, cho nên, sắp tới em hãy ở nhà đi, đừng ra ngoài. Cậu trầm mặc nửa ngày, nói ra biện pháp mà mình nghĩ là tốt nhất.

Tuy trốn tránh không phải biện pháp tốt nhất, nhưng, lại là lựa chọn duy nhất của bọn họ bây giờ, ai cũng không biết Kính Nguyệt Sâm đang ôm loại suy nghĩ gì, lần trước, lam cầu, đập con bé suýt chút nữa mất mạng, lúc này, không biết cậu ta sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Thẩm Vũ Âm là người trong lòng cậu ta, Dư Châu trước mặt nhiều người như vậy tát cô ta, hơn nữa còn việc bắt nạt lần trước nữa, dù trên người con bé có bao nhiêu thịt, nếu Kính Nguyệt Sâm muốn, cũng có thể tra tấn nó thành đa bọc xương.

“Anh ta sẽ không bỏ qua cho em.” Dư Châu bất ngờ nói, quay mặt đi, anh ta làm sao có thể bỏ qua cho cô, cho dù không xảy ra chuyện như vậy, mục tiêu của anh ta là cô, có lẽ, thật sự chỉ có cô, còn những người khác, cô không biết.

Dư Dịch thở dài một hơi, sắc mặt tức giận chuyển màu từ trắng xanh đến đen kịt, giống như một bảng pha màu hồng, mà một câu nói không bỏ qua cho em của cô, càng khiến bọn họ nói không nên lời.

Cô còn biết mình tự nổi danh, nhưng, cảm giác của bọn họ, đây đều là cô cố ý, cô tự nguyện làm.

Dư Châu nhếch môi mang theo chút châm chọc, ngẩng đầu đón gió lạnh thổi qua, cái này vốn là do cô muốn.

Xoay người, cô nhắc chân bỏ đi, thân thể lắc lư, dường như muốn dẫm nát mặt đất, cảm giác nặng nề vô cùng, tựa như tâm tình lúc này của cô.

Rất nặng, thật sự rất nặng.

Lần này, việc xảy ra khá nghiêm trọng, Đan Giật thở dài, vỗ nhẹ bả vai Dư Dịch, Dịch, cậu yên tâm, lần này, chúng tớ cũng sẽ giúp cậu. Tà Tư Viêm cũng gật đầu một cái.

Cho dù xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này, bọn họ dường như đang đối đầu với Nguyệt Sâm. Con nhóc kia tuy rất béo, cũng rất xấu, nhưng đó là Tiểu Trư. Mà cũng là em gái của bọn họ.

“Cám ơn các cậu.” Dư Dịch nhìn chằm chằm vào bóng dáng đã đi rất xa kia, chỉ có thể nói ra câu nói kia, Châu Châu, em còn chưa biết mình chọc phải phiền toái lớn thế nào đâu.

Kính Nguyệt gia không phải nơi mọi người có thể đắc tội, chỉ một việc nhỏ nhỏ cũng có thể khơi mào chiến tranh giữa Kính Nguyệt gia cùng ba đại gia tộc bọn họ.

Bình thường nhìn như gió êm biển lặng, nhưng, chỉ cần có một cái cớ hoàn hảo, cũng trở thành nguyên nhân công kích nhau.

Bọn họ không muốn nhất chính là những việc như vậy xảy ra, bởi vì một khi đã diễn ra, ai cũng không nghĩ đến hậu quả sẽ khủng khiếp đến thế nào. Kính Nguyệt gia, không biết từ lúc nào đã có ý định thôn tóm ba gia tộc. Tuy bọn họ còn chưa nói thẳng, nhưng, có lẽ trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ.

Dư Châu dừng chân, trên con đường xinh đẹp này, có hai người đang đi tới, người con trai ưu tú tuấn mỹ, người con gái xinh đẹp đáng yêu, đó là Kính Nguyệt Sâm cùng Thẩm Vũ Âm, quả nhiên là trời sinh một đôi, bất kể nhìn từ góc độ nào, đều khiến mọi người khó mà bỏ qua phong cảnh như vậy, vậy mới là hai người phù hợp với nhau.

Bọn họ đã nhìn thấy cô, trên má Thẩm Vũ Âm vẫn còn vết hồng nhợt, sức lực tay cô quả nhiên không nhỏ, có điều, cô chỉ là đi biểu diễn hỗ trợ cho người ta mà thôi, nếu cô không đánh một cái tát kia, cô ta bây giờ lấy đâu ra lắm đồng tình đến vậy.

Trong mắt Thẩm Vũ Âm lóe lên hận ý, cùng vẻ ngoài thanh thuần ngọt ngào cực khác biệt, Dư Châu khẽ liếc qua nhìn cô ta, cảm giác vụn vụn hiện trên khuôn mặt xinh đẹp kia thật uống phí, hận thù sẽ làm con người ta thay đổi, bây giờ, coi như cô được tận mắt chứng kiến.

Kính Nguyệt Sâm lạnh nhạt nhìn cô, dường như bất kể ai nhìn thấy anh ta đều là đáng vẻ này, cho dù tức giận, vẫn trầm mặc, cõi lòng anh ta là nơi không một ai đoán được, càng không chạm đến được.

“Dư Châu...” Thẩm Vũ Âm kêu tên của cô, cảm giác như muốn cắn nát hai chữ này, ngón tay Kính Nguyệt Sâm nắm chặt tay cô ta, ngay lập tức, cô ta giống như con nhím nhỏ lông, thoáng cái đã mềm nhũn ra.

“Giao mọi việc lại cho cho anh.” Anh ta cúi đầu, ôn nhu vỗ về an ủi người bên cạnh, chỉ là trong mắt vẫn luôn lạnh nhạt, cái gọi là ôn nhu, có lẽ chỉ trong khoảnh khắc lóe lên rồi tắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 130: Chương 31: Cô không xin lỗi

Editor:Kính thuế

“Vâng.” Thẩm Vũ Âm đỏ mặt, nghe lời gật đầu một cái, Sâm học trưởng, cô nhẹ giọng gọi anh, lúc này trong mắt cô, chỉ còn lại mình anh, về phần xúc động muốn bóp chết Dư Châu vừa rồi cũng không biết đã bị cô ném đi đến phương xa nào nữa.

Đều nói hồng nhan họa thủy, tuy nhiên, nói đến Kính Nguyệt Sâm chính là nói lam nhan họa thủy, đủ để khiến người ta quên mất bản thân mình.

Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Dư Châu chỉ còn sự lạnh lùng, đáy mắt trở nên u tối, cho đến cuối cùng tựa như bị màn đen nuốt chửng.

Khỏe môi cong cong, vẫn là mỉm cười nhưng còn lạnh hơn cả băng giá.

Dư Châu nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó đi thẳng về phía trước, gió nhẹ nhàng thổi qua, quần áo nhẹ nhàng bay theo, mà trên cô lại cảm thấy áp lực nặng nề.

Chỉ là một cuộc sống bình thường thôi, nhưng cô lại chưa bao giờ có hạnh phúc có được cả.

Lướt qua, bỏ lỡ, không hơn.

Đại ca ca, nếu như, như vậy, anh có thể hạnh phúc hơn một chút, tại sao lại khiến cho mình mệt mỏi như vậy, trước kia anh tốt đẹp như thế, là cuộc sống thế nào đã biến anh thành như vậy, cùng là một người, lại như thay đổi cả linh hồn.

“Sâm học trưởng, cứ để cô ta đi qua như vậy sao?” Thẩm Vũ Âm vừa hỏi thần lại, có điều, cô lại nhìn thấy Dư Châu không việc gì đi qua, cô nhẫn, hận ý lại bắt đầu bùng lên dữ dội.

Loại hận này đã bắt đầu từ lâu trước đây, tích tụ ngày càng nhiều, cho đến khi không thể nhẫn nhịn được nữa, cho nên, người con gái ngây thơ như cô cũng bắt đầu học được tính toán, diễn trò.

Cô chỉ muốn có được thứ gì đó của riêng mình thôi, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng có được thứ gì, cho nên, cô ghen tị, cho nên, cô chỉ có thể dùng thủ đoạn của bản thân để đoạt được.

Cho dù dùng thủ đoạn hèn hạ, có điều Dư Châu bây giờ càng ngày càng khó xử lý, luôn cảm thấy như đối mặt với Sâm học trưởng, cảm giác về sự nguy hiểm ngày càng đáng sợ hơn.

Lúc này, nếu cô không thắng được cô ta, vậy, cô không biết từ nay về sau mình còn có thể thắng được không.

Cho nên, cô nhất định phải thành công, nhất định như vậy.

“Yên tâm, vẫn chưa tới lúc mà, sẽ giúp em đạt được điều em muốn.” Kính Nguyệt Sâm dường như đã sớm nhìn thấu tâm tư của cô, nhìn về phía Dư Châu rồi đi, hai mắt cậu nhún lại, đáy mắt màu xanh lam nhạt, gần như tối sầm lại.

Thẩm Vũ Âm tựa vào vai Kính Nguyệt Sâm, không biết vì sao, cô lại cảm thấy lạnh lạnh, mà khí lạnh đó như đến từ người thiếu niên bên cạnh cô, rõ ràng mới chỉ có mười mấy tuổi nhưng cái cảm giác lạnh lùng này lại cực kỳ ổn trọng, thành thực khiến cho người khác không khỏi rung mình.

Kính Nguyệt Sâm đột nhiên cúi đầu xuống, vron tay đặt nhẹ trên trán cô, làm sao vậy, đang nghĩ gì thế, sắc mặt tái nhợt rồi, vẫn là tiếng nói ôn hòa, ánh mắt ôn nhu, Thẩm Vũ Âm khẽ lắc đầu, có lẽ cô suy nghĩ nhiều rồi.

Sâm học trưởng rõ ràng là một người cực kỳ ôn nhu, một người ưu nhã hơn lan, sao có thể là người như vậy được, trừ phi anh ấy là người có hai tính cách, mà khả năng này lại quá nhỏ.

Tách khỏi thế giới của hai người kia, Dư Châu hít sâu cảm thấy được trở về thế giới của riêng mình, bên trong thế giới của cô, không có nhiều màu sắc, từng khoảng trống năm tháng đi qua đều được ghi lại bằng nhiều kỉ niệm, không biết sau này còn được viết thêm những điều gì.

Cô vắt tay sau lưng, đứng im đón gió, người đã cách xa kia vẫn đang ngẫm tính toán cô, dường như muốn bán cô từ trên xuống dưới, hoàn toàn không chừa chút chỗ sống cho cô. Kỳ thật, cho tới bây giờ cô cũng không có chỗ nào.

Cô thừa nhận, nhưng, vậy thì sao.

Cô vốn là một người như thế, cô chỉ biết làm những chuyện mà cô cho là nên làm, dù trong quá khứ hay tương lai, cô vẫn rất xấu xa, cũng rất độc ác, từ tận sâu trong tâm hồn cô, vẫn là tên lưu manh của tỉnh Thiên phủ.

Đêm nay, không còn chạy đường dài theo thói quen, cô đứng trước cửa sổ, nhìn vườn hoa kia, không biết chỗ đó đã bị cô giẫm chết bao nhiêu hoa cỏ rồi, lần này, cuối cùng chúng cũng được giải thoát. Cô xoa bụng của mình, lại là ăn quá no, không đói bụng lại cố ăn, không biết có người còn nói cô lãng phí nữa không.

Dư Dịch từ đầu đến cuối đều nhìn cô thất vọng, giống như lúc đầu khi mới gặp anh, anh trai cô thất vọng rồi, kế tiếp sẽ là ai đây.

Cười mệt mỏi, cô đóng cửa sổ lại, không nhìn cái gì nữa, nhốt chính bản thân trong căn phòng nhỏ này, chậm rãi vượt qua một đêm.

Lời đồn đại trong trường thật lợi hại, không đến mấy ngày, đã biến Dư Châu thành kẻ đáng khinh kém cỏi nhất, mà cô cũng thăng cấp trở thành, ác nhân số một của trường học này.

Bây giờ cô giống như chuột chạy qua đường, người người hô đánh, nếu không phải còn nể mặt họ Dư kia, phía trên còn một người anh trai chống lưng, có lẽ, cô sớm đã bị người ta đánh chết.

Nam sinh là vì Thẩm Vũ Âm, còn con gái là vì Kính Nguyệt Sâm, cho dù lý do là gì, nhưng, đều nhằm vào một mình cô.

“Lão đại,” Trình Vũ đứng trước mặt Dư Châu, Dư Châu đứng lặng một chỗ, bị người này đột nhiên giữ chặt lại, bọn họ đã đứng đây suốt nửa giờ rồi, cậu ta vẫn chỉ mập mạp gọi được câu này, hai chữ, sau đó, đều không nói gì cả.

Trình Vũ khó xử nhìn Dư Châu, thật sự không tin, cô lại làm ra những chuyện như vậy, cô đánh Tiểu Âm, nếu là lúc trước, thân là hộ vệ số một của Tiểu Âm, cậu nhất định sẽ xách đao đi liều mạng với cô, nhưng, bây giờ, cái gì cậu cũng không mang, còn không ngừng do dự.

Một người là người trong lòng cậu, một người truyền dũng khí cho cậu, hai người lại cố tình không thể hòa thuận ở chung, cậu quả thực rất khó xử. Bởi vì mặc kệ lựa chọn ai, cậu đều đau khổ.

“Lão đại, người đi xin lỗi Tiểu Âm được không?” Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cậu quyết định nói ra suy nghĩ của mình, như vậy, có lẽ là phương pháp tốt nhất để giải quyết, cậu tin tưởng, lão đại không cố ý, cũng tin tưởng, Tiểu Âm không phải người nhỏ mọn, cô ấy trong mắt cậu, là người hoàn mỹ, còn cực kì lương thiện, nhất định sẽ tha thứ cho lão đại, như vậy, mọi chuyện đều có thể dàn xếp xuống.

Chỉ là, chuyện cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, không phải ai cũng có thể tha thứ cho ai, xin lỗi, cũng phải được người kia đồng ý, nếu, cho đến bây giờ người kia cũng chưa từng nghĩ sẽ tha thứ, xin lỗi, chỉ lãng phí nước miếng của mình mà thôi, Dư Châu nhẹ nhàng chớp mắt, đáy mắt không giấu được chút đùa cợt, eo Dư Châu cô không dễ cúi như vậy đâu, nhất là Thẩm Vũ Âm, huống chi, cô không sai, tại sao phải xin lỗi.

Chỉ có điều, giúp cô ta đắc ý được như vậy, có lẽ, cô ta còn phải đi cảm tạ cô mới đúng.

“Lão đại, người đi xin lỗi được không, Tiểu Âm sẽ tha thứ cho người thôi.” Trình Vũ cho rằng cô dao động, muốn thêm sức khuyến bảo, nhất định sẽ đồng ý, nhất định phải đồng ý. Cậu không đành lòng nhìn cô bị tất cả mọi người công kích như vậy.

Dư Châu ngược mắt nhìn, nhìn người đã chạy đầy mồ hôi trước mặt này, cô chỉ cảm thấy không còn chút sức lực nào. Cậu ta cũng không cần tự cho là đúng như vậy chứ.

“Thật không phải, tôi sẽ không xin lỗi.” Giọng nói rành mạch của cô truyền đến, Trình Vũ sững sốt, mất một lúc lâu mới tìm lại được chút tri giác, cậu nói nhiều như vậy, đều vô ích sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 131: Chương 32: Có chút thích

“Nếu cậu muốn tiếp tục đứng ở đây, vậy tôi đi đây.” Dư Châu cảm thấy chân mình đã mỏi nhừ, tí tý ta đẩy chân phải đứng rất mệt mỏi, tôi không phải cậu, cho nên, tôi phải đi.

Cô vẫy tay với Trình Vũ, xoay người rời đi, có điều, đi được mấy bước lại quay người lại, nhìn khuôn mặt ngốc trệ ra, người này, thật ra rất đáng yêu, nhưng, đúng là quá ngốc.

“Có một số việc, cậu nhìn thấy được nhưng chưa chắc đã là sự thật, cũng có một số việc phức tạp hơn nhiều so với suy nghĩ của cậu, người cũng vậy.” Lưu lại một câu nói cực kì mơ hồ, cô tiếp tục cất bước đi.

Coi như thù lao cho nửa tiếng nước miếng của cậu ta, mấy câu nói đó là lễ vật cô tặng, bây giờ chưa hiểu rõ nhưng sau này, có lẽ, cậu ta sẽ hiểu.

Con người luôn phải học được cách để lớn lên, có lẽ, cậu ta muốn phát triển phải trải qua một cú ngã thật lớn, đóa hoa không qua mưa gió, thì không thể sống qua cả mùa đông.

Cô, có ý gì, Trình Vũ nhìn chằm chằm vào bóng dáng đã đi xa của Dư Châu, dường như, đa số thời gian cậu đều nhìn theo bóng lưng cô, mà cô cũng chỉ để lại bóng lưng cho người khác, kiên trì theo đuổi của cậu, lão đại của cậu, thật sự có ý đi đánh Thẩm Vũ Âm sao?

Cô luôn bình tĩnh, lạnh nhạt, cũng không giống người không có tầm nhìn, càng không ngây thơ đi làm một số chuyện vô bổ như vì một người con trai mà đi đánh ghen, trước kia có lẽ, cô sẽ thường làm loại chuyện như vậy nhưng, cô bây giờ có sắc tâm nhưng không có sắc dâm, cùng lắm chiếm chút tiện nghi mềm mại thôi, sau đó mới nói cho mấy người bên Dư Dịch, cùng lắm thì nhìn Kính Nguyệt Sâm chảy thêm vài giọt nước miếng nữa, nhưng bây giờ cậu không sao hiểu được, cô vì cái gì, vì cái gì, lại khiến mình lâm vào cục diện khó khăn như vậy.

Cứ như vậy, vất vưởng nửa sống nửa chết trong sóng gió phong ba, cô không phải một người ngốc lại đi làm chuyện ngu xuẩn này, nhưng, cô quả thực đã đánh người, một thân hình đặc biệt như vậy, không lẽ tất cả mọi người đều mù rồi.

Cậu day nhẹ hai mắt, trước mắt vẫn là bóng lưng lớn kia, từ khi biết lão đại, cậu mới quen nhìn những vật to lớn hơn.

“Có lẽ cô ấy có nhiều điều khó nói”, từ phía sau cậu có âm thanh truyền đến, sau đó, đứng cạnh bên tay trái của cậu, giọng nói cũng rõ ràng hơn.

“Từ sau khi cô ấy tỉnh dậy, đã thay đổi rất nhiều, cảm giác như hai người khác nhau trong cùng thân thể, ngay cả tôi là bạn lớn lên từ nhỏ với cô ấy cũng không nhận ra, không còn hiểu cô ấy đang nghĩ gì, muốn làm cái gì, hướng chỉ là các cậu. Có điều, tôi vẫn tin tưởng cô ấy, nhất định có chuyện gì đó mà chúng ta không biết, cậu nói phải không?”

Đan Tương Tư quay đầu, bên môi nở nụ cười cực kì xinh đẹp, còn mang theo nét tươi mát thanh thoát thiếu nữ, đương nhiên còn có sức quyến rũ của riêng bản thân cô ấy, dù không xinh đẹp như Thẩm Vũ Âm, nhưng, tiếp xúc lâu mới phát hiện, cô giống như cô gái nhỏ thân thiết ấm áp đi vào lòng người.

Cô vẫn để xõa tự nhiên mái tóc trước ngực, nhưng tuyệt không có chút nào quê mùa, càng tăng thêm vẻ đáng yêu linh động.

Đôi mắt Trình Vũ mở to, cảm giác giống như vừa nhìn thấy quý, cậu vừa phát hiện mình có một cảm giác rất kì quái, quen biết người con gái này đã lâu, trước kia vì muốn bảo vệ người bạn của mình cho nên luôn trong trạng thái đối lập, nhưng, dường như hôm nay, đã thuận mắt hơn rất nhiều, hơn nữa, càng nhìn càng thuận mắt, thậm chí, cậu còn cảm thấy mình đã thay đổi cảm giác về cô.

“Tôi phát hiện một việc.” Cậu khẽ đẩy mắt kính, vẫn là thấu kính dày cũ bõ vì kính mới đã bị cậu làm vỡ, chỉ có thể đeo tạm cái này.

Cho dù vẫn cảm giác ngốc nghếch như trước, nhưng hành động đã hoạt bát hơn nhiều.

Chuyện gì, Đan Tương Tư hiểu kì hời.

“Thật ra, tôi phát hiện, dường như tôi có chút thích cậu rồi?” Cậu nghiêm trang nói, đương nhiên loại thích này không giống loại những người khác vẫn nói khi tỏ tình, không ghét nữa, vậy chính là thích rồi.

Chỉ có điều, hiển nhiên, Đan Tương Tư hiểu không giống cậu, một người con trai nói với một người con gái, mình có chút thích cậu rồi, đối với bọn họ mà nói, kia chẳng khác nào tỏ tình trắng trợn sao.

Tuy cho đến bây giờ cô cũng không thiếu người tỏ tình, nhưng vẫn cảm thấy rất thẹn thùng, tuy người con trai này không phải loại soái ca cô vẫn thích, chỉ là một cây gậy trúc dài nhưng, cô nhìn cậu ta cũng rất thuận mắt.

“Thật ra, tôi...” Cô ngượng ngùng cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Không biết vì sao, biểu tình của Trình Vũ lại có chút khẩn trương...

“Thật ra... Ngay từ đầu tôi cũng... kì thật... em... Giống như cậu, tôi cũng thích thích... thích cậu...”

Phịch một tiếng, âm thanh vật nặng vể vỏi mẹ đất, sau đó Đan Tương Tư phe phẩy tay, trên mặt đất có một đồng lớn, là cái gì vậy.

Cô cúi đầu, kinh ngạc đến mức quên cả khép miệng lại, không biết mở lớn thế nào hình tượng quý tộc đến cỡ nào.

Cho đến khi tiêu hóa nổi đống miệng lại, cô mới dụi dụi mắt, chú ý nhìn lại, trên thảm cỏ xanh vẫn là người kia.

“Trình Vũ, tôi thật không hiểu, sao cậu luôn thích quỳ rạp trên mặt đất như vậy, trò chơi kì quái vậy, sở thích của cậu lạ thật đấy.” Cô dùng ngón tay đỡ lấy cằm, trên đầu là vô số dấu hỏi.

Trình Vũ ngược mắt, lại nữa rồi. Tại sao trước mặt người con gái này, cậu luôn luôn để lại ấn tượng không tốt trước mặt cô vậy.

Đan Trương Tư khó hiểu lắc đầu, quả nhiên là người kì lạ, có điều, dường như cũng không tệ lắm, rất vui vẻ. Cô ngồi xuống, bàn tay vỗ nhẹ lên vai cậu ta, quả nhiên trái ngược với Dư Châu, Dư Châu mềm, cậu ta thô cứng, bởi vì cả người chỉ có xương là chính, anh trai cô cũng không cứng nhắc như vậy.

“Này.” Cô nở nụ cười, dường như đang vui vẻ vô cùng.

Hai người ngốc nghếch giữ nguyên động tác, không thể ngờ lại mang đến bầu không khí an tĩnh, kì thật, có một người đã choáng váng, mà cười đến ngây người.

Em gái Đan Gia Dật cậu, tiếc hận thở dài, cô em gái luôn tò mò này, lúc này lại mang ai ra làm vật thí nghiệm vậy, có điều, không phải con bé nói đi tìm Dư Châu sao? Vậy, Dư Châu chạy đi nơi nào rồi.

“Đúng là đùa vô trách nhiệm.” Cậu hừ nhẹ một tiếng, xoay người, tự mình đi tìm cô, cảnh cáo con bé, cũng là tự cảnh cáo mình, bước chân chậm chạp không nói, còn ở đó chơi.

Mà người cậu ta vẫn luôn tìm kiếm, Dư Châu lại đang tựa trên một gốc cây không xa, đôi mắt cô nhắm chặt, chỉ có hàng mi dài thỉnh thoảng khẽ động. Đợi đến khi cô mở mắt ra, đáy mắt hoàn toàn là thất lạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 132: Chương 33: Cô thật khiến người ta thất vọng

Editor: Kinh thuê

Liên, dường như không còn xuất hiện nữa rồi, cô không biết làm gì lúc này, chỉ hy vọng tìm được chút bình tĩnh và bình yên, tất cả mọi người trong trường cũng không đáng sợ, căm thù của Thẩm Vũ Âm cũng không là gì, nhưng, cô lại muốn đến chỗ này, cô tự nhủ chỉ là thư giãn một chút mà thôi.

Có điều, dường như cô cũng không có tâm tình này.

Liên, vì sao không xuất hiện, dường như trước kia, cô chỉ cần đứng ở đây, có khi, ngược mắt cũng đã nhìn thấy anh đang đeo mặt nạ, cho dù nhìn không rõ khuôn mặt ấy, nhưng, vẫn cảm giác được sự ấm áp của anh, khiến người bên cạnh hoàn toàn thả lỏng.

Có phải sau này anh ấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa không, nghĩ đến đây, cô khẽ khàng buông mí mắt, nơi vòm ngực không khỏi nhói đau, vĩnh viễn là một khái niệm rất mơ hồ.

Cô cười nhẹ, thịt trên mặt ngày càng nhiều, chỉ qua mấy ngày, thể trọng đã dễ dàng tăng lên, bây giờ, cô lại trở về là Dư Châu trước kia.

Đứng dậy, cái cây bị cô dựa lâu dường như cũng khẽ lắc lư, rơi xuống vài chiếc lá, chậm rãi rơi xuống trước mắt cô. Dường như, từ nay về sau, không thể lại gần nữa, nếu không, thật sự sẽ dựa đổ cây mất.

Cô vỗ vỗ chỗ ngồi của mình vào gốc cây, sau đó xoay người rời đi, sau đó lại luyến tiếc quay đầu nhìn, hy vọng có thể xuất hiện kì tích như cô mong muốn, chỉ là, đáng tiếc, không có vẫn là không có.

Đi chậm chậm, cô vốn đi cũng rất chậm, dường như đang chờ đợi người nào đó, một người có lẽ sẽ không xuất hiện nữa.

Ngay ngốc ngẩn đầu, vẫn là bầu không khí nặng nề khiến mi tâm cô nhíu chặt lại, buồn cười hơn, người mà cô muốn chờ thì không gặp được, lại đợi được người cô không muốn nhìn thấy mặt nhất.

Thẩm Vũ Âm thanh tú trong đồng phục bạch sắc quý tộc, khẽ liếc cũng nhận ra thân hình mềm mại, xinh xắn động lòng người, ngoại trừ hận ý tràn ngập trong mắt, cũng không cần lộ ra toàn bộ thể chất, cô ta có lẽ không biết khuôn mặt mình bây giờ vụn vỡ xấu xí đến mức nào.

“Dư Châu, tôi ghét cô.” Cô ta đứng ở chỗ cách xa Dư Châu, âm thanh cũng phát ra qua từng kẽ răng nghiến chặt.

“Đã biết, tôi cũng không thích cô.” Dư Châu hào phóng tiếp nhận toàn bộ chán ghét của cô ta, cô cũng không phải tiền bạc, đương nhiên không thể khiến cho tất cả mọi người yêu thích, tuy nhiên, số người căm ghét cô trong trường nhiều hơn thì phải.

“Dư Châu, nếu tôi là cô, tôi tuyệt đối sẽ không cố gắng ngồi ở ngôi trường này thêm nữa.” Thẩm Vũ Âm châm chọc nói, bị tất cả mọi người chán ghét như thế, còn có thân hình khổng lồ kia, cô ta vẫn còn giả ngốc ở lại, cô cảm thấy thấy thần kinh cô ta đúng là không bình thường mà.

Dư Châu cũng không tức giận, nếu đơn giản vậy đã bị chọc giận, vậy cô cũng không phải là Dư Châu nữa rồi.

“Đáng tiếc, tôi không phải cô.” Âm thanh bình tĩnh, mặc kệ Thẩm Vũ Âm nói cái gì, cô đều có thể thoải mái đáp trả. Dù sao, cuối cùng người bị tức chết cũng không phải cô.

“Tôi sẽ khiến cô phải trả giá thật lớn vì cái tát kia.” Quả thật Thẩm Vũ Âm đã tức giận đến đỏ cả hai con mắt rồi.

Tay cô sờ nhẹ lên má, vẫn cảm thấy được cảm giác bóng rât của da thịt, còn bị nhiều người nhìn thấy như vậy, không chỉ cô ta, cả cô cũng cảm thấy mình đang thảm bại xuống, tuy ngoài mặt không ai nói gì, nhưng, ai biết sau lưng sẽ bị họ cười nhạo thế nào chứ.

“Đó không phải điều cô mong muốn sao?” Dư Châu hơi nghiêng đầu, trên mặt có chút vui vẻ lạnh lùng. “Chẳng phải cô muốn để tất cả mọi người thấy tôi bắt nạt cô sao, tôi chỉ tạo cơ hội thể hiện cho cô thôi, nói ra cô còn phải cảm ơn tôi mới đúng, nhờ tôi, màn kịch rẻ tiền của cô hoàn mỹ hơn bao nhiêu.”

Nói xong, cô cúi đầu, nhìn đôi chân to, thân hình nặng nề, đứng một lúc thôi chân đã đau nhức rồi, cô ta muốn nói cái gì nhanh một chút đi, nhà từng câu một như vậy, phiền phức quá.

Thẩm Vũ Âm bối rối xoay đầu, sắc mặt xoay chuyển từ đen sang trắng bạch, xấu hổ quay mặt đi, không ngờ cô ta thể mà phát hiện ra hết thảy, lúc đó chắc chắn cô ta đang thâm cười nhạo cô, chắc chắn rồi, vậy nên, cô ta mới tát cô như vậy, lúc đó, cô ta không chỉ tát thẳng vào mặt cô mà còn tát nát tự ái của cô.

“Nếu cô không có chuyện gì, tôi đi trước đây, tôi cũng không có nghĩa vụ phải đứng cùng cô ở đây. Bởi vì” Dư Châu ngừng lại, “Chúng ta đâu có quen biết gì.”

Có chuyện gì, cứ việc đến đây, cô sẽ mở sẵn hai tay đón nhận.

Cô đi về phía trước, Thẩm Vũ Âm cũng tiến về phía trước một bước.

Khác thường như vậy, Dư Châu nhìn Thẩm Vũ Âm đang vờ tay về phía cô, mắt khẽ nheo lại, sao vậy, then quá hóa giận rồi, còn muốn giết người giết khẩu, không phải cô ta quên cô to lớn thế nào chứ, đâu dễ di chuyển, còn muốn đi báo thù cho cái tát kia nữa.

Thẩm Vũ Âm vươn đôi tay run rẩy, kì thật cô cũng không biết mình đang làm cái gì, cô chỉ muốn cô ta không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa, con bé mập mạp này, chính là khắc tinh của cô, cô ta biết rõ mọi chuyện hơn những người khác, dường như, một mặt khác biệt của cô chỉ bị cô ta bắt gặp, cô sợ hãi, cô ta thật đáng sợ. Cô không muốn thừa nhận mình sợ cô ta.

Nếu như, trên đời này không còn Dư Châu nữa, sẽ tốt đẹp biết bao, nếu như không có cô ta, thế giới của cô sẽ trở nên hoàn mỹ.

Chỉ là sự việc không phát triển như dự đoán của cô, tay của cô vừa muốn chạm đến Dư Châu thì cùng lúc Dư Châu dùng loại tốc độ cực nhanh tránh sang bên cạnh một chút, sau đó Thẩm Vũ Âm lỡ bước chạy về phía trước, chỉ là cả hai người đều không nhận ra, phía sau các cô là một bậc thang, rất cao.

“Á...” Một tiếng thét chói tai truyền đến, Dư Châu mở to hai mắt, xoay người. Muốn kéo cô ta lại, tuy, cô ta rất đáng ghét, nhưng cô cũng không độc ác đến mức muốn cô ta chết, đáng tiếc tay chân cô chậm chạp, chỉ còn kịp thấy Thẩm Vũ Âm như trái bóng lăn tròn xuống dưới, càng gia tăng âm giọng la hét của cô ta, khiến người nghe không khỏi kinh hoàng như tiếng quỷ gào.

“Tiểu Âm” Cách đó không xa truyền đến giọng thất thanh, Dư Châu lặng người nhìn người ngã sấp trên mặt đất kia, thậm chí, quên mất tay mình vẫn đang ngừng trên không trung.

Đan Gia Dật vội vàng chạy tới, nhưng, nhìn Dư Châu rối loạn lại sốt ruột chạy đến xem người khác.

“Tiểu Âm” Cậu ta cúi người, vội vàng nâng Thẩm Vũ Âm dậy, trên trán cô ta là dòng máu nhỏ, chảy lặng lẽ thấm đẫm cả bộ quần áo trắng thuần khiết.

“Dư Châu, em nhanh rời khỏi chỗ này, nếu không, ai cũng không bảo vệ được em” Đan Gia Dật quay đầu lại, ánh mắt chưa bao giờ âm trầm như vậy, đôi mắt lạnh lùng hơn băng như xuyên thấu qua người cô.

Cho dù có cảm hận thế nào, cũng không nên làm hại đến tính mạng người khác, Tiểu Trư, thật sự khiến cho người ta quá thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 133: Chương 34: Xem ra

Editor: Kinh thuế

Khóe môi Dư Châu khẽ nhếch, nhìn đôi tay vẫn giờ giữa không trung, quả nhiên, cô thật giống hung thủ, một hung thủ giết người. Tại sao lại không giải thích, giải thích, có tác dụng sao?

“Ai nói cô ta có thể rời khỏi?” Đan Gia Dật vừa chuẩn bị quay đầu, lại nghe được giọng nói trong trẻo nhưng lạnh tận xương, sắc mặt tối không thể tưởng, có điều lúc này cậu cũng chỉ có thể lựa chọn nhanh chóng cứu người trong ngực trước.

Cậu ngáp ngừng, không quay đầu lại, thậm chí còn không đành lòng đổi mặt: “Nguyệt Sâm, chỗ này giờ giao lại cho cậu, tôi đưa Tiểu Âm đi phòng y tế.” Cậu nói xong, bước chân nhanh chóng chạy đi.

Cho đến khi Đan Gia Dật mang Thẩm Vũ Âm rời khỏi, Kính Nguyệt Sâm mang về mặt bình tĩnh nhìn cô, chỉ có ánh mắt không tan được lạnh giá.

Dư Châu hơi xoay người, ánh mắt chợt lóe, bởi vì, cô nhìn thấy nhiều người, trong mắt Dư Dịch là không thể tin, Tả Tư Viêm phức tạp, còn có Đan Tương Tư che miệng.

Dường như, bọn họ đều đã chứng kiến.

Lần thứ nhất cô đánh người, lúc này, khiến người bị thương.

Quả nhiên, là khiến mọi người thất vọng sao.

“Châu Châu, sao tôi lại có một đứa em gái như vậy, cô thật khiến tôi thất vọng.” Dư Dịch nhanh chóng đi tới, bang một tiếng, âm thanh bạt tai chói chang, Dư Châu lệch mặt, một bên má đỏ bừng, thậm chí, thịt cũng rung rung như muốn rụng xuống. Dư Dịch nhìn chăm chăm tay mình, trong mắt hiện lên đau lòng.

Dư Châu nghiêng mặt, lông mi chớp xuống, khẽ ướt, cũng ngăn chặn tất cả tầm nhìn của cô.

Không biết từ khi nào, trước mặt cô có một bóng đen lớn, ngẩng đầu, nhìn Dư Dịch quay lưng đứng trước mặt, cơ thể căng cứng, đè nén vô cùng.

“Nguyệt Sâm, chuyện này, giao cho trường học xử lý, tôi nghĩ, bây giờ quan trọng nhất là vết thương Tiểu Âm.” Giọng nói kiên quyết, giọng điệu cực kì khó chịu.

Kính Nguyệt Sâm nhìn động tác Dư Dịch, khóe môi khẽ nhếch lên, tôi đồng ý, có điều, giọng nói cậu ta trầm xuống, lần này cậu không bảo vệ được cô ta nữa đâu, lần thứ nhất, lần thứ hai, tôi đều đã bỏ qua, lần này, ai cũng không giúp được.

Nói xong, bước từng bước xuống, dưới bậc thang vẫn còn vết máu ghê người kia, càng khiến người ta lạnh sống lưng.

“Châu Châu.” Sau khi Kính Nguyệt Sâm rời khỏi, Dư Dịch mới xoay người, hai tay đặt trên bờ vai Dư Châu, mặt của con bé rất béo, lại thêm cái tát khiến nửa khuôn mặt sưng lên kia, càng khiến cho khuôn mặt xấu xí.

“Châu Châu, em nói cho anh hay, em nói cho anh nghe được không, Thẩm Vũ Âm không phải do em đẩy, không phải em làm, là tự cô ta té ngã, chỉ cần em nói, anh sẽ nghe, anh tin tưởng, em không phải người như vậy.”

Dư Châu ngẩng đầu nhìn biểu tình cuồng loạn của Dư Dịch, thậm chí có thể thấy rõ hai mắt hốc mắt đã hồng, bờ vai cô bị siết chặt đau muốn chết, có điều, thanh âm của cô lại mắc nơi cổ họng, không biết nói ra thế nào.

Giải thích, nói cái gì đây, anh đã tin như vậy, còn người khác, người khác sẽ tin sao.

Hướng hồ cho đến bây giờ cô cũng không nghĩ có gì để giải thích, chuyện rõ ràng như vậy, Đan Gia Dật thấy được, Kính Nguyệt Sâm thấy được, Dư Dịch cũng vậy, tất cả mọi người đều nhìn thấy, vậy, còn cần giải thích cái gì.

“Xin lỗi.” Giọng nói khàn khàn, khiến cho Dư Dịch hoàn toàn tuyệt vọng. Mà một tiếng xin lỗi kia, lại âm thầm thừa nhận tất cả.

Con bé làm, thật sự là nó làm. Nó đẩy người, khiến người khác bị thương, thậm chí người kia là Thẩm Vũ Âm, là một người vô cùng thân quen.

“Chúng ta đi.” Dư Dịch kéo tay Dư Châu, đi nhanh, thậm chí, quên mất thân hình to lớn của Dư Châu không thể đi kịp tốc độ của cậu, thân hình cô lung lay lung lay, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Tả Tư Viêm muốn nói gì đó, nhưng vẫn ngậm chặt miệng không nói ra, nói cái gì cũng vô dụng cả.

“Dịch, cậu muốn làm thế nào, làm sao đây?” Cậu ngẩng đầu nhìn sắc bầu trời, trường học này sẽ không bao giờ bình yên nữa.

Dư Dịch kéo Dư Châu vào trong xe, sau đó nhanh chóng đóng cửa xe lại, lái về nhà ngay, để mẹ tôi nhốt con bé lại, không cho phép nó ra ngoài, cậu nói với lái xe, lái xe ngẩng đầu nhìn, tuy không biết tại sao thiếu gia quyết định như vậy, có điều nhìn lại sắc mặt của cậu, chỉ lặng lẽ gật đầu đáp ứng.

Xe mở ra, Dư Châu vẫn lặng yên không nói câu nào, vươn tay xoa bóp đôi chân, đi nhanh như vậy, chân cô giờ không còn cảm giác nữa rồi, đau quá, đau đến tận trong tim.

Cô ôm hai chân mình, ngón tay nắm chặt, hai mắt cũng nhắm lại, đau cái gì, mắt, chân cùng tim. Có phải, tất cả đều đã kết thúc rồi không.

Liên, nếu là anh, anh có tin tưởng em không?

Cô đột nhiên nhớ đến người đó, không biết bây giờ anh đang ở đâu, nếu anh nhìn thấy, có thể nguyện tin tưởng cô không.

Xe nhanh chóng mở cửa, dường như đang chạy trốn, đến trước cửa Dư gia, Dư Châu chân thấp chân cao đi chuyển thân hình mập mạp, mỗi lần bước đi đều cực kì kiên cường, trán cô còn đổ mồ hôi không ngừng, nhưng, môi cô mím chặt, không rên dù chỉ một tiếng.

Hứa Nhu chạy từ bậc thang tới, nghe âm thanh lớn như vậy, không biết có chuyện gì đã xảy ra, đã nhìn thấy lái xe nhà bọn họ đứng ở phòng khách.

Lái xe nhìn thấy phu nhân, thuật lại không sót một từ nào của Dư Dịch, hai mắt Hứa Nhu mờ lớn, tại sao phải nhốt Dư Châu, không cho con bé ra ngoài. Nhưng, vấn đề của bà, lái xe cũng không biết có chuyện gì, càng không thể trả lời cho bà được.

Hứa Nhu sững sờ đứng nơi đó, có chuyện gì vậy chứ, bà không hiểu gì cả.

Dư Châu về phòng, ngồi yên trên giường mình, cô không cần người khác nhốt, tự cô cũng nhốt được, không biết chỗ đó giờ thế nào, Thẩm Vũ Âm ra sao, cô xoa bóp chân nhẹ nhàng, chân cô vốn rất lớn, giờ sưng đến gầy cũng không đi vừa nữa rồi.

Ngoài phòng y tế, rất nhiều người đang chờ, Kính Nguyệt Sâm tựa trên tường, biểu hiện bình tĩnh, chỉ có đôi con mắt cực kì tĩnh mịch, Đan Gia Dật một đầu đầy mồ hôi, cậu chạy nhanh tới, bây giờ còn chưa bình ổn lại, chỉ sợ cô ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cậu cũng Tả Tư Viêm nhìn nhau, Tả Tư Viêm cũng chỉ lắc đầu, bọn họ cũng không hy vọng Thẩm Vũ Âm xảy ra chuyện gì, nếu không, tất cả mọi người đều ăn không tiêu, thế nhưng, dù cô ta không xảy ra chuyện gì, đến cuối cùng, vẫn còn một người...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 134: Chương 35: Có lẽ chỉ là hiểu nhầm

Editor: KInh thuế

Dù vậy, người kia, vẫn không thể tránh thoát trừng phạt.

Cô sẽ phải chịu trừng phạt thế nào, có lẽ, không ai biết rõ được.

Dư Dịch cúi đầu, bàn tay cậu vẫn còn run, bàn tay đánh em gái mình, nhưng, cậu không thể không làm như vậy, cậu còn có thể nhẹ tay một chút nhưng, đổi thành Kính Nguyệt Sâm, không biết cậu ta sẽ làm ra những chuyện gì, Châu Châu, em đã gây ra chuyện gì vậy.

Đầu của cậu căng như muốn nứt ra, thật sự không biết phải làm sao.

Trong khi bọn họ đang tự nghĩ ngợi, cửa phòng y cuối cùng cũng mở ra, Dư Dịch ngẩng đầu lên, nhìn sắc mặt không tốt của bác sĩ, tâm đều chìm đến đáy vực, có phải cô ta đã...

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” Đan Gia Dật vội vàng hỏi, sắc mặt bác sĩ thực sự rất xấu, cậu đã tính đến tình huống xấu nhất. Có phải cô ta đã...

“À.” Bác sĩ biểu lộ cứng ngắc: “Không có gì, chỉ là vết trầy da nhỏ, máu cũng đã ngừng chảy.” Anh ta nói xong, xoay người rời đi, khoe miệng Đan Gia Dật lại không nhìn được mà run rẩy. Không có việc gì, không có việc gì mà bày ra bộ mặt kém sắc thế, giống như có người sắp chết không bằng.

“Bác sĩ, nét mặt của người có thể thoải mái hơn được không?” Cách đó không xa, hộ sĩ hỏi, “Người xem nhìn sắc mặt người khiến cho người khác thật lo lắng, người có thể cười lên, như vậy, sẽ thể hiện tốt vô cùng.”

“Đành chịu, mặt tôi trời sinh đã vậy.” Giọng nói bác sĩ không khỏi lộ vẻ bất đắc dĩ, “Tôi cũng muốn cười, nhưng, đã thử qua rồi, chỉ cần tôi cười, gia đình bệnh nhân sẽ khóc.”

“Vì sao?” Hộ sĩ càng không hiểu.

“Bởi vì, bọn họ nói khi tôi cười, rất giống khóc, thậm chí, so với khóc còn đáng sợ hơn.”

“Không thể nào.” Giọng nói của bọn họ xa dần, có điều, mỗi người nghe xong đều có loại xúc động không nói thành lời.

Thật đúng là bác sĩ đáng sợ.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Thẩm Vũ Âm bình yên ngủ, trên đầu quấn dải băng trắng, trong phòng bệnh cực kì yên tĩnh, chỉ truyền đến tiếng hít thở của mấy người bệnh, rất nặng rất nặng.

Có điều, mọi người đều thở dài một hơi, kể cả Dư Dịch, chỉ cần cô ta không có việc gì, vậy, em gái cậu, có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì.

Chỉ là khi một đạo ánh mắt lạnh lùng lướt qua, cậu ngẩng đầu theo bản năng nhìn thấy được lãnh ý không người trong mắt Kính Nguyệt Sâm, lạnh lẽo khiến cậu rùng mình.

Chỉ cần còn cậu ta, mọi việc dường như vẫn khó mà giải quyết êm thấm.

“Sâm tử, mọi chuyện chờ Tiểu Âm tỉnh lại hãy nói, có lẽ chỉ là hiểu lầm chẳng.” Dư Dịch đứng thẳng người lại, mà cho dù chờ đến khi mọi việc rõ ràng cái gì cũng không thể đụng tới em gái hắn, cho dù là Kính Nguyệt Sâm cũng đừng mong động tay chân gì đó.

“Yên lặng.” Kính Nguyệt Sâm giờ tay ngăn Dư Dịch muốn nói lại, trong phòng bệnh cần nhất yên tĩnh, giọng nói của cậu ta rất nhỏ, nhưng, âm sắc cực kì rõ ràng.

Đây không phải nơi bọn họ nên bàn luận, cho nên, ngoài tiếng hít thở ra, không cần những thứ khác.

Dư Dịch mân môi, sắc mặt cứng lại, nhìn Kính Nguyệt Sâm vẫn quá mức bình tĩnh kia.

Kính Nguyệt Sâm xoay đầu qua, nhìn về phía Thẩm Vũ Âm, khước môi lạnh nhạt, nếu như, đây là điều em muốn, vậy tôi nhất định sẽ đáp ứng em. “Trước khi Tiểu Âm tỉnh lại, sẽ không có ai làm gì Dư Châu, có điều.” Cậu ngừng một hơi, lại kéo dài đến quý đi, “Nếu cậu không trông coi cẩn thận cái đầu heo nhà cậu, một ngày nào đó, bị xử lý không chỉ có cô ta mà còn cả Dư gia đó.”

Giọng nói trầm thấp như lời ma chú, vang vọng giữa ba người họ, nghe xong, vài người đồng thời sửng sốt, đây là cảnh cáo, đã bao gồm cả Dư gia, dường như, nếu không xử lý tốt việc này, vậy, có lẽ Kính Nguyệt Sâm không chỉ muốn đối phó Dư gia, tứ đại gia tộc cân bằng thế trận, sẽ bị phá vỡ hoàn toàn sao.

Lúc này, không khí trong phòng bệnh trở nên vô cùng ngột ngạt, bọn họ nhìn nhau, lại không nói bất cứ điều gì.

Đợi đến khi cô ta tỉnh, nhưng tỉnh lại thì sao, cuối cùng là hiểu lầm, nếu không phải thì sao?

Đan Gia Dật che đi ánh sáng hắt trên mặt kính, cả người như rơi xuống, mắt ánh lên một vẻ tuyệt vọng.

Dư Châu đặt hai tay trên đùi, thật ra cô rất muốn ôm lấy hai chân của mình, chỉ có điều, cô thật sự quá mập, muốn cúi gập eo xuống cũng không nổi, không đúng, cô vốn không có eo, chính là một cái hình vuông đều vô cùng.

Nhìn cửa lớn đóng chặt, cô nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, quả nhiên đúng như lời Dư Dịch nói, cô bị giam lại, hơn nữa còn đóng kín hoàn toàn, ngoại trừ cho phép Hứa Nhu vào đưa cơm nước mấy lần, ai cũng không được phép vào nữa, Dư Phẩm Thanh hay Dư Dịch, thậm chí cả cô cũng giữ nguyên động tác đó, ánh sáng từ cửa sổ không ngừng thay đổi từ chiếu rọi đến bóng râm, dường như cô đã quên mất khái niệm về thời gian.

Cô bây giờ không khác gì một tù nhân, cô quả thật đã cố ý làm bị thương người đó, người trong lòng Kính Nguyệt Sâm, hơn nữa còn thực hiện trước mặt nhiều người, quả nhiên, chính là chuyện tốt cô làm. Có lẽ từ nay về sau trong trường học, sẽ không có người như cô tồn tại nữa, không một ai, không còn đũa ngọc này, có lẽ bọn họ sẽ đều rất vui vẻ.

Thẩm Vũ Âm, cô cũng vậy phải không?

Cô tựa đầu vào thành giường, cái lạnh từ từ thấm thấu vào da, màu xanh lam thanh nhã lại càng thêm lạnh lẽo, cô duỗi thẳng hai chân, thì ra đã sớm tê dại, vươn tay vuốt mặt, trên mặt vẫn còn cảm giác đau rát, một tát của Dư Dịch, đánh thẳng vào mặt cô, cũng không phải chưa từng bị người nào đánh qua, nhưng, đây là lần đầu tiên, cô có cảm giác đau lòng như vậy.

Mà thật ra, anh ấy cũng là, phải đánh em gái ruột của mình, là thất vọng, sợ hãi, thật sự xin lỗi, cảnh cáo của các anh ấy, cô không cách nào thực hiện, bọn họ không hy vọng phát sinh chuyện gì, nhưng, hết lần này đến lần khác, cô đều gây ra chuyện, cô còn không ngờ mọi chuyện sẽ xảy ra nhanh như vậy, trong lúc không để ý, mọi việc đã vào kết cục sẵn, còn khiến cho mọi người cùng rơi vào cái hố với kết quả không ngờ đó.

Tay cô đặt nhẹ trên lồng ngực của mình, từ bên trong lấy ra viên đá màu lam hình giọt lệ, nắm chặt trong tay, đây là thứ trọng yếu trong sinh mạng của cô, đây là thứ duy nhất cùng cô trùng sinh, cũng là tất cả những gì cô có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 135: Chương 36: Thay đổi

Editor: Kinh thuế

Nắm viên đá chặt trong tay, cô đang lựa chọn, có phải chỉ cần cô rời đi thì có thể tự tay trả lại vật này cho anh không, từ nay về sau, cô sẽ không còn thiếu nợ anh nữa. Dường hiện tại cô cực kì quý trọng này đổi lại, quả thật sẽ không còn thiếu nợ nữa.

Chỉ là, không nữa, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, cuối cùng vẫn đặt viên đá vào trong, những năm gần đây cô nhận ra quan trọng nhất là kiên trì, cho nên, cô nghĩ, cô không thể trả lại cho anh được.

Có lẽ, anh đã sớm quên từng cứu một đứa nhóc ăn mày bản thủ, cũng có lẽ, anh cũng đã làm vô số điều như vậy với những người khác, nhưng, đối với cô mà nói, thứ cô có, chỉ có những điều này.

Tưởng niệm, chờ mong, hạnh phúc, tất cả đều là vô ích.

Cô ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh, dường như còn nhiều hơn chút lệ cay, thật ra, cô rất muốn khóc to một trận, chỉ là, cô khóc không ra nước mắt mà thôi.

Thứ như nước mắt, đối với cô mà nói là một thứ vô cùng rẻ mạt cho nên, cô không khóc.

Chỉ là, không khóc ra không có nghĩa là cô không đau khổ.

Sự khác biệt đó, có lẽ khi khóc ra được sẽ bớt thống khổ hơn chăng.

Bên ngoài cửa, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng khóc đứt quãng của Hứa Nhu, cô nắm chặt hai tay, con xin lỗi mẹ, người luôn thật lòng đối tốt nhất với cô cũng bị cô làm cho thất vọng rồi.

Cô dùng sức lau khôé mắt, có điều, hai mắt vẫn mơ hồ, bàn tay khô ráo, quả nhiên, lệ vẫn không chảy ra.

Bên ngoài, Hứa Nhu không ngừng kéo quần áo Dư Phẩm Thành, lắc qua lắc lại. Đầu Dư Phẩm Thành đã muốn ngắt đi, hơn nữa nhìn hai mắt khóc đến sưng đỏ của vợ, quả thật khiến ông không biết phải làm gì bây giờ.

“Phẩm Thành, đừng giam Dư Châu nữa được không, con bé đã ở trong đó một ngày một đêm rồi, tại sao lại bắt nó ở đấy, con gái chúng ta làm sai chuyện gì sao, nó chỉ có chút bướng bỉnh trẻ con mà thôi, thật sự không phải là người xấu, thật đó.” Hứa Nhu rút nước mắt nói, toàn bộ lại rơi trên quần áo Dư Phẩm Thành.

“Tôi biết, con bé sẽ nhanh chóng được ra ngoài thôi.” Dư Phẩm Thành bất đắc dĩ an ủi vợ, có điều, ông nhìn cánh cửa đóng chặt kia không giấu nổi tiếng thở dài.

Rất nhanh, rất nhanh thôi, là một khái niệm mơ hồ, chính ông cũng không biết rõ được.

Châu Châu bây giờ thật sự gây ra chuyện lớn rồi, nhà Kính Nguyệt đã bắt đầu dùng chuyện này làm khó nhà ông, chỉ rõ Châu Châu gây hại cho nữ sinh kia, mà Kính Nguyệt sẵn lòng nhận định với gia đình đó là nữ chủ nhân tương lai của nhà Kính Nguyệt, đây đúng là một cái cớ rất tốt, khiến cho ông khó phản bác lại được.

Vì vậy, ông cũng đang rất đau đầu, ông cũng đang hết cách, muốn đưa Châu Châu đi, chỉ cần đưa con bé đi khỏi đây bây giờ, cũng không phải muốn trừng phạt gì mà đang cố bảo vệ con bé, nếu như bị nhà Kính Nguyệt Sấm tìm thấy, trừng phạt không chỉ là đối mặt với một trường học, một học sinh, mà còn là chủ nhân tương lai của nhà Kính Nguyệt.

Con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, vậy là lại bị lợi dụng hết như vậy.

Ông cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi vợ, có lẽ chỉ còn biện pháp này để ngăn cản tất cả rủi ro, chỉ cần, nữ sinh kia thừa nhận mọi việc không hoàn toàn do Dư Châu làm, do tự nó không cẩn thận, vậy may ra Dư Châu mới có cơ hội chuyển mình, nhưng, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Lại là một tiếng thở dài.

Dường như, thời khắc bình yên này, sắp bị phá vỡ hoàn toàn.

Dư Dịch nhìn cha mẹ trong phòng khách, sắc mặt khê tối lại, sự việc đã bị truyền đi. Cậu gian nan bước về căn phòng của mình, bước đến trước cửa phòng Dư Châu lại dừng lại, tay đặt trên khóa cửa thật lâu cũng không muốn buông ra.

Châu Châu, hận anh đi. Xin lỗi em, anh nhất định phải làm như vậy.

Rút tay lại, cậu đi nhanh về phòng mình, chưa bao giờ cảm thấy chỉ bước đi thôi cũng nặng nề như vậy.

Trong trường học không ngừng bàn tán về chuyện của Thẩm Vũ Âm và Dư Châu, dù hai người bọn họ đều không xuất hiện ở trường, nghe nói Dư Châu đã bị người nhà họ Dư giam lại, Thẩm Vũ Âm thì hôn mê chưa tỉnh.

“Quả nhiên là người ác độc, không những cô ta béo mà còn xấu xa, hư hỏng như vậy.” Một đám người tụ tập lại với nhau, bắt đầu kể xấu về sai lầm của Dư Châu.

“Đúng vậy, lòng dạ thật đen tối, trước kia cô ta cũng thường xuyên gây khó dễ cho Thẩm Vũ Âm, bây giờ còn đánh bị thương, trên đời này sao lại có người độc ác như vậy.”

“Cô ta thật xấu, hẳn nên xuống địa ngục mới phải. Cô ta...” Các nữ sinh khác nói tiếp, chỉ có điều, giọng nói không khỏi ngừng lại.

Một đạo ánh mắt không ngừng nhìn qua chỗ cô, khiến cho cô trên dưới đều cảm thấy sợ hãi, khó chịu vô cùng. Đây là loại cảm giác gì chứ, vì sao người khác đều nói thì không bị, đến lượt cô lại gặp phải chuyện như vậy.

“Trình Vũ, Tiểu Âm của cậu bị thương thành như vậy, cậu có phải cảm thấy con bé mập đó không còn thuốc nào cứu được nữa không, nó nên bị ném đi làm ăn mày mới phải.” Có người vẫn không nhận ra, vô tri vô giác bước đến gần nam sinh cao gầy đó, không nhận ra ánh mắt như muốn ăn thịt người của cậu ta.

“Phải không?” Trình Vũ đẩy kính mắt lên, nhìn những kẻ từng ngu ngốc như cậu trước kia, đột nhiên, lại cảm thấy vô cùng chán ghét.

“Đương nhiên rồi.” Nữ sinh dùng sức gật đầu một cái, thân là người đứng đầu đội hộ vệ của Thẩm Vũ Âm, đương nhiên nơi nguy hiểm phải xông pha đầu, tốt nhất trực tiếp bóp chết Dư Châu kia đi, nếu như, cậu ta có thể.

“Có điều...” Trình Vũ nhếch môi, cảm giác lạnh lạnh bua bua.

“Cái gì?” Nữ sinh dùng bước, luôn cảm thấy cậu ta hôm nay thật lạ lùng, mà nữ sinh vừa nói bị Trình Vũ nhìn chằm chằm nói không hết câu lại không ngừng kéo tay áo cô, cô vẫn không hay biết gì cả.

“Tôi cảm thấy, cô mới thích hợp đi làm ăn mày.”

Cậu nói xong, rồi đi nhanh chóng, không để ý đến khuôn mặt biến sắc của nữ sinh kia, sau đó, cậu nghe thấy tiếng khóc truyền đến, cậu khinh thường nhếch môi, nếu là lão đại nhà cậu, chắc chắn cô sẽ không khóc, mà dẫm một phát ngay lên mặt cô ta.

Nghĩ đến Dư Châu, mặt cậu không tránh khỏi ảm đạm đi vài phần, lựa chọn, thật sự khiến cậu vô cùng khó xử.

Phải làm như thế nào, cậu thật sự không thể lựa chọn.

Bên ngoài phòng bệnh trường học, rất nhiều người đang đứng quanh, Gia Dật, Tả Tư Viêm, còn có Dư Dịch đứng đó, Kính Nguyệt Sâm lạnh nhạt mang theo ưu nhã, nhìn người đang nằm bên trong, ngất lâu như vậy, có lẽ cũng đã tỉnh lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 136: Chương 37: Là cô ta làm

Editor: Kinh Thuế

“Ừm.” Một tiếng rên nhẹ truyền đến từ Thẩm Vũ Âm, dường như không thoải mái, đầu cô khẽ dịch chuyển, cả người đau nhức khó chịu muốn chết.

Cô khó khăn mở mắt, ánh sáng bất ngờ không khỏi khiến cô nhú mày lại, lại từ từ mở mắt ra, ngay trước mắt là khuôn mặt cô vẫn nhớ thương cả trong giấc mộng.

“Sâm học trường.” Giọng nói khàn khàn đến tuyệt vọng, không còn sự mượt mà trước kia, mà như chợt nhớ lại điều gì, con người nhanh chóng co rút lại, lúc này mới nhìn thấy mọi người đứng quanh.

Tại sao bọn họ đều ở đây, cô đang ở đâu thế này.

Cô khó hiểu nhìn Kính Nguyệt Sâm, môi run rẩy, môi khô khốc như giọt sương sắp tan, không còn chút phấn nộn. Cô nghĩ lại, còn có Dư Châu, còn có cái gì...

“Em tỉnh rồi.” Kính Nguyệt Sâm đặt tay trên trán cô, nhiệt độ ấm áp mang tới khiến nội tâm cô không khỏi khản trương, lại một lần nữa nói lên, đầu của cô đau vô cùng, cô vươn tay mới phát hiện băng vải trên đầu.

Nghe thấy giọng nói của Kính Nguyệt Sâm cô cũng chỉ gật đầu theo bản năng.

“Tiểu Âm, nói cho chúng tôi biết, tại sao cô lại ngã xuống dưới cầu thang?” Dư Dịch là người đầu tiên phản ứng, vội vàng hỏi.

Thẩm Vũ Âm vội trộm đánh giá bọn họ, dường như rất ngạc nhiên, tại sao bọn họ lại cùng tụ tập chỗ này, cô vừa mới tỉnh dậy, còn không rõ tình huống gì đang xảy ra.

“Tiểu Âm, nói cho chúng tôi biết, đã xảy ra chuyện gì, có phải Tiểu Trư đẩy cô xuống dưới không?” Hai mắt Tả Tư Viêm nheo lại, giọng nói bình tĩnh nhưng không giấu được cảm giác lo lắng bên trong. Chỉ một câu nói của cô ta, Dư Châu có thể sống cũng có thể chết.

Thẩm Vũ Âm khẽ cúi đầu, không biết trả lời thế nào.

“Nói cho bọn họ biết đi, có anh ở đây.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, sau đó, đỉnh đầu cô như có ánh dương ấm áp bao phủ.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút né tránh, “Em...”

Chờ đợi hồi lâu, vẫn chỉ là sự im lặng.

“Tiểu Âm, nói cho bọn họ biết, có phải do Dư Châu làm không?” Ngón tay Kính Nguyệt Sầm vô ý sờ nhẹ mặt Thẩm Vũ Âm, khiến cho gương mặt vốn trắng bạch trở màu ửng đỏ.

Có phải là cô ta làm, có phải không, thật ra, cô rất rõ, chỉ là...

Cô cắn nhẹ môi, sau đó, dùng sức gật đầu một cái, “Phải, là cô ta đẩy em xuống dưới.” Nói xong, cô quay mặt đi, không để người khác thấy chút chột dạ trên khuôn mặt.

Bởi vì, cô biết mình không che giấu được tâm tình của mình, rất dễ bị người khác nhìn ra, cô còn chưa thành thực đến mức che giấu được tâm trạng của mình, cho nên, đây là biện pháp tốt nhất.

Cô ta thừa nhận, thân thể Dư Dịch trong khoảnh khắc cả người như bị rút hết khí lực, cậu kiệt sức xoay người, từ từ đi ra khỏi phòng bệnh, Đan Gia Dật cùng Tả Tư Viêm nhìn Thẩm Vũ Âm đầy thâm ý, sau đó cũng theo Dư Dịch ra ngoài.

Chỉ là, bọn họ đều không chú ý đến, bên cạnh còn có một người, khuôn mặt lộ vẻ bi thương, còn có sự thất vọng không nói lên lời.

“Gia Dật, cậu có để ý kỹ không, tôi luôn cảm thấy có điều gì đó rất kì quái.” Lòng mày Tả Tư Viêm không ngừng nhíu chặt lại, không chút buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 137: Chương 38: Rời đi

Editor: Kinh Thuế

Đan Gia Dật gật đầu: “Tôi cũng nhận thấy vậy, lúc tôi đến Thẩm Vũ Âm đã rơi xuống đất, tay Dư Châu vẫn đang giờ ra, nhưng, tôi lại không rõ, đó là do con bé đẩy người hay là muốn làm gì khác?”

Nhưng dù là nguyên nhân nào, cũng đã bị một câu nói kia của Thẩm Vũ Âm cắt đứt hy vọng, cô ta là người bị hại, cô ta nói, không ai hoài nghi, càng không muốn động chạm đến những người đằng sau nhà Kính Nguyệt, những lão già kia chính là loại sợ thế giới chưa đủ loạn.

Bọn họ còn chưa ngu ngốc đến vậy.

“Tôi không hiểu, tại sao Tiểu Trư lại không giải thích, chỉ một mực im lặng như vậy chứ, tại sao không giải thích cho mình?” Đan Gia Dật có chút tức giận, từ đầu đến cuối, nửa chữ con bé đó cũng không hé ra, cũng không rõ là có thừa nhận tội trạng không, bây giờ cậu vẫn chưa xác định được.

Cô nhóc đó cũng không hoảng loạn, không có vẻ chột dạ sau khi đẩy người khác bị thương, chỉ là, giống như đang làm một việc gì đó, như nhận một mệnh lệnh, con bé mặt ngốc đó, có điều gì có thể khiến con nhóc đó nghe lời vậy chứ.

“Tôi cũng không biết cô ấy đang nghĩ gì?” Tả Tư Viêm trả lời, có điều, cậu biết chắc bây giờ cô đang gặp phải phiền phức rất lớn. Cậu xiết chặt nắm đấm, lại thả lỏng xoa bóp nhẹ nơi mi tâm, căng, làm cho cậu đau muốn nổ đầu ra.

“Haiz...” Hai người đều không nén được tiếng thở dài, Dư Dịch đi phía trước bọn họ, hai mắt dường như đã tối sầm lại, không chút ánh sáng chiếu được vào.

Cậu ngẩng đầu, ngón tay vô lực xiết chặt.

Châu Châu,...

Đứa em gái ngu ngốc cái gì cũng không biết kia của hắn, lại phải cầu xin sự giúp đỡ từ người hận nó vô cùng, liệu có thể dùng mấy phần mặt mũi nhà bọn họ để tha thứ cho hành động đại đột này của cô được không.

Trong phòng bệnh, Thẩm Vũ Âm thỏa mãn tựa người lên vai Kính Nguyệt Sâm, tham lam ngửi mùi hương đặc trưng riêng trên người cậu, mùi hương không khỏi khiến người ta cảm thấy an tâm, cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như vậy, dường như những gian khổ từ trước đến nay đều xứng đáng, cho dù vì anh, cô có phải trả giá nhiều hơn nữa cũng xứng đáng, chỉ cần cô có thể đứng bên cạnh anh, cô đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Kính Nguyệt Sâm không ngừng vuốt ve sợi tóc Thẩm Vũ Âm, nhìn khoe môi mỉm cười hạnh phúc của cô, bên trong đôi mắt trong như dòng suối lại là một sự băng lãnh, đàn bà a.

Cậu mỉm cười, đầy thâm ý, chỉ có điều, Thẩm Vũ Âm không để ý thấy sự lạnh lùng tận xương kia trong nụ cười của cậu ta.

Dư Châu vẫn bất động trong căn phòng không chút ánh sáng kia, cô không bật đèn, vẫn lặng lẽ ngồi trong bóng tối hắc ám, lúc này, cô chỉ còn nghe thấy tiếng thở của bản thân, không còn âm thanh nào nữa.

Két một tiếng, cửa được mở ra từ bên ngoài, ánh sáng bất ngờ, khiến cô không khỏi vươn tay che đi một phần ánh sáng, hai mắt đã không tiếp xúc ánh mặt trời một thời gian, bây giờ còn chưa kịp thích nghi.

Đèn được bật lên, hai mắt mơ hồ từ từ mở ra, bóng dáng mơ hồ trước mặt, là Hứa Nhu hai mắt đầm lệ nhìn cô.

“Châu Châu, bảo bối của mẹ.” Bà bước nhanh đến, ngồi sụp xuống, ôm chặt lấy Dư Châu, khóc không ngừng, từng giọt nước mắt rơi xuống thấm ướt cổ áo cô.

Tay Dư Châu đưa lên, sau đó chậm rãi vòng quanh, ôm chặt lấy bà.

“Mẹ...”

Cô nhẹ nhàng kêu lên, cảm giác bên khoe môi là vị mặn mặn của nước mắt, đôi mắt díp lại, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Cô rất ít khi khóc, rất ít khi rơi lệ, nhưng lần này, lại khóc dễ dàng như vậy, nước mắt cô cứ không ngừng tuôn rơi.

“Châu Châu, đứa con gái đáng thương của mẹ.” Hai tay Hứa Nhu ôm Dư Châu không khỏi xiết chặt thêm, khóc không thành tiếng, đứa con gái đáng yêu của cô, làm ơn, đừng rời bỏ cô. Đừng vì điều gì mà phải đi.

“Mẹ.” Ánh sáng bị chặn lại, Dư Châu ngẩng đầu, nhìn thấy hai người có tướng mạo tương tự nhau đến tám phần, Dư Phẩm Thành và Dư Dịch.

Dư Châu buông Hứa Nhu, tiếng anh trai kia, lại không thể nào gọi ra được.

“Phẩm Thành.” Hứa Nhu đột ngột đứng lên, chạy tới, không ngừng lôi kéo tay của Dư Phẩm Thành, “Phẩm Thành, ông cứu con gái chúng ta được không, nó còn nhỏ như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng phải chịu khổ cực gì, ông làm vậy, là muốn mạng của nó sao.”

Bà ngẩng đầu, gần đây bà đã khóc rất nhiều, bây giờ còn khóc nữa, đôi mắt sưng sọng sợ là không mở được ra nữa.

“Tôi xin lỗi, điều tôi có thể làm cũng chỉ là vậy.” Dư Phẩm Thành quay mặt đi, ông siết chặt tay Hứa Nhu, ông cũng không muốn, đứa nhỏ kia, cũng là con của ông, là miếng thịt đặt trong tim ông, cho dù không nói ra nhưng ông cũng yêu nó vô cùng.

Nhưng, bây giờ, ông lại chỉ có thể để con gái ông đi.

Dư Châu không hiểu gì cả, cái gì mà rời khỏi, cái gì mà ra đi, cái gì mà sống không nổi.

“Dịch, giao lại cho con.” Dư Phẩm Thành nói xong, lôi kéo Hứa Nhu rời đi, chỉ có điều, trong nháy mắt khi ông xoay người nhìn lại, khoe mắt ông cũng đỏ hoe.

Không nở, nhưng lại không thể không từ bỏ.

Dư Dịch khó khăn gạt đầu, cho đến khi tiếng gài khóa của Hứa Nhu đã đi xa, cuối cùng không còn nghe thấy nữa, cậu biết những lúc này chỉ có cha mới có biện pháp. Cũng chỉ có những lúc thế này, người đứng ra mới là cậu...

Hai mắt Dư Châu vẫn gắt gao nhìn theo lối ra vào, cho đến khi một bóng dáng chắn ngang trước mặt cô, ngăn lại tất cả ánh sáng, hai mắt cô mới chớp nhẹ, Dư Dịch ngồi xổm xuống trước mặt cô, vươn tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt sưng đỏ lên của cô.

“Xin lỗi, Châu Châu, anh trai, cũng không muốn đánh em đâu.” Giọng nói run rẩy, âm thanh khàn khàn, dường như tiêu tụy đi rất nhiều.

Dư Châu lắc đầu, “Không đau, em hiểu, anh đều là vì em. Nếu không phải anh, cũng là người khác. Anh không dùng nhiều sức, em vẫn tốt lắm.”

Tay Dư Dịch nắm chặt, đứa em gái ngu ngốc này của cậu, tại sao phải hiểu biết như vậy chứ.

“Châu Châu, Thảm Vũ Âm đã tỉnh lại, cô ta nói là do em đẩy xuống, thật như vậy sao? Chỉ cần em nói không phải, anh có phải trả giá thế nào cũng không để em có chuyện gì.”

Dur Dịch nắm chặt bả vai Dur Châu, ánh mắt đầy bi thương nhưng kiên định vô cùng, chỉ cần con bé nói không phải, vậy, cho dù khó khăn thế nào cậu cũng sẽ điều tra đến cùng, cậu mặc kệ, tuyệt đối không để em gái cậu phải chịu chút oan ức nào.

Môi Dur Châu run lên, nhìn Dur Dịch như vậy, trong mắt cô không khỏi ẩm ướt, muốn nói với anh tất cả, nhưng, dù vậy, lựa chọn của cô lại là trầm mặc.

“Châu Châu, nói cho anh biết đi.” Dur Dịch ghi mạnh người cô, đối với sự im lặng của em gái cực kì khó chịu, đừng im lặng, đừng không nói lời nào, ngay cả người anh này cũng không thể nói thật sao, cậu muốn nghe.

“Em xin lỗi.” Dur Châu mở miệng, chỉ thốt ra những lời này, lại thành công khiến Dur Dịch cười chảy nước mắt.

Xin lỗi, em muốn xin lỗi ai?

Cậu đứng lên, đưa tay về phía Dur Châu.

Dur Châu hiểu rõ nắm chặt lại, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh trai, cô đã ngồi bất động quá lâu, hai chân đã sớm tê dại, không thể tự mình đứng lên được.

Cố sức đứng lên, cô cảm thấy thân thể này không phải của mình nữa rồi.

“Anh mang em ra ngoài.” Ngón tay Dur Dịch nhẹ nhàng vuốt lại chút tóc rối trên đầu cô, kéo tay Dur Châu, cúi người, lại một lần nữa ngồi xổm xuống, buộc lại dây giày cho Dur Châu.

“Từ nay về sau phải nhớ kĩ, tự chiếu cố mình cho tốt, không được kén ăn cái này cái kia vì muốn giảm béo, anh rất yêu Châu Châu khi còn bé, nhưng, cũng rất yêu em của bây giờ, không được chảy nước miếng khi nhìn thấy trai đẹp nữa, cũng không được gọi ai đẹp trai một chút là anh trai, nếu có người dám bắt nạt em, nhớ kĩ, đánh không lại thì bỏ chạy, nếu có người thật sự bắt nạt em, đừng hơi tí là khóc lóc, phải nhớ, trên thế giới này không chỉ có mình em đơn độc, còn có mọi người trong nhà, còn có, anh của em nữa.”

Giọt nước mắt từ khóe mắt Dur Dịch lăn dài, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống sàn, lại nhẹ nhàng biến mất không chút dấu vết.

Dur Châu chăm chú nhìn bàn tay của anh, dây giày chậm chạp được buộc lại, cô không ngừng dùng sức chớp mắt, trong mắt là sự cảm động không nói thành lời, tâm can cô không ngừng đau xót, dường như, không phải là mọi người không cần cô.

Cô không phải như trước kia bị từ bỏ, từ nay về sau, cô cũng không còn cô đơn nữa.

Dur Dịch đứng lên, kéo tay Dur Châu, bàn tay vẫn to lớn ấm áp như vậy, nhưng đầu ngón tay cầm tay cô lại lạnh băng.

Cô chậm chạp bước theo chân anh, không hay biết gì, thỉnh thoảng lại quay đầu, nhìn lại căn phòng mình đã ở, lần đầu tiên tỉnh lại trên chiếc giường bị sụp, lần đầu tiên nhìn thấy người con gái giống heo như vậy, thật nhiều lần đầu tiên đầy bất đắc dĩ, dường như đều lắng đọng trong căn nhà này, bây giờ, lại lần lượt niêm phong lại cất trong chính căn phòng đó.

Bộ họ đi qua phòng khách, trước sân là nơi cô thường chạy bộ, cũng không biết dẫm nát mất bao nhiêu hoa quý của cha, nhiều cây vẫn còn giữ lại bằng chứng dấu chân to bất thường kia.

Mùa đông qua đi, cỏ cây đều đâm chồi nảy lộc, cũng sẽ xóa nhòa đi vết tích của cô, có lẽ chẳng.

Đi tới cửa ra vào, cô nhìn căn nhà này, tầng hai có căn phòng ổ chuột, cũng có căn phòng màu hồng như công chúa, nhưng đây cũng là một gia đình rất vui vẻ ấm áp vô cùng.

Đi thật lâu, dường như, bọn họ đã vòng lại rất nhiều lần, cuối cùng vẫn sẽ đi đến đích, cho dù không muốn, thời khắc đến, vẫn cần rời đi.

Dur Dịch ngừng bước, xoay người đi, khó khăn cười lên, cho dù hai mắt hồng hồng đã tố cáo anh muốn khóc thế nào.

Tất cả đều là dối giả, giả dối.

“Anh, nhìn anh cười thật khó coi.” Cô ngẩng đầu, Dur Dịch buông tay, bàn tay nâng lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, ngón tay chạm vào nước mắt, rõ ràng cậu cũng muốn òa lên khóc, tại sao còn phải cố cười. Đàn ông không thể khóc, bởi vì, sẽ rất xấu trai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 138: Cô bị đưa đi

Editor:Kính thuế

“Xin lỗi Châu Châu, không phải mọi người không cần em, mà là...” Dư Dịch ôm chặt lấy cô, âm thanh run rẩy, khô cứng: “Châu Châu, mọi người đều yêu em, nhưng nếu không như vậy, nhà Kính Nguyệt sẽ không bỏ qua cho em, cũng không bỏ qua cho nhà họ Dư chúng ta, mà còn làm liên lụy đến nhà họ Tả và nhà họ Đan, vì đã tâm đó chúng sẽ không ngại dùng lí do đề hèn nào, muốn đập mọi người xuống đất.”

“Cho nên, em bị đuổi đi phải không?” Dư Châu thần nhiên cúi mắt, bây giờ, nói những lời này cũng đâu có tác dụng gì nữa, bất kể nguyên nhân là gì, người phải rời đi vẫn sẽ là cô, cho dù, đây đều là do cô tự chuốc lấy.

“Phải.” Dư Dịch gật đầu, đây là yêu cầu của nhà Kính Nguyệt, nếu không, để bọn họ tự mang Dư Châu đi, có lẽ con bé sẽ sống không bằng chết, nhà chúng ta đã phải cố gắng rất lâu, cũng thỏa hiệp rất nhiều, mới đổi được một cơ hội này, để em tự mình ra đi, không quay trở lại Dư gia.

“Em hiểu rồi.” Dư Châu ngẩng đầu, vươn tay ôm nhẹ lấy Dư Dịch, anh trai đáng yêu nhất của cô.

“Em không trách ai cả, nhờ anh nhắc lại với cha mẹ, em yêu cha mẹ rất nhiều.” Cô buông Dư Dịch ra, hai mắt chớp nhẹ, cuối cùng cũng không ngăn được nước mắt đọng đầy nơi khóe mi.

Dư Dịch nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cầm một chiếc túi lớn đặt vào tay Dư Châu: “Đây là của cha gửi cho em, còn có tiền tiêu vặt của anh. Bên trong còn có đồ ăn mẹ làm, rất nhiều, đủ để em ăn một thời gian. Nhớ kĩ, phải cất thật kĩ, không được để trộm mất.”

Anh như một bà lão lải nhải không ngừng nói đi nói lại, nhưng, vẫn không yên tâm nổi, cô em gái này, chỉ luôn sống trong sự bao bọc. Từ nhỏ đến lớn đều chưa phải trải qua vất vả khó khăn bao giờ, hiện tại, phải tự sống ra sao. Những điều bọn họ có thể làm đều đã làm, nhưng, cậu vẫn muốn có thể làm nhiều thêm một chút, lại không biết phải làm thêm điều gì.

Cách đó không xa, một bóng người màu đen lóe lên, môi cắn chặt, thì ra, bọn họ vẫn luôn bị theo dõi.

“Châu Châu, tin tưởng anh, anh sẽ nhanh chóng mang em quay trở về nhà.” Dư Dịch xoa đầu Dư Châu, cam đoan vậy lại quá mức yếu ớt vô lực. Nhanh, là một tháng, một năm, hay mười năm. Đến lúc đó, trên thế giới này còn một người tên là Dư Châu nữa không.

Châu Châu cúi đầu, cảm thấy hai tay mình cầm đồ nặng vô cùng.

“Châu Châu, anh đi đây.” Dư Dịch khò sở nói, âm thanh đầy nghẹn ngào. Khiến người nghe không khỏi khó chịu theo.

“Vâng.” Dư Châu xoay người, không muốn nhìn thấy anh trai rời đi, cũng không muốn nhìn thấy bản thân mình bị vứt bỏ, sau lưng im lặng thật lâu, sau đó, tiếng bước chân từ từ biến mất, cô vẫn đứng lặng tại chỗ, hồi lâu, mới quay đầu lại nhìn, nhưng đã không còn ai nữa.

“Anh...” Môi khẽ động, lẩm bẩm ra một cái tên, thì ra chỉ cần gọi thôi cũng đau lòng muốn chết.

Cô ôm chặt ngực, đi về phía trước một bước, nhưng lại bất ngờ quay người qua nhìn về một hướng khác, rồi đi về một nơi, đi qua rất nhiều đường, cho đến khi đứng trước một nơi, trường học, vẫn là kiến trúc xa hoa tráng lệ màu trắng.

Chỉ lặng lặng nhìn, đáy lòng cô lại có chút chua xót.

Ôm chặt túi đồ Dư Dịch đưa, cô lại đi đến gốc cây kia, hai mắt khép nhẹ, yên lặng đợi chờ.

Liên, em phải đi, muốn nói lời tạm biệt với anh cũng không thể sao?

Từ xa truyền đến tiếng bước chân đạp trên lá cây xào xạc, cô mở to hai mắt, nhìn chăm chăm hướng phát ra tiếng động, cho đến khi một bóng hình rơi vào tầm mắt cô, sắc mặt ban đầu từ chờ mong nhanh chóng trở nên thất vọng không nói nên lời.

Không phải anh ấy.

Cô đứng thẳng người lại, thất lạc xoay người đi, thật sự, đã đến lúc phải đi.

“Xin hỏi, cô có phải là tiểu thư Dư Châu?” Chính lúc cô xoay người, người kia cất tiếng hỏi.

Cô quay đầu lại, nhìn kĩ người vừa đến, dường như, bọn họ chưa từng gặp mặt bao giờ thì phải. Vậy, sao ông ta lại biết cô?

“Xin hỏi có phải tiểu thư không ạ?” Người kia hỏi lại, thật ra, ông cũng đoán được một chút, đáng người như vậy, quả thật muốn nhận làm cũng rất khó, béo đến mức cá biệt như này, có lẽ, mới chỉ có cô bé này thôi.

Dư Châu khẽ gật đầu, người kia nở nụ cười, đặt tay lên ngực cúi người chào tiêu chuẩn, sau đó mới bước lại gần cô.

Dư Châu nhìn người đàn ông từng bước lại gần cô này chợt cảm thấy khí tức quen thuộc, có phải bọn họ đã từng gặp nhau trước đây không, ở nơi nào, đây là một người đàn ông trung niên, vết nhăn nơi khóe mắt, trên người mặc một bộ tây trang lịch lãm.

“Tiểu thư Dư Châu.” Khóe mắt người đàn ông hơi nheo lại, không hiểu sao cô bé này lại nhìn ông như thế, nghe nói tiểu thư này rất thích trai đẹp, nhưng ông đã khá lớn tuổi rồi, không phải cô nhóc này có ý với ông đâu chứ, tuy ông thừa nhận mình rất tuần tú. Nhưng, tuổi của ông đủ để làm bác cô bé cũng đúng.

Động tác nheo mắt đó như một tiếng gõ nhẹ vào trí nhớ nơi sâu thẳm trong cô, người này, cô thật sự đã từng gặp qua, tuy, trí nhớ vẫn còn chút mờ mịt nhưng, bây giờ đang ngày càng rõ ràng.

“Tiểu thư Dư Châu” Ông gọi lớn giọng hơn, mắt Dư Châu ngỡ ngàng mở to, ánh nhìn ngày càng thêm phức tạp.

Người đàn ông trung niên vỗ nhẹ lồng ngực mình, lấy lại tinh thần, còn nhìn nữa, ông sẽ mắc cỡ đến chạy mất đó.

“Ông, có chuyện gì vậy?” Giọng nói của cô hơi khàn, giống như một đóa hoa sương không còn chút sức sống.

“Cái này...” Người đàn ông cầm một bao lớn lên đưa cho cô. “Đây là đồ thiếu gia nhà tôi muốn đưa cho cô.”

Dư Châu nhìn cái bao còn lớn hơn chiếc Dư Dịch đưa cho cô, trong lòng không rõ là tư vị gì, đến gần hơn, anh ta cho, liệu có phải là.

“Tại sao Kính Nguyệt Sâm phải đưa cho tôi những thứ này?” Ngón tay cô nhẹ nhàng mân mê cúc áo, cảm thấy thật mơ hồ khó hiểu, vì cái gì, anh ta sai cô làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng còn muốn đưa cho cô thứ gì đó, không phải anh ta rất ghét cô sao, ghét đến mức hận không để cô chết đi ngay lập tức.

“Kính Nguyệt Sâm?” Người đàn ông trung niên ngờ vực hỏi lại, sắc mặt thoáng lạnh lùng, dường như Kính Nguyệt Sâm là một hòn than đen, nhắc đến thôi cũng khiến mặt ông đen lại theo.

Không phải ư, vậy... Dư Châu nhìn ông kinh ngạc, ông ta, ông ta, không phải chính là người năm xưa đã đi sau anh sao?

“Tôi nói chính là thiếu gia của chúng tôi, là Liên thiếu gia, cùng người kia có liên quan gì?” Người đàn ông cắn răng nói, dường như phải nghĩ đến người kia thôi cũng đủ để ông nghiến răng lại.

Ngón tay Dư Châu run rẩy, cảm giác chết lặng nhanh chóng xâm chiếm cả người cô.

HẾT QUYỂN 2

Quyển 3: Trở về

P/s: Một chặng đường dài cuối cùng đã kết thúc. Hẹn gặp lại mọi người vào cuối tuần. Moa moa, chặng sau Dư Châu sẽ gặp

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 139: Chương 1: Nửa năm sau

Editor: Kinh thuế

Cô còn điều muốn hỏi, nhưng người kia đã quay bước đi, dường như không muốn ngưng ở đây thêm giây phút nào nữa. “Đúng là đồ con gái vô tâm, thiếu gia vì cô ta mới chuẩn bị, vậy mà cô ta lại nhớ đến kẻ đáng xuống địa ngục kia, ôi Liên thiếu gia của tôi, sao cậu lại đáng thương như vậy chứ!”

Ông ta vừa đi vừa gào khóc, âm thanh hòa tan trong gió, sau đó từ từ biến mất.

Lỗ tai Dư Châu vẫn nghe thấy âm thanh khóc lóc đau lòng, trước mắt như nhòe đi, trong lòng cô giông bão, hỗn loạn hết cả.

“Liên...”

Bao đồ trong tay cô rớt xuống, đồ từ bên trong rơi ra, cả một đồng hồ đeo tay, có thuốc, có đồ ăn, nước uống, quần áo, y phục cỡ lớn, còn có một mảnh giấy nhỏ.

“Xin lỗi nhóc con nhé, không đưa được thêm đồ cho em rồi, cũng đừng quên lời em đã nói, chỉ cần em trở lên mạnh mẽ, không ai có thể bắt nạt em nữa.”

“Anh, vẫn luôn tin tưởng, nhóc con của anh chắc chắn không phải là một người xấu, đi hại người đâu.”

Phản cuối thư đề tên....Liên.

Cô ôm chặt bức thư trong ngực, khóe mắt ẩm ướt, nhìn bao đồ lớn trên mặt đất, cô ngược mắt nhìn về phía xa xa, vài vệt bóng dáng chợt lấp lóe, giống như bọn Dư Dịch.

Cô ôm chặt những đồ này, nhanh chóng rời khỏi, bây giờ còn chưa phải lúc.

Bây giờ cô có cái gì, bây giờ cũng không phải là thời điểm tốt nhất.

Cho đến khi đi được một quãng xa rồi, cô xiết chặt nắm tay, cô...

Sẽ trở về, bây giờ cô đã hiểu rõ âm mưu này như thế nào rồi.

Đúng vậy, âm mưu...

Xoay người, một bóng người loạng choạng bước đi, tuy bước từng bước vô cùng chậm nhưng lại cực kì kiên định.

Một bóng đen cách đó không ra cũng rời đi, nhiệm vụ đã hoàn thành. Dư Châu quay đầu lại nhìn, đáy mắt lạnh như băng. Cô không chỉ là Dư Châu, còn là nữ lưu manh tàn nhẫn nhất tỉnh Thiên Phủ.

Một lần nữa cất bước, rời đi. Biến mất tại nơi chỉ dành cho những kẻ có tiền có của này.

Trong một căn phòng cực kì tráng lệ, Kính Nguyệt Sâm tựa người trên chiếc ghế xa hoa, hai mắt nhắm lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên thành ghế, khi nghe những điều người áo đen báo lại khóe môi khẽ cong lên, cậu lúc này cũng không còn là quý công tử ưu nhã như trong trường học, một đôi đồng tử đen sâu thẳm, tựa như ác ma. Khóe mắt lộ rõ từng luồng ánh sáng lạnh.

Cho đến khi cậu phát nhẹ tay, người áo đen mới rời đi, rất nhanh, thậm chí không có chút âm thanh nào, không hổ là ám vệ số một nhà Kính Nguyệt, tốc độ như ánh trăng lướt qua.

Đặt ly rượu trong tay xuống, đứng lên, lịch lãm dứt tay nơi túi quần, cậu bước về phía chiếc gương lớn góc phòng.

“Anh nói, chỉ cần em buông tha cho cô ta, anh sẽ tự mình biến mất không bao giờ xuất hiện trước mặt em.” Trong gương hiện ra một khuôn mặt anh khí bức người, lại có phần tà ác. Khóe môi cong lên lại là nụ cười lạnh đến không nói lên lời.

“Anh nói xem, anh vì một đứa mập, đáng giá như vậy sao?” Ngón tay cậu di nhẹ trên mặt gương, đầu ngón tay lạnh như băng, anh không xuất hiện, vậy, em thực sự sẽ thay thế tất cả mọi thứ cho anh.

“Anh nói đi, Liên?”

Trong gương vẫn là khuôn mặt với nụ cười, âm thanh vọng lại, cũng chỉ có giọng nói của cậu ta.

“Liên, em tặng anh lễ vật đó, có phải sai rồi không, điểm yếu của anh vậy mà lại là con nhóc mập kia, tại sao em không sớm nhận ra chứ?” Nói đến đây, cậu phá lên cười, cười đến mức điên cuồng không chút tình cảm.

“Anh biết không? Những năm qua em đều luôn nghĩ làm sao mới có thể khiến anh hoàn toàn biến mất khỏi trước mắt em, cuối cùng, em đã làm được rồi.” Cậu vuốt vòng đeo tai bằng đá màu xanh lam kia.

“Mọi thứ bây giờ, cuối cùng cũng là của em. Liên.”

Phịch một tiếng, tay cậu đánh mạnh lên chiếc gương, chiếc gương vỡ nát, cũng cắt xé gương mặt tuấn mỹ ra vô số mảnh, một khối hai khối, đều là gương mặt của cậu.

“Liên, anh, biến mất đi.”

Cậu xoay người, ngón tay đặt trên trán, con mắt chớp nhẹ, sự bình tĩnh cũng dần hiện lại nơi đáy mắt, khóe tai xanh lam lay nhẹ, lại là một hoàng tử trầm tĩnh thâm sâu thường ngày.

Kính Nguyệt Sâm, cậu là Kính Nguyệt Sâm.

Người thừa kế duy nhất nhà Kính Nguyệt.

Ngoài cửa, có một ánh mắt theo dõi hết thấy mọi thứ bên trong, đáy mắt hiện lên vẻ đau thương, ông xoay người rời khỏi, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la dần bị đêm đen bao trùm kia, sau đó lau nhẹ hai khóe mắt.

“Liên thiếu gia của tôi, sao cậu lại đáng thương như vậy chứ?”

Ông nặng nề bước từng bước, quay đầu lại nhìn lần nữa, cho dù đã lớn tuổi, trên mặt vẫn là hai hàng lệ tuôn không ngừng.

Thế giới này thiếu một người, trái đất cũng sẽ không ngừng quay, trường học thiếu một người, theo thời gian cũng khiến mọi người quên đi.

Quên đi, đã từng có một người mập mạp như vậy, cười ngốc nghếch như vậy, cũng từng điên cuồng như vậy.

Trong nháy mắt, nửa năm đã qua, thời gian như nắm cát chảy qua kẽ tay, đã trôi qua sẽ không còn lưu lại chút gì.

Trong nhà ăn trường học, Đan Gia Dật ngồi cùng chỗ với Tả Tư Viêm, nửa năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ, Đan Gia Dật cầm cốc nước trong tay, uống cạn, vẫn cảm thấy cuộc sống thật nhàm chán, bỏ cốc nước xuống, câu nói này cậu đã nói không ít hơn vạn lần.

“Tôi cũng vậy, nửa năm rồi, đã là chuyện của nửa năm trước.” Tả Tư Viêm tiếp lời, ngón tay khép hờ trên đùi, nhìn xuống chân mình, mày không khỏi nhíu lại, không biết bây giờ cô thế nào, đã nửa năm. Cô đã biến thành bộ dạng thế nào rồi, có phải là đã.

Nghĩ đến đây, cậu không khỏi dùng sức tự nhéo bắp đùi mình, cậu đang nghĩ cái quái gì vậy chứ, nếu để Dư Dịch biết được những suy nghĩ chết tiệt này chắc chắn sẽ đá lần cậu xuống cống rãnh ngay.

“Mọi người đều đã ở đây.” Lúc này, có người ngồi xuống ngay cạnh bọn cậu, cậu ta có khuôn mặt cực kì trong sáng, đôi mắt đẹp như sóng nước mùa thu, sáng trong, mỗi khi chớp nhẹ, cực kì rung động lòng người.

Mắt đẹp khê cong, dường như cực kì vui vẻ, so với bọn họ, dường như còn khiến người ta yêu mến hơn.

“Đúng vậy, đã sớm đến đây, cậu đã đi đâu vậy hả?” Đan Gia Dật đặt tay trên bàn, nhìn người đối diện mình, nếu như nói thay đổi, như vậy, người này chắc chắn là người thay đổi nhiều nhất, khiến mọi người không thể khép cầm lại vì kinh ngạc.

“Tôi bị em gái cậu quán không đi sớm được.” Cậu vừa cười nói, lộ ra hàm răng trắng bóc, không ai nghĩ tới, đây là người nửa năm trước, lúc nào cũng mang theo đôi đít trai, vừa cao vừa gầy, trên người không có nửa lạng thịt, lúc nào cũng làm trò mua vui, Trình Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 140: Chương 2: Em gái mới

Editor:Kính thuế

Nửa năm rồi, cậu ta lên cân, mang kính sát tròng, bởi vì cận quá nặng nên đôi mắt vẫn luôn mơ hồ, nhìn ra sắc thái mê hoặc, nhất là khi cậu ta nhìn một ai đó, sóng mắt luôn như làn nước thu, nhiều nữ sinh đều điên cuồng vì ánh mắt đó, thậm chí còn nhiều hơn so với số nữ sinh ái mộ bọn cậu.

Bây giờ, cậu ta còn được hâm mộ hơn. So với bọn cậu, sức quyến rũ có phần hơn.

Cho nên mới nói, nhàm chán, bọn cậu già thật rồi.

Tên tiểu tử này còn dám nói đến em gái cậu, quả nhiên, liền thấy một người như bướm nhẹ nhàng đầu tay lên vai cậu ta: “Trình Vũ, cậu là đồ trướng thối.” Đan Tương Tư phồng má, hốc mắt cũng hồng hồng.

“Trình Vũ, cậu đã làm gì hả?” Đan Gia Dật đen mặt, thẳng nhóc này dám bắt nạt em gái hắn, không muốn sống nữa rồi.

Trình Vũ nhanh chóng vuốt lại mái tóc rối của Đan Tương Tư, kéo cô ngồi xuống cạnh mình, sau đó lại nhẹ nhàng xoa đầu cô, mỉm cười trả lời: “Cô ấy nói tôi đi nhanh, khinh cô ấy chân ngắn.”

Đan Gia Dật vỗ trán, già rồi, em gái cậu quả thật thấp hơn người không chỉ một mẫu.

“Trình Vũ.” Đan Tương Tư tức giận, mặt hồng hồng, Trình Vũ nhanh chóng cầm cốc nước lên đưa cô uống, “Đừng tức giận nữa được không, uống chút nước cho đỡ khô họng, lần sau anh sẽ không nói em chân ngắn nữa, nhé.”

Đan Tương Tư quay mặt đi, có điều cuối cùng vẫn không chút tiền đồ mà cầm lấy cốc nước từ tay cậu ta, bởi vì, cô thật sự rất khát, cậu ta là đi, còn cô phải chạy theo đó.

Cho nên, không khát mới là lạ.

“Dịch học trường?” Trình Vũ trấn an cô nhóc luôn ồn ào này xong mới để ý xung quanh, ánh mắt tìm kiếm.

“Cậu ta còn chưa đến, chắc đến muộn rồi.” Tả Tư Viêm vòng tay trước ngực, cậu bạn này có lẽ là không ra khỏi nhà được mới đúng, có một người mẹ...ai...

“Xin lỗi, tôi tới muộn.” Một giọng nói trầm ấm vang lên, Tả Tư Viêm nhăn mày, cậu ta cũng thật đúng giờ, vừa nghĩ đến đã tới luôn rồi.

Dur Dịch ngồi lên ghế, cầm ngay một cốc nước trên bàn lên uống.

“Dịch, đó là cốc của tôi.” Đan Gia Dật nhìn cái cốc trong tay cậu ta, khóe mắt run rẩy.

“Xin lỗi, tôi không biết.” Cậu xấu hổ để cốc nước xuống, dù sao cũng đã uống cũng không thể bắt cậu nhỏ ra. Cho dù cậu ta không chê, cậu cũng ngại.

“Buổi sáng hôm nay tôi vẫn chưa đánh răng.” Giọng nói của Đan Gia Dật cất lên lần nữa, sau đó mặt Dur Dịch trắng bạch, cảm giác buồn nôn trào lên tận đầu.

“Gia Dật, cậu đúng là buồn chán quá rồi đấy.” Dur Dịch bặm miệng lại, trừng mắt nhìn về mặt đáng ăn đòn của ai kia.

“Cảm ơn, tôi cũng nghĩ vậy.” Đan Gia Dật thở dài một hơi, thời gian trôi qua nhàm chán như vậy, không tìm chuyện tiêu khiển thật sự sẽ chán mà chết mất.

Dur Dịch hít sâu, ba người bên cạnh muốn làm gì thì làm đó, dù sao bọn họ chính là như vậy, nửa năm qua, bọn họ chính là tự tìm vui như vậy.

“Dịch, người kia lại gây ra chuyện gì sao?” Tả Tư Viêm buông tay, đáy mắt tối sầm lại.

“Haiz.” Ngón tay Dur Dịch cứng đờ, “Cô ta ném vỡ cái bát Châu Châu dùng, mẹ khóc, không biết là vì cô ta hay là cho nó?”

“Mẹ cậu đúng là thích khóc thật đấy.” Đan Gia Dật thở dài một hơi, người nào không biết, Dur Dịch có một bà mẹ khóc còn nhiều hơn nước sông Hoàng Hà, người đáng sợ nhất nhà họ Dur chính là bà chủ. Có thể nói thế này, mẹ Dur trong nhà chính là bá chủ tuyệt đối. Nữ vương.

Chỉ cần bà vừa khóc, hai cha con Dur gia đều sẽ phải đầu hàng.

“Cô ta muốn gì?” Mặt Trình Vũ cũng lạnh đi, chỉ cần nghe được chút tin tức của cô ta bây giờ, cậu thật sự có xúc động muốn đi bóp chết cô ta.

Cho đến bây giờ cậu cũng không biết được, một người có thể vô sỉ đến mức như vậy, từng bước chiếm lấy những thứ vốn thuộc về người khác, còn không ngừng gây chuyện sinh sự.

Cậu cảm thấy hai mắt cậu trước đây đúng là mù mà.

“Tôi cũng không biết!” Dur Dịch cúi đầu, nụ cười vừa nở đã vụt tắt. “Con bé đó bây giờ đang chậm rãi làm cho mọi thứ về Dur Châu biến mất, rõ ràng là cố ý làm.”

Sách của em gái cậu, cô ta không cần thận xé nát, quần áo của nó, cô ta không cần thận ném đi, ngay cả chiếc bát nó thích cũng không cần thận ném vỡ.

Nhà bọn họ có bao nhiêu thứ để cô ta phá hỏng, lại cố tình nhằm vào những vật như vậy.

Cậu rất muốn ném ngay cô ta ra khỏi cửa, nhưng, mẹ cậu lại khóc không cho, bởi vì, đây là trụ cột tinh thần duy nhất của bà, nếu không, cậu sợ mẹ sẽ điên mất, thật sự điên mất, cho nên, chỉ có thể nhẫn nhịn nhìn cô ta phá hủy mọi thứ lưu lại chút kí ức về Dur Châu.

“Anh, thì ra anh ở đây.” Một âm thanh nũng nịu truyền đến, vẫn động lòng người giống như trước, nhưng, nhiều người nghe âm thanh đó truyền vào tai, lại cảm thấy da gà da vịt đều nổi lên hết.

Đan Tương Tư xoa xoa cánh tay của mình, cô cảm thấy rất lạnh, người kia, tuyệt đối không có chuyện tốt lành gì. Trình Vũ nhẹ nhàng ôm bờ vai của cô, nhìn cô lắc đầu, không cần lo lắng, có anh đây. Cậu dùng khẩu hình miệng nói với cô, lúc này Đan Tương Tư mới cười nhẹ một tiếng, ngồi thẳng lại, mắt nhìn đối diện với anh.

Cô ta.

“Phải.” Dur Dịch nhẹ nhàng nói, rất ôn hòa.

Từ xa, một bóng dáng yếu điệu đi tới, đồng phục bạch sắc mặc trên người, hơn nữa, cuộc sống bây giờ đã thay đổi cực kì tốt, cho nên sắc mặt càng thêm xinh xắn, đáng yêu. Chính là hình mẫu một tiểu thư quý tộc tiêu chuẩn. Đó là Thẩm Vũ Âm bây giờ, không còn chút vết tích gì của quá khứ.

“Anh, em xin lỗi, em không nên làm vỡ cái bát kia.”

Thẩm Vũ Âm đến gần cái bàn, đều là những người cô quen, nhưng đều như đang nhìn thấy không khí, đang cười vẫn đang cười, đang nói chuyện vẫn đang nói chuyện, phải làm cái gì thì làm cái đó, một người cũng không làm cái gì chỉ ngẩn người nhìn một cái cốc.

Cô cần môi, trước kia bọn họ đối với cô rất khách khí, từ lúc nào, lại ném cô đến góc khác trong thế giới của bọn họ như giờ chứ, càng đừng nói trò chuyện cùng.

Dường như từ khi người kia ra đi, cô tiến vào Dur gia, bọn họ đều thay đổi, kỳ thật, cô cũng không biết, cô oán giận người khác thay đổi nhưng người thay đổi nhiều nhất trong bọn họ lại chính là cô.

Từ một Thảm Vũ Âm đơn thuần, thiện lương, cực kì đáng yêu, bây giờ đã lột xác, muốn chiếm đoạt tất cả, một gia thế tốt, bạn trai tốt, hoàn mỹ như một nàng công chúa thực sự, cô ta bây giờ đã có thân phận mới, nhưng, cũng khiến cho mọi người cảm thấy lạ lẫm, chán ghét vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 141: Chương 3: Không có cái cốc nào giống được

Editor: Kinh thuế

“Anh trai.” Cô nhẹ giọng gọi, nhìn Dư Dịch, âm thanh ngọt ngào như mật, cực kì dễ nghe, có điều, ánh mắt Dư Dịch khẽ liếc qua, sau đó lại trầm lặng nhìn cái cốc kia. Một tiếng anh trai này, không khác gì mũi kim bén nhọn từ từ đâm vào trong trái tim cậu.

Đã từng có một người gọi cậu như vậy, giọng nói con bé cũng không được ngọt ngào như thế, càng không cổ làm ra vẻ nhiệt tình như vậy, nhưng lại rất chân thành, không có quan hệ máu mủ, hơn nữa, con bé phải rời đi là bởi cô ta, muốn cậu tốt với cô ta sao, không có cớ đâu.

Sự xa lạ cứ dần len lỏi, cô ta cũng không phải em gái ruột của cậu, cùng lắm chỉ là một đứa con gái thay thế do mẹ cậu nhận nhầm mà thôi, ngoài điều đó ra, nửa điểm quan hệ cũng không có.

“Anh trai, em mua lại cho anh nè.” Thảm Vũ Âm nở nụ cười cứng nhắc, Tà Tư Viêm cùng Đan Gia Dật đều tỏ thái độ bàng quang không quan tâm, may mắn, bọn cậu không có xui xẻo nhất được một cô em gái như vậy, thật khổ cho Dư Dịch.

Mỗi ngày nhìn thấy đứa con gái này, là kẻ đã hại Tiểu Trư lưu lạc ngoài đường, cậu lại càng thêm chán ghét cô ta, vẫn phải nhẫn nhịn, cho dù tất cả mọi chuyện trong quá khứ đều do Dư Châu tự gây ra, cũng không thể phủ nhận mọi việc đều có quan hệ với đứa con gái này, bây giờ còn mặt dày mày dạn đến ở Dư gia, làm con gái của mẹ Dư, cũng không biết bà nghĩ gì nữa, cô ta căn bản là khác nhau một trời một vực với Dư Châu, một Dư Châu to bằng ba lần cô ta đó.

Bây giờ nhớ lại, về ngoài mập mạp đó cũng rất đáng yêu, nhớ đến con bé, cậu lại không nuốt nổi đồ ăn.

Thảm Vũ Âm không để tâm đến sự coi thường của mọi người, trong mắt lại che giấu sự không kiên nhẫn của mình, nếu không phải cô vẫn cần dựa vào thân thể của bọn họ thì cô đã sớm vỡ mộng quay đi từ lâu rồi.

Đúng là một đám người kém cỏi, cô hơi cúi đầu, lấy một chiếc cốc men sứ tinh xảo từ cặp ra, hoa văn là mây, cực kì đẹp mắt.

Đề chiếc cốc trước mặt Dư Dịch, về mặt nhìn nọt.

“Anh trai, em rất xin lỗi, không phải em cố ý làm vỡ cái cốc kia đâu, nên em đã mua chiếc cốc này, em đã phải chọn rất lâu đấy, anh trai, anh đừng giận em nữa có được không?”

Cô nói xong, chăm chú nhìn Dư Dịch, khóe môi nở nụ cười xinh đẹp, cái cốc này đẹp hơn nhiều so với cái cốc đã vỡ được về chằng chịt như hẻ kia, cũ đương nhiên không bằng mới, cô cũng vậy, cho dù không có quan hệ máu mủ thì sao, chỉ cần Hứa Nhu yêu quý cô, chắc chắn không lâu sau, tất cả mọi người sẽ đều phải thừa nhận, cô mới là con gái duy nhất của Dư gia, một thiên kim quý tộc đích thực.

Dư Dịch thoáng chuyển tầm mắt, nhìn cái cốc đặt ngay trước mặt mình, quả nhiên rất mới, cậu nhìn chăm chăm vào nó như muốn khoan thủng một lỗ trên thành cốc. Khuôn mặt cũng không giấu được vẻ chưa xót.

Có một số thứ vĩnh viễn không thể thay thế, tâm cơ của cô ta, vẫn còn non lắm.

“Ồ, đúng là một cái cốc đẹp, có lẽ rất đắt tiền nhỉ?” Đan Tương Tư nhẹ nhàng nở nụ cười khóe môi, lộ rõ hai lúm đồng xu nhỏ vô cùng đáng yêu. Trình Vũ nghịch mái tóc dài bết sau của cô: “Nếu em thích, anh sẽ mua cho em cả chục cái, đảm bảo cái nào cũng đẹp mắt hơn cái cốc này.” Lúc cậu ta nói chuyện, ánh mắt cũng chưa từng liếc nhìn qua Thảm Vũ Âm, đúng là không thể tin nổi, đây từng là hộ vệ trung thành nhất một thời của cô, chỉ mới nửa năm, người đã không còn như xưa.

Cậu ta, đáng về ngoài thay đổi, tính cách thay đổi, ngay cả trái tim cũng thay đổi theo.

“Sao có thể giống được chứ, loại cốc này chỉ có một chiếc thôi.” Đan Tương Tư dẩu môi, “Trên thế giới này không tìm được cái thứ hai giống vậy đâu.” Cô nói xong, cũng không biết là vô tình hay cố ý nói móc.

Sắc mặt Thảm Vũ Âm tái lại, cô ta muốn ám chỉ cô điều gì chứ, muốn cho cô biết cái chén của cô vĩnh viễn cũng không thể tốt bằng hay thay thế được cho Dư Châu sao.

Đan Gia Dật chắc lưỡi, kì thật, cô em gái này của cậu rất không ngoan nhé, ngoài mặt thì nhỏ bé yếu đuối, nhưng có một người anh hồ ly như cậu, con nhóc này cũng chính là một tiểu tiểu tiểu hồ ly nhé.

Mặc dù không thông minh cũng không có bụng dạ đen tối như cậu, nhưng bản lĩnh chỉ cây dâu mắng cây hòe cũng không thua gì anh trai cả.

Tà Tư Viêm nâng tay chống cằm, buồn bực ngập dài, có lẽ đêm qua không ngủ ngon giấc, cho nên nhìn cả người đều có chút uể oải. Nhưng thứ đáng chán ở đây là người họ Thẩm kia kia, cậu ngẫm nghĩ hồi lâu cũng không tìm ra được nửa điểm bóng dáng trước kia của cô ta.

Thay đổi, không biết là tốt hay xấu đây.

Hóa ra, cô ta cũng không phải là tiên nữ, cho dù đã từng thì nay cũng bị hủy rồi.

Một bàn tay nhỏ vươn ra quờ quạng, sau đó cảm mấy chiếc chén lên, bao gồm cả cái chén Thẩm Vũ Ân đã lựa chọn kĩ lưỡng. Thẩm Vũ Âm nuốt chút nữa đã hết lên, Dư Dịch nhều mày nhẹ lại dần ra, cho con bé mượn thì sao, đồ vật như vậy, cậu muốn bao nhiêu đều có. Nhưng, cốc của em gái cậu, chỉ có một, lại bị vỡ tan. Nghĩ đến đây, đáy mắt cậu cũng tối sầm lại.

Cậu còn chưa ngẩng đầu lên đã nghe, choang một tiếng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đan Tương Tư.

Đan Tương Tư ngại ngùng le lưỡi một cái, bộ dáng hết như một con mèo làm dáng, cực kì đáng yêu.

“Em xin lỗi, tay của em trơn quá, anh Dịch, em đến cái cốc khác cho anh được không?” Cô chớp chớp hàng mi dài, đôi mắt to lúng lỉnh, trên mặt không che giấu ý cười đùa giỡn vui vẻ.

Đứng vậy, cô cố ý đẩy, cô nhìn thế nào cũng không vừa mắt với cái cốc đó đấy, cô không thích thì đập vỡ, cùng lắm đền cái khác, dù sao cái chén này cũng chỉ là đồ người khác đến cho anh ấy.

“Cò...!!” Thẩm Vũ Âm có chút đau lòng nhìn những mảnh vỡ lớn nhỏ trên mặt đất, tay siết chặt đầu gối. Con nhỏ Đan Tương Tư đáng chết này, muốn đòi đầu với cô tới khi nào chứ?

Trước đây đã vậy, bây giờ càng thêm lộ liễu.

“Tư Tư, lần sau đừng như vậy, nếu em cứ luôn không cẩn thận, sớm muộn gì anh cũng phá sản mất.” Trình Vũ buồn cười nhéo nhẹ má cô, khi nhìn sang Thẩm Vũ Âm khuôn mặt lại tràn ngập lạnh lùng.

Kỳ thật, ngoài cảm ơn Dư Châu, cậu còn phải cảm ơn một người nữa, chính là cô ta nữa, cô ta dạy cho cậu biết thế nào mới là tâm cơ thật sự, cái gì gọi là mưu hèn kế bẩn, cũng dạy cậu thất vọng tốt cùng là thế nào.

Trước kia Trình Vũ rất ngốc, nhưng nếu bây giờ cậu vẫn còn ngu ngốc như vậy, cậu thật muốn tìm một cái cây treo cổ mình lên đó.

Thân thể Thẩm Vũ Âm khẽ run lên, có chút ghen ghét nhìn sự che chở của Trình Vũ đối với Đan Tương Tư bây giờ, người con trai này đã thay đổi rất nhiều, mới qua nửa năm, cậu ta đã có thể là người đứng sánh vai được cùng bọn Dư Dịch, lúc trước, không phải cậu ta luôn yêu quý cô sao? Tại sao, lại đột nhiên thay đổi. Hơn nữa, dường như còn mang theo một loại địch ý với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 142: Chương 4: Địch ý

Editor: Kinh thuế

Phải, chính là địch ý, từ khi Dư Châu đi tất cả mọi việc đều thay đổi, ngay cả người luôn thích cô như Trình Vũ cũng bắt đầu tỏ ra không thích cùng lạnh nhạt.

Cô khẽ co người lại, Đan Tương Tư lại cong môi cười: “Cái cốc đó không phải chỉ là đồ thay thế thôi sao, người ta cũng không để bụng đâu, hơn nữa sao có thể lần nào em cũng lỡ tay như vậy được.”

Lời nói không sai, cũng không nói gì quá đáng sâu sa,...nhưng Thẩm Vũ Âm nghe thấy vẫn cảm thấy cực kì chói tai, như bị đánh một cái bạt tai mạnh vào mặt, khuôn mặt cũng nóng bừng.

“Tiểu Âm, sao lại đỏ mặt rồi, nhớ đến Kính Nguyệt Sâm sao?” Tà Tư Viêm buông lỏng hai tay, ngập dài một cái, nụ cười tà mị đến vô cùng, thật ra, không phải như vậy, mà có lẽ là do cô ta chột dạ chẳng. Bởi vì, cô ta luôn luôn không cẩn thận, chuyện gì cũng sợ ý, đập vỡ đồ đạc của Dư Châu ở Dư gia.

“Dạ.” Thẩm Vũ Âm siết chặt quần áo, cảm giác không có chỗ dung thân, có điều, cô vẫn muốn duy trì tôn nghiêm của bản thân thì nhất định phải tỏ ra không biết gì cả.

“Hôm nay Sâm học trưởng còn chưa tới à?” Thanh âm nhẹ nhàng, nhớ đến Kính Nguyệt Sâm, cô lại giống như chìm trong hũ mật cả người lâng lâng đến ngọt lịm.

Bây giờ bọn cô đã chính thức trở thành người yêu, đương nhiên một phần là nhờ thân phận đã không còn cách trở, hoàng tử cùng công chúa, không còn ai dám bàn tán chuyện của cô nữa, cô cũng có thể ngẩng cao đầu, giống như thiên nga giang cánh, lúc nào cũng có thể tận hưởng hạnh phúc thuộc về mình.

“Vậy sao, thân là người thừa kế nhà Kính Nguyệt, bây giờ cậu ta là một người bạn rộng rãi.” Tả Tư Viêm thở dài, Kính Nguyệt Sâm bây giờ không còn là Kính Nguyệt Sâm trước kia, quyền lực của cậu ta cũng trở nên lớn hơn nhiều. Trước mắt là nắm giữ được toàn bộ nhà Kính Nguyệt, chắc chắn, không lâu sau, thế lực của cậu ta sẽ ngày càng mở rộng.

Không rõ, cậu ta muốn trở thành cá lớn có phải vì muốn nuốt hết đám cá nhỏ bọn cậu không, có điều, ăn nhiều quá sẽ bị bội thực ngược trở lại đấy.

“Vâng, Sâm học trưởng bạn rộng hơn nhiều lắm ạ.” Thẩm Vũ Âm dù sao vẫn chỉ là một học sinh, đương nhiên những gút mắc bên trong giữa các gia tộc cô ta không biết được, càng không biết những điều bằng mặt không bằng lòng giữa họ.

Đôi khi, không thể không cảm thán, cô ta sống mà có chút ngáy ngốc.

“Ha.” Tả Tư Viêm còn muốn nói, có điều, nhìn đến bóng dáng màu trắng lại tự động khép miệng lại, cái gì cũng không nói nữa. Bởi vì, cậu ta đến rồi.

“Chuyện gì mà vui vậy, đang họp sao?” Vẫn là giọng nói ôn hòa, chỉ có điều, cậu ta vừa bước vào, cả căn phòng dường như cảm nhận được một sức ép vô hình.

“Không có gì, chỉ có điều, Tiểu Âm làm vỡ một cái cốc, nên mua trà lại, có điều, cũng bị Trương Tư ỡ may đánh rơi mất, nên Trương Tư muốn mua lại cho Dư Dịch cái khác, đây đúng là cái cốc đáng thương mà.”

Đan Gia Dật thoáng xoay bả vai, tất cả gợn gợn toàn bộ sự việc về cái chén, dù sao, vỡ chính là vỡ, Đan gia bọn họ cũng không phải không đền nổi.

Đan Trương Tư dùng sức gật đầu một cái, “Thực xin lỗi, Tiểu Âm, lần sau nhất định tôi sẽ chú ý hơn.” Cô nhỏ giọng nói, có điều, khi cúi đầu lại khẽ thề lưỡi một cái, cô cũng học được việc giả trư ăn cợn rồi, dù sao giả vờ đáng thương, không phải độc quyền của Thẩm Vũ Âm, cô cũng có thể làm rất tốt.

“Không sao đâu.” Thẩm Vũ Âm khó chịu nói, dường như không có thói quen làm nhân vật như vậy, sao cô lại có cảm giác bây giờ cô chính là Dư Châu trước kia, còn Đan Trương Tư lại chính là cô.

Cho nên, cô trở thành một người xấu hẹp hời.

“Thì ra là vậy, lần sau chú ý là được.” Kính Nguyệt Sâm vẫn nhẹ nhàng nói, chỉ có điều, lãnh ý lại dần dâng lên nơi đáy mắt, Trình Vũ bất giác ngẩng đầu nhìn về phía cậu ta, nhìn thẳng, hoàn toàn nghehnh tiếp ánh mắt đó.

Một người muốn thay đổi hoàn toàn, có lẽ sẽ rất lâu, cũng có lẽ chỉ trong chớp mắt.

“Chúng tôi đã biết, Sâm học trưởng.” Trình Vũ nhếch môi lên cười, sau đó nhìn về phía Thẩm Vũ Âm, “Bạn học Thẩm, chúng tôi sẽ mua một cái cốc đất nhất, lớn nhất đền cho cậu.” Chỉ cần cô có thể cảm được, đương nhiên những lời này, cậu chỉ để trong lòng.

Không còn yêu mến, không còn ái mộ, cậu mới nhận ra, trước kia mình ngốc nghếch thế nào.

“Đan Dật, tôi đột nhiên phát hiện, cậu ta rất hợp làm em rể của cậu.” Thật đúng là khiến người khác bất ngờ, cậu ta lại chính là tên ngốc trước kia hả.

Tả Tư Viêm tựa lên vai Đan Gia Dật, nhỏ giọng nói tiếp: “Haiz, vì sao tôi lại không có em gái chứ, không còn Tiểu Trư, có con hồ ly nhỏ cũng được, sao tôi lại là con một chứ, tịch mịch quá.”

“Nếu muốn cậu có thể có mà.” Đan Gia Dật khép hờ đôi mắt, tuy nói là như vậy, nhưng cậu biết rõ, nếu cậu ta muốn, đã có từ lâu.

Cậu ta hài lòng như vậy, không có nghĩa mọi điều đều theo ý muốn.

Kính Nguyệt Sâm đảo mắt qua hai người kia, sau đó quay lại nhìn Dư Dịch.

“Dịch, Tiểu Âm ở nhà cậu, đã làm phiền cậu rồi, cô ấy gây không ít phiền toái cho cậu rồi.” Cậu ta nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Vũ Âm, chỉ có điều, so với trước đây, dường như càng thêm phần trịnh trọng.

Bàn tay đặt dưới bàn của Dư Dịch đã xiết chặt, thật ra, cậu cũng rất muốn gây ra cho cô ta chút phiền toái nhỏ, nhưng, trước mắt, còn chưa thể.

“Mẹ tôi rất thích cô ấy, cho nên không tính là phiền toái.” Cậu chán ghét việc nghĩ một đằng phải nói một nẻo như này, thật muốn giang thẳng tay đánh đấm vào khuôn mặt tươi cười của hắn, lột xuống bộ mặt giả dối kia.

“Vậy là tốt rồi.” Kính Nguyệt Sâm gật đầu, ngón tay vuốt nhẹ lọn tóc của Thẩm Vũ Âm, nhìn khuôn mặt khẽ ửng hồng của cô, cười nhẹ, “Tiểu Âm, em phải nghe lời nhé, nếu làm sai cái gì, Dịch không phạt em anh cũng sẽ phạt em.”

Mặc dù là giọng điệu nói đùa nhưng lại khiến người khác cảm thấy lãnh ý, cảnh cáo.

Đan Tương Tư khẽ rung mình, ôm chặt lấy cánh tay Trình Vũ, thật là một con người đáng sợ.

Dư Dịch cảm xúc trên bàn lên, bên trong vẫn còn nước sóng sánh, nhìn kỹ mới thấy, phản chiếu ra là một thiếu niên mang nụ cười đầy châm chọc.

Nói là cảnh cáo cô ta, kỳ thật, chính là cảnh cáo bọn họ mới phải.

Nguyệt Sâm, đã tâm của cậu, cũng quá lớn rồi.

Cậu đã khiến tôi mất đi một người em gái, còn muốn cái gì nữa?

Thẩm Vũ Âm then thùng cúi đầu, mỗi lần như vậy, trái tim cô lại giống như chú nai nhỏ, nhảy nhót loạn nhịp, Sâm học trường, thật quá ôn nhu.

“Em biết rồi, sau này em sẽ chú ý hơn.” Cô ngước mặt lên, cam đoan hứa, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình làm sai điều gì.

Cô chỉ là, vì tương lai của mình mà cố gắng, cô rất sợ, cho nên cô tuyệt đối không để mình quay lại bộ dáng trước kia, ông trời đã ban cho cô cơ hội tốt như vậy, sao cô có thể dễ dàng buông tha cho được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 143: Chương 5: Thay thế

Editor: KInh thuế

Cho nên, cô vẫn luôn phải cố gắng, không ngừng. Những người không hay, chỉ biết đứng ngoài chỉ chỏ, hành vi của cô là trơ trên, bởi lẽ, bọn họ không phải cô.

Cô không sai, đúng vậy.

Cô nắm chặt tay, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không vì những phán xét của người khác mà nhận thua, cô vốn là thiên nga đích thực, không phải loại gà đồng thấp kém.

Dư Dịch đặt chiếc cốc trong tay xuống, trên mặt đất là mảnh vụn của chiếc chén, không khác chiếc cốc ở nhà là bao, Tương Tư nói rất đúng, trên thế giới này không có hai chiếc cốc nào giống nhau được, cho nên, là người vẫn sẽ luôn có sự khác biệt.

Huống chi em gái cậu vốn luôn chỉ có một, tên Châu họ Dư, vĩnh viễn cũng không có khả năng biến thành họ Thẩm tên Vũ Âm.

Dư gia, Dư Phẩm Thành đẩy cửa, đứng lặng nơi cửa ra vào nhìn vợ mình bên những mảnh vỡ của chiếc cốc.

“Ôn Nhu.” Ông nhẹ nhàng gọi, chỉ là dường như linh hồn bà đã trôi dạt nơi khác, ánh mắt vẫn thất thần nhìn những mảnh vỡ kia.

Ông bước lại gần, đứng bên cạnh bà, đặt tay lên bờ vai gầy đó, nửa năm qua, tinh thần bà ngày một kém đi, bà ấy yêu Dư Châu như vậy, bọn họ lại buộc Dư Châu phải biến mất, một đứa nhóc còn chưa đủ mười tám tuổi, còn chưa biết gì về cuộc sống ngoài đời, thân vô thế vô, nó sẽ phải làm thế nào để sống đây.

“Phẩm Thành, ông nói xem Châu Châu của chúng ta bây giờ thế nào rồi, nó đang ở đâu, có được ăn no không, có mặc ấm không, có còn nhớ đến cha mẹ như chúng ta không?” Hứa Nhu nhặt từng mảnh nhỏ lên, trong mắt không kim được mà rơi nước mắt, đứa con gái đáng thương của bà, đã ra đi nửa năm rồi, một mình con bé lặn lội ngoài đời, có thể chịu được không? Có khỏe không? Có bị bắt nạt không?...

Dư Phẩm Thành thở dài, bàn tay đặt trên vai vợ ông siết chặt, “Con bé sẽ không sao đâu, bởi vì, nó là con gái của chúng ta mà.” Ông nói những lời này an ủi vợ cũng là an ủi chính mình, con gái thất lạc không một ai biết nó đang ở đâu, lòng ông không đau xót sao được.

Con bé như đã bốc hơi đi, cho dù bọn họ có bí mật cử người đi tìm cũng không thấy, đương nhiên, phía bên nhà Kính Nguyệt cũng không thu được tin tức gì, cho tới giờ bọn họ cũng không muốn buông tha Dư Châu, tin tức này có lẽ là điều tốt, bọn họ không tìm thấy, vậy, có lẽ con bé đang an toàn ở một nơi nào đó.

Một đứa bé chưa từng rời khỏi vòng tay chăm sóc bao bọc của cha mẹ, lại đột nhiên mất đi sự bảo vệ đó, nhất định sẽ cực khổ, cũng sẽ hận cha mẹ mình.

Bởi vì, bọn họ không bảo vệ được nó, tuy nó có làm sai, nhưng là cha mẹ không pahir vẫn luôn yêu thương con cái mình vô điều kiện sao.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Hứa Nhu vội vàng lau khô nước mắt, là con gái bà đã trở lại sao, bà nở nụ cười cực kì ngọt ngào, nhưng ánh mắt lại tràn đầy bi thương.

Dư Phẩm Thành bất lực buông tay, Hứa Nhu, tại sao bà lại muốn lừa mình dối người như vậy, cô ta không phải con gái chúng ta, vĩnh viễn cũng không phải.

Hứa Nhu chạy chậm ra mở cửa.

“Mẹ.” Thẩm Vũ Âm cười duyên dáng gọi bà, mà tiếng mẹ kia cũng khiến tâm Hứa Nhu tê tái lại, “Có phải đói bụng rồi không, mẹ đã chuẩn bị thật nhiều đồ ăn.” Bà nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, lại dường như đang thông qua cô để nhìn người khác, một người lúc nào cũng là cái kim trong mắt bà.

“Thật đói, mẹ là tốt nhất.” Thẩm Vũ Âm vui vẻ khoác tay Hứa Nhu, bà mẹ này thật quá dịu dàng, cô thật sự hâm mộ Dư Châu, có được một người mẹ như vậy, có điều, từ nay về sau đây chính là mẹ cô, mẹ Thẩm Vũ Âm.

Hứa Nhu nhẹ nhàng vuốt tóc Thẩm Vũ Âm, cảm giác này, thật sự rất giống con gái của bà, kỳ thật, tinh thần của bà vẫn rất tốt, cũng không có thất thường gì, bà đương nhiên biết rõ Thẩm Vũ Âm không phải con gái mình, cũng biết vì cô ta Châu Châu mới phải rời đi, nhưng bà thật sự không cách nào chấp nhận Châu Châu đã đi, đứa con gái tâm can bảo bối của bà.

Cho nên, bà cần con gái, cần san sẻ nỗi nhớ mong này. Dù biết, người này không phải Châu Châu của mình, nếu không, bà thật sự sẽ phát điên mất.

Mẹ xin lỗi, Châu Châu, coi như Châu Châu vẫn luôn ở bên mẹ được không?

Dư Dịch chậm rãi đi từ cửa vào sau, nhìn hai người trước mặt, không khỏi mím chặt môi lại, không chào hỏi gì đã bước nhanh qua họ, cô ta muốn thoát mọi thứ của Châu Châu, nhà họ Dư vĩnh viễn không chào đón cô ta, nhưng lại không đuổi đi được.

Dư Phẩm Thành nhìn xuống phía cửa, ánh mắt thâm trầm phức tạp, nhưng chỉ yên lặng nhìn hai người đó, thật sự rất giống mẹ con hòa thuận, nhưng, dù tốt thế nào, cũng không thể thay thế con gái thật sự của ông được.

“Dịch, đừng trách mẹ con, bà ấy thật sự rất khổ sở, bà ấy nhớ Châu Châu, nhớ đến sắp điên rồi.” Dư Phẩm Thành đặt tay lên vai Dư Dịch, ông hiểu rõ con mình, biết rõ là nó đang khó chịu, nhưng, ông cũng vậy, cái nhà này đã không còn ấm áp như xưa nữa. Bởi vì, thiếu một người, lại dường như mất đi cả niềm hạnh phúc.

“Con hiểu.” Dư Dịch gật nhẹ đầu, cậu hiểu mẹ rất khổ sở, nhưng, vẫn không thể chấp nhận được cô ta. Vừa nhìn thấy cô ta lại nhớ đến Châu Châu đã phải rời đi như thế nào. Em gái là tự tay cậu tiễn nó đi, nỗi hận của cậu lại càng còn cao.

Cậu đi qua bố, lên lầu, đi ngang qua một căn phòng, lại lặng lẽ mở cửa ra, đây là gian phòng trước kia của Dư Châu, nhưng, lại đổi về màu hồng nhạt trước đây, thích hợp với Thẩm Vũ Âm, nhưng, không phải sở thích của Châu Châu.

Đồ vật bên trong, dường như đã đều đổi sang cái mới, qua một thời gian nữa, có lẽ ngay cả bóng dáng cậu cũng không nhớ nổi nữa, lặng lẽ đóng cửa lại, ánh mắt Dư Dịch lại thêm phần lạnh lùng, sau đó bước nhanh chân trở về căn phòng quen thuộc của mình, đóng cửa lại, tựa trên cửa, mở đèn trong phòng lên, thói quen đến mấy cũng có thể sửa, như thói quen không thích ánh đèn này của cậu, trước kia còn bị Dư Châu nói là cái hang chuột, bây giờ, cậu lại không thích bóng tối.

Quá tối, cái gì cũng không nhìn rõ.

Đi đến chỗ bàn học, trên bàn đặt một khung hình có bức ảnh chụp chung, người con trai cười sáng lạn, người con gái mập mạp không được tự nhiên hơi quay mặt, khuôn mặt mập mạp rất đáng yêu, nụ cười cũng rất xinh đẹp, Châu Châu.

Cậu cảm bức ảnh lên, ngón tay nhẹ nhàng mon trón, may mắn bức hình này đặt trong phòng cậu, nếu không, để cô ta biết không biết sẽ bị xé rách đến mức nào. Cô ta muốn thay thế vị trí của Châu Châu sao, không biết tự lượng sức mình.

Hàng mi đen nhú lại, ánh mắt lạnh lùng, u quang kéo dài sâu không thấy được.

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lại một ngày sắp trôi qua. Nửa năm, đã qua nửa năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lữ Mạnh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 144: Chương 6: Nữ ma đầu thực sự

Editor:Kính thuế

Tại đường nhỏ chất đầy vật ô uế, dơ bẩn một bóng lưng nhỏ đi lại không ngừng, dường như là một cô gái, cô bước đi chậm rãi, lại thân nhiên đạp lên tất cả mọi thứ trên đường.

“Ha ha...” Một tiếng cười âm lãnh vang lên, trong đêm tối càng thêm phần quỷ dị, giống như tiếng dã thú noi đêm khuya, khiến cho người nghe không khỏi sởn gai ốc nhũn chân xuống.

“Là một đứa con gái, đã lâu đại gia không ra ngoài không ngờ vận khí lần này lại tốt vậy.” Giọng điệu lưu manh, ý đồ xấu xa, không khác gì con sói đói chảy nước dãi, tham lam nhìn con mồi trước mặt.

“Đúng vậy, vài ngày nay quý cũng không thấy đâu, lần này chúng ta lại chờ được, cho dù không cướp được gì cũng có một đứa con gái phục vụ chơi đùa cho an hèm, ha ha.” Một giọng nói khác vang lên, hiển nhiên đã đánh chủ ý lên người con gái trước mặt.

Cùng lúc đó, người con gái đứng trước mặt họ lại lặng im đứng lại tại chỗ, không nhúc nhích hay bước tiếp.

“Lão đại, có phải dọa cô ta choáng váng rồi không?” Trong bóng tối không nhìn rõ mặt bọn họ, chỉ có những con mắt dâm dục phát ra ánh sáng xanh lè.

Có điều, bọn họ lại cảm thấy thật khác lạ, con gái bình thường, gặp phải chuyện cướp bóc, nếu không phải nhanh chân bỏ chạy cũng là hét to cứu mạng, nếu không cũng là mất hết sức lực ngã xuống, khóc lóc cầu xin bọn họ tha mạng, huống chi bọn hắn không chỉ muốn cướp tiền mà còn muốn cướp sắc.

Có lẽ, cô ta là loại thứ hai, cái chân nhỏ kia đã mềm nhũn ra rồi, là gan cũng quá nhỏ đi.

Người con trai được gọi là lão đại đứng thẳng dậy: “Các anh em, lão đại lên trước, các chú phía sau tùy ý.” Hắn ta nở nụ cười, cực kì tà ác, mà bọn đàn em phía sau dùng ánh mắt xấu xa quét hết thân hình người con gái phía trước, nhưng lại không nhìn rõ được khoảnh khắc khi ánh trăng vừa lướt qua mặt người con gái phản chiếu lại ánh mặt lạnh lùng như băng giá kia.

Lão đại nhanh chóng phi thân chạy về phía trước, thậm chí còn gấp rút cởi bỏ quần áo, tiểu nữ nhân, buổi tối một mình hắn là rất tịch mịch, anh trai đến giúp em đây.

Có điều, tay hắn còn chưa chạm đến người cô, đã nghe một tiếng rắc, như tiếng xương bị bẻ gãy, sau đó là tiếng hét thảm thiết như giết lợn vang lên.

Đêm tối càng thêm phần đáng sợ, từ xa xa, tiếng chó sủa loạn lên như đệm nhạc cho tiếng gào.

Hai tiếng tru của động vật, thật là một buổi hòa âm tuyệt vời làm sao.

Ba người còn lại nhìn cảnh trước mặt mà choáng váng, bọn họ ngây ngốc nhìn người con gái vừa rồi vẫn bị họ cho là sợ hãi quá độ kia, lúc này cô đã xoay người lại, ánh mắt bọn hắn không thể tin nhìn cảnh kia, lão đại bọn hắn lúc này bị một cô gái nhỏ nắm tay, tay hắn lại bị bẻ ngược gấp hẳn lại, xem ra, đã bị bẻ gãy hoàn toàn.

Ánh trăng chiếu xuống người của cô, giống như một nữ thần chiến tranh, quả nhiên là con gái, chẳng qua lúc nhìn nụ cười nơi khóe môi của cô, rất đẹp nhưng quá lạnh lùng, đôi mắt kia, chớp nhẹ lại mở ra, thân nhiên nhìn bọn họ chăm chú.

“Á...” Lần này lại là một hồi thét dài, không là ba hồi đồng thời ngân lên.

Cô ta, lại có thể là cô ta....

Ma đầu lợi hại nhất Thiên Phù tinh, cô ta đánh người, sẽ đánh cho sống dở chết dở, người đầu tiên bị cô ta đánh đã lâu lắm rồi vẫn còn liệt trên giường khiếp sợ.

Ánh trăng rơi xuống khuôn mặt cô, không khỏi khiến khuôn mặt thêm phần nhu hòa hơn, khuôn mặt còn rất trẻ, lại lạnh lùng khó nói nên lời.

“Mấy người cùng lên đi, một người, rất buồn nhé.” Trong đêm tối, âm thanh trong trẻo như tiếng suối, trong trẻo mà thanh nhã. Cho dù ý tứ lời nói lại cực kì thách thức, đầy tính hiếu chiến.

“Lên cho tao, nhanh cứu lão đại của bọn bây đi, tay ta sắp bị con nhãi này kéo đứt rồi.” Tên lão đại gào khóc thảm thiết, nhưng, ba tên tiểu đệ của hắn ngay cả động cũng không dám động, có lẽ chân đều nhũn ra cả rồi.

Bọn họ khẽ liếc nhìn nhau, cắn răng, không bằng liều mạng, một đứa con gái mà thôi, chả lẽ bốn người con trai như các cậu lại không đánh lại được sao? Nếu như bị truyền ra ngoài, sau này bọn họ còn làm ăn thế nào được nữa.

Dù nói thế nào, bọn họ cũng là lưu manh nổi danh ở đây, để người khác biết bọn họ còn mặt mũi nào ở lại đây nữa.

Cô gái chớp mắt hai lần, khẽ buông tay, lão đại ôm tay, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, miệng hắn không ngừng chữ bới, nhìn lên ánh mắt của cô gái trước mặt lại vội vàng ngậm chặt miệng lại, đúng là điên con mẹ nó rồi, lão đại như hắn mà lại sợ một đứa con gái, gầy tong teo, nhưng, hắn thật sự sợ, rất rất sợ, còn có tay của hắn, thật sự đau như bị đứt lìa.

Phanh, bang, rắc,... từ con ngõ nhỏ không ngừng truyền ra âm thanh đánh đập, khoảng nửa giờ sau, một người bước ra, cô vỗ vỗ tay mình, nhàm chán liếc nhìn đám dưới đất.

Mệt, đi về ngủ thôi.

Cúi lưng gập người, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra dưới ánh trăng, làn mi cong vuốt, đôi mắt phượng sắc lạnh, con ngươi sáng như những vì sao, cực kì thanh khiết.

Mà trong con ngõ nhỏ tối tăm, bốn người đàn ông nằm chồng lên nhau trên đất, miệng vẫn rên rĩ không ngừng.

“Mẹ nó, có thật là con gái không vậy, bốn người con trai chúng ta lại thua sao?” Tên lão đại xoa khuôn mặt đã sưng lên như đầu heo nói, xem như hôm nay bọn hắn xui xẻo.

“Lão đại à.” Ba tên tiểu đệ của hắn cũng diu nhau đứng lên, so với mặt hắn không khác biệt nhiều, âm thanh tru tréo: “Lão đại, đó là nữ ma đầu số một của tỉnh Thiên Phù...”

“A.” lại là một tràng gào thét thống khổ, sao bọn họ lại chọc vào một người đáng sợ như vậy chứ.

Bọn họ thật sự chết chắc rồi, đứa con gái kia, có thù tất báo, chỉ cần cô ta không vừa mắt người nào, tuyệt đối sẽ bị cô ta chinh cho thảm, bọn họ cũng không hiểu, trên thế giới này sao lại có một đứa con gái mạnh mẽ đến đáng sợ như vậy chứ.

Sau đó, lại là tiếng rên rĩ.

“Lão đại, mặt của em sưng lên rồi.”

“Lão đại, đầu của em chảy máu rồi.”

“Lão đại, chân em gãy rồi.”

“Mẹ kiếp, XX chúng mày, lão đại của bọn bây toàn thân đau nhức.”

Mà người con gái được gọi là nữ ma đầu kia, lúc này đang đi tới một ngôi nhà dân bình dị, tay vừa chạm đến cánh cửa đã được mở ra từ bên trong.

Một thiếu niên đứng trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào cô, thờ dãi nói: “Lại đi ra ngoài đánh nhau?”

Cô gạt đầu một cái: “Đi dạy dỗ mấy tên côn đồ chút.” Cô nói rất nhẹ nhàng, rất tùy ý, nhưng phàm là người được cô dạy dỗ không năm vài ngày tuyệt không đứng dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 145: Chương 7: Tất Cả tiền dành dụm

Editor: Kinh thuế

Cô nói xong, lướt qua cậu ta đi vào nhà, nhìn đến bàn ăn, tự rót cho mình cốc nước, ngón tay thon dài mảnh khảnh rất đẹp mắt, nếu chỉ nhìn rất khó tưởng tượng nổi, một đôi tay xinh đẹp như vậy, khi đánh người, so với đàn ông còn dã man hơn.

“Dư Châu, có ai từng nói em rất giống người nào đó chưa?” Người con trai nhìn chăm chăm vào cô hồi lâu, bật thốt lên hỏi, Dư Châu lặng im, đứng đó siết chặt chiếc cốc cầm trong tay.

“Rất nhiều người, khuôn mặt của tôi tương đối đại chúng.” Dư Châu ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt cực kì xinh đẹp, hóa ra khi giảm cân sẽ thành như vậy, tương mạo giống Hứa Nhu đến tám chín phần, chỉ có điều, Hứa Nhu cho người khác cảm giác rất ôn nhu, nhẹ nhàng tựa như nước, nhưng, cô lại mang đến cho người khác cảm giác cực kì mạnh mẽ, đậm đặc.

Khuôn mặt giống nhau, nhưng, khiến người khác không thể nhận sai, bỏ qua tuổi tác, khí chất của hai người hoàn toàn khác biệt.

“Có lẽ vậy.” Thiếu niên mỉm cười, khóe mắt chớp nhẹ ưu sầu khiến người ta cảm thấy cậu đã trải qua tang thương hết cả một đời.

“Tôi đi ngủ đây.” Cô đứng lên, đi vào một căn phòng, mở cửa, đóng cửa, động tác liền mạch, nhanh gọn mà dứt khoát.

Khóe môi thiếu niên cứng đờ nhìn cánh cửa đã đóng lại, cậu tựa người trên tường, đây là nhà bọn cậu, chính xác là nhà của rất nhiều người.

Trước kia bọn họ đều là lưu manh, dựa vào cướp, dựa vào lừa gạt, dựa vào sức mạnh, nhưng, từ nửa năm trước khi cô đến đây, tất cả đều thay đổi.

Cô giống như sâu bướm cuối cùng cũng phá kén thành công, biến hóa kinh người, chỉ trong ngắn ngủi mấy tháng, không chỉ trút bỏ được một thân công

kênh, hơn nữa, tác phong mạnh mẽ, làm việc thần tốc, giống hệt phong cách của người đó trước đây, rõ ràng nội tâm rất lương thiện, nhưng, lại luôn tỏ ra cực kì lạnh lùng, lạnh khốc.

Cô đến đây, cuộc sống của mọi người đều thay đổi, bọn họ không cần tranh cướp nữa, bởi vì, cô có đủ tiền giúp bọn họ có thể sống yên ổn.

Không ai nghĩ đến, bọn họ lại mở quán ăn trong căn nhà không lớn lắm này, lúc đầu cũng không có ai đến ăn, đám người bọn cậu, không phải về ngoài kỳ quái thì chính là đáng về hung dữ, làm cho người khác đều tưởng bọn cậu mở hắc điểm, có điều, may mắn có nụ cười ngọt ngào của một cô gái, đương nhiên không phải là Dư Châu chân chính, có điều, trước mặt người khác cô luôn nở nụ cười ngọt ngào, may mắn chỉ có bọn cậu biết, nụ cười của cô, thật giả dối.

Dần dần, việc buôn bán cũng có khởi sắc.

“A Thạch, cậu ở đây làm gì vậy?” Một đôi tay ôm ngang hông cậu, sau đó một thân thể mềm mại áp vào lưng cậu, cậu vỗ vỗ tay người con gái nói: “Không có gì, chỉ là nhớ Tiểu Mộc, Dư Châu rất giống cô ấy.”

“Đúng vậy, rất giống.” Người con gái nhìn bóng lưng anh ta đi dần, trước kai cô một đầu tóc đỏ, giờ đã nhuộm lại màu đen, thoát nhìn có chút đáng yêu, ngốc ngếch, cô nhuộm lại tóc, còn cậu ta cũng đi làm lại bộ răng.

Dường như, đều nhìn thuận mắt hơn rất nhiều.

“Chúng ta trở về đi, ngày mai còn phải dậy sớm mở cửa tiệm.” Trong mắt người con gái chột lóe lên thứ gì đó, người thiếu niên đã cầm tay cô kéo đi: “Yên tâm đi, Tiểu Mộc đã mất, anh không thể quên được cô ấy, nhưng anh cũng chưa từng quên em mới là vợ anh, là người anh muốn chăm sóc cả đời này.” Người con trai quay mặt ngại ngùng, hiển nhiên là không thường nói những lời này.

Người con gái nở nụ cười, nắm tay trở lại với người con trai, kỳ thật, không ai có thể quên được Tiểu Mộc, anh ấy như vậy, cả cô cũng thế. Cô liếc nhìn, cánh cửa đóng chặt, cô ấy lại đi đâu rồi, có phải là một Tiểu Mộc khác không.

Hai người tay trong tay cùng rời đi, bọn họ nhớ tới cô, thường xuyên nhớ lại, người đã từng cho bọn họ cuộc sống yên ổn, vất vưởng trong thời gian dài rồi, ai cũng khao khát có một mái nhà thật sự, trời sinh ai cũng có tính lương thiện, bọn họ cũng thế.

Sau khi bóng dáng họ khuất hẳn, lúc này Dư Châu đang ngồi trong phòng mới ngẩng đầu lên, chiếc bàn đối diện cô đặt một chiếc gương, vừa vặn phản chiếu khuôn mặt cô.

Khóe môi cong nhẹ, gương mặt này, chính cô cũng không nhận ra bản thân mình, hướng chỉ là người khác, có lẽ, mẹ cô cũng không nhận được ra, cô không còn Tiểu Mộc, bây giờ cô là Dư Châu, Tiểu Mộc đã mất, vậy cứ coi là thế đi, cho dù cô đã mất, cuộc sống bây giờ của bọn họ cũng rất tốt, không cần có sự xáo trộn gì nữa.

Cô đứng dậy, thân hình nhẹ nhàng như cánh bướm, đến trước giá sách, nhẹ nhàng lấy một quyển ở trên cùng, nửa năm đã qua, ngoại trừ giảm cân, cô cũng chăm chỉ đọc sách rồi, có lẽ bởi vì tâm tình luôn không tốt, lại thường xuyên đánh nhau, cho nên, cân nặng giảm rất nhanh, đến khi cô để ý thì đã gầy thành như vậy.

Cô cầm thư, ngồi xuống giường, cẩn thận nhìn từng từ một, cho đến một tiếng sau, cô mới ngáp dài một cái, rõ ràng nói trở về để ngủ, nhưng, lại còn vương bận. cô vươn tay lấy ra viên đá hình giọt lệ ngân sắc kia, đồng tử tối sầm lại.

Nửa năm qua, có lẽ đã đến lúc cô phải trở về, trở về báo thù. Bởi vì, có người thiếu nợ cô, mà cô lại thiếu nợ một người, tuy cô chỉ ở chỗ này, nhưng chỉ cần muốn biết cô có thể biết ranh mạch, đương nhiên tin tức của người đó sẽ được truyền đến.

Người kia đã lấy được quyền thừa kế tài sản, nghe nói còn nuốt được phân nửa tài sản của Dư gia, quả nhiên rất lợi hại, tâm cơ so với cô nghĩ còn hung ác hơn.

Có lẽ, cái bấy kia không chỉ nhằm vào cô, mà tròng cả nhà họ Dư nhảy xuống.

Đương nhiên, còn có Liên, có một số việc, cô cũng nên tự mình hỏi rõ mới được.

Hắn ta lại không phải anh trai nhỏ, tuyệt đối không phải. Tay cô siết chặt chiếc vòng, đôi mắt tràn ngập hận ý mãnh liệt, nếu sự tình thực sự như cô nghĩ, vậy, hắn thiếu cô, không muốn nhà cũng phải nhà.

Cô không thích hại người, cô chỉ thích chiếm tiện nghi của người khác.

Bàn tay buông lỏng dần, đeo lại vòng trang sức lên ngực, sau đó mới đứng lên, từ dưới gầm giường kéo một vali nhỏ ra, bên trong đều là đồ mang từ Dư gia, cùng với đồ Liên tặng.

Có lẽ tất cả tiền dành dụm của Dư Dịch đều cho cô, rất nhiều tiền, còn có Dư Phẩm Thành, người cha mặt lạnh tim nóng đó của cô, điểm tâm của mẹ, cô đều cảm nhận được, để lại cũng vì không nở ăn. Bây giờ đã sớm mọc meo rồi. Cô lấy quần áo bên trong ra, bây giờ mặc vào không khác gì bao tải, có lẽ phải ba lần cô mới vừa.

Những vật này chỉ dùng để ngắm. Cô mở một ngăn khác ra, bên trong là đồ Liên tặng, cái gì cũng có, thậm chí, cả đồng băng vệ sinh phụ nữ cũng có, mặt của cô nóng rần, Liên, cả điều này cũng chú ý được, thật không biết anh ấy nghĩ gì nữa. Nửa năm rồi, không biết bây giờ anh ấy sống thế nào.

Q.3 - Chương 146: Chương 8: Tìm một lão soái ca

Editor: Kinh thuê

Cất kỹ những đồ này đi, cô đứng lên, nhìn quanh một vòng nơi đã ở trong nửa năm qua, nửa năm đã trôi qua, kỳ thật cô rất lưu luyến nơi này, bây giờ, chính là có chút không nỡ.

Có điều, dù ở lại trong bao lâu, cô vẫn phải trở về, giống như việc cô vĩnh viễn cũng không còn thuộc về nơi này nữa, cô phải đi làm những chuyện quan trọng với mình hơn.

Một đêm này, cô ngồi lặng trước bàn cả đêm, nghĩ đến việc rời khỏi đây, một chút buồn ngủ cũng bị đá bay đi.

Ban ngày, Thạch Đầu nhìn rương đồ trong tay Dư Châu, không bắt ngờ lắm.

“Đã mang theo hết chưa, còn để lại gì không?” Âm thanh của cậu ta cực kì bình tĩnh, thản nhiên, nhưng phải nghe cẩn thận mới thấy chút run rẩy nhỏ bé trong đó.

Cho dù biết trước một ngày nào đó cô ấy sẽ rời khỏi, nhưng, không ngờ lại nhanh như vậy, giống như lúc cô đến, luôn bất ngờ như thế, một thân hình mập mạp đồ sộ, nhưng lại có thể làm những chuyện không ai quên được.

Cho đến tận giờ, cậu vẫn không thể tin, đứng trước mặt cậu là một người con gái có vẻ ngoài duyên dáng thướt tha, cô bé con từng đánh nhau với bọn họ, thậm chí toàn thân đầy vết thương cũng không rên một tiếng.

“Vâng.” Dư Châu gật đầu một cái, “Đã cầm hết rồi ạ, em đi đây.” Cô vươn tay ra, ánh mắt dò lên cổ tay cậu ta, dấu răng kia vẫn còn, rõ ràng đã lâu như vậy, cậu ta vẫn...

“Dấu răng này đã lâu như vậy, có lẽ lúc ấy thực sự dùng quá sức, vẫn luôn thiếu cậu một lời xin lỗi.” Đợi cô nói xong mới tự phát hiện được điều gì, cô lại khẽ nở nụ cười, cười như vậy, mới giống độ tuổi này.

Nói cũng đã nói rồi.

“Em đi đây, anh bảo trọng.”

Cô đi lướt qua cô ấy, nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cô ấy, từ một cô bé, bây giờ đã lớn thành thiếu nữ rồi, như vậy thật tốt, tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng, mà cô cũng thế.

Cô xoay người, rời khỏi hai người bọn họ, cô có cuộc sống khác đang chờ, mà bọn họ cũng vậy.

Vốn chỉ là khách qua đường.

Tạm biệt anh Thạch Đầu, nhiều năm qua đều được anh chăm sóc.

Cô xoay người đi, khẽ lau nơi khóe mắt, khóe môi cong cong, kỳ thật nên cười mới phải, mọi người bây giờ đều rất tốt, cô cũng đã để lại toàn bộ số tiền cho bọn họ, chắc chắn, cuộc sống về sau của họ sẽ tốt đẹp hơn.

Bọn họ là bạn bè, mà cũng là người thân, người thân của Tiểu Mộc.

“Thạch Đầu.” Người con gái thấp thỏm gọi tên, mà Thạch Đầu vẫn ngẩng ngốc nhìn theo, trong mắt tựa như sương mù mang cậu quay lại mấy chục năm trước, một cô bé con bần thiêu cắn tay cậu, dường như không bao giờ nhả ra.

Từ nơi cổ tay truyền đến đau đớn, nâng tay nhìn lại dấu răng kia, cậu lại bật cười, chỉ có điều nước mắt thấm ướt mi, Tiểu Mộc, mặc kệ bây giờ em trở thành ai, anh biết em còn sống là tốt rồi.

Cho dù em thay đổi thành ai, chỉ cần em vẫn luôn nhớ từng là Tiểu Mộc.

“Anh không sao, có hạt cát bay vào mắt thôi.” Cậu quay lưng, lau nước mắt mà miệng mỉm cười, một đứa con trai lại khóc lóc như vậy, sẽ bị người ta cười mất.

“Ha ha ha...”

Cậu cười lớn, vừa khóc vừa cười, lại khiến cho người con gái đứng cạnh không khỏi xót xa.

Nhưng, cô vẫn đi tới, ôm chặt lấy cậu từ đằng sau, kỳ thật cô hiểu trong lòng bọn họ đều có bóng hình người con gái kia, không ai không có quá khứ, nhưng, bây giờ bọn cô đã ở chung, như vậy cũng đủ rồi.

Dư Châu đi nhanh hơn, một thân quần áo cực kì đơn giản, quần áo nửa năm trước đã không còn mặc được, nhưng phải đi về nên mới quyết định mua mới. Cúi đầu nhìn, thấy được hai chân của mình, quả nhiên là khác biệt một trời một đất, mất đi nặng nề trước kia, cô mới phát hiện, hóa ra con người có thể bước đi nhẹ nhàng như vậy.

Cô đứng nơi ngã tư đường, nhìn về phía trước, quanh người đều tỏa khí lạnh, cô gái xinh đẹp lại trẻ tuổi như vậy, đương nhiên, hấp dẫn không ít ánh mắt, chỉ có điều, cảm thấy áp lực từ trên người cô, cũng đã thấy khó thở rồi. Xinh đẹp mà đầy gai nhọn thì cũng xin lui.

Dư Châu bước đi vòng, cô vẫn chưa thể về nhà ngay, cô còn chuyện muốn tra, nhà, cô nhất định phải về, hơn nữa còn là thoải mái mà bước vào.

Đêm khuya, một bóng đen nhanh chóng lướt tới, khẽ xoay người, đơn giản tránh thoát camera xoay trên đầu, hệ thống bảo vệ nhà Kính Nguyệt thật sự rất tân tiến, nếu không phải nửa năm qua cô đều nghiên cứu cái này, chỉ sợ bây giờ đã sớm bị người khác phát hiện, trói lại rồi.

Lắc mình một cái, cô lại tránh thoát được cái khác, thật đúng là dày như lưới tằm, trách không được ban đêm không có người tuần tra, đối với công nghệ cao bậc này có thể yên tâm ngủ.

Nhanh chóng phi thân về phía trước, con mắt quan sát xung quanh, phía trước là một gian phòng lớn, nếu không nhầm thì chính là căn phòng này sao? Chỗ này, là phòng của Kính Nguyệt Sâm.

Tầng một, may mà là tầng một, nếu không, cô phải học thần lần mà bò trên tường mất, mọi khả năng của cô đều rất mạnh, ngoại trừ một điểm, sợ độ cao.

Người nép sát vào tường, may mắn, thân hình của cô rất gầy, nép sát như vậy, cũng tương đối an toàn, nếu là thân hình của trước kia, có lẽ đã sớm bị phát hiện, cho nên, muốn bay nhảy mãi mãi không có chỗ cho Bàn tử.

Cô quay đầu nhìn từ phía cửa sổ sang, một gian phòng tràn ngập hương vị nam tính, tuy cực kì đơn giản nhưng trong sự đơn giản lại lộ ra nhiều điểm đặc biệt, cho thấy gu thưởng thức thanh nhã hơn người.

Kính Nguyệt Sâm đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, cô vội vàng cúi đầu, rất tốt. Tâm trí còn tỉnh táo.

Cô đi men theo tường, trống ngực đập khần trương, sau đó, tiếng bước chân ngày càng rõ ràng, cho đến khi có tiếng đóng cửa sổ, cô mới khẽ thở ra, hai mắt ngược lên, may mắn, hân ta còn chưa phát hiện ra cô.

Tiếng bước chân xa dần, cô thở hắt ra, cảm giác khần trương vẫn còn đọng lại, tuy nhìn thấy cậu ta vẫn còn chút cảm giác khó nói nhưng, cô cũng không còn háo sắc như xưa, mắt công nhìn cậu ta cô thà, cô tình nguyện tìm một lão soái ca còn hơn.

Cô đứng lên, thân thể càng thêm nép sát vào tường, nhìn qua khung cửa, bên trong vẫn là người con trai đó, có điều đã thành thực hơn nhiều so với nửa năm trước, ánh đèn ấm áp bao phủ khắp người, trên tay cầm sách, nhìn dáng vẻ vô cùng chăm chú, cậu ta lúc này, ưu nhã, tôn quý, tuấn mỹ, bộc lộ rõ thân phận cùng địa vị hơn người, chỉ có điều, đây, cũng chỉ là vẻ ngoài mà thôi, người này cô hoàn toàn không nhìn thấu được.

Quay mặt đi, khuôn mặt cô lại không giấu nổi vẻ kinh hãi, ngoài cảm giác khác thường ra còn có khuyển tai giọt lệ ngân sắc trên tai cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 147: Chương 9: Cô là Dư Châu

Editor: Kinh thuê

Cô hít sâu, dán chặt người vào tường, thân thể nhẹ nhàng bước đi không tiếng động, không lâu sau, khi căn phòng chìm trong bóng đen, tất cả lại trở lại về bình yên ban đầu.

Một người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen mướt bao la, trong miệng khẽ lầm bầm: “Ông trời, có thể ban cho lão một tiên nữ không, đêm tối quanh hiu như vậy thật buồn chán.” Ông vuốt khuôn mặt già nua, những dấu vết thời gian đã hằn rõ trên mặt, còn muốn tiên nữ, đúng là phát điên rồi.

Nhưng một mình ông, quả thật rất tịch mịch.

Liên thiếu gia đáng thương, nếu có thể ra ngoài thì tốt rồi. Ít nhất như vậy sẽ có người trò chuyện cùng ông, tuy lời cậu ấy thường trêu chọc là chính.

Bỗng nhiên, một chiếc bóng vụt qua từ phía trên xuống, ông vừa định hét lên, miệng đã bị người ta nhanh chóng bịt lại khổng chế, còn không tha cho cái mũi của lão nữa, lão sắp ngạt thở rồi.

“Không được lên tiếng.” Giọng con gái truyền đến, ông đành cắn răng gật mạnh đầu, tuy đã lớn tuổi nhưng ông vẫn rất trân trọng sinh mệnh nhé, huống cho, ông còn phải chăm sóc Liên thiếu gia, cho nên, tốt nhất không chết vẫn hơn.

Người nọ từ từ hạ tay xuống, ông đưa tay đỡ cổ, hô hấp nặng nề, hít lấy từng ngụm không khí, thì ra có không khí để thở thật là tốt đẹp.

Ông ngẩng đầu, đối diện là đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng như ánh trăng, một cô gái xinh đẹp, không thể nào, hai mắt ông trừng lớn, có chút không dám tin xoa nhẹ hai mắt, thật sự là tiên nữ sao, đáng tiếc, tuổi ông đã vào đầu bốn có lẽ, mà cô tiên nữ này nhìn đáng vẻ mới chỉ mười mấy mà thôi, ông còn chưa đến độ trâu già gặm cỏ non, thật cảm thấy tội lỗi mà.

Nếu có cũng nên là người phụ nữ luống tuổi, tốt nhất là gần lứa tuổi của ông.

Dư Châu nhìn ông lão ngẩn người, lồng mày nhíu chặt, không lẽ bị cô dọa cho choáng váng rồi. Cô nhìn quanh bốn phía, sau đó túm lấy cổ áo ông ta, kéo đến một góc khuất.

“Ông tốt nhất đừng lên tiếng, nếu dám nói một chữ, tôi sẽ ném ông vào xuống biển làm bạn với cá.”

Ông lão vội vàng che miệng lại, con bé này là ai vậy, thật tà ác, không phải muốn làm gì ông chứ? Nghĩ đến đây, khuôn mặt già dần đỏ lên, dường như suy nghĩ đã không còn ngại ngùng nữa.

Buông ông lão ra, Dư Châu phui nhẹ tay, quan sát xung quanh, chỗ này tương đối kín đáo, an toàn.

“Cô muốn gì?” Ông vừa nếm được tự do, lồng ngực hít khí đã hoạt động hết công suất, còn vào nơi kín đáo đến tối này, rất giống như cô muốn cưỡng gian ông, sắc mặt Dư Châu nhanh chóng đen sì.

Đại bá, ông cũng không tự nhìn lại xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi.

“Lão yên tâm, tôi tuyệt đối không làm gì lão, chỉ muốn hỏi ông mấy vấn đề thôi.” Dư Châu nhìn ông, nói thẳng. Cô cũng nhìn thấy rõ thân hình căng cứng của ông bác khề thà lỏng.

“Đầu tiên, ông là ai?” Âm điệu lạnh lùng, giống như hơi thở của mùa đông, khiến người ông thoáng run lên.

Cảm giác lạnh lẽo này là sao.

“Tôi là quản gia của nhà Kính Nguyệt, có điều bây giờ đang phải nghỉ ngơi.” Có lẽ nghe thấy Dư Châu đảm bảo không làm gì với mình, nên mới thả lỏng. Tuy vậy, lòng ông cũng hơi lạc lõng, nếu như cô muốn ông cũng không chống cự đâu. Có điều, nghĩ là vậy, tốt nhất không nên cho cô gái này biết, nếu không sợ rằng cái mạng già này không còn nữa.

“Quản gia?” Dư Châu nheo mắt lại, tại sao trong thông tin cô điều tra đều chưa từng thấy con người này xuất hiện, nhà Kính Nguyệt đúng là có quản gia, nhưng so với ông lão này ít nhất phải trẻ hơn chục tuổi.

Nhìn ánh mắt không tin tưởng của Dư Châu, nháy mắt thất lưng ông thẳng tắp: “Tôi chính là quản gia của nhà Kính Nguyệt, có điều.” Ông nói đến đây, đầu hơi cúi xuống, “từ mười năm trước.”

Đây là nỗi sỉ nhục của ông. Chức quản gia, cứ như vậy mà mất đi.

“Tôi muốn biết Liên là ai?” Một lát sau, âm thanh lạnh lùng của Dư Châu lại vang lên, khiến lão quản gia không khỏi sùng sốt. Đôi mắt mờ đục khề chớp đã thay đổi thành lạnh lợi, khôn khéo, thậm chí là loại ánh mắt lỗi lạc nhìn thấu tất cả.

“Cô là ai, vì sao biết chuyện của Liên thiếu gia?” Nơi này, sự tồn tại của Liên thiếu gia là bí mật lớn nhất nhà Kính Nguyệt, ngoại trừ chủ nhân không còn ai biết, ngay cả trưởng lão, cũng đa phần không hay.

“Điền tiên sinh, ông không nhớ cháu sao?” Dư Châu đến gần ông, để ông nhìn rõ khuôn mặt mình, dưới ánh trăng là khuôn mặt nhỏ nhắn như hời trẻ của Ôn Nhu.

Điền thúc vội xoa nhẹ hai mắt, không dám tin nhìn cô gái trước mặt, “Cô là... phu nhân Hứa Nhu, không thể nào, sao người có thể trẻ lại như vậy.” Thân là quản gia lâu năm nhà Kính Nguyệt, đương nhiên vào mười năm trước, có người nào ông chưa từng gặp qua, Dư gia, Tả gia, ngay cả Đan gia ông cũng từng tiếp đãi hết cả, đương nhiên, vào mười năm trước, ông rất có danh tiếng, chỉ có điều, bây giờ đã thành quá khứ hết rồi, vì sao, về ngoài của phu nhân Hứa Nhu vẫn như mười mấy năm trước, thậm chí còn trẻ đẹp hơn.

Dư Châu hít sâu một hơi, bọn họ không biết, bây giờ cô đã không còn là một bàn tử nữa, là con gái, đáng vẻ của cô lại thừa kế hoàn toàn từ vẻ ngoài của mẹ, có điều ông lão này suy nghĩ cũng vượt bậc quá.

“Cháu là Dư Châu.” Cô hạ giọng nói ra thân phận của mình, cô đã không còn nhiều thời gian, trời sắp sáng, cô phải nhanh chóng làm rõ những chuyện

cần biết, khúc mắc trong lòng cô, nhất định phải coi bỏ ra. Nửa năm chuẩn bị, cũng chỉ vì ngày hôm nay, cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Sau khi cô đi lại có chuyện gì.

“Dur Châu?” Đầu ông hơi nghiêng, cái tên này nghe quen quen tai.

“Chưa từng nghe qua.” Hồi lâu, ông mới bật thốt lên câu như vậy, có điều, nhìn áp suất lạnh từ khuôn mặt kia ông không khỏi run rẩy, vậy mà cô nhóc này còn tiếp tục duy trì khi áp thấp, ông thực sự sợ lạnh lẽo lắm rồi.

“Đừng gấp, đừng gấp, để lão nghĩ lại đã, từ từ.” Trong đầu ông quả thật có một người ứng cử, nếu phu nhân Hứa Nhu không có chị em gái nào, theo ông biết bà cũng chỉ có một đứa con gái, tên là...

Dur Châu.

Không có khả năng.

Ngón tay ông run lên lấy bầy chỉ vào Dur Châu: “Sao cô không mập nữa.” Nổi danh nhất Dur gia chính là thiên kim duy nhất, con bé gần hai trăm cân kia.

Làm sao ông có thể quên, chính vì cô ta Liên thiếu gia mới, bây giờ cũng..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 148: Chương 10: Ngân hà và Bạc lệ

“Tiểu thư Dur Châu, cô thật sự là Dur Châu?” Ông không tin hỏi dồn, đây là thay đổi lớn cỡ nào chứ, nếu không phải chính cô nói cho ông biết mình là Dur Châu, chắc chắn đến năm ông cũng không nghĩ Dur Châu nhà họ Dur có thể nhỏ gọn lại như vậy.

Dur Châu gật đầu, chỉ là gầy đi mà thôi, có cần biểu lộ vẻ kinh ngạc lớn vậy không? Quả thật, bây giờ cô nhìn thì thấy mình gầy, nhưng đặt trong mắt người khác quả thật phải dùng từ thay da đổi thịt, căn bản là đánh tráo giữa hai người khác nhau.

Điền quân gia vẫn còn thất thần, dò xét cô từ đầu đến chân: “Không giống, thật sự quá khác.” Chỉ ngoại trừ đôi mắt kia, đúng vậy, đôi mắt, quả thực là ánh mắt ông nhìn thấy khi gặp tại ngoài trường học kia. Ông chợt tỉnh ra, vội vàng nhìn bốn phía, hốt hoảng: “Cô mau đi đi, nhanh lên, đừng để ai bắt gặp.”

Liên thiếu gia nhà ông đã từ bỏ nhiều như vậy, mới đổi lại bình an cho cô lúc trước, nếu cô bị bắt lại, thiếu gia đáng thương nhà ông, không phải lại bị liên lụy thêm nữa sao?

Cậu ấy đã đủ thê thảm rồi, không cần rước thêm phiền phức nào nữa.

Dur Châu bị ông kéo đi, đừng coi thường ông đã lớn tuổi, nhưng sức lực vẫn còn rất tốt, nếu là Dur Châu như ngọn núi trước kia, ông có mệt đến chết cũng đừng mong đẩy được, nhưng Dur Châu bây giờ có thể dễ dàng bị ông kéo đi.

Dur Châu xoay chân đảo người, Điền lão không kịp xoay người suýt chút thân mật cùng đất mẹ.

“Tôi không đi, tôi muốn biết chuyện của Liên.” Dur Châu không quan tâm bộ dạng ai oán của Điền quân gia, đứng đối diện với ông, tóc cô nhẹ phất bay theo gió, mà trên bầu trời, đã có một số vệt sáng nhạt.

Trời sắp sáng.

Điền quân gia đứng thẳng sống lưng, nhìn chân trời phía sau lưng cô, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ thê lương.

“Nếu cô đủ bản lĩnh mở được cánh cửa màu vàng trong phòng Sâm thiếu gia, vậy, cô sẽ biết Liên thiếu là ai, cũng có thể gặp được cậu ấy.”

“Tôi chỉ có thể nói vậy, nếu cô thực sự muốn biết, cô phải dựa vào bản lĩnh của mình, tôi chỉ có thể cho cô biết, bí mật nhà Kính Nguyệt lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.”

Điền quân gia cười bất lực, nhà Kính Nguyệt cho đến giờ chưa từng bình yên. Nếu, cô muốn biết phải tự mình đi tìm hiểu, nếu không làm được, vậy, cũng biết điểm mà dừng.”

Dur Châu mấp máy môi, là gian phòng đó sao?

Ở ngay chỗ này...

Cô, đã biết.

“Cám ơn ông.” Cô khom lưng, xem như cảm ơn vị này, tuy ông không nói hết mọi việc rõ ràng cho cô nhưng những điều cô muốn biết, nút thắt trong lòng mình, cô muốn tự cởi ra, người khác chỉ dẫn, cô muốn theo đó mà tự tìm hiểu.

Dur Châu ngẩng đầu, thấy được phức tạp trong mắt Điền lão, cô hơi xoay đầu lại nghe được âm thanh của ông: “Nếu như, cô có thể tìm được Bạc lệ thì tốt biết bao.”

Giọng nói than thở đầy nỗi tiếc, thành công khiến Dur Châu dừng bước.

“Bạc lệ là cái gì?” Cô hỏi, đúng là cái tên kỳ quái, đó là cái gì vậy, tìm được nó thì sao chứ.

“Trên tai Sâm thiếu gia đeo bảo thạch hình giọt nước đỏ là Ngân hà, đó là tín vật của nam chủ nhà Kính Nguyệt, Bạc lệ cũng là một viên đá như vậy, nhưng là một cái vòng đeo trên cổ, là tín vật của nữ chủ nhân nhà Kính Nguyệt.” Chỉ có điều, nói đến đây, dường như nhớ lại điều gì, vòng mắt ông hoe đỏ.

“Đáng tiếc, mười năm trước Bạc lệ đã mất tích.”

Hơn nữa, còn do sai lầm của ông, ông thất thủ bước về phía trước, đều do lỗi của ông, nếu như, lúc trước ông có thể ngăn cản việc Ngân hà bị mất, thì sẽ không khiến Liên thiếu gia rơi vào tình cảnh bây giờ.

Dur Châu đứng lặng tại chỗ, gió không ngừng thổi tóc mái cô bay rối loạn.

Bạc lệ, cô cúi đầu, nhìn xuống trước ngực.

Ai đặt cái tên này vậy, Ngân hà với chả Bạc lệ.

Nếu là vậy, cô đã tìm được thứ tục khí này rồi.

Nhanh chóng lách mình, cô đã biết cách thức, vậy, rất nhanh thôi cô sẽ tìm ra toàn bộ sự thật.

Liên, chúng ta sắp được gặp mặt rồi. Anh, vẫn khỏe chứ?

Tiếng gió lướt qua tai cô, cô ngẩng đầu, ánh sáng rạng đông đã bắt đầu lóe phía chân trời, rất nhanh thôi trời sẽ sáng bừng.

Thế giới của cô cũng sẽ sáng bừng lên chứ?

Cô đưa tay lên lồng ngực, Ngân hà, đại diện cho quyền lực cao nhất nhà Kính Nguyệt, nhưng cũng là do Bạc lệ ban cho mà thôi.

Trong nhà Kính Nguyệt, lúc này cực kì yên tĩnh, Kính Nguyệt Sâm đã đi học sớm, cửa phía đông đột nhiên mở ra, một bóng người nhanh chóng lách vào trong.

Cửa được đóng lại lần nữa, có mấy người giúp việc từ bên ngoài dừng lại, ngó đầu nhìn vào.

“Cậu có nghe thấy tiếng gì không, hình như có người vào phòng Sâm thiếu gia?” Một giúp việc nữ kỳ quái hỏi, cô thật sự nghe được tiếng động, tuy rất nhỏ nhưng chắc chắn có.

“Cậu nghe nhầm rồi, phòng Sâm thiếu gia người bình thường sao có thể vào được.” Một giúp việc khác bê một hòm quần áo to, nhằm chắn liếc lại, “Cậu vẫn muốn tiến vào phòng Sâm thiếu gia sao, đáng tiếc, lần này không được, phòng thiếu gia đã dành cho người khác rồi. Huống chi, cậu ấy đã có vị hôn thê là tiểu thư Thẩm Vũ Âm, người ta xinh đẹp như vậy, chúng ta ấy à, chỉ là cỏ dại dưới chân nhiều vô số thôi.” Ngừ khí không giấu nổi chút ghen tuông, nghe vô cùng chói tai.

Có thể quét dọn trong phòng thiếu gia, đối với mọi giúp việc nhà Kính Nguyệt là chuyện may mắn cỡ nào, người thừa kế duy nhất nhà Kính Nguyệt, thân phận tôn quý biết bao, chưa kể đến về ngoài tuần mỷ, khí chất ưu nhã, còn có đầu óc thông minh vô cùng, chắc chắn là người thừa kế ưu tú nhất nhà Kính Nguyệt.

Chỉ có điều, các cô cũng chỉ dám mơ mộng vậy thôi, có thể được quét dọn phòng cho cậu ấy các cô đã thỏa mãn lắm rồi, nếu, mỗi tháng đều có được cơ hội này thì tốt biết bao.

“Nào có?” Nữ giúp việc vừa nói mặt đã đỏ lựng, tuy đúng là cô nghĩ như vậy, nhưng cô quả thật nghe thấy âm thanh mà. Sao cô ấy lại không tin cô chứ.

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta mau đi thôi, nếu để quản gia thấy được, đến khuya cũng đừng mong có cơm ăn.” Nói xong, cô vội vàng kéo cô bạn còn nhần nhỏ đi, bước chân cực kì vội vã.

Xung quanh dần trở lại về yên tĩnh. Từ ngoài cửa sổ mới hiện ra một bóng màu đen, cô đứng thẳng người dậy, khuôn mặt nhu hòa chìm trong ánh nắng sáng sớm, khỏe môi mím chặt lộ rõ dáng vẻ quyết tâm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 149: Chương 11: Gặp lại Liên

Editor: KINH THUẾ

Thẩm Vũ Âm sao? Quả nhiên, để cô ta chiếm được tiện nghi rồi, cô cười lạnh, cái tên Thẩm Vũ Âm này, giống như cái gai trong lòng cô, không phải bởi ghen tị mà cô ta dám tính kế cô.

Cô ghét nhất là người khác dám tính kế lên đầu mình, tốt nhất Thẩm Vũ Âm có thể ngồi chắc vị trí chủ nhân nhà Kính Nguyệt, nếu không chờ đến lúc ngã xuống đau đớn sẽ không ít đâu, so với việc ngã từ cầu thang xuống còn đau đớn hơn nhiều. Lần trước mặt mũi chỉ bị xây xát, lúc này, chân tay gãy vẫn còn nhẹ.

Khỏe môi nhếch nhẹ lên mang theo hương vị tà ác. Rõ ràng là một khuôn mặt hiền lành, lại khiến người khác cảm thấy khí tức lạnh nhạt như băng.

Đây mới thực sự là Dư Châu, cũng chính là Tiểu Mộc, nữ lưu manh nổi danh nhất cũng tàn nhẫn nhất tỉnh Thiên Phù.

Xoay người, lúc này so với lần trước, càng thêm thuận lợi, nhờ Điền quân gia hỗ trợ, cô đã sớm nắm bắt được toàn bộ bố trí nhà Kính Nguyệt, kể cả nhà Kính Nguyệt có mấy nhà vệ sinh hay nuôi chó chỗ nào cũng biết, rõ ràng là nhờ Điền quân gia sơ ý làm rơi một tấm bản đồ ngay trước mặt cô, khi cô cầm lên còn vô ý vào trán nói: “Ài, người già rồi, trí nhớ cũng không tốt, hình như lại bị rơi mất gì thì phải.”

Có điều, cái biểu hiện trên mặt đó thật giống... rất hào hứng vui vẻ, so với những người cùng tuổi quả là tràn đầy sức sống.

Rõ ràng là cố ý.

Có điều, Dư Châu đã tìm hồi lâu cũng chưa thấy cánh cửa màu vàng nào như lời lão nói, trên đầu, dưới đất cô đã lật tung cả gian phòng này chục lần rồi, đừng nói là màu vàng, ngay cả một sợi lông vàng cũng chẳng có nữa là, ở đây đúng là có một cánh cửa ngầm, nhưng là màu trắng, nửa chấm màu vàng cũng không có.

Sắc mặt cô cũng dần đen lại, không lẽ lão gia hỏa kia bị mù màu, ông ta căn bản là không phân biệt được màu sắc, suy nghĩ đến loại khả năng này, cô bắt đầu chăm chú nhìn cánh cửa kia, chỉ có một cái duy nhất, dường như có gì đó, cô đến gần, ngồi xổm xuống, nhìn kỹ hồi lâu mới tìm được một lỗ nhỏ, có lẽ là ổ khóa, sắp đặt khéo léo như vậy, nếu không có ý muốn tìm chắc chắn sẽ nghĩ đây là lỗ trang trí nào thôi.

Cô rút một kẹp tóc trên đầu xuống, kéo thẳng ra, đưa vào bên trong lỗ khóa, không biết có phải Kính Nguyệt Sầm quá mức tin tưởng vào hệ thống an ninh nhà Kính Nguyệt hay không, cư nhiên chỉ khóa chứ không đặt mật mã, nếu quả thật có mật mã, có lẽ cô còn phải vất vả hồi lâu.

Mười giây trôi qua nặng nề, lông mày vì khẩn trương mà nhíu lại, trên trán cô cũng lấm tấm mồ hôi.

Tạch, cô thở phào, đưa tay lau mồ hôi trên trán, sau đó đứng lên, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, sau đó, cẩn thận bước từng bước đi vào, không biết thế giới sau căn phòng này thế nào, cô nhất định phải thật cẩn thận.

Đóng cửa, đi qua một hành lang nhỏ, tuy dài nhưng nhờ có hệ thống đèn dẫn đường cũng coi như sáng sủa, không tăm tối như lòng đất hang chuột.

Cô chợt dừng bước, bởi vì căn phòng trước mặt này có thiết kế giống hệt như căn phòng ngoài kia, hơn nữa, các dụng cụ sinh hoạt cũng được bày tương tự.

Cô mở một cánh cửa, đây là phòng tắm, chỉ có vài đồ dùng sinh hoạt bình thường, cửa kính vẫn còn đọng hơi nước, hiển nhiên có người thường xuyên sử dụng.

Cô đóng cửa lại, đi tới một gian khác, nơi này tựa như thư phòng, trưng bày rất nhiều sách, tiện tay lấy xuống một quyển, là lịch sử quốc gia, sách vở cũng rất đầy đủ, đa dạng, từ tạp chí kinh tế xã hội đến sách thiếu nhi, anime đều có.

Hơn nữa, cô còn thấy được cả đồng tạp chí game cùng sách báo người lớn, ai ở đây vậy chứ, là người lớn hay trẻ con.

Cô lui lại gian phòng chính giữa lúc đầu, cho đến khi tựa vào cửa ra vào, thân thể không khỏi瑟瑟, sau đó hai mắt không chớp, mông lung nhìn thẳng về phía trước, cô không kim được chớp nhẹ một cái, nước mắt cũng như đê vỡ từ từ trào ra, hai giọt, bốn giọt, rồi ồ ạt liên hồi.

Không tiếng động, đôi mắt cô như bị bóng nhỏ kia bắt giữ, bóng dáng người đang đưa lưng về phía cô kia.

Cô đứng sau lưng nhìn, thân hình cao lớn, đang tựa vào một ngăn tủ, một ngón tay giữ cằm, đầu thỉnh thoảng khẽ gật gù, mái tóc đen dài đã chấm vai, dưới ánh đèn, càng thêm phần hoàn mỹ.

“Hôm nay cậu lại tới đây làm gì?” Giọng nói ôn hòa vang lên, nhưng anh vẫn không xoay người, dường như đã nhận định cô là một người nào khác. “Tôi

đã nói rồi, cậu không thu hoạch được gì từ chỗ này đâu, bởi vì cả tôi cũng không biết Bạc lệ đang ở đâu?”

Nói xong, lại là trầm mặc, Dư Châu vẫn trầm mặc, cho đến khi anh cảm thấy khác thường mới quay đầu lại, nhìn người đang đứng ở cửa, hai mắt mở to, sau đó khóe môi nở nụ cười, trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ quen thuộc nhưng ý cười trên môi không che giấu nổi.

“Ồ trong này lâu quá, tôi cũng quên cả cảnh giác rồi.” Anh buông cái cốc trong tay xuống, đặt trên mặt bàn. Nhìn người đột nhiên xuất hiện này đầy thân thiện như một người bạn đã lâu không gặp: “Thật có lỗi quá, chỗ này của tôi chưa từng có vị khách nào ngang qua, nên không có cốc chén nào khác, nếu cậu không chê,...có thể dùng tạm chiếc cốc này của tôi.”

Anh nói xong, nụ cười có chút rũ xuống, tay vỗ nhẹ trán buồn bực, nhưng đôi mắt lại đặc biệt sáng, là ánh sáng của màu xanh da trời pha lẫn lá cây.

Màu xanh lam thật xinh đẹp, không còn đen đậm như màu mực nữa, nếu không phải trên mặt anh vẫn mang chiếc mặt nạ quen thuộc, nếu không phải vẫn là nụ cười triu mến đó, cô nhất định sẽ lầm tưởng đây là Kính Nguyệt Sâm, hay Kính Nguyệt Sâm là anh.

Có lẽ đã lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời, so với nửa năm trước, da của anh còn trắng hơn nhiều, có chút tái đi, rất yếu ớt, nhìn vào không khác Vampire trong sách miêu tả mấy.

Liên...Dư Châu hé môi, dường như không có lời nói nào có thể hình dung tâm tình của cô lúc này.

Cô đứng ở cửa ra vào, không hề bước tới, cứ lặng lặng như vậy ngắm nhìn anh, không nói lên lời.

“Đầu lưỡi bị mèo cắn mất rồi sao?” Anh bật cười, hàm răng trắng lóa, nụ cười như gió mát mùa xuân, đi tới trước mặt cô, thân hình rất cao, cô chỉ có thể đứng đến ngang lồng ngực của anh, cô ngược mặt nhìn, đối diện với xương quai xanh gợi cảm mê người.

Một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô, sau đó dùng sức véo mạnh, cô cảm thấy đau, nhưng chỉ thoáng nhủu mi lại.

“Gầy đi, cũng đen hơn nhiều.” Anh thở dài, ngón tay lại dịu dàng xoa xoa phần má bị véo ửng đỏ, quả nhiên gầy đi nhiều, không còn là khuôn mặt bánh bao trước kia, bây giờ cùng lắm là năm mươi cân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 150: Chương 12: Hình như anh thích em

Editor: Kinh Thuế

“Có phải chịu đói nửa năm qua không, sao lại gầy thành cái dạng này, không giống em chút nào.”

Cậu chăm chú nhìn thân hình mảnh khảnh trước mặt, trong nửa năm lại gầy thành như vậy, có thể thấy cuộc sống nửa năm qua cô phải trải qua khó khăn đến mức nào.

Cho dù nhìn bây giờ cô ấy rất thoải mái, đối với việc cô ra đi, cho đến bây giờ cậu vẫn không tin được, càng không nghe ngóng được có thể lực nào tìm được cô mà gây bất lợi.

“Anh...vẫn nhận ra em?” Dư Châu chớp mắt, trên mặt nóng như bị bỏng, không biết là do vết nhéo vừa nãy, hay vì sự lưu luyến những ngón tay anh.

Cô và quá khứ khác nhau một trời một đất, không ai có thể nghĩ cô bây giờ có mối quan hệ gì với Dư siêu trọng trước đây, mà anh chỉ nhìn qua đã có thể nhận ra cô, thậm chí, vẫn nhẹ nhàng nói chuyện với cô, vẫn chăm chú nhìn cô như thể giữa họ chưa từng xa cách nửa năm.

“Nhóc con!” Anh bật cười, búng nhẹ lên trán cô, có điều cũng không dùng sức nên cô không đau chút nào, nụ cười vui vẻ của anh, đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, lại như ánh mặt trời, ấm áp.

“Anh nói rồi, cho dù em biến thành bộ dạng thế nào, anh đều nhận ra em. Thịt trên mặt mất đi một tẹo vẫn là em mà, em vẫn là em trước đây thôi.”

Anh cười, vô cùng rực rỡ, nhưng lại có cảm giác ôn hòa không nói lên lời.

“Liên.” Dư Châu gọi tên anh, cảm giác dồn dập trong ngực khiến cô không nói nên lời, lần đầu tiên có cảm giác thật yếu ớt.

“Tốt rồi, lấu linh.” Liên hào phóng mở rộng cánh tay, giống như đang chào đón một cô nhóc về nhà, Dư Châu nhắm hai mắt lại, tựa người trong vòng tay đó. Thân thể ấm áp này bao bọc lại tất cả thương tâm cùng đau xót của cô. Anh chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Nhóc con lấu linh của anh, em đừng cảm lấm.” Hơi thở ấm áp phả trên đầu cô, cho tới bây giờ chưa từng có ai nói với cô những lời như vậy, nửa năm, không phải lúc nào cũng tốt đẹp, huống chi còn ở nơi như tỉnh Thiên Phủ, thân hình mập mạp, đi một bước, đã thở gấp vài tiếng, nơi không ai quản lý

kia, lúc cô đến, vừa mập vừa xấu, lại là một người lạ đến, cho nên, ai cũng nghĩ có thể bắt nạt cô, trên người không lúc nào không có vết thương, về sau, mới là cô để lại vết thương cho bọn bắt nạt đó, có ai đã từng hỏi, những cực khổ ban đầu cô trải qua thể nào, cần rằng chịu đựng, đừng cảm phiền lên.

Cô nhắm mắt lại, giọt nước mắt vội trào ra, sau đó lại là ánh mắt kiên cường quen thuộc.

Giống như Tiểu Mộc lớn mạnh, cô đã từng trải qua, cô vẫn luôn cố gắng, cũng luôn tâm niệm những điều trước đây, chỉ có trở nên mạnh mẽ mới không bị người khác bắt nạt.

Đó là lời nhắn của anh.

Cho nên, cô phải cố gắng trở nên lớn mạnh, dù toàn thân đầy vết thương cũng nuốt vào.

“Bên ngoài chắc chắn chịu nhiều vất vả rồi, nhìn xem, nhóc con của anh lại gầy như vậy, sớm biết vậy đã chuẩn bị thêm thật nhiều đồ, em gầy quá.” Hai mắt Liên nheo lại, như vầng trăng khuyết trên trời, cong cong, nửa năm qua, cậu thật không muốn tưởng tượng cô đã trải qua cuộc sống vất vả thế nào, tâm can cậu như bị bóp chặt muốn vỡ nát, đau lòng không thôi. Cô gái nhỏ đáng thương của cậu.

Kì thật, cô vẫn luôn rất cố gắng, chỉ là, có lẽ là do anh làm liên lụy cô, còn nhỏ đã phải tự mình trải qua những kinh nghiệm đau khổ.

Dư Châu lắc đầu, không đáng thương, không đau khổ lắm đâu, cũng không vất vả lắm, bởi vì, cô đã sớm quen với cuộc sống như vậy.

“Con bé này, lại nói dối, rõ ràng rất vất vả mà.” Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, hai mắt lam tối đen, vừa ôn nhu lại không giấu được đau lòng cho cô. Miệng anh nói vậy, tâm tình cũng không có vẻ tốt, nửa năm, thời gian ngắn cách, thật không ngờ, cô bé mập mập đáng yêu mà anh luôn nhớ thương đã được gặp lại, cho dù cô không còn mập mập, vẫn rất đáng yêu.

Dư Châu đặt tay chạm nhẹ lên lồng ngực anh, dường như sợ sự ấm áp này sẽ làm cô bóng mất, nhưng lại có chút không nở rời xa.

“Liên, anh không nhìn thấy ánh mắt trời đã bao lâu rồi?” Cô ngẩng đầu, nhìn màu da tái nhợt của anh, màu da như vậy, chắc chắn do đã lâu không ra ngoài.

Không lẽ anh vẫn luôn bị giam tại nơi này sao?

“À, hình như tầm nửa năm, bắt đầu từ lúc em đi thi phải.” Khóe mắt anh cong cong, nở nụ cười vô tâm, tựa như tất cả đều là lẽ thường thân nhiên phải vậy, “Anh cứ nghĩ không còn được gặp lại em nữa, có điều, vẫn gặp lại được, cho nên, cái gì cũng đáng giá.”

Dư Châu buông lỏng cánh tay, cúi đầu trầm mặc rất lâu, có phải là cậu ta, cô đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt lạnh như băng.

Liên sững sờ, sau đó lại thở dài một hơi, rất nhẹ, tựa như không có. Nhón tay anh nhẹ nhàng vén tóc bên tai cô, khí tức ấm áp, không ngừng phả trên đầu cô, lại không ngừng khiến cô bình tâm lại.

“Nhóc, đây là anh tự nguyện, nếu không phải tự anh đồng ý, không ai có thể giam anh lại.” Ngón tay mát lạnh mơn trớn khuôn mặt cô, sau đó tách nhẹ từng ngón tay nắm chặt của cô ra, từng ngón một, cho đến khi cả năm ngón mở ra, anh mới lồng tay mình vào tay cô.

Nắm chặt, không thể tách rời.

Tiếp xúc thân mật như vậy, khiến hai người đều cảm thấy sự rung động quen thuộc.

“Làm sao bây giờ, nhóc con, hình như anh thích em rồi.” Anh có chút buồn bực, xoa bóp nhẹ vầng trán cao, không biết từ lúc nào, tiểu mập mập kiên cường không chịu bỏ cuộc đã tiến vào trong lòng anh, sau đó càng ngày càng sâu, cuối cùng, dung nhập vào tận linh hồn anh, yêu mến tựa như vừa xuất hiện này lại như đã hằn sâu trong trí nhớ từ lâu.

Ngón tay Dư Châu run lên, sau đó càng nắm chặt tay anh, tay anh rất ấm, tay cô lại rất lạnh, nhưng ấm áp lại không ngừng trào vào lòng cô, khiến người cô ấm lên.

Thích, thích em. Cô cảm thấy thật ngọt ngào, thậm chí còn thấy ngại ngùng muốn trốn tránh, cô quay mặt đi, không muốn để anh thấy khuôn mặt đã nhuộm hồng của mình. Người này cũng thật to gan, đây là thông báo hay đang hỏi cô hả?

Cũng không cần trực tiếp như vậy chứ, có điều, nếu không phải trực tiếp, anh ấy đã không phải Liên.

“Ha.” Liên cười phá lên, dường như vô cùng vui vẻ, thật lâu, thật lâu rồi cậu chưa được cười nhẹ nhàng thế này, thì ra cô bé quật cường này cũng sẽ thẹn thùng ngại ngùng sao, trong nháy mắt đó, cô tựa như đóa hoa nở rộ rực rỡ cực kì xinh đẹp chói mắt, khoảnh khắc lại ngăn ngui, cũng khiến lòng anh xao động.

Dư Châu hơi cắn môi, ngẩng đầu, quay lại nhìn khóe môi xinh đẹp của người nào đó, dường như hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 151: Chương 13: Bạc lệ tái xuất

Editor:Kính thuế

“Sao cơ ư?” Dư Châu nghiêng đầu, ngũ quan thanh tú phối hợp với biểu cảm dễ thương bây giờ vô cùng hài hòa, lộ rõ vẻ yếu đuối mềm mại.

“Lừa ngốc.” Kính Nguyệt Liên nghiêm trang nói ra, không phải con lừa ngốc thì giống cái gì, cứ thử đánh một cái xem, đến con lừa còn có thể bước thêm một bước, cô ấy à, sợ là động cũng chẳng buồn động ấy.

Dư Châu liếc mắt, so sánh như vậy rất bình thường, dù sao tính cách của cô vốn như vậy, cho dù bị đánh cô cũng không dịch chuyển. Nếu cô không giúp anh ra ngoài được, cô sẽ cảm thấy rất tội lỗi, không thể tha thứ.

“Haiz.” Kính Nguyệt Liên thở dài một hơi, thật sự không biết phải làm sao cho tốt, tính tình của cô anh cũng có hiểu vài phần, trừ phi cô nguyện ý, nếu không cho dù trói cô lại ném đến sao Hỏa, cô cũng sẽ bò về đây, trừ phi, bây giờ anh trực tiếp bóp chết cô mới khiến cô ngừng lo lắng.

“Hay là anh bóp chết em nhé!” Cậu hừ lạnh một tiếng, ngồi lại lên giường, tựa lên thành giường, miệng nói như vậy, nhưng, đúng là không có hy vọng gì thực hiện.

Thật sự khiến cậu bó tay không có biện pháp.

“Nếu cô bạc lệ thì tốt rồi.” Cậu nhìn trần nhà thất thần, một mảnh ánh sáng vụt qua ánh mắt anh rồi vụt tắt, vẻ mặt mờ mịt, đã lâu cậu không còn nhìn thấy bạc lệ, nếu đặt cạnh ngân hà, nhất định rất mỹ lệ.

Chỉ tiếc, cậu đã tặng bạc lệ cho một đứa bé, tuy cậu có thể nhớ rõ khuôn mặt đứa bé ấy, rất thanh tú, rất xinh, cũng không biết là nam hay nữ nữa, nhưng, đã gần chục năm rồi, đứa bé kia, không biết đã lớn lên thành hình dáng gì rồi, có lẽ, cũng không biết còn sống không. Lúc đấy, nó vẫn còn nhỏ như vậy, nếu khi đó cậu có thể mạng đứa bé theo thì tốt rồi.

Dư Châu nghe anh thì thầm nói, ngón tay đặt trước ngực, cũng nhớ đến lần gặp gỡ định mệnh kia, đôi mắt xanh hơn cả màu bầu trời, nụ cười như ánh ban mai, còn có độ ấm ngón tay đã tặng cô chiếc vòng này.

Kính Nguyệt Liên vẫn thất thần, trong mắt hoang mang mờ mịt, cho đến khi cảm thấy hơi ấm từ trên đầu, khí tức quen thuộc.

Cậu cúi đầu, một vòng cổ màu lam, con người co rút đột ngột, ngón tay hơi run nhẹ nhàng thử chạm vào mặt đá chiếc vòng trên cổ, trái tim đập dồn dập như kết nối với chiếc vòng.

Bạc lệ, bạc lệ mà cậu vẫn đeo từ nhỏ, cũng là chiếc vòng cậu đã tặng đi.

“Thật ra, em vẫn cảm thấy cái tên bạc lệ này thật tầm thường.” Dư Châu nhìn vòng cổ được đeo lại cho anh, món đồ này cô đã bảo quản nhiều năm rồi, khi cô vẫn còn là Tiểu Mộc. Nơi ngực bây giờ có chút trống trải.

Thời gian đã lâu, đột nhiên bỏ ra, đúng là cảm thấy không quen chút nào.

“Anh nói xem, thế này có coi là vật quay về với chủ không?”

Cô đang cười, nhìn vẻ mặt giật mình của anh, thật sự rất đáng yêu, người luôn cười vẻ cao nhân gì đó, luôn khiến cô ở thế cam chịu cuối cùng cũng có lúc như đứa ngốc vậy.

Không nghĩ tới, bạc lệ sánh với ngân hà mà bọn họ vẫn luôn truy tìm lại ở trong tay Dư Châu, nếu Kính Nguyệt Sâm biết, có hối hận đến mức muốn nhảy sông tự tử không nhỉ.

Cậu ta hao hết tâm tư muốn đi tìm nó, lại không ngờ bị chính mình đẩy đi.

“Anh vẫn không thể tin được, thì ra trên thế giới này thực sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?” Kính Nguyệt Liên ngồi dậy, ngón tay cầm chặt bảo thạch màu lam trên vòng cổ, đây đúng là sự thật sao, ngân hà ở trong tay Kính Nguyệt Sâm, nhưng trong tay cậu lại có bạc lệ trọng yếu nhất.

“Thật ra, anh cũng cảm thấy cái tên bạc lệ này rất tầm thường, nhưng, tên Dư Châu lại càng tầm thường hơn.” Anh nói, đứng dậy, đeo lại vòng cổ cho Dư Châu.

“Bây giờ mới là vật quy nguyên chủ, nó đã tặng cho em, vậy chính là của em.” Cô ngược nhìn anh, nhìn đôi mắt lam như bầu trời kia, trong trẻo vui vẻ.

Dương như cô có thể thấy cả thế giới trong đôi mắt ấy, mà anh lại thuộc về thế giới ấy.

“Bởi vì, anh là của em mà.” Anh nháy mắt với cô, trong mắt lại có ý ám chỉ rõ ràng, khiến mặt cô nóng bừng lên, người đàn ông này, thật là...

Quá ghê tởm...

“Em là cô ấy.” Dư Châu chỉ vào vòng cổ, “Em là cô ấy.” Cô nhắc lại lần nữa, trước mặt anh, cô không muốn có bí mật gì.

“Năm đó, khi anh tặng em chiếc vòng này từng nói, chỉ cần em trở nên mạnh mẽ, sẽ không ai có thể bắt nạt em nữa, những năm qua, em vẫn luôn ghi nhớ, cũng luôn cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn, cho đến khi trở thành người mạnh nhất, cũng là nữ lưu manh đáng sợ nhất, không ai dám bắt nạt em nữa, chỉ có em đi bắt nạt người khác thôi.” Cô nâng cao cằm, nói rồi lại nói, khóe mắt từ từ chảy xuống nước mắt, rơi nhẹ xuống chiếc cằm nâng cao kia.

Người mạnh nhất, cái giá để trả cho cái danh hiệu này lớn thế nào. Không ai rõ bằng cô.

Kính Nguyệt Sâm vỗ nhẹ mái đầu cô, ngón tay hơi run rẩy, quả nhiên là về nguyên chủ, kì thật, nhà Kính Nguyệt còn một bí mật, ngay cả Sâm cũng không biết, bạc lệ là viên thạch trần hôn, có thể giữ lại hồn phách chủ nhân, bí mật này được giấu vô cùng kĩ, lúc cậu nghe được điều này cũng rất kinh ngạc, cũng không biết người khác nghe thấy sẽ thế nào.

Cậu tin, vô cùng tin tưởng.

Quả nhiên là cô bé của cậu, cô đã trưởng thành, nhưng lại rất khổ cực.

“Liên, không phải anh nói chỉ cần có cái này chúng ta sẽ không cần sợ Kính Nguyệt Sâm nữa sao? Vì sao, chúng ta vẫn không thể ra ngoài?” Dư Châu cho là anh giật mình, kêu to, đối với mấy chuyện thần linh quỷ quái, tà tin là có còn hơn không, hơn nữa cậu còn thấy tận mắt. Nhưng, tính tình cậu vốn kì quái, chuyện lớn như vậy cũng chỉ mỉm cười cho qua, huống chi đã bị người khác nhốt ở đây nửa năm, nhìn thấy người lạ đột nhập cũng chỉ cười nhạt chào.

Cô cảm thấy thật hỗn loạn, rốt cuộc anh ấy đang nghĩ gì vậy.

Liên mở ngón tay ra, đặt chiếc vòng vào trong cổ áo cho cô, “Sâm không phải người đơn giản như em nghĩ đâu, cậu ấy có thể ngồi ở vị trí hiện nay, tâm cơ của nó sâu sắc hơn em tưởng nhiều, cái này có thể bảo vệ tốt hơn cho em, khi tất yếu có thể cứu mạng em”

Kính Nguyệt Liên lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Dư Châu, “Nhóc, em gầy đi, lá gan lại càng lúc càng lớn rồi, nhớ mọi việc đều phải chú ý.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 152: Chương 14: Trở về

Editor:Kính thuế

Nửa câu đầu Dư Châu trừng mắt, nửa câu sau lại khiến lòng cô khó chịu.

Không phải không chú ý, cái con người này thật là, nửa câu trước vui cô xuống địa ngục, nửa câu sau đã đưa cô lên thiên đường, đúng là chóng mặt.

“Đi thôi.” Anh dắt Dư Châu ra đến cửa, trong này, thời gian dường như không trôi đi, ngọn đèn luôn sáng chói, chẳng còn phân biệt được ngày đêm, không có ánh mặt trời, nửa năm qua cậu đã sớm thành thói quen thích nghỉ.

Dư Châu hiểu ý anh, Kính Nguyệt Sâm đã trở lại, cho nên, cô cần nhanh chóng thoát ra ngoài, nếu như bị người khác phát hiện, chẳng những cô không thể ra ngoài, anh cũng sẽ gặp nguy hiểm, người kia hung ác hơn bọn họ tưởng rất nhiều.

Ngay cả anh trai song sinh với mình cũng có thể tính kế, cô cũng rất chờ mong, cái con người đang đứng ở trên đỉnh cao đó đến lúc bị hất xuống sẽ biểu lộ ra về mặt gì.

Cậu ta tính kế Liên, tính kế cô, cũng tính kế mọi người, rất nhanh thôi cô sẽ khiến cậu ta nếm mùi thất bại.

Bạc lệ, mọi chuyện không như cậu ta nghĩ, cô cảm thấy tính kế người khác đúng là thú vui mà.

Quay đầu nhìn Kính Nguyệt Liên đang vẫy tay tạm biệt, khuôn mặt vui vẻ, chỉ là trong mắt vẫn không dấu được chút ưu thương.

Dư Châu xiết chặt tay, xoay người, cô nhất định sẽ quay lại, cứu anh ra ngoài.

Nhìn cô từng bước rời khỏi, thân hình như cánh bướm nhẹ nhàng tung bay xuất hiện trước mặt cậu rồi bay đi, đôi mắt xanh thắm lóe sáng, sau đó lại trầm xuống, cuối cùng lại âm thầm không chút sức sống.

Xoay người nhìn chiếc mặt nạ đặt trên bàn, đi tới, thờ dãi mang mặt nạ vào.

“Sâm, không phải mọi chuyện đều có trong dự liệu của em, mọi việc cũng không diễn ra theo hướng em muốn, em lấy được ngân hà, nhưng vĩnh viễn không tìm được bạc lệ của anh.”

Bởi vì, anh đã giao bạc lệ cho một người mà em vĩnh viễn cũng không nghĩ đến, cô bé giúp anh cất giữ mười năm, sau mười năm, lại quay về bên anh một lần nữa.

“Nhóc con cố gắng không ngừng, còn có...” Giọng nói của anh rất nhẹ, giọng nói của anh rất nhẹ, như tự nhủ với bản thân: “Phải cẩn thận.”

Lúc này, anh cũng chỉ có thể tự nói chuyện với mình, cũng chỉ biết nói với bóng của mình, nếu như, có thể nhìn thấy bóng dáng trong lời nói.

Ngồi lại trên giường, nghiêng người, thuận tay cầm một quyển sách, khoe miệng cong lên nụ cười hoàn hảo.

Cho dù bị giam trong này, cậu vẫn có thể cười, vô cùng đẹp, cũng cực kì sạch sẽ.

Dư Châu nhìn cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, xác định bên ngoài không có ai mới vụng trộm mở ra một khe cửa, quả nhiên giống như Liên suy đoán, bây giờ, bên ngoài không có ai, hiển nhiên, Kính Nguyệt Sâm cũng chưa về, không biết lại đi thực hiện âm mưu quỷ kế gì nữa, cô đẩy cửa ra, lại đóng lại như cũ, khẽ khàng không tiếng động, nhà Kính Nguyệt, thật đúng là cẩn mật. Cô lạnh mắt nhìn cánh cửa khép lại, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ đập nát cái cửa này.

Bên ngoài màn đêm đã buông xuống, quả nhiên là lúc thích hợp nhất để vụng trộm, rất nhanh cô đã lên ra ngoài, thân hình mảnh mai bây giờ đóng góp không nhỏ, linh hoạt vô cùng.

Leo lên một thân cây, lạnh lùng nhìn đại trạch nhà Kính Nguyệt to lớn xa hoa, rất hoàn mỹ, nhưng cũng là nơi chôn dấu bao tội ác, bí mật nhà Kính Nguyệt.

Song sinh, vốn nên là người gần gũi nhất, nhưng bây giờ lại tàn nhẫn với nhau, nếu như sau này, cô cũng sinh đôi, bọn họ cũng như vậy thì cô sẽ bóp chết bọn họ trước.

Nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt đột nhiên ửng hồng, giống như nhò ra máu, cô vỗ mạnh lên trán mình, cảm giác xấu hổ khiến cô chỉ muốn chui xuống hố cho xong, cô vừa nghĩ cái gì vậy chứ, vậy mà nghĩ xem hình dáng cha bọn trẻ lúc đó sẽ thế nào, nụ cười sạch sẽ như hoa sen, mồm miệng lại độc ác.

Kính Nguyệt Liên.

Cô vỗ nhẹ mặt mình, thật sự là suy nghĩ quá nhiều rồi. May mắn lúc này chỉ có một mình, nếu để ai biết, nếu lỡ Kính Nguyệt Liên biết, không biết sẽ bị cười cho đến khi nào nữa.

Bước chân sai dài, cô vịn lấy tường, nhanh chóng nhảy qua. Sau đó, khụy gối nhảy xuống, tiếp đất an toàn, quay đầu lại nhìn, khoe môi nhẹ nhàng cong lên, tường nhà Kính Nguyệt, may mắn không quá cao, cô vỗ vỗ tay, nhanh chóng rời khỏi.

Cô sẽ quay lại. Nhất định.

Đi đến chỗ trọ tạm thời, lúc này chỉ thấy bà chủ quán trọ, cô cầm bộ y phục của mình đi đổi lấy bộ đồ dạ hành này, đi trộm còn không sao, nếu muốn gặp người, sợ rằng sẽ khiến mọi người sợ hãi.

Cô lấy một bộ quần áo trong vali ra, màu trắng đơn giản, một cái quần jean, đôi dép xăng đan, cũng tùy tiện buộc mái tóc lên, đuôi ngựa trẻ trung cá tính, nếu không kể đến khuôn mặt nghiêm nghị như bà lão.

Cô ngồi lên ghế, rót cho mình chút nước uống, mọi việc đều rõ ràng, cô cũng biết được những chuyện muốn biết, bước tiếp theo phải làm thế nào, cô phải suy nghĩ kĩ mới được.

Lưng hơi ngả về thành ghế, hai mắt nhắm lại, nhớ đến khuôn mặt ôn hòa vui vẻ của Liên, đôi mắt thăm thẳm màu xanh da trời. Những năm này, anh cũng sống không dễ dàng gì.

Cô nhẹ nhàng chạm lên viên đá đeo trên cổ, cũng là vì cái này bị mất. Những điều anh phải trải qua, thiếu bao nhiêu cô sẽ đòi lại đầy đủ.

Kính Nguyệt Sâm, Thẩm Vũ Âm, các người hãy chờ mà xem.

Đáng ghét hơn, Thẩm Vũ Âm, đứa con gái kia không chỉ hại cô phải rời đi, bây giờ còn ung dung sống trong nhà cô, đoạt mẹ cô, chiếm căn phòng của cô, còn vọng tưởng muốn thay thế làm đứa con gái duy nhất nhà họ Dư, đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà.

Cô sẽ khiến cô ta ngã thật đau,غمغمغم, cô vẫn luôn nhẫn nhịn để đòi lại món nợ Kính Nguyệt Sâm đã thiếu của cô, Thẩm Vũ Âm hãm hại cô, thời gian nửa năm, để cho bọn họ sống an nhàn quá rồi.

Người có lòng tham khôn cùng, chính là nói Thẩm Vũ Âm hiện tại.

Trong nhà họ Dư, Thẩm Vũ Âm từng ôm lấy cánh tay Hứa Nhu, bộ dáng diễm đam đáng yêu, nửa năm trước, bà mất đi Dư Châu, cho nên thần kinh không ổn định, hay gặp ảo giác, cho đến khi nhìn thấy cô, Thẩm Vũ Âm, lại nhận nhầm thành con gái mình, khóc lóc không buông, Thẩm Vũ Âm mới nhân cơ hội này, thoát mái chèo vào Dư gia, gọi bà một tiếng mẹ.

P/s: Bởi vì ta muốn nhanh chóng thấy cảnh Thẩm Vũ Âm bị đá ra khỏi nhà, nên chương sẽ tăng, các nàng có ủng hộ không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 153: Chương 15: Gầy

Editor: Kinh Thuế

Cô chỉ là một đứa con gái thường dân, thoáng chốc trở thành thiên kim nhà giàu, danh môn thực nữ đích thực, em gái Dư Dịch, con gái Dư gia Dư Phẩm Thành.

Chỉ có điều, người nhà họ Dư vẫn chưa chịu thừa nhận sự thật này mà thôi.

Dư Dịch đứng nơi đầu cầu thang, lạnh mắt nhìn hai người, đứa con gái này thực sự rất giỏi giả vờ, càng nhìn càng chứng minh. Trước kia bọn họ đúng là bị mờ mắt mới bị vẻ ngoài đó của cô ta lừa, một cô gái từ đơn thuần lại nhanh chóng học được toan tính, học xong tham lam, cuối cùng cũng chỉ biến mình thành một đứa con gái đáng ghét đầy ghê tởm mà thôi.

“Mẹ.” Thẩm Vũ Âm tựa lên bờ vai bà, hưởng thụ tình yêu của mẹ, hồi xưa nhà cô rất đông anh chị em, cô luôn phải vất vả làm việc phụ đỡ cha mẹ, mẹ cũng không có thời gian mà ôm cô, tình thương cũng bị san sẻ ít đến đáng thương, có điều, ở trong này, cô có thể chiếm được toàn bộ, không cần chen chúc trong căn phòng chưa đến mười mét vuông nữa, không cần bữa đói bữa no, càng không cần đau đầu giải quyết những cuộc cãi vã của lũ em, nơi đây, cô là công chúa, còn hưởng thụ sự hâm mộ với công chúa của mọi người trong trường.

“Sao vậy, bảo bối?” Hứa Nhu mỉm cười nhìn cô gái kề sát mình, có điều, hai mắt có chút vô hồn trống rỗng, dường như nhìn xuyên qua bóng dáng này để nhìn thấy một người khác.

“Mẹ, con không thích màu căn phòng kia, chúng ta đổi đi được không?” Cô cong môi mỉm cười, bộ dáng thanh thuần đáng yêu, khiến cho người nghe không đành lòng từ chối.

Mà cô ta cũng không để ý đến sự giả dối trong mắt bà, hồi lâu sau, Hứa Nhu mới nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nói: “Được rồi, con thích màu sắc gì, thì đổi đi.” Môi bà khẽ run lên, vành mắt cũng nhanh chóng đỏ hoe, có điều, rất nhanh đã khéo léo lau đi, bà quay lưng không để ai nhìn thấy.

Tay Dư Dịch siết chặt gần lên từng sợi gân, giỏi lắm Thẩm Vũ Âm, dám nhắm vào căn phòng của em gái cậu, cô ta đã thay mới mọi đồ, giờ lớp da ngoài cũng muốn lột nốt sao. Nếu không phải sức chịu đựng của cậu cao, có lẽ bây giờ cậu đã tóm cổ con bé kia ném ra ngoài cửa rồi.

Trong nhà thừa ra một kẻ như vậy, cậu ăn không ngon ngủ cũng không yên, thật muốn bỏ nhà ra đi. Mỗi ngày còn phải cố bày ra bộ dáng bình thường thoải mái, nói thật, nhắc đến cậu cũng thấy khó chịu, nếu không phải trên trường vẫn ăn uống, có lẽ, giờ cậu đã gầy còn da bọc xương.

Một bàn tay đặt trên vai cậu, cậu quay đầu, nhìn ánh mắt lo lắng của Dư Phẩm Thành, khuôn mặt ông cũng đã gầy đi trông thấy.

“Cha, bây giờ cũng gầy đi rồi.”

Dư Phẩm Thành thở dài một hơi, không có biện pháp, ông cũng rất khó chịu, ông còn chưa quên con gái ông bị ai bức ròi đi, không rõ đang sống ra sao, càng không quên tài sản vất vả hơn nửa đời của mình vì ai mà bị nuốt mất phân nửa. Chính là con bé đó, mỗi ngày còn phải nhìn mặt nó, ông sống tốt mới lạ.

“Mẹ con không gầy đi là tốt rồi.” Hai người cùng liếc nhìn hai người nơi phòng bếp, không hẹn mà cùng thở dài.

Đúng vậy, chỉ cần bây giờ bà an ổn là tốt rồi.

Trên bàn ăn Dư gia, cả bàn bày vô số món ngon, nhưng hai cha con chỉ nhìn cũng không có chút khẩu vị muốn ăn, thời điểm Dư Châu còn ở nhà, dù có bày nhiều thức ăn hơn cũng không đủ ăn, bây giờ, vẫn là bốn người, nhưng lại không ai muốn ăn.

“Phẩm Thành, Dịch, sao hai người không ăn?” Hứa Nhu khó hiểu nhìn hai người, mỗi ngày đều như vậy, bọn họ ăn cơm mà như phải nuốt độc dược, bà làm thức ăn khó nuốt đến vậy à?

Nhìn khuôn mặt Hứa Nhu ngày càng đàn lại, hai người đàn ông không có tiền đồ vội vàng cầm đũa lên, chỉ là, thức ăn trong miệng quả thật vô cùng nhạt nhẽo.

“Cha, anh, thức ăn mẹ làm rất ngon mà, mọi người nên ăn nhiều một chút đi.” Thẩm Vũ Âm ăn phần của mình, hơi ngẩng đầu, mỉm cười với Dư Phẩm Thành và Dư Dịch, lời nói nhỏ nhẹ nũng nịu, rất dễ nghe, nhưng, vào đến tai hai người kia, lại khiến bọn họ chứng tại.

“Vẫn là bảo bối hiệu chuyện nhất.” Hứa Nhu khen ngợi, Thẩm Vũ Âm lại cười càng ngọt ngào, ngọt đến mức khiến người khác, ngán.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, Dư Dịch vội vàng đứng dậy: “Đề con đi mở cửa.” Mà sau lưng anh, một luồng ánh mắt sắc như dao rọi thẳng khắp người, khiến cậu không khỏi run lên.

Con xin lỗi, cha, người hãy tự cầu phúc đi, còn ngồi đó ngây ngốc, có lẽ cậu sẽ không nhận được mà ném toàn bộ bát đĩa vào mặt Thẩm Vũ Âm mất, cũng may, có tiếng chuông cửa cứu mạng này.

Nếu ở lại mà cậu không đập nát khuôn mặt giả tạo kia của Thẩm Vũ Âm, thì chắc chắn sẽ bị buồn nôn mà chết.

Cậu bước nhanh đến cửa lớn, nhìn qua lỗ cửa lại không thấy bóng dáng người nào.

Chẳng lẽ là mấy người xin ăn, có lẽ là bọn họ, mới khom lưng như vậy, quay mắt nhìn đứa con gái đáng ghét kia, có thể bỏ thí nó cho mấy người này được không nhỉ.

“Ai vậy?” Cậu vừa nói vừa mở cửa ra, có điều, đứng ở cửa không phải người xin ăn, một người lại nhưng có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Thân quen đến mức khiến đôi mắt cậu không dám chớp.

“Cô tìm ai?” Giọng nói cậu khàn khàn, dường như ẩn giấu một loại kích động. Rất quen thuộc, cảm giác quen này khiến cậu muốn rơi lệ.

Cậu cẩn thận nhìn cô gái xa lạ trước mặt này, khuôn mặt vẫn rất non nớt, có lẽ chưa đến mười tám, cao ngang ngực cậu, khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt đen lúng liếng như hai hạt bồ đào, đôi môi hồng, mím chặt, dường như là một cô gái rất quật cường.

Là một người lạ, nhưng khuôn mặt này lại khiến cậu không dám chắc, thân hình cậu chợt cứng đờ, gương mặt này rất giống mẹ...

Không đúng, không đúng... So với mẹ cậu thì trẻ hơn rất nhiều, vậy, cậu có thể cho rằng, đó là cô... là con bé được không...

“Châu Châu...?” Cậu nhẹ giọng bật ra. Hai tay khần trương đến toát mồ hôi, chỉ sợ là ảo tưởng của mình, chỉ sợ mình quá kì vọng mà hy vọng lại bị tan vỡ, tiếp đến sẽ là tuyệt vọng, mà cậu đã tuyệt vọng quá lâu rồi. Lâu đến mức cho dù kích động đến phát điên vẫn cố bình tĩnh đứng lặng.

“Em gây đi như vậy?” Dư Châu nhíu chặt mày lại, so với Dư Dịch, cô có phần tinh táo hơn, thực ra cô cũng luôn chờ mong, khi anh nhìn thấy sẽ lộ ra vẻ mặt gì, sẽ nói với anh câu nào, dù sao, đây là người anh đã luôn yêu thương cô, mà cô cũng luôn nhớ anh.

Anh thực sự rất yêu quý cô, mà cô cũng rất trân trọng người anh trai này.

Đã qua nửa năm, cô vẫn luôn nhớ, anh trai, cha mẹ, không lúc nào cô quên được, gia đình của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 154: Chương 16: Nụ cười ngốc nghếch

Editro:Kính Thuế

Bọn họ là người thân của cô, là những người yêu thương cô vô tư nhất, vì muốn bảo vệ cô bình yên rồi đi, Dư Phẩm Thành không chút do dự nhường hơn nửa tài sản của mình cho nhà Kính Nguyệt.

Dư Dịch đưa toàn bộ tiền tích lũy mấy năm qua cho cô, tình yêu nhiều như vậy, lại chưa bao giờ yêu cầu cô hồi đáp lại điều gì.

Có điều, nửa năm qua chưa từng gặp lại, câu đầu tiên anh trai cô nói lại như vậy, mà chính anh cô cũng gây đi nhiều như vậy, xương gò má cũng đã lộ rõ rồi, nếu không phải được di truyền khuôn mặt anh tuần từ cha bọn họ thì có lẽ không bao lâu sẽ thành quỷ đói mất.

Toàn thân Dư Dịch như bị chấn động mạnh, giọng điệu quen thuộc, giọng nói thân quen, ngoại hình giống hệt mẹ cậu, ngay lập tức, cậu cảm thấy như mặt đất phủ đầy hoa.

Bàn tay run rẩy đưa lên, nhẹ nhàng xoa nắm khuôn mặt cô, xúc cảm ấm áp từ đôi tay cho cậu biết, đây là sự thật.

“Châu Châu, em gái anh.” Ngay cả giọng nói của cậu cũng không kìm được mà run rẩy, cậu thừa nhận mình rất không có tiền đồ, bởi vì, ngay cả cảm xúc của mình cậu cũng không biết diễn tả thế nào bây giờ.

“Vâng, anh hai, em về rồi.” Dư Châu nắm lại bàn tay Dư Dịch, bàn tay nhỏ nhắn khác biệt với trước đây, ngón tay thon dài, nhỏ xinh, nằm gọn trong lòng bàn tay cậu, nhưng lòng bàn tay nổi lên vết chai cứng, nửa năm qua, con bé đã phải sống vất vả đến thế nào, may mắn, bây giờ cô đã trở lại, quá

khứ đó cũng đã trôi qua.

“Châu Châu, em mới gầy đi, nhìn xem, cả người còn được mấy lạng thịt chứ, gầy đến mức...anh đau lòng lắm.” Dư Dịch ngo ngoác cười, ngây ngốc, vẻ ưu nhã vẫn cố bày ra từ trước đến nay đều mất sạch.

“Dịch, sao con mờ cửa lâu vậy, ai đó?” Từ phía trong cửa truyền đến giọng nói Dư Phẩm Thành, dường như có chút khó chịu. Thanh âm của ông cũng đồng thời giúp Dư Dịch tỉnh táo lại.

Mắt cậu trọn trùng, nhanh chóng dùng thân thể mình chắn đi tầm mắt phía sau: “Châu Châu, nhanh rồi đi mau, nhanh lên.” Cậu cau mày nói, muốn giúp cô che giấu, bộ dáng này quả thật rất giống Điền quân gia nhà Kính Nguyệt, bọn họ đều chưa quên, không thể để Kính Nguyệt Sám phát hiện ra cô, nếu không chắc chắn cô sẽ gặp nguy hiểm.

Dư Châu hít sâu, đứng thẳng người dậy, khi ngẩng đầu cô mới phát hiện ra, bây giờ gầy đi, bị Dư Dịch che kín dễ dàng, đột nhiên cảm thấy hơi nhớ thân hình đồ sộ không góc khuất của mình khi xưa.

“Anh cứ yên tâm đi, em có thể xử lý được mà.” Cô vòng hai tay trước ngực nhìn vào bên trong, cánh cửa nửa khép nửa mở, xem ra cô ta cũng đang ở dưới nhà.

“Châu Châu, không được tùy hứng, em có biết nhà mình đã phải khó khăn thế nào mới có thể...” Dư Dịch vội vàng nuốt những từ chưa nói vào, trong mắt tràn đầy do dự, kì thật cũng không phải cậu muốn Dư Châu rời đi, mới nửa năm đã thành ra như vậy, lần này có thể trở về, không biết lần sau, gặp lại cô sẽ thành bộ dáng gì, xương cốt sao?

Nhưng, sự ích kỉ này sao có thể so với sự an nguy của cô khi ở lại, nếu cô lại bị tổn thương, cậu còn tự trách mình hơn nữa.

Dư Châu cười khẽ, cảm giác đau khổ lại bao trùm lấy cô, sao cô có thể không biết, Dư gia, Dư Phẩm Thành, Dư Dịch thậm chí ngay cả Liên đã phải nhượng bộ hy sinh nhiều thế nào, chỉ vì sự tùy hứng nhất thời của cô.

Còn lần này, cô sẽ bắt bọn họ phải trả lại cái giá lớn hơn nhiều, tính kể trên đầu cô, thiết kế người nhà cô, cô sẽ tốt bụng để họ ăn ngon ngủ kĩ chắc.

Cô lắc nhẹ bàn tay Dư Dịch, Dư Dịch ngo ngoác cúi đầu, Dư Châu nói nhỏ vào tai anh, sau đó đôi mắt Dư Dịch không ngừng trọn tròn, hồi lâu, cậu mới đứng thẳng người lại, sắc mặt căng thẳng vô cùng, thì ra, là như vậy sao.

“Chúng ta vào thôi.” Cô đi vòng qua Dư Dịch, tuy đã gầy đi nhiều nhưng vẫn không làm giảm vẻ đẹp trai của anh chút nào, đáy mắt dậy sóng, có chút ngoan lệ, chưa có ai từng gặp qua cậu như vậy, có điều, nhìn bóng dáng Dư Châu phấp phấp trước, ánh mắt liền trở lại vẻ dịu dàng, yêu thương như muốn bù đắp thiếu hụt nửa năm qua.

Còn người đứng trong nhà kia, cuối cùng cũng có thể chán ghét ra mặt với cô ta.

Có điều, cậu chợt dừng bước, vươn tay捏 khuôn mặt Dư Châu, chỉ qua nửa năm thôi thật sự không còn chút thịt thừa nào.

“Đúng là mất hết thú vị, nhìn em xem, lớn lên xinh đẹp như vậy nhưng không đáng yêu chút nào nữa.” Cậu liếc qua khoe miệng mình, trước kia luôn mong cô gầy, bây giờ gầy rồi lại cảm thấy không quen, nếu không phải cô có khuôn mặt giống hệt mẹ bọn họ, có lẽ cô đứng ngay trước mặt cậu cũng không nhận ra được.

Dư Châu khẽ chớp hạ mi: “Như vậy không tốt sao? Em ngủ cũng không cần lo lúc nào giường sẽ sập!” Nói lại những chuyện xấu hổ trước đây, cô cũng rất mất mặt, bây giờ cho dù cô có nhảy múa cũng không lo sập.

“Đây cũng coi là lý do?” Không kéo được khuôn mặt cô, Dư Dịch nhìn khuôn mặt lạnh xuống của cô, trách không được Gia Dật yêu mến Đan Tương Tư như vậy vẫn bị xử, hóa ra không thể tùy tiện véo mặt.

Chỉ có điều, em gái cậu càng là cao thủ, mặt không thèm biến sắc rồi.

Dư Châu cười cười nhìn anh trai mất tự nhiên, thật đáng yêu. Có điều, bước vào trong cánh cửa, đến lúc tính sổ rồi đây.

Người trong phòng khách vẫn đang dùng cơm, Dư Phẩm Thành vô cùng khó khăn nuốt thức ăn, thỉnh thoảng lại nhìn ra phía ngoài cửa, ông chỉ cần ngược lên nhìn thấy Thẩm Vũ Âm sẽ nhớ tới hơn nửa gia sản vất vả nửa đời phấn đấu đã bị cướp, không phải ông yêu tiền, chỉ là ông muốn để lại cho con mình, giờ bị người đe dọa cướp mất, người đó còn thản nhiên ngồi trong phòng khách nhà họ, ăn cơm nhà ông, đuổi con gái ông, chiếm chỗ của con ông, ông cảm thấy mình sắp tức chết rồi.

Thẩm Vũ Âm cũng không để tâm, vui vẻ cười cười nói nói với Hứa Nhu, không chút bận tâm Dư Phẩm Thành trầm mặt, cái nhà này, ngoại trừ Hứa Nhu ra, những người khác đều đối xử không lạnh không nhạt với cô, có điều cô cũng rất biết tìm chỗ dựa, chỉ cần Hứa Nhu thương cô, cô có thể mãi mãi ở lại đây, dù có hai nam chủ nhân thì sao, cái nhà này không phải vẫn chiều theo ý Hứa Nhu sao.

Cho nên, cuối cùng cô mới là người nắm quyền nhà này.

Hồi lâu sau, Dư Dịch mới từ từ tiến vào, khuôn mặt cực kì trầm mặc, nhưng khoe môi không che giấu nỗi niềm vui nhếch lên, cả người phơi phới như có gió xuân thổi qua, ánh mặt trời chiếu rọi. Cực kì hạnh phúc ấm áp.

Mà mọi người cũng không chú ý đến người đứng lặng phía sau của cậu.

Bởi vì hình thể thay đổi, trước kia là sự tồn tại không thể bỏ qua, bây giờ cho dù có tâm tìm kiếm cũng có thể bị bỏ sót.

“Dịch, ai đến vậy?” Tại sao mở có cái cửa cũng lâu như vậy, Hứa Nhu buông đĩa, nhìn Dur Dịch quái lạ, đĩa nhóc này cười thật kì dị, bình thường đều là mặt băng trường thành, hôm nay lại cười như một đứa...ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 155: Chương 17: Saiyonara Dur Châu

Editor:Kính Thuế

Dur Dịch cười lên như đứa ngốc, có điều, cậu cũng rất vui, có chút thâm ý liếc nhìn Thẩm Vũ Âm, ánh nhìn lạnh nhạt như vậy khiến Thẩm Vũ Âm rung mình. Cảm nhận được sự lạnh lẽo này, chiếc đĩa trong tay cô bất chợt rơi xuống khỏi tay.

“Cha, mẹ, mọi người xem ai đã về này?” Ngập ngừng hồi lâu, ánh mắt mọi người mới chú ý, vị khách đến đây là ai chứ.

Dur Phẩm Thành, Hứa Nhu còn có Thẩm Vũ Âm đều nhìn phía sau Dur Dịch, rồi nhìn lại cậu đầy kì quái, không có người, không lẽ gặp quỷ.

Dur Dịch nhẹ nhàng xoa trán, bây giờ mới nhớ tới, con bé đã không còn là Châu Châu trước kia, bây giờ lại rất khó phát hiện.

Cậu bước sang hẳn một bên, người phía sau bước lên.

Cả căn phòng chìm trong không khí yên tĩnh quỷ dị, sau đó là âm thanh không tưởng vang vọng khắp hành lang.

Bà vai Hứa Nhu run rẩy dữ dội, chiếc ly trong tay đã vỡ vụn trên mặt đất.

Bà đứng sững đó, cảm giác lồng ngực muốn vỡ ra ngoài.

Thân hình nghiêng ngả, vội vã chạy đến trước mặt Dur Châu, nhìn người thiếu nữ có khuôn mặt không khác gì bản sao của mình.

Cảm giác, thật sự không tưởng tượng nổi, như thấy lại bản thân mình khi mười tám tuổi. Hai người đối diện nhìn nhau, đều như nhìn thấy một bản thân khác của mình.

Dur Phẩm Thành cũng trừng lớn hai mắt, đây là có chuyện gì, con bé này...

Một suy đoán lóe lên, khiến ánh mắt ông đỏ lên, là, là con bé sao?

Thẩm Vũ Âm thấp thòm nhìn người bất ngờ xuất hiện này, bây giờ, cô cảm thấy thật khó nghĩ, người lạ mặt này là ai, bởi vì cô ta có khuôn mặt giống hệt Hứa Nhu, bà lại không có em gái, hơn nữa cô gái này tuổi tác vẫn còn rất trẻ. Hứa Nhu bảo dưỡng vô cùng tốt, đứng cạnh Dur Châu lúc này cũng chỉ như hai chị em. Cô không thể nào nghĩ con người này là Dur Châu, bởi Dur Châu với cô chỉ là một con mọt ngu ngốc. Hơn nữa, cô luôn cho rằng, Dur Châu đã ra đi, chắc chắn không có khả năng trở lại, có lẽ, còn chết rồi cũng không biết chừng.

Có điều, hai người đứng đó lộ rõ khí chất khác biệt, trên người Hứa Nhu là một loại ôn hòa, dễ gần, mà từ khoe môi khế nhếch của Dur Châu cũng nhìn ra được, cô gái này không phải người hiền lành dễ nói chuyện gì.

Hứa Nhu run rẩy vươn tay, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt thiếu nữ, làn da non mềm mại, “Châu Châu, là con sao?” Từ nơi khoe mắt, những giọt nước mắt cứ thế nhẹ nhàng tuôn trào, lăn dài trên khuôn mặt.

Mà một câu này cũng khiến mặt Thẩm Vũ Âm trắng bệch.

Cô nghĩ đến thật nhiều khả năng, nhưng, lại không ngờ là như vậy.

Dur Châu không phải rất béo, rất xấu sao? Không phải đã bỏ đi rồi sao? Sao cô ta có thể trở về, còn biến thành bộ dáng như vậy?

Dur Dịch cười lạnh nhìn Thẩm Vũ Âm, chiếm tiện nghi ở nhà bọn họ lâu như vậy, hẳn nên phải rời đi rồi chứ. Bọn họ cũng chưa muốn càn tình càn nghĩa muốn cô ta nhờ trả những thứ đã lấy, chỉ cần an phận rồi khỏi đây thôi. Nhà bọn họ tuy dư dả những cũng chưa từng nghĩ muốn nuôi không người dưng.

Dur Châu cầm tay Hứa Nhu, đôi mắt cũng có chút chua xót, cô nghe nói, từ khi cô ra đi, tinh thần mẹ vẫn luôn không tốt, thấy ai cũng kêu con gái, mẹ cô nợ ai cái gì chứ, bây giờ, cô tuyệt đối không cho phép ai dám làm tổn hại gì với mẹ.

Tuy cô luôn bình tâm lạnh nhạt, nhưng cô cũng luôn nhìn rõ mọi thứ, chỉ mới mấy tháng thôi, cô cũng chưa cảm nhận đầy đủ tình thương của mẹ là gì, bây giờ mới biết thì ra có mẹ lại hạnh phúc như vậy.

“Mẹ, mẹ còn khóc nữa, lại thiếu nước đấy.” Dư Châu mỉm cười, khuôn mặt giống hệt Hứa Nhu, vui vẻ ôn hòa. Vẫn là giọng nói này, Dư Châu, chính là cô ta, không thể nhầm được, tuy về ngoài thay đổi, nhưng, ánh nhìn hay âm thanh một chút cũng không đổi.

“Châu Châu, mẹ rất nhớ con.” Hứa Nhu ôm chặt lấy Dư Châu, bây giờ, bà có thể ôm Dư Châu một cách dễ dàng, trước kia chỉ vòng được đến tay con bé, bây giờ đã có thể ôm trọn vẹn nó vào lòng.

Bà ngược nhìn, khuôn mặt này, đôi mắt trắng đen rõ ràng: “Châu Châu, sao lại dúi thành gầy như vậy?” Bà đau lòng nói, Dư Châu lại cười nhẹ, lắc đầu, không phải cô dúi mà gầy, cô là do đánh nhau thành gầy.

Dư Phẩm Thành cũng kích động đứng dậy, đi đến bên người con gái: “Châu Châu, con gái, hoan nghênh con trở về.”

Người đàn ông mạnh mẽ hơn nửa đời người, số lần khóc đếm được trên đầu ngón tay, bây giờ, hai mắt lại thoáng hồng, đây là một lần khóc nữa của ông.

Gặp lại sau nửa năm, thì ra, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, con bé còn sống, cũng đã quay trở về.

Dư Châu ôm lại Dư Phẩm Thành, mà Dư Phẩm Thành cũng rất kinh ngạc, vỗ về cô, con gái trước kia vẫn luôn rất sợ ông, chính là khi trước còn bé, có lẽ do ông quá nghiêm khắc, đa số thời gian đều không dám nói cười gì trước mặt ông, càng đừng nói đến thân cận như ôm ấp, kì thật, ông cũng chỉ là một người cha, có điều phương thức biểu đạt tình yêu của ông có chút khác với Hứa Nhu.

Dư Châu yên tâm nhắm mắt, tựa vào lồng ngực rộng lớn của cha, cha, mẹ, cùng anh trai, đây là gia đình của cô, ông đã hy sinh cho cô rất nhiều, ông vẫn luôn là người cha tốt, có điều, cô lại không phải là người con gái tốt, trước kia Dư Châu không phải, cô khi đến cũng không phải.

Thẩm Vũ Âm sắc mặt trắng bệch ngồi trước bàn cơm, tay chân lạnh lẽo vô cùng, cô cũng chỉ có thể ngồi đó ngây ngốc nhìn người một nhà bọn họ đoàn tụ, bọn họ chào mừng Dư Châu, không ai chú ý đến cô, càng không có ai quan tâm cô, thậm chí, ngay cả liếc mắt cũng không ai thèm liếc cô một cái.

Kì thật, cô vốn là dư thừa, tại Dư gia, cô vốn dĩ chỉ là sự thay thế, một người chiếm lấy vị trí của Dư Châu.

Dư Châu buông Dư Phẩm Thành ra, lúc này mới lãnh đạm liếc nhìn Thẩm Vũ Âm.

Nửa năm cô rời khỏi, cô ta đã tính toán tốt lắm, bước vào nhà cô, muốn chiếm lấy mẹ cô, những cái này bọn họ sẽ lần lượt tính sổ với nhau. Còn có việc vu oan trước kia nữa, cô còn chưa quên đâu, một cái cũng phải đòi.

“Bạn Thẩm à, sao bạn vẫn còn chưa đi vậy?” Cô nhếch môi, cười lạnh hỏi, đi qua Dư Dịch, Hứa Nhu vốn muốn nói điều gì nhưng bị Dư Phẩm Thành cản lại, lắc đầu, cuối cùng chỉ đứng yên tại chỗ.

Bà xấu hổ cúi đầu, bà cũng chỉ có một đứa con gái này.

“Đi, tại sao phải đi?” Thẩm Vũ Âm cười nhạt, cảm giác mình cười thật ngu ngốc. Cô ta biến mất nửa năm, cô cũng ở nơi này nửa năm, cô cho rằng chỉ cần cô đợi ở đây, cô sẽ có tất cả, mà bây giờ, hết thảy đều bị mất hết, cô muốn thành công, chỉ còn kém một bước nữa thôi.

Vì sao đúng lúc này, cô ta lại quay về, còn biến thành bộ dáng như vậy. Bây giờ, là cô ta cướp đoạt của cô, hay cô cướp đoạt của cô ta. Bây giờ, cô có loại dự cảm rất đáng sợ.

Mọi thứ của cô, đều bởi vì cô ta trở về mà biến mất.

Dư Châu cười càng thêm lạnh lùng, cô ngồi xuống đối diện Thẩm Vũ Âm, cầm đũa lên, ăn chút đồ ăn, nửa năm không được ăn hương vị này nữa, cô thật sự rất nhớ, là của mẹ cô làm, để cô ta được ăn tận nửa năm qua, đã quá lời cho cô ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 156: Chương 18: Vứt ra

Editor: KINH THUẾ

“Đồ ăn mẹ tôi làm có ngon không?” Dư Châu cố tình trầm giọng xuống từ mẹ tôi. Nói cho cô ta biết, cô là Dư Châu, cô họ Dư, Hứa Nhu là mẹ cô, không phải mẹ Thẩm Vũ Âm.

“Mẹ làm...” Cô theo thói quen mở miệng, nhưng nhìn đến tia cười lạnh nơi khóe miệng Dư Châu lại cứng rắn nuốt trở lại, tiếng mẹ này cô đã gọi nửa

năm, cũng đã thành thói quen, nhưng nhìn đến khoe miệng trào phúng của Dư Châu... coi thường, khinh bỉ, cô cảm giác như bị tát thẳng vào mặt.

“Bạn Thẩm à, nếu ăn xong rồi cũng nên rời đi đi. Nhà chúng tôi có chút chuyện, không tiếp được người ngoài.” Dư Châu uống một ngụm canh, Dư Dịch khoanh tay đứng cạnh xem, giống như đang xem một vở kịch giữa hai người họ.

Nửa năm nén giận, nửa năm nhẫn nhục, Châu Châu sẽ giúp bọn họ đòi lại đầy đủ.

Cậu cũng quá nhu nhược rồi, nếu Châu Châu còn chưa trở lại, có lẽ, cậu sẽ đói mà chết hoặc là bị chọc cho tức điên mất.

“Tôi không đi.” Thẩm Vũ Âm nắm chặt tay, nửa năm qua cô đã quen rồi, cô mà đi, sẽ phải đi đâu, quay lại nhà mình, lúc đầu là cô tự muốn tiến vào Dư gia, bây giờ, nếu như lại trở về, lại quay về làm một Thẩm Vũ Âm không có gì cả sao, bây giờ có ai trong trường không biết cô ta là công chúa Dư gia, nếu cô đi, vậy, cô còn mặt mũi nào đi học, còn mặt mũi nào đi gặp Sâm học trưởng.

Cho nên, cô không thể, thật sự không thể đi, bây giờ ra đi, cô còn chỗ nào có thể đi chứ.

Nhưng đây lại là nhà của người khác, cô chiếm vị trí của người khác, cô có thể ở lại được sao?

Dư Châu đặt đĩa xuống, khoe môi xinh đẹp nhếch lên, “Bạn Thẩm, bạn nghĩ mình là ai vậy, chỉ là hàng nhái lại thôi, bây giờ tôi đã trở về, bạn còn muốn ở lại đây, nhà tôi cũng chưa rảnh rồi nuôi người dung như vậy.”

Đồng tử Thẩm Vũ Âm co rút, bây giờ Dư Châu quá mạnh mẽ, chỉ cần bị ánh mắt của cô ta quét qua, cô đã cảm thấy phát run, không phải sự áp đảo về hình thể như trước, Dư Châu đã gây, nhưng lại càng khiến người khác e sợ, áp lực. So với lúc trước béo còn đáng sợ hơn bội phần.

Cô là hàng nhái.

“Dư Châu, cô quên rồi hả, cô không được trở về mà.” Thẩm Vũ Âm chợt nhớ ra, cô chỉ có thể bám víu vào lý do này, cũng chỉ có điều kiện này, cô ta vì sao phải ra đi, tất cả mọi người đều biết rõ, cho nên, cô ta không thể trở về, bởi vì, Sâm học trưởng cùng nhà Kính Nguyệt sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Hứa Nhu siết chặt tay Dư Phẩm Thành, trên mặt ngập tràn lo lắng. Dư Phẩm Thành cảm lại tay bà, cho bà một ánh mắt yên tâm.

Dư Dịch vẫn thản nhiên, Dư Châu chắc chắn có biện pháp, nếu không, với tính cách của cô, chắc chắn sẽ không tùy tiện quay trở lại. Thậm chí, đối mặt tranh đua trực tiếp với Thẩm Vũ Âm, trước kia, Dư Châu vừa béo vừa ngốc, bây giờ lại có chút thông minh, sắc sảo hơn quá.

Có lẽ, cô vốn không ngốc, chỉ là cậu vẫn luôn không chú ý cô mà thôi.

“Phải không?” Dư Châu vẫn ngồi, có điều, nụ cười hơi biến đổi, tựa cười mà không nhìn Thẩm Vũ Âm, Thẩm Vũ Âm kinh hãi nhìn về phía cột trong mắt Dư Châu.

“Bạn Thẩm à, sự việc kia thật ra thế nào, tôi biết cô biết.” Giọng nói Dư Châu rất nhẹ, nhưng, lọt vào tai Thẩm Vũ Âm, lại là âm điệu cảnh cáo.

“Cô muốn đẩy tôi xuống, chỉ là không ngờ chính mình bị ngã xuống.” Dư Châu đứng dậy, cả người mang theo cảm giác lạnh lẽo, khiến mặt Thẩm Vũ Âm càng thêm nhợt nhạt.

Cô thật không ngờ, cô ta lại nói ra, cô vẫn cho rằng, cô ta không dám, cô chưa từng nghĩ đến, chuyện này cuối cùng lại từ miệng cô ta tiết lộ ra.

Vài đạo tầm mắt chiếu thẳng lên người cô, cô khẽ rút người lại, cô ngẩng đầu, trên mặt cha con nhà họ Dư là băng lạnh, trong mắt Hứa Nhu là không thể tin, sau đó chậm rãi chuyển thành thất vọng, thất vọng sâu sắc.

Dư Dịch có xúc động muốn xông lên bóp chết đứa con gái này, đứa con gái ti bỉ này, cho đến giờ vẫn luôn lừa bọn họ, không chỉ khiến bọn họ tự trách áy náy còn khiến Dư Châu phải ra đi, em gái cậu nửa năm qua đã phải trải qua cuộc sống khó khăn vất vả cỡ nào chứ.

Còn khiến nhà họ Dư khép nép đủ bề với nhà Kính Nguyệt nửa năm, chỉ bởi vì, Dư Châu đã đẩy cô ta xuống dưới, bản thân cậu đúng là chịu uất ức mà.

“Đến đây thôi, hàng nhái à, tôi đưa cậu ra.” Dư Châu nhanh chóng đứng trước mặt Thẩm Vũ Âm, cả người tràn ngập ngạo khí, vươn tay tóm lấy cổ áo Thẩm Vũ Âm, cô ta lớn lên điềm đạm đáng yêu, nước mắt rung rung động lòng người, đáng tiếc, cô không phải con trai, càng không học được cái gì thương hoa tiếc ngọc, cho nên cô chỉ biết ném cô ta đi cho nhanh.

Nhìn Dư Châu dễ dàng nhấc Thẩm Vũ Âm lên bằng một tay, cô gây như vậy nhưng sức mạnh không yếu chút nào.

Dư Dịch nhường đường, Dư Châu nhấc Thẩm Vũ Âm ra ngoài, về phần tại sao cô ta không vùng vẫy, có lẽ bị dọa đến ngu người rồi. Dù sao, đã kích lớn vậy, cô ta vẫn chưa tiếp nhận nổi.

Dư Châu một tay nhấc Thẩm Vũ Âm, một tay mở cửa, nhanh chóng, ném người.

Bịch một tiếng, Thẩm Vũ Âm đã bị ném trên mặt đất, khuôn mặt vẫn ngẩng ra nhìn Dư Châu, từ nơi mông truyền đến cảm giác đau đớn nói cho cô biết, cô bị Bàn Tử trước kia, bị một cái bao cò ném đi, không phải mồi, cũng không phải đuôi, mà là bị ném ra ngoài.

Dư Châu chép miệng, vỗ vỗ đôi tay, sau đó rầm một tiếng, cánh cửa đóng lại trước mặt Thẩm Vũ Âm, đại cáo thành công, Dư Châu nghiêng đầu bước

đi, ngẩng đầu, bốn phía là khung cảnh quen thuộc, lại có chút lạ lẫm, đây là nhà cô.

Cô chỉ vừa đến mấy tháng, đã phải rời khỏi nửa năm.

Nhà, một từ ám áp biết nhường nào.

Cô trở lại phòng khách, cha mẹ và Dư Dịch vẫn đứng lặng như cũ, dường như còn chưa tiêu hóa nỗi việc cô trở về, sự thật nửa năm trước hay Thẩm Vũ Âm đã bị đuổi đi, nhưng thiếu đi một người dung, dường như thoải mái hơn rất nhiều, bọn họ không cần trưng ra khuôn mặt giả tạo nữa.

Dư Châu bước đến bên bàn cơm, đã lâu cô chưa được ăn món ngon như vậy.

Cô ngẩng đầu, chớp mắt ngạc nhiên: “Cả nhà nhìn con làm gì, mọi người không đói sao?” Cả bàn đồ ăn ngon như vậy cô không muốn lãng phí đâu, nhớ lại quãng thời gian vừa qua, cô chưa có một ngày nào được nếm đồ ăn như này.

Cho nên, mọi người không ăn thì cô ăn, nếu cả nhà cảm thấy chỉ nhìn thôi cũng no được bụng... vậy không ăn cũng không sao nha.

Tuy bị Thẩm Vũ Âm ăn qua, nhưng, cũng còn rất nhiều đồ, cả một bàn như vậy, cô không kén chọn gì, có thể ăn no bụng là tốt rồi.

Ba người còn lại lúc này mới phản ứng lại, vội vàng quay lại chỗ ngồi của mình, vẫn là bốn người, nhưng đây mới thực sự là gia đình bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 157: Chương 19: Trở lại trường học

Editor: Kinh Thuế

Lâu lắm rồi, Dư Dịch mới nếm lại được vị ngon của đồ ăn mẹ nấu, bây giờ cậu cảm thấy rất đói, đến mức lưng và bụng sắp dán lấy nhau rồi, thật ra cũng do nhìn thấy Dư Châu bây giờ, cậu thấy thương tâm biết bao, trước kia còn béo, cậu cảm thấy con bé thật đáng thương, bây giờ gầy đi, cậu vẫn cảm thấy rất đáng thương, tuy nhiên, đúng là em gái cậu, lớn lên rất xinh đẹp, trên mặt không còn mập mạp nữa, dường như bị thiếu dinh dưỡng, ngón tay cũng xương xương như cái chân gà.

Cậu vừa ăn vừa ngắm cô, tâm tư thiên biến vạn hóa, thật sự không đáng là một người anh trai tốt.

“Châu Châu ăn nhiều một chút đi em, em yên tâm, mẹ nhất định sẽ nuôi được em về dáng vẻ trước kia.” Hứa Nhu nghe xong lại thoáng lau nước mắt, nhưng, bà cũng thấy rất vui. Con gái của bà, không có việc gì, con gái bà đã trở lại, bà cũng không cần gạt mình đối người gọi ai đó là con gái nữa.

Con gái bà vẫn luôn chỉ có một, đương nhiên cũng là tốt nhất.

Dư Châu nghe lời anh trai, khoe miệng méo xệch, dáng vẻ trước kia, cô cúi đầu nhìn mình, dáng vẻ bây giờ, cô vô cùng hài lòng nhé, còn biến trở lại như trước, cô sẽ chết mất.

“Mẹ, con ăn no rồi.” Tuy cô không cố ý giảm cân, nhưng cô tin chắc, cho dù không có lần này cô cũng nhất định sẽ tập luyện để giảm cân.

Thân hình như vậy, cần rất nhiều kiên trì mới giảm xuống được, cô rất thỏa mãn với thân hình bây giờ, làm ơn không cần mang thịt đắp trở lại cho cô đâu.

Giống như đang chạy nạn, cô vội vàng lên lầu, Dư Dịch phía sau dõi theo bóng lưng Dư Châu, thở dài một hơi, thật ra, bây giờ cũng tốt, nếu vẫn béo như trước, chỉ nhìn cô đi cầu thang thôi đều lo sợ cô sẽ ngã xuống, không may ngã hồng, đương nhiên, không phải con bé hồng mà là sợ nó ngã xuống làm hồng cầu thang, vô số sự tích chứng minh, cầu thang nhà cậu không thể rắn chắc bằng sức lăn của Dư Châu.

“Mẹ, đừng ép Dư Châu ăn nhiều như vậy, nó tăng huyết áp mất.” Dư Dịch đau khổ vùi đầu ăn, cuối cùng mới nếm được vị ngon của đồ ăn.

Kì thật, người cần tăng cân bây giờ là cậu mới phải. Đàn ông mà quá gầy không có cảm giác an toàn gì cả, ít nhất, chính tự cậu không có cảm giác an toàn với mình.

Cho nên, cậu nhất định sẽ vỗ béo mình trở lại.

Hứa Nhu ngược mắt nhìn, quay sang phía chồng, mà Dư Phẩm Thành cười nhẹ với bà, ông cũng không muốn con gái béo, tuy giờ hơi gầy, nhưng lại rất giống vợ ông, vậy mới đúng là con gái ông bà chứ.

Hứa Nhu lại nhìn một bàn lớn thức ăn, cúi đầu xuống, ai, người ở nhà này sao lại khó hầu hạ vậy chứ.

Dư Châu bước đến căn phòng của mình, đẩy cửa ra. Nhìn phong cảnh phía trong cô không khỏi hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thẩm Vũ Âm, Thẩm Vũ Âm, cô đúng là tưởng mình là công chúa thật hả.

Trong phòng là màu hồng cô ghét nhất, cô không muốn ở cái phòng này, thà sang cái phòng như động chuột của Dư Dịch còn hơn.

Cô xoay người, chuẩn bị tìm tạm căn phòng nào đó để ngủ, nơi đứa con gái đó đã dùng cô cũng có chút chán ghét.

Ngoài cửa, Thẩm Vũ Âm vẫn ngồi thần thờ ở đó thật lâu, bất chợt, một giọt nước rơi xuống, sau đó từng giọt từng giọt nhanh chóng rơi xuống, cô ngẩng đầu, bầu trời âm u sầm sì.

Trời sắp mưa to, cô lại phải ra đi, vậy mà trời còn mưa, không phải xui xẻo như vậy chứ, cô vội đứng lên, mím chặt miệng lại, nhìn thoáng qua lại biệt thự nhà họ Dư, sau đó chạy đi.

Ngày hôm sau, xe nhà họ Dư dừng trước cửa trường học, Dư Dịch bước xuống mặc đồng phục bạch sắc, mỉm cười tao nhã, nửa năm qua, trên mặt cậu cuối cùng cũng không u sầu như liễu sang thu. Trước kia, dù cười cũng căng cứng mặt dài ra, bây giờ đã quay trở lại là vương tử trước kia, ngoại trừ đã gãy đi một chút, vẫn là bạch mã hoàng tử cao quý của nữ sinh.

“Dịch, có chuyện gì vui vẻ vậy? Hôm nay trông khác lạ quá!” Đan Gia Dật lạnh nhạt nhìn chiếc xe kia, cậu bị bệnh rồi chẳng, còn mơ mộng gì nữa, trong xe chắc chắn là Thẩm Vũ Âm cậu căm ghét nhất.

Vậy mà Dư Dịch còn có thể cười vui vẻ sao, hay là tìm niềm vui trong niềm đau, cậu ta nghĩ thoáng ra được.

Hay là bị ép đến điên rồi.

Tà Tư Viêm nhăn mày, người này là bị ép đến điên rồi hả.

Dư Dịch vẫn cười, cười đến mức người khác lạnh lưng kinh sợ nhìn lại cậu. Có lẽ chính cậu ta không muốn khóc, kì thật là muốn khóc lên đúng không.

Cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài xinh đẹp bước xuống, váy trắng ngắn đến đầu gối, thân hình cao, lưng đứng thẳng lên là lúc cô lộ ra dáng người hoàn mỹ.

Cô bước ra, ngẩng đầu, mái tóc ngắn rũ nơi bờ vai, đôi mắt to tròn ẩn dưới hàng mi dài chớp nhẹ, đen láy linh hoạt như hạt bồ đào, vô cùng thu hút xinh đẹp.

Môi hồng mím nhẹ, gương mặt xinh xắn có chút nhu hòa. Đây tuyệt đối là mỹ nữ, gặp một lần sẽ không quên được.

Hơn nữa mỹ nữ còn rất cá tính nhé.

“Oa.” Tà Tư Viêm kinh ngạc, trách không được cười ngu ngốc vậy, thì ra là có bạn nữ, còn xinh đẹp như vậy, so với Thẩm Vũ Âm càng có ý vị hơn mấy phần.

Thẩm Vũ Âm như nụ hoa còn e ấp, mà cô gái này như hoa hồng trắng nở rộ, không chút hào nhoáng, lại diễm lệ, mê hoặc vô cùng, nhưng cũng có thể cảm giác được gai nhọn xung quanh, không thể tới gần, nếu không sẽ bị đâm thành nhím.

Cửa xe vẫn mở, nhưng bên trong ngoài vị đại mỹ nhân này không có ai xuống nữa, hôm nay, Thẩm Vũ Âm lại không xuống cùng sao.

Mỗi sáng sớm, cô ta đều đi ra từ chiếc xe này, cho nên, sắc mặt Dư Dịch ngày nào cũng đen kịt.

“Em thật xinh đẹp.” Tà Tư Viêm mỉm cười chào cô, nhìn khuôn mặt này lại khiến cậu có cảm giác quen thuộc, đôi mày lại nhíu chặt thêm, dường như đã từng quen biết.

Bọn họ đã từng gặp mặt sao?

Mà tất cả học sinh đi qua cổng trường đều lén lút nhìn lại vị mỹ nữ kia, học sinh mới đến sao?

Trên người cô còn mặc đồng phục màu trắng dành riêng cho lớp quý tộc nữa.

Cô là ai, có quan hệ gì với Dư Dịch.

Dư Châu thờ ơ liếc nhìn lại Tà Tư Viêm, khóe môi khẽ cong lên một đường nhỏ, anh chàng này, thật giống như lần đầu gặp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 158: Chương 20: Bọn họ đều thay đổi

Editor: KINH THUẾ

Cô đi lướt qua anh ta, không rõ vô tình hay cố ý mà cái chân nhỏ nhắn lại mạnh mẽ đạp lên một chân của Tả Tư Viêm.

Trên trán Tả Tư Viêm nhanh chóng toát mồ hôi, hai mắt long lanh dung dung. Mặt cười méo xệch, cả người run run vận vẹo khó tả.

“Mỹ nữ à, bạn không có cảm giác vừa dẫm phải chân tôi à?” Cậu cắn răng nói, đây là loại con gái gì chứ, sức lực lớn như vậy, chắc chắn chân cậu lại bị giẫm cho sưng rồi.

Lúc này Dư Châu mới hơi nhấc chân lên, mắt cong cong ánh lên niềm vui. Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu qua khuôn mặt cô, có chút mơ màng, một nửa là sáng, một nửa là tối, tựa như thiên sứ và ác ma kết hợp lại làm một.

Tả Tư Viêm vẫn chăm chú nhìn cô, cuối cùng cũng cảm thấy sự quen thuộc đó từ đâu, ngay cả nỗi đau đớn từ bàn chân truyền đến cũng không khác mấy mùi vị đau đớn khi xưa.

“Dư...” Mọi cậu run lên, ánh mắt tròn to, dường như muốn dùng hết sức nhìn thấu bên trong cô xem có phải con nhóc đó không.

“Đã lâu không gặp, Tả Tư Viêm” Dư Châu nhìn lại bàn chân của anh ta, lần trước chân trái, bây giờ là bên phải, cân bằng rồi nhé.

“Đồ quý sứ, phải gọi là anh Tư Viêm” Tả Tư Viêm nghiêng răng nhìn bàn chân của mình, tốt lắm, con nhóc này còn dám mang thù đấy, chuyện lâu như vậy vẫn còn nhớ.

Cậu vươn tay, lùi lại cách cô một bước lại cầm tay cô lên, sau đó nhanh chóng buông ra.

“Lớn lên xinh đẹp hơn nhiều, trở về là tốt rồi.” Cậu cười vô cùng chân thành, còn có một loại nóng nảy không nói lên lời.

Đây không phải nhóc con ngốc nghếch như heo ngày xưa rồi.

Đan Gia Dật nhìn hai người bọn họ, nhìn vẻ kích động của Tả Tư Viêm, dường như hai người quen biết, có điều, sao cậu lại không biết nhỉ, từ khi nào có người bên cạnh Tả Tư Viêm mà cậu không quen vậy.

Cậu tháo kính xuống, nhìn nửa bên sườn mặt Dư Châu, lông mi chớp nhẹ, dường như cậu đã nhận ra, lại dường như không phải như vậy.

Cặp mắt cậu nheo lại, sau đó lại trừng lớn, bộ dáng giống hệt Tả Tư Viêm, cậu khẽ nheo bấp đùi, sau đó tự cảm thấy đau mới tin mình không phải đang mơ.

Là em ấy, chắc chắn, có điều thay đổi nhiều quá.

“Dư Châu...” Cậu thì thào nói, âm thanh được tiếng gió truyền đi xa thật xa, dường như âm vang.

Hai chữ rõ ràng lại cực kì mơ hồ.

Âm thanh truyền vào đám đông, tựa như vút vào một quả bom.

Dư Châu nghiêng đầu, ánh mắt quét qua họ.

“Đã lâu không gặp, mọi người, tôi đã trở lại rồi.” Mắt cô hơi cong cong, có chút vui vẻ sáng lóe lên, lại có chút gian xảo sáng rực khiến người khác bị cuốn hút. Cô cũng có thể rất trong sáng, chỉ cần cô muốn.

Dư Châu, cô ta là Dư Châu, công chúa Cá Kinh nổi danh học viện trước đây, cái người béo không nhìn thấy mặt, nổi danh ngu ngốc, còn đẩy bạn học bị thương, bị Sâm học trưởng đuổi ra khỏi trường, còn khiến nhà họ Dư tổn thất phân nửa tài sản mới giữ được cái mạng của cô ta.

“Các cậu nói cô ấy là công chúa Cá Kinh hả?” Một nữ sinh mới tới chỉ vào Dư Châu hỏi người bên cạnh, cái biệt danh này trong trường như sấm bên tai, đi liền với tên tuổi Thẩm Vũ Âm, có điều, Thẩm Vũ Âm là mỹ nữ, còn cô ta chính là xấu nữ - quái vật.

Lời đồn đúng là không thể tin mà, cô gái kia không những không béo mà còn cực kì xinh đẹp, lại rất khí chất.

Bên cạnh không ngừng gật đầu tán thành.

Bọn họ nhận nhầm người rồi, người kia sao có thể là công chúa cá kinh được, một người gầy như vậy làm sao liên tưởng được với người béo trước kia.

Nhưng chính cô ấy thừa nhận mình là Dư Châu. Cô quả thực chính là Dư Châu.

Tất cả mọi người đang bàn tán không chú ý đến một nữ sinh, nhìn thấy đám người Dư Dịch thì vội vàng cúi đầu, giống như đang chạy trốn, cố gắng thu nhỏ mình lại lẫn trong đám người.

Cô bây giờ không muốn lộ ra ngoài ánh sáng.

“Tiểu Âm, chuyện kia có thật không, đó là Dur Châu sao?” Có điều, đáng tiếc nhiều người như vậy không có ai thành toàn cho tâm nguyện cô ta.

Thẩm Vũ Âm ngẩng đầu, xấu hổ cười gượng, kỳ thật cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Đó đúng là Dur Châu, cô cũng bị chính cô ta đuổi đi, hơn nữa còn bị cô ta cầm một tay nhấc đi mà ném ra ngoài.

“Thực xin lỗi, tôi còn có việc, tôi đi trước.” Cô cúi đầu thấp, nhanh chóng rời đi, có điều cũng vì vậy mà va phải người đứng trước mặt.

“Xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói, ngẩng đầu, lại thấy được khuôn mặt xa lạ mà lại có chút quen thuộc.

“Không sao.” Thiếu niên lạnh nhạt nói, không có nửa lời dư thừa, từ người hâm mộ bậc nhất, từng bị Dur Châu khinh bỉ gọi là gây trục, bây giờ, đối với cô, cũng chỉ là một người xa lạ.

Bây giờ, cô cảm thấy thật mệt mỏi, nhưng vẫn phải tự đã thông tư tưởng cố gắng lên, may mắn, cô còn chưa mất đi toàn bộ mọi thứ, còn có Sâm học trường. Chỉ cần có anh ấy là được rồi.

Chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Về phần Dur Châu, cô khó chịu cắn chặt môi, cô cũng không biết phải làm sao bây giờ, đúng rồi. Vụ việc kia, cô âm thầm gật đầu một cái, chỉ cần cô không thừa nhận, chỉ cần cô chắc chắn, như vậy, Dur Châu vẫn là hung thủ.

Thân phận cô bây giờ có chút khác biệt, mặc dù không có khả năng dựa vào Dur gia, nhưng còn có nhà Kính Nguyệt, còn có Sâm học trường, so ra thân phận của cô vẫn còn tự tại được.

Cho nên, không có gì phải sợ hãi cả.

Cô ngẩng đầu, cuối cùng cũng bớt được chút lo lắng.

Tất cả sợ hãi khi nhìn thấy Dur Châu thay đổi cũng dần tan biến, không ai có thể tưởng tượng, thì ra sau khi một đứa béo giảm cân sẽ trở lên xinh đẹp như vậy, khuôn mặt trứng ngỗng lại trở lại xương xương hao gầy, lông mi dài cong nhẹ, ẩn dưới là đôi mắt trong to tròn, đặc biệt sáng ngời, trước đây bởi vì quá béo mà bị che lấp phần nào.

Trên người Dur Châu cũng không còn nặng nề như xưa, cánh tay trắng kiện giờ thon thon gầy, cô ta bây giờ không còn là hình lập phương mà là mỹ nữ thân hình tiêu chuẩn, nhưng khí chất trên người lại lạnh nhạt cực điểm, rõ ràng là khuôn mặt ôn nhu xinh xắn, quanh người lại có khí lạnh đến chết người.

Dur Châu đối với những ánh mắt không ngừng nhìn ngó mình chỉ thản nhiên nhấp môi, trước kia, bọn họ đối với cô chỉ có chán ghét, cũng không thiếu điều châm chọc, bây giờ lại là một đám ghen tị, đúng là đãi ngộ khác biệt, có điều, bất luận cô biến thành vẻ ngoài thế nào, cho dù không mập nữa, cô vẫn là Dur Châu, nhớ rõ thù cũ của mình, người nào đối tốt với cô, cô nhớ kỹ, người khác đối xử không tốt với cô, cô cũng vẫn nhớ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 159: Chương 21: Tôi không biết

Editor: KInh thúế

Tiếng bước chân dồn dập đến gần, cô ngẩng đầu, mày nhướng lên hai mắt hơi híp lại nhìn người đang đến, dáng người cao dong dỏng, trên người là đồng phục quý tộc thuần trắng, thiếu niên tuấn tú lạnh lùng, so với anh trai cô và bọn Đan Gia Dật có chút ý riêng.

Từ khi nào trong trường học có đại nhân vật này vậy.

Có vẻ nửa năm cô rời đi xảy ra không ít chuyện.

“Lão đại, không học tỷ.” Mọi thiếu niên cắn nhẹ, âm thanh phát ra có phần mơ hồ không rõ.

“Là cậu?!” Hai mắt cô mở to, bất ngờ nhìn kỹ người thanh niên trước mắt này.

Cây gây trục luôn bám đuôi gọi cô lão đại khi xưa.

Cậu liếc mắt vẫn có thể nhận ra cô, tuy không dám chắc lắm.

Trên đời này, người đầu tiên có thể nhận ra cô ngay là Liên, vị này vinh dự là người thứ hai.

“Cậu thay đổi rất nhiều.” Dư Châu trả lời, giúp cậu thêm chắc chắn, hai người cực kì khác nhau lại khiến cậu liên tưởng đến cùng một người. Ngoại hình có thể thay đổi, nhưng ánh mắt lại rất khó biến tướng được.

Trình Vũ suy đoán không phải dựa vào ngoại hình, cậu nhìn trúng khâm phục là dũng khí của Dư Châu, còn có kiên trì của cô. Một bàn tử đi lại còn khó khăn, cô lại dũng cảm nói rằng cô có thể thành công, cũng có thể đoạt được vị trí số một.

Dũng khí của cô lại có thể giúp cậu mạnh mẽ hơn. Trước kia cậu vẫn luôn tự ti mình ngốc nghếch, mà từ khi gặp cô cậu phát hiện, kì thật ai cũng có thể thay đổi, trở nên tốt hay xấu, chỉ dựa vào ý niệm mình mạnh mẽ thế nào.

Cho nên, cậu thay đổi, biến thành người mình vẫn mong muốn. Vì vậy, cậu từ bỏ hết quá khứ, kể cả Thẩm Vũ Âm từng mê luyến nhất.

Cậu tăng cân, học cách mang kính sát tròng, mọi thứ không có gì không khó khăn cả.

“Lão đại, cậu cũng thay đổi rất nhiều.” Trình Vũ mỉm cười, trên mặt là ý cười ôn nhu, khiến mấy nữ sinh đứng cạnh không khỏi đỏ mặt, giống như cậu ấy đang cười với mình cô, nếu sớm biết người này có thể đẹp trai như vậy, các cô đã sớm cắn chặt không nhả, có điều, làm người sao tránh khỏi có lúc hối hận thấu trời, mới để Đan Tương Tư chiếm tiện nghi lớn này.

Bây giờ các cô muốn khóc cũng khóc không được.

“Trình Vũ.” Tiếng chạy rầm rầm, tiếng hét chói tai, Dư Châu cảm thấy gió thổi quanh người, mà Trình Vũ theo thói quen nhấc tay, đỡ được cái đầu đen tóc tuôn dài, lúc này mới ngăn được thân hình đang chạy đó lại.

“Em cũng không chịu chạy chậm lại, hừ.” Trình Vũ thở dài, cảm thấy đầu đau một nửa, gương mặt xinh đẹp này phải may mắn thế nào mới chưa bị chủ nó ngã cho hủy dung chứ.

“hix... em xin lỗi, em quên mất, may mắn chưa ngã.” Đan Tương Tư nghịch ngợm lè lưỡi, may mắn mẹ cô chăm sóc đầy đủ lưu lại cho cô hai bím tóc vừa dài vừa dày này, nếu không chịu tội chắc chắn là cái mặt đẹp hơn hoa kia.

Trình Vũ lắc đầu, cô nhóc này luôn liều lĩnh như vậy, lỗ mãng vô cùng, đến tận bây giờ còn muốn sửa lại sợ là tổn hết tâm tư mất.

“Oa, mỹ nhân.” Đan Tương Tư ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Dư Châu, hai mắt đều phát sáng, con gái thì sao chứ, lớn lên đẹp mắt như vậy, mọi người cùng thưởng thức, cùng vui. Cô cũng không có gì gọi là ghen ghét đố kỵ, khó chịu với người đẹp hơn mình.

Trình Vũ vỗ nhẹ đầu cô, nhìn kĩ xem cô ấy là ai, ngay cả cậu cũng nhận ra, cô nhóc này ngây ngốc cùng Dư Châu gần chục năm nhất định phải nhận ra trước mới phải. Dù sao, cô ấy cũng chỉ gây đi, giống như cậu mập lên thôi mà.

Đan Tương Tư kinh ngạc không ngừng chớp mắt, liếc lại Trình Vũ, sau đó lại nhìn Dư Châu thật lâu, nhìn trái, không quen, nhìn phải, không quen biết, ngược mắt nhìn trời xanh, từ khi nào cô quen được một mỹ nhân tràn đầy khí chất như vậy mà không biết chứ.

“Thế nào rồi, không nhận ra thật hả?” Trình Vũ hỏi, nhìn cũng lâu như vậy rồi, vẫn không tìm được đáp án.

Mà Dư Châu không kìm được nhếch môi, đáy mắt ngập tràn vui vẻ, tuy mặt vẫn bất động không để lộ chút nào, cô chỉ muốn duy trì hình tượng một chút, nhất định phải cố nhịn.

“Nha..” Hai mắt Đan Tương Tư đột nhiên bùng sáng.

Khóe môi Trình Vũ cũng cong lên, mỉm cười không phúc hậu.

Ngón tay Đan Tương Tư bị đông cứng giữa không trung.

“Cậu, cậu là...” Cô nói liên tiếp hai lần, sau đó quay đầu, vô tội nhìn Trình Vũ.

“Ai vậy?”

Khóe môi Trình Vũ vừa cong cứ vậy cứng đờ tại chỗ.

“Haiz, thật hết cách với em” Trình Vũ hít sâu một tiếng, cô lấy lại vẻ thân nhiên, lão đại, cậu quả thật thay đổi rất nhiều, ngay cả Tư Tư cũng không nhận ra nữa rồi.

“Tư Tư, cô ấy là Dư Châu, bạn tốt nhất của em đấy, vậy mà em không nhận ra hả?” Trình Vũ lắc đầu, muốn trách thì trách lão đại thay đổi nhiều quá, nếu không phải ánh mắt vẫn hung ác như vậy, có lẽ ngay cả cậu cũng không nhận được ra.

Lão đại mập trước kia bây giờ đã trở thành mỹ nhân. Thay đổi không phải chỉ có một chút.

Đan Tương Tư kinh ngạc chớp mắt, hai mắt nhưu giăng sương mù, hồi lâu lại ngẩng đầu nhìn Trình Vũ.

Cô bất ngờ lao lên, ôm chầm lấy Dư Châu: “Châu Châu, tớ nhớ cậu lắm, cậu ngốc quá, không thèm nói tiếng nào đã bỏ đi, may mắn. Oa, làn da thật trơn mịn, eo cũng nhỏ nhắn, ấy, hình như ngực nhỏ lại rồi, Châu Châu bộ ngực của cậu chạy đi nơi nào, sao lại không giữ gìn như vậy, nơi tốt như vậy cũng bị rút mất, cậu có biết không đây là nơi tởm nhất?”

Đầu Trình Vũ đau nột nửa còn lại nhanh chóng tóm lấy Đan Tương Tư, thế là sao, phản ứng của cô ấy không thể bình thường một chút sao, không phải nên hét một tiếng thật to, sau đó nức nở nói làm sao có thể, sao có thể là Dư Châu chứ?

Mà cô ấy thì chăm chăm vào bộ ngực người ta, hỏi người ta sao lại...cậu cảm thấy đầu mình sắp nứt rồi, Đan Tương Tư em là sinh vật đơn bào đúng không, lúc Dư Châu béo chỉ có cô ấy làm bạn, còn chưa thấy chỗ nào kì quái, bây giờ Dư Châu gầy, cô ấy vẫn ngốc nghếch như vậy. Có lẽ bây giờ trên đầu Dư Châu mọc một bông hoa, cô ấy cũng không ngạc nhiên còn ngốc nghếch hỏi làm sao trông được vậy, tớ cũng muốn có một bông.

Cậu đương nhiên không nhìn chỗ kia của Dư Châu, cậu còn chưa muốn bị đánh đầu, tuy bây giờ không yếu ớt nhưng cũng thật bất lịch sự.

Dư Châu cúi đầu xuống, con mắt lóe sáng nguy hiểm, ngay người nhớ lại Liên cũng từng nói qua như vậy. Sắc mặt cô tối sầm lại. Cái tên đáng chết này.

Trình Vũ xấu hổ cười cười, mà nhìn không khí chung quanh Trình Vũ và Đan Tương Tư, cho dù Dư Châu trì độn hơn nữa cũng có thể nhận ra, hơn nữa cô còn không ngu ngốc, hai người từng coi nhau như kẻ thù lại ở cùng một chỗ. Như vậy, Thẩm Vũ Âm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 160: Chương 22: Hẳn là còn cô.

Editor: KInh thuế

Mày Dư Châu nhưn cao, khỏe mỗi câu lên cực kì vui vẻ.

Cô tiếp tục bước đi, bước chân nhẹ nhàng như đạp gió, so với thân thể trước kia bước ba bước ngừng một bước, bây giờ nhớ lại vẫn thấy mình thật kiên cường mà.

Cô chậm rãi dừng bước, nhìn được một người đang đi về phía cô, không, cậu ta nhìn cô ánh mắt vẫn cực kì bình tĩnh, có lẽ cũng không nhận ra cô là ai đi.

Mà trên lỗ tai cậu ta, viên ngọc màu lam hình giọt lệ phản chiếu ánh sáng vào mắt cô cực kì chói mắt.

Kính Nguyệt Sâm, người em trai tàn nhẫn cướp hết mọi thứ của Liên.

Đôi mắt cô sụp lại, lông mi chớp nhẹ che giấu từng đạo ánh sáng lạnh băng trong mắt.

Hai người lướt qua nhau, góc áo nhẹ nhàng đụng phải, màu trắng của áo như lóa mắt, sau đó rơi xuống, đường rất rộng, đủ cho mười người như bọn cô đi, nhưng, nếu là Dư Châu trước kia, có lẽ cậu ta đều nghiêng người nhường đường, trước kia, cô luôn hạnh phúc cảm thấy đó là phong độ, mà bây giờ, cô cười lạnh, cảm thấy, thật khinh bỉ, bởi vì cậu ta thấy khinh thường đi cùng một đường với bản tử như cô mới đúng.

Kính Nguyệt Sâm ngừng bước, trong lòng cảm thấy kì quái, người này, rất quen thuộc.

Dư Châu cũng ngừng lại, xoay người nhìn về phía cậu ta, lại một lần nữa nhìn thấy gương mặt này, cô lại chỉ cảm thấy thật xa lạ, rõ ràng giống khuôn mặt Liên như đúc, nhưng, lại không có sự sạch sẽ của anh ấy.

“Đã lâu không gặp, Sâm học trưởng.” Dư Châu bất ngờ nói, đôi môi hồng nhuận hé mở, lại mang theo hàn ý giá lạnh. Bàn tính giữa hai người, không ngừng lách cách gõ trong đầu cô.

Kính Nguyệt Sâm cảm quyền sách trên tay, nhìn thẳng hai mắt Dư Châu, dường như muốn truy tìm sự quen thuộc này từ đâu, cô dừng từ đã lâu không gặp. Mà trong trí nhớ của mình lại chưa từng có hình ảnh người này xuất hiện.

Rất xa lạ, lạ lắm.

Dư Châu quay đầu bước lại gần, đến gần cậu ta, lúc còn cách khoảng ba bước, cô giơ tay cầm, gầy đi, khí thế lại không chút thay đổi, đôi mắt kia nhìn chăm chăm vào cậu, hai mắt rất trong, Kính Nguyệt Sâm dễ dàng nhận thấy khiêu khích từ đôi mắt kia, rất trẻ con, nhìn có chút yếu đuối, nhưng quan sát kĩ lại thấy toàn thân cao thấp người con gái này không lộ ra chút sơ hở nào.

Tìm không thấy điểm yếu sơ hở.

“Dư Châu.” Mỗi cậu khẽ mở, đáy mắt sáng trong trở nên thâm trầm, giống như bóng đêm lan tràn, vốn là đôi mắt xanh như màu bầu trời, bây giờ như bị bóng đêm bao trùm nhanh chóng chuyển thành màu xanh xám đầy hàn ý.

“Tôi trở lại rồi, Sâm học trưởng.” Dư Châu nhìn cậu ta cười nhẹ gật đầu chào, xem mặt mũi cậu ta đã tối sầm, tâm tình mới vui vẻ lại một chút, có vẻ đơn thuần mà xinh đẹp, nhưng nhìn kĩ mới thấy ý cười không có nơi đáy mắt cô.

“Oh.” Kính Nguyệt Sâm cũng hơi mỉm cười gật đầu chào lại, con mắt sắc bén quét qua cả người cô. Cô không sợ hãi, cũng không khiếp đảm chút nào.

Dường như cô ta đã quên, cô ta bây giờ là người đã bị trường học khai trừ.

“Bạn Dư Châu, đồng phục trên người cô nên cởi ra đi, cô đã không còn thuộc bộ quý tộc nữa rồi.” Hai mắt Kính Nguyệt Sâm híp lại, nhìn hai mắt bình tĩnh của Dư Châu. Thân hình cậu lại có chút căng cứng, Dư Châu nhếch môi, lạnh lạnh, Kính Nguyệt Sâm, cũng có lúc khản trương.

“Được thôi.” Dư Châu thoải mái nhận lời, Kính Nguyệt Sâm không khỏi sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục về bình thường, cô ta đồng ý nhanh như vậy, dường như cô ta luôn phản ứng ngoài dự đoán của cậu, bất kể trước kia còn béo hay bây giờ gầy gò.

Cậu đều không đoán được. Trên đời này, cô là người thứ hai cậu không nhìn thấu, một người là người kia, cùng sinh ra nhưng vận mệnh khác nhau của cậu, người thứ hai chính là cô.

Có điều, cậu nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ này, hành động tiếp của Dư Châu lại khiến cậu cảm thấy mình đang bị tính kế.

Dư Châu nhanh chóng cởi từng nút áo, một nút hai nút.....Cô, đứng ngay trước mặt Kính Nguyệt Sâm cởi bỏ, đương nhiên, không phải cô đang quyến rũ cậu ta, cô cởi bộ quần áo thuần trắng kia ra, bên trong là đồng phục bình thường, xem ra cô ta sớm đã chuẩn bị, mà Kính Nguyệt Sâm lần đầu tiên ném vị đạo tặc bê bết đập vào chân mình.

Dư Châu giang rộng hai tay, bộ đồng phục đó rơi xuống đất, ở ngôi trường này, màu trắng là tôn quý nhất, bao nhiêu người đầu nhau mong muốn được mặc bộ đồng phục này, cứ như vậy bị cô ném bỏ.

“Kì thật tôi cảm thấy, mình mặc màu đen xinh đẹp hơn nhiều.” Dư Châu xoay người, chân như vô ý dẫm lên bộ quần áo trên đất mà đi, động tác này không khác gì dẫm lên mặt Kính Nguyệt Sâm. Cô không ngoảnh lại xem sắc mặt Kính Nguyệt Sâm lúc này, nhưng cảm giác sau lưng lúc này đã đủ hiểu, lúc này cậu ta tức giận muốn điên lên rồi, ánh nhìn như thiêu đốt muốn đục trên người cô hai lỗ thủng rồi.

May mắn sự tự chủ của cậu rất tốt, mới kiềm cậu đứng yên tại đó, lần đầu tiên có người dám vứt hết mặt mũi cậu như vậy, đôi mắt mị hoặc đầy ý cười âm lãnh.

Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, Kính Nguyệt Sâm, Dư Châu bắt tay sau lưng, bước chân nhẹ nhàng tung tăng đi, cô rất thành thạo, cũng rất nhàn rỗi, nhưng, những người khác có lẽ đứng ngồi không yên rồi.

Cô cảm thấy cái chuyện phân thành ban quý tộc hay thường dân quá biến thái. Vô bọc trắng hay đen cũng không ảnh hưởng đến cô, có điều màu trắng hợp với cô hơn thì phải.

Cũng có thể nói thế này, ác ma dù nằm bên ngoài thế nào cũng vẫn là ác ma. Tỷ như Kính Nguyệt Sâm kia.

Cô từng nhận làm người, cũng không biết trong mấy tháng đó, vì hấn mà khiến mình ôm bao phần hận, cho nên, mới phải ra đi nửa năm.

Bây giờ, cô không còn là cô trước nữa.

Cô chưa bao giờ thiếu nợ cậu ta, cô chỉ thiếu nợ một người nhà Kính Nguyệt.

Nhớ đến người đó, khóe môi không giữ được cười nhẹ.

Cô tựa người lên cây, nhắm hai mắt lại, cơ thể đã nhẹ nhàng hơn nhiều, không sợ dựa nhiều khiến cây cong nữa.

Ban đêm, một bóng dáng màu đen nhanh chóng lên vào nhà Kính Nguyệt, cô nín thở ép chặt tường mà đi, nghe nói hôm nay nhà Kính Nguyệt có tổ chức vũ hội, thân là người thừa kế tương lai nhà Kính Nguyệt, cậu ta chắc chắn phải ngốc ở đó thật lâu, mà cô chờ chính là kết quả như vậy.

Lên vào trong cửa, bên trong căn phòng vẫn hệt như lần trước, cô đi đến cánh cửa xám nhỏ, nếu không nhìn kỹ quả thực giống như một cánh cửa sổ, Kính Nguyệt Sâm đứng là vô cùng thông minh, đem người đặt ngay trong tầm mắt mình, như vậy mới có thể yên tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 161: Chương 23: Chỉ tin chính mình

Editor: Kinh thuế

Chắc chắn cậu ta không tin tưởng bất cứ ai ngoại trừ bản thân.

Mà người cậu ta yêu nhất đương nhiên cũng không phải Thẩm Vũ Âm ngu ngốc kia, cho đến bây giờ cậu ta chỉ yêu chính bản thân mình.

Nhanh chóng mở cửa như lần đầu tiên, cô bước vào. Đi vào bên trong, Kính Nguyệt Liên mặc áo tắm cực kì nhàn nhã đứng cạnh giá sách lật sách xem, một tay là ly trà đang uống, đúng là biết tự tìm niềm vui, nếu như là người khác, bị giam nửa năm trong này sớm buồn chán đến không phát điên cũng phát ngốc rồi.

“Em đến rồi sao?” Kính Nguyệt Liên ngẩng đầu, trên mặt vẫn mang chiếc mặt nạ bạc, thấy Dư Châu đến mới nở nụ cười cực kì đẹp mắt, anh vươn tay lấy mặt nạ xuống, chỉ có ở trước mặt cô, anh mới tự do là một Kính Nguyệt Liên, một người bị nhà Kính Nguyệt xóa tên, không có tư cách làm người, kỳ thật, không có ai biết, anh mới là người có tư cách nhất. Bởi vì, anh mới là ngân hà của mọi người.

Dư Châu đến gần anh, nhìn quyển sách trong tay anh, hai khóe mắt không khỏi giật giật, tuyển tập truyện cổ tích Andersen, anh ấy bao nhiêu tuổi mà còn tin cái này nữa chứ.

Kính Nguyệt Liên cất quyển sách trong tay, tùy ý tựa lưng lên giá sách, đây đều là thứ cậu dùng để giết thời gian, đa số đều đã đọc qua mấy lần, truyện cổ tích có lẽ đều không có thật, nhưng lại rất đơn thuần, trong lòng mỗi người đều chứa một câu truyện cổ tích, cho dù không thể thành hiện thực, cũng đủ làm bản thân mỉm cười trong mơ.

Rất có hậu.

Tự mình thưởng thức ly trà tự pha trong tay.

Kính Nguyệt Liên nhấp môi, trong ly quả thật có vài phiến lá trà xanh nổi lên, trong không khí còn mơ hồ vương một mùi hương nhạt mà thanh mát của trà.

Dư Châu đi qua, cầm lấy cốc trà trong tay anh, uống một hơi, cũng không để ý ly trà này anh đã uống qua, đương nhiên, cô muốn uống cốc khác cũng không có, nơi này chỉ có mình anh đương nhiên cũng chỉ chuẩn bị một cốc.

“Nha đầu, đây là trà không phải nước, em uống như vậy thật lãng phí.” Kính Nguyệt Liên nhẹ nhàng xoa tóc cô, cô không thay đổi chút nào, cùng với nhóc ăn xin khi xưa, vẫn là hai mắt long lanh, cực kì xinh đẹp.

“Anh đây là đang đau lòng cho trà hay thấy em lãng phí hả, không phải đều dùng để uống sao?” Dư Châu đặt ly trà xuống, lúc này mới cảm thấy thoải mái, cả người thả lỏng, dường thì phức tạp, đi lại còn lo có bị ai phát hiện không, cái cảm giác lên lút này không chỉ kích thích mà còn cực kì mệt mỏi.

“Anh đau lòng em mà.” Kính Nguyệt Liên thở dài, ngón tay vuốt tóc dọc theo chân tóc đặt nhẹ lên bờ vai của cô.

Dư Châu cảm thấy mặt mình đang đỏ lên, người con trai này thỉnh thoảng lại đột nhiên chân thành như vậy, là có ý gì chứ?

Bàn tay đó dường như truyền cho cô sức mạnh, cả người lẫn tinh thần cô không ngừng thả lỏng, Kính Nguyệt Sâm không phải loại người dễ đổi phỏ, ngay từ lúc bắt đầu cô đã biết vậy.

Cô muốn chiến thắng cậu ta, muốn cứu Liên, còn khiến cậu ta không dám gây phiền toái cho mình nữa, đây mới là chuyện thực sự cô đề tâm, nếu nương tay với cậu ta không khác gì đặt một quả bom bên cạnh, lúc nào cũng có thể phát nổ, khi cần thiết cô có thể tàn nhẫn nhất, bởi vì, Liên, Dư gia mà cũng vì chính cô, Dư Châu.

Sai lầm của Kính Nguyệt Sâm là đã buông tha cho cô, nên cô mới có cơ hội trở mình này, lần này cậu ta ý thức được chắc chắn sẽ không chừa đường sống nào cho cô nữa.

“Nha đầu, nghỉ ngơi một chút đi, không cần mệt mỏi như vậy, còn tiếp tục gầy xuống em sẽ thành sân bay đó, đến lúc đó làm sao cho em bé uống sữa?” Kính Nguyệt Liên cúi đầu xuống, ngón tay xoa bóp vai cô cũng hết sức nhẹ nhàng, vậy ,mà lời nói ra lại khiến người khác muốn đập anh một trận.

“Kính Nguyệt Liên!!” Dư Châu cảnh cáo một tiếng, nhưng khuôn mặt cô đã đỏ bừng.

“Được rồi, anh biết tên mình hay mà, không cần nhấn mạnh đâu.”

“Nghỉ ngơi một chút đi em.” Giọng anh ấm như tiếng suối chảy, ôn hòa, êm ái còn mang theo chút tình cảm ấm áp, hai mắt Dư Châu chớp nhẹ liên hồi, lại cảm thấy mình đang được che chở trong vòng tay vừa ấm áp vừa mềm mại như mây bao phủ. Rất ấm cũng rất thoải mái.

“Sao lại nhẹ như vậy?” Kính Nguyệt Liên bế bổng Dư Châu lên, đặt xuống giường, anh cũng ngồi cạnh xuống nhìn cô không chớp mắt.

Cô nhóc của anh, đã lớn, vẫn là một cô nhóc cứng đầu mà xinh đẹp, tuy, cô lại không phải cô.

“Nha đầu, trước kia em tên là gì?” Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức Dư Châu cảm thấy được tiếng hô hấp, hơi thở của anh.

“Tiểu Mộc.” Cô mở hai mắt ra, trong hơi thở vẫn còn vương vị trà xanh khi nãy, dường như, giống hơi thở của anh.

“Cái tên lạ quá, không giống bản tính em chút nào.” Hai mắt anh hơi híp lại vì cười, màu lam tinh khiết, sạch sẽ như một vị thiên thần.

“Tiểu Mộc là kiên cường lên, bởi vì, cây cối đều rất kiên cường sinh sôi.” Dư Châu thì thầm nói, tên cô là tự mình đặt, trước kia cô là đứa nhỏ yếu ớt ăn xin, cô nhỏ nhất cũng dễ bị ăn hiếp nhất. Từ khi gặp được anh, cô mới thay đổi, cô biết rõ, cô phải mạnh lên, trở nên mạnh mẽ nhất.

Bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng xoa bóp trán cho cô, trái tim cô không ngừng hồi hộp, lúc nhanh lúc dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Bé con, mọi thứ trong quá khứ đều đã qua rồi.” Kính Nguyệt Liên cười ôn hòa, môi anh khẽ rơi trên trán cô, chỉ đơn thuần là an ủi, khoảng cách của hai người gần như vậy, chỉ cách nhau một cái chạm.

Hai mắt Dư Châu tròn to, ánh mắt trong trẻo lại mang theo chút mờ mịt.

Cảm giác thật là kỳ quái.

“Liên.” Kính Nguyệt Liên còn chưa kịp phản ứng, Dư Châu bất ngờ xoay người đặt anh nằm xuống dưới, mà anh chỉ hơi kinh ngạc, cuối cùng vòng tay ôm lấy eo cô, đứng là mèo con hung ác hoang dã.

Eo rất nhỏ, dường như một tay anh có thể ôm trọn.

Có điều xúc cảm cũng rất tốt.

Dư Châu nhìn chăm chăm vào anh, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, nhưng hồi lâu sau, cô vẫn chỉ nhìn anh, trông mắt đen lúng lỉnh như hai viên thủy tinh xoay chuyển, còn có bóng dáng anh bên trong.

“Phi.” Kính Nguyệt Liên mỉm cười, tay anh từ hông cô chuyển lên vai, sau đó là đầu cô, “Nha đầu, nhớ rõ, chuyện này chỉ có thể làm với anh. Cho dù em béo cũng được, gầy cũng thế, đều phải như vậy, nếu không, người khác nhất định sẽ bị em đè chết.”

Dư Châu vừa muốn nói gì, nhưng Kính Nguyệt Liên đã dùng tốc độ nhanh hơn với đầu của cô xuống, nhanh chóng phủ môi lên môi cô.

Làn môi mềm mại, hương vị mát lành vị trà xanh, không rõ là của cô hay của anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 162: Chương 24: Kính Nguyệt Sâm uy hiếp

Người đàn ông này, đúng là yêu nghiệt, trong lòng Dư Châu chấn động, cô mở to hai mắt lại trong tình trạng mặt đối mặt, cảm giác tê dại truyền đến từ môi nói cho cô biết rằng, anh đang hôn cô. Tiện nghi bị chiếm đủ, không chỉ vậy đây, đây gọi là sàm sỡ.

Kính Nguyệt Liên chớp cơ hội cắn nhẹ lên môi cô, còn dám không chuyện tâm, cô bé này suy nghĩ gì vậy, chả lẽ kĩ thuật của cậu kém đến thế sao.

Lát sau, anh mới buông Dư Châu ra, cô thở dồn hai mắt trừng to nhìn anh.

“Không lẽ là lần đầu của em?” Kính Nguyệt Liên tựa trên giường, đôi tay vẫn siết nhẹ trên lưng Dư Châu, ném qua mùi vị của cô, muốn độc chiếm cô, còn muốn được cô cho phép cùng thừa nhận, huống chi người con gái này cũng là tiểu nha đầu cậu nhìn trúng hơn mười năm trước.

Dư Châu bất ngờ đặt tay trên cổ Kính Nguyệt Liên, anh vẫn cười nhẹ như cũ, hơn nữa còn ngửa cổ ra, “Nếu em muốn cắn, cứ tới đi, muốn hút máu cũng được, anh rất mong chờ.”

Dư Châu hừ một tiếng, “Trước kia anh đã từng hôn người con gái khác?” Cô nói, cả mặt nóng bừng như bị đốt, còn có môi cô vẫn còn tê tê đây này, kỹ thuật tốt như vậy, là do từng hôn không ít người đúng không. Nghĩ đến đây, mặt cô lại biến đen.

Cô nghĩ về anh trong mười năm xa cách cũng không thấy mệt như hôm nay gần trong gang tấc.

“Sao vậy, ghen tị?” Kính Nguyệt Liên kéo tay cô ra, từng ngón tay treu chọc đầu ngón tay cô, tiểu nha đầu này cũng phách lối quá đi. Có điều, trong mắt anh lại càng thêm đáng yêu.

“Yên tâm đi, anh chỉ có mình em thôi.” Anh ngẹn lại cười, quả thực anh chỉ có mình cô, cho nên, đó cũng xem như nụ hôn đầu của anh đi, về phần kinh nghiệm, quả thực oan uổng, thân chưa qua bách chiến chỉ mới lĩnh hội từ trong sách, thời gian là thứ anh thừa thãi nhất, cũng may Sâm tử còn khách khí với anh, để không ít sách trong này.

“Tiểu nha đầu thì sao, lần đầu tiên của anh cho em rồi, lần đầu tiên của em có phải là anh không?” Đây là ý ngoài lời nói nhá, Dư Châu cảm thấy cả người

bị nhìn đến phát run, cái loại lời lẽ khiêu khích này, người đàn ông đáng chết này... có thể dùng vừa nói vừa dùng ánh mắt yêu nghiệt như vậy nhìn cô được không, cái gì mà lần đầu tiên chứ. Anh cũng không tự vấn qua xem, Dư Châu trước kia, ai dám dùng cảm hy sinh vì dân như vậy chứ?

Dư Châu cúi đầu xuống, phát hiện, khoảng cách hai người lại gần như vậy, cô vừa muốn đứng lên, lại bị Kính Nguyệt Liên ôm vào trong ngực. Khí lực của anh rất lớn, ngay cả trời sinh quái lực như Dư Châu cũng không giãy ra được.

Cô mới định mạnh động, bất ngờ lại bị một chiếc chăn trùm kín. “Đừng cử động, cậu ta đang tới đây.” Trong bóng tối, cô nghe được âm thanh Kính Nguyệt Liên đang chìm dần.

Cô nắm chặt hai tay, cách Kính Nguyệt Liên càng thêm gần, trong bóng tối vẫn cảm thấy cả người anh cứng lại, nếu như bị Kính Nguyệt Liên phát hiện ra cô đang ở đây, chắc chắn mạng nhỏ này sẽ không còn.

Kính Nguyệt Liên vỗ nhẹ cô, đi tới giá sách mang mặt nạ lên, đôi mắt mở ra từ bóng tối, bởi vì, một mình anh ở nơi này nên rất miễn cảm với âm thanh khác từ ngoài vào, chỉ cần Kính Nguyệt Sâm mở cửa, anh cũng có thể cảm nhận được.

Anh ôm Dư Châu chặt hơn, nghiêng đầu đi, may mắn bây giờ cô rất gầy, nếu là khi trước, làm sao cũng không giấu nổi cô.

Dư Châu gần như muốn nín thở, đầu cô chôn vào lồng ngực anh, mà ở dưới chân lại cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Đây là cái gì? Đầu óc cô trống rỗng, hồi lâu khi đã nhận định được mặt cô lại hồng đến mức muốn khét. Được rồi, bây giờ là thời điểm quan trọng, phải nhẫn, nhẫn, nhẫn.

Kính Nguyệt Liên cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, đây là tiểu nha đầu của anh nhé, không chỉ ôm chặt, thân hình mềm mại kia còn dính sát vào anh, anh không có phản ứng gì cô mới phải lo lắng đấy, không lẽ nửa đời sau cô muốn làm ni cô.

Mà lúc này, tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, trong căn phòng an tĩnh lại, chỉ còn tiếng hít thở của Kính Nguyệt Liên, Dư Châu trong chăn thở mạnh cũng không dám. Bởi vì, kẻ kia không xa lạ gì, là Kính Nguyệt Sâm, hẳn có được mọi thứ bây giờ, còn ngồi vững trên vị trí người thừa kế nhà Kính Nguyệt, còn khiến Liên cam tâm tình nguyện ở tại chỗ này, nếu như cậu ta không nham hiểm, trên đời này không có ai nham hiểm cả.

Dư Châu cảm thấy không khí trong ngực đang bị rút dần, nghe tiếng bước chân gần hơn, cảm giác tim đập nhanh như muốn nảy ra khỏi lồng ngực.

Kính Nguyệt Sâm đến gần, hai mắt xanh lam. Hào cùng màu xanh của bảo thạch, đó là đại diện cho thân phận của cậu ta, khỏe môi cậu ta khẽ nhếch lên đầy cứng nhắc.

Lễ phục màu trắng, mặc trên người cậu ta lại mang theo khí chất cao quý vô cùng, cậu ta quả thực rất hợp với màu trắng, ưu nhã, tuyệt mỹ, đáng tiếc lòng dạ lại đen ngòm.

Kính Nguyệt Liên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt giống mình như đúc kia, ngón tay thần nhiên đặt trên cằm, không có gợi sóng phập phồng hay sợ hãi trong mắt.

“Tôi muốn bạc lệ.” Kính Nguyệt Sâm mở miệng, ánh mắt vẫn luôn quan sát khuôn mặt anh, cho nên không quá chú ý đến ngón tay Kính Nguyệt Liên, cậu ta vẫn luôn quá tự tin, cho nên chưa bao giờ nghi ngờ nơi này có người có thể mở cửa, hơn nữa còn gặp được anh.

Nhà Kính Nguyệt có rất nhiều bí mật, mà tại gian phòng này lại có thể tìm ra được những bí mật đó.

“Cậu có thể tự mình tìm.” Kính Nguyệt Liên bình thản trả lời, lần nào cũng hỏi độc cái vấn đề này, cậu ta không thấy chán hả?

Mặt Kính Nguyệt Sâm lạnh đi, trong mắt nhanh chóng hiện lên tàn nhẫn, cô ta đã trở về, Kính Nguyệt Sâm khẽ nhếch khóe môi, nhìn về phía Kính Nguyệt Liên lạnh lùng nói.

“Bây giờ thứ mà có thể đem trao đổi chỉ còn bạc lệ, bởi vì trước đó anh đã đồng ý ở lại nơi này, lần này anh muốn bảo vệ cô ta thế nào?”

Khóe môi Kính Nguyệt Liên cong lên, cô ta ở đây là ai anh rất rõ, có vẻ như hai người này đã gặp mặt, hơn nữa, mấy lão già trong nhà cũng bắt đầu gây sức ép rồi, dù sao, muốn thừa kế nhà Kính Nguyệt cần phải có đủ cả ngân hà lẫn bạc lệ, nếu thiếu một thứ, cậu ta lên được cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận, cho nên mới không ngừng ép buộc anh, nhưng lần này anh thực sự cảm thấy được sát tâm ở cậu ta.

Đôi mắt anh khẽ nheo lại, đáy mắt tràn đầy phức tạp, anh biết rõ bạc lệ ở đâu, chính là cô gái trong ngực anh bây giờ giữ, nhưng, anh tuyệt đối không giao nó cho cậu ta, bây giờ Kính Nguyệt Sâm không phải Sâm của ngày xưa, thế giới của cậu ta bây giờ không còn dung được chút chống đối nào. Đương nhiên, cũng bao gồm Dư Châu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 163: Chương 25: Phiền toái tìm đến

Editor:Kính Thuế

“Nếu cô ấy có chuyện gì ngoài ý muốn, anh nhất định sẽ đi theo cô ấy, đó không phải cũng là điều mà em muốn sao?” Kính Nguyệt Liên ngẩng đầu, nhìn về mặt biển đôi của Kính Nguyệt Sâm.

Kính Nguyệt Sâm cũng sờ: “Anh biết là tốt rồi.” Trên mặt cậu ta chỉ có vô tình, lạnh như băng, không còn chút tình cảm gì cho dù đây là anh trai song sinh với cậu ta.

Hai người mặt đối mặt như vậy, Dư Châu nắm chặt tay lại, lại là uy hiếp, còn là lấy cô để uy hiếp, trước kia cũng vậy, cậu ta dùng cô để uy hiếp Liên, uy hiếp cha, còn uy hiếp anh trai.

Cậu ta đúng là biết tận dụng triệt để, một người béo ngọc, một bao cỏ vô dụng lại có nhiều tác dụng như vậy, chắc chắn khiến cậu ta thật cao hứng, rất vui vẻ đi.

Dường như cảm nhận được tâm tình Dư Châu, Kính Nguyệt Liên không sợ hờ rụt tay trong chăn, tìm được tay cô, nắm chặt lấy tay cô, ý muốn cô bình tĩnh lại.

Dư Châu cố hít một hơi thật sâu, nắm chặt lại bàn tay Kính Nguyệt Liên. Lại bởi một câu, anh nhất định sẽ đi theo cô ấy, làm cho cô thật đau lòng, đau. Liên, đồ ngốc này.

Cô đưa tay anh đặt cạnh mặt mình, sau đó nhắm hai mắt lại, không để ý đến tên khốn cô không nhìn thấy kia, cũng không để ý đến người bên cạnh cô bây giờ.

Kính Nguyệt Sâm, trò chơi vừa mới bắt đầu thôi, bây giờ cho cậu tự tin, sau này sẽ càng cay đắng, lần lợi dụng đó nếu không phải cô đồng ý, cậu ta nghĩ sẽ thực hiện được.

Kính Nguyệt Sâm cũng không để ý động tác của anh, bởi vì nét mặt anh quá mức tự nhiên, cho đến bây giờ vẫn là bộ dáng bình thản không chút sợ hãi đó, dường như tất cả mọi việc nơi này đều bị anh dùng tư thế người đứng xem quan sát, tựa như người bị giam ở đây không phải anh, người bị uy hiếp cũng không phải anh, thậm chí ngay cả tính mạng cũng như của người khác vậy.

“Vậy anh cứ ngoan ngoãn mà chờ xem.” Kính Nguyệt Sâm âm lãnh cười, trên môi lộ ra sát ý, nếu như đây là điều mà anh muốn, như vậy, cậu sẽ thành toàn cho, cậu muốn biết xem cái mặt nạ bình tĩnh đó khi bị vỡ nát.

“Anh sẽ chờ.” Kính Nguyệt Liên cũng không ngẩng đầu, đôi mắt nhuộm màu âm đạm, em trai, hai từ xa lạ biết bao, dường như bọn họ không phải anh em, mà là kẻ thù trời sinh, đúng như nguyên rủa nhà Kính Nguyệt.

Tiếng bước chân rời đi, cho đến khi có tiếng đóng cửa lại, Kính Nguyệt Liên mới kéo cái chăn ra, đột nhiên không kiềm được bật cười sáng khoái, lúc này cũng thật nguy hiểm mà.

“Ai.” Anh thờ dãi một hơi, kéo lại cái chăn, nha đầu chết tiệt, không có lòng cảnh giác gì cả, cứ như vậy mà ngủ quên luôn.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thanh tú của cô, lại ôn nhu đặt một nụ hôn lên trán cô.

“Tiểu nha đầu, nhớ kỹ phải cẩn thận.” Anh ngẩng đầu, con ngươi màu lam cũng dần dần lên băng lạnh, có lẽ thực sự phải đi đến bước đường này.

Dư Châu bước ra cổng trường, tất cả những người đi ngang qua cô, hay cô đi ngang qua đều nhìn cô thêm ba giây, mà khi cô quay đầu nhìn lại bọn họ lại xấu hổ thu hồi ánh mắt, dù sao, một người là mập mập vô cùng, một người là mỹ nữ tuyệt thế vô cùng, làm sao cũng không nghĩ đây là một người được.

Nhưng, chính cô thừa nhận.

Chưa từng gặp gái đẹp sao? Đương nhiên bọn họ đều đã gặp qua, hơn nữa không phải ít, bên ban quý tộc hầu như đều là tuấn nam mỹ nữ, danh xưng tiên tử Thẩm Vũ Âm, có điều, hiển nhiên bây giờ danh tiếng Thẩm Vũ Âm đã rớt xuống vạn trượng, bởi vì có một điều trọng yếu hơn, hơn nữa còn là một nhân vật rất lợi hại chính là Dư Châu, trước kia là công chúa Cá Kính, mỹ danh bàn tử hai trăm cân, bây giờ, đáng người mà quý, khuôn mặt thiên thần.

Eo thon, chân thẳng, khí chất thanh lãnh lại mang theo phần tà khí, khuôn mặt xinh xắn động lòng người, đáng tiếc tính cách thật không dám khen tặng, có lúc chỉ cần ánh mắt cô lướt qua, đã có người bị hù dọa, luôn cảm thấy cô có phong thái đại tỷ xã hội đen, cũng thật sự có người gọi cô là đại tỷ.

Dư Châu nằm chán trợn mắt, cô có gì hay mà nhìn mãi vậy, còn nhìn, khuôn mặt này cũng không thể đổi được sang mặt họ mà. Đúng là phong thủy luân chuyển, nhớ khi xưa cô cũng là nhân vật làm mưa gió, có điều lại luôn bị ghét bỏ ném bùn khắp người, mà bây giờ, cô vẫn là nhân vật phong vân, toàn thân lại đều là hoa thơm, tốt nhất có thể xức hương khiến họ chết luôn đi.

Bước qua cổng chính, trên người cô là bộ đồng phục màu đen thường dân, cái ban quý tộc kia, không bằng không đi, một đám đối trá.

Vẫn như thói quen một mình một đường bước đi, trước kia là vì giảm béo, bây giờ là thư giãn.

Đột nhiên, cô dừng bước, lông mi nhẹ nhàng chớp hơi hạ xuống, ánh mắt trời hôm nay gắt quá đi, lại có chút hơi ẩm ướt mỏng lung trong khóe mắt. Cô ngáp dài, nhưng lại thêm phần cẩn thận.

Một, hai, ba... Tổng cộng sáu người.

Cô đột nhiên xoay người, “Các người xuất hiện đi, bám theo thời gian dài như vậy không mệt sao?” Cô khoanh tay trước ngực, chuẩn một bộ dáng lưu manh, quả nhiên, gãy đi thật tốt đẹp, nếu trước kia cô muốn làm động tác này, phải tự hỏi tay mình có đủ dài hay không, còn có thể vì đưa tay lên mắt thắng bằng mà ngã không.

Lời của cô vô cùng trầm, bên cạnh cũng nhanh chóng lộ ra mấy nhân ảnh, giống như ninja nhật bản, xuất hiện bao quanh cô, coi như cô mọc cánh cũng không bay thoát, hồng hồ trước giờ cô đều không có suy nghĩ bỏ chạy.

Đây không phải tính cách của cô, càng không phải phong cách của cô, đương nhiên, cho dù cô muốn chạy mấy người này cũng không để cô như ý.

“Kính Nguyệt Sâm sai các người đến.” Cô thả hai tay xuống, tay trái nhẹ nhàng xoay cổ tay phải, đã lâu không đánh nhau, không biết xương cốt có rã rời ra chưa.

Sau người lướt mắt nhìn nhau, không rõ tại sao cô nói vậy. Bọn họ còn chưa nói gì mà.

“Không cần đoán, trên người các người có kí hiệu nhà Kính Nguyệt, hừ, một đám ngu xuẩn.”

Dư Châu lạnh lùng nhìn bên thắt lưng bọn họ, trên đó có một chữ “Kính” nhỏ, nếu như không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không để ý, nhưng, chỉ cần là người trong nghề sẽ dễ dàng nhận ra điều này. Không biết là bọn họ quá dần hay quá tin tưởng cô đây, thậm chí tên cũng thù lên rồi.

Sáu người không khỏi giật mình, thậm chí có người còn che thắt lưng lại.

Đều đã nhìn thấy, còn che cái gì nữa, người nhà Kính Nguyệt phái ra sao có thể khờ khạo như vậy chứ, còn nữa, muốn đánh đám gì thì mau đi, đánh xong cô còn về nhà ăn tối.

“Người, đến đâu đi.” Dư Châu duỗi một ngón tay, khề vầy, thanh âm trầm vang, chỉ vào người vạm vỡ nhất trong bọn họ, có vẻ khỏe nhất đi. Đừng khiến cô thất vọng là tốt rồi.

Người kia nhìn bộ dáng khiêu khích của Dư Châu, hiển nhiên có chút tức giận, bị một con nhóc có lẽ chỉ một tay hấn bóp nát khiêu khích thật không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 164: Chương 26: Nữ quái vật

Editor: KInh thuê

Một con nhóc gầy yếu tong teo đối phó với tất cả bọn họ sao? Mỗi người chỉ cần một tay cũng đủ quật ngã con nhóc này rồi.

Người bị Dư Châu chỉ nhanh chóng bước lên, đầu óc có chút khinh địch nhưng động tác rất nhanh, Dư Châu quan sát hẩn, bình thần đứng đó, chăm chú dõi theo từng cử động.

Cánh tay mở rộng cơ thể lao nhanh đến, cánh tay người đàn ông tràn trề sức mạnh, hướng đến cổ Dư Châu, bất ngờ, Dư Châu vung tay lên, cánh tay nhỏ nhắn, dường như chỉ hơi dùng sức cũng dễ dàng bị bẻ gãy, giống như một cành cây nhỏ yếu ớt, đánh vào còn có chút mất mặt đàn ông.

Người đàn ông cười lạnh, có điều, rất nhanh, nụ cười đó nhanh chóng cứng lại, không chỉ thân thể, trán, tay, lưng đều nhanh chóng đổ mồ hôi lạnh, một, hai, ba, cuối cùng, khuôn mặt cũng méo lại, nhìn thấy bàn tay đang chế trụ tay mình chính là của đứa nhóc trước mặt.

Người con gái lại cười rất ngọt ngào, giống như đứa trẻ được ăn mật, nụ cười thuần khiết vô hại như vậy, không mang theo chút ác ý nào lại bị tố cáo bởi ánh mắt hung tàn, lạnh lẽo như lưỡi dao bằng băng từ từ mang theo sự áp bức đến ngọt ngào.

Trong mắt mọi người cô chỉ là một cô bé, vẫn còn ở độ tuổi mơ mộng hão huyền, cả ngày chỉ biết thần tượng một ngôi sao đẹp trai hay hâm mộ theo đuổi một nam sinh suất một chút, nhưng cô gái này không giống vậy, cả người như một con quỷ hút máu, chỉ muốn hủy diệt và đập phá.

Đúng là thủ hạ nhà Kính Nguyệt, không tệ lắm, có sức chịu đựng chỉ là không biết trụ được bao lâu đây?

Tay cô dùng thêm sức, bẻ cong ngón tay người đàn ông, uốn lượn như một ngọn sóng.

Không mấy ai biết, Dư Châu gầy yếu như vậy lại có một cơ thể mang sức mạnh như quái vật, có lẽ khi xưa còn béo cũng có nhưng bởi vì quá béo mà không bộc lộ ra ngoài rõ ràng được, nhớ lại mới thấy có thể nâng đỡ thân thể nặng nề, dựa đầu sụp đầy như vậy đi lại được phải có sức khỏe thế nào.

Cô ở Thiên Phù tỉnh nửa năm, đánh nhau vô số lần đến mức gầy xuống như hiện nay, loại sức mạnh kinh hồn này vẫn có. So với người bình thường không chỉ hơn năm lần sức mạnh, cho nên dù là người đã trải qua huấn luyện kĩ càng nhà Kính Nguyệt thì đã sao, không phải vẫn thua trên tay cô sao.

Đừng bao giờ coi thường đối thủ của mình, cho dù đó chỉ là một người con gái. Cũng vĩnh viễn đừng cho rằng người hiền lành sẽ không bao giờ tức giận, hay không biết trả thù.

Huống chi, cho đến bây giờ cô đều không phải loại hiền lành gì.

“Á...” Tiếng hét chói tai như giết heo vang lên, mấy chú chim trên cây bị kinh động cũng bay tán loạn bốn phía.

Năm người còn lại không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, tay người đồng nghiệp kia đã bị vặn xoắn, âm thanh tiếng xương đứt gãy cũng vang lên rầm rắc.

Dư Châu dạng chân, tay đặt trên bả vai đối thủ, sau đó, phịch một tiếng, một đòn ném qua vai tiêu chuẩn, người đàn ông còn chưa kịp phản ứng đã ngã chổng chẹo trên đất, hân ôm lấy nơi bả vai kêu rên thốnng khổ.

Cô ta là quái vật sao? Nhất định là như vậy, một người đàn ông lực lưỡng bị một cô gái nhỏ thấp hơn hai cái đầu quật ngã không gượng dậy nổi.

“Cả năm người các người, cùng lên đi.” Dư Châu vẫn đứng tại chỗ, ngay cả một bước cũng chưa hề di động, hội họa cô không biết, khiêu vũ cô không rành, ca hát, cô chỉ mới thấy người bên đường ca hát xin tiền mà thôi.

Nhưng nếu hỏi cô am hiểu nhất cái gì, đáp án, đánh nhau.

Đánh nhau từ nhỏ, người nào từng đánh nhau qua với cô một lần đều không muốn gây chiến lần nữa. Dù sao cái danh đệ nhất lưu manh tỉnh Thiên Phù cũng không phải hư danh.

Năm người liếc nhìn nhau, đặt thành hiệp nghị, dường như con bé này cũng không phải đơn giản như bọn họ suy nghĩ, đánh đấm cũng rất có nghệ.

Năm người bắt đầu cùng tiếp cận, trên mặt đất người đàn ông kia vẫn sợ hãi nhìn Dư Châu, Dư Châu cúi xuống nhìn, cười nhẹ với hắn ta, dung mạo ôn hòa, nụ cười thánh thiện lại khiến hắn càng thêm run rẩy như rơi vào hầm băng.

Phịch, Dư Châu gấp lưng, nắm tay siết chặt đòn toàn bộ lực đâm thẳng vào mặt một tên, hắn ta ôm mũi bị đập gãy ngã giật lùi.

Động tác thuần thục, ánh mắt sắc lạnh, thậm chí, khóe môi nhếch lên nụ cười thị huyết, so với những sát thủ chuyên đánh giết giết của nhà Kính Nguyệt còn thêm phần hung ác. Hệt như một con quái vật thật sự.

Một sức mạnh phi thường lại càng khiến người ta kính sợ.

Cánh tay mảnh khảnh ấy nhưng lại có sức mạnh kinh người, đau muốn rụng rời.

Một cước hạ xuống, chân Dư Châu còn tiện đi di xuống lưng tên đó, cô đứng thẳng người lại, vỗ vỗ tay mình, đã xong.

Còn chưa đánh thoải mái, làm sao bây giờ, cô cho rằng, Kính Nguyệt Sâm phái người ra chắc chắn sẽ đủ khiến cô vui nhưng mới được một lát đã gục, cô thất vọng quá, bọn họ thật vô tích sự.

Dường như, cô quá coi trọng mấy người này rồi, những người này khi làm nhiệm vụ đối phó với hơn chục người cũng thoải mái, rất tiếc bọn họ lại gặp phải Dư Châu, sức mạnh kì lạ không giống người bình thường, ngoại trừ Kính Nguyệt Liên cũng có thân thể mang sức mạnh lớn bất ngờ như vậy, lúc Dư Châu hai trăm cân có lẽ, cậu ta cồng cô vẫn hít thở như thường, thậm chí còn có thể khống chế Dư Châu dễ dàng, cho nên nói, nếu không đạt được tiêu chuẩn như Kính Nguyệt Liên, muốn đối phó với Dư Châu chắc chắn rất chật vật.

“Lần sau, nhớ tìm đến mấy người hữu dụng chút.” Cô nhấc chân rời khỏi tầm lưng rộng của tên kia, nói thật cô vẫn rất yêu thích cảm giác mềm mại dưới chân.

Toàn bộ sáu người đàn ông ngã lộn trên mặt đất, không ngừng rên rỉ, hiển nhiên bị thương không nhẹ. Từ trước đến nay cô luôn dùng hết sức không biết nương tay là gì.

Nếu không phải cô đánh ngã bọn họ thì chính là bọn họ đánh ngã cô, mà Dư Châu cô nhất định sẽ không để mình ngã xuống, bởi vì như vậy có nghĩa là cô thua cuộc, cái giá lớn của sự thất bại, cô không thể thừa nhận được, cho nên, cô luôn hết sức bỏ dẫy, đứng thẳng lại, cho nên người gục xuống phải là đối phương.

Trong lúc đó, cô cảnh giác liếc nhìn xung quanh, cách đó không xa khiến cô cảm nhận được mùi nguy hiểm, chỉ có điều, trong nháy mắt cô quay lưng, nguy hiểm cũng biến mất.

Là ai? Cô nheo mắt lại, vô ý dẫm mạnh lên cánh tay một người trên đất. Người đó thở dồn, hai mắt muốn nứt ra, chân cô ta là chân voi đúng không, sức lực lớn như vậy, khiến hân thở không ra hơi nữa rồi.

Trong lúc người đàn ông thống khổ kêu rên, Dư Châu mới cảm thấy mềm mềm dưới chân, sợ ý lại dẫm lên rồi.

Có lẽ vừa rồi là ảo giác của cô sao, cô cuối cùng cũng tốt bụng rời chân ra chỗ khác, ánh mắt lóe quang mang nhìn qua bọn họ.

Kính Nguyệt Sâm, hy vọng lần sau chúng ta sẽ chơi vui hơn. Cô xoay người, sợi tóc rủ xuống khoe tai, ánh mắt sáng trong trẻo, lại là một mỹ nữ khí chất đầy mình bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 165: Chương 27: Cảm giác hài lòng

Editor: Kinh thuê

Cô bây giờ không chỉ đẹp, mà mị, bí ẩn.

Nhưng, hoa hồng đẹp bao giờ cũng có gai.

Gốc đại thụ phía xa, một người áo đen bịt miệng một người đàn ông, sau khi buông ra thân thể người đàn ông từ từ mềm oặt ngã xuống, trong tay hân cầm một con dao vô cùng tinh xảo.

Chạy một đoạn, bốn phía trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng chim hót truyền đến, sau đó là một bầu không khí yên tĩnh.

Trong căn hầm yên tĩnh, Kính Nguyệt Liên thả quyền sách trên tay xuống, đứng thẳng người dậy, thong dong bước đi, đem tay đút trong túi quần, sau đó nhìn về phía một mặt tường mà bước tới, ở phòng giam này, bốn phía đều là tường không có cửa sổ, một chút ánh sáng cũng không có, nửa năm rồi, nửa năm qua anh đều chưa từng nhìn thấy ánh mặt trời.

Mặt tường trống trơn, anh ngẩng đầu, dường như đang suy tư điều gì đó.

Tay anh đặt trên mặt tường, bàn tay hiện rõ từng khớp xương, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, đã lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời khiến làn da anh cũng trở nên tái nhợt hơn nhiều. Ngón tay buông xuống, sau đó vách tường hiện ra một ô trống nhỏ, rất rất nhỏ, bên trong chỉ đặt một mảnh giấy. Anh cầm lấy mảnh giấy, thân thể tựa vào vách tường, mở tờ giấy ra.

Hồi lâu sau khi xem xong, khoe môi anh khẽ nhếch lên, nụ cười như vậy tuy không sâu nhưng lại rất dễ nhìn, hai con ngươi màu xanh tinh xảo cũng khẽ chớp lên.

“Cô ấy đúng là một tiểu quái vật mà.” Lời nói vừa là than lại không phải than, vừa oán lại không phải oán, hết thấy chỉ là lời mặt chữ.

Bàn tay siết chặt mảnh giấy trong tay, dựa toàn bộ sức mạnh vào bức tường.

Kỳ thật, không phải anh không có cách nào để ra ngoài, hay không thể ra, chỉ là, anh vẫn nhớ tình huynh đệ mỏng manh kia, chỉ có điều, cuối cùng anh vẫn không thể giữ được nó.

“Cứ như vậy đi, Sâm tử, chúng ta cuối cùng vẫn phải đấu một trận.” Anh đứng lên, dùng sức cầm lấy mặt nạ của mình, khuôn mặt lộ ra giống hệt Kính Nguyệt Sâm, lãnh ý so với cậu ta càng thêm dày đặc.

Bên kia, Dư Châu đánh xong một trận, bước nhanh đến trường học, dường như cô đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, giờ chắc đợi lớp buổi chiều mất.

Cô đi đến cửa trường học, ngoài ý muốn nhìn thấy rất nhiều người tụ tập ở đó, dường như đang theo dõi cái gì.

Cô chép miệng, có thể nường một con đường nhỏ cho cô được không, cô bây giờ không yêu cầu cao, chỉ cần một lối nhỏ cũng có thể lọt qua.

Sau lưng truyền đến cảm giác ròn rợn, dường như cảm thấy không thoải mái nên nữ sinh quay lại nhìn, thấy ánh sáng lạnh từ hai mắt Dư Châu bèn vội vàng cúi đầu né sang một bên, cô cũng không thiếu nợ cô ấy, hung dữ nhìn cô như vậy làm gì chứ.

Ngay cả trước kia cô cũng không đắc tội lần nào, càng chưa từng chê cười gì cô ấy, thậm chí nhìn thấy Dư Châu là né xa, bởi vì, cô sợ bị cô ấy dè chết, bây giờ tuy không có nỗi lo ấy nhưng ánh mắt đó cũng giết không ít người, cho nên, đừng nhìn cô như vậy được không. Bây giờ trong mắt mọi người Dư Châu không khác gì ác ma. Hiện nay đã không có ai còn gan gọi cô là công chúa Cá Kinh, mà sửa thành Giáo chủ.

Dư Châu lách qua đám người đi ra, có lẽ ánh mắt cô quá mức lạnh lẽo, mọi người đều tự động nhường thành một lối đi cho cô, nếu là lúc trước, mười lối

cũng không đủ, một mình cô một đường.

Thái dương cô lại không ngừng giặt giặt, nhìn hàng lối trước mắt thật sự có xúc động muốn giờ chân đá người bay đi biển Thái Bình Dương, học cái gì không tốt lại học tính chống đối của cô.

“Trình Vũ, anh có cảm thấy em mặc màu đen đẹp hơn không?” Đan Tương Tư vung mái tóc dài, ngẩng đầu nhìn Trình Vũ cũng mang một thân đồng phục màu đen. Mặt Trình Vũ khề giặt, màu trắng, chung quy đều không hợp ý nguyện của cậu, cho dù có thể biểu hiện địa vị, thân phận cao hơn người khác, nhưng lại không phù hợp với cậu.

Cho nên, màu đen này thật dễ chịu.

Đan Tương Tư thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn gấu váy đen, từ nhỏ đến lớn cô đều mặc đồng phục màu trắng, chưa từng mặc qua màu đen, nhưng, hôm nay mặc vào lại cảm thấy cũng rất ổn, đa số học sinh ở đây đều mặc như vậy, dù sao, bộ quý tộc cũng chỉ có vài chục học sinh, mà vài trăm người còn lại trong trường, đương nhiên đều mặc đồng phục màu đen này.

Trước kia luôn cảm giác có chút kì quái, đi ở giữa bọn họ, luôn cảm thấy hơi khác lạ, lại có chút không thích. Bây giờ, cô mới hiểu thì ra loại cảm giác này gọi là cô đơn, bây giờ chỉ là một bộ y phục thôi, nhưng đứng giữa mọi người lại cảm thấy thật thoải mái.

“Gia Dật, thì ra đồng phục thường dân là thế này, ngoại trừ màu sắc cũng không có chỗ nào khác biệt.” Tả Tư Viêm nhìn bộ quần áo trên người Đan Gia Dật, tay chống cằm quan sát.

“Đúng vậy, quả thật không có cảm giác khác gì lắm.” Đan Gia Dật cũng mang một thân đồng phục màu đen, khác biệt với màu sắc tùy ý, màu đen khiến cậu thêm phần thành thực hơn. “Có điều, vẫn có khác biệt nhỏ.” Cậu dứt tay vào túi quần, hơi nghiêng người, góc cổ nghiêng thần thánh hoàn hảo được phô ra khiến cho các nữ sinh xung quanh đều muốn hét lên. Cái góc độ này, thật sự là quá đẹp trai.

“Có gì khác biệt chứ?” Tả Tư Viêm xoay người hỏi, tại sao cậu không thấy khác biệt gì vậy, chỉ là màu sắc thôi mà.

Đan Gia Dật nâng cằm, con mắt hoa đào nheo lại, có điều bởi vì cậu đeo kính phản quang nên cũng không lộ rõ ra.

“Cậu không cảm thấy, tôi mặc màu đen càng thêm phần đẹp trai sao?”

Khỏe miệng Tả Tư Viêm không ngừng giặt rồi co quắp, gặp qua ái kỉ nhưng chưa từng thấy tên nào ái kỉ vô liêm sỉ như tên bạn này, xét về vẻ đẹp trai pahir kể tên cậu ra mới đúng, dù sao, trong lễ tình nhân, số lượng chocolate được tặng, Kính Nguyệt Sâm đứng số một thì số hai vĩnh viễn là cậu.

Dur Dịch thoáng đảo mắt qua, hai người kia cả ngày đều nghĩ cái gì vậy, có thể người lớn hơn một chút không, chặc, có điều, cậu cũng cảm thấy như vậy sáng nay. Buổi sáng khi soi gương, cậu còn nghĩ mình sẽ không quen, sẽ ngại ngùng, nhưng lại cảm thấy rất tốt.

Châu Châu đã qua ban thường dân, cậu thân là anh trai yêu quý đương nhiên muốn đi qua theo cô rồi, dù sao ban quý tộc cũng không có cái gì cậu lưu luyến, nếu cậu thực sự có bản lĩnh, sẽ không vì màu sắc quần áo trên người thay đổi mà thay đổi theo, Dur Dịch vẫn là Dur Dịch, không vì chuyển sang ban thường dân mà cậu không còn là Dur Dịch nữa.

Chỉ là không ngờ, ý muốn này của cậu bị mấy người này nghe được, toàn bộ đều muốn chuyển qua theo, đặc biệt Đan Tương Tư càng thêm hưng phấn, làm ơn đi bọn họ cũng không phải đang đi chơi, là chuyển ban đấy, tuyệt không phải chuyện có thể đùa.

Dù sao, bọn họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cũng luôn ở trong ban quý tộc, người tiếp xúc cùng cũng luôn có thân phận tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 166: Chương 28: Chuyển ban tập thể

Editor: Kinh thuê

Bây giờ, tất cả mọi người đều mặc như vậy, tựa như một loại thử thách với bọn họ, mà loại thử thách này nên sớm diễn ra mới đúng.

Cuộc sống của bọn họ quá mức nín nhịn rồi.

Dur Châu đã mang lại cơ hội như vậy, cũng có thể là bọn họ muốn mượn một cái cớ.

Chết tiệt là cảm giác này lại cực kì, cực kì tốt đẹp.

Sắc mặt Dur Châu đen sì, lông mi chớp liên hồi, lộ ra đôi tròng mắt đen sâu thẳm.

Hiển nhiên những người trước mặt này cũng không chú ý đến cô đã đứng yên đã lâu vẫn chăm chăm nhìn vào bọn họ, có lẽ bây giờ cô thật sự quá nhỏ bé rồi, đứng trong đám đông thật sự không thể dễ dàng nhìn thấy nữa.

May mắn cuối cùng cũng có người chú ý tới.

Đan Tương Tư đang chỉnh lại mái đầu của mình, vừa vặn nhìn đến người đang đứng trước mặt bọn họ, Dư Châu, cô ấy đứng một mình phía trước, mọi người tự động đứng sau một bước chân như bang phái và lão đại đến, có ban quý tộc cũng có ban thường dân.

“Châu Châu.” Đan Tương Tư cao hứng gọi tên cô, hơn nữa còn nhanh chóng chạy ủa về phía cô, sau đó tíu tít như đứa trẻ khoe bộ quần áo mới trên người: “Châu Châu, cậu thấy tờ mặc đồng phục trường dân có đẹp không, tớ cảm thấy rất thích. So với màu trắng đẹp mắt hơn nhiều.”

Không chờ Dư Châu trả lời, cô đã lại ríu rần nói.

Lông mi Dư Châu run rẩy hơi hạ xuống, lãnh ý trong mắt không ngừng gia tăng, bên trong chấp chứa đầy bất đắc dĩ và nhẫn nhịn.

Có thể đừng học cô điều này được không, cũng đừng gây ra oanh động lớn như vậy trong trường được không, hơn nữa, còn nói là vì cô.

Trên đầu cảm nhận được một bàn tay, cô theo bản năng muốn gạt ra, kết quả tay giờ ra lại buông xuống.

Có thể đừng sờ đầu cô được không, người đó cũng hay làm như vậy, Liên.

“Châu Châu không cần lo lắng về người kia.” Dư Dịch mỉm cười như ánh mặt trời rạng rỡ, tính cách của anh vốn rất ôn hòa, hơn nữa còn thêm bộ đồng phục màu đen càng thêm gần gũi bình dị hơn.

Quả thực, vẫn luôn nhìn thấy anh trai trong bộ đồng phục quý tộc bây giờ lại mặc sang màu khác, so với trước kia đẹp trai hơn rất nhiều, có lẽ là do quen thuộc, một thứ có đẹp để đến đâu xem nhiều cũng sẽ chán.

“Vâng.” Dư Châu ngược đầu lên, Dư Dịch cũng buông tay xuống, kì thật, bọn họ không cần phải vậy, cô cũng không sợ Kính Nguyệt Sâm, bởi vì, cuộc chiến giữa bọn cô so ra cô còn có lợi thế, cô hiểu rất rõ về Kính Nguyệt Sâm cả ngoài sáng trong tối, còn hẳn có lẽ vẫn chưa biết được hết con người thật của cô đâu.

Cho nên, người nắm cán cân trò chơi là cô mới đúng, chưa kể cô còn giữ chiếc vòng hắc đang vất vả tìm kiếm, có lẽ nằm mơ hẳn cũng không nghĩ đến, món đồ đó vẫn luôn ở ngay cạnh mình. Hơn nữa còn nằm trên người hắc cảm ghét nhất, cũng là người đã bị hắc hãm hại thê thảm.

“A, mau đi thôi, chúng ta đi học đi.” Đan Gia Dật tháo mắt kính xuống, lúc mang kính cậu ta vô cùng nhã nhặn, tháo xuống lại lộ rõ vẻ khôn khéo của mình.

“Bên hành chính anh đã đánh tiếng trước rồi, hôm nay chúng ta có thể đến lớp thường dân học luôn.” Tà Tư Viêm gật đầu với mọi người, những người khác cũng hiểu ra.

Dư Châu đi thẳng về phía trước, những nam sinh xuất sắc nhất ban quý tộc lại đi đến ban thường dân, đây là sự kiện chưa từng xảy ra, huống chi một lần còn đến nhiều người như vậy.

Trường học có rất nhiều tuấn nam mỹ nữ xuất sắc, nhưng, được gọi là cực phẩm chỉ đếm trên đầu ngón tay, đám Dư Dịch chính là gom lại phân nửa số cực phẩm này, còn Kính Nguyệt Sâm ư, đây là người trong truyền thuyết cực phẩm của cực phẩm, tồn tại duy nhất, chỉ có thể nhìn không thể摸, cho nên, mọi người nhanh chóng chuyển chú ý sang nhóm Dư Dịch, bọn họ có những bốn người nhé, hơn nữa khoảng cách còn rất gần gũi.

Hơn nữa tất cả đều còn độc thân.

Khi còn độc thân tất cả nữ sinh đều có cơ hội, hơn nữa trong trường học ban quý tộc vốn rất ít ỏi. Bây giờ, cả ban thường dân đều như sôi trào lên. Mà ban quý tộc cũng ngạc nhiên, thoáng cái nhiều người đi như vậy.

Ban quý tộc chỉ còn Kính Nguyệt Sâm, dường như hơi yếu ớt thì phải.

“Tôi cảm thấy, màu đen cũng không sao.” Một cô bé thỉnh thoảng nhìn lại bộ đồng phục màu trắng của mình, kì thật, cô muốn nói là cô cũng muốn đi ban thường dân. Chỉ có điều không có dũng khí nói ra thôi.

“Tôi cũng thấy vậy, có lẽ mặc màu đen còn đẹp hơn ấy chứ.” Một nữ sinh khác tiếp lời, cô rất thích Đan Gia Dật, giờ anh ấy không còn ở đây cô biết ngắm ai, bên thường dân nhiều nữ sinh như vậy, có lẽ học trường Gia Dật của cô sẽ bị xoi tái mắt.

Bọn họ đều là sói, cho nên cô nhất định phải bảo vệ Đan Giật học trưởng.

“Tôi quyết định, tôi cũng muốn chuyển qua ban thường dân.” Nữ sinh kích động dâng trào đứng bật dậy tuyên bố, tựa như một chiến sĩ, cô xoay người, chạy thẳng hướng phòng nội vụ.

Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai.

Thoáng chốc, ban quý tộc giảm hơn phân nửa số học sinh, hiệu trưởng cũng chỉ biết cười khổ, học sinh nơi này tương đối dân chủ, trước kia, tất cả đều

đâm đầu vào ban quý tộc, nhưng bây giờ, những học sinh quý tộc không biết nghĩ gì lại chạy đến ban thường dân học.

Hại ông phải vất vả sắp xếp lại thời gian, bởi vì một số giáo viên dạy bên quý tộc cũng phải chuyển sang theo, nếu không, ai sẽ trị nổi đám con cháu thế gia kia chứ.

Ông lau mồ hôi lạnh trên trán, những học sinh này đúng là không khiến cái thân già này bớt việc đi mà, ông đúng là hiệu trưởng đáng thương nhất trên đời này.

Rầm rầm rầm, lúc này, từng tiếng đập cửa vang lên, hiệu trưởng vội vàng chỉnh lại tài liệu đáng người lại.

“Mời vào.” Ông ngồi thẳng người lại, lập tức bày ra uy nghiêm hiệu trưởng, nếu không trung bộ dáng này ra sao ông có thể lãnh đạo trường học lớn như vậy chứ, đây chính là ngôi trường quý tộc tư nhân lớn nhất đây. Bao nhiêu người hàng năm chen nhau vỡ đầu cũng muốn vào đây, không thể để trường khác có cơ hội nào chế cười được.

Sự tranh đấu giữa các trường cũng không ít chút nào.

“Chào hiệu trưởng.” Cửa mở ra rồi được khép lại, Kính Nguyệt Sâm cúi đầu chào, trong con mắt cực kì bình tĩnh, lúc này hơi tối lại.

“Chào em Kính Nguyệt Sâm.” Hiệu trưởng ngồi xuống, vừa nhìn thấy là cậu ta tâm cũng buông lỏng chút, đây là học sinh ưu tú số một của trường họ, cũng là con duy nhất nhà Kính Nguyệt, tương lai chắc chắn là một người thừa kế ưu tú.

“Thưa thầy.” Kính Nguyệt Sâm bước đến gần bàn làm việc, cúi đầu nhìn được một loạt tư liệu, trên đó đều là đơn xin chuyển ban, trông mắt lóe lên tia sáng lạnh.

“Hiệu trưởng, tại sao thầy lại đồng ý cho bọn họ chuyển ban?” Cậu trực tiếp hỏi, mặc dù giọng điệu lễ phép nhưng không chút nhún nhường, mà có lẽ hiệu trưởng đã quen với cậu ta như vậy, dù sao cậu ta cũng là học sinh duy nhất có thể hỏi chuyện như vậy trực tiếp với hiệu trưởng.

“Đây đều là yêu cầu của các em ấy.” Hiệu trưởng đặt tay dưới cằm, “Em cũng hiểu mà Kính Nguyệt Sâm, bọn họ có quyền lợi này, tôi không có lý do ngăn cản.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 167: Chương 29: Yêu thích

Editor: Kinh thuế

Đây là sự thật, học sinh ban quý tộc có quyền chuyển ban, hơn nữa những người này cũng không phải học sinh bình thường, cho nên, ông cũng chỉ có thể mờ mắt một mắt mờ một mắt.

“Vậy còn Dur Châu thì sao, em cho rằng, cô ta không nên ở đây, bởi vì, trước đó hồ sơ của cô ta đã bị cho thôi học.”

Hai mắt Kính Nguyệt Sâm híp lại, ánh sáng lạnh ẩn sâu nơi khóe mắt, chỉ có điều, lại được che giấu hoàn mỹ dưới hàng mi như cánh bướm.

Hiệu trưởng trầm mặc hồi lâu, ông đứng dậy, đi đến bên cạnh cửa sổ, kéo mạnh chiếc rèm che ra, bên trong được chiếu sáng rực rỡ, ánh sáng bắt ngờ không khỏi khiến Kính Nguyệt Sâm lấy tay che lại.

“Em Nguyệt Sâm, nguyên nhân chân chính của vụ việc kia, chỉ có hai người họ biết rõ, điều này, em có chắc không?” Hiệu trưởng quay đầu lại, trong mắt thể hiện rõ sự hiểu biết, có thể ngồi vững chức hiệu trưởng bao lâu nay, ông ít nhất cũng biết nhìn người.

Nhà Kính Nguyệt là đại tộc, nhưng nhà họ Dur cũng không thể xem thường, coi như mất đi nửa tài sản bọn họ vẫn là một thành viên trong ngũ đại gia tộc.

Môi Kính Nguyệt Sâm mím chặt lại, ánh mắt chớp động, “Em không hiểu ý của thầy lắm, sự việc kia, cô ta đã thừa nhận cho nên cô ta chính là hung thủ, em cho rằng, để một người nguy hiểm như vậy ở lại trường khó mà đảm bảo độ an toàn cho các học sinh khác được.”

Hiệu trưởng xoay người, nhìn ra bên ngoài nói: “Kính Nguyệt, cho dù bóng tối có lớn đến đâu, vẫn sẽ có ánh sáng theo sát phía sau.”

“Thực hư sự việc kia thế nào, cuối cùng có một ngày sẽ bị phơi bày thôi.” Hiệu trưởng nhắc nhở cậu ta, lại nói: “Hơn nữa, em nhớ nhầm rồi, cho đến tận giờ Dur Châu cũng chưa từng thừa nhận em ấy là người đẩy xuống, chỉ là không đứng ra phủ nhận hay giải thích gì thôi.” Ông cũng không đùa giỡn gì, cũng không phải đang đe dọa, sự thật dù che giấu nhưng lưới trời tuy thưa mà khó lọt. Chỉ mong đến lúc đó, sự việc không gây ra biến động quá lớn là được.

Bởi vì đây không còn là chuyện của hai hay ba người, mà là đấu tranh giữa hai địa gia tộc thậm chí ngũ đại gia tộc đã bị kéo vào hết rồi.

“Em đã hiểu.” Kính Nguyệt Sâm cúi đầu, bàn tay tóm hờ mép quần siết chặt lại.

Cậu xoay người đi ra bên ngoài, rầm, âm thanh đóng cửa vang lên, bên ngoài quá chói chang ánh sáng, sáng đến mức khiến cho cậu trong thời gian ngắn không cách nào tiếp nhận được.

Hai mắt nhắm lại, chậm rãi mở ra đi thẳng về phía trước, xoay người lại thấy được một đoàn người đang đi sau cậu, cậu ngừng lại, bọn họ cũng ngừng.

“Kính Nguyệt học trưởng, anh có muốn đến nhìn đồng phục thường dân không, nhìn rất tốt ạ.” Đan Tương Tư hơi cúi đầu chào, đề nghị nhìn Kính Nguyệt Sâm, Trình Vũ bên cạnh đầu đầu nhanh chóng kéo tay áo cô lại, Đan Tương Tư như bưng bình tĩnh trong giây lát, cười xấu hổ, cô vừa nói cái gì vậy chứ, Kính Nguyệt Sâm sao có thể quan tâm đến ban thường dân, đầu cô đứng là gốc quá mà.

Những người khác nhìn Kính Nguyệt Sâm cười cười, cái cảm giác thân quen trước kia đã hoàn toàn biến mất.

Khóe môi Dư Dịch nhẹ nhàng trào phúng, đi lướt qua cậu ta, có điều khi đi qua khe ghé cạnh tai cậu ta nói với âm lượng chỉ hai người nghe được: “Sâm từ, lễ vật tôi tặng cậu có thích không?” Khi ngược mắt nhìn về phía phòng học quý tộc trông trơn, có nghĩ lại về chúng ta không. Cậu nói xong, nhanh chóng bước qua, quá khứ tội lỗi trước kia đã thay đổi rồi. Cho đến tận bây giờ, cậu vẫn luôn không thiếu nợ cậu ta, nhưng cậu ta lại nợ Dư gia rất nhiều, nhất là em gái cậu. Có lẽ, đã đến lúc hoàn trả rồi.

Kính Nguyệt Sâm đứng tại chỗ, tiếng bước chân phía sau nhỏ dần rồi biến mất hẳn.

Cậu mở mắt ra, màu lam bên trong đã tĩnh lại, cực kì phẳng lặng.

Cho đến khi nhìn thấy một bóng dáng gần đó lọt vào trong mắt cậu, cậu mới ngẩng đầu, thì ra còn có người không đi, cô vẫn luôn đứng nơi đó, đang tựa vào một gốc cây.

Cô ngồi thẳng dậy, chiếc váy ngắn lộ ra đôi chân thon dài, cộng với khuôn mặt mỹ lệ, chỉ có thể hình dung bằng hai từ: mỹ nhân, một người từng mập như vậy thì ra sáu khi gầy đi sẽ xinh đẹp như vậy. Kính Nguyệt Sâm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Dư Châu, ánh mắt xoay chuyển, dường như nhớ ra một cái gì đó.

“Cậu yêu tôi?” Đây là một câu hỏi, mà Dư Châu cũng đã đi đến cạnh cậu, ngẩng đầu nhìn cậu. Đối với câu hỏi này, cô nửa cười nửa không nhìn cậu ta.

“Tôi yêu cậu?” Cô lặp lại, mà cô cũng nhìn thấu u quang lóe qua mắt cậu ta.

“Cậu nhầm rồi, vừa rồi tôi chỉ đang tự hỏi lại mà không phải khẳng định, bạn Kính Nguyệt quá tự tin vào bản thân rồi.” Dư Châu bình thản nhìn lại, sắc mặt vẫn nộn thanh xuân nhưng lời nói lại lạnh như băng. Kể cả, trước kia cô nhầm lẫn... thật nực cười, cái cảm giác đè nén khó chịu không ngừng trào dâng trong ngực cô.

“Cậu đã từng yêu tôi chưa?” Kính Nguyệt Sâm cũng không sùng sốt, hỏi lại.

Dư Châu nhìn cậu ta chăm chú, tầm mắt rơi vào hoa tai của cậu ta: “Đúng vậy, đã từng yêu mến qua.” Cô ngừng một chút, “vòng tai.” Ý của cô, cậu ta không hiểu.

Vòng tai của cậu, cậu vươn tay vuốt ve viên đá đỏ, đây là một trong những vật tượng trưng cho quyền lực cao nhất nhà Kính Nguyệt, ngân hà.

Cô ta yêu cái này sao?

Cậu không rõ.

Dư Châu đi lướt qua cậu ta, không muốn nói nhiều hơn nữa, đoán đi, không phải cậu luôn rất tự mãn mình thông minh sao, lần này cậu có đoán ra không? Lần này, tự tin lớn nhất của cậu sẽ khiến cậu ta nhận thất bại.

Ban đêm, mọi vật trở nên yên tĩnh, Kính Nguyệt Sâm để quyển sách trên tay xuống, bước ra ngoài, chỉ là khi cậu ta vừa bước ra, bên trong chợt lóe lên một bóng đen.

Trong chớp mắt nhanh chóng biến mất, giống như chưa từng xuất hiện cái gì.

Bên trong tầm hăm, người con trai ngồi trên giường nghe được âm thanh cực khẽ của tiếng bước chân, khóe môi cong lên, tháo mặt nạ của mình xuống.

Dư Châu bước nhanh tới, vẫn là một thân áo đen, nếu ở bên ngoài sẽ nhanh chóng hòa mình vào trong bóng đêm, ngay cả hệ thống bảo vệ tiên tiến nhất của nhà Kính Nguyệt cũng không phát hiện cô.

Đây cũng là nhờ thân thủ nhạy bén được rèn luyện lâu dài của cô. May mắn, cô cũng khá gầy, nếu còn là nui nhỏ di động như trước, chắc chắn sẽ bị phát hiện. Đừng nói là leo tường, ngay cả cánh cửa vào nhỏ kia cho dù cô mở được sợ rằng cũng không chen vào đây được.

Chương 30: Em xinh đẹp

Editor: Kinh thuế

Kính Nguyệt Liên đứng dậy đón cô, cô không đến đây mỗi ngày, Sâm là một người cực kỳ khôn khéo, một chút sơ sẩy cũng có khả năng bị phát hiện, cho nên cách vài ngày cô mới đến thăm được, cuộc sống của anh cũng nhờ những chuyến thăm bất ngờ này mới sắc sảo hơn, không còn là những ngày dài vô tận không phân ngày đêm, từng hoạt động cứ lặp đi lặp lại máy móc, nửa năm tựa hồ đã thành thói quen.

Tối rồi, Kính Nguyệt Liên nhìn cô một thân màu đen cười nói, chỉ là đôi mắt anh lại có chút âm trầm, ngày sáng đêm đen, màu đen này giống như sự châm chọc với anh.

Dư Châu hơi cắn môi, Liên như vậy khiến cho cô rất đau lòng, là người thừa kế bạc lệ, vị trí cao nhất kia vốn dĩ là của anh, nhưng bây giờ lại bị vùi trong bóng tối, sự tồn tại không ai hay, không ai biết tựa như một người không có trên đời. Mà những điều này đều do cô, nếu như anh không tặng cô cái vòng cổ kia, cũng không vì cứu cô mà nhường nhịn người kia, như vậy, anh sẽ không phải tự giam trong đây, sẽ đứng ở nơi có ánh sáng, mang trong mình quyền lực tối cao như cuộc sống của Kính Nguyệt Sâm bây giờ.

“Tiểu nha đầu, không cần thương hại anh, anh không đáng thương đến vậy đâu.” Kính Nguyệt Liên như biết được suy nghĩ của cô, ôm chặt cô trong vòng tay, thân hình bé nhỏ gầy gò này, chỉ một tay cũng ôm được cô. “Tiểu nha đầu, anh không thấy mình đáng thương đâu, cho dù không phải vì em, anh và Sâm cũng sẽ bước đến con đường này. Kì thật anh cảm thấy rất may mắn, may mà bạc lệ đã được tặng cho em.” Còn có, cậu đã cứu một mạng người, chỉ có điều, những điều này cậu chỉ tự nói với mình.

Tác dụng bảo tồn hồn phách cho chủ nhân của bạc lệ nếu bị người ngoài biết được, như vậy nhà Kính Nguyệt sẽ phải đối mặt với những tai nạn khủng khiếp.

Cho nên, bí mật này chỉ được truyền thừa cho chủ nhân nhà Kính Nguyệt biết, không ai khác biết được kể cả Sâm tử.

Dư Châu siết chặt nắm tay, nội tâm không ngừng giãy dụa, trong ngực cảm thấy thật áy náy, không muốn rời khỏi vòng tay của anh chút nào, coi như hết đi, cô thở dài, vươn tay ôm chặt eo anh, được rồi, cô thừa nhận. Cô yêu anh, không phải người có khuôn mặt giống Kính Nguyệt Sâm, người cô yêu trước giờ vẫn luôn là anh. Người con trai từ mười năm trước cô vẫn luôn tâm niệm, chính là người đang ôm chặt cô trước mặt này.

Kính Nguyệt Liên tựa nhẹ lên đầu cô, cuối cùng tiểu nha đầu cũng thừa nhận tình cảm của mình, đây là người con gái anh yêu, cho dù là nhóc ăn mày mười năm trước hay bản tử cũng được, cô vẫn là Dư Châu.

Là người con gái trời sinh ra dành cho anh.

“Liên, em đã đánh bại đám người Kính Nguyệt Sâm phải đến đó.” Dư Châu yên tâm tựa vào lồng ngực anh, chỉ có như vậy cô mới cảm thấy an tâm hoàn toàn, có một số việc cũng chỉ có anh hiểu rõ cô nhất. Không thể nói ra cũng không dám nói. Bởi vì bây giờ Liên vẫn bị Kính Nguyệt Sâm giam giữ, mặc cậu ta o ép. Cô không thể gây ra sai lầm nào, nhất định phải chờ đến thời cơ.

Cậu ta cần thời gian để tìm bạc lệ, đương nhiên cô cũng muốn nhanh chóng rửa sạch oan khuất lúc trước với mọi người trong trường, có điều cũng không dễ dàng gì, bởi lúc trước cô đã im lặng còn trốn đi, với người khác chính là sợ hãi mà chạy trốn, bây giờ muốn lật lại sự việc, sẽ có ai tin đây, anh trai, Dư gia, thậm chí bọn Đan Giật nữa nhưng còn những người khác thì sao.

Danh tiếng Thẩm Vũ Âm tốt hơn Dư Châu rất nhiều, hơn nữa bên trên còn có bàn tay Kính Nguyệt Sâm che chở cho, cô lại không có bằng chứng gì, mọi việc muốn gấp cũng không được.

“Còn nói nữa, em ngốc hả?” Kính Nguyệt Liên nhẹ nhàng vỗ đầu cô một cái, nha đầu đàn này, tưởng người của Kính Nguyệt Sâm mà chỉ có bấy nhiêu thôi hả? Nếu không phải anh sớm có chuẩn bị, hiện giờ không biết cô đang ở đâu nữa.

Có điều những người cùng cô giao thủ kia, anh không đoán ra rốt cuộc là ai, dường như không có ác ý mà chỉ muốn thăm dò thực lực của cô, nếu không cũng không phải mấy kẻ như vậy, còn bị cô đánh cho thành nông nổi đó.

“Liên, anh đang nghĩ cái gì vậy?” Dư Châu liếc nhìn anh, cũng chỉ có anh cô mới tha cho nhé, người khác đã bị cô quật ngã rồi, mà sức mạnh của anh cũng không tồi, có thể trên cơ của cô, cô mạnh anh càng mạnh hơn, hơn nữa sức mạnh cũng thuộc dạng quái vật như cô, anh là khắc tinh của cô.

Cho nên chỉ ở trước mặt anh, cô mới bày ra dáng vẻ như trẻ nhỏ. Trước mặt những người khác bây giờ cô không khác gì chị đại.

Hung dữ với cô cùng lại thêm sức mạnh kinh khủng vốn có như quái vật.

“Nghĩ rằng người yêu anh đúng là rất đẹp.” Kính Nguyệt Liên thu hồi tâm tư, mỉm cười giống như trăm hoa đua nở, cực kì đẹp mắt, cùng là nụ cười nhưng lại rất khác Kính Nguyệt Sâm, đó là nụ cười cực kì ôn hòa, hào với hai mắt xanh lơ của anh lại càng thêm sạch sẽ, thánh khiết không nhiễm bụi bân.

Dư Châu hơi cúi mặt: “Anh nghĩ em xinh đẹp!” Đây là trêu đùa cô hả, mặt cô đỏ bừng, tuy cô cũng cảm thấy khuôn mặt này khi gầy đi xinh hơn nhiều nhưng so với người con trai này thì còn thua xa, không thể phủ nhận, nhà Kính Nguyệt gen đúng là quá tốt rồi, bất kể phương diện nào cũng hơn xa người bình thường.

“Ha ha, em giận sao?” Kính Nguyệt Liên khom người xuống, hai mắt tràn ngập nhu tình, mặt cô càng ngày càng đỏ. Đại ca có thể cách xa một chút không, đây là đang muốn quyến rũ cô phạm tội hả?

“Tiểu nha đầu, anh lớn lên đẹp như vậy, con chúng ta sau này sẽ cực kì xinh đẹp em nên vui mới phải.” Anh cười càng thêm ôn nhu, bọn họ vẫn còn vị thành niên nghĩ chuyện này có phải sớm quá không, thật sự hơi vội vàng, nhưng cậu quả thật rất chờ mong.

Dur Châu tròn tròn mắt liếc anh một cái, cô có nói cô đồng ý sinh con với anh hả? Sinh ra chắc chắn là một hỗn thế ma vương.

Cô cứ bay theo dòng suy nghĩ về tương lai, mặt càng ngày càng đen, sao cô lại suy nghĩ lung tung vậy chứ. Người đàn ông chết tiệt này, còn như vậy nữa thì đừng trách cô bạo lực gia đình nhé.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, lần sau anh sẽ không nói lung tung nữa.” Nhìn thấy sát khí dần dâng đầy mắt cô, Kính Nguyệt Liên mới nhẹ nhàng mon tròn má cô, môi cũng rơi xuống trên trán, mà trong thoáng Dur Châu thất thần đó, sát khí cũng tiêu tán.

Người đàn ông đáng giận này lại đang chiếm tiện nghi của cô, nhưng cô lại không chút chán ghét, hơn nữa còn hơi thích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 168: Chương 30

Nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 169: Chương 31: Đánh nhau

Editor: KInh thuê

Ánh mắt cô mỉa mai, muốn chiếm tiện nghi cũng phải là cô chiếm mới đúng, không thể chịu thiệt được, cô bất ngờ vươn tay kéo khuôn mặt Kính Nguyệt Liên lại gần, về mặt anh cực kì vui vẻ nghênh đón.

“Nha đầu, đừng cần nặng quá, dù sao mặt anh cũng không ngon như bánh ngọt đâu.” Trong gian phòng kín, âm thanh của người con trai lộ rõ sự vui vẻ cực kì âm vang.

“Anh im đi.” Đây là giọng nữ tức giận, dường như có chút xấu hổ.

Mà phía bên kia cánh cửa giam giữ, Kính Nguyệt Sâm đang đi vào, cậu ngồi tựa trên sa lon, nhìn cánh cửa mặt thất, đáy mắt càng thêm vẻ tịch mịch.

Còn vài ngày nữa, cậu nhất định phải tìm thấy bạc lệ, vượt nhẹ khuyên tai đá ngân sắc, cậu nhớ lại những lời Dur Châu từng nói, cô ta yêu thích khuyên tai này, chỉ là một viên đá mà thôi, có gì hay mà thích.

Có điều, sớm biết cô ta có thể trở thành như ngày hôm nay, lúc trước nên lựa chọn cô ta mới phải, so với Thẩm Vũ Âm cô ta hữu dụng hơn nhiều.

Cậu mở một quyển sách ra, cẩn thận đọc.

Bạc lệ Kính Nguyệt, là chỉ bảo nhà Kính Nguyệt, sánh đôi với nữ chủ nhân mang ngân hà, sẽ là người thừa kế nhà Kính Nguyệt, bạc lệ trong truyền thuyết có thể...

Có thể cái gì, cậu lật sang mặt sau, kì quái, phía sau không còn gì giống như bị người xé đi, hơn nữa, dấu vết từ rất lâu rồi, rốt cuộc là ai đã làm.

Khép trang sách lại, cậu cảm thấy sự việc càng ngày càng phức tạp, bởi vì cậu cũng không phải người thừa kế được chọn, cho nên có một số việc cậu cũng không được biết, người kia nhất định biết hơn cậu rất nhiều.

Cậu đứng dậy, đi đến cạnh cánh cửa xám, lấy ra chiếc chìa khóa màu bạc, cậu lại chần chừ, khóe miệng mím chặt, cất chiếc chìa khóa trở lại trong ngực, chuyện gì cũng phải hỏi anh ta không phải cậu quá vô dụng sao.

Người thừa kế nhà Kính Nguyệt chỉ có thể là cậu, Kính Nguyệt Liên căn bản không xứng. Anh ta phải bị nhốt ở đó mãi mãi, cho đến khi chết. Trên khuôn mặt hoàn mỹ của Kính Nguyệt Sâm, nụ cười lạnh lẽo lan dần, xấu xa, bản thù thật quá đối lập với những đường nét hoàn mỹ của chủ nhân.

Cậu sẽ chứng minh cho mọi người thấy, cậu mới có tư cách đứng ở vị trí thừa kế hơn người kia, chỉ là, nếu không tìm thấy bạc lệ, như vậy, cậu.

Cậu ngồi lại trên chiếc ghế sofa, tiếp tục tìm kiếm trong quyển sách khác, đây là tư liệu cậu lấy từ nhà chính họ Kính Nguyệt, cậu sẽ nghĩ biện pháp tìm ra chuyện về ngân hà và bạc lệ, vì sao mấy lão già kia không chịu chấp nhận Ngân hà, nếu không có thể lợi dụng Thẩm Vũ Âm, với ngoại hình đó...có lẽ cũng không mấy khả quan.

Suốt cả đêm, phòng cậu đều sáng đèn, nhìn qua cánh cửa xám đóng chặt, lại cảm thấy rất yên tĩnh ấm áp, tuy chung quanh là bốn bức tường lạnh lẽo, biết được đằng sau đó có một người vẫn là cảm thấy bớt cô đơn.

Kính Nguyệt Sâm chỉnh trang lại quần áo trên người, cả đêm không ngủ khiến đôi mắt lam gần tơ máu, mà trước mặt cậu cũng đặt một chồng sách dày.

Cậu đau đầu nhìn chồng sách, cậu đã đọc qua toàn bộ, nhưng không có một quyển nào ghi lại chuyện về ngân hà hay bạc lệ.

Bí mật về ngân hà và bạc lệ đã bị người nào đó khéo léo che giấu.

Cậu liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã đến giờ đi học, cậu bước ra ngoài, trong này tự khắc có người hầu vào sắp xếp mà cậu cũng cần đi sắp xếp lại chuyện ban quý tộc.

Kính Nguyệt Liên cũng vừa thức dậy, sờ nhẹ lên má, trên đó vẫn còn vết hằn của dấu răng.

“Mèo nhỏ biến thành chó con rồi, ngoại trừ đánh người còn cắn người không thương tiếc.” Anh nở nụ cười đầy bất đắc dĩ, kéo chân lại cho người nằm cạnh, hôm qua Kính Nguyệt Sâm không rời khỏi phòng ngoài, cho nên mèo hoang nhỏ này cũng không ra ngoài được.

Anh ngồi dậy mặc lại áo dài tay, khi quay đầu lại nhìn cô gái nhỏ trên giường kia, cô vẫn đang ngủ bình yên. Lông mi cong vút đen dày che đi phần nào sắc bén của đôi mắt khi mở ra, đôi môi phần nộn tựa như nhếch lại tựa như không, cũng chỉ có lúc này mới cô bé này mới có dáng vẻ vô tội đơn thuần thực sự. Những lúc khác, đừng mong cô cho người khác sắc mặt tốt, đặc biệt là những người từng đắc tội với cô, cô nhất định sẽ nhớ kỹ mà đâm lại sau lưng.

Anh lắc nhẹ đầu mỉm cười, cô nhóc này luôn cậy mạnh, hôm qua bọn họ còn cùng ngủ trên một chiếc giường, đương nhiên chỉ đơn thuần mà ngủ thôi, cái gì cũng không làm, không phải anh không muốn mà vì bọn họ đều quá mệt mỏi, tại sao lại mệt mỏi ư?

Đánh nhau.

Kính Nguyệt Liên xoa bả vai, đúng là nhóc con quái dị, trách không được sáu người vệ sĩ cũng bị cô dân cho toi tã, thì ra là có một sức mạnh kinh khủng như vậy.

Rõ ràng thân hình gầy như vậy, khí lực lại vẫn lớn như thế, nếu như không phải cậu cũng có sức mạnh, chắc chắn đêm qua cũng bị cô đánh cho thê thảm.

“Mèo hoang nhỏ!” Cậu vuốt mặt mình, dấu răng vẫn còn đó, cậu đeo lại mặt nạ lên mặt, vừa vặn che được, cô đúng là biết tìm chỗ cắn, may mắn mặt nạ che được nếu không để Kính Nguyệt Sâm vào mà nhìn thấy biết được chắc chắn sẽ lộ, cậu cũng không thể nhận bữa mình tự cắn được, quý cũng không tin.

Đi đến cạnh hốc nhỏ nơi góc tường, cậu đọc mấy chữ ngắn gọn bên trong, bên kia Dư gia không có vấn đề gì.

Cậu vò nát tờ giấy, như vậy là tốt rồi, bởi tối qua Kính Nguyệt Sâm không rời phòng cho nên, cậu cũng chỉ có thể báo cho Dư gia bên kia, về phần dùng cách gì để báo đương nhiên cậu tự có biện pháp của mình, cái chỗ này căn bản không nhốt được cậu.

Chỉ cần cậu muốn, bất kì lúc nào cũng có thể tự do đi lại, chỉ có điều, nếu muốn lộ diện cậu nhất định sẽ đường đường chính chính mà xuất đầu lộ diện, bởi vì cậu là Kính Nguyệt Liên, so với Kính Nguyệt Sâm cậu còn có lợi thế hơn nhiều.

Dư Châu hơi trở mình, cũng rất lạ thường, lúc này cô còn có thể ngủ quên, cô cố mở mắt ra, đập vào mắt không phải căn phòng quen thuộc ở Dư gia.

Đáy mắt hơi mê mang, bốn phía đều là vách tường trống trơn, không có cửa sổ, ngay cả khái niệm về thời gian cũng bị sai lệch, trên người cô vẫn là bộ dạ hành đêm qua.

Trong lúc cô ngủ quên, một ngày mới đã đến, Kính Nguyệt Sâm đã đi, cho nên cả đêm qua cô đều không về nhà, cô cũng không phải chuột không thể đào một cái động để ra ngoài, cách duy nhất là đi qua cửa mật thất, mà Kính Nguyệt Sâm lại ở đó cả đêm qua, thậm chí còn chưa từng đi nhà vệ sinh, cô không hiểu sao cậu ta có thể nhịn được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoại Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 170: Chương 32: Nhớ kỹ tên

Editor: Kinh thuế

Cô xoa trán, ngón tay yếu ớt như măng non mới nhú ngọn đầu xuân, cả tối qua không về nhà, không biết cả nhà lo lắng thành dạng gì rồi, không chừng còn nghĩ cô bị bắt cóc mất, thật là, cô có bản lĩnh gì chứ, muốn bắt cóc cũng là cô bắt cóc người khác, bắt nạt người khác, nếu dám gây sự với cô, cô nhất định sẽ đánh người đó đến bố mẹ cũng không nhận ra.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Âm thanh truyền đến từ góc phòng, âm điệu trầm thấp, đầy từ tính, may mắn chỉ có cô được nghe nếu để đám háo sắc trong trường nghe qua, chắc chắn sẽ có bạo loạn, còn chưa kể khuôn mặt yêu nghiệt nào đó, may mắn anh luôn đeo mặt nạ, nếu không người khác không điên thì chính là anh điên.

“Không có gì.” Dư Châu nhảy xuống giường không muốn nói gì nhiều, nói cái gì bây giờ cũng đều là vô dụng, phải chờ cô trở về mới biết được tình hình cụ thể.

Kính Nguyệt Liên ngẩng đầu, ngược mắt nhìn trần nhà, rất yên tĩnh không có âm thanh nào, dường như cậu ta đã đi.

“Cậu ta đi rồi, em có thể ra khỏi đây.” Anh tựa người cạnh chiếc tủ, trong tay cầm một chén nước.

“Sao anh biết?” Dư Châu ngạc nhiên nhìn lại, dường như mọi chuyện đều nằm trong tính toán của anh, kể cả khi nào cô đi, khi nào Kính Nguyệt Sâm đi, thậm chí có ai trong căn phòng ngoài Kính Nguyệt Sâm không, nếu quả thật như vậy, anh có thể dễ dàng ra khỏi chỗ này mới đúng, tại sao phải chịu bị giam giữ ở nơi như ổ chuột này, tuy mình anh ở cũng không quá chật.

Kính Nguyệt Liên chỉ lên trên đỉnh đầu: “Cậu ta ở ngay phía trên chúng ta.” Nói xong, anh nhấp một ngụm trà, Dư Châu kinh ngạc nhìn anh, dường như chưa tiêu hóa nổi thông tin kinh khủng này.

“Năm qua, anh đều nghe đi nghe lại những âm thanh này, trong đây rất yên tĩnh nên phía trên chỉ cần có chút động tĩnh đều có thể nghe được.” Kính Nguyệt Liên rút thêm một cốc khác, đi đến bên Dư Châu, đặt vào tay cô trong ánh nhìn chăm chăm soi mói của Dư Châu, hết cách trong này chỉ có một cái cốc, dù cô không thích cũng phải chấp nhận.

Dư Châu khách khí nhận lấy, uống một ngụm lớn, hai mắt hơi khép lại, sương mù như lan tỏa sau đó nhanh chóng biến mất khi cô mở mắt ra lần nữa.

Gần nửa năm, anh đã trải qua quãng thời gian tịch mịch đến mức nào, ngoại trừ sách ra, không tin tức, không bạn bè, càng không có ai nói chuyện cùng, dường như, đều là do anh tự nói tự nghe, như vậy mới cảm thấy mình vẫn còn giao tiếp được.

Mà ngay cả khuôn mặt cũng phải mang mặt nạ che kín, rõ ràng là cùng một khuôn mặt không những không thể cho người khác biết mà ngay cả chính anh cũng không có cơ hội nhìn kỹ khuôn mặt của chính mình.

Trên thế giới này, nhà Kính Nguyệt chỉ có một cháu trai, cũng chỉ có một người thừa kế, bởi vì song sinh chính là phạm phải nguyên rủa của dòng họ.

Không phải anh thì chính là cậu ta, dưới ánh mặt trời chỉ cho phép một người tồn tại.

“Trở về đi, không có việc gì đâu, tin tưởng anh.” Lời nói ấm áp, ánh mắt ôn hòa khiến cô không tự chủ được gật nhẹ đầu tin tưởng.

Dư Châu hơi nín thở, đúng vậy, chỉ cần cô trở về sẽ không có chuyện gì nữa, không biết mẹ có xúc động dữ dội lắm không.

Nghĩ đến đây đúng là đau đầu mà, bây giờ còn phải tìm lý do, mà cô không tài nào nghĩ được lý do tốt lành nào cả.

Bởi vì, cô hoàn toàn không biết nói dối, trời chứng giám trước giờ cô đều có sao nói vậy, không biết lòng vòng. Hơn nữa còn phải nhìn mặt mẹ Hứa Nhu, cô không muốn lừa dối mẹ chút nào.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy chóng già đấy.” Kính Nguyệt Liên vẫn cười, bộ dáng lại cố nén cười cực kì thiếu đánh.

“Vâng.” Dư Châu gật đầu một cái, cô thật sự cũng muốn sớm rời đi, nếu không, lát nữa trời đã sáng rõ, bộ quần áo đen dạ hành này của cô mà mặc ra ngoài không phải xã hội đen cũng là trộm, cô lại suy nghĩ vớ vẩn rồi.

Chỉ là, cô liếc xéo nhìn Kính Nguyệt Liên, người nào đó còn nhiều tuổi hơn cô nhé, chưa kể thân thể này còn nhiều hơn cô hai tuổi, cho nên người phải lo sẽ già là anh mới đúng.

“Anh còn nhiều tuổi hơn em nhiều.” Cô không khách khí đáp trả.

“Ha ha ha.” Kính Nguyệt Liên nhẹ nhàng sờ vào chiếc mặt nạ trên mặt, kỳ thật cậu vẫn còn rất trẻ, có điều trải qua quá nhiều chuyện rắc rối vẫn có phần thành thực hơn người. So với những người con trai con gái cùng độ tuổi đã không còn sự hồn nhiên, vô tư nữa.

“Đàn ông trẻ lâu hơn phụ nữ.” Anh nói lại.

Dư châu nhăn chặt lông mày, người đàn ông này, nhất định phải cãi thẳng cô mới được hả, không có chút ý thức nào cô là phụ nữ phải không.

“Cho nên, chúng ta vừa vặn xứng đôi với nhau.” Kính Nguyệt Liên bật cười thích thú, cười đến nghiêng nước nghiêng thành.

“Em nghĩ anh nên đi sửa tên đi.” Dư Châu thành thật nói, đương nhiên chân cũng bước về phía cửa ra, cô muốn nhanh chóng trở về nhà, nếu hôm nay cô còn không trở về, người nhà cô bên kia sẽ trực tiếp giết cô mất.

Kính Nguyệt Liên hứng thú nhìn lại, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ cũ, nhìn cô phải đi, lòng anh quả thật có chút khó chịu.

“Đổi thành tên gì?” Nhưng anh vẫn cười, nụ cười thâm u tịch mịch.

“Khuyên Thành.” Dư Châu nghiêm trang nói, kỳ thật cô cảm thấy cái tên này mới phù hợp với người như anh, khuôn mặt lớn lên yêu nghiệt, làn da do lâu ngày không tiếp xúc với ánh mặt trời mà trắng hơn cả con gái, khuyên thành, cười một cái nghiêng thành, cười cái nữa mắt nước, đúng là cực kỳ phù hợp mà.

“Cũng đúng.” Kính Nguyệt Liên nhìn cô rồi đi, “Anh sẽ nhớ kỹ cái tên này, lưu lại cho bảo bảo của chúng ta dùng.”

Mà lời của anh trực tiếp khiến đầu Dư Châu đánh nhau với bức tường bên cạnh, hai mắt Kính Nguyệt Liên vui vẻ nheo lại, đúng là nha đầu ngốc.

Dư Châu đau đớn xoa đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Kính Nguyệt Liên, sau đó nhanh chân chạy ra ngoài, đây là người do trời phái xuống để khắc cô hạ, mà cô cũng không nhận ra, cô cũng chính là người sinh ra để khắc một Kính Nguyệt Liên.

Kính Nguyệt Liên người thừa kế chính thức nhà Kính Nguyệt lại vì cô mà thỏa hiệp, đây là vận mệnh sao hay là thử thách.

Cô mở cánh cửa nhỏ ra, quả nhiên giống như lời Kính Nguyệt Liên nói, bên trong không còn người nào, mà nhìn sắc trời bên ngoài đã dần lộ ra tia sáng hừng đông, chắc tầm năm giờ sáng, trên bàn còn lưu rất nhiều sách, hơn nữa đều có nếp gấp từng xem qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 171: Chương 33: yến hội

Editor: Kinh thuê

Cô vừa muốn bước qua lại không tự chủ bị hấp dẫn bởi một quyển sách, bên trong là hình ảnh hoa tai bạc lệ.

“Bạc lệ, là vật đại diện cho nữ chủ nhân nhà Kính Nguyệt, người có được bạc lệ sẽ lãnh đạo tất cả thế lực hắc đạo của gia tộc, mà có được ngân hà sẽ có được bạc lệ.”

Đọc đến đây, mặt cô đen thui, từng đạo đen sọc kẻ chảy xuống.

Hoa tươi, của cô.

Hắc đạo, của cô.

Quần áo, của cô.

Cô...của anh.

Đầu óc cô loạn cả lên, theo như những lời này thì cô đã bị bóc lột trông coi tất cả, mỗi ngày đều vì người nhà Kính Nguyệt mà bán mạng, rồi sau đó, cô còn bị Ngân hà trông coi đúng không.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao đặt tên một cái là ngân hà, một cái là bạc lệ rồi.

Bị ngân hà đá một phát không gọi là bạc lệ thì tên là gì. Cô vuốt vòng cổ nơi lồng ngực, có cảm giác mình bị người tính kế.

Tuy cô đã nhận định thì sẽ không hối hận nhưng nghĩ đến viễn cảnh lai lưng ra làm việc cho người khác đếm tiền thì thật hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô tròn trĩnh mắt, chân cũng nhanh chóng bước ra khỏi cửa, bóng dáng hòa vào bóng tối, không lâu sau, một bóng dáng khác cũng đến, Kính Nguyệt Sâm mở cửa, trên người đã thay quần áo khác, cậu nhìn đồng hồ, mới hơn năm giờ, có thể ngủ một chút. Cậu nhìn xuống hai chân mình, bên môi cong lên nụ cười quỷ dị, cảm giác dẫm nát anh ta dưới chân mình, thật sự là không tồi chút nào.

Khép lại quyển sách vẫn còn mở, cậu đột nhiên nhớ lại truyền thuyết về bạc lệ, người nắm giữ bạc lệ sẽ thống lĩnh tất cả thế lực hắc đạo của nhà Kính Nguyệt, có điều muốn làm được điều này, người bình thường sao có bản lĩnh đó.

Mặt cậu có chút nghiền ngẫm, chuyện như vậy không phải chuyện Thẩm Vũ Âm có thể làm được, trong đầu cậu lại hiện ra một khuôn mặt khác, Dư Châu. Trước kia là một con heo ngốc, bây giờ lại là người không thể chọc vào số một của trường, ngay cả thuộc hạ cậu phái ra cũng bị cô ta dẫn cho toi

tả.

Cậu lắc đầu, ngón tay xoa bóp trán, dường như lại phải đau đầu rồi.

Người kia, trước kia là bao cò bây giờ cũng không khác bao nhiêu, còn cậu vẫn nắm giữ đa phần thế lực nhà Kính Nguyệt, có điều, cậu ta không nghĩ đến, kỳ thật trước kia là bao cò, bây giờ chỉ nâng cấp thành bao thuốc nổ mà thôi.

Dur Châu thừa dịp trời còn chưa sáng rõ nhẩy ra khỏi tường nhà Kính Nguyệt, đợi đến lúc đứng được trước cửa nhà họ Dur thì trời đã sáng rõ, cô thở dài, thật sự không muốn biết sau khi bước vào cánh cửa này sẽ nhìn thấy cảnh tượng gì, từ cửa chính, cửa nhỏ, đến cửa mặt đạo nhà Kính Nguyệt, cô đều đã bước qua, nhưng về đến cửa lớn nhà mình lại không dám, luôn cảm thấy da đầu run rẩy dữ dội.

Đi vào, hay là không đi vào, hay treo tường vào nhĩ, nhưng, suy nghĩ thật lâu cô vẫn như đũa ngọc đứng ngậy ra ở cửa lớn, không tài nào nghĩ ra nổi.

Trong lúc đầu óc cô vẫn đang đình trệ, cửa cũng từ từ mở ra. Người mở cửa lại chính là Hứa Nhu, nhìn thấy Dur Châu, bà nở nụ cười cực kì vui vẻ, khuôn mặt cũng không biểu lộ tức giận hay sốt ruột cả, giống như cô chưa hề ra ngoài càng không phải là một đêm chưa về.

“Châu Châu, con đứng ngăn người ở đó làm gì, chỗ đó có gì vui sao?” Hứa Nhu bước lại gần, đứng cạnh Dur Châu, nhìn theo hướng con bé nhìn, là cửa lớn nhà mình, không có gì thay đổi càng không có cái gì để nhìn.

Hai khuôn mặt giống nhau đứng cùng một chỗ kì thật không giống như mẹ con mà giống chị em hơn, không biết nên nói Hứa Nhu thành công bảo dưỡng tốt hay Dur Châu thất bại có khuôn mặt trưởng thành sớm.

Dur Châu nhếch môi, cái gì cũng không nói, bây giờ vẫn không nên dọa mẹ sợ, cô nghĩ đến rất nhiều khả năng, lại không nghĩ đến loại tình huống này, Hứa Nhu vẫn ngoảnh nghiêng bên cạnh cô xem cửa nhà mình hôm nay có gì đặc biệt khiến cho Dur Châu mãi mê như vậy, tại sao bà không nhìn ra nhĩ.

Có điều bà nhìn hồi lâu vẫn không nhìn ra cái gì.

“Châu Châu, chúng ta vào trong đi, bây giờ không tìm thấy gì thì ăn xong lại tìm tiếp.”

Hứa Nhu nhẹ nhàng xoa đầu cô, giống như xoa đầu cô như con cún nhỏ, thôi bỏ đi, Dur Châu nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

Trên đời này người khiến cô cảm nín chỉ có hai người này, một là Kính Nguyệt Liên, người còn lại chính là mẹ cô với tuyến lệ phát triển xuất thần nhập hóa.

“Vâng.” Cô gạt đầu, theo mẹ vào trong nhà, có điều, đối với việc cô đi cả đêm chưa về lại không nói một lời nào, dường như có chút vấn đề, bình thường không phải sẽ túm lại hỏi dồn dập sao, chẳng lẽ chỉ cô cảm thấy không bình thường.

Người Dur gia từ trước đến nay luôn dậy rất sớm, ngoại trừ Dur Châu, bây giờ trời vừa sáng rõ, ánh mặt trời mới ló, phòng khách Dur gia đã sáng rõ, Dur Dịch lau mồ hôi trên trán, có lẽ anh vừa đi chạy về, mỗi ngày anh đều vô cùng chăm chỉ tập luyện, mặc dù có ý thức giữ dáng nhưng cũng khó đối phó với mẹ cô chăm con, không tập luyện sẽ biến thành bộ dáng trước kia của Dur Châu mất.

Cha Dur đang ngồi trên salon đọc tờ báo hôm nay, nhìn thấy Dur Châu đi tới cũng giống như bình thường, mỉm cười nhẹ nhàng với cô, sau đó lại cúi đầu xuống đọc báo.

“Châu Châu, đêm qua em đi yến hội hẹn hò với ai?” Dur Dịch đột nhiên sáp lại gần, hỏi một vấn đề kì quái, Dur Phẩm Thành cùng Hứa Nhu nghe được cũng mở to hai mắt nhìn sang, dường như đang nhìn thấy quái vật.

“Yến hội?” Sắc mặt Dur Châu tối sầm xuống, cả ngày hôm qua cô đều ở chỗ Kính Nguyệt Liên, cảm bản không có yến hội nào, nếu như nói hẹn hò, một nam, một nữ, gặp mặt, đây cũng coi là hẹn hò đi, có điều, tại sao bọn họ lại có ý nghĩ như vậy.

“Không có hẹn hò mà.” Cô hết sức bình tĩnh phủ nhận, dù sao nếu muốn nói dối, cô sẽ bị phát hiện là cái chắc.

“Châu Châu, lớn rồi a.” Dur Dịch vò nhẹ tóc cô, nói ra một câu cảm thán như gà mẹ,...Dur Châu cũng chỉ kém anh một tuổi thôi mà.

Mà giọng điệu của Dur Dịch chính là tự hào nhà có con gái lớn.

Dur Châu càng thêm mờ mịt, không hiểu anh trai cô đang nói gì nữa.

“Châu Châu, đêm qua có người nhắn về, nói thiếu gia nhà cậu ta hẹn em đi tham gia một yến hội sinh nhật, nói đó là bạn bè nửa năm trước của em, cho nên, buổi tối có thể không về nhà.” Dur Dịch hơi cúi đầu xuống, mặt đối mặt với Dur Châu, nói thật đi, cô phải là bạn trai em không, anh còn nháy mắt một cái, hiểu kì không chịu được. Cách ăn mặc của người đến truyền tin thuộc giới thượng lưu, chắc chắn là một đại gia tộc, có giáo dục cẩn thận tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 172: Chương 34: Là anh giúp cô

Editor: KInh thuế

Dur Châu sững sốt, đến giờ cô mới hiểu được vì sao cả nhà bình thản như vậy, thì ra có người giúp cô nhấn lại rồi, nhưng, là ai đây?

Trong đầu cô chỉ hiện lên một người, Liên, cô quả thật không nghĩ được ai khác giúp mình đêm qua nữa, dù sao ngoại trừ Liên, người biết rõ cô ra ngoài ở đâu chỉ còn chính cô.

Hóa ra lúc anh nói cô không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì là chỉ nhà cô, cô còn tưởng nói về chuyện của nhà Kính Nguyệt chứ, bây giờ nhìn lại, anh đã tính toán mọi chuyện chu toàn rồi.

Người này, đúng là quá chu đáo rồi.

Mà cô không rõ, anh ở trong căn phòng tù túng đó làm cách nào liên lạc được với bên ngoài. Không chỉ không có điện thoại, Kính Nguyệt Sâm tinh ranh thế nào chứ, bên trong chắc chắn không có mạng mà cậu ta cũng không để anh có cơ hội liên lạc ra bên ngoài.

“Châu Châu, em đang ngăn người cái gì vậy, còn không khai ra đó là ai?” Dur Dịch không ngừng hỏi cô, cậu quả thật sắp bị tò mò hại chết rồi, cậu muốn biết người kia là ai, thiếu gia của nhà nào, tại sao Dur Châu lại quen biết cậu ta.

Em gái cậu trước kia không ngừng theo đuổi một người, bây giờ, lại xuất hiện một người muốn theo đuổi nó, quả thật khiến mọi người vui mừng mà, dường như Dur Châu vẫn còn là Dur Châu trước kia, mọi người hẳn đã quên, cô bây giờ không còn là bản tử, hơn nữa chỉ nhìn bề ngoài mà nói cũng là một đại mỹ nhân, đáng tiếc tính tình quá hung hãn dọa sợ nhiều thanh niên trai trắng xếp hàng theo đuổi.

Cô có thể một tay xách người ném ra ngoài cửa như xách một con gà con, có thể dễ dàng quật ngã một đám đàn ông trưởng thành, may mắn còn chưa ai chân chính chứng kiến cô đánh nhau, nếu không cũng bị dọa cho thành bệnh mất.

Dur Châu trầm mặc, ánh mắt của mọi người là sao đây, cô kém đến mức thế à? Cô cũng chưa quá tuổi, hết lứa lỡ thì hay có gương mặt xin lỗi người xem, phụ mặt tổ quốc nhân dân, có thể đừng dùng ánh mắt rau cải ủa đại hạ giá nhìn cô không.

Mà Kính Nguyệt Liên nữa, bịa ra lý do gì không bịa lại phải bày đặt ra lý do kia, có thể đổi thành bạn nữ mà, bạn nam gì đó còn mời vũ hội qua đêm rất dễ khiến người ta bị hiểu lầm mà, mà hiển nhiên, người nhà cô hiểu nhầm rồi.

“Châu Châu, mau nói chuyện với anh, đó là ai, mặt mũi thế nào, số đo ba vòng, mắt có cận nặng lắm không?” Dur Dịch nhất quyết không buông tha, Dur Châu không kiên nhẫn xoa bóp cái trán của mình, anh trai cô còn chưa đến hai mươi đã lải nhải như ông già tám mươi.

“Em muốn về phòng.” Dur Châu đi qua Dur Dịch, từ đầu đến cuối đều không nói một chữ về người bạn kia, Dur Dịch nhìn theo bóng lưng cô buồn bực muốn bứt tóc trên đầu.

Miệng cũng không cần kín như vậy chứ, cái gì cũng không lộ ra.

Sớm biết bộ dáng như cá gỗ này của Châu Châu, quả thật nhiều lúc cậu không hiểu cô đang suy nghĩ gì, có lẽ thời gian nửa năm đã thay đổi cô không ít. Cậu tự an ủi, nếu không uy nghiêm của người làm anh này sớm bị cô đã kích đến thôi thóp luôn rồi.

Dur Châu bước vào phòng mình, một màu lam nhạt, màu hồng cô ghét nhất đã bị thay thế toàn bộ, cô cầm một bộ quần áo bước vào phòng tắm, rất nhanh lại đi ra, có điều, sắc mặt đen kịt, hẳn là do Kính Nguyệt Liên. Cô khề rủa một tiếng, ngày hôm qua bọn họ đánh nhau cả đêm, người kia sức mạnh kinh người, trách không được lúc trước cộng được thân hình mập mạp của Dur Châu quảng đường dài như vậy, một chút tiện nghi cũng không để cô chiếm, vai cô bây giờ đã đau còn tím nhạt.

Xoa bả vai đau nhức, cô thay đồng phục đen thẫm vào, ngắm mình trong gương cô tự mỉm cười, quả nhiên như cô dự đoán, bộ quý tộc ngày càng ít, rất nhiều người đã chuyển sang ban thường, chỉ cần nhóm Dur Dịch ở đó, ban thường cũng sẽ biến thành ban quý tộc.

Trong trường học người mặc đồng phục màu trắng đã ít đi rất nhiều, màu đen trở nên phổ biến, ngẫu nhiên mới có một màu trắng, không còn cao cao tại thượng, không còn là sự đẳng cấp mà là sự lạc loài.

Tựa như, vật lạ.

Hiệu quả như vậy, Thẩm Vũ Âm, Kính Nguyệt Sâm, để tôi xem các người còn có thể thế nào không chế che mắt mọi người trong trường nữa.

Đáy mắt cô là một khoảng buốt lạnh, so với gió đông còn lạnh thấu người hơn, đừng tưởng rằng cô sẽ đơn giản bỏ qua cho bọn họ, chuyện nửa năm qua, không phải cô không muốn rửa sạch oan sai mà bởi vì, cô muốn dùng chính cách của họ khiến họ ngã xuống, thanh danh còn bản hơn cô.

Cô ngồi xuống bàn ăn, ăn qua loa điểm tâm rồi vội vã rời đi trong ánh mắt ai oán của mẹ.

“Phẩm Thành, đồ em làm rất khó ăn ư, sao Châu Châu chửi ăn một chút đã đi?” Hứa Nhụ kéo nhẹ một tay áo chồng, nước mắt đã rung rung tụ trong

khóe mắt.

Dur Phẩm Thành nâng tách uống một ngụm cà phê, chậm rãi nhìn về phía vợ, sau đó lắc đầu một cái: “Không phải, đồ em làm rất ngon.” Ông biết rõ bây giờ chỉ cần sơ suất chút nhà họ sẽ bị lụt.

“Vậy sao hai đứa nó đều không ăn đã đi?” Hứa Nhu nhìn một bàn lớn còn nguyên thức ăn, những món này, hai đứa kia chỉ lia qua đĩa đã thôi.”

Đó là bởi vì bọn họ không muốn bị nuôi thành heo, trong lòng Dur Phẩm Thành không ngừng cảm thán, đương nhiên những lời này cũng chỉ có thể nói ở trong lòng.

“Bọn chúng muốn để lại đồ ăn ngon cho chúng ta đấy.” Ông nói lung tung lảng tránh, có điều, trên mặt Hứa Nhu đã rạng rỡ lên.

“Châu Châu cầu mẹ, Dịch của mẹ, đúng là nghịch ngợm mà, mẹ yêu hai đứa lắm.” Mặt mày Hứa Nhu hớn hờ, sau đó kéo toàn bộ đồ ăn đặt trước mặt Dur Phẩm Thành.

“Ông xã, phải ăn hết nha, như vậy mới không lãng phí tâm ý của hai đứa nó với chúng ta.”

Khóe miệng Dur Phẩm Thành run rẩy dữ dội, đầu cứng nhắc gật một cái, ông hồi hận rồi, kì thật ông cũng không muốn biến thành trư, nhưng dưới ánh nhìn của Hứa Nhu ông đành cắn răng bắt đầu ăn, chỉ hy vọng dạ dày không vì thế mà vỡ.

Trong trường học, không khí vô cùng đè nén, lại cảm thấy cực kì bức bối, dường như một mồi lửa đang cháy liu riu, chỉ đợi một làn gió mạnh thổi vào cũng sẽ bùng lên thiêu rụi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 173: Chương 35: Cướp

Editor: kinh thuế

Thẩm Vũ Âm cúi đầu, luôn cảm thấy những ánh nhìn soi mói chiếu lên người mình, trước kia để được khoác màu áo trắng này cô đã bỏ ra biết bao công sức, người khác cố gắng cô lại càng nỗ lực, cái giá lớn như vậy đổi lại bây giờ mặc lên người màu đen mới yên ổn làm sao.

Mỗi ngày trôi qua lại ít đi vài người, phòng học trở nên trống trải, mỗi lần ngược mắt nhìn quanh lại như cảnh mộng, trước kia đông đúc như vậy giờ chỉ còn lác đác vài người.

Bộ quần áo này, bây giờ không khiến cô cảm thấy tự hào vinh dự mà lại cực kì nặng nề, hơn nữa càng ngày càng thêm nặng, từ khi cô bị đuổi khỏi Dur gia, Sâm học trường ngày càng lạnh nhạt với cô, tuy tính tình anh vẫn luôn lạnh lùng xa cách nhưng bây giờ cô có thể cảm nhận rõ sự lạnh lùng còn thêm sự thờ ơ không kiên nhẫn nơi anh.

Nếu nói chính xác.

Lạnh khốc, vô tình.

Cô bước nhanh hơn, cho đến khi không chú ý mà suýt va phải người khác, hay phải nói sức cô quá nhỏ bé so với đối phương.

Cô thiếu chút nữa ngã ra sau, đồng phục màu trắng có nhược điểm là rất dễ bẩn, chỉ một vết đen nhỏ cũng dễ dàng nhận ra, mà người đụng phải cô mặc đồng phục màu đen, đen như vậy, bẩn hay không cũng không nhận ra.

“Đi đường kiểu gì vậy?” Cô bực tức quát lên, cúi đầu nhặt đồ rơi trên đất.

“Vậy có đi kiểu gì?” Một âm thanh đáp lại so với giọng cô còn lạnh hơn vài phần.

Thân thể Thẩm Vũ Âm cứng đờ, cô ngẩng đầu, Dur Châu vẽ mặt lạnh băng đang nhìn cô, mà cùng lúc đó một cỗ hàn khí cũng dâng lên từ đầu đến chân cô.

Cô không quên, Dur Châu một tay ném cô khỏi cửa Dur gia, còn dùng ánh mắt khinh bỉ cô, chỉ có điều, đây là hận ý trong lòng cô, bởi vì cô hiểu rõ cô chỉ là một nữ sinh nhỏ bình thường, chẳng qua đi chiếm vị trí của người khác mà thôi, cho dù từng được đứng trên cao cuối cùng vẫn sẽ rơi xuống, cô không hận nổi.

Cho nên mới nói, cô không thích hợp làm người xấu.

“Tôi...” Thẩm Vũ Âm không nói ra lời, lại một lần nữa cúi đầu xuống, hơi rụt cổ lại, bước qua Dur Châu, hai người chênh lệch rất nhiều, người ta chỉ

dùng ánh mắt cũng khiến cô phát run, huống chi còn hai đôi mắt khiến toàn thân cô đều run rẩy sợ hãi.

Chỉ là cô mới vừa bước tiếp vài bước lại bị người khác đụng vào, lần này không may mắn trực tiếp ngã bệt về đằng sau, cô khóc không ra nước mắt, ngẩng đầu, khóe lệ đã vòng tròn nơi đáy mắt, nhưng quật cường không rơi xuống.

Đứng trước mặt cô là một thân áo đen, có điều lại không phải học sinh, khuôn mặt bị che lại chỉ có đôi mắt lộ ngoài, mà phía sau còn mấy người ăn mặc tương tự.

Tất cả dồn ánh mắt nhìn cô, dường như đang đánh giá, cao thấp trên dưới toàn thân cô xem có thể bán bao nhiêu tiền.

Cướp tiền cô không có, cô chỉ là một cái thùng rỗng, cướp sắc, cô lại có vốn liếng đủ dùng. Cô muốn đứng dậy, một câu cứu mạng kẹp nơi cổ họng, nửa chữ cũng không nói được, còn có chân của cô không biết do khản trương hay sợ hãi, một chút khí lực cũng không có.

Những người áo đen hiển nhiên còn kinh ngạc hơn, hẳn ta quay lại nhìn đồng bọn xác định người bọn họ muốn tìm có phải là cô gái này không. Những người phải sau đồng loạt gật đầu, mọi người đều xác nhận, khóe miệng người đàn ông mím chặt, cái sắc mặt tái nhợt như quỷ, đôi chân run rẩy với con mắt tròn to yếu ớt như con thỏ kia mà là cô gái bọn hắn muốn tìm sao?

Bọn kia xác định đây đúng là người đó, chỉ có điều dường như một tay hắn cũng dễ dàng bóp chết cô ta, bọn họ đều dồn chú ý lên người Thẩm Vũ Âm, không chút để tâm đến người khác đứng ngay phía sau.

Có lẽ bởi trước mặt đều là hai cô gái trẻ, mà người áo trắng dễ dàng đập vào trước mắt, bọn họ hiển nhiên nhận ra cô bé áo trắng này chỉ là một cô gái nhỏ rất bình thường, mà không chú ý tiểu sát tinh áo đen bên cạnh.

Thẩm Vũ Âm không kịp được run rẩy, hai chữ cứu mạng như treo trước cửa miệng, cô thừa nhận mình rất không có tiền đồ, nhưng cô thật sự rất sợ, những người này chắc chắn không có ý tốt, hơn nữa đều hung hăng nhìn cô như một món đồ, cô không sợ hãi mới là lạ.

Những người áo đen do dự, nửa ngày sau, người đứng đầu vươn tay về phía Thẩm Vũ Âm, cô chỉ biết ngây ngẩn nhìn chăm chăm vào bàn tay đó, trái tim run rẩy, cả người cứng nhắc, sau đó hai mắt tối sầm nhắm chặt lại như muốn ngất đi.

Thật là vô dụng, người đàn ông nhỏ giọng nguyên rủa, đang muốn tóm gọn Thẩm Vũ Âm nhưng âm thanh phía sau lạnh lùng cực điểm đúng lúc vang lên.

“Các người muốn bắt cậu ta đi đâu?”

Người đàn ông ngẩng phắt đầu lên, lúc này mới chú ý còn một người nữa, nữ sinh đứng tựa vào thân cây, hai tay vòng trước ngực nhìn bọn họ, cặp mắt kia, lãnh ý ngập tràn còn mang thêm chút sát ý ẩn hiện.

Con bé này đứng ở đây từ lúc nào, người đàn ông thu hồi tay. Nhìn cô từng bước đến bên này, vẫn chỉ là một con mèo nhỏ thôi, có lẽ, được thêm chút khí thế khá lớn, nhiều nhất là một con mèo hoang, lá gan lớn mà thôi.

Dư Châu đứng cách họ không xa, đáy mắt không có nửa phần sợ hãi, nếu như nói sợ, phải là bọn họ sợ cô mới đúng, con mắt cô trầm xuống, lại nhìn được ở thất lưng bọn chúng thêm một chữ nhỏ.

Kính.

Lại là người nhà Kính Nguyệt, có lẽ là cùng một nhóm người với bọn lần trước, chỉ có điều, cô nghĩ không ra, bọn họ tìm cô còn có lý do nhưng, Thẩm Vũ Âm là người của Kính Nguyệt Sâm, bọn họ có động thủ cũng không nên động đến cô ta mới phải.

“Không phải chuyện của cô, rút đi.” Người đàn ông cảnh cáo cô, bọn họ chỉ chấp hành nhiệm vụ mà thôi, không muốn thừa hơi đi đối phó những kẻ không liên quan.

Nhưng nếu như có người không biết điều, vậy bọn họ cũng không khách khí nữa. Một con nhóc học cái gì anh hùng cứu mỹ nhân chứ.

Lông mày Dư Châu nhăn lại: “Tôi chúa ghét người khác ra lệnh cho tôi, cho nên...” Cô hơi cúi đầu, âm thanh nhẹ nhàng không chút tức giận, chỉ có điều, khi cô ngẩng đầu lên, đáy mắt đã lộ rõ sát ý.

“Cho nên, các người mới phải liệu hồn.” Lời nói vang ra, bốn phía như bị đông đặc lại, ánh nhìn lạnh băng, mà Thẩm Vũ Âm vẫn thản thờ ngồi bệt trên mặt đất. Cô ta vẫn ngốc nơi đó, như con cá nhỏ. Không ai biết bây giờ cô đang run sợ đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 174: Chương 36

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 175: Chương 37: Đánh chảy máu

Editor: Kinh thuế

“Châu Châu, em không sao chứ?” Dư Dịch vội vàng quay lại xem xét cô, trời ơi, cậu thật không nghĩ đến đám người kia muốn làm gì em gái cậu chứ, nếu như không phải bọn họ tàn bạo gặp được, vậy em gái cậu sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cần cậu nghĩ đến đây thôi, cả người đều kinh hãi toát mồ hôi lạnh

“Em không sao.” Dư Châu thở dài, kỳ thật nếu các anh không đến, đám người kia có thể cầm chân được cô chắc?

“Mục tiêu của bọn chúng là cô ta.” Dư Châu chỉ Thẩm Vũ Âm trên mặt đất, cô không muốn các anh lo lắng vô cớ, dù sao, có một số chuyện không đơn giản như họ nghĩ, tốt nhất là lái sang một hướng khác, hơn nữa cô cũng không nói dối, bởi vì người bọn chúng muốn bắt thực sự là cô ta.

Thẩm Vũ Âm siết chặt quần áo của mình, rất giống như bị người khác bắt nạt thê thảm vậy.

Đan Gia Dật khinh bỉ nguyệt đãi, chỉ là vô tình bị đặt tay lên đó thôi, có cần làm ra vẻ mặt muốn chết muốn sống đó không.

Tà Tư Viêm muốn nói, trực giác của cậu cảm nhận được bọn họ đang gặp nguy hiểm.

“Mọi người chú ý. Bọn chúng quay lại rồi.”

Mọi người nghe những lời này cũng bắt đầu khẩn trương lên, dường như càng thêm phần căng thẳng.

Quay trở lại sao, Dư Châu cau mày, luôn cảm thấy có việc gì đó khác lạ ở đây, chỉ là mọi chuyện không như cô mong muốn, bọn Dư Dịch đã đứng trước cô và Thẩm Vũ Âm, nhìn đám người áo đen đứng trước mặt, vẫn là cách ăn mặc này nhưng dường như có chỗ nào đó rất khác.

Không phải là đám người lúc trước, Tà Tư Viêm nheo mắt lại, cảnh giác nhìn những người khác, bọn họ có thể thấy, đám người này sợ là khó đối phó hơn đám trước nhiều, bởi vì, trên người những người này đều có sát khí, một mùi nguy hiểm.

Đám người đối phương nhìn nhau gật đầu nhẹ ra hiệu, dường như không chỉ người thay đổi mà mục tiêu cũng thay đổi theo, bọn họ nhìn về phía Dư Châu, hiển nhiên lần này mục tiêu của bọn chúng là cô.

Hai mắt Dư Châu trầm đục, hai bàn tay siết chặt lại.

Dư Dịch nhẹ nhàng chạm vào tay cô, ý bảo cô không cần lo lắng.

“Dịch, chú ý đi.” Nụ cười nhẹ của anh cũng không duy trì được bao lâu, đám người áo đen nhanh chóng lao đến, mà Thẩm Vũ Âm lại cực kì không có tiền đồ hôn mê bất tỉnh lần nữa.

Hai mắt Dư Dịch hoa lên, một dòng máu nhỏ lăn xuống từ đầu anh, tên áo đen sau lưng cảm thấy lạnh lùng nhìn anh gục xuống.

“Tiểu Trư.”

“Dịch.”

“Lão đại.”

Vài tiếng gọi thất thanh, mà Dư Dịch vẫn cười, cậu vươn tay vuốt lên đầu, từ đầu ngón tay truyền lại cảm giác ấm nóng, dính dính, là máu, may mắn, cậu vẫn còn tỉnh táo, chưa bị đánh thành đống gỗ, vẫn nhớ được em gái mình, con heo nhỏ nhà cậu.

“Châu Châu, không sao đâu, lần này anh nhất định sẽ bảo vệ được em...” Anh chắn trước mặt cô, những người khác bị quần lý không có biện pháp di chuyển bước nào, bọn họ lo lắng muốn dứt khỏi người bên cạnh, thậm chí động tác đã không còn thể vô gì, nhưng bọn họ càng muốn thoát khỏi, lại càng bị dây dưa chặt hơn.

“Chú ý.” Tà Tư Viêm đá lùi một tên, nhưng kẻ khác lại nhanh chóng thế chỗ chặn, bọn họ dường như nhìn ra, cậu là người khá nhất trong đám này, cho nên, dường như mục tiêu đều siết chặt xung quanh cậu, mà trên trán cậu đã ướt mồ hôi.

Tên cầm cây gậy bước ra, Dư Dịch khép hai mắt lại, cố gắng lắc lắc đầu, để bản thân thanh tĩnh hơn, thậm chí còn dùng sức cắn chặt lòng bàn tay, không để mình gục xuống. Anh dùng thân thể mình chắn trước Dư Châu, cho dù bây giờ anh không có năng lực bảo vệ Dư Châu, nhưng đây là em gái

anh, anh nhất định sẽ dùng toàn sức bảo vệ cho cô.

Nửa năm trước là anh không đứng, nửa năm sau anh sẽ không trở mặt nhìn cô lần nữa.

Châu Châu nhìn chăm chăm vào cái trán đang chảy máu của Dur Dịch, máu cứ chảy mãi từng giọt thấm vào bộ đồng phục màu đen.

“Không cần sợ... Châu Châu, anh sẽ bảo vệ em thật tốt...” Khóe môi cậu cố gắng cong lên. Nhưng lại phát hiện động tác đơn giản này thôi muốn làm được cũng phải cố hết sức.

Mắt cô tối sầm lại, máu đỏ, bọng cô là anh em, dòng máu đang chảy trên người anh cũng là huyết quản chảy trong cô.

“Dịch, cẩn thận.” Tả Tư Viêm kêu lớn, bởi vì, tên cầm gậy kia đang tiến về phía họ, đầu Dur Dịch cứng nhắc ngược mắt nhìn, bị đánh một gậy còn cố gắng chống đỡ, nếu còn bị đập tiếp, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Miệng Đan Gia Dật mở lớn, sợ hãi nhìn Dur Dịch, không cần, không cần phải. Mà cảm của cậu cũng bị đánh mạnh một cú, chật vật ngã xuống, mấy người bọn cậu chưa từng chịu qua chật vật như vậy, cũng chưa từng bị thương nặng như vậy, những người này quả thật đủ ác.

Sau lớp mặt nạ tên áo đen giương khóe môi cười nhạt, lúc này đây, kết thúc.

Có điều, khi hắn muốn vung gậy xuống con mắt lại kinh hãi trợn trừng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô gái phía sau, lúc này, hai mắt đã đỏ ngầu.

Từng tia máu gần lên, kinh diễm động phách như một sứ giả đến từ địa ngục.

Dur Dịch nhắm mắt lại, dường như cậu chỉ có thể chấp nhận cúi đầu, chỉ có điều, nếu như được lựa chọn cho dù phải đánh đổi tất cả cậu cũng muốn đổi lấy mọi bất hạnh thay cô, em gái nhỏ ghé đầu tựa trên lưng cậu, đã chịu đủ uất ức rồi, nửa năm qua, con bé đã rất khổ sở.

Chỉ là hồi lâu sau, sau lưng vẫn không có cảm giác gì, giống như thời gian bị ngừng lại, cậu cố mở đôi mắt ra, lại nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của Dur Châu phía sau.

“Châu Châu...” Anh chậm chậm vươn tay, muốn an ủi cô, chỉ là, khóe miệng cố gắng cũng chỉ bật được ra hai chữ.

Anh muốn cho con bé biết, không sao đừng khóc, anh không sao cả, chẳng qua bị đánh một gậy mà thôi, máu của anh rất nhiều, chảy một chút cũng không sao, mẹ vẫn luôn bắt họ ăn mấy món quái dị bổ máu, cho nên, không sao cả.

Nhưng anh lại không nói được thành lời, chỉ có thể nhìn thấy màu máu ngày càng đỏ sẫm, dường như siết chặt lấy trái tim anh. Tả Tư Viêm thật vất vả mới thoát được mấy kẻ quần chân chạy lại bên người Dur Dịch, nhìn Dur Châu đứng đối diện tên kia, thân thể như bị đóng đinh, vừa muốn hỗ trợ, trong mắt đã tràn ngập sợ hãi, giống như gặp phải quỷ.

Trong tay hắn là cây gậy muốn đánh lên đầu Dur Dịch, mà đầu gậy đó bây giờ đang nằm trong tay một cô gái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 176: Chương 38: Đòi mạng

Editor: Kinh thuế

Tả Tư Viêm vội vàng xông lên, đỡ lấy Dur Dịch đã lâm vào hôn mê, cậu cởi áo khoác ngoài nhanh chóng quấn vào đầu Dur Dịch, chỉ có điều áo lớn lưng bùng, mà trên người hắn cũng không có cái gì như băng gạc, chỉ có dùng quần áo quần tạm, cho dù tháo thắt lưng ra dùng cũng quá cứng.

Cho nên, lúc này hình tượng Dur Dịch hoàn toàn bị hủy hoại, đầu bị bọc như trùn vại bô, máu đã ngừng chảy, nhìn vết thương cũng không phải quá nặng, có lẽ sẽ không bị đánh ngốc đầu nhĩ.

Cậu nhìn bàn tay nhỏ của Dur Châu đang cầm chặt một đầu gậy, nếu con bé chặn lại được, chắc chắn Dur Dịch không bị biến ngốc đầu nhĩ.

“Tiểu Trư...” Cậu nhìn thấy đôi mắt cô đỏ vằn lên, đột nhiên cảm thấy yểu hèn như nghẹn lại, Tiểu Trư, Dịch.

Người áo đen vẫn chết sững giữ nguyên tư thế đó, chỉ có hắn biết trên trán mình đã mướt mồ hôi, thậm chí đã lăn xuống khóe miệng mang theo vị mặn của muối, mà gân tay cũng nổi lên cuộn cuộn.

“Lão đại.” Trình Vũ mở to hai mắt, nhìn tư thế cực kì quái dị của bọn họ.

Đúng lúc đó, khóe miệng Dur Châu khẽ nhếch lên, nụ cười lạnh lùng, khóe mắt ngầu đỏ, tàn nhẫn khiến cho mọi người không khỏi lạnh sống lưng.

Tên áo đen hoảng sợ lùi về phía sau, trong tay hắn vẫn cầm cây gậy, mà nửa đầu kia bị Dư Châu giữ chặt.

Dư Châu buông tay, ba một tiếng, nửa cây gậy gãy đôi rơi trên mặt đất, đôi môi đỏ mọng nhếch nụ cười, tựa như sát thần Tu La chốn địa ngục.

“Các người không nên động vào anh ấy.” Cô từng bước đến gần, cả người tên áo đen như bị đóng đinh kinh hãi nhìn cô từng bước ép sát, giống như nhìn thấy quái vật, chỉ là một đứa nhóc con, chỉ cần tay hắn động chút đã bẻ gãy được cổ, lại đỡ được gậy hắn đập xuống, thậm chí còn bẻ gãy nó, thứ so với cổ tay nhỏ kia chắc chắn hơn nhiều.

Đây là quái vật hay yêu nghiệt phương nào. Có lẽ bọn họ đã nhìn lầm rồi.

Dư Châu đi đến cạnh tên áo đen, hắn vẫn mang biểu tình ngu ngốc ngây ra đó, nhìn chăm chăm tay cô nhấc cao, siết lấy cổ mình, toàn thân phát run.

Ồ một tiếng, chiếc gậy trong tay hắn rơi xuống đất, sau đó sắc chuyển thành trắng bệch như quỷ, trong không khí còn nghe được tiếng xương cốt bị bóp vụn. Khuôn mặt tên áo đen co rút, vắn vẹo, cực kì thống khổ.

Tay hắn đã bị bẻ nát, Đan Gia Dật sững sờ mà nhìn, cậu xoa nhẹ cặp mắt mình, quả thực không tin những gì đang nhìn thấy.

Sao Tiểu Trư có được sức mạnh kinh khủng như vậy chứ, dễ dàng bẻ gãy một cây gậy, thậm chí còn bóp nát xương tay một người đàn ông, đây còn là loại tập võ sức mạnh gấp hai lần người thường đó, nếu là Dư Châu trước đây, rất có thể sẽ xông tới đè bẹp hắn nhưng cũng khó có được sức mạnh như vậy.

Người đàn ông đau đớn nắm lấy tay mình, Dư Châu vẫn chưa buông tha hắn, “Người dám chọc ta đều nên xuống địa ngục đi.” Cô lạnh lùng nói, đáy mắt là mảnh huyết sắc đỏ đậm, cô lúc này, chỉ muốn đánh, cô nhất định sẽ đánh chết bọn họ.

Lời này vẫn chưa nói hết, mồ hôi tên áo đen đã rơi ướt vạt áo, hắn cho rằng chỉ vậy thôi ư, suy nghĩ mới ngáy thơ làm sao, bọn họ nên cảm thấy hối hận vì đã sinh ra mới phải, lần đầu tiên có người dám chọc cho cô tức điên như vậy, trước kia cái danh nữ lưu manh đứng đầu Thiên Phủ tình ai nghe cũng sợ còn bởi vì sự tàn nhẫn của cô, những kẻ từng đánh nhau với cô đều biết, nếu không đánh đối phương đến còn chút hơi tàn thoi thóp cô tuyệt đối không dừng tay, mà dám chọc cô tức giận lên, kẻ đó tuyệt đối không nhìn thấy ngày mai nữa.

Tay cô cầm cổ áo kéo lê tên áo đen trên mặt đất, nện xuống đất, giống như quả bóng cao su, bị cô đập rồi nhấc lên lại đập xuống.

Sức lực phải lớn đến mức nào đây, những người khác kinh hãi nhìn một màn này, thậm chí không tin vào mắt mình đang nhìn thấy cái gì nữa.

Mà lúc này, bọn họ mới biết đã chọc phải quái vật rồi.

Hơn nữa còn là một nữ quái vật, cực kì hung tàn khát máu.

Những tên áo đen kia nhìn đồng nghiệp của mình khuôn mặt thống khổ bầm dập trên mặt đất, tay vắn xoắn quăn quéo, hai chân không tự chủ bước lùi về sau, cặp mắt đỏ kia, khiến mồ hôi rơi trên trán tí tách.

“Các người, ai cũng đừng hòng thoát, ta sẽ khiến các người phải trả đầy đủ.” Cô nói xong, vung tay, phịch một tiếng, trực tiếp đánh ngã một tên áo đen gần nhất, thậm chí đối phương chỉ nhìn thấy bóng dáng cô vụt đến sau đó là nhói đau đến bất tỉnh.

Sau đó là một cước, chân cô lướt nhanh như con gió đen, rõ ràng là bàn chân nhỏ nhắn thon dài, trong chớp mắt, đá gục một nam nhân cao to xuống đất.

Những tên khác cũng không thoát khỏi số phận bao cát bay, một chút lực phản kháng cũng không có, một người lại nện một người, toàn bộ đều bị cô đánh bất tỉnh như ngã rạ trên mặt đất.

Cho đến khi giải quyết xong tên cuối cùng, trên đất là một đồng ngổn ngang màu đen.

“Trở về nói với Kính Nguyệt Sâm, nếu như hắn muốn mạng của ta, nên phải mấy kẻ có bản lĩnh thì hơn.”

Cô tuyên bố xong, xoay người đi, sợi tóc đen tán loạn trong gió, giống như một sợi dây siết chặt lấy tâm từng người.

Dư Dịch nghĩ có lẽ cậu bị đánh đến choáng váng rồi, cho nên mới nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, em gái nhỏ của cậu như một nữ thần thiện chiến đánh cho đám áo đen kia đổ rạp trên mặt đất.

“Viêm, tớ thấy áo giáp rồi, Châu Châu đánh nhau, đầu của tớ đau quá.” Anh sờ lấy chỗ đau trên đầu, sau đó hoàn toàn tựa vào người Tả Tư Viêm, tiếp tục hôn mê, anh cho là mình đau đến ngất đi, đương nhiên cũng là bị dọa cho ngất đi.

Những tên áo đen cố gắng bò dậy, lại diu nhau chạy trốn như quỷ ở phía sau.

Thảm Vũ Âm vẫn hôn mê, thật đáng tiếc, cô ta đã bỏ lỡ một màn đặc sắc như vậy, có điều, cũng may cô ta đã ngất đi nếu không nhìn thấy một Dư Châu như vậy, chắc từ nay sẽ không dám ngủ yên nữa.

Một Dư Châu như vậy, ai cũng không dám chọc vào, nếu có bản lĩnh liều mạng với cô.

Đan Gia Dật mím chặt môi lại, nhẹ nhàng xoa cái đầu đau như muốn căng ra, sắc mặt nặng nề, không chỉ vì sức mạnh kinh khủng của Dư Châu hay một thân sát khí, mà chính là lời nhảm của cô với đám áo đen.

Nguyệt Sâm, thật sự là cậu sao? Cậu muốn mạng của Dư Châu hay tất cả chúng tôi.

Chiều chiều trí mạng, từng chiều ngoan độc, nếu không muốn mạng của chúng tôi chẳng lẽ là khảo nghiệm khả năng, lần này là Dịch, lần sau có phải chính là tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 177: Chương 39: Vô tình máu lạnh

Editor: Kinh thuê

Trình Vũ vẫn đứng sững nơi đó, cậu dùng sức véo mạnh lên mặt, không đau, tiếp tục véo, vẫn không đau, sự thực đau lòng chính là mặt cậu đã sưng đỏ lên rồi, không biết có nên tiếp tục véo mạnh nữa để tỉnh lại không.

Nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ.

Trình Vũ, cậu cống Thẩm Vũ Âm đi, chúng ta tới phòng y tế, yên tâm đi, cậu ta không có chuyện gì. Tả Tư Viêm cống Dư Dịch trên vai, tên này, trông vậy mà nặng khip.

Hau mắt Dư Châu cũng dần khôi phục lại sắc đen bình thường, màu đỏ trong mắt cũng nhạt dần đi.

“Anh.” Cô hòng cô khó chịu muốn chết, nhìn Dư Dịch sắc mặt tái nhợt, trên đầu còn quần áo tùm lum, cô cảm thấy hai mắt càng thêm đau nhức.

“Tiểu Trư, đừng lo.” Cậu ta không có chuyện gì, Tả Tư Viêm nhìn ra lo lắng trong cô, kì thật trong số tất cả mọi người, cậu xem như còn tỉnh táo nhất, mặc dù bình thường cực kì nóng nảy, nhưng lúc này lại là người tỉnh nhất.

“Chúng ta đi mau, còn rất nhiều chuyện phải xử lí đấy.” Tả Tư Viêm cống Dư Dịch, trên vai truyền đến không chỉ sức nặng của người mà còn là tâm tình.

Kính Nguyệt Sâm, có vẻ như, bây giờ chúng ta không thể tránh né việc đối đầu rồi.

Đan Gia Dật gật đầu một cái, đặt tay lên bờ vai Dư Châu, lần này, cô không đẩy ra.

“Tiểu Trư, chúng ta đi.” Chỉ là câu nói đơn giản, từng chuyện đều đặt lên vai bọn họ.

Dư Châu gật nhẹ đầu, đi theo các anh, chỉ còn Trình Vũ đứng nơi đó, nhìn Thẩm Vũ Âm ngất trên mặt đất, cặp mắt lóe lên ánh sáng lạnh, bây giờ, cô ta đang kéo theo phiền phức lớn rồi đây.

Cậu bước đến gần cô ta, ngồi xổm xuống, bàn tay đưa ra chạm lên bờ vai cô ta thì cũng thấy thật chán ghét.

Có điều, bây giờ chỉ còn mình cậu, cũng không thể ném cô ta ở lại đây.

Nhận mệnh nâng Thẩm Vũ Âm dậy, vác trên vai như vác bao tải, muốn cậu ôm cô ta sao, chờ chết đi. Nếu để Đan Tương Tư biết chuyện này chắc chắn cậu sẽ bị đánh cho đến chết.

Nhớ đến Đan Tương Tư, đầu Trình Vũ lại đau dữ dội.

May mắn, lần này cô nhóc ấy không đi cùng, nếu không, cô sẽ bị kéo vào vòng nguy hiểm này, may mắn, cô không tới.

Trong phòng học ban quý tộc, Kính Nguyệt Sâm buông quyển sách trong tay, cậu cứ ngồi như thế nguyên cả ngày, trong phòng không còn ai khác, gần một nửa số học sinh trong ban quý tộc đã chuyển sang trường dân, có lẽ, không lâu nữa trường học sẽ không còn ban quý tộc nữa.

Cậu đứng dậy, tay rút túi quần, bất luận lúc nào cũng phải giữ vệ bình tĩnh, nhưng bên trong đã hốt hoảng thế nào khó mà tự lừa bản thân được.

Rầm một tiếng, cửa bị lực đá bay, cậu xoay người, thấy đám người Tả Tư Viêm đang bước vào, cả người nhếch nhác chật vật như vừa lăn lộn trên đất.

Thậm chí, trên người thâm tím nhiều vết thương.

Màu lam nơi con mắt trầm xuống, nhưng cũng chỉ thoáng qua sau đó lại nhanh chóng được ẩn giấu bằng lớp mặt nạ bình tĩnh hoàn hảo.

“Cửa chỉ dùng để mở, không phải dùng vào việc đá, Đan Giật cậu thay đổi quá rồi.”

Cậu hơi cúi đầu liếc qua đôi chân Đan Gia Dật, cậu rất nghi ngờ thứ đôi chân kia thực sự muốn đá là người phải không. Mà tên hồ ly lúc nào cũng giả vờ trang nhã Đan Gia Dật từ bao giờ học được tính tình Tả Tư Viêm vậy, xúc động như vậy, xù hết lông lên muốn cắn ai chứ.

Hành động nông nổi, thật thiếu giáo dục.

“Người thay đổi là cậu mới đúng?” Cậu xoay nhẹ chân, khôi phục lại vẻ cười cợt, người thay đổi nhiều nhất hẳn là kẻ đứng trên cao kia mới phải, không phải Dư Châu hay Trình Vũ, cậu, mà là cậu ta, từ khi nào, vương tử trong trẻo lạnh lùng đầy cao quý như Kính Nguyệt Sâm đã sa đọa đến thế này. Vì mục đích của mình, sẵn sàng ra tay với bạn bè cùng nhau lớn lên, bây giờ, Dịch vẫn hôn mê trong bệnh viện, không biết có bị ảnh hưởng chấn thương não không.

Cậu ta thật sự nhẫn tâm như vậy sao, hận Tiểu Trư đến thế sao, sẵn sàng tìm người giết con bé, cho dù con nhóc đó ngàn sai vạn sai, cũng là người lớn lên cùng bọn họ từ nhỏ, còn yêu thích cậu ta đến khờ dại, hết thảy tình cảm đối với cậu ta đều không tồn tại sao, Kính Nguyệt Sâm, cậu còn có trái tim không? Chẳng những xuống tay với Dư Châu, Dư Dịch ngay cả Thẩm Vũ Âm cũng không buông tha, đó không phải là cô gái cậu yêu sao, tại sao lại nhẫn tâm như vậy?

Lòng của cậu rốt cuộc được làm từ gì vậy, cứng rắn như đá, vô tình như băng.

“Là các cậu thay đổi trước!” Kính Nguyệt Sâm đặt quyển sách trong tay xuống, đứng thẳng lưng, ánh sáng không chiếu đến khiến cho cả người cậu ta như đang chìm trong bóng tối, có lẽ từ trước đến nay bọn họ đều chưa từng nhìn thấy cậu ta thực sự, cậu ta vốn là người của bóng đêm, thao túng sống trong nó.

“Trước kia không phải các cậu cũng ghét cô ta sao? Ghét việc cô ta bám theo, dây dưa phiền nhiễu, cô không biết sao? Bắt đầu từ khi nào, các cậu lại quay sáng yêu quý, quan tâm cô ta.” Kính Nguyệt Sâm lạnh lùng nói, sắc xanh nơi con mắt như nhum cả màu đen tối sẫm.

“Vốn là không liên quan đến các cậu, là tự mấy người nhảy vào, cho nên, mọi chuyện là do các cậu tự tìm không phải sao?” Mỗi một từ nói ra đều như bom nổ khiến mọi người瑟瑟, cái đám áo đen đó là do cậu ta phải tới, thực sự là do cậu ta.

“Nguyệt Sâm, sao cậu có thể như vậy?” Đan Gia Dật đau khổ nói, đây là bạn thân từ thuở ấu thơ của cậu, bọn họ cùng chơi, cùng học, cùng ăn, cùng diu nhau qua từng quãng đường gian khó nhất, khi nào thì, cậu ta trở nên đáng sợ thế này.

Cậu ta thật sự là Kính Nguyệt Sâm sao? Không thể nào.

“Tôi nói rồi, là các người tự tìm thôi, cậu vốn không nên giúp Dư gia.”

Kính Nguyệt Sâm không chút che giấu thừa nhận, dù sao bọn họ cũng biết rồi, cậu cũng không muốn mất công nói vòng vo.

Đúng vậy, tất cả đều do cậu làm, cậu muốn mạng của Dư Châu, mạng của con bé đó rất có giá trị đấy, có thể ảnh hưởng rất lớn đến kẻ kia.

Cậu muốn hủy diệt mọi thứ của người kia, càng là thứ hắn quan tâm cậu càng muốn phá bỏ, chỉ cần nhìn thấy thống khổ nơi hắn. Tốt nhất chính là cảm thấy sống không bằng chết.

“Nguyệt Sâm, hiện giờ Dịch đang nằm trong bệnh viện.” Hồi lâu sau, Tả Tư Viêm mới ngược nhìn cậu ta, đúng là người nhà Kính Nguyệt, thật sự đủ ngoan độc, ngay cả bạn chí cốt cũng có thể xuống tay, còn điều gì cậu ta không dám làm nữa.

“Vậy sao?” Con mắt Kính Nguyệt Sâm hẹp lại, cậu còn chưa nhận được tin tức, có vẻ bọn chúng thất bại rồi, mạng Dư Châu cũng thật lớn, mấy lần muốn động thủ đều bị cô ta tránh được. Thật đúng là một đối thủ khó chơi.

“Nguyệt Sâm, cậu thật máu lạnh.” Tả Tư Viêm thất vọng đối diện cậu ta, cậu còn cho là chỉ ít cậu ta cũng kinh ngạc rồi áy náy, nhưng cậu đã sai rồi, thật sự sai rồi, người này đã điên lên rồi, không còn là người nữa, là ác ma mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 178: Chương 40: Cũng chỉ là một quân cờ

Editor: Kinh Thuế

Kính Nguyệt Sâm bình thần nhìn đám người bên dưới, đây đều là bạn tốt trước kia của cậu, Gia Dật, Tả Tư Viêm, còn có Dư Dịch đang bị thương không có khả năng xuất hiện ở đây.

Đúng vậy, cậu máu lạnh. Chỉ là thế giới này luôn không công bằng, nếu cậu không máu lạnh như vậy người đang ở nơi hầm tối kia chính là cậu.

Nếu cậu không máu lạnh, vậy bây giờ người không nhìn thấy bầu trời chính là cậu, rõ ràng đều là con cháu nhà Kính Nguyệt, cùng cha mẹ sinh ra, chỉ vì sinh ra sau mà tất cả mọi người đều không để ý cậu, toàn bộ tình yêu của cha mẹ dành hết cho Liên, tất cả mọi người trong gia tộc đều chờ mong anh ấy, còn cậu lại bị giam trong phòng tối, ngay cả sự tồn tại cũng là một tội lỗi.

“Tốt nhất các người cách Dư gia xa một chút, nếu không, tôi cũng không đảm bảo được cái gì đâu.” Chiếc bóng đen hất lên khuôn mặt lạnh lùng, như thành thể đối lập với bộ đồng phục màu trắng, cậu ta mặc màu trắng rất đẹp, nhưng người thích hợp nhất với màu đen cũng không ai khác ngoài cậu ta.

Đan Gia Dật tháo mắt kính xuống, con mắt nhắm lại nguy hiểm sắc bén, đeo kính cũng vì không muốn để lộ ra quá nhiều sắc sảo, lời đời.

“Thật có lỗi, Nguyệt Sâm, chúng ta không thể đồng ý. Tôi chọn đứng cùng một tuyến với Dư gia.”

Tả Tư Viêm đặt tay lên vai Gia Dật, khóe môi đậm cười, “Cả tôi cũng vậy.” Cậu nhìn lại Kính Nguyệt Sâm bằng con mắt lạnh lùng, giờ người bị cô lập lại là chính cậu ta.

Trình Vũ gật đầu thể hiện ý bản thân, cậu sẽ đứng cùng một chỗ với lão đại, không sợ hãi hay lui bước.

Hơn nữa, Kính Nguyệt Sâm chưa bao giờ là một người tốt lành gì, hôm nay có thể tàn nhẫn với Dư gia, có thể làm vậy với Dư Dịch, không lý gì sau này sẽ buông tha cho nhà họ Đan và Viêm gia.

Đã tâm của cậu ta không nhỏ.

Cho nên bọn họ sẽ không ngu ngốc đi tin mấy lời nguy hiểm kia mà bị thu tóm toàn bộ.

“Phải không, vậy các cậu...” Kính Nguyệt Sâm muốn nói gì, có điều trong chớp mắt lại ngừng lại, đôi mắt mị hoặc dường như nhìn xuyên qua họ để thấy người đứng sau.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của cậu ta, Tả Tư Viêm rút cuộc quay đầu lại, nhìn thấy người đứng phía sau thì há hốc mồm quên cả khép lại.

“Học trưởng Viêm, cẩn thận ruồi bọ bay vào mồm.” Giọng nói trong trẻo vang lên, Tả Tư Viêm luống cuống che miệng khép mồm, quê chết hấn, nhưng nhìn Dư Châu bây giờ thật kinh khủng, cứ như quả bom chuẩn bị nổ banh xác hết bọn họ vậy.

Cậu liếc nhìn hai người bên cạnh, khóe mắt run rẩy, vì sao, con bé chỉ đích danh anh mà nói chứ, chẳng lẽ do mặt cậu trắng hơn, hai người kia kinh ngạc đầu khác gì cậu, miệng mỗi người há đủ để nhét cả quả trứng gà vào luôn ấy chứ.

Dư Châu nhìn chăm chăm vào người như ẩn mình trong bóng đêm kia, khóe môi giương lên nụ cười lạnh lẽo, cô sẽ bắt hấn phải hối hận, nhất định, hấn muốn đối phó cô thế nào, cô cũng chấp nhận nhưng, lại dám đánh anh trai cô, đó là người thân của cô, là người dù bị thương vẫn bắt chấp tất cả để bảo vệ cô.

Cho nên, hấn đáng chết.

Nhớ đến đây, đôi mắt cô lại gần từng tia máu nhỏ, bọn Tả Dật đã nhường cho cô một con đường, hiện tại bọn họ hoàn toàn không lo lắng Dư Châu, tuy không biết cô học đánh nhau từ đâu nhưng, bọn họ hiểu được, cô bây giờ còn mạnh mẽ hơn mấy người họ cộng lại, hoàn toàn bảo vệ được bản thân.

Dư Châu bước vào, trên tay xách theo Thẩm Vũ Âm như một con chim nhỏ, dễ dàng bị tóm cổ lôi đi.

Hai mắt Kính Nguyệt Sâm như đá tảng, nổi lên một tầng âm hàn, cậu nhìn thấy hận ý không chút che giấu trong mắt cô ta, phút chốc ngẩn ra, rõ ràng trước kia dù cậu làm gì, đôi mắt đó vẫn nhìn cậu đầy yêu thương, vậy mà giờ làm sao cũng không có chút yêu thích nào, tựa như yêu thương trong quá khứ là một trò đùa, bây giờ lại tràn ngập sự căm hận.

Cô hận cậu bởi chính cậu hay bởi cậu làm Dư Dịch bị thương.

Phịch, Dư Châu buông tay đem Thẩm Vũ Âm như búp nhào ném xuống đất, cô ta vẫn không tỉnh chỉ khẽ hừ nhẹ một tiếng rồi ngã sòng xoài trên nền đất, cô ta không hay lúc này bao nhiêu mặt mũi đều đã bị ném sạch.

“Kính Nguyệt Sâm, anh dám động đến người bên tôi, món nợ này chúng ta chính thức ghi rồi, không phải chỉ mình anh biết động thủ đâu, tôi cũng làm được.” Dư Châu nghiêng mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ sát khí, đây mới chân chính là cô, chẳng qua là bị áp chế đi thôi.

Kính Nguyệt Sâm thân nhiên liếc nhìn Thẩm Vũ Âm, màu u lam nơi tròng mắt không chút thay đổi, chỉ có điều khóe môi hơi nhếch bình tĩnh nói: “Tùy ý cô.”

Ba chữ nói ra không chút bận lòng, dường như cô gái nằm trên đất kia là một người xa lạ, mà không phải Thẩm Vũ Âm luôn đứng cạnh cậu ta, thậm chí còn được coi là nữ chủ nhân tương lai của Kính Nguyệt gia. Sao cậu ta có thể vô tình, tàn nhẫn như vậy.

Ngay cả người con gái cậu ta yêu cũng tàn nhẫn như vậy, trên đời này còn gì khiến cậu ta để tâm không.

Tả Tư Viêm, Đan Gia Dật cùng Trình Vũ đều không tin vào tai mình, lời nói không chút tình cảm nào như vậy... khó trách, ngay cả Thẩm Vũ Âm cũng

rat ay, có lẽ cô ta cũng chỉ là một quân cờ của cậu ta mà thôi.

Quân cờ đã không còn giá trị, nếu không bị ném đi thì chính là bị tiêu diệt.

Trình Vũ nhìn cô gái vẫn hôn mê kia, thậm chí, ngay cả khi ngất đi cô ta vẫn không ngừng thì thảo Sâm học trường.

Cậu cúi đầu, dường như có cảm thông lại có chút thương hại.

Không biết cho cô ta hay cho chính mình.

Đây là người cô vẫn luôn yêu, cô cũng là người trong lòng cậu trước kia.

Cảm giác bây giờ, thấy thật không đáng cho cô, thật sự không xứng với sự chân thành của cô.

Dư Châu cúi đầu, lông mi rung nhẹ, nhìn nữ sinh ngất trên đất kia, trong mắt cô là sự châm chọc lớn.

Hắn sai rồi, hắn cho rằng, cô đang chỉ đưa con gái ngu ngốc này sao, không phải hắn nhất định phải tìm được một thứ sao, hắn càng muốn tìm cô sẽ càng khiến hắn không làm được.

Rất nhanh thôi, hắn sẽ biết được.

Cô xoay người, bước đi lại không nhìn được quay đầu nhìn lại cậu ta một lần, từ đầu đến chân, không có chỗ nào so được với Liên.

Mà Kính Nguyệt Sâm bên kia không hiểu sao lại thấy bức bối, rốt cuộc Dư Châu là loại người thế nào, bây giờ cậu không sao hiểu được, cô ta cùng tên kia là hai người duy nhất cậu nhìn không thấu, cảm giác này thật sự vô cùng đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 179: Chương 41: Oán trách

Editor: Kinh thuế

“Sâm học trường.” Giọng nói lạnh như băng, bóng dáng uyển chuyển đứng thẳng, nhìn khuôn miệng nhỏ xinh kia hé mở, mỗi chữ nói ra lại càng khiến người cậu cứng lại.

“Sâm học trường, cho dù không cười khuôn mặt của anh so với dâm tặc còn dâm đẳng hơn.”

Phịch một tiếng, tay Kính Nguyệt Sâm nắm chặt, sau đó dùng ánh mắt như lưỡi dao nhìn cô, tin chắc, nếu trong tay hắn có một quả cầu lam, cậu ta chắc chắn sẽ dùng nó đập vỡ đầu cô lần nữa, mà dù không có cầu lam đảm chắc cái bàn kia cũng sẽ bị đập vỡ, cứ nhìn lồng ngực cùng khuôn mặt kìm nén kia là biết.

Dư Châu thân nhiên xoay người, ngũ quan cực kì nhu hòa, lại đậm nét đùa cợt từ ánh mắt đến nụ cười, không thể không nói, Dư Châu trước đây cũng là một thiên tài, khả năng đã kích như vậy, trước không có sau này không ai bằng.

Kính Nguyệt Sâm, trò chơi của chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi, bước đầu lùi chính là để bước sau dài hơn, từng món nợ đều phải trả hơn nữa còn thu lãi gấp đôi.

Về phần đưa con gái ngốc Thẩm Vũ Âm, không cần cô ra tay cũng gánh đủ thảm rồi.

Hóa ra cũng chỉ là một con cờ mà thôi, từ đầu đến cuối, hơn nữa còn là con cờ được sắp xếp đặc biệt đối phó với cô, mặt mũi cô cũng lớn quá rồi, có thể được kìm giữ bởi một đại mỹ nhân như vậy, Dư Châu trước kia ngoài cái họ Dư ra cô không có gì cả lại được cậu ta đặt ngang với Thẩm Vũ Âm, người được dự đoán là nữ chủ nhân tương lai nhà Kính Nguyệt.

Chắc, cô thật sự cảm thấy.

Rất vinh hạnh.

Cô bước khỏi cửa, đứng ở đây thôi cũng khiến cô không thoải mái nổi, có điều, cô chưa từng yêu thích nơi này, nếu bọn họ thích, như vậy, cả đời sống ở đây đi, ban quý tộc có hai người họ, nhất định sẽ hòa hợp lắm.

Tà Tư Viêm đích thực vô cùng khó chịu, Tiểu Trư thật sự cho bọn họ đủ mặt mũi, bọn họ lúc bắt đầu đều uất nghẹn, chỉ cần cô xuất hiện tình huống sẽ thay đổi, tựa như một câu kia, đủ khiến Kính Nguyệt Sâm tức đến tím ruột tím gan lại không đáp trả lại.

Cậu quay sang nhìn hai tên bạn, quả nhiên biểu cảm giống hệt cậu, có điều bây giờ cũng không phải thời điểm để cười mừng, trong thế cuộc căng thẳng như bây giờ, cười là dư thừa, khóc cũng là thừa thãi.

“Lão đại, Dịch học trưởng không có việc gì chứ?” Trình Vũ kịp chạy theo, thu xếp cho Dư Dịch đến bệnh viện bọn họ kéo đến gặp Kinh Nguyệt Sâm, giờ không biết anh ấy thế nào.

Nhưng người theo không chỉ Trình Vũ mà còn có Tả Tư Viêm.

Tả Tư Viêm bị chiếu tướng có chút sợ hãi, loại cảm giác kì quái này khiến cậu tự ngầm không biết mình có gì quá đáng không, cậu cũng không phải thần tiên, đao thương bất nhập, cậu mỏng manh lắm đó.

“Tiểu Trư, em nhìn gì vậy, chẳng lẽ cuối cùng em cũng phát hiện ra anh rất đẹp trai hả?” Cậu nói năng lộn xộn, con bé này thật đáng sợ, không lẽ muốn bắt cậu làm gì, nhưng cậu vẫn luôn lịch sự ngoan ngoãn mà, trong ba người, cậu là người từng trải cho nên, đừng tìm cậu luyện tập nữa.

Dư Châu vẫn hí hóp mắt nhìn anh, cực kì bình tĩnh dường như đang suy tư gì đó, có điều, càng lâu lại càng khiến Tả Tư Viêm khản trương.

Mặt cậu đã nghẹn đỏ bừng, đừng chỉnh cậu, đừng đánh chủ ý lên đầu cậu nữa, có thấy vẻ thẹn thùng dễ thương này không.

“Anh ấy đang trách anh.” Cuối cùng trước khi Tả Tư Viêm nghẹn đến phát điên, Dư Châu cũng thương tình buông châu nhà ngọc.

Mà Tả Tư Viêm lại càng bị đánh đến tả tơi, trách cậu, trách cậu cái gì, tại sao?

Mà anh ấy là ai? Trên đầu cậu chất đầy dấu hỏi, lung la lung lay, vẫn không đoán nổi, anh ấy rốt cuộc là ai.

“Anh ấy đang oán trách đấy, anh quần cái áo đó lên đầu anh khiến anh mất hết mặt mũi.” Dư Châu nói xong, ba giây sau lặng cả thế giới, ba giây đau, Đan Gia Giật liếc cậu ta, không ổn, bọn họ khó mà nhẫn được vụ này.

Thật sự, muốn cười quá.

“Ha...”

“A.”

Hai người không nhịn được cười phá lên, hóa ra, người đó là Dư Dịch à, có sức oán trách thì cái đầu không sao rồi, có lẽ mất nhiều máu cần bồi bổ vài ngày đi.

Tả Tư Viêm cũng chết sững, cậu không ngờ, không những không biết on cậu đã hy sinh cái áo đáng yêu để bọc đầu cho cậu ta, lại còn bị oán trách khiến cậu ta bị mất mặt, sớm biết vậy cậu sẽ không bao đầu cậu ta lại mà trực tiếp chum mặt quần kín cho ngạt thở luôn.

Dư Châu quay lưng đi tiếp, sau lưng vẫn nghe được tiếng cười của mấy người Trình Vũ, cảm giác đè ép nơi lồng ngực cứ thế tan đi, hai mắt Dư Châu cũng dịu lại, ánh lên niềm vui, con người như ác ma giao phong với Kinh Nguyệt Sâm cũng tan đi.

Những người anh luôn ra vẻ này hóa ra cũng có lúc đáng yêu vô cùng.

Trong phòng học, Kinh Nguyệt Sâm đứng cạnh cửa sổ, tay đặt trên túi xách, một nửa mặt bị bóng tối che phủ, cả cơ thể căng cứng ánh mắt lạnh lùng. Trên mặt thủy chung vẫn là vẻ bình tĩnh vạn năm không đổi.

Người con gái trên mặt đất nhúc nhích, khẽ cử động đầu ngón tay, cô xoa trán mình, từ khi nào giường cô lại cứng như vậy, mà thật ra vốn luôn cứng như vậy, từ khi rời khỏi Dư gia. Cô lại quay về ngôi nhà trước kia, tiếp tục cuộc sống. Không còn là công chúa, chỉ là một nữ sinh bình thường. Mỗi ngày đều phải làm không hết việc nhà.

“Em đã tỉnh.” Âm thanh quen thuộc, dường như còn lạnh lẽo hơn bình thường, đây là Sâm học trưởng, Thẩm Vũ Âm vẫn hơi mê man, không hiểu tại sao mình lại ở đây.

Sau đó, hai mắt thích ứng với cảnh vật xung quanh, lại tròn tròn nhớ lại sự việc trước đó, bắt cóc, cướp giật, còn có cướp sắc, cô gục đầu xuống, y phục đáng thương, nhìn đã bản muốn chết, may mắn không bị xô sát gì, cô mới thở ra một hơi dài.

Đầu óc trống rỗng, đây là phòng học, lại trống trải như vậy.

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn người thiếu niên đứng bên cửa sổ kia, dù không nói cũng tỏa ra sự lạnh nhạt thấu xương, cự tuyệt người khác gần gũi, bộ dáng này cô chưa từng gặp qua bao giờ.

“Sâm học trưởng...” Cô cảm giác cổ họng mình khô khốc khó chịu, dường như cổ bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 180: Chương 42: bồi bổ nhiều

Editor: Kinh thuế

Kính Nguyệt Sâm từ từ quay đầu lại, trong mắt là loại lãnh khốc chưa từng có: “Không lâu nữa, em phải khiến mấy lão già kia yêu quý em đấy.”

Lời nói nhẹ nhàng lại mang đầy tính uy hiếp... cô nhất định phải làm được, nếu không chiếm được bạc lệ, vậy cậu chỉ còn cách đưa ra một số đồ vật hữu dụng hơn, đương nhiên, đây cũng là mong muốn của cô ta.

Người Thẩm Vũ Âm khẽ co rút lại, cảm giác có gió lạnh không ngừng thổi qua.

Tại một gian phòng bệnh cao cấp, Hứa Nhu đang ép Dư Dịch ăn một thứ đen sì sì, trên đầu cậu quán một tảng băng vài tinh tế. Mày cậu không ngừng cau lại, nhìn chằm chằm cái bát đen trong tay Hứa Nhu như nhìn kẻ thù.

“Mẹ, con rất nhiều máu, chảy một ít cũng không sao, hơn nữa, nếu uống thuốc độc nhiều như vậy...à, không phải là thuốc bổ, cũng đã sớm bổ trở lại, cho nên, con không muốn uống nữa.”

Cậu rất muốn thương lượng với mẹ, có thể không uống thứ đồ buồn nôn kia nữa không. Màu sắc khó coi, hương vị khó nuốt, đây cũng không sao, vấn đề lớn nhất chính là mẹ cậu đã bỏ những thứ gì vào.

Không biết mẹ cậu đã cho những thứ hổ lốn gì vào đây nữa, ngược nhìn về mặt của bà, cậu lại không đành lòng mà cầm lên uống hết.

Cậu muốn nôn.

“Không được.” Hứa Nhu kiên trì, cực kì chú ý con trai. “Trong đây đều là những nguyên liệu mẹ lựa chọn rất kĩ, đều có tác dụng bổ máu, giúp khôi phục nguyên khí, tăng cường thị lực.”

Dư Dịch khó khăn nuốt xuống một ngụm, “Mẹ, hai mắt của con đều rất tốt, không cần bồi bổ. Con không cận, không viễn, không loạn, cũng không bị tăng nhãn áp, càng chưa bị đục thủy tinh thể, con không cần bổ nhiều như vậy.”

“Bổ mắt nhiều thì làm sao?” Sắc mặt Hứa Nhu trắng không còn chút máu. “Ánh mắt con tốt như vậy còn khiến mình ngã thành ra thế này, đầu bị thương nhiều như vậy, ngã nặng hơn có thể bị biến thành ngốc luôn rồi.”

Khóe mắt Dư Dịch co rút, nhưng cũng không nói ra lời phản bác nào, sao cậu có thể ngốc như vậy, nghĩ đầu nghĩ đuôi lại nghĩ ra cái có sứt sẹo như mình bị ngã bể đầu, lớn như vậy còn ngã thế này, cậu cũng quá mất mặt rồi.

Còn có loại thuốc quý dị kia...hơn nữa lúc đến đây đầu của cậu bị quán như vậy gió không lọt nổi, một tay áo vắt xuống tai phải, một tay vắt xuống tai trái, nhìn sao cũng thấy giống quái vật ngoài hành tinh, mặt mũi của cậu đều bị Tả Tư Viêm ném đi hết rồi, không bằng che hết mặt cậu lại giùm, báo hại đám hộ sĩ kia đến giờ nhìn cậu vẫn mỉm cười rất thâm ý.

Đáng sợ hơn nữa, mỗi ngày còn phải ăn thứ gì đó của mẹ cậu.

Cậu cúi đầu, nhìn kĩ cái gì đó đang nổi lên trong chén, kiên cường nhắm mắt lại, mắt không thấy, tâm không phiền, cậu không ngừng nói với bản thân, dứt khoát cầm lên nốc sạch.

Cậu thật sự có một bà mẹ vĩ đại, vĩ đại đến mức khiến cậu muốn rơi lệ, cậu cuối cùng cũng hiểu được, vì sao, Châu Châu nhà cậu có thể to béo như vậy, từ một em gái đáng yêu nhỏ nhắn bị dưỡng thành bao cò gần hai trăm cân. Tiểu Trư, tuyệt đối là do mẹ cậu biến thành.

May mắn, Dư Châu bây giờ đã giảm cân được, cậu có nên lo lắng cho chính mình không, không biết mẹ cậu lại nghĩ ra những đồ bổ dưỡng gì nữa, cứ tiếp tục như vậy có khi nào cậu sẽ trở thành Châu Châu thứ hai không.

Tuyệt đối, tuyệt đối không để việc đó xảy ra được, bây giờ cậu đang nằm viện thì từ chối ăn uống mấy đồ đó thế nào đây.

Bang bang, lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Hứa Nhu đặt chén canh xuống, Dư Dịch thở dài một hơi, âm thầm vỗ lồng ngực mình.

Thật đúng lúc quá, nếu không cậu còn phải gian nan đấu tranh nữa.

“Đan Giật, bọn cháu tới chơi sao?” Hứa Nhu nhìn đám thiếu niên đứng trước cửa, thân thiết hỏi thăm, mà bọn họ cũng vô cùng lễ phép chào bà “Chào dì ạ.”

“Bọn nhóc các con.” Hứa Nhu cười hai mắt đều đã cong lên, đúng là lũ trẻ dễ thương.

Rõ ràng có một người mẹ hiền lành như vậy, tại sao Dư Châu luôn có xu hướng bạo lực như vậy chứ, chắc chắn là đột biến gen.

“Các con ngồi đây với Dịch, cô ra ngoài chút nhé.” Hứa Nhu cười tươi, rồi đi, thuận tiện còn giúp bọn họ đóng cửa phòng lại, đều là những đứa trẻ tầm tuổi Dịch nhà bà, để chúng trò chuyện với nhau sẽ tự nhiên hơn.

Dur Dịch thấy cửa đóng lại, nhanh chóng cầm chén canh trên bàn đồ thẳng ra ngoài cửa sổ, mà cậu cũng không biết ngay dưới đó là một vườn hoa nhỏ, hoa ở đó luôn tươi tốt hơn chỗ khác.

Có lẽ quá thừa dinh dưỡng chẳng.

“Dịch, Tiểu Trư đâu?” Đan Gia Dật nhìn hành động của Dur Dịch mà bật cười, kì thật mẹ Dịch cũng có chút khủng bố, nhưng so với Dur Châu, hoàn toàn mang lại nỗi sợ về mặt khác.

Cậu đã bỏ bát canh đó đi, không biết bên trong có những đồ gì chứ, mỗi lần nhìn thấy cậu đều lạnh sống lưng.

May mắn, cuối cùng cũng có cơ hội đồ nó đi.

“Con bé đó nhìn thấy bát thuốc mẹ tôi bung vào thì chạy trốn luôn rồi.” Nói đến đây, cậu lại tức đến ngứa răng, đứa em gái xấu xa, không nghĩ xem vì ai mà cậu bị đánh thành như vậy, nó đúng là đồ không có lương tâm, để mặc cậu với bát canh của mẹ đại chiến mà.

“Dịch, vết thương của cậu không sao chứ?” Tả Tư Viêm đến gần, còn bị Dur Dịch lườm một cái thật dài, tên này còn giận hờn, cậu cũng đâu phải cố ý.

“Không sao nữa rồi.” Cậu sờ nhẹ lên đầu, ngón tay chạm phải những băng vải, chỉ bị thương ngoài da, máu chảy hơi nhiều, may mắn đầu cậu cứng cho nên không bị thương nặng, nhưng, Nguyệt Sâm, thực sự xuống tay với bọn cậu.

“Dịch, không cần lo lắng quá, chúng ta sẽ luôn đứng cùng một chiến tuyến, cho dù có chống lại Sâm từ.” Đan Gia Dật đặt tay lên bờ vai Dur Dịch, an ủi cậu, lúc này mục tiêu của Sâm là Dur Châu, hay Dur gia, còn sau này thì sao, người cậu ta muốn đối phó chính là mấy đại gia tộc bọn cậu, muốn một mình nuốt trọn sao, không sợ bị ghen chết à?

Hơn nữa, cậu ta có đủ khả năng thực hiện dã tâm đó không đã.

Dur Dịch gật đầu một cái, vươn tay nắm chặt lấy tay Đan Giật, cảm ơn các cậu, thật sự rất cảm ơn.

“Đúng rồi, Đan Giật, lúc tôi không ở trường, phiền cậu trông chừng Dur Châu, con bé ở đó một mình tôi rất lo lắng.” Dur Dịch im lặng, cậu chỉ có mỗi bạn tâm này không buông xuống được.

“Tiểu Trư, cậu không cần lo lắng, cô ấy có thể tự bảo vệ mình rất tốt.” Khóe miệng Đan Gia Dật run rẩy, Tiểu Trư, không phải người bọn họ có thể quản, người có sức mạnh như vậy, quả thật khiến họ nhìn với ánh mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 181: Chương 43: Phiền não

Editor: Kinh thuế

“Không được, Tiểu Trư chỉ là một cô gái yếu đuối, nếu Kính Nguyệt Sâm tìm người gây khó dễ cho nó thì sao?” Dur Dịch vùng vẫy muốn đứng dậy, hiển nhiên Dur Châu vẫn luôn là điểm mấu chốt của cậu.

Yếu đuối? Khóe mắt Tả Tư Viêm co rúm lại, con bé yếu đuối, con gái khắp trời đất này cũng không ai hung dữ như cộp mẹ bằng con bé đấy.

Dịch a, đầu cậu ngã nặng đến đâu mới có suy nghĩ đó vậy. Trước kia không gần được với từ yếu đuối, bây giờ càng không.

Con gái và yếu đuối không hề gắn chặt với nhau đâu.

“Dịch, cậu chắc chắn em gái cậu yếu đuối hả?” Tả Tư Viêm cắn chặt răng nghiến từng từ, sắc mặt Dur Dịch càng thêm trắng, đây không phải là chuyện đương nhiên sao, người tinh mắt nhìn là thấy Dur Châu nhà cậu bây giờ cũng như mẹ vậy, nhỏ bé gió thổi qua cũng có thể ngã, đương nhiên cần bọn họ bảo vệ rồi.

Chỉ có điều, cũng không biết cuối cùng là ai bảo vệ ai đây.

“Con bé chính là..” Dur Dịch quay sang nhìn Gia Dật, bọn họ làm sao vậy, cả một đám kì quái y như nhau, em gái cậu đã gầy rồi, không còn mập như xưa, cho nên có thể đừng dùng ánh mắt nhìn quái vật như xưa nhìn em gái nữa.

Mà những người khác cũng bưng bình, có lẽ cảnh đánh nhau của Dư Châu cậu ta không được chứng kiến rồi, có điều, không vội, sớm muộn cậu ta cũng được nhìn lại thôi, bởi vì, chuyện giữa Sâm tử và bọn họ mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Hiện tại bọn họ nhiều lời cũng không khiến Dư Dịch tin tưởng được, một cô bé gầy như vậy có thể dễ dàng quật ngã mười vệ sĩ to con, thậm chí không có cơ hội phản công lại. Lúc đó không phải bọn họ bảo vệ cô mà chính cô một người đã bảo vệ mọi người.

Con gái buu hân như vậy, sao có thể gọi là yếu đuối.

Trong gian mật thất kín bưng, Dư Châu cầm một phi tiêu, ném đi, chuẩn giữa hồng tâm, sau đó, cô lại cầm chiếc phi tiêu khác, lệch dần theo vòng kẻ vòng bìa.

Kính Nguyệt Liên đặt một chén trà ấm vào tay cô, Dư Châu cầm lại, trên chén vẫn còn hơi ấm ủa nước, ngoài ra còn có nhiệt độ từ lòng bàn tay Liên. Rất ấm, rất vừa miệng, còn khiến áp lực cứ luôn đè nặng nơi lồng ngực kia dần dần tiêu tan đi.

“Em lại suy nghĩ gì rồi, nha đầu ngốc, có gì buồn bực sao?” Kính Nguyệt Liên về bên giá sách, cũng cầm một phi tiêu lên, ném đi, phi tiêu vút bay thẳng tắp hồng tâm, rõ ràng quay lưng mà, không lẽ sau lưng anh ấy có mắt.

Dư Châu nhẹ nhàng nhấp từng ngụm trà, đối với mọi người có thể là kì quái áp dụng với anh lại là bình thường.

Anh vốn là một người như vậy, bất kì hành động nào ở trên người anh cũng trở nên bình thường, nếu là người bình thường bị giam ở nơi tù túng này nửa năm có lẽ đã trở nên điên điên khùng khùng, mà anh không những rất bình thường còn có cảm giác nghi ngại nhân nhả, chứng tỏ nội tâm người này vô cùng mạnh, thậm chí còn rất đáng sợ.

“Kính Nguyệt Sâm lại ra tay, lần này, mục tiêu là Thẩm Vũ Âm.” Ngón tay Dư Châu siết chặt quai chén, giọng nói lạnh lùng.

Lông mày Kính Nguyệt Liên hơi nhướn lên: “Có phải không, Nguyệt Sâm sẽ không làm ra loại chuyện này, bởi vì, Thẩm Vũ Âm là con cò trọng yếu của cậu ta, nếu không có cô ta, rất nhiều chuyện của thằng bé đều không thực hiện được.”

Cậu ta có thể ra tay với bất cứ ai, kể cả chính bản thân mình, nhưng, Thẩm Vũ Âm thì không có cách nào ra tay được, cũng không thể ra tay.

“Có hai đám người, một đám thực sự nhằm vào Thẩm Vũ Âm.” Dư Châu nói xong, lực tay càng lớn, dường như muốn bóp vỡ cái chén của anh.

Kính Nguyệt Liên bước lại gần cô, siết lấy tay cô, từ trong tay cô gỡ chiếc tách ra, trong này chỉ có một cái chén này đó, nếu cô bóp vỡ, anh chỉ còn cái chậu rửa mặt để đựng nước mà uống thôi.

Mà bàn tay anh khi cầm lấy tay cô cũng nhận ra lực tay cô càng siết chặt hơn, rất mạnh, nhưng anh vẫn cười. Nụ cười bình thản.

“Có lẽ là hai nhóm khác nhau, nhóm sau, bọn họ thực sự có sát ý, đánh bọn em không chút lưu tình, bộ dáng không đánh chết em quyết không bỏ qua.”

“Bọn họ đã.” Nói đến đây, tay của cô lại càng thêm dùng lực, Kính Nguyệt Liên vẫn mỉm cười ôn hòa, hiểu rõ nỗi lòng này đè nén cô đã lâu, nếu còn không bộc phát ra, khả năng lớn cô sẽ phát điên mất.

“Bọn họ dám đánh anh trai bị thương.” Cả hai mắt cô hồng hồng, giống như sát khí bốc lên, mà đây là sát khí của tiểu Mộc.

“Tốt lắm, nha đầu, em đã bảo vệ được anh trai rồi mà.” Kính Nguyệt Liên nhẹ nhàng vòng tay qua eo cô, nha đầu ngốc này, thật sự bị đè nén quá mà, Dư Châu nhắm mắt lại, cảm nhận khí tức sạch sẽ ấm áp thuộc về riêng anh, hai mắt dần nhu hòa lại.

“Bây giờ, em vẫn nhẫn nhịn cậu ta, không động vào Thẩm Vũ Âm, cũng chưa ra tay với cậu ta.” Dư Châu vẫn nhắm mắt, dựa vào ngực Kính Nguyệt Liên, không biết nói cho anh nghe hay tự nhủ bản thân mình.

“Em sẽ giúp Liên ra khỏi đây, sẽ để Liên một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời, nhất định, dù phải trả giá lớn thế nào, em cũng sẵn sàng.”

Kính Nguyệt Liên chỉ nhẹ nhàng đặt cằm mình lên đầu cô, khẽ dụi.

Cô bé ngốc, để cho anh nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, anh cười nhẹ, chỉ là khi cúi xuống trong ánh mắt tràn ngập khổ tâm. Cuối cùng vẫn phải đi đến bước này sao?

Ông nội.

Song sinh không thể cùng tồn tại sao?

Anh nhẹ nhàng siết chặt vòng tay ôm cô, cô bé của anh đang vì anh mà nỗ lực, đây là hạnh phúc trời ban cho anh, nếu như không có cô, ánh mặt trời của anh, có hay không cũng vậy.

Mười năm trước là cô bé có nụ cười cực kì sạch sẽ, mười năm sau, dù trong thân thể khác vẫn dễ dàng làm lay động tâm của anh.

Nếu như có thể, anh cũng không muốn lựa chọn, mặc kệ chọn con đường nào, anh đều phải tàn nhẫn, không phải với bản thân anh thì là với em trai anh. Trên thế giới này chỉ có một gia tộc Kính Nguyệt, gia tộc cũng chỉ có duy nhất một người thừa kế.

Thật sự là một vấn đề khó.

Em nói anh phải lựa chọn thế nào đây, cô bé.

Anh thở dài một hơi, cúi đầu nhìn cô bé trong ngực mình, quả thật vẫn còn là một cô bé, nhưng những chuyện cô trải qua là những chuyện người bình thường cả đời cũng chưa chắc gặp phải.

Cô là người bạc lẹ đưa tới, cũng là người cậu đã lựa chọn từ lâu.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn gian phòng đã ở nửa năm qua, thì ra đã lâu đến vậy, cậu chưa nhìn lại ánh mặt trời, hóa ra chỉ khi để tâm đến ai đó, mới cảm nhận được sự cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 182: Chương 44: Tin tưởng

Editor: Kinh thuế

Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, dường như có một bóng đen vừa ra khỏi phòng cậu, mặt cậu trầm xuống, nhanh chóng đi tới, đẩy cửa ra, vẫn là căn phòng lúc cậu rời khỏi, không hề giống có trộm vào, hơn nữa, gia đình Kính Nguyệt cũng không phải nơi trộm vặt có thể vào, chỉ là mắt nhìn của cậu vẫn luôn rất tốt, hay có mục đích khác, cậu vội vã đi đến ô cửa nhỏ bị che giấu kia, cửa vẫn khóa, cậu lấy chìa khóa đeo trong người ra, đây là chiếc chìa khóa duy nhất.

Mở cửa, cậu đi tới cầu thang, tiếng bước chân phá vỡ không gian yên tĩnh, nghe cực kì âm trầm, đây là một không gian khác dưới phòng cậu, trong đó là một người như một cái tôi khác của cậu, anh trai song sinh, Kính Nguyệt Liên. Cũng là người cậu căm ghét nhất trên cõi đời này.

Bọn họ không nên cùng xuất hiện, càng không nên cùng là người nhà Kính Nguyệt dưới thân phận anh em song sinh.

Cho nên cậu rất hận, hận sự tồn tại của hắn, sự có mặt của hắn là bi kịch của cậu, chỉ là những bi kịch vốn dồn xuống cậu bây giờ đang dồn xuống hắn.

Ông nội, ông có thấy được không, người thừa kế mà ông chọn giờ không cả được nhìn thấy ánh mặt trời, Kính Nguyệt Liên, sau này, cũng chỉ có thể sống dưới căn phòng tối này.

Một đời một kiếp.

Không hiểu vì sao, càng đi xuống dưới cậu càng cảm thấy sợ, cảm giác bất an ngập tràn, cảm giác này có lẽ đến từ người kia.

Kính Nguyệt Liên, anh vẫn ở đó sao?

Cậu đứng trước cửa vào phòng, nơi này không có một cái cửa sổ nào, ngoại trừ bóng đèn trên tường, nơi đây luôn là một mảnh hắc ám ngội lạnh.

Kính Nguyệt Liên quay đầu lại, trong tay vẫn cầm chiếc chén, tay kia đặt lên quyển sách trên đùi, bìa sách vẽ một nàng tiên cá, là truyện cổ tích.

“Tìm anh có việc gì sao?” Trên mặt anh vẫn đeo mặt nạ, khi Kính Nguyệt Sâm xuất hiện, cậu ta vẫn luôn không thích nhìn khuôn mặt giống hệt mình của anh, anh cũng không yêu thích đâu.

Dù cho khuôn mặt có giống nhau đến đâu, tính cách vẫn quá khác biệt.

“Không có việc gì.” Trong nháy mắt nhìn thấy Kính Nguyệt Liên, cái cảm giác khủng hoảng sợ hãi kia cũng đồng thời biến mất, dường như chỉ cần nhìn thấy anh ta ở đây, mọi thứ đều sẽ không thay đổi.

“Phải không? Anh lại cảm thấy em có việc.” Kính Nguyệt Liên nhàn nhạt nở nụ cười, sạch sẽ như hoa sen, là loại cảm giác Kính Nguyệt Sâm không bao giờ bắt chước được.

“Tôi thấy một bóng đen chạy ra từ phòng mình, tôi cứ nghĩ, anh chạy trốn chứ.” Kính Nguyệt Sâm đứng bất động tại chỗ, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó từ trong mắt Kính Nguyệt Liên, có điều, cậu ta phải thất vọng rồi.

Kính Nguyệt Liên thông dong nâng chén trà lên uống, nhẹ nhàng thưởng thức vị thơm từ sữa. Đây là loại trà mới tiểu nha đầu kia mang đến, thơm mùi sữa mà đậm vị trà, quả nhiên biết hưởng thụ.

Mặt của anh vẫn rất bình tĩnh, cũng có lẽ nhờ mặt nạ che giấu.

“Em phải biết.” Đường như đã chờ đợi rất lâu, chờ đến khi Kính Nguyệt Sâm cảm thấy bả vai của mình tê dại mới nghe thấy Kính Nguyệt Liên nói.

Cậu phải biết cái gì, nói trọng điểm được không?

“Em phải biết, nếu anh muốn đi anh bất kì lúc nào cũng có thể rời khỏi đây, không cần chờ đến bây giờ, em yên tâm, chuyện anh đồng ý với em anh sẽ không quên.” Kính Nguyệt Liên vẫn cười nhạt, so với gió mây còn đậm đặc hơn.

Kính Nguyệt Sâm không đáp lại, hai mắt dần trầm xuống, xoay người rời đi.

Một câu này của anh cũng đủ khiến cậu ta an tâm.

Anh ta nói không rời khỏi, tuyệt đối sẽ không rời khỏi sao. Chỉ là, có cái gì tuyệt đối trên đời này ư?

Kính Nguyệt Liên nhìn theo bóng cậu ta rời khỏi, ngón tay không ngừng vuốt ve viền cúc ấm áp.

Trống mắt là mảnh ánh sáng nhẹ nhàng.

“Anh từng nói, sẽ ngốc trong đây cả đời, chỉ cần bạc lệ không xuất hiện trở lại.”

“Có điều, Nguyệt Sâm, bạc lệ đã quay trở lại rồi, em muốn làm sao bây giờ?”

“Em muốn khống chế tất cả bọn họ mới có thể đoạt được toàn quyền Kính Nguyệt, hay là muốn cô bé kia thừa nhận khả năng của mình. Cô ấy có thể chứ? Cô bé không còn là cô nhóc nữa, lại là người chấp nhất, khó mà hiểu nổi cách sinh tồn nhà Kính Nguyệt.”

Cậu ngửa đầu nhìn trần nhà, miệng khẽ lẩm bẩm, chỉ có mình cậu nghe được.

Có điều, lần sau nhất định phải nói nha đầu kia chú ý chút, lần này thiếu chút bị lộ rồi, nếu thật sự bị phát hiện, không biết Nguyệt Sâm sẽ dùng thủ đoạn gì nữa.

Mà bây giờ, còn chưa phải lúc trở mặt với cậu em này.

Cậu đứng dậy, tháo bỏ mặt nạ đã làm bạn với mình hơn mười năm, khuôn mặt giống hệt Kính Nguyệt Sâm, hiện lên phiến não vô hạn.

Lựa chọn, từ lúc phân chia vòng tai đã bắt đầu rồi.

Trên thế giới này, có ánh sáng tất sẽ có bóng tối.

Có thiên thần tất sẽ tồn tại ác quỷ.

Giống như có bạc lệ cùng tồn tại với ngân hà.

Bạc lệ đã mất tích mười năm, lần tái xuất này sẽ mang đến điều gì cho nhà Kính Nguyệt điều gì đây, cậu rất chờ mong muốn biết.

Cậu ngồi xuống chiếc giường duy nhất, cuộc sống của cậu giống như ngồi tù, nhưng, cuộc sống này cậu đã sống mười năm. Cậu tựa người trên giường, cầm một quyển truyện khác lên đọc.

Không biết đã đọc bao nhiêu lần, nội dung đã thuộc lâu từng chữ, nhưng vẫn tiếp tục đọc.

Dư Châu đứng trên tường Kính Nguyệt gia, cây lá rậm rạp che chắn cả người cô.

Nguy hiểm, còn thiếu chút nữa bị phát hiện, trong mắt cô lan tràn hơi lạnh, nhìn Kính Nguyệt Sâm vội vã vào phòng, lòng cô cảm thấy không yên nhưng không thể quay lại nhìn.

“Liên...”

Cô thì thầm gọi cái tên Kính Nguyệt Liên, sau đó nhanh chóng nhảy xuống.

Cô tin tưởng Liên, Liên cũng tin tưởng cô. Anh nhất định phải chờ em.

Cô nhất định sẽ giúp anh được ra ngoài tự do, không cần cả ngày chịu đựng nơi tối tăm đó.

Cô sẽ đoạt lại hết thảy những gì Kính Nguyệt Sâm từng cướp đi, nhất định là vậy.

Cô xoay người, liếc nhìn về khu biệt thự nhà Kính Nguyệt lần cuối, dù xa hoa đến đâu, nhiều người phục vụ thế nào, có ai tưởng tượng được, bên dưới phòng thiếu gia cao quý nhà họ đang cầm tù anh trai chính mình chứ. Không thấy ánh mặt trời, không nhìn được ánh trăng sáng, không thấy sự luân phiên ngày đêm, thậm chí những động vật như chó mèo cũng không thấy được.

Không ai biết cuộc sống của anh cô đơn cỡ nào.

Liên, em nhất định sẽ mang anh ra ngoài.

--- ----- BỎ SUNG THÊM --- -----

Chương 44: Tin tưởng

Editor: Kinh thuế

Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, dường như có một bóng đen vừa ra khỏi phòng cậu, mặt cậu trầm xuống, nhanh chóng đi tới, đẩy cửa ra, vẫn là căn phòng lúc cậu rời khỏi, không hề giống có trộm vào, hơn nữa, gia đình Kính Nguyệt cũng không phải nơi trộm vặt có thể vào, chỉ là mắt nhìn của cậu vẫn luôn rất tốt, hay có mục đích khác, cậu vội vã đi đến ô cửa nhỏ bị che giấu kia, cửa vẫn khóa, cậu lấy chìa khóa đeo trong người ra, đây là chiếc chìa khóa duy nhất.

Mở cửa, cậu đi tới cầu thang, tiếng bước chân phá vỡ không gian yên tĩnh, nghe cực kì âm trầm, đây là một không gian khác dưới phòng cậu, trong đó là một người như một cái tôi khác của cậu, anh trai song sinh, Kính Nguyệt Liên. Cũng là người cậu căm ghét nhất trên cõi đời này.

Bọn họ không nên cùng xuất hiện, càng không nên cùng là người nhà Kính Nguyệt dưới thân phận anh em song sinh.

Cho nên cậu rất hận, hận sự tồn tại của hắn, sự có mặt của hắn là bi kịch của cậu, chỉ là những bi kịch vốn dồn xuống cậu bây giờ đang dồn xuống hắn.

Ông nội, ông có thấy được không, người thừa kế mà ông chọn giờ không cả được nhìn thấy ánh mặt trời, Kính Nguyệt Liên, sau này, cũng chỉ có thể sống dưới căn phòng tối này.

Một đời một kiếp.

Không hiểu vì sao, càng đi xuống dưới cậu càng cảm thấy sợ, cảm giác bất an ngập tràn, cảm giác này có lẽ đến từ người kia.

Kính Nguyệt Liên, anh vẫn ở đó sao?

Cậu đứng trước cửa vào phòng, nơi này không có một cái cửa sổ nào, ngoại trừ bóng đèn trên tường, nơi đây luôn là một mảnh hắc ám ngội lạnh.

Kính Nguyệt Liên quay đầu lại, trong tay vẫn cầm chiếc chén, tay kia đặt lên quyển sách trên đùi, bìa sách vẽ một nàng tiên cá, là truyện cổ tích.

“Tìm anh có việc gì sao?” Trên mặt anh vẫn đeo mặt nạ, khi Kính Nguyệt Sâm xuất hiện, cậu ta vẫn luôn không thích nhìn khuôn mặt giống hệt mình của anh, anh cũng không yêu thích đâu.

Dù cho khuôn mặt có giống nhau đến đâu, tính cách vẫn quá khác biệt.

“Không có việc gì.” Trong nháy mắt nhìn thấy Kính Nguyệt Liên, cái cảm giác khủng hoảng sợ hãi kia cũng đồng thời biến mất, dường như chỉ cần nhìn thấy anh ta ở đây, mọi thứ đều sẽ không thay đổi.

“Phải không? Anh lại cảm thấy em có việc.” Kính Nguyệt Liên nhàn nhạt nở nụ cười, sạch sẽ như hoa sen, là loại cảm giác Kính Nguyệt Sâm không bao giờ bắt chước được.

“Tôi thấy một bóng đen chạy ra từ phòng mình, tôi cứ nghĩ, anh chạy trốn chứ.” Kính Nguyệt Sâm đứng bất động tại chỗ, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó từ trong mắt Kính Nguyệt Liên, có điều, cậu ta phải thất vọng rồi.

Kính Nguyệt Liên thông dong nâng chén trà lên uống, nhẹ nhàng thưởng thức vị thơm từ sữa. Đây là loại trà mới tiểu nha đầu kia mang đến, thơm mùi sữa mà đậm vị trà, quả nhiên biết hưởng thụ.

Mặt của anh vẫn rất bình tĩnh, cũng có lẽ nhờ mặt nạ che giấu.

“Em phải biết.” Dường như đã chờ đợi rất lâu, chờ đến khi Kính Nguyệt Sâm cảm thấy bả vai của mình tê dại mới nghe thấy Kính Nguyệt Liên nói.

Cậu phải biết cái gì, nói trọng điểm được không?

“Em phải biết, nếu anh muốn đi anh bất kì lúc nào cũng có thể rời khỏi đây, không cần chờ đến bây giờ, em yên tâm, chuyện anh đồng ý với em anh sẽ không quên.” Kính Nguyệt Liên vẫn cười nhạt, so với gió mây còn đậm mực hơn.

Kính Nguyệt Sâm không đáp lại, hai mắt dần trầm xuống, xoay người rời đi.

Một câu này của anh cũng đủ khiến cậu ta an tâm.

Anh ta nói không rời khỏi, tuyệt đối sẽ không rời khỏi sao. Chỉ là, có cái gì tuyệt đối trên đời này ư?

Kính Nguyệt Liên nhìn theo bóng cậu ta rời khỏi, ngón tay không ngừng vuốt ve viền cổ ấm áp.

Trống mắt là mảnh ánh sáng nhẹ nhàng.

“Anh từng nói, sẽ ngốc trong đây cả đời, chỉ cần bạc lệ không xuất hiện trở lại.”

“Có điều, Nguyệt Sâm, bạc lệ đã quay trở lại rồi, em muốn làm sao bây giờ?”

“Em muốn không chế tất cả bọn họ mới có thể đoạt được toàn quyền Kính Nguyệt, hay là muốn cô bé kia thừa nhận khả năng của mình. Cô ấy có thể chứ? Cô bé không còn là cô nhóc nữa, lại là người chấp nhất, khó mà hiểu nổi cách sinh tồn nhà Kính Nguyệt.”

Cậu ngửa đầu nhìn trần nhà, miệng khẽ lẩm bẩm, chỉ có mình cậu nghe được.

Có điều, lần sau nhất định phải nói nhá đầu kia chú ý chút, lần này thiếu chút bị lộ rồi, nếu thật sự bị phát hiện, không biết Nguyệt Sâm sẽ dùng thủ đoạn gì nữa.

Mà bây giờ, còn chưa phải lúc trở mặt với cậu em này.

Cậu đứng dậy, tháo bỏ mặt nạ đã làm bạn với mình hơn mười năm, khuôn mặt giống hệt Kính Nguyệt Sâm, hiện lên phiến não vô hạn.

Lựa chọn, từ lúc phân chia vòng tai đã bắt đầu rồi.

Trên thế giới này, có ánh sáng tất sẽ có bóng tối.

Có thiên thần tất sẽ tồn tại ác quỷ.

Giống như có bạc lệ cùng tồn tại với ngân hà.

Bạc lệ đã mất tích mười năm, lần tái xuất này sẽ mang đến điều gì cho nhà Kính Nguyệt điều gì đây, cậu rất chờ mong muốn biết.

Cậu ngồi xuống chiếc giường duy nhất, cuộc sống của cậu giống như ngồi tù, nhưng, cuộc sống này cậu đã sống mười năm. Cậu tựa người trên giường, cầm một quyển truyện khác lên đọc.

Không biết đã đọc bao nhiêu lần, nội dung đã thuộc lâu từng chữ, nhưng vẫn tiếp tục đọc.

Dư Châu đứng trên tường Kính Nguyệt gia, cây lá rậm rạp che chắn cả người cô.

Nguy hiểm, còn thiếu chút nữa bị phát hiện, trong mắt cô lan tràn hơi lạnh, nhìn Kính Nguyệt Sâm vội vã vào phòng, lòng cô cảm thấy không yên nhưng không thể quay lại nhìn.

“Liên...”

Cô thì thầm gọi cái tên Kính Nguyệt Liên, sau đó nhanh chóng nhảy xuống.

Cô tin tưởng Liên, Liên cũng tin tưởng cô. Anh nhất định phải chờ em.

Cô nhất định sẽ giúp anh được ra ngoài tự do, không cần cả ngày chịu đựng nơi tối tăm đó.

Cô sẽ đoạt lại hết tất cả những gì Kính Nguyệt Sâm từng cướp đi, nhất định là vậy.

Cô xoay người, liếc nhìn về khu biệt thự nhà Kính Nguyệt lần cuối, dù xa hoa đến đâu, nhiều người phục vụ thế nào, có ai tưởng tượng được, bên dưới phòng thiếu gia cao quý nhà họ đang cầm tù anh trai chính mình chứ. Không thấy ánh mặt trời, không nhìn được ánh trăng sáng, không thấy sự luân phiên ngày đêm, thậm chí những động vật như chó mèo cũng không thấy được.

Không ai biết cuộc sống của anh cô đơn cỡ nào.

Liên, em nhất định sẽ mang anh ra ngoài.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 44: Tin tưởng

Editor: Kinh thuế

Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, dường như có một bóng đen vừa ra khỏi phòng cậu, mặt cậu trầm xuống, nhanh chóng đi tới, đẩy cửa ra, vẫn là căn phòng lúc cậu rời khỏi, không hề giống có trộm vào, hơn nữa, gia đình Kính Nguyệt cũng không phải nơi trộm vặt có thể vào, chỉ là mắt nhìn của cậu vẫn luôn rất tốt, hay có mục đích khác, cậu vội vã đi đến ô cửa nhỏ bị che giấu kia, cửa vẫn khóa, cậu lấy chìa khóa đeo trong người ra, đây là chiếc chìa khóa duy nhất.

Mở cửa, cậu đi tới cầu thang, tiếng bước chân phá vỡ không gian yên tĩnh, nghe cực kì âm trầm, đây là một không gian khác dưới phòng cậu, trong đó là một người như một cái tôi khác của cậu, anh trai song sinh, Kính Nguyệt Liên. Cũng là người cậu căm ghét nhất trên cõi đời này.

Bọn họ không nên cùng xuất hiện, càng không nên cùng là người nhà Kính Nguyệt dưới thân phận anh em song sinh.

Cho nên cậu rất hận, hận sự tồn tại của hắn, sự có mặt của hắn là bi kịch của cậu, chỉ là những bi kịch vốn dồn xuống cậu bây giờ đang dồn xuống hắn.

Ông nội, ông có thấy được không, người thừa kế mà ông chọn giờ không cả được nhìn thấy ánh mặt trời, Kính Nguyệt Liên, sau này, cũng chỉ có thể sống dưới căn phòng tối này.

Một đời một kiếp.

Không hiểu vì sao, càng đi xuống dưới cậu càng cảm thấy sợ, cảm giác bất an ngập tràn, cảm giác này có lẽ đến từ người kia.

Kính Nguyệt Liên, anh vẫn ở đó sao?

Cậu đứng trước cửa vào phòng, nơi này không có một cái cửa sổ nào, ngoại trừ bóng đèn trên tường, nơi đây luôn là một mảnh hắc ám ngội lạnh.

Kính Nguyệt Liên quay đầu lại, trong tay vẫn cầm chiếc chén, tay kia đặt lên quyển sách trên đùi, bìa sách vẽ một nàng tiên cá, là truyện cổ tích.

“Tim anh có việc gì sao?” Trên mặt anh vẫn đeo mặt nạ, khi Kính Nguyệt Sâm xuất hiện, cậu ta vẫn luôn không thích nhìn khuôn mặt giống hệt mình của anh, anh cũng không yêu thích đâu.

Dù cho khuôn mặt có giống nhau đến đâu, tính cách vẫn quá khác biệt.

“Không có việc gì.” Trong nháy mắt nhìn thấy Kính Nguyệt Liên, cái cảm giác khủng hoảng sợ hãi kia cũng đồng thời biến mất, dường như chỉ cần nhìn thấy anh ta ở đây, mọi thứ đều sẽ không thay đổi.

“Phải không? Anh lại cảm thấy em có việc.” Kính Nguyệt Liên nhàn nhạt nở nụ cười, sạch sẽ như hoa sen, là loại cảm giác Kính Nguyệt Sâm không bao giờ bắt chước được.

“Tôi thấy một bóng đen chạy ra từ phòng mình, tôi cứ nghĩ, anh chạy trốn chứ.” Kính Nguyệt Sâm đứng bất động tại chỗ, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó từ trong mắt Kính Nguyệt Liên, có điều, cậu ta phải thất vọng rồi.

Kính Nguyệt Liên thông dong nâng chén trà lên uống, nhẹ nhàng thưởng thức vị thơm từ sữa. Đây là loại trà mới tiểu nha đầu kia mang đến, thơm mùi sữa mà đậm vị trà, quả nhiên biết hưởng thụ.

Mặt của anh vẫn rất bình tĩnh, cũng có lẽ nhờ mặt nạ che giấu.

“Em phải biết.” Dường như đã chờ đợi rất lâu, chờ đến khi Kính Nguyệt Sâm cảm thấy bả vai của mình tê dại mới nghe thấy Kính Nguyệt Liên nói.

Cậu phải biết cái gì, nói trọng điểm được không?

“Em phải biết, nếu anh muốn đi anh bất kì lúc nào cũng có thể rời khỏi đây, không cần chờ đến bây giờ, em yên tâm, chuyện anh đồng ý với em anh sẽ không quên.” Kính Nguyệt Liên vẫn cười nhạt, so với gió mây còn đậm đặc hơn.

Kính Nguyệt Sâm không đáp lại, hai mắt dần trầm xuống, xoay người rời đi.

Một câu này của anh cũng đủ khiến cậu ta an tâm.

Anh ta nói không rời khỏi, tuyệt đối sẽ không rời khỏi sao. Chỉ là, có cái gì tuyệt đối trên đời này ư?

Kính Nguyệt Liên nhìn theo bóng cậu ta rời khỏi, ngón tay không ngừng vuốt ve viền cổ ấm áp.

Trống mắt là mảnh ánh sáng nhẹ nhàng.

“Anh từng nói, sẽ ngốc trong đây cả đời, chỉ cần bạc lệ không xuất hiện trở lại.”

“Có điều, Nguyệt Sâm, bạc lệ đã quay trở lại rồi, em muốn làm sao bây giờ?”

“Em muốn khống chế tất cả bọn họ mới có thể đoạt được toàn quyền Kính Nguyệt, hay là muốn cô bé kia thừa nhận khả năng của mình. Cô ấy có thể chứ? Cô bé không còn là cô nhóc nữa, lại là người chấp nhất, khó mà hiểu nổi cách sinh tồn nhà Kính Nguyệt.”

Cậu ngửa đầu nhìn trần nhà, miệng khẽ lẩm bẩm, chỉ có mình cậu nghe được.

Có điều, lần sau nhất định phải nói nha đầu kia chú ý chút, lần này thiếu chút bị lộ rồi, nếu thật sự bị phát hiện, không biết Nguyệt Sâm sẽ dùng thủ đoạn gì nữa.

Mà bây giờ, còn chưa phải lúc trở mặt với cậu em này.

Cậu đứng dậy, tháo bỏ mặt nạ đã làm bạn với mình hơn mười năm, khuôn mặt giống hệt Kính Nguyệt Sâm, hiện lên phiến não vô hạn.

Lựa chọn, từ lúc phân chia vòng tai đã bắt đầu rồi.

Trên thế giới này, có ánh sáng tất sẽ có bóng tối.

Có thiên thần tất sẽ tồn tại ác quỷ.

Giống như có bạc lệ cùng tồn tại với ngân hà.

Bạc lệ đã mất tích mười năm, lần tái xuất này sẽ mang đến điều gì cho nhà Kính Nguyệt điều gì đây, cậu rất chờ mong muốn biết.

Cậu ngồi xuống chiếc giường duy nhất, cuộc sống của cậu giống như ngồi tù, nhưng, cuộc sống này cậu đã sống mười năm. Cậu tựa người trên giường, cầm một quyển truyện khác lên đọc.

Không biết đã đọc bao nhiêu lần, nội dung đã thuộc lòng từng chữ, nhưng vẫn tiếp tục đọc.

Dư Châu đứng trên tường Kính Nguyệt gia, cây lá rậm rạp che chắn cả người cô.

Nguy hiểm, còn thiếu chút nữa bị phát hiện, trong mắt cô lan tràn hơi lạnh, nhìn Kính Nguyệt Sâm vội vã vào phòng, lòng cô cảm thấy không yên nhưng không thể quay lại nhìn.

“Liên...”

Cô thì thầm gọi cái tên Kính Nguyệt Liên, sau đó nhanh chóng nhảy xuống.

Cô tin tưởng Liên, Liên cũng tin tưởng cô. Anh nhất định phải chờ em.

Cô nhất định sẽ giúp anh được ra ngoài tự do, không cần cả ngày chịu đựng nơi tối tăm đó.

Cô sẽ đoạt lại hết thảy những gì Kính Nguyệt Sâm từng cướp đi, nhất định là vậy.

Cô xoay người, liếc nhìn về khu biệt thự nhà Kính Nguyệt lần cuối, dù xa hoa đến đâu, nhiều người phục vụ thế nào, có ai tưởng tượng được, bên dưới phòng thiếu gia cao quý nhà họ đang cầm tù anh trai chính mình chứ. Không thấy ánh mặt trời, không nhìn được ánh trăng sáng, không thấy sự luân phiên ngày đêm, thậm chí những động vật như chó mèo cũng không thấy được.

Không ai biết cuộc sống của anh cô đơn cỡ nào.

Liên, em nhất định sẽ mang anh ra ngoài.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 44: Tin tưởng

Editor: Kinh thuế

Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, dường như có một bóng đen vừa ra khỏi phòng cậu, mặt cậu trầm xuống, nhanh chóng đi tới, đẩy cửa ra, vẫn là căn phòng lúc cậu rời khỏi, không hề giống có trộm vào, hơn nữa, gia đình Kính Nguyệt cũng không phải nơi trộm vặt có thể vào, chỉ là mắt nhìn của cậu vẫn luôn rất tốt, hay có mục đích khác, cậu vội vã đi đến ô cửa nhỏ bị che giấu kia, cửa vẫn khóa, cậu lấy chìa khóa đeo trong người ra, đây là chiếc chìa khóa duy nhất.

Mở cửa, cậu đi tới cầu thang, tiếng bước chân phá vỡ không gian yên tĩnh, nghe cực kì âm trầm, đây là một không gian khác dưới phòng cậu, trong đó là một người như một cái tôi khác của cậu, anh trai song sinh, Kính Nguyệt Liên. Cũng là người cậu căm ghét nhất trên cõi đời này.

Bọn họ không nên cùng xuất hiện, càng không nên cùng là người nhà Kính Nguyệt dưới thân phận anh em song sinh.

Cho nên cậu rất hận, hận sự tồn tại của hắn, sự có mặt của hắn là bi kịch của cậu, chỉ là những bi kịch vốn dồn xuống cậu bây giờ đang dồn xuống hắn.

Ông nội, ông có thấy được không, người thừa kế mà ông chọn giờ không cả được nhìn thấy ánh mặt trời, Kính Nguyệt Liên, sau này, cũng chỉ có thể sống dưới căn phòng tối này.

Một đời một kiếp.

Không hiểu vì sao, càng đi xuống dưới cậu càng cảm thấy sợ, cảm giác bất an ngập tràn, cảm giác này có lẽ đến từ người kia.

Kính Nguyệt Liên, anh vẫn ở đó sao?

Cậu đứng trước cửa vào phòng, nơi này không có một cái cửa sổ nào, ngoại trừ bóng đèn trên tường, nơi đây luôn là một mảnh hắc ám nguyền lạnh.

Kính Nguyệt Liên quay đầu lại, trong tay vẫn cầm chiếc chén, tay kia đặt lên quyển sách trên đùi, bìa sách vẽ một nàng tiên cá, là truyện cổ tích.

“Tìm anh có việc gì sao?” Trên mặt anh vẫn đeo mặt nạ, khi Kính Nguyệt Sâm xuất hiện, cậu ta vẫn luôn không thích nhìn khuôn mặt giống hệt mình của anh, anh cũng không yêu thích đâu.

Dù cho khuôn mặt có giống nhau đến đâu, tính cách vẫn quá khác biệt.

“Không có việc gì.” Trong nháy mắt nhìn thấy Kính Nguyệt Liên, cái cảm giác khủng hoảng sợ hãi kia cũng đồng thời biến mất, dường như chỉ cần nhìn thấy anh ta ở đây, mọi thứ đều sẽ không thay đổi.

“Phải không? Anh lại cảm thấy em có việc.” Kính Nguyệt Liên nhàn nhạt nở nụ cười, sạch sẽ như hoa sen, là loại cảm giác Kính Nguyệt Sâm không bao giờ bắt chước được.

“Tôi thấy một bóng đen chạy ra từ phòng mình, tôi cứ nghĩ, anh chạy trốn chứ.” Kính Nguyệt Sâm đứng bất động tại chỗ, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó từ trong mắt Kính Nguyệt Liên, có điều, cậu ta phải thất vọng rồi.

Kính Nguyệt Liên thông dong nâng chén trà lên uống, nhẹ nhàng thưởng thức vị thơm từ sữa. Đây là loại trà mới tiểu nha đầu kia mang đến, thơm mùi sữa mà đậm vị trà, quả nhiên biết hưởng thụ.

Mặt của anh vẫn rất bình tĩnh, cũng có lẽ nhờ mặt nạ che giấu.

“Em phải biết.” Dường như đã chờ đợi rất lâu, chờ đến khi Kính Nguyệt Sâm cảm thấy bả vai của mình tê dại mới nghe thấy Kính Nguyệt Liên nói.

Cậu phải biết cái gì, nói trọng điểm được không?

“Em phải biết, nếu anh muốn đi anh bất kì lúc nào cũng có thể rời khỏi đây, không cần chờ đến bây giờ, em yên tâm, chuyện anh đồng ý với em anh sẽ không quên.” Kính Nguyệt Liên vẫn cười nhạt, so với gió mây còn đậm đặc hơn.

Kính Nguyệt Sâm không đáp lại, hai mắt dần trầm xuống, xoay người rời đi.

Một câu này của anh cũng đủ khiến cậu ta an tâm.

Anh ta nói không rời khỏi, tuyệt đối sẽ không rời khỏi sao. Chỉ là, có cái gì tuyệt đối trên đời này ư?

Kính Nguyệt Liên nhìn theo bóng cậu ta rời khỏi, ngón tay không ngừng vuốt ve viền cốc ấm áp.

Trống mắt là mảnh ánh sáng nhẹ nhàng.

“Anh từng nói, sẽ ngốc trong đây cả đời, chỉ cần bạc lệ không xuất hiện trở lại.”

“Có điều, Nguyệt Sâm, bạc lệ đã quay trở lại rồi, em muốn làm sao bây giờ?”

“Em muốn khống chế tất cả bọn họ mới có thể đoạt được toàn quyền Kính Nguyệt, hay là muốn cô bé kia thừa nhận khả năng của mình. Cô ấy có thể chứ? Cô bé không còn là cô nhóc nữa, lại là người chấp nhất, khó mà hiểu nổi cách sinh tồn nhà Kính Nguyệt.”

Cậu ngửa đầu nhìn trần nhà, miệng khẽ lẩm bẩm, chỉ có mình cậu nghe được.

Có điều, lần sau nhất định phải nói nha đầu kia chú ý chút, lần này thiếu chút bị lộ rồi, nếu thật sự bị phát hiện, không biết Nguyệt Sâm sẽ dùng thủ đoạn gì nữa.

Mà bây giờ, còn chưa phải lúc trở mặt với cậu em này.

Cậu đứng dậy, tháo bỏ mặt nạ đã làm bạn với mình hơn mười năm, khuôn mặt giống hệt Kính Nguyệt Sâm, hiện lên phiến não vô hạn.

Lựa chọn, từ lúc phân chia vòng tai đã bắt đầu rồi.

Trên thế giới này, có ánh sáng tất sẽ có bóng tối.

Có thiên thần tất sẽ tồn tại ác quỷ.

Giống như có bạc lệ cùng tồn tại với ngân hà.

Bạc lệ đã mất tích mười năm, lần tái xuất này sẽ mang đến điều gì cho nhà Kính Nguyệt điều gì đây, cậu rất chờ mong muốn biết.

Cậu ngồi xuống chiếc giường duy nhất, cuộc sống của cậu giống như ngồi tù, nhưng, cuộc sống này cậu đã sống mười năm. Cậu tựa người trên giường,

cầm một quyển truyện khác lên đọc.

Không biết đã đọc bao nhiêu lần, nội dung đã thuộc lòng từng chữ, nhưng vẫn tiếp tục đọc.

Dư Châu đứng trên tường Kính Nguyệt gia, cây lá rậm rạp che chắn cả người cô.

Nguy hiểm, còn thiếu chút nữa bị phát hiện, trong mắt cô lan tràn hơi lạnh, nhìn Kính Nguyệt Sâm vội vã vào phòng, lòng cô cảm thấy không yên nhưng không thể quay lại nhìn.

“Liên...”

Cô thì thầm gọi cái tên Kính Nguyệt Liên, sau đó nhanh chóng nhảy xuống.

Cô tin tưởng Liên, Liên cũng tin tưởng cô. Anh nhất định phải chờ em.

Cô nhất định sẽ giúp anh được ra ngoài tự do, không cần cả ngày chịu đựng nơi tối tăm đó.

Cô sẽ đoạt lại hết thảy những gì Kính Nguyệt Sâm từng cướp đi, nhất định là vậy.

Cô xoay người, liếc nhìn về khu biệt thự nhà Kính Nguyệt lần cuối, dù xa hoa đến đâu, nhiều người phục vụ thế nào, có ai tưởng tượng được, bên dưới phòng thiếu gia cao quý nhà họ đang cầm tù anh trai chính mình chứ. Không thấy ánh mặt trời, không nhìn được ánh trăng sáng, không thấy sự luân phiên ngày đêm, thậm chí những động vật như chó mèo cũng không thấy được.

Không ai biết cuộc sống của anh cô đơn cỡ nào.

Liên, em nhất định sẽ mang anh ra ngoài.

--- ----- BỎ SUNG THÊM -----

Chương 44: Tin tưởng

Editor: Kinh thuế

Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, dường như có một bóng đen vừa ra khỏi phòng cậu, mặt cậu trầm xuống, nhanh chóng đi tới, đẩy cửa ra, vẫn là căn phòng lúc cậu rời khỏi, không hề giống có trộm vào, hơn nữa, gia đình Kính Nguyệt cũng không phải nơi trộm vặt có thể vào, chỉ là mắt nhìn của cậu vẫn luôn rất tốt, hay có mục đích khác, cậu vội vã đi đến ô cửa nhỏ bị che giấu kia, cửa vẫn khóa, cậu lấy chìa khóa đeo trong người ra, đây là chiếc chìa khóa duy nhất.

Mở cửa, cậu đi tới cầu thang, tiếng bước chân phá vỡ không gian yên tĩnh, nghe cực kì âm trầm, đây là một không gian khác dưới phòng cậu, trong đó là một người như một cái tôi khác của cậu, anh trai song sinh, Kính Nguyệt Liên. Cũng là người cậu căm ghét nhất trên cõi đời này.

Bọn họ không nên cùng xuất hiện, càng không nên cùng là người nhà Kính Nguyệt dưới thân phận anh em song sinh.

Cho nên cậu rất hận, hận sự tồn tại của hắn, sự có mặt của hắn là bi kịch của cậu, chỉ là những bi kịch vốn dồn xuống cậu bây giờ đang dồn xuống hắn.

Ông nội, ông có thấy được không, người thừa kế mà ông chọn giờ không cả được nhìn thấy ánh mặt trời, Kính Nguyệt Liên, sau này, cũng chỉ có thể sống dưới căn phòng tối này.

Một đời một kiếp.

Không hiểu vì sao, càng đi xuống dưới cậu càng cảm thấy sợ, cảm giác bất an ngập tràn, cảm giác này có lẽ đến từ người kia.

Kính Nguyệt Liên, anh vẫn ở đó sao?

Cậu đứng trước cửa vào phòng, nơi này không có một cái cửa sổ nào, ngoại trừ bóng đèn trên tường, nơi đây luôn là một mảnh hắc ám ngội lạnh.

Kính Nguyệt Liên quay đầu lại, trong tay vẫn cầm chiếc chén, tay kia đặt lên quyển sách trên đùi, bìa sách vẽ một nàng tiên cá, là truyện cổ tích.

“Tìm anh có việc gì sao?” Trên mặt anh vẫn đeo mặt nạ, khi Kính Nguyệt Sâm xuất hiện, cậu ta vẫn luôn không thích nhìn khuôn mặt giống hệt mình của anh, anh cũng không yêu thích đâu.

Dù cho khuôn mặt có giống nhau đến đâu, tính cách vẫn quá khác biệt.

“Không có việc gì.” Trong nháy mắt nhìn thấy Kính Nguyệt Liên, cái cảm giác khủng hoảng sợ hãi kia cũng đồng thời biến mất, dường như chỉ cần nhìn thấy anh ta ở đây, mọi thứ đều sẽ không thay đổi.

“Phải không? Anh lại cảm thấy em có việc.” Kính Nguyệt Liên nhàn nhạt nở nụ cười, sạch sẽ như hoa sen, là loại cảm giác Kính Nguyệt Sâm không bao giờ bắt chước được.

“Tôi thấy một bóng đen chạy ra từ phòng mình, tôi cứ nghĩ, anh chạy trốn chứ.” Kính Nguyệt Sâm đứng bất động tại chỗ, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó từ trong mắt Kính Nguyệt Liên, có điều, cậu ta phải thất vọng rồi.

Kính Nguyệt Liên thông dong nâng chén trà lên uống, nhẹ nhàng thưởng thức vị thơm từ sữa. Đây là loại trà mới tiểu nha đầu kia mang đến, thơm mùi sữa mà đậm vị trà, quả nhiên biết hưởng thụ.

Mặt của anh vẫn rất bình tĩnh, cũng có lẽ nhờ mặt nạ che giấu.

“Em phải biết.” Dường như đã chờ đợi rất lâu, chờ đến khi Kính Nguyệt Sâm cảm thấy bả vai của mình tê dại mới nghe thấy Kính Nguyệt Liên nói.

Cậu phải biết cái gì, nói trọng điểm được không?

“Em phải biết, nếu anh muốn đi anh bất kì lúc nào cũng có thể rời khỏi đây, không cần chờ đến bây giờ, em yên tâm, chuyện anh đồng ý với em anh sẽ không quên.” Kính Nguyệt Liên vẫn cười nhạt, so với gió mây còn đậm mực hơn.

Kính Nguyệt Sâm không đáp lại, hai mắt dần trầm xuống, xoay người rời đi.

Một câu này của anh cũng đủ khiến cậu ta an tâm.

Anh ta nói không rời khỏi, tuyệt đối sẽ không rời khỏi sao. Chỉ là, có cái gì tuyệt đối trên đời này ư?

Kính Nguyệt Liên nhìn theo bóng cậu ta rời khỏi, ngón tay không ngừng vuốt ve viên cốc ấm áp.

Trống mắt là mảnh ánh sáng nhẹ nhàng.

“Anh từng nói, sẽ ngốc trong đây cả đời, chỉ cần bạc lệ không xuất hiện trở lại.”

“Có điều, Nguyệt Sâm, bạc lệ đã quay trở lại rồi, em muốn làm sao bây giờ?”

“Em muốn khống chế tất cả bọn họ mới có thể đoạt được toàn quyền Kính Nguyệt, hay là muốn cô bé kia thừa nhận khả năng của mình. Cô ấy có thể chứ? Cô bé không còn là cô nhóc nữa, lại là người chấp nhất, khó mà hiểu nổi cách sinh tồn nhà Kính Nguyệt.”

Cậu ngửa đầu nhìn trần nhà, miệng khẽ lẩm bẩm, chỉ có mình cậu nghe được.

Có điều, lần sau nhất định phải nói nha đầu kia chú ý chút, lần này thiếu chút bị lộ rồi, nếu thật sự bị phát hiện, không biết Nguyệt Sâm sẽ dùng thủ đoạn gì nữa.

Mà bây giờ, còn chưa phải lúc trở mặt với cậu em này.

Cậu đứng dậy, tháo bỏ mặt nạ đã làm bạn với mình hơn mười năm, khuôn mặt giống hệt Kính Nguyệt Sâm, hiện lên phiến não vô hạn.

Lựa chọn, từ lúc phân chia vòng tai đã bắt đầu rồi.

Trên thế giới này, có ánh sáng tất sẽ có bóng tối.

Có thiên thần tất sẽ tồn tại ác quỷ.

Giống như có bạc lệ cùng tồn tại với ngân hà.

Bạc lệ đã mất tích mười năm, lần tái xuất này sẽ mang đến điều gì cho nhà Kính Nguyệt điều gì đây, cậu rất chờ mong muốn biết.

Cậu ngồi xuống chiếc giường duy nhất, cuộc sống của cậu giống như ngồi tù, nhưng, cuộc sống này cậu đã sống mười năm. Cậu tựa người trên giường, cầm một quyển truyện khác lên đọc.

Không biết đã đọc bao nhiêu lần, nội dung đã thuộc lâu từng chữ, nhưng vẫn tiếp tục đọc.

Dư Châu đứng trên tường Kính Nguyệt gia, cây lá rậm rạp che chắn cả người cô.

Nguy hiểm, còn thiếu chút nữa bị phát hiện, trong mắt cô lan tràn hơi lạnh, nhìn Kính Nguyệt Sâm vội vã vào phòng, lòng cô cảm thấy không yên nhưng không thể quay lại nhìn.

“Liên...”

Cô thì thầm gọi cái tên Kính Nguyệt Liên, sau đó nhanh chóng nhảy xuống.

Cô tin tưởng Liên, Liên cũng tin tưởng cô. Anh nhất định phải chờ em.

Cô nhất định sẽ giúp anh được ra ngoài tự do, không cần cả ngày chịu đựng nơi tối tăm đó.

Cô sẽ đoạt lại hết thảy những gì Kính Nguyệt Sâm từng cướp đi, nhất định là vậy.

Cô xoay người, liếc nhìn về khu biệt thự nhà Kính Nguyệt lần cuối, dù xa hoa đến đâu, nhiều người phục vụ thế nào, có ai tưởng tượng được, bên dưới phòng thiếu gia cao quý nhà họ đang cầm tù anh trai chính mình chứ. Không thấy ánh mặt trời, không nhìn được ánh trăng sáng, không thấy sự luân phiên ngày đêm, thậm chí những động vật như chó mèo cũng không thấy được.

Không ai biết cuộc sống của anh cô đơn cỡ nào.

Liên, em nhất định sẽ mang anh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 183: Chương 45: Khách không mời mà đến

Editor: KInh Thuế

Lúc này, cô không được quay đầu lại, nhanh chóng ra khỏi đây, ngược mắt nhìn bầu trời đã sáng dần, màu xanh lơ kia sâu thẳm như màu mắt Liên.

Trời, sắp sáng rồi.

Cô không thể để người khác phát hiện, nếu không, hậu quả không chỉ là chuyện của một người phải chịu.

Đội cô đi đến bệnh viện thì trời cũng sáng rồi, bởi vì Dư Dịch đang nằm viện cho nên thời gian này cô luôn đi sớm về muộn, người trong nhà cũng không nghi ngờ gì, cô cũng thuận lợi đi gặp Liên, có điều đi đêm lắm có ngày gặp ma, hôm nay thiếu chút nữa đã bị phát hiện.

Khỏe mới không khỏi nỡ nụ cười khổ, đôi mắt cũng tối sầm xuống, anh ấy chỉ có một thân một mình chắc chắn rất cô đơn.

Cô đi vào trong bệnh viện, đến trước phòng Dư Dịch thì gõ cửa, hồi lâu cũng không thấy ai trả lời, không lẽ anh ấy đang ngủ, cô vặn thử ổ khóa, cửa dễ dàng mở ra bên trong lại không thấy ai, hơn nữa, phòng ốc còn cực kì sạch sẽ.

Cô không cho rằng, Kính Nguyệt Sâm sẽ bắt cóc Dư Dịch trong bệnh viện, dù sao cậu ta còn chưa ngu như vậy, đụng đến Dư gia sẽ còn kéo thêm Đan gia cùng Tả gia, cho nên chắc chắn cậu ta sẽ không tự vác đá đập chân mình, còn là khối đá lớn có thể đè chết người. Quan trọng là thời gian này nhà Kính Nguyệt cũng đang rối loạn, hẳn sẽ không thừa tình lực đi tính kế người khác. Bọn họ có thể tự chăm sóc mình rất tốt không cần lòng tốt của cậu ta, cậu ta cũng không cần suy nghĩ, bởi không lâu nữa cô nhất định sẽ tặng lại lễ vật lớn cho cậu ta.

Cô đi đến chỗ cửa sổ, mở rộng ra, tuy phòng bệnh không có mùi đặc trưng nhiều của bệnh viện nhưng mở ra vẫn thoáng đãng hơn hẳn. Chỗ của người có tiền chính là khác biệt, ngay cả mắc bệnh đãi ngộ cũng quý giá hơn nhiều.

“Xin hỏi đây có phải phòng của Dư Dịch không?” Dư Châu xoay người nhìn người cất tiếng hỏi, đồng phục bạch sắc, màu riêng biệt của giới quý tộc trường học.

Sắc trắng tao nhã mà cao quý, chính là sự thể hiện của khí chất quý tộc, có điều hiện nay đã hiếm như động vật trong sách đỏ, từng người một rời đi, có lẽ chuyện sẽ trở thành bình thường nếu nhiều người rời đi theo, thậm chí tất cả mọi người đều đi, như vậy, trường học sẽ không còn

“Xin hỏi, Dư Dịch có ở đây không ạ?”

Âm thanh lại vang lên, Dư Châu vẫn trầm mặc, không phải không muốn nói mà bởi vì, cô đối với người hỏi này không muốn nói câu gì cả. Thẩm Vũ Âm, cô ta tới đây làm gì?

Cô không quên, vì sao anh trai cô đánh nhau với đám người kia, còn bị thương như vậy, nếu không gặp cô ta, nếu không bởi đứa con gái này bọn cô mới không xui xẻo như vậy.

Cô khoanh tay trước ngực tựa vào cửa sổ, từ bên ngoài một mùi hương nhẹ nhàng bay lại, hương hoa nhẹ nhàng quện trong gió, thật sự rất dễ chịu, cô quay đầu nhìn thoáng qua, hóa ra phía dưới là một vườn hoa nhỏ, không phải loại hoa đắt tiền, cao quý gì nhưng mùi hương rất thơm.

Thẩm Vũ Âm đứng ở bên ngoài, vụng trộm ngó đầu nhìn bên trong, lén la lén lút như trộm, cô đã đứng chỗ này đã lâu, cũng gọi vài lần rồi đều không có tiếng đáp trả, hay là cô nhớ nhầm phòng. Cô liếc mắt nhìn qua, bên trong phòng rất lớn, giường bệnh trống không, có TV, điều hòa, ghế ngồi, đều đầy đủ cả.

Cô bước rón rén vào, cũng không nhận thấy người đứng ngay sau lưng mình, hơn nữa đang vuốt nhẹ băng dày trên trán, khó hiểu quan sát cô.

Cô lại bước tiếp vào trong, đầu tiên là thấy được đôi chân thon dài cực kì xinh đẹp, khiến cho cô có chút ghen tị, nhìn lên trên, vòng eo nhỏ cân xứng, không biết phải nhìn ăn thế nào mới được như vậy chứ, so với cô còn mảnh hơn, ngực cũng lồ lõm rõ ràng, đúng là đáng người cực phẩm mà.

Đáng người đã đẹp như vậy không biết lớn lên có xinh như cô không, nếu không bằng tâm lí cô mới dễ chịu chút, cô đối với gương mặt mình vẫn rất tự tin.

Chẳng qua khi nhìn trực diện khuôn mặt đó không khỏi khiến cô giật mình lùi lại, cô ta, sao cô ta lại ở đây.

“Sao cậu lại ở đây?” Ngay cả giọng nói của cô cũng trở nên run rẩy, mà câu hỏi cũng cực kì ngốc nghếch.

“Tại sao tôi không thể ở đây, đây là phòng bệnh anh trai tôi, tôi đương nhiên có thể ở trong này.” Dư Châu quắc mắt nhìn cô ta, hơi nghiêng đầu nhìn bộ dáng trốn tránh đầy sợ hãi của Thẩm Vũ Âm.

Cô ta còn có thể giả bộ nữa hơn không.

Thẩm Vũ Âm cười đến khó coi, đúng vậy, cô không thể trả lời. Bởi vì so với Dư Châu, dù lúc cô ta béo hay gầy đến xinh đẹp như bây giờ, cô lúc nào cũng cảm thấy không bằng được.

Cô ta là công chúa cao cao tại thượng, còn cô chỉ là đứa dân nghèo gắt sức bám theo họ.

Có điều ngay cả góc áo của họ cô cũng không bầu vịu nổi.

Cô cũng có chút bức bối, nếu không phải vì vụ việc kia, có lẽ cô cũng không nghĩ tới cần đến đây, nếu biết trước sẽ gặp phải cô ta cô nhất định sẽ không...

Cô vẫn phải đến, bởi vì, cô còn có việc.

“Cô Thẩm, xin hỏi cô còn định dẫm lên chân tôi đến bao giờ?” Cô còn đang suy nghĩ lên mây, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gọi.

Chân, chân cái gì cơ...

Cô giật mình nhắc chân lên, lúc này mới để ý chân trái mình dẫm lên mềm mại khác lạ, tựa như bông.

“A...” Cô hét hoảng, nhanh chóng lùi ra chỗ khác, lại thấy được khuôn mặt quần băng kín đầu của Dư Dịch nhũ mảy hết sức bất mãn, trên giày còn lưu một dấu chân của cô.

Người nhìn gầy mà sức đập lớn như vậy. Cậu nhũ chặt mảy nhìn bàn chân mình, mảy càng thêm nhũ chặt cơ hồ có thể kẹp chết ruồi.

“Em xin lỗi, anh trai...” Cô mới thốt ra từ anh đã rước lấy hai tầm mắt nóng rực, một của Dư Dịch, còn lại chính là Dư Châu, lạnh như băng sắc như đao, xuyên qua từng đạo vào cơ thể cô, khiến cô co rụt người lại.

Hai người này thật là đáng sợ.

“Dịch học trưởng.” Hồ lâu, cô mới ấp úng sửa lại, đã gọi anh trai nửa năm nay, trong lúc nhất thời cô còn chưa quen sửa lại. Trong lòng cô cũng hết sức mệt mỏi, cho dù cố gắng nửa năm qua cô vẫn không thể nào so sánh được với Dư Châu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 184: Chương 46: Không thể so sánh cùng

Editor: KINH THUẾ

Cô căn bản không thể so sánh cùng cô ta, nhất là loại tình cảm chung huyết thống này, càng không cách nào thay thế.

Cho nên, cuối cùng cô vẫn luôn là người xa lạ với anh trai.

“Cô đến có việc gì không?” Dư Dịch nhắc chân, không chút để ý cô ta, giờ cậu chỉ quan tâm chân mình có bị sưng lên không thôi, đầu cũng đã thành cái dạng này rồi, thêm chân nữa, có để cho cậu sống hay không đây.

Đau chân, đau đầu, trên dưới đều đau, ngoại trừ giữa người, bụng cậu giờ cũng muốn đau luôn đây.

“Em chi...” Thẩm Vũ Âm dường như có chút khó mở miệng, học trưởng không nhìn cô, khiến cô cảm thấy như đang tự đối thoại, đương nhiên cũng có một người đang nhìn cô, chỉ có điều cô không có dũng khí cùng người ta nói chuyện mà thôi.

Người cô ghét nhất Dư Châu, đương nhiên bây giờ cũng là người cô sợ nhất, bởi vì, ánh mắt cô ta nhìn cô như muốn ăn thịt cô vậy. Tựa như, cô ta chỉ cần liếc mắt qua có thể nhìn thấu được cô, việc gì cũng không qua nổi ánh mắt đó, cho nên cô muốn trốn, càng xa càng tốt, cái cảm giác bị lột sạch toàn thân từ đầu đến thân này, dù đều là con gái, cái gì cô có cô ta cũng có nhưng cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên, có lẽ, cô đang chột dạ chẳng, vì trước đây từng tính kế cô ta.

Lẽ mề, một câu rõ ràng, cô ta cứ đứng phỗng đấy cậ vào phòng kiểu gì, chân cũng đau muốn chết, Dư Dịch trừng trắng mắt ra, đại tiểu thư, có thể nhường đường cho bệnh nhân không.

Mà Thẩm Vũ Âm vẫn không hiểu ý đứng đấy kéo y phục, xem ra là nghĩ Dư Dịch sẽ đá mình chẳng, nếu không, sao anh lại nhấc chân lên.

Cuối cùng không chịu được nữa, Dư Dịch đẩy Thẩm Vũ Âm sang một bên, không còn chút hình tượng công tử nữa, dù sao hình tượng gì cũng bị Tả Tư Viêm hủy cho hết rồi, còn quan tâm gì nữa, hơn nữa với cô ta cậ thể hiện làm gì chứ.

Cô ta liên quan gì tới cậ chứ.

Chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Anh bước vào phòng, nhìn Dư Châu đang tựa cạnh cửa sổ mới chuyển mắt nhìn.

“Châu Châu, em tới lúc nào vậy?” Cậ bước từng bước chậm, quả nhiên ngón chân bị đứa con gái kia dẫm cho sưng lên mà.

Thẩm Vũ Âm có chút ghen tị nhìn chằm chằm vào lưng Dư Dịch, cô trở thành em gái anh gần nửa năm cũng chưa từng thấy anh cho cô về mặt ôn hòa như vậy, quả thật chính là một trời một vực mà.

Không thể nói anh bất công, chỉ có thể trách cô không biết đầu thai, không có số sinh ra trong gia đình anh.

“Em cũng vừa tới thôi.” Chỉ khi đứng trước mặt người nhà, cô mới buông lỏng được chút, tâm tình của cô từ trước đến giờ lúc nào cũng căng lên như dây đàn, trường học thì toàn người xa lạ, còn phải đề phòng xem có bị ám toán không, còn có loại khác quen biết như Thẩm Vũ Âm, là loại con gái cô ghét vô cùng.

Cô nhìn chằm chằm vào dải băng trên đầu Dư Dịch, đi đến gần, diu anh ngồi xuống giường, mặc dù bị thương nhưng anh vẫn vô cùng đẹp trai, tất nhiên hành động cũng phải lịch sự tao nhã.

“Yên tâm đi, bác sỹ nói anh không sao, chẳng qua mất nhiều máu cũng được mẹ bồi bổ cho đầy đủ lại rồi.” Dư Dịch không muốn cô lo lắng, có điều, nhớ đến mấy thứ Hứa Nhu làm cho cậ mỗi ngày, lại cảm thấy dạ dày cuộn lên từng cơn, ngàn vạn lần muốn nôn hết ra, cho nên, vẫn là tìm cách sớm ra viện mới được.

“Vâng.” Dư Châu nhìn anh không có việc gì, cũng yên tâm, cô xoay người, rót một cốc nước, hàng mi dày nhẹ nhàng rũ xuống, nhẹ nhàng lắc lư, nhìn nước trong cốc che dấu đi những phức tạp nơi đáy mắt, khiến anh trai vương vào ân oán giữa bọn cô, là cảm giác nặng nề trong lòng cô lúc này.

Cô xoay người, đặt cốc nước vào tay Dư Dịch, anh cười nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Tay anh cầm cốc nước, hơi ấm khi chạm tay vẫn còn.

“Châu Châu, chúng ta là người một nhà, không cần tự trách gì cả, cậ ta kì thật cũng không chỉ muốn đối phó em mà còn là cả nhà họ Dư.” Dư Dịch trầm ngâm nói, đối với sự trầm mặc của cô cũng hiểu rõ vài phần, cô nhất định lại đang giấu vạt mình, trách bản thân để cậ bị thương.

Thật ra, anh trai bảo vệ em gái vốn là chuyện đương nhiên, bởi vì cô là em gái ruột của anh, là người có chung dòng máu với cậ.

Dư Dịch tựa đầu giường bệnh, cũng rơi vào trầm tư riêng.

Mà Thẩm Vũ Âm triệt để bị ném một bên, tức đến nghiến răng muốn quay gót bỏ đi, cô không phải không khí hay một cái bóng, cô là một người sống lù lù, có thể dùng bỏ qua sự tồn tại của cô như vậy không.

Cô đứng đấy lâu như vậy, bọn họ cũng không thèm đếm xỉa gì.

“Dịch học trưởng...” Cô nhìn không nổi nữa, cất tiếng gọi, có điều hai anh em họ liên minh nhất quyết một ánh mắt cũng không thèm ngó qua, tựa như cô không tồn tại. Mà một câu Dịch học trưởng kia tựa như vút xuống biển, nhanh chóng chìm xuống như không có.

Cô thật sự cuồng lên muốn chết rồi, nếu như không vì vụ việc kia cô cũng không muốn tới. Bọn họ nghĩ rằng cô muốn đến sao, cô cũng không muốn bị ngược, đến cho người ta coi thường, ngậy ngậy đứng như con cóc chỗ này.

Cô mặc kệ, bước hẳn vào trong phòng, dù sao, đây cũng không phải nhà bọn họ, bọn họ còn có thể đuổi cô ra ngoài, có điều, nghĩ đến từ ném, cô lại lên nhìn Dư Châu, cô chưa quên cô ra khỏi Dư gia thế nào, chính là bị nó ném ra khỏi cửa.

Khỏe miệng Dư Dịch mím chặt, Dư Châu thả hồn ngoài cửa sổ theo hương hoa, dường như mùi hương đã đậm hơn lúc trước, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu hơn, quả nhiên điều gì cũng cần có chừng mực, nếu cô ta không tự giác, cô có thể giúp cô ta đi.

“Dịch học trường,” Thẩm Vũ Âm cố bỏ qua khuôn mặt lạnh như băng kia của Dư Dịch, hơi cúi đầu xuống, tìm gì đó trong túi, chỉ có điều, tìm hồi lâu cũng không tìm ra, xong rồi, đỉnh đầu cô toát mồ hôi lạnh, không lẽ cô quên mất rồi, cô nhớ rõ cô đã xem lại rất nhiều lần, cực kì cẩn thận cất vào mới ra khỏi cửa, vì sao bây giờ lại không tìm thấy.

Sắc mặt Dư Dịch đã chuyển dần màu đen, mà mặt Thẩm Vũ Âm cũng ngày càng đỏ.

Thật lâu sau, Dư Dịch không thể chịu được nữa muốn phát tác... Thẩm Vũ Âm cũng đứng lúc nói ra.

“A, tìm được rồi,” trong lúc đó cũng đề lại bất mãn của Dư Dịch.

“Dịch học trường, em tới đưa cái này.” Thẩm Vũ Âm tiến lên, có lẽ túi áo của cô bị thủng nên cái này tụt ra phía sau lưng, mới khiến cô không tìm được, may mắn, cuối cùng vẫn tìm ra.

Dư Dịch nhìn chằm chằm vào Thẩm Vũ Âm, cho đến khi cô cảm thấy tay mình đã mõi như Dư Dịch mới miễn cưỡng vươn tay ra cầm, kẹp lấy bằng hai ngón tay, giống như không để tâm, hơi hột kẹp lấy.

Chỉ là một trang giấy mà thôi, cũng không phải bom, để ý như vậy làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 185: Chương 47: Lời mời

Editor: KInh thuế

Cậu cầm tờ giấy trên tay, lật lên lật xuống cũng không thấy có gì đặc biệt, cho đến khi đọc dòng chữ mới biến sắc mặt.

Dư Châu ngó đầu qua xem, môi mím chặt theo.

“Mồng mười tháng mười, nhà Kính Nguyệt chính thức tuyên bố người thừa kế, Kính Nguyệt Sâm, cùng nữ chủ nhân tương lai.”

Thẩm Vũ Âm thấy họ đã đọc, cảm nhếch cao, kiêu ngạo như Khổng Tước ngẩng đầu, thân phận cô bây giờ không bằng bọn họ, không được như Dư Châu hay Đan Tương Tư, nhưng chỉ cần cô trở thành nữ chủ nhân tương lai nhà Kính Nguyệt, đứng sánh vai cùng Kính Nguyệt Sâm, thì bọn họ mới là kẻ ở dưới.

Về phần mấy cái khảo nghiệm, cô nghĩ đơn giản chỉ là vẽ tranh, ca hát, mấy cái tương tự, có lẽ là thi đấu giữa nữ sinh, mà những cái này cô không chi biết còn rất thành thạo, vị trí kia chắc chắn sẽ là của cô.

“Dịch học trường, mọi người nhất định phải đến đó, em chờ mọi người.” Lúc này, lo lắng bối rối cũng không còn, âm lượng không khỏi cao lên đặc ý.

Dư Dịch vò nát tờ giấy, thần sắc phức tạp, cô ta đưa thứ này làm cái gì, tại sao bọn họ phải tham gia chứ, Kính Nguyệt gia tuyên bố người thừa kế là chuyện riêng nhà họ, bọn họ chỉ là thế hệ thứ hai đi, có thể làm cái gì chứ?

Sâm tử, cậu ta lại đang mưu tính cái gì?

“A, còn có.” Dường như Thẩm Vũ Âm nhớ ra gì đó.

“Dịch học trường, mẹ đã đến đây trước, chờ mọi người ở đó nhé.” Thẩm Vũ Âm nói, cười đến đặc biệt xinh đẹp, có điều lại khiến bọn họ sững sờ.

Sắc mặt hai người tái đi.

Mẹ, của ai, là mẹ Hứa Nhu.

Mẹ bọn họ.

“Được rồi, em phải đi đây, còn phải gửi cho những người khác.” Thẩm Vũ Âm vẫy tay, hoàn toàn không bận tâm việc sắc mặt Dư Châu Dư Dịch đã đen sì, bởi vì cô bây giờ, vui sướng đến mức như bước trên mây, rất nhanh thôi, cô sẽ có được tất cả.

Giấc mộng của cô, hóa ra chỉ còn cách một bước nữa thôi, chỉ cần cô kiên nhẫn đợi tất cả sẽ là của cô.

Dur Dịch nhảy bật từ giường xuống, nhanh chóng cầm điện thoại bấm số. sắc mặt Dur Châu cũng tẻ vô cùng nhìn theo anh, hy vọng, bọn họ đều nghĩ sai, nếu không việc này không đơn giản là chuyện riêng nhà ai nữa rồi.

“Này, mẹ tôi hôm nay đã ra ngoài chưa?” Dur Dịch nắm chặt điện thoại trong tay, các ngón tay trắng nhợt dường như muốn bóp nát điện thoại. Lúc này, hẳn là thời gian mẹ cậu mang mấy cái bỏ huyết linh tinh mới đúng.

Mỗi ngày đều đúng vào giờ này, mẹ cậu tuy có chút kì quái nhưng quan niệm về thời gian trước nay rất chuẩn xác, chưa bao giờ trễ nải.

“Ông nói cái gì, mẹ tôi đã sớm ra ngoài...” Dur Dịch đánh rơi điện thoại xuống, sắc mặt từ tái nhợt đến tối đen.

Kính Nguyệt Sâm, được, được lắm, cậu đã dám làm ra loại chuyện này.

Mẹ tôi mất một sợi tóc, tôi cũng bắt các người quỳ xuống tạ tội.

Dur Châu đứng lên, đi về phía Dur Dịch, đặt tay lên vai anh, Dur Dịch nhắm chặt hai mắt, cố gắng không cắn nát đôi môi, Châu Châu, không cần lo lắng, mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì, anh sẽ không để mẹ xảy ra chuyện. Cậu cảm thấy cô đang sợ hãi, dù sao, cô cũng chỉ là một cô nhóc, mà thân là anh trai, cũng là chủ nhân tương lai của Dur gia, cậu nhất định sẽ bảo vệ bọn họ thật tốt, em gái cùng mẹ cậu.

Trong lúc Dur Dịch trầm tư không nhận ra tia lãnh khốc trong mắt Dur Châu, ai bảo vệ ai, còn chưa biết được.

Phòng bệnh đột nhiên trở nên tĩnh lặng, hương hoa bên ngoài đã nhạt đi, dường như đang chờ đợi phân bón hàng ngày, đối với chúng là cực kì tốt, có điều hôm nay người đưa thuốc lại không đến, cho nên cậu không đi được, hoa cũng nhịn đói.

Tối trời, bóng đêm dần lan tỏa, hôm nay trời không trăng, chính là câu nói nguyệt hắc phong cao, ngày lành cho việc giết người phóng hỏa, trộm của cướp sắc. Nhà Kính Nguyệt Sâm vẫn được bảo vệ cẩn mật, cô theo thói quen, leo tường nhảy xuống, dễ dàng tránh thoát lớp lớp bảo vệ, bóng dáng nhỏ gầy càng thuận tiện việc ẩn nấp trên cây lớn.

Liếc nhìn bên trong nhà, ánh mắt cô trong trẻo lại vô cùng lạnh lùng, lẽ ra giờ này cậu ta không ở đây mới đúng, hôm nay có chuyện gì sao...

“Ai..?” lúc này, âm thanh từ dưới vọng lên, cô cẩn thận thu liễm nhịp nỏ, cố gắng dán sát vào cây.

Tiếng bước chân đến gần, cô như nín thở.

“A, hóa ra không có ai, cái cây này cành lá xum xuê làm lắm tưởng mặt người chứ.” Một người nói, đèn bin chiếu lên cây.

“Mây ở đây nghi thần nghi quỷ gì vậy, đây đã là lần thứ mấy rồi, một gốc cây cũng dọa thành như vậy?” Một người khác tiến lại gần nói.

“Tao không có, chẳng qua quá khẩn trương, không lâu nữa nhà Kính Nguyệt sẽ xác nhận thân phận thừa kế của cậu chủ, không thể để người khác trà trộn vào.” Người nọ phản bác, dường như có chút không phục.

Hắn đây là cẩn thận, hết sức cẩn thận có được không.

Được rồi, chúng ta nhanh đi thôi, chuyển giao cho đội kế tiếp.

Tiếng bước chân xa dần, cô nhếch mày, chậm rãi rời khỏi cây, không gian chỉ còn mảnh yên tĩnh, tựa như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Nếu bọn họ quay đầu lại sẽ thấy được một bóng dáng màu đen, nhanh chóng rời đi.

Dur Châu đứng trên bờ tường, hai mắt nhìn lại nhà Kính Nguyệt, sau đó lại nhảy xuống từ bờ tường cao kia, sắc mặt càng thêm khó coi. Kính Nguyệt gia tăng thêm nhân thủ, muốn vào lục soát nhà họ thật sự khó hơn lên trời. Hơn nữa, tên kia luôn ở nhà như vậy, cô cũng không thể vào thăm Liên.

“Mẹ, bây giờ mẹ đang ở đâu?” Cô vuốt nhẹ cái trán đau buốt, thở dài thật sâu, nhanh chóng di chuyển, trong màn đêm đen không rõ đầu ngón tay, tựa như bóng đêm đang đi lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.